

Tù Binh

Contents

Tù Binh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	112
4. Chương 4	114
5. Chương 5	115
6. Chương 6	117
7. Chương 7	118
8. Chương 8	119
9. Chương 9	121
10. Chương 10	122
11. Chương 11	124
12. Chương 12	125
13. Chương 13	127
14. Chương 14	128
15. Chương 15	129
16. Chương 16	130
17. Chương 17	132
18. Chương 18	133
19. Chương 19	135
20. Chương 20	137
21. Chương 21	138
22. Chương 22	139
23. Chương 23	140
24. Chương 24	141
25. Chương 25	145
26. Chương 26	146
27. Chương 27	147
28. Chương 28	148
29. Chương 29	150
30. Chương 30	151
31. Chương 31	152
32. Chương 32	154
33. Chương 33	156
34. Chương 34	158
35. Chương 35	161
36. Chương 36	165
37. Chương 37	169
38. Chương 38	172
39. Chương 39	175
40. Chương 40	179
41. Chương 41	186

42. Chương 42	190
43. Chương 43	194
44. Chương 44	200
45. Chương 45	202
46. Chương 46	205
47. Chương 47	213
48. Chương 48	217
49. Chương 49	223
50. Chương 50	225
51. Chương 51	228
52. Chương 52	232
53. Chương 53	238
54. Chương 54: Phiên Ngoại 1	240
55. Chương 55: Phiên Ngoại 2	243

Tù Binh

Giới thiệu

Truyện *Tù Binh* thuộc thể loại đam mỹ, cổ trang, cung đình, nhất công nhất thụ, ngược luyến với vắ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-binh>

1. Chương 1

Cát vàng trải dài, tà dương như máu, mấy con hùng ưng đảo cánh trên không trung ngập sắc hoàng hôn, trong phạm vi mấy lý nhìn không thấy một tia khói bếp càng khiến cho cảnh hoàng hôn biến thành càng tăng thêm mấy phần cô đơn hoang vắng.

Đứng trên đồi cát vàng cao cao đôi mắt trông về phía xa, mơ hồ có thể nhìn thấy tại một đoạn đồi xa xa có một nam tử tổ y như tuyết ngồi đó. Một thanh trúc địch màu tía kề ở bên môi, phát ra những âm điệu thê thanh.

Bỗng nhiên một trận âm thanh vó ngựa vang lên, đuổi dần tới rồi xuất hiện trước mắt, tiếng địch nhỏ dần rồi im bật, Tổ Y thu lại ống sáo, thở dài nói: “Từ kinh thành vẫn chưa cử người đến sao?”

Từ phía sau một người ăn mặc trang phục phó tướng xoay người xuống ngựa, thấp giọng nói: “Đúng vậy, tướng quân, vẫn chưa có người đến, sắc trời không còn sớm, tướng quân vẫn nên quay về doanh đi.”

Tổ Y đứng lên, hướng phương xa nhìn, lẩm bẩm nói: “Đã gần hai tháng, bọn họ rốt cuộc còn muốn kéo dài đến bao lâu?”, ngữ khí y nặng nề, thập phần không hợp với thân mình phiêu dật và khí chất xuất trần. Phó tướng giương mắt nhìn khuôn mặt tuyệt đẹp của y, muốn nói gì rồi lại thôi. Thật lâu sau hắn cuối cùng nhin không được mà nói: “Tổ tướng quân, theo mặt tướng, ngài không nên chờ nữa, hơn mười ngày

trước một đội thương lữ đến từ kinh thành đi ngang qua, ta hướng bọn họ tìm hiểu, mới biết quân lương thu thập cho chúng ta sớm đã bị Hoàng Thương dùng để kiến tạo Tận Tình Uyển . Chỉ vì sợ tăng mối sầu lo của tướng quân, cho nên mặt tướng vẫn chần chờ.”

Hắn nói chưa xong, Tổ tướng quân sớm một quyền đánh lên tường, bị phần nói: “Hôn quân hại quốc, lại dùng quân lương để hưởng lạc, chẳng lẽ không biết đạo lý có nước mới có nhà sao? Một khi Kim Liêu tấn công, mặc dù có Tổ Y ta ở đây, quân binh đuổi sức thì làm sao ngăn cản? Nước nhà mất đi, Tận Tình Uyển kia xây dựng phồn hoa không phải cũng rơi vào tay người khác sao. Buồn cười thay một thế hệ quân vương, ngay cả đạo lý này cũng không rõ, chẳng lẽ vận số Đại Tề ta đã hết rồi sao?” Nói xong lắc đầu, cắn răng thở dài không thôi.

Phó tướng vội vàng khuyên nhủ: “Tướng quân không cần quá lo lắng, có lẽ đã có người khác tập hợp quân lương, đang ở trên đường cũng không biết chừng, vẫn là sớm quay về doanh đi.”

Tổ Y xua tay, sắc mặt lại khôi phục vẻ bình thản, nói: “Người đi về trước, ta ở nơi này yên tĩnh một chút, thái độ Hoàn Nhan Tự gần đây khác thường, thỉnh thoảng có thám tử tiến đến, nói vậy hẳn hẳn có ý định gì, ta cần phải hảo hảo suy nghĩ một chút, chuẩn bị đối phó quân địch.”

Phó tướng luôn biết rõ tình hình của y, không dám khuyên nữa, đành phi thân lên ngựa, theo đường cũ trở về. Nơi này Tổ Y vẫn ngồi trên đồi, trông về ngàn dặm cát vàng phía xa, rơi vào mông chí xa xôi.

Năm năm trước, y chỉ là một võ quan tứ phẩm, trong triều đình không có chỗ dựa. Chỉ vì Kim Liêu quốc xua quân tiến đánh, cả triều văn võ kinh hoàng thất thổ, nhưng lại không có một người dám ra ứng chiến, đều có ý chủ hòa. Giận dữ, y tự đề cử mình, tự mình dẫn đại quân ra biên cương, trận chiến ấy tuy rằng đại thắng, ai ngờ từ đó về sau, y cũng không từng một lần nhìn thấy kinh thành. Chỉ vì biên cương là yếu địa của Đại Tề, hoàng đế lại ngại y công cao chấn chủ, bởi vậy ban ra một đạo thánh chỉ, lệnh y trấn giữ biên cương, chưa được tuyên triệu không được quay về.

Kỳ thật cuộc sống sang giàu cũng không phải là thứ y mong muốn, đại mạc gió cát tuy lạnh thấu xương, nhưng với y, so với diễm vũ sênh ca, ngợp trong vàng son còn thống khoái hơn nhiều. Từ sau khi y trấn giữ biên cương, Kim Liêu vẫn không từ bỏ hy vọng, chiến dịch to nhỏ cũng không biết đã tiến hành bao nhiêu lần nhưng cuối cùng vẫn thất bại. Ba năm trước, Kim Liêu huy động cả quốc lực phát binh tấn công, nhờ y khuy phá tiên cơ, xảo diệu chu toàn, trong hiểm nguy tìm ra lối thắng. Kim Liêu vương từ sau trận đó, lâm bệnh không dậy nổi, còn chưa trở lại Kim Liêu, liền ôm hận mà chết, sau đó trưởng tử của hắn, Hoàn Nhan Tự, kế vị. Kim Liêu từ đó về sau liền toàn bộ vô động tĩnh. Tề chủ biết được, phái một tên thái giám đến tuyên một đạo thánh chỉ khen ngợi, tự tiện ban cho y một tước vị, tự cho là đã khiến Tổ Y cảm tạ mà nguyện trung thành, từ nay về sau vô tư, mừng rỡ lắng phí, tận tình hưởng thụ.

Lại thở dài, Tổ Y trong lòng hiểu được, Hoàn Nhan Tự nếu so sánh thì hơn xa phụ vương hắn, người này tuy trẻ tuổi nhưng tâm kế thâm trầm, suy nghĩ chu đáo chặt chẽ, chỉ nhìn hắn có thể ẩn nhẫn ba năm không hướng biên cương đánh động liền biết hắn là hạng cứng cỏi, cho dù là loài lang sói dũng mãnh giáo hoạt nhất của đại mạc, cũng nhất định không thể so sánh với hắn. Bên này thì trái lại, quân vương ngu ngốc, chậm chạp không phát hạ quân lương lương thảo, khổ cực của quân lính không nói nên lời. Một khi tái khởi can qua, cho dù chính mình có bản lĩnh thông thiên cũng sợ khó có thể ngăn cơn sóng dữ.

Ánh mắt y cuối cùng dừng lại trên đồi cát vào cao cao, nơi đó mai táng vô số xương khô vì chiến tranh mà hy sinh. Trong lòng một trận đau xót, thân là tướng lãnh, y có thể bày mưu tính kế, đối lấy thắng lợi lớn nhất nhưng cũng không có thể bảo hộ chu toàn của tất cả tướng sĩ. Từng có câu ‘một tướng công thành vạn cốt khô’. Có lẽ không lâu sau, chính mình cũng sẽ trở thành một bộ bạch cốt dưới lớp cát vàng, chỉ không biết đến lúc đó, quốc gia dân chúng lại lâm vào vận mệnh nào.

Một lần nữa lấy ra thanh trúc địch kê ở bên môi, trong lòng hàng vạn hàng nghìn cảm khái, lúc này cũng chỉ có thể lấy khúc kí ý, làn điệu thê lương theo gió phiêu tăng, bay ra xa mấy dặm. Trên tuần mã là một nam tử xuân phong đặc ý, khinh cừ ngọc đới, khí thế bất phàm, dung mạo tuấn lãng, tạo cảm giác khiến cho người ta không dám nhìn gần. Xa xa nghe thấy đoạn trường khúc này, trên mặt hắn lại nổi lên một tia tươi cười lãnh khốc.

2. Chương 2

Trong một lều trại nhỏ nhỏ, mùi thịt tỏa bốn phía, trên bàn bày biện tinh xảo, còn có một lò than, dưới lò là những khối than chính vượng. Bên ngoài tuy là cuồng phong gào thét, trong lều trại này lại xuân ý hoà thuận vui vẻ, ấm áp vô cùng.

Bên bàn có hai người ngồi đối diện nhau, một là người nam tử đã nghe thấy khúc địch nơi đại mạc, người còn lại là một mỹ nữ tuyệt sắc, mi như viễn sơn đồ đại, mắt tựa như thu thủy hàm xuân, khí chất đẹp đẽ quý giá cao nhã, giờ tay nhắc chân đều nói không hết phong tình vạn chủng.

“Chủ tử, tin tức lần này đưa đến, không biết rốt cuộc có thu hoạch được gì?” Tuyệt sắc nữ tử mỉm cười nói, thanh âm tựa như châu ngọc, một bên rót quỳnh tương ánh màu hổ phách vào chén rượu cho nam tử trẻ tuổi.

Nam tử trẻ tuổi này không phải ai khác mà chính là Kim Liêu quốc chủ – Hoàn Nhan Tự. Thấy ái tì tâm phúc hỏi, hắn cười sâu xa khó hiểu, từ trong nôi chậm rãi gấp một miếng thịt bỏ vào trong miệng, tinh tế nhai, thật lâu sau mới mở miệng nói: “Tử Nông, người lại thu hoạch được gì?”

Tử Nông được hỏi, vội cung kính trả lời: “Nô tỳ âm thầm gặp được Tổ Y tướng quân kia, ai, y tiêu sái xuất trần, diện mạo thanh tú, thật nghĩ không ra y lại chính là bách thắng tướng quân uy chấn sa trường.” Nói xong liền cười khanh khách.

Hoàn Nhan Tự sắc mặt vẫn vậy, khẽ cười nói: “Vậy sao? Vậy người có thể may mắn hơn trăm, trăm cũng chưa từng gặp qua y, chẳng qua nghe y thổi một thủ khúc mà thôi.”

Tử Nông hai mắt tròn to, thất thanh nói: “Thật sao? Y còn có thể thổi khúc? Nô tỳ nghe đồn rằng tuy y là võ tướng, nhưng cầm kỳ thi họa đều tinh thông, chẳng lẽ đúng là thật? Nam nhi Kim Liêu ta sao lại thất bại trong tay một kẻ thư sinh như vậy?”

Trong mắt Hoàn Nhan Tự hàn quang chợt lóe, thanh âm lạnh lùng: “Người này văn võ song toàn, thật là có chút tài năng. Ba năm trước trận chiến cuối cùng giữa ta và hắn, trăm cũng từng trái với nghiêm lệnh của phụ vương, lẫn vào trong quân, chính mắt thấy y bày mưu nghĩ kế, vài ngày làm cho đại quân Kim Liêu ta sụp đổ, ai, chỉ tiếc lúc ấy trăm kinh nghiệm còn ít, phụ vương lại không chịu nghe trăm khuyên bảo, nếu không sao lại chiến bại nơi biên địa kia. Phụ vương cũng không gặp phải kết cục ô nhục mà chết.” Vừa dứt lời, chỉ nghe “Ba” một tiếng, cái chén trong tay đã bị hắn bóp nát, thoáng chốc hương rượu tỏa bốn phía. Chỉ thấy mắt hắn lộ ra hàn quang, thấp giọng nghiêng rằng nói: “Thù này không báo, thế không làm người.”

Tử Nông vội vàng thay một chén rượu khác cho hắn, cười nói: “Chủ tử cần gì nóng vội, hiện giờ Kim Liêu sớm đã hơn hắn ba năm trước, chỉ cần đại quân vừa đến, còn sợ không thể một trận rửa nhục sao?”, Nói xong lại rót thêm rượu vào chén cho Hoàn Nhan Tự, thấy hắn từ từ bình tĩnh trở lại, lúc này mới yên tâm.

Cát vàng trải dài, nơi chân trời lộ ánh rạng đông, mấy kỵ nhân mã chạy tới nơi Hoàn Nhan Tự cắm trại ban đêm, người dẫn đầu chính là Tổ Y, chỉ thấy lều trại chính tề trên mặt đất, người lại như hoàng hạc vô tung tích, một mặt đại kỳ dựng thẳng lên, phía trên đề bốn chữ to: “Quyển thổ trọng lại”

Tổ Y chăm chăm nhìn bốn chữ thật lâu, bỗng nhiên quay đầu ngựa, lạnh giọng nói: “Chúng ta đến chậm, Hoàn Nhan Tự đã đi khỏi.”

Phó tướng Tần Thương đưa ngựa đến gần lá cờ, cao giọng nói: “Tướng quân, bọn họ nhất định đi vội vàng, ngay cả chiến kỳ cũng không cần.”

Tổ Y thở dài nói: “Bọn họ đều không phải là trong lòng vội vàng mà để lá cờ lại. Người còn không hiểu được sao? Lá cờ này chính thực là một bức chiến thư, ai, Hoàn Nhan Tự, Hoàn Nhan Tự, người này đảm phách, xác thực là người phi thường ít người có thể sánh bằng, mặc dù thân là địch nhân, cũng không thể không thừa nhận, hắn quả thật là một vị anh minh thiên tử. Kim Liêu có quốc chủ như thế, chỉ sợ. . . .” Những lời còn lại y không đành lòng nói ra, chỉ vì đó là một kết cục y không muốn nghĩ đến.

“Thông báo tam quân, gia tăng huấn luyện, nghiêm mật đề phòng, nếu bản tướng đoán không sai, đại chiến sắp tới sẽ rất gay go.” Mây kiếm nhanh chóng cau lại một chỗ, Tổ Y trầm giọng phân phó, lại xoay người đối Tần Thương hỏi: “Quân lương cùng lương thảo từ kinh thành còn chưa tới sao?”

Phó tướng lắc lắc đầu, lộ ra một bộ dạng lo lắng. Tổ Y thở dài một tiếng, nhìn lên trời cao, thầm nghĩ: chẳng lẽ trời không hại ta, cuối cùng lại muốn ta chết trong tay hôn quân tham thần sao?

*

Trong quân trường sáng ngời, Hoàn Nhan Tự tập trung tinh thần nhìn mảnh bản đồ, Tử Nông bưng một mâm điểm tâm cùng nước trà vén rèm tiến vào, ôn nhu khuyên nhủ: “Chủ tử, đêm đã khuya, xin nghỉ ngơi đi, đại chiến sắp tới, dưỡng hảo tinh thần vẫn quan trọng hơn.”

Ánh mắt Hoàn Nhan Tự vẫn không rời bản đồ, trầm giọng nói: “Người đi ngủ trước đi, trẫm thật sự ngủ không được, ba năm nay trẫm không lúc nào là không nghĩ đến trận chiến này, không đánh thì thôi, đã đánh, trẫm tuyệt không cho Tổ Y cơ hội thở dốc.”

Tử Nông nói: “Tâm tình chủ tử, nô tỳ sao lại không biết, chính là trận chiến này chủ tử sớm đã tính trước kỹ càng, cần gì phải. . . .” Lời còn chưa dứt, Hoàn Nhan Tự đã nghiêm mật nói: “Thân là một tướng lãnh, bất kì thời điểm nào cũng không thể dựa vào bốn chữ ‘tính trước kỹ càng’ này, trên chiến trường thay đổi bất ngờ, theo lý nên đem tất cả đường lui đều tính đến. Tổ Y chính là bởi vì có ưu điểm này, mới có thể bách chiến bách thắng, vết xe đổ rõ ràng trước mắt, chúng ta chẳng lẽ còn phải giẫm lên vết xe đổ sao?” Nói xong cầm lấy chén trà uống một ngụm. Chợt nghe ngoài trường truyền đến một chuỗi địch âm đứt quãng.

Hoàn Nhan Tự đứng dậy vươn người, Tử Nông đi theo sau, nghi hoặc nói: “Tổ Y kia đến lúc này còn có tâm tình thổi địch?”

Hoàn Nhan Tự lắc đầu nói: “Không phải do y thổi, thời điểm quan trọng như vậy, tôi kị quân tâm tan rã, y sao lại có thể thổi điệu nhạc nhớ nhà. Huống chi tiếng địch này thê lương bi ai vô cùng, dường như chất chứa tuyệt vọng.” Trầm ngâm một chút, bỗng nhiên cười nói: “Tề chủ ngu ngốc, xem ra chiến ý của binh lính Đại Tề đã giảm, ha ha ha, Tổ Y, trẫm thật muốn xem người ngày mai ứng chiến thế nào.” Nói xong thấp giọng phân phó Tử Nông: “Truyền lệnh cho các tướng lãnh, ngày mai trên chiến trường, sắp đặt binh hợp lý, nếu có thể bắt người thì không giết, trẫm muốn những tù binh đó có điểm dùng được.”

Chương 3

Mặt trời buổi trưa treo trên khoảng không chiến trường ác liệt, xuyên thấu qua lớp cát vàng che phủ mặt đất, hướng thế gian phát ra ánh sáng thê mang mãnh liệt. Thỉnh thoảng sẽ có một chùm huyết hoa theo cát bụi tung bay giữa không trung. Cát trên mặt đất sớm đã loang lổ vết màu, thi thể một người trẻ tuổi bị phủ qua bởi chiến kỳ trên cát vàng, còn có thể nhìn thấy cánh tay đứt lìa nhìn ghê người, chiến tranh tàn khốc, thật sự không có ngôn từ nào có thể hình dung.

Càng tàn khốc chính là, trận đại chiến này chỉ có một kết cục, danh dự của quốc gia, dã tâm của quân chủ, an bình của dân chúng. Tiền cược cho trận chiến này thật là quá lớn, vô luận là Kim Liêu quốc hay là Đại Tề, cũng không thể không toàn lực ứng phó, vậy nên, họ không thể thua.

Hoàn Nhan Tự cùng Tổ Y, hai tướng lãnh cao nhất, lúc này đang ở nơi trung tâm trận chiến triển đấu. Đồi bên đã mồ hôi thấm đẫm, áo giáp trên người có vẻ càng lúc càng nặng nề. Bỗng nhiên Hoàn Nhan Tự trầm tĩnh mở miệng nói: “Thắng bại đã định, cần gì vô vị giãy dụa, người nếu buông khí giới đầu hàng, trẫm bảo đảm người vinh hoa phú quý, quan to lộc hậu. Hôn quân cùng tham thần Đại Tề, đáng cho người bán mạng như vậy không?”

Tổ Y không nói, y biết lời Hoàn Nhan Tự nói là thật, thắng bại đã định, vô luận là tam quân tướng sĩ hay là chính mình. Hoàn Nhan Tự đến tận đây mới có thể cao giọng, chính mình cũng không thể mở miệng cãi lại, nếu không chân khí khó khăn ngưng tụ cũng sẽ thoát đi.

Trong mắt Hoàn Nhan Tự hiện lên một tia hàn quang, thanh âm lạnh lùng nói: “Người nhưng lại kiêu căng như vậy, ngay cả lời trẫm cũng không thèm trả lời.” Trong lòng tức giận, đem hơn ba phần khí lực, thanh trường thương càng tăng thêm uy lực, như giao long nhập hải, mãnh hổ xuống núi. Tổ Y từ trước đã phải chống đỡ khó khăn, giờ thì làm sao có thể chịu được, một thoáng không chú ý, đầu vai đã trúng một thương,

máu tươi ồ ồ trào ra, nhiễm đỏ ngân giáp trên người, trước mắt y chỉ cảm thấy một mảnh mê muội, khoe miệng lộ ra một tia tươi cười ảm đạm, song mã lần lượt thay đổi, thân mình đã bị Hoàn Nhan Tự nhẹ nhàng bắt lấy. Ngưng tụ lại một tia chân khí cuối cùng đem nắm tay hướng đến khuôn mặt anh tuấn gần trong gang tấc, lại sớm bị đối phương nhận ra, một bàn tay to nắm lấy cổ y, nhất thời làm cho y hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

*

Lần thứ hai tỉnh lại, không trung đã sao đầy trời, một mảnh trăng lạnh lan tỏa nhàn nhạt thanh huy. Dù gió không lớn nhưng cũng rét lạnh đến xương, Tố Y phát giác mồ hôi trên người đã kết thành một tầng băng mỏng, ăn mòn da thịt quanh thân. Ngân giáp đi theo chính mình nhiều năm cũng không thấy, nói vậy sớm đã bị địch nhân bắt đi như chiến lợi phẩm. Thanh âm chi chi của xe chở tù nhân trong màn đêm lại càng chói tai.

Một thanh âm nữ tử bỗng nhiên vang lên: “Doanh trại đã dựng, Đại vương lệnh ta mang Tố tướng quân đến doanh lý của ngài.” Trong bóng đêm từ từ hiển lộ hé ra gương mặt tuyệt sắc, thấy y tỉnh, không khỏi thần nhiên cười, đầy sao trắng sáng, đều bị khoanh khắc tạo nhả nếp của nàng làm cho lu mờ.

Hoàn Nhan Tự trong đại trướng, tỏ vẻ hoan hỉ, nhưng không cách nào hòa tan ánh mắt hàn băng của hắn. Thấy Tố Y tiến vào, trên mặt hắn nổi lên một tia tươi cười tàn khốc khiến kẻ khác kinh hãi, hắn lạnh lùng nói: “Tố tướng quân, người có biết trăm chờ đợi ngày này đã bao lâu không? Ba năm một tháng lẻ năm ngày, nhờ ơn trời cùng với sự trợ giúp của quân thần Đại Tề các người, liền như thế dễ dàng hoàn thành mong muốn bình sinh của trăm.”

Tố Y nhếch làn môi mỏng, ánh mắt kiên nghị nhìn Hoàn Nhan Tự, đã thấy hắn từ trên bàn ăn cầm lấy một cái đùi dê nướng đưa đến trước mặt mình, cười nói trêu tức: “Người đói phải không? Ban đêm tác chiến, trăm cảm thấy kỳ quái bách thắng tướng quân sao lại không nên việc như vậy. Cho đến khi thẩm vấn phó tướng của người, mới biết nguyên do nội tình, chắc chắn, thật sự là đáng tiếc a, một thế hệ danh tướng, thế nhưng ngay cả bụng cũng không no mà đã phải lên chiến trường, tin này truyền ra, chỉ sợ không ai tin, ha ha ha.” Hắn bật ra tiếng cười cuồng vọng, Tố Y lại vẫn bất vi sở động, còn đem một đôi mắt lạnh lùng nhìn hắn.

Tiếng cười của Hoàn Nhan Tự im bật, trầm tĩnh của Tố Y khiến cho hắn có chút cảm tức, thật giống như chính mình đang diễn một vở hài kịch mà còn là một vai diễn vô nghĩa. Hắn một phen tóm lấy cổ áo Tố Y, lạnh giọng nói: “Trăm hỏi lại một lần, người hàng hay không hàng.”

Tố Y cuối cùng mở miệng, thanh âm trong trẻo lạnh lùng nhưng thật êm tai: “Không hàng.”

Hoàn Nhan Tự đột nhiên buông tay, cười lạnh vài tiếng: “Vì sao? Trăm nói qua, quân thần như vậy đáng cho người vì bọn họ bán mạng sao?”

Tố Y từng chữ nói: “Mạng của ta, bán cho dân chúng Đại Tề.” Thanh âm kiên quyết, lời nói lại đầy khí phách.

Trong mắt Hoàn Nhan Tự như có ngọn lửa bị châm lên. Dáng người Tố Y rõ ràng so với hắn thấp bé, lúc này lại giống như so với hắn cao lớn hơn rất nhiều, ảo giác này làm cho hắn tức giận, càng làm hắn tức giận chính là khí độ thông dong kia, giống như thân là tù binh cũng không phải y, mà là chính hắn.

Một phen bầu lấy vết thương ở đầu vai Tố Y, Hoàn Nhan Tự vừa lòng nhìn thấy y cắn môi. Hắn mang ánh mắt ác độc điên cuồng nhìn y, từng chữ một chậm rãi nói: “Tố Y, người đại khái không biết, trăm đối địch nhân từ trước đến nay tâm ngoan thủ lạt, nhất là người, trăm không có nửa phần thương tiếc, người có biết khi trăm tưởng tượng đến người sẽ bị trăm tra tấn khốc lóc cầu xin tha thứ, trong lòng trăm có bao nhiêu thống khoái không? Nếu không hàng, vậy người liền chuẩn bị nghênh đón thủ đoạn trăm thi triển ở trên người người đi. Không cần nghĩ đến chuyện lấy cái chết mà hi sinh cho tổ quốc, tánh mạng mấy vạn tướng sĩ của người, tất cả đều ở trong tay trăm. Người dám tự quyết, trăm liền đem khổ hình trên người người đem thực thi gấp bội ở trên người bọn họ, rồi mới toàn bộ giết chết, không lưu một người.”

Chương 4

Thẳng đến vài ngày sau, Tố Y vẫn quên không được tiếng cười điên cuồng kia của Hoàn Nhan Tự cùng với

dục vọng thị huyết biến thái lóe ra trong mắt hắn, cho dù chính y đã sớm không quan tâm đến chuyện sống chết, thông dong đôi mắt hết thấy những thủ đoạn tra tấn, y vẫn đối với hận ý của Hoàn Nhan Tự mà cảm thấy kinh hãi.

Thời tiết nơi sa mạc biến ảo vô thường, ban ngày mặt trời treo cao, khốc nhiệt vô cùng, ban đêm cát bay đá chạy, trời giá rét lạnh băng. Tổ Y không biết chính mình đã trải qua loại thời tiết này mấy ngày mấy đêm, mỗi khi y hôn mê, Hoàn Nhan Tự sẽ sai người đưa y mang vào lều trại sưởi ấm, chờ y tỉnh lại tiếp tục dùng hình.

Điều duy nhất khiến Tổ Y cảm thấy vui mừng chính là các tướng sĩ của y cũng không có bị đối đãi tàn ác như vậy. Hoàn Nhan Tự quả nhiên nói được thì làm được, chỉ cần y chịu đựng, các tướng sĩ của y liền có thể không bị tra tấn. Điều càng khiến y cảm thấy bi ai chính là binh sĩ hai tháng chưa bao giờ được ăn no, đến khi được ăn no thì lại là ở nơi dịch nhân ăn cơm tù, mỗi khi nghĩ đến đây, lòng y đều không thể không chề mà trở nên đau xót.

Một bóng người xinh đẹp đi đến trước mặt y. Tử Nông không đành lòng nhìn y bị trói chặt hai tay, trên cổ tay sớm đã loang lổ vết máu, rơi xuống trên lớp bạch y đã phủ một tầng cát vàng, trên đó là những vết máu không lớn thì nhỏ. Còn có vết thương trên đầu vai đã muốn sưng đỏ mưng mủ, Hoàn Nhan Tự cố ý không cho y trị liệu, mỗi ngày chỉ dùng nước muối rửa vào mấy lần, tuy là tra tấn, nhưng cũng có chút tác dụng tiêu độc, nếu không thì lúc này đã sớm thối rữa đến xương cốt.

“Không được, vết thương này không thể tiếp tục để mặc.” Tử Nông thấp giọng lầm bầm, ánh mắt chuyển hướng gương mặt đậm mạc của Tổ Y: “Tổ tướng quân, người không thể đầu hàng sao? Kỳ thật người sớm đã không có đường lui, Đại vương đã phái đại tướng đi tấn công Đại Tề, quốc gia kia tuy lớn, nhưng đã không có người, có năng lực duy trì được mấy ngày? Kỳ thật người đừng thấy Đại vương đối với người ngoan độc như vậy, nhưng ngài đối thần tử của mình là thập phần bảo vệ, chỉ cần người đầu hàng, ngài ấy cũng sẽ dùng lễ ngộ khách quý đối đãi người, ngài ấy vẫn thường khen người là một vị tướng tài hiếm thấy. Người cũng không cần lo lắng hàng rồi sẽ không được tín nhiệm hay không được trọng dụng, Đại vương chúng ta nhìn người chính là phi thường lợi hại, ngài nếu không muốn dùng người, lúc trên chiến trường đã giết, sao lại lưu binh lính của người để áp chế người, càng cần gì dùng khổ hình này bức người đi vào khuôn khổ chứ?”

Tổ Y nhìn mỹ nhân trước mặt, bỗng nhiên mỉm cười nói: “Khó trách Hoàn Nhan Tự như vậy sủng ái người, có thể chính là bởi vì người thơ ngây đơn thuần. Đại vương các người tra tấn ta, chẳng qua là phát tiết sĩ nhục Kim Liêu thua ở trên tay ta vô số lần, hẳn bức ta đầu hàng, cũng bất quá là muốn xem một chút tên tướng địch thiết cốt quỳ sát ở dưới chân xưng thần cho hắn khoái hoạt mà thôi. Tướng lĩnh Kim Liêu từ trước đến nay hung hãn, Đại vương các người lại là một người hiếm có, mặc dù ta lương thảo chiến mã sung túc, cũng không dám nói trận chiến này sẽ thắng lợi, hẳn cần gì phải chào đón ta?” Đối mặt với nha đầu mỹ mạo nhưng đơn thuần này, Tổ Y cảm thấy so với một Hoàn Nhan Tự thì thật có thể dễ dàng nói rõ điều trong lòng hơn.

Tử Nông im lặng không nói, chỉ nhìn sâu vào ánh mắt sầu lo của y, nàng nhìn không được mà nói: “Tổ tướng quân, người đang lo lắng điều gì? Lo lắng dân chúng Đại Tề sao?” Lời này đánh thẳng vào lòng Tổ Y, nghĩ tới hình ảnh dân chúng phải chịu thống khổ dưới gót sắt của Kim Liêu, y suýt nữa rơi lệ, trong lòng càng tràn ngập tự trách sâu sắc.

Tử Nông vỗ vỗ vai y, an ủi nói: “Người yên tâm đi, Tổ tướng quân, Đại vương đã nghiêm lệnh, không cho binh lính thừa dịp công phá thành trì mà đốt sát đánh cướp, hẳn nói nơi này sớm hay muộn đều là của Kim Liêu chúng ta. Tuy rằng dân chúng của người sẽ chịu nỗi đau mất nước, nhưng sinh mệnh tài sản của bọn họ cũng sẽ không chịu tổn thất quá lớn. Hiện tại thống khổ nhất kỳ thật là chính người, người đã bao lâu không uống nước? Mỗi đều nứt ra vài đường rồi.”

Tổ Y không thể không đối với Hoàn Nhan Tự mà mình hận thấu xương không cảm thấy kính nể, nếu Đại Tề cũng có thể có một vị quân chủ như vậy, lo gì không phồn hoa hưng thịnh, vạn bang lai triều. Chợt thấy xe ngựa ngừng lại, y lúc này mới cảm thấy chân mình vừa xót vừa đau, hai chân trần trụi đã bất động không còn cảm giác gì.

Tử Nông quay đầu lại nhìn, bỗng nhiên một tiếng hoan hô, đứng dậy hét lớn: “Tử Lưu tử tử.” Nhanh như

chớp chạy qua, cùng nữ tử đứng đối diện ôm chầm lấy nhau.

Cách quá xa, lại bị ánh mắt trời chói chang bao lấy, Tổ Y thấy không rõ diện mạo kia, chỉ thấy nàng cùng Tử Nông nhoáng một cái đã vào trong xe của Hoàn Nhan Tự, bất quá chỉ một lát sau, trưởng thị vệ đã đi tới, cao giọng nói: “Đại vương tuyên người.” Nói xong một phen túm lấy dây thừng trên tay y, Tổ Y lao đảo một chút, tên thị vệ không chút để ý đến y, sải bước đi về phía trước.

Đi vào trong xe, Hoàn Nhan Tự đang thích ý thưởng thức rượu ngon, gặp Tổ Y tiến vào, hần chận rãi ngồi thẳng thân mình, trên mặt hiện ra một ý cười tao nhã, lắc đầu chắc chắn: “Thật đáng thương a, đường đường bách thắng tướng quân thế nhưng lại trở nên tiều tụy thành cái dạng này.” Nói xong liền nắm lấy mái tóc dài bám đầy cát, lại thở dài nói: “Đáng tiếc cho một mái tóc đẹp.”

Tổ Y thản nhiên nhìn hần, bất vi sở động, quả nhiên liền thấy gương mặt hần trở nên lạnh lùng, lại nằm trở xuống, miễn cưỡng nói: “Tử Lưu, trầm cổ ý gọi người đến, cũng không phải đùa, người xem thương thế của y, phải chữa trị sao mới tốt?”

Chương 5

Người nữ tử gọi là Tử Lưu kia dung mạo so với Tử Nông kém một phần, nhưng lại có tư thế oai hùng bình bình, nghe vậy liền quay đầu nhìn thoáng qua, mặt liền lộ vẻ kinh dị nói: “Hồi chủ tử, vết thương này đã thối rữa một chút, phải cắt bỏ thịt thối rồi cẩn thận băng bó lại, nếu không một khi tận xương, hơn nữa thời tiết sa mạc nóng bức, dù cho là Đại La Kim Tiên, cũng khó có thể cứu mạng y trở về.”

Hoàn Nhan Tự giả vờ kinh hoàng mở to hai mắt, thất thanh nói: “Nghiêm trọng như vậy a, vậy người còn chờ gì nữa, còn không mau thay Tổ tướng quân chữa thương, nhân tài như vậy nếu có chút sơ xuất chẳng phải sẽ khiến trầm đau lòng sao.”

Tử Lưu vội lệnh cho tiểu nha đầu đi theo lấy ra hòm thuốc cho mình, mở ra lấy một lọ thuốc tê, đang muốn thi y, lại bị Hoàn Nhan Tự ngăn cản, cười nói: “Người cũng quá coi thường Tổ tướng quân, y là nhân vật gì, cần gì dùng thứ thuốc tê này. Ngày xưa Hoa Đà từng giúp Quan Vũ quất cốt liệu độc, hần vẫn có thể cười nói tự nhiên, Tổ tướng quân của chúng ta mình đồng thiết cốt, càng phải thắng Quan Vũ một bậc, vừa đúng lúc cho trầm mở rộng kiến thức.”

Một lời của hần thốt ra, Tử Lưu liền hiểu ý đồ chủ tử mình, do dự một chút, đem thuốc tê để vào hòm, lấy ra một thanh tiểu đao lóe ra hàn quang, lại nung trong lửa nển, đem lưỡi dao lướt qua ánh nển qua lại vài lần, thấp giọng nói: “Tổ tướng quân, tuy đây là tiểu phẫu nhưng lại đau tận xương, người phải nhẫn nại một chút.” Quay đầu lại đối Hoàn Nhan Tự cùng mấy thị vệ liếc mắt một cái, chỉ thấy bọn họ trên mặt đều lộ ra thần sắc hưng phấn, nàng thở dài, biết những người này đều từng thua ở dưới tay Tổ Y, hận y thấu xương, sao có thể cảm thấy đồng tình. Tử Nông nhất gan sớm cũng đã chuồn ra ngoài xe.

Lưỡi dao nhập thịt, một cổ máu màu đỏ tươi lập tức ồ ồ chảy ra. Lại ngoáy sâu vào một chút, chỉ nghe được âm thanh ma sát với thịt, máu tươi càng trào ra mãnh liệt không dứt. Tổ Y sắc mặt trầm tĩnh, làm như bất vi sở động, chỉ có mồ hôi như hạt châu từ nắm tay và mặt y rơi xuống, có thể nhìn thấy thống khổ lúc này của y.

Biểu tình hưng phấn trên mặt Hoàn Nhan Tự dần dần biến mất, những thị vệ khác cũng từ vẻ mặt hoan chuyển thành kính nể. Tay Tử Lưu bắt đầu run rẩy, thật sâu hít vào một hơi, liếc mắt Tổ Y một cái, cuối cùng ngoan tâm, lưỡi dao lướt nhanh qua, trong khoảnh khắc đem một khối thịt thối lớn cắt xuống, trong máu tươi đầm đìa mơ hồ lộ ra một đoạn bạch cốt, càng đập thẳng vào mắt người.

Tổ Y cuối cùng chống đỡ không được, thân thể lão đảo, ngất lịm trên đệm giường da sói mềm mại. Tử Lưu vội lấy lấy mảnh bố mềm mại sạch sẽ, cẩn thận thay y băng bó. Bọn thị vệ xung quanh đã muốn châu đầu ghé tai, nghị luận, tất cả đều đối với Tổ Y tràn ngập kính nể. Tử Lưu biết người Kim Liêu tuy nhanh nhẹn dũng mãnh, nhưng nam nữ già trẻ nhất nhất đều kính nể anh hùng, biểu hiện của Tổ Y hiển nhiên đã thuyết phục bọn họ. Lại quay đầu nhìn chủ tử của mình, chỉ thấy mặt hần xanh mét, ánh mắt nhìn chăm chú sắc mặt tái nhợt của Tổ Y, bỗng nhiên quay đầu đi chỗ khác, thật mạnh hừ một tiếng.

Tử Lưu nói: “Chủ tử, miệng vết thương này tuy rằng băng bó ổn thỏa, nhưng thật không nên lại ở dưới mặt trời phơi nắng, không bằng cho y nghỉ ngơi hai ngày đi. Cũng đã sắp đến Kim Liêu, muốn báo thù cũng không vội hai ngày này.”

Hoàn Nhan Tự hờ hững nói: “Liền làm theo lời người, đem y khóa lại, nhốt vào cỗ xe ngựa to phía sau.”

*

Rốt cuộc vẫn là ngất đi, Tổ Y bất đắc dĩ nghĩ. Nếu có thể, y cũng không muốn dùng loại phương pháp này làm cho Hoàn Nhan Tự yếu thế, y cảm thấy được mình đã bị bắt, lại ngất xỉu năm lần, quả thực tựa như vứt bỏ tôn nghiêm mà sắm vai một phụ nhân cầu người đồng tình, thật đáng giận. Nhưng chung quy y cũng chỉ là một con người, thân thể luôn có cực hạn, không phải tinh thần muốn không chế liền có thể không chế được.

Bên trong xe mười mấy nữ tử thô kệch đều dùng ánh mắt tò mò nhìn Tổ Y, các nàng đều là tạp dịch làm việc trong quân, dung mạo cùng khí độ xuất chúng của Tổ Y ở trong này liền trở nên chói lọi, làm sao có thể không khiến người chú ý. Càng khiến y xấu hổ chính là những nữ nhân này đến từ phương bắc, cũng không hiểu được nhiều lắm cấp bậc lễ nghĩa giáo dục, thế nhưng không e dè đàm luận về mình, trong lúc nhất thời, y thật hận không thể ra ngoài, dù cho bị mặt trời chói chang phơi nắng cũng tốt. Hoàn Nhan Tự nếu biết phản ứng của y, không biết sẽ kinh ngạc thế nào. Tra tấn tàn khốc đến thế nào cũng không thu phục được, thế nhưng lại bị lời nói của nữ nhân khiến cho đứng ngồi không yên.

Như thế cuối cùng qua hai ngày, Tổ Y thấy những nữ nhân này không đàm luận về mình, trên mặt mỗi người lộ ra tươi cười hân hoan sung sướng, không thể ngăn mình xốc lên màn xe hướng ra phía ngoài nhìn xung quanh. Lòng y trầm xuống, một tia tuyệt vọng đau đớn ẩn ẩn trong lòng, y hiểu được, đã tới Kim Liên rồi, cuộc sống của mình, vô luận là dài hay là ngắn, có lẽ đều phải kết thúc ở nơi này.

Tử Lưu cùng Tử Nông bỗng nhiên chui vào, nữ nhân này vội vàng né tránh, Tử Lưu nhìn nhìn miệng vết thương của Tổ Y, cười nói: “Đại khái là không ngại, đã muốn bắt đầu tạo lớp cơ mới.” Nói xong trịnh trọng nhìn khuôn mặt Tổ Y, trầm thanh nói: “Chính là tướng quân, đã đến Kim Liêu, người có biết điều gì đang chờ đợi người không? Chẳng lẽ người vẫn quyết tuyệt như trước, nhất quyết không chịu cúi đầu?”

Tổ Y bỗng nhiên âm thầm cười: “Đa tạ cô nương. Ta ý đã quyết, vĩnh không thay đổi.”

Tử Lưu thở dài, lắc đầu nói: “Khí tiết của tướng quân, Tử Lưu bội phục, có câu đạo bất đồng bất tương vi mưu, Tử Lưu cũng không thể nói thêm nữa. Con đường phía trước, mong tướng quân trân trọng.” Nói xong kéo theo một Tử Nông về mặt không đành lòng không quay đầu lại mà đi ra ngoài.

Chương 6

Tử lao Kim Liêu từ trước đến nay là trọng địa ở kinh đô, chẳng những có trọng binh canh gác, còn có võ lâm cao thủ âm thầm tuần tra. Tổ Y lúc đầu cũng không hiểu được tử lao thì cần gì phải coi trọng như thế, kể từ tội ở Đại Tề một khi bị phán tử hình, sẽ so với trước đó trở nên quý giá không ít bởi vì hắn đã mất đi tất cả hy vọng, vậy nên tử tù so với các loại tù phạm khác ngược lại càng dễ quản lý hơn. Nhưng y rất nhanh liền phát hiện, tử tù Kim Liêu cùng Đại Tề bất đồng, bọn họ không buông tha bất kỳ một cơ hội chạy trốn nào, e là ngày mai thượng đoạn đầu đài, đêm nay có thể còn suy nghĩ biện pháp vượt ngục. Càng khiến cho Tổ Y kinh ngạc chính là: Hoàn Nhan Tự chẳng những không nghĩ cách ngăn cản hay đả kích ý nghĩ dựa vào nơi hiểm yếu này chống cự kia, ngược lại cứ để mặc, chỉ là tăng cường phòng ngự mà thôi.

Hoàn Nhan Tự, cái tên này vài ngày nay vẫn quanh quẩn trong đầu Tổ Y. Là một tướng lĩnh, hắn thật rất vĩ đại, là một quân vương, hắn càng khiến kẻ khác e sợ. Tổ Y có chút hiểu được vì sao Kim Liêu chỉ trong ba năm ngắn ngủi liền khôi phục nguyên khí. Một dân tộc mãi mãi không từ bỏ hi vọng, không có bất kỳ thứ gì có thể ngăn cản nó trở nên cường đại. Kết quả thất bại của mình có lẽ từ một khắc khi Hoàn Nhan Tự đăng cơ ba năm trước đã được ấn định.

Trong tai vang lên âm thanh cửa mở nặng nề, hai tên ngục tốt nhanh nhẹn dừng mãnh bước vào khoang tù của y. Trong đó một kẻ tiến lên vài bước, thô bạo nắm kéo đầu vai tù phục của Tổ Y, nhìn nhìn miệng vết thương, rồi mới cười lạnh nói: “Tổ tướng quân, vết thương đã tốt lắm, Đại vương lệnh chúng ta hỏi lại người một lần, người rốt cuộc hàng hay là không hàng?”

Tổ Y kéo lại y phục, lạnh nhạt nói: “Quyết định của Tổ Y, Hoàn Nhan Tự sớm đã biết được, không cần ân cần hỏi thăm như thế.”

Người ngục tốt hừ giọng: “Một khi đã như vậy, thật đáng tiếc.” Nói xong ánh mắt lộ ra hung quang, nhấc lên xiềng xích nặng nề trên người Tố Y, lớn tiếng nói: “Người chắc biết cái gì đang chờ người chứ?”

Tố Y vẫn thản nhiên nói: “Giết hay lăng trì, muốn làm gì cũng được.” Nói xong thông dong đi ra, nghe thấy cai ngục kia phun ra một ngụm, khinh thường nói: “Không biết nghe lời, không nên đợi đến khi động trọng hình mới nhận thua. Năm kia tướng quân Lạp cổ quốc, trước đó chẳng phải cũng như vậy mà sau đó thì. . . .” Còn chưa nói xong, đã bị người kia ngắt lời: “Cầm mồm, người không muốn sống nữa? Người ta hiện tại chính là Chinh Tề Đại tướng quân, Đại vương tin tưởng vô cùng, coi chừng bị hạ nhân tâm phúc của hắn nghe được.”

Tố Y thở dài, đối với Úc Thương đã hàng phục nổi danh, y cũng từng nghe nói qua. Nhưng thì sao nào? Kể thục thời là trang tuấn kiệt, thật lòng mà nói, Hoàn Nhan Tự cũng thật là một vị minh chủ. Chính là mỗi người có một suy nghĩ riêng, Tố Y y chỉ là học không được mà thôi.

*

Trong thư phòng tĩnh lặng, có vài làn hương bách hợp nhàn nhạt lượn lờ, Hoàn Nhan Tự trong tay cầm một quyển sử ký, khí định thần nhàn trở mình. Tử Nông đi đến, hắn ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, khoe miệng nhếch lên tạo thành một mặt mỉm cười, không chút để ý hỏi: “Sao? Tố Y đã hàng?”

Tử Nông ngay cả thở mạnh cũng không dám, nhìn trộm dò xét sắc mặt của hắn, ngập ngừng nói: “Không, không có.”

Hoàn Nhan Tự ngồi thẳng dậy, ánh mắt bắn về phía Tử Nông, thật lâu sau mới thoáng thả lỏng, ngồi dựa trên long tòa, khôi phục ngữ khí nhàn nhã nói: “Vậy sao? Y vẫn không chịu hàng? Trẫm nhớ rõ khi đó Úc Thương chỉ dùng ba ngày, không nghĩ tới Tố Y này thật có năng lực. Trẫm thật muốn nhìn, xương cốt y có phải làm bằng thiết hay không?”

Tử Nông trong lòng cả kinh, vội nói: “Chủ tử, lời ấy sai rồi, Úc tướng quân là thần phục ơn tri ngộ của chủ tử, nếu còn tra tấn, sợ cũng không có thể nhanh như vậy thuận theo ý ngài?”

Hoàn Nhan Tự lộ ra một tia tươi cười, nghiền ngẫm nhìn thị nữ của mình, bỗng nhiên nói: “Là như vậy sao? Trẫm nghĩ điều trẫm muốn thể hiện đều đã thể hiện rõ ràng. Nếu tiểu Tử Nông của trẫm đã nói như vậy, ngại gì không đi khai đạo y một phen? Truyền ý chỉ của trẫm, bãi giá tử lao.”

*

Trong hình đường âm u, mấy tên hành hình cao lớn vạm vỡ đang đối Tố Y nghiêm khảo tra tấn, buộc y khuất phục, chợt nghe thánh giá đến, mấy tên gia hỏa ngày thường hung hãn bá đạo này chỉ kìm không bị dọa ngất. Hoàn Nhan Tự có tiếng thưởng phạt phân minh, hiện giờ đã qua năm ngày, tên địch nhân nhìn như nhu nhược này lại không lộ ra một tia yếu thế, ngay cả chính bọn hắn cũng đều cảm thấy xấu hổ, làm sao có thể khiến cho Đại vương từ trước đến nay lãnh khốc này vừa lòng đây? Nếu làm không tốt mạng nhỏ đều phải vì vậy mà vứt bỏ. Tưởng tượng đến đây, một chút kính nể ban đầu đối Tố Y không khỏi đều hóa thành oán hận.

Thân ảnh Hoàn Nhan Tự với bọn người vây quanh xuất hiện ở cửa hình đường, trên người hắn là một kiện áo choàng lông cừu trắng toát, nội lực tỏa ra sau lớp lông bào hoàng kim sang trọng, càng phát ra dáng vẻ cả người phong thần như ngọc, thần thái bất phàm.

Tố Y nỗ lực ngẩng đầu nhìn về phía hắn, chỉ thấy nơi môi hắn treo một mặt mỉm cười thân thiết cực kỳ, lãnh liệt hàn quang trong mắt cũng lưu lại một lần trên từng người nơi này. Trong lòng y run lên, người này trong ngoài không đồng nhất, tuy có hùng tài đại lược, lại không phải chính nhân quân tử, tất sẽ không dễ dàng buông tha mình, cho dù chỉ để y từ từ hi sinh. Vừa nghĩ đến đây, quả nhiên thấy Hoàn Nhan Tự mang vẻ tươi cười đi đến gần, bỗng nhiên vươn tay nâng cằm y lên, ngữ khí ôn nhu nói: “Tố tướng quân, trẫm đúng là thật không ngờ, người lại cứng đầu đến nông nỗi này?” Lời nói của hắn tuy rằng nhu hòa, nhưng động tác lại để lộ ra ý khinh thường khinh miệt, Tố Y trầm tĩnh nhìn hắn, không nói một câu, trong lao tù nhất thời yên tĩnh đến mức một cây châm rơi xuống cũng có thể nghe thấy được.

Chương 7

Hoàn Nhan Tự sớm nhìn qua bộ dáng bình thản như nước của y, lúc này cũng không nổi giận, ánh mắt lướt trên khuôn mặt vô số vết máu tươi của y đuối dần xuống dưới. Chỉ thấy thân người Tố Y chỗ nào cũng đều là vết thương, không có một tấc da thịt lành lặn. Hắn vừa lòng gật đầu, quay lại đối ngục tốt nói: “Trẫm lúc trước nghĩ các ngươi nhàn hạ, xem ra là oan uổng các ngươi. Chỉ là như vậy cũng không phải biện pháp, y còn chưa hàng, người lại bị các ngươi giết chết, vậy phải làm sao đây?”

Trường lao bước lên trước một bước, cung kính nói: “Khởi bẩm chủ tử, không làm tổn thương gân cốt của y, tất cả đều là chút bị thương ngoài da, nhìn dọa người, cũng thật rất đau đớn. Nhưng tù binh này là hán tử, thể lực cũng tốt, chủ tử không cần lo lắng.”

Hoàn Nhan Tự gật gật đầu, mỉm cười nói: “Tốt.” Lại xoay người đi đến trước mặt Tố Y, thấy tù phục nơi đầu vai y bị xé rách, vết thương kia dĩ nhiên đã khép lại, chỉ chừa một vết sẹo to cỡ đồng tiền. Hắn nhìn sắc mặt tái nhợt của Tố Y, bỗng nhiên vươn tay, dùng đầu ngón tay chậm rãi xoa lên vết sẹo kia, ôn nhu nói: “Vẫn quật cường như vậy, tội gì chứ? Nơi này còn đau không?”

Trên người Tố Y không khỏi nổi lên một trận run rẩy, tuy rằng rõ ràng Hoàn Nhan Tự chẳng qua là muốn đối y chọn phương pháp dụ dỗ làm cho y cảm thấy có ơn mà báo đáp mà thôi, đều không phải là có ý đồ bất lương gì, nhưng y vẫn không thể chấp nhận động tác tiếp cận vô cùng thân thiết này. Không khỏi tựa đầu vào phía sau quay mặt đi, làn môi mỏng vừa giận vừa hận hừ một tiếng, rõ ràng tỏ ý nhắc nhở địch nhân trước mặt.

Hoàn Nhan Tự ngẩn ra, khó hiểu nhìn về phía y, cũng không thể không nhìn đến một đoạn cổ trắng nõn thon dài giữa những lọn tóc rối tung, cũng là chỗ duy nhất trên người Tố Y còn lành lặn. Dưới vành tai như châu ngọc, nhanh chóng hiện lên một tia đỏ ửng. Tuy rằng chỉ hơi lướt qua, cảnh tượng kia lại tỏa ra một hương vị kiều diễm. Hắn lúc này mới bừng tỉnh, Tố Y là Tề nhân, sinh trưởng ở phía nam, thập phần coi trọng lễ giáo. Động tác của mình vừa rồi đối bình sĩ Kim Liêu mà nói là thi ân có thể khiến cho bọn họ cảm động đến rơi nước mắt, nhưng trong mắt người tù binh trước mặt này lại là một tầng sắc thái khác.

Ngay khi nghĩ đến điều này, hắn vội vàng thu tay, mỉm cười nói: “Tổ tướng quân thật sự rất cứng đầu, người dù muốn mấy ngày, trẫm đều chờ người.” Nói xong xoay người tính rời đi. Chợt nghe Tố Y nói: “Ta sớm nói qua, mạng của Tố Y, sớm đã bán cho dân chúng Đại Tề, người không cần uổng phí khí lực.”

Hoàn Nhan Tự cũng không quay đầu lại, nhẹ nhàng cười nói: “Một khi đã vậy, xem như trẫm ban cho ngục tốt một cái bia ngắm luyện tập, thể lực người tốt như vậy, luôn có thể chống đỡ một trăm tám mươi loại hình cụ.” Nói xong thông dong rời đi. Ngục tốt đang quỳ lúc này mới dám thở ra một hơi.

*

Đảo mắt đã qua mười ngày. Vẫn không thấy có người báo lại tin tức Tố Y đầu hàng. Hoàn Nhan Tự trong lòng càng trở nên không kiên nhẫn. Hắn thủ đoạn tàn khốc, lại thông minh tuyệt đỉnh, đối đãi với người hắn coi trọng đều vừa ân vừa uy. Úc Thương khi đó hàng phục là bởi thủ đoạn phi thường này của hắn. Đương nhiên, đối đãi Tố Y, hắn trong lòng hận cực, lại nhân vài lần dụ dỗ chiêu hàng đều bị Tố Y nhìn như không thấy, cho nên liền đem toàn bộ tâm tư đặt vào nghiêm hình tra tấn.

Thật tâm mà nói, hắn muốn Tố Y đầu hàng, ý quý hiền tài thật ra không nhiều lắm, chỉ vì Kim Liêu từng nhiều lần thảm bại trong tay người này nên đương nhiên trong lòng nghĩ phải bắt y hàng phục mới cảm thấy hãnh diện. Thế nhưng nhìn thấy y tại hình bộ đại đường chịu nhiều khổ hình lại không khiến hắn vui vẻ mà trong lòng lại phiền táo rất nhiều, rồi dần dần sinh ra một cổ kính ý.

Đôi mắt sáng khê nâng, một chậu hoa lan trên cửa sổ nhập vào mắt hắn. Chậu hoa này là Úc Thương tiến cho hắn, nhưng hắn cơ bản không thích hoa lan, cho rằng loại hoa này rất ưa chiều chuộng, rất yếu ớt. Nhưng là tâm ý của sủng thần nên không thể vứt bỏ, liền tùy ý đặt ở cửa sổ thư phòng. Ai ngờ trải qua một mùa đông, chẳng những không điêu linh mà lại trở nên tươi tốt, còn nở hoa. Lúc này tinh tế nhìn lại, đóa hoa kia lớn như một chén trà nhỏ, giữa màu trắng lộ ra những nét phớt hồng, có một cổ phong tình thanh u cao nhã.

Hoàn Nhan Tự đứng lên, đi đến gần, cẩn thận vuốt ve đóa hoa mịn như tơ kia. Chỉ cảm thấy xúc tua ôn nhuận nhẵn nhụi. Không biết sao bỗng nhiên làm cho hắn nhớ tới tình cảnh ngày đó xoa lên đầu vai Tố Y. Trong lòng không khỏi xao động, thầm nghĩ vết sẹo nơi đầu vai kia sao có thể so sánh với đóa hoa này,

nhưng đoạn cổ kia, lại thật trắng nõn nhẵn nhụi tựa như đóa hoa. Lại nghĩ đến y tận bây giờ vẫn không hàng, cao phong lượng tiết, thật cũng không uống là một cốc u lan. Suy nghĩ mông lung thế nào lại tràn ngập hình ảnh của Tố Y. Lái đi không được, hần cũng lười miệt mài theo đuổi, lệnh Tử Nông đến hầu hạ thay quần áo, rồi hai chủ tớ mới đi thẳng đến tử lao.

Lúc này mới vừa hoàn hình, ngực tốt cần thận đưa hai người đi ra ngoài lao, chỉ thấy Tố Y cuộn người trên mặt đất, tóc đen thật dài loạn thất bát tao che đi khuôn mặt, chỉ có thể theo thân hình nhìn ra y đã tiêu tụy rất nhiều. Tù phục trên người đã bị hơn mười loại hình cụ xé rách, trong rách nát lộ ra vết thương xanh tím hoặc sưng đỏ, thỉnh thoảng mới có thể thấy được vài mảnh da thịt trắng nõn lạnh lặn, giống như vài đạo tể ngân, không nhìn kỹ căn bản là không nhận ra.

Tử Nông trong lòng đau xót, không đành lòng nhìn, vội cúi đầu quay đi, bắt gặp ánh mắt chủ tử mình gắt gao chăm chú nhìn vào thân hình gầy yếu đi rất nhiều kia, trong đôi mắt tựa như sắp phun ra lửa.

Chương 8

Tử Nông tuổi tác tuy nhỏ nhưng sinh trưởng ở chốn thâm cung, lại theo Hoàn Nhan Tự nhiều lần xuất nhập vào chốn quân sĩ nên đối với loại ánh mắt này đã trở nên quen thuộc. Nàng lập tức cả kinh, hướng Tố Y nhìn lại, chỉ cảm thấy thân mình kia tựa như búp bê vải rách mướp, thế nào lại có thể khiến cho Hoàn Nhan Tự nảy sinh dục vọng. Huống hồ cũng chưa từng cảm thấy chủ tử hảo nam sắc, vì sao lúc này lại lộ ra ánh mắt như vậy, chẳng lẽ mình lại đoán sai sao? Nàng cũng không hiểu được Hoàn Nhan Tự sao lại thích nam nhân, mà còn là một Tố Y thiết huyết nam nhi như vậy, thân mình máu tươi đầm đìa này sao lại có thể câu dẫn nhục dục tiềm tàng trong hần.

Hoàn Nhan Tự cực lực khống chế chính mình, thỉnh thoảng Tố Y lại ngẩng đầu lên, khi bốn mắt giao nhau, ý chí bất khuất kia vẫn y nguyên. Ý hận còn cao trong lòng khiến hần suýt nữa lập tức vọt vào trong ngực đưa y đặt ở dưới thân, nhìn xem y rốt cuộc còn có thể cứng đầu đến lúc nào. Hần nắm chặt hai tay, khó khăn đè nén xuống. Cầm giận quay đầu, đối Tử Nông ra lệnh: “Đi.” Nói xong cũng không quay đầu lại mà rời đi, thật khiến cho Tố Y kinh ngạc, thầm nghĩ hần trong hồ lô bán được gì.

Hoàn Nhan Tự cũng không hảo nam sắc, đối với nam phong thịnh hành ở Đại Tề và Kim Liêu, hần mặc dù không bài xích nhưng cũng chưa từng tán thưởng. Hiện giờ lại đột nhiên nhân duyên trùng hợp, việc đối thân thể chịu đủ tra tấn của Tố Y nảy sinh dục vọng cũng thật làm hần khiếp sợ, mà cũng càng làm hần tức giận. Thầm nghĩ mình nhất định là mấy ngày nay quốc sự quần thân, không có cùng phi tử nào thân cận mới có thể nảy sinh loại tình huống này. Bởi vậy một hồi về cung, liền đi thẳng đến phòng Ngân Cơ tối sùng ái.

Ngân Cơ kia đang cùng bọn nha đầu chơi cờ tìm vui, chợt thấy Đại vương giá lâm, vội không ngừng rửa mặt chải đầu, lại bị Hoàn Nhan Tự một phen giữ chặt, nàng thân là sủng phi Đại vương, cũng là người thông minh, chỉ nhìn ánh mắt của Hoàn Nhan Tự, liền đã sáng tỏ. Vội lệnh tả hữu lui ra, thi triển ra bao dự đồ ôn nhu nói không hết lời, ôm lấy Hoàn Nhan Tự hướng đi sâu vào tấm cung.

Nếu lúc bình thường, Ngân Cơ như vậy thật cũng đủ khiến cho Hoàn Nhan Tự khoái hoạt. Chính là hôm nay không biết vì sao, nhìn gương mặt xinh đẹp trương ra nụ cười quyến rũ làm ra vẻ ta đây kia, hần lại cảm thấy càng thêm phiền muộn. Trong đầu bỗng nhiên hiện lên khuôn thanh tú của Tố Y. Dung nhan kia mặc dù không diễm lệ bằng mỹ nhân trước mắt nhưng lại luôn có một làn hơi thở trong trẻo nhưng lạnh lùng. Cao ngạo như mai lại không mất nét u nhã như lan. Hai lần môi mỏng kia, cũng không dễ dàng phát ra một tia thanh âm, chính là gắt gao kim nén, bao lời rên rỉ đau đớn cứ bởi quật cường của y mà giữ kín nơi môi, khiến người nghĩ đến vừa hận vừa thương.

Hần si ngốc suy nghĩ, bất giác Ngân Cơ đã cỡi xuống ngoại y của hần, chính trên người nàng ta cũng chỉ còn một mảnh yếm đỏ, lộ ra nửa thân mình trắng muốt như tuyết, quả nhiên khiến người mơ màng. Nàng còn vừa cười quyến rũ vừa thở dốc nói: “Đại vương mấy ngày nay đều thật bận rộn, cũng không quản nó thì mong nhớ người a.” Nói xong thuận thế nằm ở trong lòng ngực Hoàn Nhan Tự, thật sự là nhuyển ngọc ôn hương, nói không hết mê người.

Hoàn Nhan Tự lúc này lại nửa điểm cảm giác cũng không có, hơn nữa nghe được câu nói kia. Điều hần cần lúc này chính là chinh phục, chinh phục một kẻ khó có thể chinh phục mới là khoái hoạt của con người, Ngân Cơ yêu sủng sao có thể thỏa mãn được hần. Lạnh lùng đẩy ra thân mình mềm mại, hần phiền táo

đứng dậy phủ lấy ngoại y, nhìn ánh mắt ngạc nhiên của Ngân Cơ, đành phải tùy tiện nói: “Trẫm bỗng nhiên nhớ tới còn có chút việc trọng yếu, nàng tiếp tục chơi đi. Lần trước thấy nàng thích vòng tay chim trả kia, đêm nay trẫm sẽ lệnh cho Tiểu Thuận Tử đem lại đây.” Nói xong phẩy tay áo bỏ đi, cũng không quản Ngân Cơ vui mừng quá đỗi, liền thanh tạ ơn.

Tử Nông vốn tưởng rằng chủ tử tiến vào phòng phi tử, không quá nửa ngày sẽ không đi ra, bởi vậy vội đi tìm Tử Nam nói chuyện. Hoàn Nhan Tự tìm không thấy nàng, liền gọi Tử Lưu đến, phân phó: “Người đi tử lao đem Tổ Y đến đây, trẫm muốn đích thân ngự thăm y.”

Tử Lưu trong lòng nghĩ y là tướng địch, lại nghĩ y cũng không muốn nói, thì ngự thăm làm gì. Nhưng thấy vẻ mặt chủ tử mình có khuynh hướng phong vũ dị lại, nào dám động thủ trên đầu thái tuế. Vội tự mình tới tử lao, lệnh mấy ngục tốt dẫn theo Tổ Y, vội vàng trở về. Lại thấy Hoàn Nhan Tự lệnh tất cả mọi người đi ra ngoài, nàng lại khó hiểu, vội hỏi: “Đại vương, làm như vậy không được, Tổ Y võ công cao cường, vạn nhất tổn thương ngài.” Còn chưa nói xong, Hoàn Nhan Tự đã cười lạnh nói: “Y nếu có chút bản lĩnh này, trẫm liền nhận ra. Đi ra ngoài. Quy củ của trẫm ngươi còn không hiểu?”

Tử Lưu biết hẳn từ trước đến nay nói một không hai, không dám khuyên nữa, đành buồn bực đi ra. Vội vàng đi tìm Tử Nông, Tử Nam, cả giận: “Người chạy đến nơi đây khoai hoạt, chủ tử cũng không hầu hạ.”

Tử Nông hì hì cười nói: “Chủ tử đi làm chuyện không cần người hầu hạ kia, còn không cho ta trộm lười một chút sao? Ngài lúc này sớm không biết cùng Ngân Cơ nương nường điên đảo thế nào rồi?”

Tử Lưu ngạc nhiên nói: “Người nói chuyện điên khùng gì vậy? Đại vương căn bản không ở chỗ nương nường. Mới đây lúc ta đang phối dược, ngài sai người gọi ta đến, lệnh ta đem Tổ tướng quân mang tiến cung, nói là muốn đích thân thăm vấn, ngay cả ta cũng không cho lưu lại.” Lời nàng còn chưa dứt, liền nhìn thấy đôi mắt mở trừng lớn như chuông đồng của Tử Nông. Ngay cả Tử Nam từ trước đến nay ổn trọng cũng trở nên luống cuống, vội hỏi: “Tử Nông, ngươi có biết Đại vương làm như thế là có dụng ý gì không? Mau nói ta nghe một chút.”

Tử Nông tức giận nói: “Còn nói gì nữa? Nếu không đi sẽ lại trễ mất.” Nói xong liền đứng lên muốn đi, Tử Nam, Tử Lưu liếc mắt nhìn nhau, đang muốn cùng đi ra ngoài, đã thấy nàng lại ngồi xuống, uể oải nói: “Ai, đi thì có khả năng làm gì đây? Chính là Tổ tướng quân đáng thương Ai. Đại vương lúc này là xảy ra chuyện gì? Ngài luôn không thích những chuyện như vậy mà.”

Chương 9

Tử Lưu Tử Nam đều gấp đến độ phải néo nàng, thúc giục: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, ngươi cũng nói một tiếng đi chứ.” Tử Nông lúc này mới đem tình hình ở tử lao kể lại, cuối cùng ra về từ bỏ nói: “Các người ngắm xem, tình huống này chúng ta phải làm sao đây?”

Ba người các nàng cùng Tử Diễm đang theo Úc Thương công Tề, đều là tỳ nữ tối sủng ái của Hoàn Nhan Tự, đều thông minh lanh lợi, võ nghệ cao cường, thân phận hoàn toàn không đơn giản chỉ là tỳ nữ. Hiện giờ nghe xong loại sự tình này, lại cũng không biết nên làm thế nào cho phải. Hỗn loạn thương nghị một trận, cũng không nghĩ ra chủ ý nào. Tử Lưu vội la lên: “Còn thương lượng cái gì? Tiếp tục thương lượng, Tổ tướng quân ngay cả chút bột xương cũng không còn.”

Tử Nông bĩu môi nói: “Không thương lượng, y có thể còn lại chút bột xương sao? Chúng ta dù nói thế nào, bất quá cũng chỉ là tỳ nữ của Đại vương, cũng không phải Tổ tướng quân. Y mặc dù đáng thương, chúng ta cũng phải làm theo Đại vương a. Đại vương đã có ý này, chúng ta. Chúng ta có lập trường cùng quyền lực gì để ngăn cản đây? Huống chi. Huống chi ngăn cản cũng không ích gì, tính tình Đại vương, các người còn không biết?”

Ba người nhìn nhau, đều biết lời nói Tử Nông tuy là khờ dại, lại rất có đạo lý, không khỏi đều suy sụp ngồi xuống. Tử Nam nói: “Đến tốt cùng Tổ tướng quân kia bộ dáng thế nào? Ta chỉ nghe nói có chút thanh tú, không có vẻ thô kệch cùng hào sảng của một đại tướng. Sao mà nay Đại vương phóng đố ba nghìn mĩ nhân cũng không muốn, chỉ muốn y, một ngày kia ta thật muốn tận mắt nhìn xem.”

Không nói đến ba người các nàng ba người ở trong này nghị luận chuyện bất khả tư nghị này. Nói đến Hàn Nhan Tự, hẳn thấy Tổ Y mình đầy thương tích, ngược lại cũng không vội bức bách, hẳn vốn không phải là người háo sắc, cho rằng việc ân ái, phải chậm rãi, mới có thể tận hưởng lạc thú trong đó. Nếu không

sẽ giống như Trư Bát Giới cật nhân tham quả, nhất thời thống khoái lại dần dần vô vị. Loại ý tưởng này, thật cũng thập phần phù hợp tính tình kiên nhẫn của hắn. Lúc này trong mắt hắn, người kia đã gầy yếu đi rất nhiều, tựa hồ giống kẻ tù binh mặc cho chính mình áp bức, trong lòng lại sớm suy nghĩ vài loại phương pháp, để có thể hảo hảo hưởng thụ niềm thú vị lần này.

Nói đến Tổ Y, bị Hoàn Nhan Tự giữ lại thư phòng, chỉ thấy nơi này thanh u nhả tĩnh, đừng nói đến hình cụ, ngay cả dây thừng cũng không thấy, như thế nào có thể thẩm vấn phạm nhân. Hay là hắn vẫn muốn dùng kế sách dụ dỗ kia, lại nhìn vẻ mặt trầm như nước của hắn, một chút tươi cười cũng không, tựa như cũng không giống lắm.

Y đang suy nghĩ dụng ý của Hoàn Nhan Tự, đã thấy hắn đi tới, hai mắt bình tĩnh nhìn mình, bỗng nhiên âm trầm cười: “Tổ tướng quân, mấy ngày nay ủy khuất người, sợ là ngay cả tắm rửa cũng không từng làm qua. Nhìn xem thân mình này, nơi nơi đều là vết máu cùng vết bẩn, thật sự là không phù hợp với một nhân vật cao cao tại thượng như người. Ai, đây đều là sơ sót của trẫm, bất quá cũng không sao, trẫm hiện tại liền hướng tướng quân bồi thường một chút, người đi theo ta.” Nói xong một chưởng bỏ ra gõ gõ xiềng nặng nề kia, muốn kéo y hướng đi ra phía sau thư phòng.

Tổ Y càng lúc càng không hiểu dụng ý của hắn, chính là với lập trường đối địch, tự nhiên trầm ổn trầm trử, không có chút hành động nào đối với y. Kỳ thật y đã chịu rất nhiều khổ hình, lại không được hảo hảo nghỉ ngơi, thể lực sớm chóng đỡ hết nổi, chính là bằng ý chí tuyệt không khuất phục mới có thể vất vả chống đỡ. Hoàn Nhan Tự thật có chút kinh ngạc, hắc hắc cười: “Người đến lúc này vẫn còn có khí lực, thú vị thú vị, như thế rất tốt.” Nói xong vuốt đi những sợi tóc rối trên trán y, bỗng nhiên một tay chặn ngang người y ôm lấy, đi nhanh hướng ra phía sau. Vừa đi vừa nói: “Tổ tướng quân, trẫm chưa bao giờ ôm qua bất kì kẻ nào, ngay cả sủng phi của trẫm cũng không có vinh sủng như thế. Người nên cảm thấy vạn phần vinh hạnh mới phải.”

Tổ Y lần này cả kinh không phải là ít. Y mặc dù không thông phong nguyệt, nhưng cũng biết ôm ấp như vậy thật có chút ái muội. Huống chi Hoàn Nhan Tự còn muốn xem mình như sủng phi của hắn, ý đồ này đã thập phần rõ ràng. Chính là y không hiểu được, bộ dáng trước đây của mình so với hiện tại đâu chỉ tốt hơn gấp trăm lần, Hoàn Nhan Tự lại bắt vì sở động, vì sao hôm nay dơ bẩn lôi thôi như vậy lại khiến cho hắn vài phần thích thú? Lại nói, y cũng chưa bao giờ nghe nói vị thiếu niên thiên tử này có sở thích nam phong. Chẳng lẽ là chính mình đa tâm sao? Chính là. Chính là.

Tổ Y lặng yên không nói khiến cho Hoàn Nhan Tự mất hứng. Nếu nói, thấy biến không sợ hãi, trong những thần tử của mình cũng có kẻ như vậy, nhưng có thể giống Tổ Y thái sơn băng vu không đổi sắc, chỉ sợ là không có kẻ nào. Liền ngay cả Úc Thương, vốn cũng là một viên danh tướng, so với Tổ Y, tựa hồ cũng kém một chút. Hắn nào biết thật ra Tổ Y chính là đoán không rõ dụng ý của hắn, không muốn vọng tự ngôn động, thất vu thân phận mà thôi.

Cho đến đi vào phía sau thư phòng, nơi đó quả nhiên có một cái bể to, bốn phía đều có rèm che phủ, ở xa đã có thể thấy nhiệt khí bốc lên. Hoàn Nhan Tự cũng không quan trọng chuyện hưởng thụ, bởi vậy này bể này so với trong hoàng cung Đại Tề, tựa kém một phần hoa lệ, chính là hơn vài phần hào phóng trang trọng. Mấy cung nữ sớm đã quỳ xuống. Hoàn Nhan Tự lại phát tay lệnh các nàng đi xuống, lại nói không có lệnh của trẫm thì không được tiến đến quấy rầy.

Tổ Y chỉ cảm thấy trước mắt một trận mê muội, lời này nói Hoàn Nhan Tự thật ái muội vô cùng, ngay cả ánh mắt của những cung nữ này nhìn y đều kinh hãi không ít, chẳng lẽ. Chẳng lẽ chính mình thế nhưng bất hạnh đoán trúng? Y làm sao cũng thuyết phục không được mình, chỉ cảm thấy với cá tính Hoàn Nhan Tự, tuyệt đối không thể lại làm loại chuyện này.

Chính là tuy rằng không thể tin được, nhưng vì tình thế bức bách, Tổ Y nhưng cũng không thể không giãy dụa, chính là thân ở trong vòng tay Hoàn Nhan Tự, toàn bộ không có nơi mượn lực, còn chưa đá được vài cái, Hoàn Nhan Tự sớm đã cười trên tức, “Bôm” một tiếng, đưa y cả người vẫn còn y phục ném vào bể nước vừa sâu vừa lớn.

Tổ Y thành linh uống mấy ngụm nước, lại nghe Hoàn Nhan Tự ở trên bờ cười ha ha nói: “Tổ tướng quân cứ việc yên tâm, nước này là nước suối dẫn từ hậu viện, tuyệt đối sạch sẽ. Có tác dụng cường thân kiện thể, uống nhiều một chút đối với người chỉ có ưu đãi, có lẽ còn tăng vài phần khí lực, nói không chừng còn có

thể vùng vẫy trong vòng tay trăm mấy cái.” Nói xong liền cởi bỏ ngoại y, cũng đem thân mình cường tráng màu đồng “Đồng” một tiếng nhập vào trong nước. Nước bể văng tung tóe, phủ lên đầy mặt và đầu cổ Tổ Y. Mái tóc đen rối tung lúc trước giờ ướt đẫm, dính vào vai vào lưng, thật có vẻ mềm mại đi rất nhiều.

Chương 10

Tổ Y theo bản năng lùi lại mấy bước, trong đôi mắt lần đầu mất đi nét vân đạm phong thanh thường trực, đề phòng nhìn Hoàn Nhan Tự. Thân mình tinh trắng không có một vết sẹo kia, tựa như con báo đen mạnh mẽ tao nhã nơi rừng sâu. Loài động vật ấy y chỉ từng nhìn thấy một lần trong lần săn bắn của hoàng gia, thật thích hợp để diễn tả tên nam nhân trước mặt này.

Hoàn Nhan Tự trong mắt lóe ra ánh hưng phấn điên cuồng, đi từng bước về phía trước, tiến sát lại gần. Vừa bước vừa nói: “Ồ trong này sao lại mặc y phục? Huống chi y phục của người đã rách nát như vậy, mặc hay không mặc cũng không khác biệt gì. Hay là Tổ tướng quân muốn trăm tự mình tháo thắt lưng cởi y phục cho người sao? Ha ha ha, người thật hiểu được lật mềm buộc chặt.”

Tổ Y bị hấn ép đến bờ ao, lại nghe những lời nói vô sỉ kia, trên người không khỏi run rẩy, biết chính mình đã bất hạnh đoán trúng. Tay y đặt ở mép hồ, gắng giữ bình tĩnh nói: “Đại vương từ trước đến nay tác phong nghiêm cẩn, xin thỉnh tự trọng. Sĩ khả sát bất khả nhục, loại thủ đoạn dè tiện này, ngài không thể làm được.”

Hoàn Nhan Tự nhếch mày, chậm rãi nói: “Tác phong nghiêm cẩn? Ha hã, thật sự là chê cười, Tổ tướng quân kinh nghiệm sa trường, vì quốc sự vất vả, chỉ sợ còn chưa chạm đến phong nguyệt. Nhưng người có nghe qua kẻ nào là quân vương lại có tác phong nghiêm cẩn? Trầm đơn giản là không như Tề chủ hoang dâm thôi, bốn chữ tác phong nghiêm cẩn này, thật sự không dám nhận.”

Tổ Y thật hoài nghi Hoàn Nhan Tự trước mắt có phải hay không là người khác giả trang. Nhìn thấy hấn ngôn ngữ lỗ mắng, ánh mắt trêu tức, không phải vẻ tiểu lí tàng đao lãnh khốc gian trá ban đầu. Chính là những thứ khác có thể giả nhưng giờ tay nhắc chân kia đều có khí thế bá chủ, bất luận kẻ nào cũng đều không bắt chước được. Y lúc này đã không còn nơi nào lui nữa. Hoàn Nhan Tự cũng không lo lắng, tiến từng bước một, Tổ Y đành phải nắm chặt hai tay chuẩn bị chống cự, tuy biết thể lực mình đã hao hết, thật sự không có đường sống. Nhưng y đường đường bảy thước nam nhi, làm sao có thể chịu nhục như thế, huống chi, cùng lắm thì chết. Y đã bị bắt, vốn là không còn thể diện mà sống tạm trên thế gian. Chỉ vì sợ khiến Hoàn Nhan Tự tức giận, hấn sẽ đổi binh lính của mình hạ sát thủ, mới chịu khổ đến nay. Chết đối với y mà nói chính là được giải thoát.

Trong đầu y ý nghĩ này thoáng vụt qua, hai mắt không chớp mà nhìn chằm chằm từng động tác của Hoàn Nhan Tự. Lúc này hai người dần dần tiếp cận, thấy thân mình hấn trầm xuống nước, Tổ Y còn chưa tỉnh ngộ, dưới chân đã bị một cỗ cường lực kéo lấy, nhất thời chìm xuống bể, nuốt một ngụm nước lớn. Tiếp theo một đôi bàn tay to lớn mạnh bạo gắt gao ôm lấy lưng y, bùm một tiếng, hai người lại cùng trôi lên mặt nước, bên tai vang lên tiếng cười đắc ý của Hoàn Nhan Tự: “Ha ha ha, lần này đã bị trăm bắt được.” Lời còn chưa dứt, đôi tay đã hành động, một phen kéo lấy y phục ẩm ướt rách nát của Tổ Y, ném đi rất xa.

Tổ Y trong lòng trầm xuống, lập tức nhận thấy một đôi bàn tay trơn ướt như cá bắt đầu cẩn thận vuốt ve vết thương trên người y, y từ nhỏ đến lớn, chưa từng chịu qua nhục nhã như vậy. Khí huyết dâng lên, hai hàm răng cao thấp dùng sức, liền muốn cắn lưỡi tự sát.

Đột nhiên bàn tay kia trong chớp mắt đã thay đổi phương hướng, nháy mắt liền nắm lấy cằm y, Hoàn Nhan Tự thu hồi thái độ bốn cột, ánh mắt lạnh lùng như đáy hồ ngày thu, ngữ khí cũng khôi phục vẻ lãnh liệt: “Tổ tướng quân, người thật sự muốn trăm học tập tiên nhân bạch khởi, hãm sát toàn bộ tù binh sao? Nếu như vậy không có vấn đề gì, trăm lập tức truyền lệnh Úc Thương, lệnh cho hấn đem hai mươi vạn tù binh trong tay lập tức xử tử. Còn có dân chúng Đại Tề, cũng không cần phải quan tâm, Kim Liêu ta dân phong thuần phác, dân số đông đúc, chịu khổ mấy năm nay, vừa lúc dời đô đến Đại Tề, hưởng một chút cảm tử phồn hoa của vùng đất phía nam này. Đúng rồi, trăm thuận tiện báo cho người một tiếng, đại quân Úc Thương đã đến Trường Giang, tên hoàng đế kia của các người bỏ lại đô thành, còn mang theo mấy đại thần tâm phúc cùng ái phi chạy trốn tới Tô Châu. Còn lấy Tô Châu để xây dựng tiểu triều đình. Úc Thương hiện tại đang nghỉ ngơi và hồi phục binh mã, chuẩn bị nam hạ. Tổ tướng quân, tù binh thêm dân chúng, tổng cộng cũng có mấy trăm vạn người, người không để ý tới, trăm cũng không cần gì phải chiếu cố đến họ,

chính người tự lựa chọn đi.” Nói xong chậm rãi buông lỏng tay ra.

Tổ Y thấy khoe miệng hân vẫn treo một mặt ý cười trào phúng, hiển nhiên là hân biết chính mình không thể vì bản thân mà gây tai họa lớn cho tù binh cùng dân chúng Đại Tề. Y cố gắng trấn tĩnh, nỗ lực trầm giọng nói: “Ta từ trước đến nay kính người là một minh chủ, mặc dù ta chết, ta tin tưởng người cũng sẽ không làm ra loại chuyện tình không ích lợi gì cho mình. Chẳng lẽ người không sợ trời cao tức giận, quỷ thần báo ứng sao?” Y trong miệng mặc dù nói như thế, đáy lòng cũng không ôm hy vọng lớn gì. Bởi vậy vội vàng thừa dịp vừa khích tướng vừa đem thân mình rời khỏi vòng tay Hoàn Nhan Tự.

Hoàn Nhan Tự hừ một tiếng, một phen lại ôm hân lấy y, trịnh trọng nói: “Tổ Y người nghe đây, Hoàn Nhan Tự ta không tin thiên địa quỷ thần. Binh lính Đại Tề các người, trừ hơn mười vạn người theo người ra, còn lại quả thực không chịu nổi một kích, trăm cũng không cần. Mà thuộc hạ của người, theo người chinh chiến nhiều năm, trung can nghĩa đảm, có mấy người thật tình quy thuận, không công dưỡng những người này, cũng chỉ là lãng phí lương thực của trăm. Một cái mạng của người, quả thật không đáng lấy bao nhiêu sinh linh đó trao đổi. Nhưng người nếu không hàng liền chết, trăm cả đời này tiếc nuối, hội khiến cho cuộc sống ngày ngày của trăm khó chịu. Cho nên Tổ Y, người phải biết rằng, trăm hoàn toàn có thể xuống tay, nếu không còn phần nộ của trăm tuyệt không nhẹ nhàng.”

Tổ Y nhìn ánh mắt bình tĩnh đến lạnh khốc của hân, trong lòng chỉ cảm thấy bị phần muốn chết, oán hận nói: “Người nếu muốn khiến ta hàng, cứ việc xuất ra thủ đoạn quang minh chính đại, hiệp bức như vậy quá mức dễ tiện, ngay cả thanh danh của người cũng bị vậy bẩn, ta cũng thật khinh thường người.”

Hoàn Nhan Tự cười lạnh nói: “Phàm là thủ đoạn, còn gì chú ý quang minh chính đại hay dễ tiện vô sỉ. Quan trọng là ... trăm muốn đặt người ở dưới thân, nghe thấy người cầu xin tha thứ. Người hàng hay không hàng, hôm nay đều phải lấy thân toại nguyện trăm.” Nói xong đột nhiên cúi người xuống, cướp lấy đôi môi đỏ mọng mà hân thềm nhỏ dải đã lâu kia, cũng đoạt đi lấy hơi thở dốc của Tổ Y.

Chương 11

Tổ Y từ nhỏ sinh ra trong dòng dõi thư hương, thập phần coi trọng lễ giáo, còn chưa hôn phối đã lãnh binh xuất chinh, ở trong quân doanh cũng thập phần giữ mình trong sạch, cũng không tới lui với quân kỹ, bởi vậy tuy là thanh niên nam tử, lại thật không mấy hiểu thứ tư vị tình ái. Lúc này bị Hoàn Nhan Tự cưỡng hôn, trong đầu chỉ cảm thấy “ông” một tiếng, hình như có vô số sao kim bay múa. Do không rõ loại hôn môi này là thế nào, chỉ là bằng trực giác đại khái đoán rằng đó là cử chỉ xấu xa. Bởi vậy hai tay dùng sức, liều mạng muốn đẩy ra thân mình càng lúc càng cúi thấp xuống kia.

Hoàn Nhan Tự đối với phản ứng của y càng trở nên hứng thú. Hân thấy Tổ Y không có chút kỹ năng hôn, thậm chí ngay cả tránh né cũng không biết phải làm thế nào, hiển nhiên rõ y đối với tình ái chỉ như tờ giấy trắng. Một nam nhân như hân, tính độc chiếm mãnh liệt, nặng lòng ích kỷ. Lần đầu tiên của Tổ Y là thuộc về hân, sao lại không khiến hân vui sướng, càng trở nên hưng phấn, đơn giản đem Tổ Y đặt ở bên cạnh bể, nửa thân mình chìm ở trong nước, tay hân đã muốn ở trong bể cởi đi chút y phục còn lại trên người Tổ Y.

Tổ Y bị hân áp chế, thân hình vốn so với hân gầy yếu hơn, lại thêm thể lực cạn kiệt, mặc cho giãy dụa thế nào cũng chỉ có thể nghe thấy trong nước có những âm thanh mỏng manh. Dần dần liền có một tia đỏ tươi theo bọt nước lan ra, nguyên lai là vết thương trên người còn chưa khỏi hân, vì hai người bọn họ dần co mà bị rách toạc. Ngâm người trong nước nóng, đau tận tâm can. Mỗi Hoàn Nhan Tự vừa mới rời đi, y liền nhin không được mà buột ra một tiếng rên rỉ.

Hoàn Nhan Tự ngẩn ra, hay đã sai lầm rồi, thậm chí y sao lại dễ dàng động tình như vậy. Chợt thấy hai hàng lông mày y chau lại, môi mím lại thành một đường, hình như có vẻ thống khổ, lúc này mới nhìn làn nước, chỉ thấy tơ máu cuộn cuộn không ngừng hướng về phía trước lan ra, vội cúi đầu xem xét miệng vết thương, thấy cũng không thật lớn, chỉ là có nhiều vết thương, hân là không gây ngại cho tánh mạng. Lúc này mới yên tâm. Vừa muốn rướn người lại bị Tổ Y tìm khoảng không một cước đá vào ngực, nhất thời ngã nhào trong bể. Người trước mắt vội vàng xoay người, hướng ra phía sau mà trốn. Hân trong lòng khí hận trào lên, một phen kéo lấy mớ tóc dài trong nước, hung hăng túm kéo trở lại.

Tổ Y bị đau, thân người lại bị giam cầm trong lồng ngực Hoàn Nhan Tự, lại thấy sắc mặt giận dữ của đối phương, còn chưa kịp tránh, trên mặt sớm đã trúng một cái tát. Tiếp theo hân hung hăng chìm đầu y xuống nước, y không thể hô hấp, lại uống mấy ngụm nước, được thả ra, một lát sau lại bị ấn xuống, như thế lặp

lại nhiều lần, thân thể Tố Y vốn đã suy yếu, lúc này rốt cuộc chịu không nổi tra tấn như vậy, dần dần không hề giãy dụa. Hoàn Nhan Tự vừa muốn nhìn xem thì thấy y đã sớm ngất đi.

Thế là mặc xong quần áo, kêu mấy cung nữ đến, Hoàn Nhan Tự lạnh mặt nói: “Đem y tắm rửa, vết thương không cần băng bó, làm xong việc thì thay nước trong bể, rồi đi tắm bồn. Hừ, một Tố Y nhỏ nhỏ, trẫm không tin không hàng phục được, trẫm có nhiều thời gian để mà chậm rãi đùa với y, tới tận khi y nghe lời mới thôi.”

Các cung nữ thấy ngữ điệu hân âm ngoan vô tình, biết hẳn đã thật nổi giận, muốn hảo hảo dạy dỗ tù binh này, không khỏi đều sợ tới mức cầm như hén. Hoàn Nhan Tự phẩy tay áo bỏ đi, các nàng ở lại vội thay Tố Y tẩy trừ.

Hoàn Nhan Tự trở lại thư phòng, chỉ thấy Tử Nông, Tử Nam, Tử Lưu đều ở nơi này, thấy hẳn, một đám sắc mặt khó xử, lắp bắp không biết nên như thế nào há mồm. Hắn nhướn mày, lạnh lùng nói: “Xảy ra chuyện gì? Các người có chuyện gì? Đều chạy đến nơi đây?”

Tử Nông rốt cuộc nhanh mồm nhanh miệng, lại cạy hẳn ngày thường sủng hạnh, nghe vậy liền ngẩng đầu lên nói: “Chủ tử, Tố tướng quân đâu? nô tỳ là muốn hỏi một chút có thể đưa y quay về tử lao không?”

Hoàn Nhan Tự không giận mà còn cười, nói: “Chuyện này không cần người quan tâm. Y vẫn còn ở trì phía sau tắm rửa, trẫm còn không có ngự thất xong đâu.”

Tử Nông kinh hãi, lỗ miệng nói: “Sao? Chủ tử còn chưa ăn xong? Thế ngậm mình ở trì là thế nào? Chẳng lẽ chỉ cùng với y nhập dục thôi sao?” Vừa dứt lời, nhìn thấy ánh mắt sắc như kiếm của Hoàn Nhan Tự, lúc này mới kinh hãi phát giác chính mình nói lỡ, vội hắc hắc cười: “Cái kia. . . . Nguyên lai chủ tử chỉ dùng thủy hình, nô tỳ ngu dốt, lại không nghĩ tới điểm này, vậy chủ tử, bọn nô tỳ ra ngoài, ngài chậm rãi ngự thất, có việc gì phân phó, lại sai truyền nô tỳ.” Nói xong sợ tới mức hơi hơi thè lưỡi, kéo lấy hai người kia rời đi.

Hoàn Nhan Tự tức giận hừ một tiếng, cầm lấy một quyển sách tùy ý lật xem, cũng tâm phiền ý loạn. Hắn từ trước đến nay tâm cao khí ngạo, không ngờ Tố Y này nhuyển ngạnh đều không chịu, không thể hàng phục cũng thật ngoài dự đoán. Sao không khiến hắn tức giận. Cho đến khi một cung nữ tiến vào tắm bồn hết thấy đã làm thỏa đáng, hắn mới phát hiện, mình đã xem quyển sách kia cả canh giờ.

Một lần nữa trở lại trì, chỉ thấy Tố Y vẫn chưa tỉnh, hắn ngẩng đầu nhìn cung nữ bên cạnh. Sợ tới mức người kia vội quỳ xuống nói: “Khởi bẩm chủ tử, y tỉnh lại một lần, vừa đánh vừa đá, bọn nô tỳ không làm sao được, đành dùng mê hương, vì vậy vẫn chưa tỉnh lại.”

Hoàn Nhan Tự gật gật đầu, cũng không trách cứ, tính tình Tố Y, hắn sao lại không rõ, lúc này thấy trên người y chỉ có một kiện dục bào, nhắm chặt hai mắt nằm ở trên ghế dài bên cạnh bể, tóc đen thật dài đã chải vuốt chỉnh tề, có vài lọn rơi trước ngực, qua khe hở, một đôi thù du xinh đẹp như ẩn như hiện, tuy rằng trên người vẫn đầy vết thương như trước, lại vẫn chọc người mê mông. Hắn nhất thời chỉ cảm thấy hạ khổ nổi lên trận lửa nóng, không khỏi “ùng ục” nuốt mấy khẩu nước miếng.

Chương 12

Các cung nữ không đợi phân phó, tất cả đều thức thời mà lui ra. Hoàn Nhan Tự lúc này mới đi tới bên cạnh Tố Y, cẩn thận bế y lên, nhìn thấy làn môi mỏng ngày thường quật cường khiến kẻ khác nghiêng rằng kia hơi nhếch lên, hiện ra một tia nhu hòa, sắc mặt vẫn vì chịu qua khổ hình mà tái nhợt nhưng hai gò má vì thủy khí mà nhiễm một mặt đỏ ửng, lông mi thật dài xếp lại như hai cây quạt nhỏ. Toàn bộ dung nhan vì vậy mà tức khắc trở nên ôn nhu đáng yêu không ít, khiến cho người ta không thể tin được đây lại là Tố Y tướng quân bách chiến bách thắng trên sa trường.

Hoàn Nhan Tự vươn tay, vuốt ve chiếc cổ bóng loáng của y, trong giây lát lại chạm tới vết sẹo kia. Hồi tưởng đến tình cảnh trong ngực ngày đó, trong lòng hắn rung động. Lại cúi người xuống chiếm lấy hai cánh hoa khê nhếch kia. Lúc này Tố Y vô lực phản kháng càng khiến cho hắn tận hưởng một phen, khê liếm khê mút. Một bàn tay cũng không nhàn hạ, trườn đến hai điểm hơi nổi lên nơi ngực, đùa giỡn xoa nắn.

Chính khi hắn trầm đắm trong phong cảnh kiều diễm liền nghe thấy bên tai vang lên một tiếng than nhẹ, biết Tố Y sắp tỉnh lại, không khỏi chán nản than một tiếng, đôi cánh tay ôm chặt lấy lưng người trong lòng,

quả nhiên thấy Tổ Y hơi hơi giương mắt, ánh mắt mông lung khiến hắn nhìn mà hồn phách trì đãng, suýt nữa không kiềm chế được mà lập tức vỗ lấy.

May mà Tổ Y lập tức tỉnh táo lại, Hoàn Nhan Tự thấy y vì tức giận mà hai má đỏ bừng, bàn tay đang đùa bốn khóa chu anh không khỏi càng thêm dùng sức. Vừa cười vừa nhìn y, chậm rãi nói: “Người chuẩn bị sẵn sàng rồi sao? Trẫm đang có chút không chờ được.” Nói xong liền kéo thân người Tổ Y về phía trước, chính là để cho cánh móng kia áp trên thứ sớm hưng phấn mà sắp dâng trào của mình.

Tổ Y chưa từng trải phong tình, nhưng cũng biết lời nói kia có ý tứ gì, lập tức mặt đỏ lên, vừa liếc mạng giấy dựa thân mình vừa mắng lớn tiếng: “Hoàn Nhan Tự, người vô sỉ, người không bằng cảm thú, người. Người. Người.”

Hoàn Nhan Tự cũng không nổi giận, cái tay kia cuối cùng rút ra khỏi ngực Tổ Y. Tổ Y còn chưa kịp thở phào thì lại phát hiện hắn nguyên lai là đang tự cởi khóa tử. Nghe hắn cười dài nói: “Mắng đi, người mắng càng nhiều càng khó nghe, trẫm càng hưng phấn, bất quá những lời này cũng đã cũ, chẳng lẽ không có một chút ý mới gì sao?” Nói xong lộ ra trần bính cự đại của bản thân, ở bên cánh móng trần trụi của Tổ Y mà khê cọ.

Nếu không phải lúc này, không phải nơi đây, không phải người này, Tổ Y nhất định than khóc mà cầu xin tha thứ, y nằm mơ cũng không từng nghĩ vận rủi như vậy sẽ rơi xuống người mình. Nhưng cuối cùng, ngược lại y không biết nên nói lời gì, miệng nửa há ra, một chữ cũng không nói ra được.

Hoàn Nhan Tự nhìn đôi môi đỏ mọng kia, trong bụng một phen hỏa thiêu càng vượng, nắm chặt thân mình không thể động đậy kia, cúi đầu, ở trên đầu vai mượt mà của Tổ Y dùng sức cắn xuống, hạ thân cũng như nghe theo suy nghĩ của chủ nhân, tìm kiếm khe hở giữa hai phiến móng, tại lối vào đào nguyên mà cọ xát. Bỗng nhiên dùng sức động thân một cái, chỉ nghe Tổ Y kêu thảm thiết vài tiếng, vật cự đại kia liền mạng đâm vào, nhưng cuối cùng ngay cả phần đỉnh cũng không tiến vào được.

Tên đã trên đây, cho dù Hoàn Nhan Tự có thể ẩn nhẫn, bất cấp sắc, lúc này cũng không thể nhịn, hắn quỳnh lên, càng phát ra hết sức hút cắn một đôi quả thực chịu đủ tra tấn nơi ngực kia. Nước xa sao có thể cứu được lửa gần, khổ hạ không chịu thua kém dồn lực thúc vài cái, chỉ là Tổ Y lần đầu hầu hạ, nơi hậu đình chưa trơn bóng, sao có thể dễ dàng hòa hợp. Y đau đến mức đầu toát mồ hôi như mưa, Hoàn Nhan Tự cũng không kém, gương mặt đã ngẹn đỏ.

Chính vào lúc đang quấn chặt lấy nhau, liếc mắt một cái thoáng nhìn môi đỏ mọng mím chặt của Tổ Y, trong lòng Hoàn Nhan Tự liền động. Ngày xưa khi cùng phi tử giường đệ chi hoan, cũng có người vì muốn làm hắn hài lòng, dùng miệng phụng dưỡng, danh viết ‘xuy tiêu’, nhưng cũng thập phần thoải mái thích ý. Hiện giờ hậu đình Tổ Y thật chặt, hắn lại chờ không được, xem ra thật đúng là thời điểm nên xuy tiêu. Chỉ không biết người dưới thân này khi thoải thích thì lộ hỏa thuần thanh nhưng công phu ‘xuy tiêu’ sẽ như thế nào.

Nghĩ đến đây, trên mặt hắn không khỏi lộ ra tươi cười. Tổ Y đang bị hắn tra tấn dục sinh vô lộ, dục tử vô môn, chợt thấy hắn quay thân mình lại, y còn tưởng rằng Hoàn Nhan Tự không thể cùng mình giao hoan, mất kiên nhẫn mà buông tha cho. Chính khi trong lòng cảm kích lão thiên gia, không ngờ phát giác cự trụ cự đại đáng sợ kia ở trước mặt gần trong gang tấc, thậm chí còn va chạm vào bên miệng y.

Y kinh hãi ngẩng đầu, đã thấy mặt Hoàn Nhan Tự đầy hân hoan nói: “Tổ Tổ, hậu đình ngươi thật chặt, xem ra cần trẫm hảo hảo khai phá một phen, chính là trẫm lại chờ không được, chỉ có thể ủy khuất ngươi dùng cái miệng nhỏ nhắn này, một chiếc lưỡi hồng giúp nó tiết tiết phát hỏa.” Nói xong đè đầu y hướng đến vật cự đại đang run run kia.

Dù là Tổ Y kinh nghiệm sa trường, thấy biến không sợ hãi, lúc này cũng sợ tới mức hồn bay lên trời, cái thứ dơ bẩn như thế, lại muốn y dùng miệng. Y làm sao có thể chấp nhận. Hoảng sợ ô ô vài tiếng, y cũng không dám há mồm, sợ một khắc không cẩn thận, thứ kia sẽ tiến vào. Hai cánh tay vô lực lúc này cũng liều mạng đánh về phía Hoàn Nhan Tự, nhưng một chút tác dụng cũng không có, ngược lại khiến hắn càng thêm dục hỏa đốt người, đem một bàn tay dùng sức bóp lấy miệng y, đem vật cự đại kia đẩy vào.

Chương 13

Rất nhiều sự tình không phải phản kháng là có thể thoát được. Tổ Y hiện tại rơi vào hoàn cảnh bi thảm như vậy, đầu lưỡi tiếp xúc với thứ cương đồ kia, khiến cho y trào lên cảm giác buồn nôn, chính là đói bụng vài ngày, ngay cả toan thủy đều phun không được, chỉ có thể nôn khan. Hoàn Nhan Tự cũng không để y nguyên ý, ấn giữ đầu y, cho đến khi nửa nam căn đều đã tham tiến vào trong miệng của y. Tóc đen mềm mại rơi xuống, nhẹ nhẹ từng đợt từng đợt rơi xuống nơi đại thối âm bộ, tồ tồ ngứa ngứa thập phần thoải mái, càng khiến cho cự vật đã nhồi vào trong Tổ Y vì kích thích mà lại trương lớn vài phần.

Tổ Y trước mắt u tối, đầu óc nóng bừng, trong lòng sợ hãi, theo bản năng hung hăng cắn xuống. Chợt nghe thanh âm ác ma Hoàn Nhan Tự ở bên tai vang lên: “Đừng bức trầm hành hạ tù binh đến chết a.” Một câu này so với lời chú cấm cô của Đường Tăng càng hiệu quả hơn, động tác cắn răng cứ như vậy dờ ra. Thứ giữa hai môi đã sớm rục rịch, còn khe trừ sấp, lại xâm nhập tới yết hầu y. Y không thể nuốt cũng không có thể phun, hai phiến môi mỏng trương thành hình trứng, vài đạo chỉ bạch theo khóe miệng rỉ xuống, nhiễm vào chiếc cổ sạch sẽ.

Hoàn Nhan Tự mặt nhăn mày nhíu, Tổ Y một chút kinh nghiệm cũng không có, so với các phi tử thủ đoạn cao siêu của hắn thật sự là cách biệt một trời một vực. Nhưng chính hắn không biết vì sao mà lại cảm thấy được so với thời điểm kia còn muốn thống khoái lâm li. Chính là cứ như vậy cũng không phải biện pháp, trong bụng phảng phất như có mấy trăm ngọn đuốc kêu gào phải phóng xuất. Hắn thở dài, ngón tay đẩy ra cánh móng vốn tể hoạt lúc này lại che kín bởi các vết thương xanh tím, đầu ngón tay đặt ở lõi vào hậu đình, ôn nhu nói: “Tổ Tổ, người làm theo lời trầm, bằng không sẽ khiến cho người dùng nơi này thỏa mãn trầm. Chính người lựa chọn đi.” Nói xong ngón tay nhẹ nhàng nhấn vào. Ngón tay kia dài nhỏ mềm nhẵn, tất nhiên không thể thô to như nam căn, vì vậy tuy rằng tiểu huyết vẫn siết chặt nhưng vẫn để nó dễ dàng lọt vào.

Tổ Y trước nay vững tâm như thiết, lúc này trong mắt cũng khó mà không lệ quang lờ lờ, chính là quật cường không chịu rơi xuống. Cảm giác hậu đình bị dị vật xâm chiếm khiến cho toàn thân y đều căng thẳng. Tình cảnh trước mắt đã không cho phép y lựa chọn, chỉ có hai con đường mà dù thế nào cũng là chuyện tình đáng hổ thẹn, y thật không biết mình nên chọn cái nào.

Hoàn Nhan Tự làm như nhìn ra tâm tư của y, nhẹ giọng cười nói: “Người nếu ngoan ngoãn nghe lời, tối nay trầm liền từ bỏ khoái hoạt. Nếu không chịu hảo hảo phụng dưỡng, đợi dùng cái miệng hồng nộn này của người xong, lại dùng hậu đình của người, dù sao trầm một thứ cũng không muốn buông tha.” Nói xong lấy ngón tay tại dừng đạo chặt hẹp nhẹ đâm vài cái, lập tức cảm giác được thân mình Tổ Y trở nên run rẩy.

“Người là muốn chọn về đầu phải không?” Hắn vỗ nhẹ nhẹ vào cánh móng co dãn của Tổ Y. Thật lâu sau mới thấy y gian nan hơi hơi gật gật đầu, một giọt lệ cuối cùng vì quá mức nhục nhã mà rơi xuống, nhanh chóng thấm vào tóc, khiến cho Hoàn Nhan Tự trong lòng không khỏi lại trỗi lên vài phần yêu thương, một thứ suy nghĩ hỗn loạn mà chính hắn cũng nói không rõ. Đem cự vật kia từ cái miệng nhỏ nhắn hồng diễm rút ra một chút, hắn kiên nhẫn chỉ dẫn: “Người trước dùng đầu lưỡi tại phần đỉnh lướt khắp, đợi cho ta tiến vào bên trong, sau liếm hút căn hành. Động tác phải nhẹ, không thể dùng răng nanh, nếu cắn trầm đau, người đừng mơ tưởng sống yên ổn. Nếu làm thật tốt, trầm liền cho người một lần xa xa nhìn thấy binh sĩ của người.”

Này một phen vừa dỗ vừa dọa, cường bức dạy dỗ cũng nổi lên một điểm tác dụng. Hoàn Nhan Tự buồn cười nhìn Tổ Y gian nan nâng đầu, ánh mắt giống như muốn phun ra hỏa trừng trừng nhìn hắn. Hơi hơi giật giật môi, rồi một cảm giác thanh lương lướt qua trụ thể nóng như lửa, trong nháy mắt lại tan mất. Hắn đem mặt kề sát khuôn mặt như ngọc của Tổ Y, nhẹ nhàng thổi khí nơi làn mi dài của y, ha hả cười nói: “Làm không tồi, chính là còn chưa đủ, tiếp tục a. Chắc chắn, ánh mắt này thật hảo, như sắp đốt cháy trầm vậy.”

Tổ Y nhịn nửa ngày, mới cuối cùng không chế ý nghĩ đem thứ trong miệng kia cắn đứt. Cố nén hổ thẹn trong lòng, cái lưỡi đình hương gian nan xoay tròn chung quanh cự vật thô to kia. Lại phát hiện thứ này càng lúc càng trương to. Y đang sợ hãi không biết phải làm sao thì nghe được tiếng Hoàn Nhan Tự kìm lòng không được mà than nhẹ truyền đến từ phía trên, mới tỉnh ngộ tên địch nhân đáng giận này chính là đang thoải mái. Đầu càng bốc nhiệt, thầm nghĩ ta không dám cắn đứt nó, chẳng lẽ còn không dám cắn một ngụm sao? Dù sao thứ kia cũng đã ở trong miệng, răng nanh lại xếp hai hàng, ngẫu nhiên phạm một chút sai lầm thì có gì là không thể. Mắt thấy thứ đáng giận kia ngày càng trương to hơn, làm miệng y sinh đau, y không chút do dự, hàm răng sắc bén cắn một ngụm thật mạnh lên hành thể, lại nhanh chóng nhả ra, hai

mắt thị uy nhìn Hoàn Nhan Tự.

Chương 14

Hoàn Nhan Tự kia như đang ở trên mây, cái miệng sinh sát của Tổ Y làm cho hắn cảm nhận được khoái cảm chưa bao giờ có được, đó là cảm giác thỏa mãn nhục dục cùng với khoái hoạt của sự chinh phục, là cảm giác chưa có bất luận kẻ nào từng mang đến cho hắn. Tâm tình một trận kích động, nơi hạ phúc tựa hồ như có trăm ngàn hỏa long muốn dâng trào. Đang ở khoảng khắc khẩn yếu, sắp đến cao trào, bỗng nhiên nơi tử mệnh truyền đến một trận đau nhức, đau đến mức hắn “Oa nha” hét thảm một tiếng, lại nhìn Tổ Y chính là trầm tĩnh ngẩng đầu nhìn hắn, chậm rãi phun ra nam căn của mình, lạnh lùng nói: “Thực xin lỗi, ta với điều này quá mức xa lạ, nhất thời sai lầm.”

Lần này liền khiến cho Hoàn Nhan Tự tức giận, biết rõ là Tổ Y nói dối, rồi lại không có chứng cứ, nhất là cảm giác từ trên mây mà rơi xuống hồ sâu vạn trượng là tư vị nín thở mà hắn cả đời này chưa từng chịu qua. Một phen túm lấy mái tóc dài của Tổ Y, hung tợn nói: “Là như vậy sao? Không sao, trước lạ sau quen, trầm sẽ hảo hảo dạy người.” Nói xong cũng không đợi y phân trần, vẫn đem vật nơi dưới khó đẩy vào trong miệng của y, một bàn tay nắm lấy miệng y, thứ trần bính kia liền hết sức ở khoang miệng mềm mại của Tổ Y mà đâm thẳng về phía trước.

Tổ Y cũng không cam yếu thế, y xử vu liệt thế, lại liều mạng tìm cơ hội lấy răng nanh làm vũ khí, tiếp xúc thứ mặt ngoài cứng rắn nhưng kì thực rất non mềm kia. Hoàn Nhan Tự chán nản, một bàn tay dùng sức ấn giữ y, tay kia thì tại ngực y không ngừng xoa nắn. Hai khóa chu quả kia bởi hắn ngắt nhéo mà bùng bùng dựng đứng lên, hắn còn không hết giận. Miệng vết thương ban đầu trên người Tổ Y lại nứt ra, vài giọt máu tươi rơi xuống bờ trì ướt sũng. Y lại không hề phát giác, liều mạng đối kháng Hoàn Nhan Tự. Thật sự là tạo hóa trêu người, ai có thể nghĩ đến hai người trời sinh đối địch nhưng lại đem nơi hoan ái biến thành chiến trường, càng đấu càng rối tinh rối mù. Chỉ tiếc Tổ Y dù cho kiên cường dẻo dai thế nào đều nhất định cũng phải chiến bại. Khi Hoàn Nhan Tự đạt đến cao trào, y chỉ cảm thấy trong miệng một cỗ nhiệt tương mạnh mẽ phun trào, còn chưa tỉnh ngộ, Hoàn Nhan Tự đã mạnh mẽ ngẩng cổ y lên, buộc y đem toàn bộ tinh dịch kia nuốt xuống.

Đợi đến khi Tổ Y biết được lai lịch cổ chất lỏng này, lập tức liền rạp xuống ở bên cạnh trì nôn mửa, chút mật nơi dạ dày cũng bị y phun ra. Hoàn Nhan Tự lạnh lùng nhìn thân mình tràn ngập vết thương không ngừng run rẩy co rút của y, trong lòng dâng lên khoái ý thỏa mãn nói không nên lời. Ôm lấy thân người y, cười nói: “Nếu ngại bẩn, trầm lại sai người đến giúp người tẩy rửa.” Nói xong trên tay dùng sức giữ lấy y, hai người cùng nhau lại ngã vào bể nước.

Thân thể Tổ Y vốn suy yếu, lại cùng Hoàn Nhan Tự giãy dụa triển đấu hồi lâu, khi rơi xuống nước thì xung lượng lại lớn, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, lần thứ hai hôn mê bất tỉnh. Hoàn Nhan Tự ôm lấy thân mình y đặt ở cạnh bể, tinh tế dùng nước ấm rửa vết thương đang rỉ máu tươi, một bên nhân cơ hội ‘ăn nhiều đậu hủ’. Thẳng đến non nửa canh giờ sau, cảm thấy tận hứng hắn mới đi lên, lấy một cái khăn đem hai người đều lau khô, sau lại ôm lấy Tổ Y công khai đi vào tắm cung.

Tử Nông, Tử Lưu, Tử Nam ba người đang ở tắm cung bố trí đổi mới giường幔 đệm chăn, thấy hai người bọn họ tiến vào, chỉ thiếu không đem tròng mắt rút ra ngoài. Tử Nông nuốt nuốt nước miếng, lần thứ hai không sợ chết nói: “Đại vương, Tổ tướng quân còn sống không?” Lời còn chưa dứt, Tử Lưu đã vội tiếp lời: “Đại vương bớt giận, ý Tử Nông là nói có cần đưa y về tử lao hay không, còn đây là hậu cung trọng địa, y là một ngoại nam, lại là tù binh, thật không nên.” Những lời còn lại nàng cũng nói không được nữa, chỉ vì ánh mắt Hoàn Nhan Tự như muốn ăn sống các nàng. Thật lâu sau mới hừ lạnh một tiếng nói: “Chuyện của trầm cần các người quan tâm sao. Đêm nay y sẽ ngủ ở nơi này, các người đổi đệm chăn, mỗi thứ đem đến một kiện, ở bên trong phải ủ ấm một chút. Còn có bữa tối, trầm không đến cùng tân phi dùng bữa. Liền truyền đem vào trong này, nhiều ít gì cũng phẩm tẩm bổ đôi chút, nói nhảm, nghĩ muốn suy yếu chí tử, nào có chuyện dễ dàng như vậy.”

Giọng nói này cố nhiên nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng thông minh như Tử Lưu, lại nghe ra trong lời nói kia một tia ý tứ ôn nhu hàm xúc, chính là không quá rõ ràng, lại có phần trĩ nện, phẳng phất giống xuân thảo bị đông tuyết bao trùm. Nàng đem mắt nhìn phía Tổ Y còn đang hôn mê, trong lòng không khỏi thở dài một tiếng, thầm nghĩ: “Đại vương nếu thực động tâm, đối hai người mà nói cũng không biết là họa hay phúc.”

Tử Nông lại không nghĩ nhiều như vậy, vui sướng đáp ứng rồi đi ra ngoài. Hoàn Nhan Tự kêu Tử Lưu lên, phân phó nàng bằng bó vết thương cho Tổ Y. Tử Lưu lúc này mới do dự hỏi: “Chủ tử, không hề nghiêm hình bức bách Tổ tướng quân đầu hàng sao?”

Hoàn Nhan Tự ha hả cười nói: “Nghiêm hình đối với y vô dụng, trầm đã tìm được phương pháp rất tốt để tra tấn y. Từ nay về sau, không cần đưa y đến tử lao.”

Tử Nam tiến lên nói: “Chủ tử, vừa rồi Ngân Cơ nương nương ở trong cung khóc nháo, hình như là tiểu thái tử lại không biết làm việc gì, nàng nói nàng muốn đối Đại vương thỉnh tội, chiếu cố không được tiểu thái tử, cầu Đại vương tuyển tâu phi khác chiếu cố diện hạ.”

Hoàn Nhan Tự gật đầu nói: “Trầm đã biết. Thái tử phi mất sớm, trầm lại bận rộn chính vụ, đối với việc dạy dỗ Sóc Nhi có phần sơ sót. Đường thành tính cách âm ngoan lãnh khốc của hần, tuổi còn nhỏ liền đã quý kẻ đa đoan, Ngân Cơ sao có thể đấu lại hần. Truyền hần đêm nay lại đây, cùng trầm dùng bữa.”

Tử Nam rất muốn nói thái tử chính là rất muốn giữ lấy Hoàn Nhan Tự, mới học hỏi bộ dáng của lão tử hần. Chính là làm sao dám nói. Nàng biết tiểu thái tử Hoàn Nhan Sóc này thích nhất là độc chiếm phụ vương, có lẽ chỉ có Hoàn Nhan Tự xem chừng hần trong cung mới có thể còn ngày yên bình, bởi vậy vội sai người đi truyền chỉ. Nơi này Hoàn Nhan Tự lưu lại, đối Tử Lưu hỏi: “Úc Thương vẫn chưa báo tin về sao, Tề chủ ngu ngốc, trong quần thần lại không có người tài, mặc dù cậy vào Trường Giang hiểm yếu, chỉ sợ cũng là phí công, với thực lực của Úc Thương, cũng không là trắc trở quá lớn.”

Tử Lưu mặt mày nổi lên nét tươi cười, dịu dàng nói: “Chủ tử sở liệu không tồi. Úc Thương tướng quân cho người quay về, báo đã sắp đánh tới Giang Nam, nói vậy không lâu nữa, tham an quân thần này sẽ bị hần bắt. Chủ tử từng nói qua vào được Trung Nguyên là chí nguyện cả đời. Chỉ chờ sau khi giết đám quân thần Tề quốc đầu hàng kia, chủ tử liền có thể thực hiện chí nguyện to lớn cả đời này.” Nàng vừa dứt lời, chợt nghe trên đầu rên rỉ một tiếng. Lại nhìn thấy Tổ Y không biết khi nào đã tỉnh lại, lúc này một bàn tay chống đỡ thân mình, xoay người liền “Oa” một tiếng, hướng mặt đất ỏi ra một ngụm to máu tươi.

Chương 15

Hoàn Nhan Tự cùng Tử Lưu quả thật bị một trận kinh hãi. Khi Hoàn Nhan Tự còn đang nuốt khí để trầm tĩnh lại, chỉ dùng mắt nhìn Tổ Y thì Tử Lưu đã vội cúi người xuống, vừa xem xét vừa hỏi thăm: “Tổ tướng quân cảm thấy thế nào? Còn có dư huyết không? Phải nhổ hết ra mới được.” Thành linh Tổ Y nắm lấy tay nàng, cũng không đáp lời nàng mà chỉ lấy ánh mắt nhìn nàng, thanh âm run rẩy nói: “Người. Điều người nói là thật sao? Là thật sao?”

Hoàn Nhan Tự cùng Tử Lưu chưa từng nhìn thấy vẻ mặt như lúc này của y. Từ lúc bị bắt tới nay, y luôn biểu hiện một bộ dáng không chút sợ hãi, bề ngoài trầm tĩnh lạnh nhạt còn bên trong thì ẩn chứa khí khái bất khuất, thật chưa từng kinh hoảng yếu đuối như lúc này. Tử Lưu nghĩ lại liền lập tức hiểu ra, nhất định là y đã nghe được cuộc đối thoại giữa mình cùng chủ tử. Người này tâm hệ gia quốc, trừ điều đó ra thì không quan tâm đến bất kì thứ gì, tin tức vừa rồi với y mà nói thật như trời đất sụp đổ.

Tử Lưu vốn tâm nhuyển, liền không đành lòng nói ra. Tổ Y vẫn nắm chặt tay nàng, tựa như muốn bám víu lấy hi vọng cuối cùng mà không ngừng hỏi: “Là thật sao? Là thật vậy sao?” Nàng liếc mắt nhìn Hoàn Nhan Tự, nhìn thấy ánh mắt chủ tử như thiết, đứng yên bất động. Bỗng nhiên hần vươn tay ra, nắm lấy cổ tay Tổ Y, đem bàn tay đang nắm lấy Tử Lưu của y kéo xuống, lạnh lùng nói: “Tin tức kia là thật hay giả, còn cần trầm lặp lại một lần nữa sao?”

Tổ Y quật cường nhìn thẳng vào mắt hần, tựa như là chút cố gắng giây cuối cùng của y, tận đến khi ánh mắt dần dần ánh lên vẻ tuyệt vọng, một tiếng nức nở cố nén cuối cùng vẫn buộc ra. Vui sướng ban nãy của Tử Lưu nay đã hóa thành chua xót, thầm nghĩ: nước mất nhà tan, đả kích này quả thật không phải nhỏ, chỉ mong y có thể thông suốt một chút, đừng có ý niệm không hay gì.

Nàng chợt thấy Hoàn Nhan Tự bước nhanh lên phía trước, thô bạo xoay mặt Tổ Y lại, hét lớn: “Khóc cái gì? Quân chủ ngu xuẩn như vậy, hần mang lại gì cho dân chúng? Ngoại trừ khổ ải thì vẫn là khổ ải, và thảm bại của người còn không phải do hần một tay tạo thành sao? Kẻ khiến người rơi vào kết cục hôm nay, người lại còn có tâm địa thay hần bị thống.”

Tử Lưu đứng bên cạnh nghe được, âm thầm lắc đầu, thầm nghĩ: rõ ràng là lời khuyên giải an ủi sao qua miệng chủ tử thì ý vị liền thay đổi. Lại thấy Tổ Y giương mắt nhìn Hoàn Nhan Tự, vài giọt lệ vong quốc đều đã thu trở về, lạnh lùng nói: “Ta khóc cố quốc, cùng người có quan hệ gì đâu.” Nàng không khỏi lại thở dài suy nghĩ: thật tình, hai người này đều thật cứng đầu. Đang tính xoay người đi ra ngoài liền thấy Tử Nông đã truyền cơm trở về, Tử Nam cũng đã đưa tiểu thái tử tới. Lại quay đầu nhìn, hai người kia vẫn trừng mắt nhìn nhau, ai cũng không chịu yếu thế.

*

Đã kích Tề quốc diệt vong này đối Tổ Y mà nói thật đau đớn như trùy tâm khắp huyết, lại thêm Hoàn Nhan Tự mỗi ngày châm chọc khiêu khích, càng khiến y phiền muộn, có mấy lần suýt nữa để cho hắn thực hiện được âm mưu giường đệ chi hoa. Cũng may thể xác và tinh thần Tổ Y đều bị tổn hại, bề ngoài càng tiêu tụy dọa người, khiến cho hắn có điều cố kỵ, không dám thống hạ sát thủ. Tuy vậy, hắn cũng lệnh chuẩn bị cơm canh cá thịt cùng vô số thuốc bổ. Tổ Y làm sao có thể không biết tâm tư xấu xa của hắn: tất nhiên là kỳ vọng mình khỏe mạnh lên, hắn mới có thể không kiêng nể gì mà tận hứng. Vậy nên y có tâm cự tuyệt, nhưng Hoàn Nhan Tự lại đề tiện lấy tánh mạng của dân chúng, binh lính Tề quốc đe dọa, y vì thế không thể không theo. Gây sức ép như thế hơn một tháng, trong lòng mặc dù vẫn là sâu khổ không chịu nổi, thân thể kia cũng không thể không được dưỡng khỏe mạnh lên.

Hoàn Nhan Tự mừng rỡ, thật ra cũng không phải bởi vì hắn yêu mến gì Tổ Y mà chỉ vì tính tình từ nhỏ dưỡng thành, đối với thứ không thể có được thì càng khát khao thêm muốn. Hơn nữa hắn thiên tư thông minh, lại sinh ra tại gia tộc đế vương, sống đến bây giờ, ngoại trừ Tổ Y ra, chưa từng có thứ gì mà hắn không đạt được, bởi vậy bỏ nhiều công sức, không thể không có được y. Tổ Y thấy ánh mắt hắn cứ mỗi ngày trôi qua càng trở nên bùng bùng đắc ý, cũng tự cảnh giác, thầm nghĩ ngồi chờ chết như vậy không phải là biện pháp, chỉ mong có thể làm cho hắn ghét chính mình tới cực điểm, thà rằng trở về đại lao nhận hết thảm hình còn tốt hơn.

Chương 16

Ngày hôm đó thời tiết ẩm áp, Hoàn Nhan Tự buộc y ra ngoài phơi nắng, chỉ được ra khỏi tấm cung, ở trong viện tử đặt một chiếc ghế để ngồi. Kim Liêu bởi vì vị trí địa lý nên có rất ít hoa cỏ xinh đẹp, hoa trong đình viện không thể u nhã như ở Đại Tề, chỉ có vài cành lá hỗn loạn trên bích thụ cao vút che trời kia. Tổ Y cảm khái, hít một hơi, nghĩ thầm: cây cối mặc dù không thể nở ra những đóa hoa tiên diễm, nhưng xanh um tươi tốt, sinh mệnh lực cường, cũng có thể sánh bằng vẻ kiều diễm nơi khí hậu ẩm áp của miền nam.

Chính khi đang suy nghĩ, y chợt nghe một đạo thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại mang giọng điệu châm chọc cất lên: “Sở cung thung tảo đại mi tân, chích tự vô ngôn đối mộ xuân. Thiên cổ gian nan duy nhất tử, thương tâm khởi độc Tổ tướng quân.” Tổ Y trong lòng chấn động, giương mắt nhìn hướng thanh âm phát ra, chỉ thấy một nữ tử so với Tử Nông càng diễm lệ hơn, ung dung đi đến, một đôi mắt phượng khiêu khích nhìn mình, sau một lúc lâu mới nở nụ cười, nói: “Tổ tướng quân, câu thơ của tiểu nữ tử, sửa vậy có thỏa đáng không?”

Tổ Y văn võ toàn tài, sao không rõ nữ tử này là đang mượn thơ tiền nhân để châm chọc rằng mình rất sợ chết, chăm chú nhìn nàng trong chớp lát, thở dài nói: “Cô nương theo Úc tướng quân diệt Đại Tề, lập nên đại công, khí diễm quả người thường không thể sánh bằng, làm sao có thể sáng tỏ cảm thụ trong lòng của một bại tướng sống không bằng chết như Tổ Y.”

Nàng kia thấy Tổ Y trong nháy mắt liền đã biết thân phận mình cũng cảm thấy kinh ngạc, chậm rãi đi tới ngồi xuống, cười nói: “Lâu nay nghe thấy tướng quân thông tuệ, quả nhiên danh bất hư truyền, ta sớm nên biết người bình thường sao có thể lọt vào mắt Đại vương, huống chi còn là một kẻ nam nhân.”

Tổ Y trầm mặt, lạnh lùng nói: “Cô nương cứ việc cười nhạo, Đại vương các người không để ý đến thanh danh, ngay cả ta cũng cảm thấy khinh thường.”

Lời này y vừa nói ra, nàng kia quả nhiên thu lại vẻ tươi cười, dịu dàng nói: “Tử Diễm sao dám bình luận chuyện của Đại vương, nhưng Tổ tướng quân nếu quả thật không muốn được sủng ái, vẫn có biện pháp, cần gì ở trong này tự oán hồi tiếc, hay là tướng quân vẫn có ý định là muốn lạt mềm buộc chặt. . . .” Nói chưa xong, sớm thấy Tổ Y trên mặt biến sắc, nàng vội che miệng cười: “Thứ tiểu nữ tử làm càn, không bằng ta dạy cho người một biện pháp khiến cho Đại vương ghét bỏ để bồi tội, thế nào?”

Tổ Y vừa nghe lời này, không khỏi tâm thần đều bị hấp dẫn, y mấy ngày nay đều vì điều này mà suy nghĩ ngày đêm, nghĩ mình đã rơi vào tình cảnh này thì phải làm sao để xoay chuyển tình thế, nếu Hoàn Nhan Tự có tâm cường cầu, chỉ sợ chính mình trừ phi liều lĩnh muốn chết, nếu không cũng khó đào thoát. Lúc này chợt nghe Tử Diễm nói như vậy, tất nhiên là có biện pháp lưỡng toàn. Lập tức vội hỏi: “Cô nương có chủ ý gì? Xin thỉnh chỉ giáo.”

Tử Diễm cười lạnh nói: “Người đừng cảm kích ta, ta làm điều này không phải vì người. Ca ca ta ở trên chiến trường chết trong tay người, ta hận người còn không kịp, hôm nay dạy người biện pháp này, cũng là không muốn cho người thân cận Đại vương mà thôi. Ta theo Úc tướng quân diệt Đại Tề, người tất nhiên cũng hận ta thấu xương, cũng không thể vì ta cứu người mà cảm thấy cảm kích.”

Một lời quyết tuyệt thế này, Tổ Y thật đối nàng càng thêm kính trọng, trầm thanh nói: “Cô nương nếu nói như thế, Tổ Y tự nhiên tuân mệnh.”

Tử Diễm lúc này mới nhoẻn miệng cười nói: “Người nói như vậy là tốt rồi. Nếu người thực thành tâm sủng của Đại vương, ta cũng sẽ tìm mọi biện pháp để hại người. Đến lúc đó cũng đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt.” Nói xong nhìn về phía Tổ Y nói: “Uổng người là một người thông minh, chẳng lẽ không biết Đại vương vì sao đối với người quân quýt si mê như thế?”

Tổ Y trầm nghĩ: “Ta làm sao biết được, nếu không cũng không chờ ở nơi này khoanh tay chịu chết.” Tử Diễm nhìn ra tâm tư y, nở nụ cười: “Người cũng là nam nhân, chẳng lẽ không biết thứ gì càng khó đạt được thì càng muốn giành lấy sao? Người làm người quá mức bất khuất, ngược lại càng kích thích ý muốn chinh phục của Đại vương, nên mới phải nhận lấy tai ương ngày hôm nay. Trước mắt chỉ cần làm ra một bộ dáng yếu đuối khuất phục, Đại vương chỉ sợ ngay cả đối người liếc mắt một cái cũng không muốn.”

Tổ Y mở to hai mắt, thất thanh nói: “Cái gì? Muốn ta tỏ ra yếu hèn trước hân? Điều này sao có thể, sĩ khí sát bất khả nhục. Hân ngay cả Đại Tề ta cũng diệt, hại ta thành người mất nước, ta lại phải khúm núm trước hân, điều này trăm triệu lần không thể được.”

Tử Diễm cười lạnh một tiếng nói: “Không tỏ ra hèn yếu trước Đại Vương, liền có thể không chịu nhục sao? Thứ ta nói một câu khó nghe, đường đường bảy thước nam nhi, bị đối đãi như nữ tử thì còn mặt mũi gì để sống tạm vu thế, dù cho bị cưỡng ép thì thế nào? Không phải vẫn là chịu nhục sao? Huống chi người chỉ là làm bộ khuất phục. Chỉ cần Đại vương đối với người sinh chán ghét, đến lúc đó dù cho giết, giam tù hay được phóng thích, không phải so với tình trạng hiện nay của người vẫn tốt hơn sao. Tử Diễm nói đã đến nước này, thỉnh tướng quân tự mình cân nhắc đi.” Nói xong đứng dậy, cũng không cáo từ, thông thả đi mất.

Chương 17

Tổ Y ở lại tâm tư trăm mối, càng nghĩ lại càng cảm thấy lời này có đạo lý. Chính là y từ trước đến nay thanh cao kiêu ngạo, hiện giờ mặc dù là làm bộ tỏ ra hèn yếu trước Hoàn Nhan Tự, trong lòng cũng không thoải mái. Nếu không yếu thế thì như lời Tử Diễm, chỉ sợ vũ nhục lớn hơn nữa cũng trốn tránh không được. Chính khi đang do dự, y chợt nghe một tiếng cười hào sảng: “Nghĩ cái gì mà xuất thần như vậy. Trẫm muốn người phơi nắng, hiện giờ thái dương đều đã xuống núi, người còn nằm ở nơi này, muốn bị trúng gió sao? Dù cho người muốn, trẫm cũng không cho, khó khăn lắm mới đợi đến hôm nay.”

Yvừa ngẩng đầu, khuôn mặt tươi cười anh tuấn của Hoàn Nhan Tự đã gần trong gang tấc. Một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy y, hân đắc ý cười to: “Quả nhiên đã nặng lên một ít, lúc này đã có thể làm nguyện ý trẫm.”

Tổ Y nhìn thấy ánh mắt như hổ đói dường như hận không thể lập tức ăn sống mình của hân, y mặc dù không thông phong nguyệt, nhưng bị Hoàn Nhan Tự quân quýt si mê mấy ngày nay, cũng sáng tỏ hàm nghĩa của loại ánh mắt này, lập tức không khỏi trở nên bối rối, vội cố trấn định nói: “Người buông ta ra, ta có lời muốn nói với người.”

Hoàn Nhan Tự thấy lời nói y trịnh trọng, toàn bộ không có vẻ xấu hổ quân bách như trước, không khỏi cảm thấy kì lạ, buông y ra nói: “Muốn nói cái gì? Chẳng lẽ là thấy không thể trốn tránh nên muốn cùng trẫm kì ái sao?” Mặc dù nói như thế, trên mặt hân cũng thu lại vẻ vui cười, cùng Tổ Y sóng vai vào tấm cung, phân phó cung nữ dâng nước trà điểm tâm, hai người ngồi đối mặt tại bàn, Hoàn Nhan Tự nhân tiện nói: “Người không phải có chuyện muốn nói với trẫm sao? Còn đợi gì nữa.”

Tổ Y do dự một lúc lâu, thầm nghĩ: “Nếu muốn ta khúm núm đối hần tỏ ra hèn yếu, dù có chết cũng không làm, nhưng chỉ sợ không làm, vũ nhục lớn hơn nữa liền ở trước mắt, cũng thế, không bằng đem những lời thực tâm chưa từng nói với ai khác nói với hần. Cứ nói ta thật tình kính phục, cùng với hèn yếu cũng không khác gì, hần cũng tất nhiên đối ta không còn hứng thú.”

Nghĩ đến đây, y liền nói: “Hoàn Nhan Tự, hai chúng ta là tư địch không đội trời chung, điều này từ khi lão Đại vương bị thua qua đời đã bắt đầu, đại khái thì kết cục đã định. Hiện giờ người giam giữ ta, diệt Đại Tề, cũng coi như đã báo được đại thù cho phụ vương người. Chính là người dân cổ quốc ta vì người mà chết, ta cũng hận người thấu xương, tóm lại gút mắc giữa chúng ta càng kết càng sâu. Tổ Y mặc dù bất tài, cũng không thể tuân theo kẻ thù diệt quốc. Lời ta nói người hiểu chưa? Ta vĩnh viễn cũng không thể đầu hàng người. Vô luận người sử dụng loại thủ đoạn gì, ta khuyên người từ bỏ ý tưởng này đi. Nhưng là.” Nói đến đây, y cảm thấy thật sự khó nói, không khỏi liền do dự một chút.

Sắc mặt Hoàn Nhan Tự cũng trở nên đoan chính, tự rót cho mình một chén trà, cũng không phát biểu ý kiến, còn “Nga” một tiếng nói: “Nhưng là cái gì?”

Tổ Y tái nhìn hần, liếc mắt một cái, cuối cùng quyết tâm, trầm thanh nói: “Tuy rằng. Tuy rằng nói như thế, nhưng ở trong lòng ta. Ở trong lòng ta, đối với người vẫn là thật. rất bội phục.” Xem ra nói ra lời này quả nhiên làm cho y thập phần khó xử, khó có thể một hơi nói ra. Lòng mảy Hoàn Nhan Tự nhướn lên, nhìn y một cái. Tổ Y cũng không dám nhìn mặt hần, rất sợ khiến hần châm chọc cười nhạo, đành nhắm mắt, bất kể tất cả, liền nói một hơi: “Từ khi người kế vị, chăm lo việc nước, có thể ẩn nhẫn ba năm không hướng biên quan phát động, này đã là điều người thường không thể làm được. Cũng có ai có thể đoán được người dám độc thân phạm hiểm, tự mình đến phạm vi quân đội ta quân hạt tra xét địch tình, quả là có khí phách đảm lược. Ta tuy là địch nhân của người, nhưng cũng không thể không đối với người nói lời bội phục. Cho đến khi bị bắt tới Kim Liêu, tận mắt thấy nơi này tuy là mảnh đất giá lạnh kinh người, lại được người thống trị gọn gàng ngăn nắp, phồn hoa vô cùng, nếu không phải thánh minh thiên tử, làm sao có được bản lĩnh này. Còn có thái độ đối tử tù của người, ta mặc dù không hoàn toàn tán thành, nhưng vẫn biết người là muốn nói với người dân trong nước, mãi mãi không thể đánh mất hy vọng, vứt bỏ đạo lý tuyệt vọng tang gia chi khuyến. Đối với Kim Liêu mà nói, người làm rất đúng, nếu không như thế, con dân Kim Liêu sao có thể nhanh chóng sau đả kích nặng nề liền đứng lên được, còn hình thành nên cường quốc hôm nay? Không cho binh sĩ người quấy rầy giết hại dân chúng Đại Tề, cố nhiên có tư tâm của chính người, nhưng từ đó cũng nhìn ra trí tuệ khí độ của người, ta cảm kích người, càng đối với người có sự bội phục nói không thành lời, thậm chí có chút sợ hãi đối với người, ta không biết một người như người, phải đạt đến điều gì mới có thể thỏa mãn. Chính là ngẫm lại, ai, ta thật tình nguyện Đại Tề cũng có thể có một vị quân vương như người, có lẽ vận mệnh Đại Tề có thể khác đi. Hoàn Nhan Tự, lời này của ta, mỗi câu đều là lời tâm huyết, người hiểu chưa? Ta mặc dù không thể hàng người, nhưng người cũng không thiếu nhân tài như ta, không cần vì không thể chinh phục ta mà tức giận buồn rầu. Kỳ thật khí độ của người sớm đã thuyết phục được ta. Nếu người có thể cho ta một phen thống khoái, để cho ta lấy thân tuấn táng quốc gia, Tổ Y ở dưới cửu tuyền, cũng cảm kích người vô cùng.”

Y nói xong một hơi, đưa mắt dò xét ánh mắt Hoàn Nhan Tự, chỉ thấy vẻ mặt hần không chút thay đổi, thật lâu sau mới có một tia vui cười lan ra từ khóe miệng, y lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, thầm nghĩ: xem ra hần đối với những lời nói này thập phần hài lòng, nói vậy cũng sẽ không lại làm khó ta. Lại nghe Hoàn Nhan Tự nói: “Khó nghe được những lời nói thật lòng của người, người lại đây, trẫm cũng muốn nói với người những điều trong lòng trẫm.”

Tổ Y cảm thấy không khỏi nổi lên một trận cảm giác mênh mông, trong lòng biết những lời trong lòng kia mà nói xong, mình sẽ khó tránh vận mệnh lấy thân hi sinh cho tổ quốc. Hần cùng với Hoàn Nhan Tự đều là những người đầu óc tinh thông, nhưng địch nhân chính là địch nhân, y nếu không hàng, Hoàn Nhan Tự cũng nhất định sẽ không lưu tình, mà thật ra hần cũng không nên lưu tình. Lập tức cảm thấy được giải thoát, chỉ cần Hoàn Nhan Tự không hề đối y có khinh niệm gì, mất đi mạng sống này cũng có là gì, điều duy nhất khiến y tiếc nuối chính là không thể chết ở trên chiến trường, muôn đời được chôn vùi dưới tầng tầng lớp lớp lưu sa.

Y cảm thán, từng bước đi qua bên kia bàn. Thành linh Hoàn Nhan Tự đưa tay kéo lấy, Tổ Y bất ngờ không kịp phòng bị, cả người liền ngã vào trong lòng ngực hần. Kinh hãi muốn giãy dụa, eo đã bị ôm chặt lấy, không cách nào lẩn tránh, Hoàn Nhan Tự đưa mặt kề sát vào mặt y, trầm thanh nói: “Đừng nhúc nhích,

trầm không phải đã nói sao, trầm cũng muốn nói với người những lời thật tâm.”

Tổ Y vội la lên: “Người muốn nói gì thì cứ nói, ôi ta làm gì? Những lời ta nói với người đều vô ích cả sao?”

Hoàn Nhan Tự mỉm cười xoa xoa mặt y nói: “Sao lại vô ích? Trầm cũng không biết trong lòng người lại đánh giá trầm như vậy. Lòng trầm thật rất vui mừng.” Nói xong càng đem hai thân thể ép sát vào nhau, cũng không cho Tổ Y giãy dụa, thở dài: “Tổ Tổ, người là tướng quân, chưa bao giờ tham dự tranh đấu trong hoàng cung. Cho nên người không biết, kỳ thật làm Hoàng Thượng cũng rất khó khăn, bọn họ tuy rằng cao cao tại thượng, lại không thể nghe được một câu thật lòng, bọn họ quyền khoanh thiên hạ, lại vĩnh viễn cũng không biết bên người có mấy kẻ có thể tín nhiệm. Hoàng đế là người cô đơn nhất trên đời. Hắn phải vì vương vị của hắn, hắn vì thiên hạ hao phí biết bao tâm cơ. Hoàng đế càng anh minh lại càng đáng thương. Trầm cũng như thế, sủng phi sủng thần bên cạnh trầm rất nhiều, trầm vẫn cảm thấy trầm là một người cô đơn. Bọn họ sẽ nói rất nhiều lời ngon tiếng ngọt trầm thích nghe, nhưng trầm không biết những lời này có bao nhiêu phần chân thật. Bọn họ sợ nhưng không dám nói sợ, hận cũng không dám nói hận, ánh mắt bọn họ vĩnh viễn đều như bị phủ bởi một lớp sương mù, ngay cả trầm cũng khó nhìn rõ ràng tâm ý chân chính của bọn họ. Chính là Tổ Tổ, người không giống bọn họ. Ánh mắt của người trong suốt như thế, tựa như nước trong dòng suối, xuyên thấu qua nó lập tức liền thấy được ý nghĩ trong lòng người. Lời nói của người lập tức có thể nghe ra là thật hay là giả. Tổ Tổ, trầm thật cao hứng, hơn nữa trầm bỗng nhiên phát hiện, trầm hình như không hề hận người, dù một chút cũng không hận người. Tâm trầm thật cảm thấy rất ấm áp.” Hắn nói xong liền vô cùng thân mật khẽ cắn một chút nơi vành tai Tổ Y, nhỏ giọng cười: “Sao vậy? Trầm muốn người, không phải vì chinh phục, không vì bất kì điều gì, chỉ là vì muốn người. Hôm nay còn sớm, chỉ là trầm không thể đợi thêm được nữa, sao nào? Tổ Tổ, chúng ta không cần để ý được không?”

Chương 18

Tổ Y lần này bị dọa không phải ít, suýt nữa linh hồn nhỏ bé bị dọa bay đi mất. Y vốn trông cậy những lời mình nói có thể khiến cho Hoàn Nhan Tự hiểu được rằng tù binh trước mặt này kỳ thật rất bội phục hắn, thật sự không cần phí sức suy nghĩ phương cách chinh phục. Vậy cũng coi như tỏ ra yếu thế, nhưng không đến nỗi khúm núm, ai ngờ lỏng xảo thành chuyên, cục diện hiện nay ngược lại càng không thể khống chế. Kinh hãi, còn chưa kịp lên tiếng, Hoàn Nhan Tự sớm đã ôm lấy y hướng đi đến chiếc giường lớn sâu trong tấm cung.

Tổ Y lập tức liền giãy dụa, y lúc này đã hơn xa tình trạng sau khi chịu cực hình ngày đó, Hoàn Nhan Tự bị y đánh mấy quyền, lồng ngực đau đớn, suýt nữa không giữ chặt mà buông ra y. Không khỏi hừ một tiếng nói: “Ta thật không nghĩ tới dưỡng hảo cơ thể người lại tai hại như vậy.” Vừa nói vừa buông y ra, trong mắt tinh quang lóe lóe, hạ quyết tâm hôm nay nhất định phải đem miếng mồi béo này nuốt vào bụng.

Tổ Y cũng lo sợ, thân thể y mặc dù phục hồi đôi chút, nhưng chung quy cũng không tinh tráng bằng Hoàn Nhan Tự, cả võ công cũng không cao cường như hắn. Chỉ còn cách vạn phần cẩn trọng, hai mắt nhìn chăm chăm địch nhân, chớp mắt cũng không dám chớp, sợ tạo thời cơ cho địch nhân thừa dịp.

Hai người đang giằng co, chợt nghe ngoài cửa một thanh âm uyển chuyển truyền vào: “Đại vương, Tử Diễm cầu kiến.”

Tổ Y trước liền thờ phào một hơi, biết Tử Diễm này trầm phương ngàn kế không cho Hoàn Nhan Tự cùng mình thân mật, nằng đến lúc này, chính là y có thể giải vây. Hoàn Nhan Tự cũng biết chuyện tốt bị phá ngang, cả gương mặt lộ vẻ không vui, nhưng hắn chung quy cũng mang danh quân chủ, không thể tùy hứng làm bậy. Bởi vậy đành phải thu thế, trầm thanh nói: “Có chuyện gì?”

Tử Diễm thấy hắn ngay cả phòng cũng không cho mình tiến vào, hiển nhiên là mất hứng cực kỳ, vội nói: “Khởi bẩm Đại vương, Úc Thương tướng quân đem người báo tin khải hoàn trở về, tín nhân mới truyền đến, nói đã sắp tới Lý Vọng Kinh Đình, năm mươi dặm ngoài kinh thành, nô tỳ đặc biệt đến xin chỉ thị của Đại vương nên phái ai đi nghênh đón cho thỏa đáng.”

Trên mặt Hoàn Nhan Tự lúc này mới lộ ra một tia vui mừng, mỉm cười nói: “Hắn đã trở về sao? Rất tốt. Không cần phân phó người đi, người truyền chỉ, phạm văn võ quan viên trên tứ phẩm, đều theo trầm đi ra ngoài kinh thành mười dặm nghênh đón Úc tướng quân chiến thắng trở về.”

Tổ Y thấy hắn trong nháy mắt liền hăng hái, tất nhiên là nhân Úc Thương diệt tề lập công lớn chi cớ. Nghĩ

đến cố quốc đã mất, chính mình cùng bao đồng bào trong chớp mắt làm trở thành kẻ mất nước phiêu bạt vô y, trong lòng đau đớn, thân mình nghiêng ngã, ngã vật trên giường, nắm chặt bàn tay, không còn quan tâm đến dáng vẻ thất thổ hiện giờ của mình trước mặt Hoàn Nhan Tự mà rơi lệ.

Hoàn Nhan Tự quay lại nhìn y một cái, đột nhiên tiến đến ôm lấy, Tổ Y cả kinh, vừa muốn giãy, lại nghe hần nhẹ giọng nói: “Đừng nghĩ nhiều, trẫm sẽ xem Đại Tề dân chúng như con dân trẫm. Người nếu không muốn ở nơi này, tâm niệm cố quốc, trẫm cũng đáp ứng người, sẽ cho người toại nguyện. Nếu muốn khóc, thì cứ khóc, chớ để nghẹn ở trong lòng, thành bệnh liền không tốt.” Nói xong đứng dậy cười nói: “Hôm nay thật không may, để cho người đào thoát, nhưng phiên tư vị này, trẫm sớm hay muộn cũng phải thưởng thức, người trước cứ hảo hảo nghỉ ngơi đi.” Nói xong nét mặt hoan hỉ, sải bước tiêu sái đi ra ngoài.

Tổ Y kinh ngạc nhìn bóng dáng của hần, thật sự không thể tin được lời nói ôn nhu kia lại phát ra từ miệng quân chủ địch quốc ở trước mắt này. Nghĩ lại, cảm thấy buồn bã: hần bắt ta làm tù binh, lại diệt Đại Tề, đã đạt được mong muốn, trong lòng hoan hỉ vui mừng, khó tránh khỏi cao hứng, mới nói ra những lời nói như vậy để biểu hiện sự hào phóng của hần. Ta nếu để ở trong lòng mới thực là kẻ ngốc.

Còn đang suy nghĩ, chợt nghe thanh âm cửa mở, ngẩng đầu nhìn đã thấy Tử Diễm vội vàng đi đến, trầm thanh nói: “Tổ tướng quân, người không làm theo lời ta sao?”

Tổ Y lạnh lùng nói: “Đúng là dựa theo lời người mới có chuyện tình hôm nay, Tử Diễm cô nương, hay là người khẩu thị tâm phi, cố ý muốn thay Đại vương các người hàng phục ta?” Nói xong tưởng tượng đến chính mình thật vất vả, muôn vàn khó khăn nói ra những lời nói không thật tâm kia, lại thiếu chút nhận phải tai ương đổ xuống đầu, không khỏi một bụng tức giận.

Tử Diễm cũng trở nên do dự, lẩm bẩm: “Không thể nào, tính tình Đại vương ta mặc dù không dám nói thập phần hiểu biết, nhưng cũng có biết một phần, ngài bình sinh hận nhất người nhu nhược, người nếu dựa theo lời ta làm, ngài không thể nào còn lộ vẻ hoan hỉ như vậy. Trong sự việc này đến tột cùng là thế nào, sao lại lộng xảo thành chuyện chứ?”

Tổ Y nói: “Ta sao biết được, cô nương nếu thiệt tình báo thù, ta chỉ cho người một cách, vừa thống khoái lại bảo đảm hữu hiệu.”

Tử Diễm hồ nghi ngẩng đầu nhìn y, lại nghe y nói từng lời: “Chỉ cần giết ta, đại cừu của người tất nhiên được báo, Đại vương các người cũng không thể thân cận ta, chẳng phải là dẹp trừ hậu họa sao?” Nói xong xoay một cái rút ra đoản kiếm từ bên thắt lưng của Tử Diễm, một đôi mắt sáng kiên định nhìn nàng nói: “Người còn do dự cái gì? Trừ lần này ra, người sẽ không còn cơ hội báo thù.”

Ánh mắt Tử Diễm lóe lên nhìn y, bỗng nhiên trầm thanh nói: “Cố quốc tướng quân đã mất, nguyện lấy cái chết để tuần táng, điều này ta cũng lý giải được, chính là không biết tướng quân vì sao không chính mình tự động thủ mà lại mượn tay Tử Diễm? Hay là tướng quân không có dũng khí chịu chết?”

Tổ Y lộ vẻ sàu thâm, cười: “Ta nếu có thể tự đoạn sinh tử thì thật thống khoái, nhưng Đại vương các người lấy tánh mạng của binh lính dân chúng Đại Tề uy hiếp. Cô nương có hiểu được nỗi khổ của ta không? Hiện giờ ta chết trong tay cô nương, hần liền không có lý do lấy binh lính dân chúng Đại Tề ta để phát tiết. Người là yêu tì của hần, hần làm sao lại vì một tù binh mà giận chó đánh mèo phạt người. Cô nương với ta mặc dù thù sâu như biển, nhưng ta lại biết người là một người quang minh. Sau khi Tổ Y chết, người có thể thường xuyên khuyên nhủ Đại vương các người, đối xử tử tế với dân chúng Đại Tề ta, Tổ Y ở dưới cửu tuyền cũng cảm kích ân đức của cô nương.”

Ánh mắt Tử Diễm lập tức sáng lên, tiếp nhận đoản kiếm, trầm thanh nói: “Tướng quân xin yên tâm, Tử Diễm không dám cam đoan với người điều gì, nhưng Đại vương nếu muốn trả thù binh sĩ dân chúng của người, Tử Diễm sẽ hết sức khuyên bảo.” Nói xong bình thân đoản kiếm, từng chữ nói: “Tướng quân đã nghĩ kĩ?” Lại thấy Tổ Y không hề trả lời, còn nhẹ nhàng nhắm mắt lại, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

Tử Diễm thấy dáng điệu ung dung chịu chết của y cũng cảm thấy bội phục, võ công nàng cao cường, kiếm pháp tinh thực, huống chi Tổ Y lại hoàn toàn không phản kháng, bởi vậy nói: “Điều duy nhất ta có thể làm cho người, đó là cho người chết một cách thống khoái, tướng quân, thỉnh.” Nói xong nhanh như chớp xuất kiếm, đang muốn đâm thủ, nơi cổ Tổ Y cũng đã hiện lên một đường máu, chợt nghe một thanh âm kinh hoàng: “Tử Diễm, người làm cái gì?”

Tử Diễm vội vàng thu kiếm, nhìn lại, chỉ thấy Tử Lưu hoảng hốt thất thố đứng ở cửa, thầm than một tiếng rằng thất bại trong gang tấc, khuôn mặt lại giãn ra cười: “Tổ tướng quân thỉnh cầu ta thành toàn y, ta không đành lòng thấy y lâm vào đại nạn này, muốn giúp y giải thoát, không ngờ lại bị người nhìn thấy.”

Tử Lưu nhẹ nhàng thở ra, nghiêm mặt nói: “Người cũng thật làm càn, Đại vương nếu biết thì phải làm sao. Người ngày thường cũng là người thông minh, hôm nay lại làm một chuyện hồ đồ như vậy.” Lại đối Tổ Y nói: “Tâm tình tướng quân, nô tỳ biết, chính là hai chữ sinh tử này, còn phải chằm chước, người lúc này cố nhiên cầu thống khoái, lại khiến liên lụy đến người ngoài, sao lại nhần tâm như vậy. Trong cuộc đời này cách biểu hiện khí khái dũng cảm tốt nhất không phải thấy chết không sờn mà chính là ý chí muốn sinh tồn nơi tử địa. Chỉ cần lưu lại mạng sống, sao biết không có một ngày có thể khôi phục non sông, đây mới là chuyện đại trượng phu nên làm.” Nói xong lại đối Tử Diễm nói: “Đi thôi, Đại vương muốn xuất phát nghênh đón Úc tướng quân, nếu không đi đảm nhiệm nhiệm vụ sẽ muộn mất.”

Chương 19

Sau khi bọn nàng rời khỏi, Tổ Y suy sụp ngã ngồi ở trên giường, lúc này trời đã tối hẳn, y nhìn ánh trăng trong xanh phẳng lặng ngoài cửa sổ, thầm nghĩ Hoàn Nhan Tự thật coi trọng Úc Thương này, nhưng lại không để ý bóng đêm đã bao trùm. Cho nên lại nghĩ tới Đại Tề đã diệt vong, chính mình lại dục sinh vô lộ, dục sinh vô môn, trong lòng quặn thắt. Lại nghĩ tới lời nói của Tử Lưu, tuy biết bất quá những lời kia của nàng thuận miệng nói ra, không cho mình tìm cái chết mà thôi, nhưng chính y cũng có một chút hy vọng, tựa hồ một cổ hào tình sinh sôi. Lập tức tình ý triển miên, ở trên giường trần trọc, khó khăn mới chợp mắt được một chốc, đến khi tỉnh lại, đã là canh bốn.

Nơi tiền điện đèn đuốc sáng trưng, hiển nhiên là Hoàn Nhan Tự nghênh đón Úc Thương trở về, trắng đêm chúc mừng. Tổ Y lạnh lùng nhìn hướng kia, nghĩ đến cừu địch diệt quốc đang ở nơi đó nhận vạn nhân chúc mừng. Dưới chân hắn đã không biết có bao nhiêu sinh linh đổ thán, mỗi hận mất nước này, y sao có thể dễ dàng bỏ qua. Tử Lưu nói rất đúng, thân là con dân Đại Tề, sao có thể liến một chút mà lấy cái chết hi sinh cho tổ quốc, việc làm kia thật chỉ có kẻ nhu nhược mới làm, nếu thật sự tâm niệm cố quốc, nên chấn hưng tinh thần, nghĩ biện pháp khôi phục Đại Tề mới phải. Nghĩ đến đây, không kìm nén được cảm xúc sinh sôi trong lòng, y lập tức tìm giấy bút, cúi người ở trên bàn vung tay viết. Nhìn lại nguyên lai là một bản khuyết từ.

Lậu kỉ chuyển, kinh đặc chúc diệt tửu tỉnh, do giác ngũ canh hàn. Mộng hồi mạc nam, thượng dư mã đề thanh viên. Thu phong xuy đặc giang nam nhận, hương lộ dĩ đoạn tình vị đoạn, tiện chiết dục xử, do hữu thanh hầu uyển chuyển, hào khí trùng thiên.

Nhất sinh nguyệt, cô phụ túng hoành thiếu niên, bất giác hoa phát thiêm. Nguyệt hà đa tình, hoàn chiếu cố quốc lan can. Nhãn tiền phân minh cự tượng thức, na khám tha chí vẫn tâm tàn. Hồi thủ lai lộ, vô phi nhất thoa yên vũ, vạn lí hà sơn.

(Lậu mấy vòng, ánh nến lấp lờ rượu đã tỉnh, có lẽ là bởi khí hàn canh năm. Mộng quay về sa mạc phương Nam, nghe thấy tiếng vó ngựa xa xa. Gió thu thổi cánh nhận Giang Nam, hương lộ đã đứt tình chưa đoạn, gặp cánh chim, thanh hầu uyển chuyển, hào khí tận trời.)

Cả đời nguyệt, cô phụ tung hoành thiếu niên, bất giác tóc thêm bạc. Sông nguyệt đa tình, vẫn rọi cố quốc. Cảnh trước mắt dầu có quen thuộc nhưng tâm đã chết. Quay đầu lại nhìn, không gì ngoài mưa bụi, ngàn dặm non sông.)

Viết xong hậu trích bút, y cười lạnh nói: “Hoàn Nhan Tự, nếu trời cao trợ người, không cho ta chạy thoát thì đành thôi, còn không thì mối thù diệt quốc này, mối hận bị giam cầm này, Tổ Y nhất định sẽ đòi đủ.” Nói xong nhìn phía ngoài cửa sổ, chỉ thấy phương đông đã hiện một tia ánh sáng, y vội đẩy cửa đi ra, mấy thị vệ lập tức tiến lên, ánh mắt đề phòng nhìn y. Người dẫn đầu nhóm thị vệ nói: “Tướng quân dậy sớm như vậy, đã phân phó các cung nữ đến hầu hạ chưa?” Từ ngữ hần dưng mặc dù lễ phép nhưng ngữ khí lại cứng rắn, hiển nhiên là phòng bị Tổ Y sẽ đào tẩu, mình sẽ bị Đại vương chém đầu.

Tổ Y cười: “Ta muốn tùy ý đi quanh một chút, chờ một chút rồi trở về rửa mặt chải đầu.” Nói xong liền thông thả bước đi trong làn sương sáng sớm, tên thị vệ dẫn đầu cũng mang theo vài người đi cùng, một tắc cũng không rời.

Thái dương rất nhanh liền xuất hiện, Tổ Y ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy một mảnh thiên thanh, thời tiết thật đẹp. Chợt nghe thanh âm mềm mại của Tử Nông: “Tổ tướng quân, Tổ tướng quân.” Y vội vàng quay lại, liền nhìn thấy Tử Nông từ phòng y đi ra, cười nói: “Người đi đâu vậy, Đại vương một chốc nữa sẽ đến, ngài nói một đêm lạnh nhạt với người, cảm thấy thật có lỗi.” Nói xong che miệng cười khanh khách.

Sắc mặt Tổ Y trầm xuống, còn chưa nói gì, thanh âm Hoàn Nhan Tự lại vang lên, y chỉ cảm thấy thân mình khẽ động, cả người đã bị một đôi bàn tay to bế bổng lên, Hoàn Nhan Tự ở vành tai y hôn một cái, cười nói: “Đêm qua quả thật khó chịu, có phải lại suy nghĩ chuyện gì? Trẫm cũng chỉ hỏi vậy thôi, chứ tính tình của người. . . . Ai, bất quá trăm hôm nay đến đây là muốn nói với người một tin tốt, người không phải muốn trở về Đại Tề sao? Trẫm để cho người nguyện ý, thế nào? Người phải làm sao để cảm tạ trẫm đây?”

Tổ Y kinh hãi, thầm nghĩ Hoàn Nhan Tự thế nhưng lại có thể thả mình đi? Lúc này hai người đã đi vào trong phòng, Tổ Y đưa mắt nhìn lướt qua, chỉ thấy chỉ từ trên bàn đã không còn tung tích, trong lòng y mặc dù nghi hoặc một chút, lại nghĩ đến lời nói của Hoàn Nhan Tự, vội vàng rụt người lại, nói: “Người. . . . Người nói sao? Người. . . . Người có thể thả cho ta trở về Đại Tề sao?”

Chương 20

Hoàn Nhan Tự cũng mở to hai mắt, thật lâu sau mới cười nhạo nói: “Người điên rồi, trăm sao có thể thả người đi. Tổ Tổ, xem ra tà tâm của người vẫn chưa chết, trẫm phải tăng cường thủ vệ giám thị người mới được a.”

Từ ‘Tổ Tổ’ này thật sự khiến cho Tổ Y phẫn nộ, khi trước thời điểm khẩn cấp, y không rảnh để so đo, hiện giờ nghe tới liền thấy phá lệ chói tai. Hơn nữa tên Hoàn Nhan Tự trước mặt này còn chưa biết có thật lớn tuổi hơn mình không mà cứ như vậy lên mặt. Không khỏi tức giận đỏ mặt nói: “Không thể thả ta đi thì nói những lời đó làm gì? Còn nữa, không được gọi ta như vậy, phi, thực ghê tởm muốn chết.”

Hoàn Nhan Tự cũng không giận, ha hả cười nói: “Ghê tởm? Trẫm làm biết bao nhiêu việc ghê tởm mà người không biết, chỉ xưng hô như vậy thì có tính gì? Trẫm nói cho người quay về Đại Tề là thật. Không, không đúng, nơi kia đã không còn gọi là Đại Tề, nó đã thành một bộ phận của Kim Liêu vương triều ta. Tổ Tổ, ý trẫm là, trẫm muốn dời đô đến Đô Duyên – kinh thành trước kia của Tề quốc, người tất nhiên phải đi theo trẫm, chẳng phải cũng là trở lại cố quốc sao?”

Tổ Y há to miệng, không thể tin được điều mình vừa nghe, Hoàn Nhan Tự thế nhưng lại muốn dời đô: “Người. . . . Người là đang nói đùa phải không? Dời đô. . . . chuyện kia đâu phải chuyện tiểu hài tử đùa chơi.”

Hoàn Nhan Tự cười nói: “Trẫm đương nhiên biết. Chính là thổ địa Kim Liêu ta cần cỗi, khắp nơi lại là sa mạc lạnh giá cho nên cuộc sống dân chúng rất vất vả. Mà phương nam lại khác biệt, thổ địa phì nhiêu, đất lành vô số, lại hội tụ nhiều nền văn hóa từ các quốc gia, nên càng thích hợp trở thành trung tâm của Kim Liêu vương triều. Cho nên trẫm luôn suy nghĩ, dời đô tuy rằng gian nan và quan hệ đến đại sự thiên thu muôn đời của Kim Liêu nhưng cũng không phải là chuyện không thể thực hiện, đây cũng là nguyên nhân trẫm nhất định phải diệt Đại Tề.”

Tổ Y cho tới bây giờ không nghĩ tới Hoàn Nhan Tự lại nghĩ đến chuyện lâu dài như vậy, nguyên lai hẳn diệt Đại Tề lại là vì điều này, chính mình lại nực cười vẫn nghĩ hẳn bất quá là vì báo thù cho phụ vương mà thôi. Khó trách hẳn không cho Úc Thương ở đất Tề đốt sát đánh cướp, hẳn rõ ràng sớm đã có chủ ý. Ôm ấp một tia hy vọng cuối cùng ngẩng đầu nhìn phía Hoàn Nhan Tự, y thận trọng nói: “Người không cần nhất sự tương tình nguyện, cái gọi là cố thổ nan ly, thân tử của người nguyện ý sao?”

Hoàn Nhan Tự lạnh lùng cười: “Việc này bọn họ không có cách phản đối, trăm sớm đã có đối sách, phạm đại thần phản đối dời đô cùng cự tuyệt không đi, đem tất cả gia sản toàn bộ sung công, phủ đệ đều thiêu hủy, bọn họ trụ nơi nào trẫm sẽ thiêu hủy nơi đó.” Thấy Tổ Y kinh ngạc nhìn mình, hẳn cười khổ một chút nói: “Làm việc phi thường, tất nhiên phải dùng thủ đoạn phi thường, trong giai đoạn phi thường lúc này, bọn họ thân là Kim Liêu thần tử, lý ra nên phân quân chi ưu, không thể vì ý nguyện bản thân.” Nói xong nhìn chung quanh, thở dài: “Kỳ thật người nói không sai, cố thổ nan ly, trăm sao lại nguyện ý rời đi nơi này, hoàng cung này, thiên hạ này đều là tâm huyết ngưng tụ của liệt tổ liệt tông và trăm, chính là thời thế phát triển cũng không thể chỉ bận tâm đến điều đó.”

Tổ Y không nói, để tay lên ngực tự hỏi, y rõ ràng biết lời Hoàn Nhan Tự không sai, ý muốn dời đô này cũng có thể nói lên hẳn thật là một vị anh minh thiên tử cổ kim hiếm có, chính là bản thân thì gia viên đã bị xâm lấn giờ lại thành đất đai của người khác, trong lòng y sao tránh khỏi đau xót. Không thể không trái lương tâm mà nói: “Dù sao. Dù sao việc này không phải là nhỏ, người phải bàn bạc kĩ hơn.”

Hoàn Nhan Tự nhìn y, trêu tức cười nói: “Tổ Tổ, trăm sao không biết suy nghĩ trong lòng người? Người tuy biết dời đô là việc sáng suốt, nhưng sao cam tâm cố quốc của mình lại bị trăm chiếm giữ, cho nên mới nghĩ một đằng nói một nẻo như vậy.” Nói xong lại bỗng nhiên ôm lấy y nói: “Nhưng ngữ khí người nói với trăm thật giống như là cặp phu phụ thương nghị sự tình, trăm tuy có nhiều tần phi, lại không một người dám cùng trăm nói chuyện như vậy, lúc nào cũng lộ vẻ yêu sủng a dua, suốt ngày hao tổn tâm cơ lấy lòng trăm nhằm đi lên hậu vị. Lại không biết có một người như người, thật đúng với hình ảnh lý tưởng tuyển chọn hoàng hậu của trăm.”

Chương 21

Tổ Y không thể phun một ngụm khí khỏi cổ họng, suýt nữa nghẹn chết. Làm thế nào cũng không hiểu được hai người mấy ngày hôm trước còn là tử địch, cho dù Hoàn Nhan Tự quả thật không có hàm ẩn dục vọng gì ngoài ý muốn chinh phục mình vậy nhưng sao chỉ trong khoảng thời gian ngắn lại xem y là đối tượng tối thích hợp tuyển làm hoàng hậu. Trước không nói đến giới tính của mình, chỉ là mấy sự việc không chút liên quan như vậy lại bị hấn trộn lẫn nhập nhằng liền cũng đủ khiến cho Tổ Y đau đầu. Ông trời ơi, y đang đối mặt một kẻ như thế nào đây, người này. tâm tư người này thật không thể đoán được, không, phải nói là không có kẻ nào lại có tâm tư như vậy mới đúng.

Hoàn Nhan Tự thấy gương mặt thanh tú đỏ bừng tức tối, bất giác lại buồn cười, không biết vì sao, từ sau khi Tổ Y cùng hấn bộc bạch tâm ý, hấn nhìn người cừu địch xưa kia trước mặt này thật là một người thiên thượng thiếu nữ, địa hạ vô song. Chẳng qua lúc này hấn lại có một tâm tư khác, liền ôm lấy Tổ Y nói: “Người ngoan ngoãn bồi trăm nằm trong chốc lát, đêm qua thật có chút mệt mỏi, nếu không chịu, trăm liền chấn hưng tinh thần muốn người, nhìn xem người trốn đường nào.”

Tổ Y tức giận cắn răng nói: “Người muốn ngủ an ổn? Không sợ ta một đao đem người làm thịt? Ta sớm một tay huyết tinh, tuyệt đối có đủ ngoan tâm.”

Hoàn Nhan Tự cũng không để ý tới, ôm lấy y song song nằm trên giường, nhắm mắt nói: “Người tất nhiên có ngoan tâm, chẳng qua rất cổ hủ, không chịu xuống tay làm chuyện dè tiện này, Tổ Tổ a Tổ Tổ, người biết rõ như vậy bất lợi cho bản thân nhưng cũng không đổi được, trăm không biết nên nhạo báng người ngu xuẩn hay là nên bội phục người quang minh. Được rồi, người cũng nằm trong chốc lát đi, ngấm lại lời trăm vừa nói, trăm cũng không phải chỉ nói mà thôi.”

Tổ Y đầy bụng hồ nghi, thầm nghĩ: “Hấn vừa rồi nói biết bao nhiêu điều, ta làm sao biết câu nào không phải nói chỉ là nói mà thôi. Tám phần của câu cuối cùng kia đều là lời nói vô sỉ, sẽ không liên hệ đến chuyện hoàng hậu, hấn cùng những đại thần kia cũng không phải người mù, nam phi từ xưa đã hiếm thì nói chỉ đến nam hậu.” Nhìn Hoàn Nhan Tự hô hấp đều đều, y cũng không dám vọng động, sợ đánh thức hấn, hấn sẽ thật muốn chính mình.

*

Tổ Y lo lắng một đêm, động một chút cũng không dám, thật vất vả đến khi trời sắp sáng mới ngủ được một chút. Hoàn Nhan Tự lại ngủ say sưa, khi tỉnh lại, chỉ cảm thấy thân thanh khí sảng, nhìn nhìn Tổ Y bên cạnh, thấy y trong lúc ngủ mơ mà đôi mày vẫn gắt gao nhú lại, giống như đề phòng. Không khỏi cười khê một tiếng, thầm nghĩ: không cần đề phòng ta đến mức này, người như người, tất yếu đến một ngày danh chính ngôn thuận nào đó, ta liền có thể tùy ý làm bậy một phen, hiện giờ phải nhẫn. Chính là. Ai, ta biết nếu không bức người thì không thể khiến ta toại nguyện, Tổ Tổ, đến lúc đó người chớ trách ta vô tình, ai bảo người tốt như vậy, làm cho ta một khi lâm vào liền không thể tự kiềm chế chứ?

Hấn thấy Tổ Y ngủ không an ổn, liền lặng lẽ đứng dậy, đi ra ngoài điện, xua tay không cho các cung nữ tiến vào hầu hạ, đi ra ngoài mới nói: “Tay chân nhẹ nhàng một chút, chớ đánh thức y, nổi nhục bị bắt, mỗi hận mất nước, ai, mấy ngày nay y đã chịu đủ dày vò.”

Tử Nông che miệng cười hướng Tử Lưu nói nhỏ: “Ta theo chủ tử đã lâu, cũng không biết hấn là người lương

thiện như vậy.” Nói chưa xong đã bị Hoàn Nhan Tự trừng mắt liếc một cái, sợ tới mức nàng vội lại giúp sửa sang long bào, nói: “Đại vương, người hôm nay liền tuyên bố việc dời đô sao? Chỉ sợ trên triều sẽ có sóng to gió lớn đó.”

Hoàn Nhan Tự ánh mắt lạnh lùng nói: “Cần gì quan tâm nhiều đến vậy, sớm muộn gì đều phải tuyên bố.” Lại cười nói: “Trẫm nghe Úc Thương nói trong hoàng cung Tề Quốc có xây dựng Tận Tình Uyển thập phần xa hoa, xảo đoạt thiên công, thật phù hợp để cho hoàng hậu ở.”

Tử Lưu nói: “Mặc dù nói là nói vậy, nhưng Đại Vương nhiều năm qua vẫn chưa lập hậu, hay là đã chọn được người? Việc này phải thận trọng, chẳng những phải hợp ý Đại Vương mà còn phải được tiểu thái tử thuận ý, là hoàng hậu tất nhiên phải gánh vác trọng trách dạy bảo thái tử, người bình thường không thể đảm đương nổi.”

Hoàn Nhan Tự nói: “Chuyện đó không phải vấn đề chính, tân hoàng hậu tất nhiên có thể dạy bảo Sóc Nhi, được rồi, hiện giờ không phải lúc nói chuyện này, hết thảy đều chờ đến ngày đến được tân đô hãy nói sau. Thượng triều đi”, nói xong bước ra ngoài, còn lại Tử Lưu, Tử Nông hai mặt nhìn nhau, cùng không biết hẳn vì sao lại nói ra lời này.

Chương 22

Quả nhiên, quyết định của Hoàn Nhan Tự giống như một tiếng sấm vang rền ở trên đầu các đại thần, khiến bọn họ trợn mắt há hốc mồm, chỉ có Úc Thương thập phần tán thành. Không nói đến trên triều người người cùng nghị luận, chuyển qua nơi Tổ Y vừa tỉnh lại, thấy Hoàn Nhan Tự không còn tăm hơi, lúc này mới sáng khoái nhẹ nhàng thở ra. Y từ trước đến nay không tin quỷ thần, lúc này cũng không thể ngăn mình niệm một tiếng phật. Chợt nghe ngoài cửa một thanh âm thanh thúy cất lên: “Đừng sớm cao hứng, biết được vui sướng tất biết ưu sầu. Người là một vị đại tướng quân, ắt không thể không biết đạo lý này.”

Tổ Y ngạc nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy một thân hình nho nhỏ cười lạnh dựa vào cửa, gương mặt non nớt lại có nét khí phách cùng gian trá không phù hợp lứa tuổi của hắn, không phải tiểu thái tử Hoàn Nhan Sóc thì còn ai vào đây. Tổ Y mấy ngày trước đây mới cùng hắn dùng cơm, nhưng chưa trò chuyện, lúc này thấy hắn xuất hiện ở nơi này, không khỏi có chút kinh ngạc, nhìn quanh nói: “Người sao lại đến đây? Không có ai theo sau sao?” Y đối Hoàn Nhan Tự mặc dù căm thù đến tận xương tuỷ, nhưng không cách nào đối một hài đồng nho nhỏ sinh lòng ghét bỏ, cũng có một tia lo lắng, hiểu được sự phức tạp của chốn hoàng cung, hắn lại như vậy xông loạn mà không có người theo sau, thực dễ dàng để cho kẻ có tâm tư thừa cơ mưu hại.

Hoàn Nhan Sóc nghênh ngang tiêu sái tiến vào ngồi xuống, nhìn trên bàn cái gì cũng không có, bất mãn nói: “Người còn không có truyền điểm tâm sao? Nhanh truyền đi, trước ăn chút điểm tâm đã, ta đói bụng.”

Tổ Y dở khóc dở cười nhìn bộ dạng đả khách thành chủ của hắn, sớm có cung nữ biết hắn là một tiểu ma vương không thể đắc tội, vội vàng đi chuẩn bị. Nơi này Tổ Y xuống giường rửa mặt chải đầu xong, quay đầu lại thấy Hoàn Nhan đang nhìn chăm chăm mình, nghĩ thầm, hai phụ tử này sao đều có cách nhìn người khác như vậy? Đành bắt đắc dĩ nói: “Người nhìn cái gì? Ta trên mặt không có hoa.”

Hoàn Nhan Sóc nghiêm trang gật đầu nói: “Không có hoa ta mới nhìn, nếu trên gương mặt này mà chỉ toàn dung chi tục phấn, cầu ta liếc mắt một cái cũng không được.” Nói xong lấy tay chống cằm, còn thật tình nói: “Ta đang suy nghĩ, phụ vương nếu thực thích người, ta sẽ không giống như mấy phi tử mà chán ghét người.”

Tổ Y hoảng sợ, lại nói hai phụ tử này quả thật là phụ tử, ngay cả lời nói không ngại khiến người tức chết cũng thật giống nhau. Vội vàng trầm mặt nói: “Người không cần suy nghĩ, điều này căn bản không có khả năng, phụ vương người quyền khuynh thiên hạ, muốn người nào mà không được, người là thái tử, nên nghĩ làm sao học tốt cách trị quốc chứ không phải cả ngày dạo chơi, chuyên môn cấp nan đề cho các phi tử.”

Hoàn Nhan Sóc nhìn y không chuyển mắt, bỗng nhiên cười ha ha nói: “Khó trách phụ vương lại si mê người, quả thực có chút ý tứ. Ta nếu học tốt cách trị quốc, người nghĩ cơ hội khôi phục Đại Tề không phải càng không thể sao? Người có thật là Tổ Y tướng quân kia thì chết chứ không chịu khuất phục không? Sao lại suy nghĩ cho Kim Liêu chúng ta như vậy? Ha ha ha.”

Tổ Y bị hắn nói móc một chút, tức giận mặt mũi trắng bệch, xoay người nói: “Thủ đoạn thống trị quốc gia của phụ vương ta không biết người có học được không nhưng cái loại miệng lưỡi trơn tru này xem ra mười

phần học được cả mười.” Lúc này cơm đã truyền lên. Hoàn Nhan Sóc nhảy lên ghế bắt đầu ăn, Tổ Y lại cảm thấy hần là tiểu hài tử, không đành lòng đuổi hần ra ngoài, đang ngồi tức giận, chợt nghe ngoài cửa một thanh âm kinh hi: “Tổ Tổ, Sóc Nhi, hai người các người sao lại ở cùng nhau hòa hợp như vậy? Ha ha ha, thật tốt quá, thật đã giải cho trẫm một đại phiền não.”

*

Tổ Y đang tức giận, nghe thấy lời hần càng tức giận hơn, lớn tiếng nói: “Con mắt nào của người thấy ta và hần hòa hợp, nhờ người ban tặng, hai người chúng ta là tử địch, ở chung không hòa hợp là chuyện đương nhiên, người lại phiền não cái gì?”

Hoàn Nhan Tự ha hả cười, cũng không trả lời, biết người thành thật này nhất định trong lòng không vui là bởi không nói lại cái miệng của Hoàn Nhan Sóc, sờ sờ đầu nhi tử, quả nhiên thấy hần đảo cặp mắt trắng dã nói: “Phụ hoàng, có phải người lo lắng ta không thích y, bất quá ít nhất cho tới bây giờ, ta cũng không phải thực chán ghét y, ha hả, người thực thủ đoạn, tù binh chỉ tử không hàng này lại suy nghĩ cho Kim Liêu chúng ta.” Nói xong đem chuyện vừa rồi kể lại, càng khiến Tổ Y tức giận. Nhận không được mà chối cũng không xong.

Chương 23

Hoàn Nhan Sóc ăn xong cơm, đắc ý cười nhìn phía Tổ Y nói: “Phụ hoàng ta vừa mới tuyên bố nhất kiện kinh thiên đại sự, trong lòng nhất định không bình tĩnh, phải hảo hảo trấn tĩnh mới phải. Ta từ trước đến nay là kẻ thức thời, sẽ không ở lại quấy rầy nữa.” Lại chuyển hướng Hoàn Nhan Tự nói: “Phụ hoàng, ta rất ít khi thông tình đạt lý như vậy, người cần phải nhớ rõ khi dời đồ, đem những thứ ta đã nói chuẩn bị hảo a.” Nói xong xuất ra một bộ dạng đã ăn no, nghênh ngang tiêu sái đi ra cửa.

Hoàn Nhan Tự nhin không được mà bật cười ra tiếng, đã thấy Tổ Y lạnh lùng nhìn hần, khinh thường nói: “Cha nào con nấy, con của người cũng thật đáng ghét giống người.”

Hoàn Nhan Tự cười nói: “Người bất quá là bị cái miệng hần chiếm tiện nghi, trong lòng tức giận cho nên mới nói như vậy thôi. Chẳng lẽ người không cảm thấy Sóc Nhi thực thông minh lanh lợi sao? Hài tử này từ khi sinh ra, trải qua tam tai bát nạn mà không hề gì, không còn mẫu thân nhưng hần chưa bao giờ khiến trẫm lo lắng, tương lai kế thừa ngôi vị hoàng đế cũng tất nhiên là một quân chủ xuất sắc.”

Tổ Y không nói, bình tĩnh xem xét, Hoàn Nhan Tự nói đúng, thật hiếm thấy một đôi hoàng thất phụ tử như bọn họ lại có thể ở chung hòa hợp ấm áp như thế, mặc dù đôi bên là tử địch, y cũng không thể vì thế mà không có chút cảm động.

Chính là khi đang trầm tư, Hoàn Nhan Tự đã ngồi ở bên người y, phân phó người mang thức ăn khác lên, ôm Tổ Y nói: “Việc dời đồ đã chọn được ngày tốt, không lâu sau, người sẽ gặp lại cổ hương, nếu người biểu hiện tốt, trẫm còn có thể cho người gặp lại cổ nhân, Tổ Tổ, người vui không?”

Tổ Y hừ một tiếng nói: “Nếu ta biểu hiện không tốt người cũng sẽ cho ta nhìn cổ nhân, ta nghĩ ta sẽ càng vui vẻ.” Nói xong lại thở dài một hơi, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thật lâu sau mới kinh ngạc nói: “Sơn hà phá toái phong phiêu như, thân thể phù trầm vũ đả bình(*). Hoàn Nhan Tự, người để ta gặp lại cổ nhân, nhưng gặp thì thế nào? Đại Tề sớm không còn là Đại Tề. Cho dù gặp nhau, đối mặt chính là cảnh còn người mất, bất quá chỉ có cảm thương mà thôi.”

Hoàn Nhan Tự không nói, chính là đem người trong lòng ôm càng chặt. Nghĩ tới sau khi đến được Đại Tề còn áp bức y, liền càng cảm thấy có lỗi đối với con người mang vết thương sâu sắc đáng thương này. Cũng may lúc này thức ăn đã truyền lên, hần cùng Tổ Y đi đến ngồi bên bàn, cười nói “Tốt lắm, không cần suy nghĩ nhiều quá. Về tù binh, trẫm sau khi dời đồ sẽ để bọn họ trở lại cổ hương, cùng thân nhân đoàn tụ, lại phân cho bọn họ vài mẫu đất vườn, từ nay về sau rời xa chiến hỏa, vĩnh hưởng thiên luân được không?”

Tổ Y lặng yên, đánh giá hần vài lần, thở dài: “Nếu được như vậy tất nhiên là tốt. Ta cũng thay bọn họ cảm tạ người. Lại không biết ta phải trả giá đại giới gì?”

Không ngờ Hoàn Nhan Tự vừa nghe lời này lại trầm tư nhìn y. Tổ Y bị hần nhìn mà trong lòng lo sợ, không biết hần lại muốn xuất ra chủ ý xấu xa gì, nghĩ từ khi mình bị bắt tới nay, nhiều lần trải qua đau khổ, không sợ nghiêm hình tra tấn mà chính là sợ hần ra ẩn bài tâm tư vô si cùng với không biết là thật hay giả

tình giả nghĩa, còn có tùy thời đem đồng bào của mình ra uy hiếp, ba dạng này y thật không có khả năng ngăn cản, y quả thật sợ hãi nhưng cũng đã vì bị tra tấn mà tâm tư lao lực quá độ, thật sự là tái không chịu nổi sức ép.

Chính là khi đang bất an, chợt thấy Hoàn Nhan Tự cười, đứng lên rót một chén rượu đưa cho Tổ Y, lại tự rót cho mình một ly, nói: “Đại giới này, tất nhiên là phải có, chẳng qua không phải bây giờ. Tới ngày đó, chỉ sợ điểm ân huệ ấy còn không phải dùng đến. Cũng may nhược điểm lớn nhất của Tổ Tổ người toàn bộ đều nằm ở trong tay trẫm, đến cuối cùng, người thắng cuối cùng vẫn là trẫm, chuyện ngược lại quả không dễ thực hiện a.”

Tổ Y nhìn bộ dáng nghiêm trang của hắn, trong lòng kinh nghi bất định, thầm nghĩ hai ngày này hắn cũng không đã động đến chuyện tính dục, chính mình còn tưởng rằng hắn đã dần từ bỏ, thế nhưng lại là đoán sai. Khả nếu là đoán sai, hai ngày này sao hắn lại không ép bức. Huống chi cả Đại Tề đều đã trở thành vật trong tay hắn, ít ngày nữa lại đã dời đô, ngoại trừ việc không thể đáp ứng tâm nguyện của hắn ra thì trên người mình còn có thứ đáng giá gì khiến hắn phải lo lắng.

Ghi chú:

(*)Hai câu thơ trong “Quá Linh Đình Dương” của Văn Thiên Tường

Quá Linh Đình Dương

Tân khổ tao phùng khởi nhứt kinh,

Can qua liêu lạc tứ châu tinh.

Sơn hà phá toái phong phiêu nhữ,

Thân thể phù trầm vũ đả bình.

Hoàng Khủng than đầu thuyết hoàng khủng,

Linh Đình dương lý thần linh đình.

Nhân sanh tự cổ thù vô tử,

Lưu thủ đan tâm chiếu hân thanh.

Dịch nghĩa:

Qua biển Lênh Đênh

Cay đắng do từ một sách kinh

Bốn năm quanh quẽ cảnh đao binh

Bông tung gió: vỡ tan sông núi

Gió đập bèo: chìm nổi kiếp mình

Ghềnh Sợ Hãi kể niềm sợ hãi

Biển Lênh Đênh than nỗi lênh đênh

Xưa nay hỏi có ai không chết

Hãy để lòng son chiếu sử xanh

Chương 24

Hoàn Nhan Tự nâng tay y buộc y đem cái chén nâng lên, cùng y chạm chén một chút lại nói: “Không cần nghĩ nhiều, hôm nay có rượu thì cứ say hôm nay, người cứ bồi trầm đắm khoái uống một hồi. Từ ngày mai trẫm cùng người đều phải chuẩn bị chuyện dời đô, từ nay về sau. Ha hã, từ nay về sau trẫm ở trong lòng của người lại biến thành bộ dạng cầm thú gì cũng thật sự khó đoán trước được, qua đêm nay, sợ là không còn tâm tình như hôm nay. Tổ Tổ, Tổ Tổ của ta. Người. Người. Ai.” Nói chưa xong, không khỏi thở dài một tiếng, đem chén rượu uống một hơi cạn sạch.

Tổ Y nhìn trên mặt hần lại ẩn ẩn lộ ra vẻ thê lương, lại hồ nghi, cũng đem rượu uống cạn, lạnh lùng nói: “Người sao lại biến thành người nhận hết ủy khuất. Ta thấy người chưa uống mà đã say.” Nói xong liền đẩy hần ra, chính mình tự đi tìm một quyển sách để đọc, nhưng tâm loạn như ma, như thế nào cũng đọc không vào.

*

Đối với Kim Liêu quốc mà nói, việc dời đô này thật là chuyện lớn nhất từ khi kiến quốc tới nay, thậm chí ngay cả những việc lớn lao như đại bại khi xâm phạm Đại Tề trước kia so với việc dời đô này lại đều thành việc nhỏ không đáng kể, trong lúc nhất thời, cử quốc sôi trào, đầu đường cuối ngõ đều nghị luận. Tuy rằng Kim Liêu thổ địa cằn cỗi, nhưng cố thổ nan ly, dân chúng tự nhiên không muốn xa xứ, cũng may Hoàn Nhan Tự xưa nay trị quốc có cách, cũng không đến nỗi tứ phương nổi loạn.

Trong nháy mắt, ngày dời đô đã muốn tới, chỉ thấy hoàng cung Kim Liêu diễn võ trường thượng, cờ xí tiên minh, mấy vạn Ngự lâm quân ăn mặc chỉnh tề, chia làm mười đại đội, uy phong lẫm lẫm đứng một nơi. Hoàn Nhan Tự một thân nhung trang, từ trong hoàng cung chậm rãi đi ra, phía dưới nhất thời nổi lên một trận hoan hô.

Hần một đường đi tới, đem cung tường ngừng tụ tâm huyết mấy thế hệ liệt tổ liệt tông lại nhìn một lần, thu hồi tình cảm lưu luyến, giờ phút này trong lồng ngực tràn đầy vạn trượng hùng tâm. Thu hồi ánh mắt, không do dự mà xoay người lên ngựa, thái giám tùy thân lập tức lớn tiếng hô: “Khởi giá.” Thanh âm ngân nga, thật lâu sau vẫn quanh quẩn trong không gian hoàng cung.

Càng đi về phía nam, thời tiết liền càng ấm dần, ven đường tùy ý có thể thấy được rất nhiều hoa dại không tên nở rộ. Hoàn Nhan Tự lúc này không cưỡi ngựa mà ngồi ở trên xe cùng Tổ Y, bức y cùng chính mình đông lap tây xả. Sợ khi tới cố quốc, y nhìn thấy cảnh vật ngày xưa lại tăng thêm thương cảm.

Tổ Y sao có thể hiểu thấu được mỗi tâm tư ôn nhu này của hần, trong lòng phiền muộn cực kỳ. Vài lần đuổi hần lại không chịu đi, đơn giản không thèm đáp lời, nhắm mắt dưỡng thần, dần dần Hoàn Nhan Tự cũng không lên tiếng.

Sắc trời đã vào lúc hoàng hôn, lại vừa lúc tới được một tòa hành cung. Đây nguyên là nơi Tề Đế lâm hạnh trong khi du ngoạn, xây dựng thập phần hoa lệ, cực kì rộng lớn. Thế là quyết định ngay tại nơi này đóng quân. Hoàn Nhan Tự miễn cưỡng cùng thái hậu và nhóm tần phi dùng bữa tối, liền vội vàng đến chỗ Tổ Y. Vào cửa liền nhìn đến thức ăn trên bàn không ai đụng tới, hần trong lòng ngạc nhiên một chút, thấy có chút không đúng, giương mắt nhìn lên, Tổ Y quả nhiên ngờ ngác ngồi ở phía trước cửa sổ, trên tay cầm một chén rượu, nhìn ra ngoài cửa sổ một cách xuất thần.

Hần đang muốn tiến đến, chợt nghe Tổ Y lặng lẽ thở ra một hơi, mạn ngâm nói: “Tầm tầm mịch mịch, lãnh lãnh thanh thanh, thê thê thăm thăm thích thích. Sạ noãn hoàn hàn thì hậu, tối nan tương tức. Tam bôi lương Trần đạm tửu, chấm dịch tha, văn lai phong cấp?”(*) Lời còn chưa dứt, hai hàng thanh lệ đã theo hai bên gò má chảy xuống.

Hoàn Nhan Tự trong lòng không hiểu sao lại nổi lên đau xót, Tổ Y là một người cực kì kiên cường, trong trí nhớ chưa bao giờ nhìn thấy y rơi lệ, chính là mặc dù hần đau lòng, lại không biết nên như thế nào khuyên giải an ủi, cũng không thể nói:

Tổ Tổ, nhìn người thương tâm như thế, trẫm không có Đại Tề cũng không sao.

Tổ Y ngẩng đầu lên, thấy hần đứng ở phía sau mình, cũng không kinh ngạc, quay đầu lại tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ. Hoàn Nhan Tự nghĩ y không muốn nhìn thấy mình, đang muốn lặng lẽ rời đi, lại nghe y bỗng nhiên nói: “Chỗ ngồi này ở hành cung, năm đó trước khi ta phụng mệnh ra biên quan từng đến qua. Chính là quân tình khẩn cấp, ta quả thật vội vàng, chưa kịp quan sát liếc mắt một cái, chỉ nói đợi đến khi chiến thắng trở về, trên đường đi ngang nơi này sẽ hảo hảo thăm thú một phen. Ai ngờ đến thay đổi bất ngờ, ta vừa đi, nhưng lại rút cuộc không trở về qua, hiện giờ đã trở lại thì trong thân phận này, lại thêm nước mắt nhà tan, núi sông đổi chủ, ai, sớm cảnh còn người mất.”

Hoàn Nhan Tự trong lòng lúc này trăm vị tạp trần, chỉ đành miễn cưỡng nói: “Đêm đã khuya, sớm nghỉ ngơi đi, nếu là chỉ có bất buộc giường đệ chi hoan mới có thể khiến người quên mất mọi phiền não kia, trẫm sẽ không khách khí, dù sao nhin nhiều ngày như vậy, cũng thật sự khó chịu.”

Tổ Y đầy ngập sầu tư bi thối đều bị một câu này khiến tức giận cực kì, chính là trừ bỏ hung hăng liếc hẳn một cái, hừ thật mạnh một tiếng ra cũng không có biện pháp khác. Hoàn Nhan Tự thấy y thẹn quá thành giận, nhưng lại có một phen phong tình, tâm tình ảm đạm cũng đã biến mất, cười hì hì đem Tổ Y kéo tới bên giường, ôn nhu nói: “Ngủ đi, ngày mai sáng sớm đã phải khởi hành.”

Đoàn người khi mặt trời mọc mà đi, mặt trời lặn mới ngừng, ước chừng đi ba tháng, cuối cùng đến được cố đô Đại Tề – Đô Duyên. Hoàn Nhan Tự ngăn lại bọn thị vệ đi theo, lệnh cho bốn người Tử Nông theo hẳn kỵ mã, Tổ Y vẫn ngồi ở trong xe, trang bị nhẹ nhàng vào thành. Trên đường cái người đến người đi, lại không người nào biết kia chính là chúa tể sau này của họ – tân quân Hoàn Nhan Tự.

Tổ Y ở trong xe hướng ra phía ngoài nhìn lại, chỉ thấy khắp nơi đều có cờ xí Kim Liêu, quân binh trên tường thành đều một thân ăn vận Kim Liêu chiến phục, uy phong lẫm lẫm, không khỏi một trận đau xót tận xương tủy. May mà nơi ngã tư đường phồn hoa như cũ, lại đều là tập tục xưa của Đại Tề, cũng cảm thấy an ủi đôi phần.

Hoàn Nhan Tự lên xe, tựa như tranh công nói: “Tổ Tổ, người xem trầm vẫn không quấy rầy dân chúng, áp bức bọn họ phải theo phục sức phong tục Kim Liêu. Mãn thành phồn hoa này, nhìn bề ngoài thật ra vẫn giống như trước, người chắc là vẫn cảm thấy thân thiết đôi chút? Còn có, người xem mọi người cười vui như thường, nỗi đau mất nước so với người nhẹ không biết bao nhiêu lần đâu. Không phải trầm khoe khoang, thời điểm Tề Đế tại vị, dân chúng làm sao có thể giống như bây giờ yên vui thái bình. Cái gọi là dân làm trọng, xã tắc thứ chi, quân vi khinh. Có thể thấy được chỉ cần khiến cho thiên hạ dân chúng thái bình thịnh thế, người nào ngồi trên long tọa cũng không quan trọng, người cũng không tất yếu hận trầm như vậy.”

Tổ Y không để ý tới hẳn, vẫn đang ngưng thần nhìn ngoài cửa sổ, Hoàn Nhan Tự không chút nào nổi giận, hì hì nở nụ cười, đang muốn mặt dày vì mình ca công tụng đức một phen, Tổ Y lại bỗng nhiên quay đầu, còn chăm chăm nhìn hẳn. Hoàn Nhan Tự chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt của y như vậy, đang trong lòng lo sợ, không biết Tổ Y lại muốn dùng từ ngữ gì để chửi mắng hành vi tự khoe khoang có chút dè tiện này của hẳn, đã thấy y hơi mỉm cười, nhẹ nhàng nói một tiếng: “Cảm tạ.”

Ghi chú

(*) Trích từ “Thanh Thanh Mạn” của Lý Thanh Chiếu

Thanh Thanh Mạn

Tầm tầm mạch mạch, lãnh lãnh thanh thanh, thê thê thăm thăm thích thích.

Sạ noãn hoàn hàn thời hậu, tối nan tương tức Tam bôi lương trần đạm tửu, chẩm địch tha, văn lai phong cấp? Nhận quá dã, chính thương tâm, khước thị cự thì tương thức

Mãn địa hoàng hoa đôi tích, tiêu tuy tổn, như kim hữu thủy kham trích? Thủ chúc song nhi, độc tự chẩm sinh đắc hắc? Ngô đồng cánh khiêm tế vũ, đảo hoàng hôn, điểm điểm tích tích.

Giả thứ đệ, chẩm nhất cá sấu tự liễu đắc?

Dịch từ: Điệu Thanh thanh mạn

Lần lần, giở giở, lạnh lạnh lòng lòng, cảm cảm thương thương nhớ nhớ Thời tiết ảm lên lại rét, càng thêm khó ở.

Rượu nhạt uống đôi ba chén, sao chống nổi chiều về gió dữ? Nhận bay qua, đang đau lòng, lại đúng bạn quen biết cũ.

Chồng chất hoa vàng khắp chỗ, buồn bực nổi, giờ đây còn ai bẻ nữa.

Đen kịt nhường kia, một mình giữ bên cửa sổ? Cây ngô đồng gặp mưa bay, buổi hoàng hôn thánh thót giọt nhỏ.

Nói tiếp vậy, ghê gớm sao, sâu kia một chữ!

Chương 24

Cái gì gọi là bỉ cực thái lai, cái gì gọi là tinh thành sở trí, kim thạch vi khai, cái gì gọi là công phu bất phụ hữu tâm nhân, Hoàn Nhan Tự trong nháy mắt đều đem tất cả những cụm từ đó diễn giải rành mạch. Hắn tâm hoa nở phóng, trực giác tự bảo mình hẳn là phải vui vẻ ra mặt cộng thêm nở ra hai giọt nước mắt để biểu đạt một chút tâm tình cảm động. Nhưng hắn lại chỉ ngơ ngác nhìn Tổ Y, cái gì cũng không làm, cái gì cũng đều làm không được.

Cũng không biết qua bao lâu, khi Tổ Y đang trong lòng đang kinh ngạc vì người nọ cũng có thời điểm lộ ra vẻ si ngốc thì nhìn thấy Hoàn Nhan Tự có chút run rẩy vươn tay ra, cử động đôi chút, cuối cùng một phen ôm lấy mình, khí lực kia lớn đến mức suýt nữa bóp chết Tổ Y. Việc ấy khiến y hoảng sợ, đang muốn đẩy ra tên nam nhân đang dính chặt vào người mình, lại nghe Hoàn Nhan Tự ghé vào lỗ tai y trầm giọng nói từng chữ một: “Tổ Tổ, trăm kiếp này nếu có thể có được người, từ nay về sau không còn cầu mong gì hơn.”

Tổ Y ngẩn ra, tất cả động tác đều đình chỉ, những lời này nói ra vào lúc này lại không mang đến nửa phần nhục nhã, chỉ cảm thấy trong đó chân tình lưu chuyển, y dưới đáy lòng thở dài, thầm nghĩ: người này tuy rằng là bình sinh đệ nhất đại địch của ta, nhưng cũng là tri kỷ cả đời. Cũng biết mọi việc trên đời xác thực trốn không thoát bốn chữ “Tạo hóa trêu người”.

Vài người đi vào hoàng cung, Tử Nông tiến vào trong cung truyền chỉ, liền nhìn thấy một nhóm quan viên chạy đến, chưa tới phụ cận liền nhất loạt quỳ xuống, một người ở phía trước sợ hãi nói: “Khởi bẩm Đại Vương, nghe được Đại Vương ngày mai mới đến, hạ quan chưa kịp nghênh đón từ xa, thật sự tội đáng chết vạn lần, thỉnh Hoàng Thượng giáng tội.”

Hoàn Nhan Tự hòa ái cười: “Đều hãy bình thân, trăm nóng vội, đến sớm hơn đã định, các người thủ trú nơi này cũng vất vả nên cũng không cho người thông báo các người. Đô Duyên này các người trông chừng tốt lắm, trăm mới vừa rồi vận thường phục mà đến, nhìn thấy nhai đạo phồn hoa, không có vẻ khổ ải chiến tranh, có thể thấy được là công lao của các người. Ngày sau trăm tất trọng thưởng.”

Hắn vừa nói xong lời này, phần đông quan viên mới nhẹ nhàng thở ra, theo sau Hoàn Nhan Tự vào cửa cung. Lúc này sắc trời đã muộn, lập tức dùng qua bữa tối, tùy tiện tìm chỗ trong cung điện tạm thời nghỉ ngơi, chỉ chờ đến ngày mai khi tất cả tần phi cùng đại thần đều tới lại tiếp tục an bài.

Kim Liêu mới vừa dời đô đến Đô Duyên, rất nhiều sự tình hỗn loạn xảy ra, Hoàn Nhan Tự thân là quốc chủ, tất nhiên không có thời gian rảnh rỗi, cứ thế ngay cả đến chỗ Tổ Y tư triền một phen cũng không có, Tổ Y không cần gặp hắn, thật có vẻ thoải mái hơn rất nhiều. Y tuy có tâm đào tẩu, chính là thứ nhất Hoàn Nhan Tự phái người canh trọng canh gác, thứ hai y cũng biết, mình có thể chạy trốn một mình, nhưng binh lính dân chúng lại không trốn được, nhược điểm lớn nhất của y đã bị Hoàn Nhan Tự nắm giữ, muốn đào thoát khỏi ma chướng của hắn thật sự là khó như lên trời.

Ngày hôm đó sau khi dùng xong bữa sáng, tiểu thái tử Hoàn Nhan Sóc lại nhân nhàn ghé thăm, đối với Tổ Y thân bí cười hề hề, đến tận khi hắn cười đến đầu óc mụ mị, mới nghe Hoàn Nhan Sóc chậm rãi nói: “Người còn có lòng ở nơi này đọc sách? Không nhìn thấy Tận Tình Uyển ở phía đối diện đã được thu thập thỏa đáng rồi sao?”

Tổ Y hướng ngoài cửa sổ nhìn, trong lòng đau xót lại hỗn loạn hòa lẫn phần hận, chính là vì xây dựng đại cung điện xa hoa lãng phí này, hoàng đế cùng bọn tham thần cắt xén quân lương, dễ dàng khiến mình chiến bại, càng trực tiếp gây nên kết cục mất nước. Bởi vậy quay đầu đi chỗ khác, cũng không để ý tới Hoàn Nhan Sóc, lại thật mạnh hừ một tiếng nói: “Tai họa vong quốc, có gì đáng xem?”

Hoàn Nhan Sóc gật gật đầu nói: “Nga, đúng rồi, khó trách người tức giận như thế, ta nghe nói hoàng đế các người chính là bởi vì xây dựng nơi này, biến thành người người oán trách, còn cắt xén quân lương của người dẫn đến vong quốc, ha ha, hắn hao hết tâm tư, lại bị chúng ta chiếm lấy tiện nghi, cũng không biết hắn ở dưới đất mà biết sẽ có cảm tưởng gì.”

Tổ Y lạnh lùng nói: “Người đến nơi đây chỉ để nói những lời này sao? Ta đây đã nghe được, thỉnh trở về đi.”

Hoàn Nhan Sóc cũng không giận, ha ha cười nói: “Đương nhiên không phải, Tận Tình Uyển đã thu thập thỏa đáng, phụ vương ta liền muốn lập hậu, người chẳng lẽ một chút cũng không lo lắng sao?”

Tổ Y ngẩng đầu nhìn liếc hắt một cái, cười lạnh nói: “Hắn lập hậu thì liên quan gì đến ta? Ta vì cái gì mà phải lo lắng, hai người phụ tử các người nói chuyện thật khó hiểu.”

Hoàn Nhan Sóc kinh ngạc trừng lớn mắt: “Cái gì? Phụ hoàng ta thế mà một chút cũng không để lộ ra sao? Miệng cũng thật kín quá đi. Chẳng lẽ người thật sự không biết, kẻ mà người muốn lập làm hoàng hậu chính là người a.”

“Ba” một tiếng, quyển sách trên tay Tổ Y đập thật mạnh xuống mặt bàn bên người Hoàn Nhan Sóc, chỉ thấy y mặt đỏ tai hồng, nổi giận đùng đùng hét lớn: “Một tiểu hài đồng như người, hơn nữa thân là thái tử một quốc gia, nói chuyện nhưng lại không hiểu phải lưu chút khẩu đức sao? Đúng vậy, ta là hàng tướng, muốn đánh muốn giết chỉ có thể tùy các người, phụ vương người còn dùng tánh mạng binh lính dân chúng uy hiếp bắt ta nhận hết khuất nhục. Chẳng lẽ các người còn ngại không đủ, lại cho một hài tử như người đến cười chê ta. Tổ Y mặc dù tâm từ, không muốn liên lụy dân chúng, nhưng uy vũ không khuất phục, nếu đem ta bức đến không thể không chết, vô luận là nguyên nhân gì, cũng không có thể khiến ta sống tạm vu thể.”

Hoàn Nhan Sóc cũng không lo lắng sợ hãi, cười nói: “Tổ Y tướng quân khí tiết, ta tất nhiên là bội phục, nhưng lời ta nói không có nửa câu hư ngôn, đến lúc đó người tự nhiên biết. Nếu như lời người nói, người có thể buông tha tánh mạng binh lính dân chúng, muốn chết cũng không ai có thể ngăn cản, chính là tính phụ hoàng, ta là người rõ nhất, hẳn thật sự sẽ tạo ra một hồi huyết vũ tinh phong người muốn nghĩ cũng không dám nghĩ đến, chúng ta cứ đợi mà xem.” Nói xong lại cười lạnh một tiếng, thần nhiên rời đi.

Chương 25

Tổ Y suy sụp ngồi phịch xuống giường, y nhớ tới lời Hoàn Nhan Tự đêm kia nói với y, lúc ấy vẫn nghĩ hẳn là tùy tiện nói mà thôi nên cũng không để ở trong lòng, hiện giờ nghĩ đến, chẳng lẽ là thật sao. Nghĩ đến đây, không khỏi vừa sợ vừa e ngại, sợ chính là Hoàn Nhan Tự thật dám mạo thiên hạ bực trực dựng nên một nam hậu, e ngại chính là nếu mình không đáp ứng, hẳn xác thật sẽ tạo nên một hồi huyết vũ tinh phong. Càng nghĩ thì càng thấy mình ngay cả nửa điểm phản kháng cũng không có. Thở dài một tiếng, chẳng lẽ y nhẫn nhục sống tạm bợ bao nhiêu ngày như thế, nhận hết dày vò, trời cao lại vẫn không chịu buông tha cho y sao?

Buổi tối vừa đến, Hoàn Nhan Tự nhiều ngày không thấy bỗng nhiên xuất hiện, trên mặt cũng không có bày ra vẻ hoan hỉ như trước, Tổ Y mắt lạnh nhìn hắt, thấy hắt đầy mặt trịnh trọng, trong mắt lại ẩn sâu một mặt sầu lo, trong lòng y rung mình, chậm rãi đi đến ngồi xuống đối diện hắt, trầm thanh nói: “Người có phải có chuyện muốn nói với ta?”

Hoàn Nhan Tự kinh ngạc nhìn y, chợt thả lỏng mà cười khổ nói: “Lúc đây chỉ định cho Sóc Nhi đến thăm hỏi người, cũng tốt, hẳn đã nói, đỡ cho trầm khó mở miệng. Tổ Tổ, tấm lòng của trầm đối với người, thiên địa quỷ thần đều biết, cũng nghĩ muốn mọi chuyện đều toại nguyện người, chỉ là chuyện này liên quan đến việc trọng đại, trầm tuy biết người muôn lần chết cũng khó đồng ý, nhưng người cũng không thể định đoạt, khuyên người sớm hãy đáp ứng đi, nếu không, đừng trách trầm tâm ngoan.”

Tổ Y im lặng, thật lâu sau mới ảm đạm nói: “Chẳng lẽ chuyện người muốn lập ta vi hậu là thật?” Tuy rằng trong lòng sớm có đáp án, y lại vẫn ôm ấp một tia hy vọng, hy vọng từ trong miệng Hoàn Nhan Tự nghe được một đáp án khác.

Hoàn Nhan Tự không đành lòng nhìn thấy đôi mắt y tràn ngập mong chờ, quay đầu đi chỗ khác, hạ quyết tâm, cắn răng nói: “Đúng vậy, trầm muốn lập người vi hậu, từ nay về sau Đại Tề cùng Kim Liêu, đó chính là nhà của người.”

Tổ Y nhìn thẳng vào hai mắt hắt, run giọng nói: “Hoàn Nhan Tự, người nhất định phải lần nhục ta như vậy, khiến cho con dân Đại Tề mỗi người đều mắng ta là quân bán nước, khiến cho ta đi ở trên đường đều tránh không khỏi bọn họ hướng ta phỉ nhổ, nhất định phải như vậy người mới cam tâm sao?”

Hoàn Nhan Tự cũng không tránh né ánh mắt y, trầm giọng nói: “Trầm tâm như nước, thiên địa nhật nguyệt chứng giám, chúng ta lập trường bất đồng, nếu người cứng rắn đối với phân thiết tình này nói không chấp nhận, trầm cũng không thể nói gì hơn, ba tháng sau có một ngày đại cát, trầm phải tại nơi này làm đại điển cử hành lập hậu, người từ hôm nay trở đi hãy hảo chuẩn bị đi.”

Sự tình đi đến nước này, Tổ Y ngược lại bình tĩnh trở lại, nhìn Hoàn Nhan Tự lộ ta nụ cười sâu thẳm: “Được rồi, nếu người cố ý như thế, ta cũng vô lực thay đổi, người yên tâm, ta sẽ hảo hảo chuẩn bị, nhất định khiến cho người vừa lòng. Nhưng đổi lại, người cũng phải tuân thủ lời hứa, đem binh sĩ của ta đều thả về gia hương, để cho bọn họ từ nay về sau trồng trọt qua ngày, vĩnh hưởng thiên luân?”

Hoàn Nhan Tự sửng sốt, vạn lần cũng không nghĩ y lại thống khoái đáp ứng như thế, đợi đến khi lấy lại tinh thần thì không khỏi mừng rỡ như điên, vài bước tiến lên, một phen ôm lấy Tổ Y nói: “Tổ Tổ, hảo Tổ Tổ của ta, trầm nhất định tuân thủ lời hứa, người đáp ứng làm hoàng hậu danh chính ngôn thuận của trẫm, đừng nói đến một điều kiện này, chính là dù một trăm điều kiện, một ngàn điều kiện, trẫm cũng đáp ứng.” Nói xong hướng ra ngoài cửa hô: “Tử Nông vào đây.”

Tử Nông một mực ngoài cửa nghe ngóng, nghe vậy vội chạy tới nói: “Đại vương có điều gì phân phó?”

Hoàn Nhan Tự vui vẻ nói: “Từ nay về sau người không cần ở bên cạnh trẫm, chỉ ở lại nơi này hầu hạ Tổ Tổ, giúp y để ý tất cả công việc lập hậu, trẫm phải phong phong quang quang nghênh thú Tổ Tổ, muốn cho người trong thiên hạ đều chứng kiến cho chúng ta. Trẫm cũng sẽ đi chuẩn bị.” Nói xong ở bên má Tổ Y hôn nhanh một cái, tựa như một hải đồng cao hứng phấn chấn mà rời đi.

Tử Nông cũng vui vẻ ra mặt, sau lại nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Tổ Y, vội vàng khuyên nhủ: “Công tử không cần như thế, theo nô tỳ thấy, Đại vương đối với người là thật tâm, hai người các ngài lại đều là bất thể nam nhi, chính là có thể trở thành một đôi tri kỷ tinh tình tương tích, cùng hoạn nạn, đồng phú quý, cho dù là nam nam tương luyện thì có ai dám nói các ngài không là thần tiên quyến lữ chứ?”

Tổ Y cũng không tiếp lời, sau một lúc lâu bỗng nhiên nói: “Tử Nông, ngân giáp và bảo kiếm tùy thân kia của ta ngày đó bị bắt vẫn còn chứ? Hay đã bị hủy rồi?”

Tử Nông nói: “Không có, Đại vương lệnh ta hảo hảo cất giữ. Tướng quân sao lại bỗng nhiên nhớ đến chúng?”

Tổ Y gượng cười nói: “Từ ngày xuất chinh, ngân giáp cùng bảo kiếm kia liền đi theo cạnh ta. Hiện giờ ta đã không còn là tướng quân Đại Tề, cũng không còn dùng đến chúng. Nhưng chúng đi theo ta lâu ngày, dù sao cũng là cổ vật, luôn có chút khó từ bỏ, ta nghĩ để cho chúng ở bên ta trong ba tháng này, chờ xong đại hôn chi lễ, lại đem chúng đi huỷ xem như đã hoàn thành quốc ý của ta, người xem có được không?”

Tử Nông nghe y nói như vậy, cũng không nghĩ nhiều, cười nói: “Tất nhiên có thể, công tử chờ một chút, ta liền đi lấy đến.” Nói xong xoay người mà đi. Tổ Y nhìn theo bóng dáng nàng có chút đắm chiêu, nhẹ nhàng nở nụ cười nhưng lại có vẻ thê lương nói không nên lời.

Bất tri bất giác đã qua hơn một tháng, Hoàn Nhan Tự một lòng muốn giữ cho lần đầu tiên với Tổ Y vào đêm tân hôn, cố gắng mấy ngày nay cũng không tư triền. Tổ Y trong lòng lại sớm có chủ ý, ngày hôm đó hai người dùng xong cơm chiều, đi sang một chỗ nói chuyện, Tổ Y hỏi: “Người đáp ứng ta đều thả binh lính tướng sĩ đi, tiến hành thế nào rồi?”

Hoàn Nhan Tự vui vẻ nói: “Lời Tổ Tổ nói trẫm dám không nghe sao? Đã sớm thả, chỉ là nhiều việc quá nên đã quên nói với người, sao vậy? Lúc này chắc đã cảm thấy mỹ mãn?”

Tổ Y im lặng thật lâu, sau bỗng nhiên gật đầu nói: “Tốt lắm, đa tạ người.”

Chương 26

Tổ Y từ trước đến nay là một người trầm ổn, nhưng ngữ khí y hiện tại cực kỳ nặng nề khiến Hoàn Nhan Tự cho rằng y lại nghĩ tới quốc hận gia cừ, trong lòng khổ não, bởi vậy cũng không nghĩ nhiều, lại nhàn thoai trong chốc lát, thấy trên mặt Tổ Y vẫn luôn tỏ vẻ thần nhiên, không chút quan tâm, chính hắn ngày mai cũng phải lâm triều, nhân tiện nói: “Sắc trời cũng không còn sớm, người hảo hảo nghỉ ngơi đi, ngày mai trẫm lại đến trò chuyện cùng người.” Nói xong đi ra ngoài, đối với Tử Nông cùng các cung nữ nói: “Hầu hạ chu đáo, sau trẫm đều sẽ trọng thưởng.” Trong lúc đó Tử Lưu vội phủ thêm áo khoác cho hắn, mấy cung nữ thái giám thấp sáng đèn lồng, vây quanh hắn rồi cùng đi khỏi.

Nơi kia, Tổ Y nhìn ra ngoài cửa sổ thẳng đến khi thấy thân ảnh hắn biến mất. Tử Nông tiến vào nhìn thấy, không khỏi cười nói: “Công tử luyện tiếu Đại vương sao? Chỉ cần nói một tiếng, bảo đảm ngài sẽ lập tức quay lại, so với phi còn nhanh hơn đấy. Chỉ sợ người không biết, Đại vương là sợ ở nơi này ngủ lại sẽ kìm

lòng không được, ngài ấy trong lòng đều có người, liền không thấy ngài lâm hạnh bất kì phi tử nào. Mấy ngày nay đều kìm nén, nên nào dám thân cận với người.”

Tổ Y cười khỏ một tiếng, bất đắc dĩ nói: “Một nữ tử lại nói ra những lời này, không sợ người nhạo báng sao.”

Tử Nông phát hiện mình mới vừa rồi ăn nói lỗ mãng, mặt đỏ lên, rồi lại giương cổ lên cãi: “Vậy thì thế nào, người Kim Liêu chúng ta không giống với Đại Tề, lộ vẻ cổ hủ quy củ này nọ, cái gì cũng nói có nửa câu, có gì mà không nói được.”

Tổ Y cười nói: “Ân, người lợi hại, không biết tương lai người nào không may mắn cưới phải một thê tử đã man như thế. Còn không biết bị quản giáo đến thế nào.”

Tử Nông càng đỏ mặt, dậm chân nói: “Công tử còn nói ta, người xem lại chính mình rồi hãy nói.” Nói xong quay người lại đi ra ngoài. Tổ Y ở lại đợi thật lâu sau cũng không thấy nàng tiến vào, đi ra ngoài thì nhận ra nàng không biết đi khỏi từ lúc nào, chỉ còn lại mười cung nữ đều đang nhỏ giọng đùa giỡn. Y nói: “Lòng ta phiền muộn, nghĩ muốn yên lặng một chút, các người đều đi xuống đi, chờ một chút Tử Nông trở về, một mình nàng hầu hạ cũng được rồi.” Các cung nữ vội vàng đáp ứng. Y nhìn bọn họ rời đi rồi mới bước vào trong cho đến khi đến gần một chiếc tủ lớn, nơi này cất giữ ngân giáp cùng bảo kiếm của y, lại bị một phen đại khóa trấn trụ, chìa khóa kia ở trên người Tử Nông, một tác cũng không rời. Nguyên là đề phòng y thương tổn chính mình, bất quá Tử Nông lại chưa suy nghĩ chu toàn, đại khóa sao có thể làm khó y. Chỉ thấy y ngưng thần huy chương, “ba” một tiếng, đầu khóa đã đứt đoạn.

Tổ Y nhanh chóng mở ra cửa tủ, lấy ra ngân giáp cùng bảo kiếm của mình, vuốt ve nửa khắc, bỗng nhiên cởi áo khoác trên người ra, thay ngân giáp vào, cẩn thận nâng thanh bảo kiếm, ở giữa phòng hướng về phương nam quỳ xuống, lệ rơi đầy mặt nói: “Thương thiên tại thượng, Tổ Y ta chinh chiến sa trường bao năm, cuối cùng lại vô lực bảo vệ ngàn dặm non sông này. Hiện giờ cố quốc đã mất, Tổ Y sống tạm đến nay, thật không còn mặt mũi nào đi gặp các tướng sĩ vì nước hy sinh thân mình, chỉ thỉnh thần linh thông cảm ta xác thực có nỗi khổ tâm trong lòng, cho Tổ Y được chết cho tổ quốc.” Nói xong rút ra bảo kiếm, hàn quang lóe lóe, lão bằng hữu này vẫn sắc bén như trước, y sợ trì hoãn lâu liền sinh biến cố, lập tức không do dự, kề kiếm lên cổ, chỉ trong một thoáng sẽ có một nam nhi kiên cường thiết cốt liền phải chết trong cung cố quốc này.

Bỗng nhiên nghe một tiếng kêu khê: “Công tử không thể.” Lời nói chưa dứt, Tử Nông đã nhanh như chớp phá cửa sổ nhảy vào. Tổ Y cả kinh, trên tay dùng sức, trên cổ lập tức xuất hiện một vết thương sâu đến một thốn, nhưng muốn rạch sâu hơn nữa thì không thể, nguyên lai là vì kiếm đã bị Tử Nông dưới tình thế cấp bách liều chết níu lại, công lực nàng không thua Tổ Y, bởi vậy Tổ Y liền rút cuộc không thể khiến vết thương sâu thêm.

Tổ Y hoảng hốt, biết mình nếu không chết được, hậu quả sẽ không lường, càng ra sức, chính là Tử Nông cũng liều mạng nắm lấy mũi kiếm, từ trên bàn máu tươi như dòng suối theo thân kiếm rỉ xuống, nàng lại không chút nào lùi bước, một bên vội vàng nói: “Công tử cần nhắc, ngân giáp cùng kiếm này đều là nô tỳ đưa cho công tử, hôm nay người nếu chết đi chẳng phải sẽ liên lụy ta sao.” Nàng biết Tổ Y mềm lòng, cổ nói ra lời này đã động y.

Tổ Y quả nhiên do dự một chút, nhưng nghĩ đến dù chết thì có sao, Hoàn Nhan Tự đã biết, lại không biết sẽ lấy cái gì để áp chế mình, huống chi hắn còn muốn lập mình vi hậu, đến lúc đó, kêu trời không ứng, kêu địa mất linh, chẳng phải sống không bằng chết, tâm ý đã quyết, buồn bã thở dài: “Tử Nông cô nương, là Tổ Y cô phụ ý tốt của người, phân ân tình này, chỉ có thể kiếp sau tái báo.” Nói xong tay trái nhanh như chớp vung lên, điểm mấy huyệt đạo của nàng, Tử Nông chỉ lo không cho kiếm phong tái xâm nhập, bất ngờ không kịp đề phòng, dĩ nhiên để y thực hiện được ý định.

Tổ Y cẩn thận từ trong tay nàng rút ra bảo kiếm, thấy từ lòng bàn tay nàng máu chảy không ngừng, vội đến đầu giường lấy ra một mảnh khăn trắng, thay nàng đem vết thương băng bó lại, hổ thẹn nói: “Tổ Y thà phụ cô nương, cũng không thể phụ cố quốc, nỗi khổ này mong cô nương thông cảm. Người bị thương thế này, trước mặt Hoàn Nhan Tự có thể thoát được.” Nói xong đối Tử Nông thì lễ. Dứt khoát xoay người, đã thấy thanh bảo kiếm đặt trên bàn khi băng bó vết thương cho Tử Nông đã biến mất.

Y kinh ngạc không ít, trái tim như dâng lên cổ họng, không dám tin ngẩng đầu nhìn hướng Tử Nông, nàng vẫn không nhúc nhích đứng ở nơi đó. Lại nghe từ phía sau truyền đến một thanh âm lạnh lẽo: “Tổ Tổ,

người muốn tìm chính là thanh kiếm này sao?”

Chương 27

Vừa nghe thấy thanh âm này, Tổ Y vừa rồi còn cao hứng thì đột nhiên tâm liền trầm xuống, mà còn là trầm xuống vực sâu vạn trượng. Y chậm rãi xoay người lại, nhìn thấy Hoàn Nhan Tự cả thân mình vô lực dựa vào cửa, cúi đầu, thẳng tắp nhìn chăm chăm vào thanh bảo kiếm còn rỉ máu. Máu tươi từ cổ Tổ Y chảy xuôi xuống thành một mảnh đỏ tươi trên chiếc khăn trong lòng bàn tay Tử Nông, hắn cũng nhìn thấy rõ ràng.

Tổ Y lặng yên không nói, mà y cũng không biết mình nên thế nào mới tốt. Cũng không biết trải qua bao lâu, Tử Nông đã giải khai huyết đạo trên người, hai người cũng không có động tác gì, trong phòng yên tĩnh đến mức châm rơi cũng có thể nghe được, rồi lại thấy Hoàn Nhan Tự chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Tổ Y, trong mắt không biết là cảm xúc gì. Tổ Y cũng nhìn lại hắn, trong ánh mắt sự kiên quyết vừa rồi cũng đã quay trở lại. Đối diện thật lâu, bỗng nhiên Hoàn Nhan Tự nhẹ nhàng nở nụ cười, xoay đầu chậm rãi nói: “Tổ Tổ, ánh mắt ngươi thật đẹp, giống hệt như ánh mắt ta đã nhìn thấy trong lao ngục ngày ấy. Nguyên lai. Nguyên lai người vẫn chưa từng đổi khác, là trầm thay đổi. Trở nên mềm lòng, trở nên. dễ dàng liền. tin người như vậy. Nói cái gì mà đáp ứng làm hoàng hậu, chính là muốn khiến trăm thảy binh sĩ của ngươi. Rồi mới có thể không hề cố kỵ mà hi sinh cho tổ quốc. Ha ha ha. Buồn cười chính là trăm thế lại bị lời nói dối đó lừa gạt, trăm thật còn là Hoàn Nhan Tự sao? Tử Nông, người nói xem, trăm thật còn là quốc chủ Kim Liêu mà người vẫn hầu hạ sao? Ha ha ha.”

Tổ Y nhìn hắn điên cuồng cười như vậy, trong tâm y cũng cảm giác được một tia cơ rút đau đớn, y cuối cùng mở miệng, lại vẫn là ngữ khí kiên định: “Hoàn Nhan Tự, nếu đã bị người nhìn thấu, ta cũng không thể nói gì hơn, ta chỉ có thể nói với ngươi, vô luận như thế nào, ta cũng không dụng một thân nam nhi mà làm hoàng hậu, càng không thể trở thành nam thê của Kim Liêu Đại vương.”

Tiếng cười của Hoàn Nhan Tự đột nhiên im bặt, ánh mắt âm trầm nhìn chăm chăm Tổ Y, từng lời một nói: “Trăm tâm như thiết, người không ngại thử xem.” Nói xong nhìn về phía Tử Nông: “Còn ngần ra đó làm gì, chẳng lẽ còn muốn cho y cơ hội tự sát sao?”

Tử Nông cuống quýt lên tiếng, đi đến trước mặt Tổ Y, thấp giọng nói: “Công tử. Thứ Tử Nông vô lễ.” Nói xong tìm một mảnh vải trắng đem y trời lại, ở trong miệng nhét một chiếc khăn, dịu y đến nằm xuống trên giường, Tổ Y cảm thấy vô ích nên cũng không giãy dụa. Kia Hoàn Nhan Tự có thể từ trên người y vô thanh vô tức tước đi bảo kiếm, công lực đâu chỉ hơn y vài lần.

Hoàn Nhan Tự hừ một tiếng, từ ngón giữa bắn ra một vật gì đó, chỉ nghe “Tranh” một tiếng, lợi kiếm tước kim đoạn ngọc đã bị hắn cắt thành hai đoạn. Hắn tùy tay ném đi, đứng thẳng dậy, lạnh lùng phân phó Tử Nông: “Tìm Tử Lưu đến chữa thương cho y, đại diện lập hậu không thể chậm trễ, cái gì cần chuẩn bị thì chuẩn bị cho y.”

Tử Nông nhìn thoáng qua Tổ Y, khó xử nói: “Nhưng. Chính là công tử.”

Hoàn Nhan Tự liếc nhìn nàng một cái, cười lạnh nói: “Người lo lắng cái gì? Sở trăm không trị được y sao? Chê cười. Theo lời trăm nói mà làm.” Nói xong nhìn về phía Tổ Y: “Người cho là trong tay trăm chỉ có binh sĩ của ngươi để thoải hiệp sao?” Nói xong lại lạnh lùng cười hai tiếng, xoay người rời đi.

Tổ Y nhìn ánh mắt băng sương kia, lại nghe thấy tiếng cười không mang chút cảm xúc của hắn, trong lòng đột nhiên trở nên sợ hãi, chính là binh sĩ của mình đều đã thả trở về, y không nghĩ Hoàn Nhan Tự còn có thể bắt trở lại, mà hắn mới vừa dời đồ đến Đại Tề, còn phải dựa vào dân chúng mà biểu hiện mình là một minh chủ, nhất định sẽ không lạm sát kẻ vô tội, y cũng chính là vì nhìn thấu điểm ấy nên mới dám tự sát. Trừ điều đó ra, y thật sự nghĩ không ra Hoàn Nhan Tự còn có lợi thế gì, chính là biểu tình của hắn lúc sắp đi thật sự khiến người cảm thấy bất an.

Trong khi Tổ Y miên man suy nghĩ, thì Tử Lưu đã đến thay y băng bó vết thương, lại mở hai pho dược, tựa hồ cũng nói không ít lời, nhưng nói cái gì, một câu Tổ Y cũng không nghe vào tai.

Chương 28

Về phía Hoàn Nhan Tự sau khi rời khỏi tẩm cung của Tổ Y thì lập tức đi đến thư phòng, sai người truyền

hình bộ thượng thư Hạ Kiên tới gặp. Hắn nguyên bản nghe Tử Nông báo tin nói Tổ Y luyện tiếu hắn rồi đi, trong lòng phảng phất ngọt ngào. Sau khi lệnh Tử Nông trở về, chính mình rốt cuộc nhịn không được, lòng tràn đầy vui mừng đi đến, ai ngờ lại nhìn thấy một màn như vậy, nhớ tới tín nhiệm của mình đối với Tổ Y, bao nhiêu tâm sức giành cho y, sao không hồn đoạn thần thương, thật vừa hận vừa giận. Hạ Kiên vừa vào thư phòng, hắn liền oán hận nói: “Hạ Kiên nghe chỉ, trầm lệnh người trong vòng ba ngày, đem thân bằng hảo hữu, bạn cũ của Tổ Y ở Đô Duyên cùng với người nhà của bọn họ hết thảy bắt giữ, một người cũng không cho sót, sót một người, người đem đầu tới gặp trẫm, hơn nữa chuyện này phải làm bí mật, miễn cho khiến dân chúng khủng hoảng, người hiểu được ý tứ trẫm chứ?”

Hạ Kiên kia đêm khuya bị gọi đến, vội vàng đã tìm đến ngự thư phòng, không nghĩ tới là vì chuyện này, tuy rằng đoán không được ý của người trước mặt, nhưng mắt thấy sắc mặt Hoàng Thượng bất hảo, hắn nào dám bất tuân, vội lĩnh chỉ, thưa dạ đáp ứng rồi lui ra ngoài. Sau khi trở về liền vội vàng phái người đem mấy cụ thần Đại Tề từ trong ngục giải đến, bắt bọn họ liệt kê ra tất cả bằng hữu hàng xóm có quan hệ cùng Tổ Y, ngày hôm sau liền cho người hành động.

Tổ Y bị nhốt trong phòng, liền cứ bị trói như vậy, y không ăn, người đưa cơm cũng không bắt buộc, như thế qua ba ngày, y đã đói đến váng đầu hoa mắt, trong lòng lại nói: “Nếu có thể mặc kệ như vậy, cho ta chết đói cũng tốt.” Chính là nghĩ đến ánh mắt một đêm kia của Hoàn Nhan Tự không ngừng biến hóa cuối cùng trở nên lạnh lẽo, trong lòng cũng ảm ảm đau đớn, cùng một cỗ sợ hãi hỗn loạn. Sợ y tự sát thật sẽ liên lụy đến người vô tội.

Ngày thứ tư, Tử Lưu đến giúp y đổi được cho vết thương. Tổ Y không thể mở miệng, Tử Lưu cũng im lặng. Cho đến khi vết thương một lần nữa được băng bó xong, Tổ Y thấy nàng muốn đứng lên, rồi lại ngồi xuống, do dự sau một lúc lâu bỗng nhiên nói: “Công tử xin thứ cho Tử Lưu lảm chuyện. việc lập hậu, người vẫn là mau chóng đáp ứng đi. Sớm muộn gì cũng phải đáp ứng, tội gì chịu khổ mấy ngày rồi.”

Tổ Y nghe thấy mấy lời này của nàng, không khỏi giương mắt lên nhìn, Tử Lưu cũng không nói gì thêm, Tổ Y nhìn nàng, bỗng nhiên lắc lắc đầu, Tử Lưu liền biết y không chịu thỏa hiệp, thở dài một hơi, lui ra ngoài, lưu lại Tổ Y ở trong này âm thầm ngờ vực vô căn cứ.

Khi đến trưa, thời tiết bỗng nhiên thay đổi, mây đen dày đặc, nhưng lại khởi lên cơn gió phương bắc ngày xuân hiếm thấy. Tổ Y nhìn sắc trời âm trầm ngoài cửa sổ, trong lòng không biết vì sao đột nhiên liền cảm thấy bất an, tổng giác dường như có điều gì sắp phát sinh. Bỗng nhiên “Chi nha” một tiếng, cửa mở ra liền có mấy thị vệ đi vào, đến gần y cũng không nói gì, chỉ đưa y ra ngoài, Tổ Y trong miệng vẫn bị chèn bởi mảnh khăn, cố gắng thế nào cũng vô pháp mở miệng.

Mãi tới khi đến được diễn võ trường của hoàng cung, liền thấy Hoàn Nhan Tự ngồi ở long tòa thượng trên đài cao, nhìn thấy y liền lạnh lùng cười, vung tay lên, có một cung nữ tiến lên, lấy ra mảnh khăn trong miệng y, Tổ Y bị bắt trượng miệng ba ngày, lúc này khăn vừa lấy ra, hai má liền đau nhức, răng lưỡi đều đơ, trong lúc nhất thời không thể nào ngậm miệng lại. Chỉ thấy cung nữ kia lấy ra hai cái nha bộ, đeo vào răng y, mỉm cười nói: “Đại vương nói, có trò hay xem, e là cho tướng quân chịu không được, cần phải đeo lưỡi.”

Tổ Y trong lòng càng lo sợ bất an, Hoàn Nhan Tự thấy trên mặt y lộ vẻ sợ hãi, trong lòng càng đắc ý, hắn thật sự rất hiểu rõ Tổ Y, khổ hình hay danh lợi đều không thể khiến y đi vào khuôn khổ, lại chỉ có mềm lòng mới chính là khuyết điểm chí tử, chỉ bằng điểm này, liền cũng đủ buộc y khiến cho chính mình như nguyện.

Trên diễn võ trường ngoại trừ Hoàn Nhan Tự cùng mấy thị vệ cung nữ và Tổ Y ra, liền không có một bóng người. Tổ Y chính đang không hiểu Hoàn Nhan Tự muốn làm chuyện ma quỷ gì thì phát hiện Tử Nông Tử Lưu cũng không ở đây, điều này càng khiến y kinh ngạc, biết bốn nữ tử này đều là tâm phúc của Hoàn Nhan Tự, bất cứ lúc nào, luôn luôn có một người ở bên người hắn. Còn có tiểu thái tử yêu thích giúp vui kia lại cũng vô tung, sao không khiến cho Tổ Y hoài nghi.

Hoàn Nhan Tự thấy ánh mắt y nhìn trái nhìn phải, lập tức hiểu được tâm sự y, mỉm cười nói: “Tổ Tổ, người nhất định là thấy kỳ quái, vì sao Tử Nông cùng Sóc Nhi cũng không ở đây đúng không, thật không dám giấu diếm, thật sự là tiết mục này quá mức tàn nhẫn, trẫm không muốn cho bọn họ nhìn thấy. Hy vọng Tổ Tổ người cũng ngàn vạn lần chịu đựng được.” Nói xong không nhanh không chậm vỗ tay, chỉ thấy một đội nam nữ già trẻ đều bị khóa trói, bị mười mấy quan binh áp giải từ phía sau đài cao đi ra.

Tổ Y ngẩng đầu vừa nhìn, trong lòng không khỏi run lên, đang định nhìn kỹ rõ ràng, chợt nghe một tiếng gọi thê lương: “Tổ đại ca cứu ta. Cứu cứu ta a.”

Chương 29

Tổ Y lão đảo, vạn lần cũng không nghĩ tới Hoàn Nhan Tự lại bắt hết tất cả hàng xóm bằng hữu ngày xưa của y, mà nữ tử vừa lên tiếng gọi kia chính là nữ nhi của Vương bá lảng giềng của y, hai người từ nhỏ đã cùng chơi đến lớn, tuy là nam nữ phân biệt nhưng bọn họ cũng không ngại, cho đến sau này nữ tử kia gả cho người khác, vẫn là ở tại phía sau nhà y, hai nhà rất hòa khí, mãi đến khi y ra biên cương mới không còn âm tín. Ai ngờ vào lúc này nơi này, bỗng nhiên nhìn thấy cổ nhân, Tổ Y chỉ cảm thấy trong lòng có trăm ngàn tư vị lưu chuyển, cuối cùng lại hóa thành đau xót sợ hãi, nhìn về phía Hoàn Nhan Tự lớn tiếng nói: “Người muốn làm gì? Muốn gì cứ nhắm vào ta, vì sao mà ngay cả nữ tử, hài nhi cũng không buông tha.”

Hoàn Nhan Tự thản nhiên đứng lên, đi đến trước mặt các con tin, vừa từng bước từng bước tiêu sái đến bên người bọn họ, vừa từ tốn nói: “Tổ Tổ, người lừa trăm để binh lính người chạy thoát, muốn bắt trở về thật sự khó khăn, huống hồ bọn họ đều là thiết huyết nam nhi giống người, bị ngược đãi thành nghiệt. Nhưng thân bằng cố hữu của người thì bất đồng, bọn họ đều ở tại kinh thành, bắt được dễ dàng, hơn nữa mỗi người đều nhất gan sợ phiền phức, nếu giết, tim hay mật nứt ra mà kêu thảm thiết, nói vậy hội thật êm tai.” Nói xong thì đứng lại trước mặt một lão phụ nhân, quay đầu lại nhìn Tổ Y liếc mắt một cái, cười nói: “Nghe nói lão phụ này không có nhi tử, là người xem lão bà như mẫu thân mà chiều cổ, cho dù đã ở biên cương, cũng hàng năm nhờ người đưa tiền bạc đến đứng ngày, một lão phế vật như vậy, ở lại trên đời thật chỉ là mối phiền lụy, không bằng cho lão sớm đăng cực nhạc, không cần phải ở nhân gian chịu khổ.” Nói xong hướng phía sau đuôi tay ra, lập tức liền có cung nữ tiến lên đưa cho hắn một thanh đao nhọn, Hoàn Nhan Tự âm trầm cười, ngón tay miết qua lưỡi đao, tàn nhẫn nói: “Tổ Tổ, trăm hôm nay trước mặt người, đem nằng mỗ bụng, thế nào?”

Tổ Y cả thân mình không thể khống chế mà trở nên run rẩy, y không phải không biết Hoàn Nhan Tự tâm ngoan thủ lạt, chính là chưa bao giờ nghĩ tới hắn thế nhưng có thể ngoan độc đến mức này, hoàn toàn mất đi nhân tính. Đây vẫn là Hoàn Nhan Tự mà mình biết sao? Tổ Y nhìn trong mắt hắn tràn ngập sát khí cùng với nụ cười thị huyết nơi khóe miệng kia, thấy cơn lạnh từ lòng bàn chân dâng lên cả người, đông băng lục phủ ngũ tạng của y, đông băng huyết nhục gân mạch của y, mãi cho đến khi đông băng tất cả thần kinh, y liều mạng nghĩ muốn tiến lên, lại bị thị vệ kìm hãm không giãy ra được, y nghĩ muốn hô to “không được”, chính là miệng trương lên nhưng lại không phát ra thanh âm nào, sắc mặt y trắng bệch, người cúi xuống, giống như một con trâu đang gồng mình, hai chân từng bước một kéo lê về phía trước, rồi lại sau một khắc lại lui trở về, y cả người đều bị sợ hãi bao phủ, nước mắt giống như sợi châu ngọc đứt đoạn mà rơi xuống. Mắt thấy Hoàn Nhan Tự chậm rãi giơ đao lên, hàn quang đao phong kia dưới ánh mặt trời lấp lóe khiến người kinh hãi.

Lão phụ nhân đã muốn hôn mê bất tỉnh, hai thái giám giữ lấy người bà, Hoàn Nhan Tự cười lạnh một tiếng, bàn tay nắm đao nhọn chậm rãi hạ xuống.

“Không được.”, Một tiếng thê lương từ phía sau truyền đến, thanh âm giống như phá tan mọi trói buộc mà vọt ra, Tổ Y lệ rơi đầy mặt, khàn giọng nói: “Không được. Hoàn Nhan Tự. Ta. Ta van cầu người. Ta van cầu người. Buông tha bà đi, bà chính là. Chính là một lão nhân gia đáng thương a.”

Hoàn Nhan Tự quay người lại, trên mặt không có một tia biểu tình, giống như hắn chính là đang thưởng thức một màn biểu diễn, hắn dù bận vẫn ung dung nhìn bộ dáng chật vật của Tổ Y, thật lâu sau khóe miệng lại triển khai một mặt tươi cười nói: “Không muốn sao? Cũng phải, dù sao cũng là một lão gia khóa, cho dù không giết nằng, cũng không sống được vài năm nữa, cần gì trăm phải bỏ sức, vậy đi Tổ Tổ, chúng ta đổi một người khác đi.” Hắn lại chậm rãi đi về phía trước, đi đến trước mặt một tiểu cô nương tám, chín tuổi thì đứng lại.

“Tổ Tổ, người chắc không biết nằng, nhưng kỳ thật khi nằng một tuổi, người từng ôm nằng đấy. Nghe nói ngày đó nằng khóc rất lợi hại, ngay cả mẫu thân nằng đều hống không được, chính là khi nằng nhìn thấy người, khuôn mặt nhỏ nhắn đều tươi cười, thế là người đem nằng bế lên, để cho nằng ở trong lòng ngực người trải qua ngày sinh thân một tuổi. Nói tới đây, người có lẽ hẳn là nghĩ ra.” Hoàn Nhan Tự cũng không

quay đầu lại, giống như lẩm bẩm nói, nhưng hần tin tưởng những lời này Tổ Y một chữ cũng không nghe sót.

Tiểu cô nương kia sợ hãi nhìn hần, vẫn hướng ra phía sau lẩn trốn, một phụ nhân gắt gao ôm lấy vai nàng, cầu xin nói: “Đại vương buông tha nàng đi, nàng còn nhỏ.” Lời còn chưa dứt, tiểu cô nương liền bị Hoàn Nhan Tự một phen kéo ra, cười lạnh nói: “Chính là còn nhỏ mới tốt, người vừa rồi, trầm ngại già mới không xuống tay, đứa bé này thật hợp ý trẫm.” Nói xong giơ lên dao nhỏ, không ngờ phụ nhân kia một bước xông về trước, quỳ xuống nói: “Đại vương buông tha nàng đi, buông tha hài tử của ta đi.” Nói xong lại hướng dưới đài thê thảm kêu: “Tổ tướng quân, Tổ tướng quân, van cầu người giúp chúng ta hướng Đại vương cầu tình, San Nhi còn nhỏ, niệm người từng ôm nàng, xin người cầu Đại vương buông tha nàng đi.”

Tổ Y nghe thấy mà ruột gan đứt từng khúc, y vốn là dói bụng vài ngày, thân mình suy yếu, lúc này rất cuộc đứng thẳng không được, suy sụp quỳ rạp xuống đất, ách thanh hô: “Hoàn Nhan Tự, ta van cầu người” Thành linh đối phương bỗng nhiên xoay người lại, hung tợn nói: “Người cho người là ai? Bằng cái gì mà người bảo trẫm thả ai giữ ai, hừ, chính người còn bị giam giữ, có công phụ gì mà thay người khác cầu tình?”

Chương 30

Tổ Y chưa từng yếu đuối như vậy, cho dù y bị Hoàn Nhan Tự bắt buộc khẩu giao vào buổi tối kia, y cũng không tỏ vẻ nhu nhược, giờ phút này rất cuộc không thể chịu đựng, quỳ gối lê về phía trước, vừa đối Hoàn Nhan Tự lay một cái thật mạnh vừa khóc rống: “Van cầu người thả nàng, người muốn ta như thế nào đều được, chỉ cần người thả đứa nhỏ kia, nàng chỉ là một hài tử mà thôi. Van cầu người. Thả nàng đi.”

Hoàn Nhan Tự thấy y lấy đầu đập xuống đất, âm thanh bang bang, trên trán rất nhanh liền máu tươi đầm đìa, thân mình cũng không từ mà run rẩy mấy cái, cuối cùng hít sâu mấy hơi, khôi phục ngữ khí lãnh liệt ban đầu nói: “Trẫm muốn cái gì, người hần là rõ ràng, còn muốn trẫm lặp lại lần nữa sao?”

Tổ Y ngạc nhiên ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn hần, Hoàn Nhan Tự nhìn y hiển nhiên vẫn do dự, liền hạ quyết tâm, cười ha ha nói: “Người nói cũng đúng, trẫm là Kim Liêu quốc chủ, này một đao đi xuống, tất yếu cùng người khác có điều bất đồng mới phải.” Hần mạnh bạo từ trong đám người túm ra người bạn cùng chơi thuở bé lúc đầu đã hướng Tổ Y cao giọng cầu cứu ra, trừng trừng nhìn bụng nàng, âm trầm cười: “Không tồi, một đao đi xuống, hai mạng người, này thật không giống người thường, Tổ Tổ, người muốn cứu tiểu cô nương kia, trẫm đáp ứng người, mượn ả này thay thế, thế nào?”

Tổ Y “a” một tiếng kêu to, hoảng sợ nghĩ muốn tiến lên, mới đi vài bước, lại bị bọn thị vệ kéo về, y nhìn về phía Hoàn Nhan Tự, chỉ thấy hần trong mắt lộ ra hưng phấn trước nay chưa từng có, một bên thì thào nói: “Lần này dù vô luận như thế nào cũng không thể buông tha, một đao đi xuống, có lẽ còn có thể lấy ra một hài tử để ngoạn ngoạn đây, ha ha ha.” Mắt thấy nàng kia đã sợ tới mức liều mạng khóc la, một bên đứt quãng kêu thảm “Tổ đại ca cứu ta. Cứu ta a.” Mà đao phong Hoàn Nhan Tự đã chém đứt vạt áo của nàng, Tổ Y rất cuộc không chịu nổi áp lực này, tê thanh kêu thảm: “Thả nàng. Người thả nàng. Ta đáp ứng người. Ta đáp ứng người là được.”

Hoàn Nhan Tự thở ra một hơi, trên tay cũng không thả lỏng, đao tiêm không chịu rời vạt áo nàng, âm trầm hỏi: “Người đáp ứng trẫm cái gì? Nói nghe thử xem.”

Tổ Y cả người đều giống như không còn sinh khí mà tê liệt ngã xuống trên mặt đất, ánh mắt đại ra nhìn về phía thanh đao trong tay Hoàn Nhan Tự, run rẩy nói: “Ta đáp ứng làm hoàng hậu của người. Làm Hoàng hậu của người.” Thanh âm dần dần nhỏ đi. Hoàn Nhan Tự chính đang hưng phấn thì chợt nghe “Bùm” một tiếng, nhìn lại, nguyên lai Tổ Y rất cuộc chịu không được tra tấn thể xác lẫn tinh thần, nói còn chưa dứt lời, người đã hôn mê bất tỉnh.

Hần đối việc này cả kinh không nhỏ, vội bỏ xuống tiểu đao, nhanh như chớp vọt đến bên người Tổ Y, ôm lấy thân mình nhuyển ra của y, dò xét hơi thở, sau mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Yêu thương thay bảo bối trong lòng lau đi máu tươi trên trán, chỉ thấy vết thương trên cổ y cũng đã nứt ra, chảy ra máu, vội kêu Tử Lưu lên nói: “Mau đem y vào trong hảo hảo trị liệu, ai, trẫm cũng là dưới tình thế cấp bách mà hồ đồ, hần là phải đợi đến khi vết thương của y hảo rồi mới bức y đáp ứng.”

Tử Lưu tiến tới cẩn trọng xem xét vết thương, nói: “Đại vương yên tâm, không có việc nguy hiểm.” Nói

xong gọi vài tên thái giám đến, đem đến một cái sập gụ, đưa Tố Y đặt lên phía trên, cùng Tử Nồng vội vàng rời đi. Liên ngay sau đó nhóm người vừa nãy vẫn là con tin vội vàng chạy xuống, liên thanh hỏi: “Tổ đại ca xảy ra chuyện gì? Y hôn mê sao? Không có việc gì chứ?”

Hoàn Nhan Tự đứng lên, trên mặt sớm không còn bộ dáng hung ác tàn nhẫn vừa rồi, hòa nhã nói: “Các người yên tâm, y cũng sắp trở thành hoàng hậu của trẫm, trẫm so với các người còn khắt khe hơn vì y.” Thành linh nữ tử mang thai kia bỗng nhiên tiến lên, ánh mắt sáng quắc nhìn hắc nói: “Ngài sẽ đối tốt với y chứ? Nếu không chúng ta chẳng phải đã đưa y vào tuyệt lộ, đến lúc đó chúng ta lương tâm bất an, cũng nhất định nguyện rửa ngài không được chết tử tế.”

Lập tức có người quát: “Lớn mật, sao có thể vô lễ như thế đối Hoàng Thượng?” Liên thấy Hoàn Nhan Tự cười, phát phát tay nói: “Cô nương, ta thiên tâm vạn khổ lập nên một hoàng hậu, cũng không phải để cho y chịu tội. Các người yên tâm, Tố Tố trở thành hoàng hậu của ta, Kim Liêu cùng Đại Tề là người một nhà, trẫm tuyệt sẽ không dung túng cho dân tộc ta ức hiếp Tề nhân.”

Cô nương kia lúc này mới gật gật đầu nói: “Nếu không như thế, chúng ta cũng sẽ không làm trái lương tâm để ép bức Tố đại ca, ngài đã đáp ứng với chúng ta, sẽ đối tốt với Tố đại ca, quân vô hí ngôn, cũng không thể đổi ý.” Nói xong duỗi tay ra nói: “Tốt lắm, ngài đáp ứng trả thù lao cho chúng ta diễn kịch, cũng nên thanh toán tiền đi.”

Hoàn Nhan Tự quay đầu lại, bảo Tử Nam lấy bạc, lại nghe Tử Nam nói: “Đại vương vẫn là chậm đã, tiền bạc đều là do Tử Nồng coi quản, nàng hiện tại đang theo Tử Lưu chiếu cố Tố tướng quân.” Không đợi nàng dứt lời, Hoàn Nhan Tự liền nói: “Chuyện này cũng không khó gì, người trước cứ xuất ra, chờ Tử Nồng có thời gian thì đi lĩnh về, ta biết số bạc này người có thể lo được.” Nói xong đối nhóm “con tin” nói: “Các người cứ đi theo nàng.”

Tử Nam bắt đầu dĩ rồi đi. Hoàn Nhan Tự lúc này mới lau mồ hôi lạnh trên đầu, mặt giãn ra cười nói: “Chiều này quả nhiên dùng được, Tố Tố à, trẫm thật không có nhìn lầm người.” Lời còn chưa dứt, chợt nghe thanh âm của nhi tử từ phía sau vang lên: “Hừ, người không cần cao hứng, người bức y như vậy, y phải làm trái lương tâm đáp ứng người làm hoàng hậu, trong lòng cũng nhất định hận người đến chết. Hơn nữa ta biết người tuyệt đối không nói rõ chân tướng với y, mà xem ra, người có nói với y, y cũng sẽ không tin, đổi lại là ta, ta cũng không tin.”

Hoàn Nhan Tự cười khổ một chút, si ngốc nói: “Yêu thì sao, hận thì sao, chỉ cần trong lòng y có trẫm, vĩnh viễn cũng không quên được trẫm, đã đủ rồi. Vốn trong lòng y, trẫm cùng y chính là cừu nhân a.”

Hoàn Nhan Sóc gật đầu, vẻ mặt có chút dăm chiêu nói: “Nguyên lai là như vậy, nếu không thể khiến cho ái nhân yêu mình, vậy làm cho hắc hận mình, dù sao cũng tuyệt không thể tỏ ra lạnh nhạt thân nhiên mà vài năm sau liền quên mất, là như vậy sao? Phụ hoàng.”

Hoàn Nhan Tự vừa muốn nói phải, bỗng nhiên tỉnh ngộ, mắng: “Người còn nhỏ thì hiểu cái gì, chỉ biết học mấy chuyện này, còn không mau đi học cho trẫm, ta nếu hỏi thái phó biết người công khóa không chuyên, xem ta làm sao phạt người.” Hoàn Nhan Sóc vừa le lưỡi liền nhanh như chớp chạy biến đi mất. Nơi này Hoàn Nhan Tự cũng vội vàng hướng tẩm cung của Tố Y mà đến.

Chương 31

Khi vừa tới, chỉ thấy Tử Lưu Tử Nồng đều vây quanh Tố Y, vết thương đã được tẩy trừ thỏa đáng, chính là người thì vẫn chưa tỉnh. Thấy Hoàn Nhan Tự tiến đến, các cung nữ đều thức thời thối lui sang một bên, Hoàn Nhan Tự ngồi xuống bên người Tố Y, quay đầu hỏi Tử Nồng: “Đã bảo Ngự trù phòng chuẩn bị thức ăn bổ dưỡng chưa?”

Tử Nồng nói: “Hoàng Thượng không cần lo lắng, nô tỳ sớm đã phân phó.” Hoàn Nhan Tự gật đầu nói: “Lúc trước để cho y đói, chỉ vì muốn làm cho ý trí y suy yếu, cùng với vở diễn kia mới dễ dàng khiến y khuất phục. Trẫm cũng là bất đắc dĩ, nếu y quyết tâm không để ý đến sinh tử của những người đó, thật đúng là nửa điểm biện pháp đối với y cũng không có. Chính là chuyện này ai cũng không được nói với y, ai, trẫm có thể chịu được y hận trẫm, nhưng không thể chịu được y hoài nghi trẫm.” Nói xong liền thấy hàng mi dài của Tố Y động đậy, hắc biết y sắp tỉnh lại, vội vàng im miệng không nói, một bên đối Tử Nồng nói: “Phân phó đi, nhớ kỹ, thức ăn thanh đạm, thích hợp người lâu chưa ăn gì.” Tử Nồng liền đáp ứng rồi đi.

Lại nói Tổ Y trong một chốc liền tỉnh lại, chỉ thấy Hoàn Nhan Tự chính là đang mang vẻ mặt lo lắng nhìn mình, trong mắt chân tình biểu lộ, thấy mình mở mắt, lại vội vàng thu hồi. Y trong lòng đau xót, nặng nề nhắm mắt lại, lạnh giọng nói: “Người ở đây làm gì? Người đã thỏa mãn tâm nguyện, rốt cuộc bức ta đáp ứng làm của người. . . . , chẳng lẽ còn muốn bức ta chính miệng nói lại một lần, khiến cho tâm ta rỉ máu mới cam tâm sao? Hay là vì ta vừa rồi ở dưới đài quỳ gối cầu xin người, làm cho người thật khoái ý, bởi vậy mới đến đây, thưởng thức bộ dạng yếu đuối của ta.”

Hoàn Nhan Tự trong lòng đau xót, trên mặt cũng vẫn đạm phong khinh nói: “Chuyện tới giờ, người nguyện ý hay không cũng đều tùy người, chỉ cần người ngoan ngoãn cùng trầm bái thiên địa, hoàn thành đại điển lập hậu nửa tháng sau là được.” Ngày sau có khi sẽ có lúc người hiểu được cảm tình của trầm đối với người. Những lời này hẳn cũng không nói ra, lại phân phó mấy câu với Tử Lưu Tử Nông, liền đứng dậy rời đi.

Tổ Y vẫn oán hận nhìn bóng hắt biến mất, lúc này y đối Hoàn Nhan Tự thật sự là thất vọng tới cực điểm, nguyên bản nghĩ mặc dù là địch nhân, hai người vẫn có thể tính là một đôi tri kỷ, ai có thể nghĩ đến hắt thế nhưng vì bức mình vì hậu lại sử dụng thủ đoạn độc ác như vậy, nhớ tới một màn trên đài hôm nay, tin rằng ngay cả cầm thú cũng làm không được tội ác thiên lý bất dung như thế.

“Hoàn Nhan Tự, ta nhìn lầm người rồi, ta thật là. . . . nhìn lầm người rồi.” Y rưng rưng thì thảo tự nói, nhớ tới đại điển nửa tháng sau, chính mình không biết phải như thế nào đối mặt. Xấu hổ của một kẻ thân là nam nhân lại phải sắm vai một nữ tử cùng nỗi nhục nhã của một người vốn muốn quyết tử không hàng lại nhanh chóng biến thành thê tử của đối phương, Tổ Y thật sự hoài nghi mình liệu có thể chịu được khoảnh khắc đó không.

Tử Nông thấy y khó chịu như vậy, trong lòng quýnh lên, liền muốn nói ra chân tướng, lại bị Tử Lưu dùng ánh mắt ngăn lại. Có cung nữ mang mấy hộp thực hạp lớn tiến vào, Tử Nông liền cười nói: “Công tử dùng bữa đi.” Nàng thấy Tổ Y nhướng mày, biểu lộ không muốn ăn, lại vội nói: “Hiện giờ những người đó còn tại trong lao, công tử nếu ăn, bọn họ cũng được ăn no, công tử nếu không ăn, bọn họ sợ là nước cũng không có mà uống.” Chưa nói dứt lời, liền bị Tổ Y ngăn lại, Tử Nông chưa bao giờ thấy qua ánh mắt thống khổ như vậy của y, chỉ nghe y nức nở nói: “Tử Nông cô nương, van cầu người. Van cầu người đừng nói, ta ăn là được.”

Tử Nông trong lòng thất lại, mắt thấy Tổ Y vội vàng cầm lấy một chén cháo, mở miệng nuốt xuống, trong mắt có lệ cũng không chịu rơi xuống, nàng cũng không thể không đau xót, suýt nữa liền mở miệng mà nói công tử đừng thương tâm, những người đó sớm đã nhận tiền thưởng trở về nhà, kỳ thật buổi chiều hôm nay cho người xem, chính là một tuồng kịch Hoàng Thượng cùng bọn họ phối hợp diễn xuất mà thôi, Hoàng Thượng chẳng những cho bọn họ rất nhiều ưu đãi, còn đáp ứng bọn họ chỉ cần người vì hậu, liền quyết không cho phép dân chúng Kim Liêu lấy thân phận ức hiếp Tề nhân, bởi vậy bọn họ mới hợp tác với Hoàng Thượng cùng nhau lừa người. May mà Tử Lưu ở bên cạnh, vừa thấy thần sắc nàng khác thường, vội hỏi: “Người đi đến triều phòng xem tổ yến kia có nấu xong chưa, nếu chưa liền thúc người làm đi.” Dem nàng xua ra ngoài.

Tổ Y tuy rằng mở miệng ăn cháo, cũng ăn không biết ngon, thậm chí ngay cả cảm giác ăn no cũng không có. Cũng may Tử Lưu cẩn thận, thấy thức ăn trên bàn đã với phân nửa, y lại cứ máy móc ăn, trên mặt cũng hơi hơi biến sắc, vội nói: “Công tử đại khái đã no rồi, còn lại đem xuống, nếu vẫn đói, nửa đêm còn có một chung tổ yến, đó là trân phẩm dùng lửa nhỏ nấu vài canh giờ, đối với thân thể hay thương thể của người đều rất hữu ích.” Nơi này Tổ Y liền buông bát xuống.

Từ đó về sau, Tổ Y liền trở nên giống như đầu gỗ, mỗi tiếng nói cử động đều là nghe lệnh làm theo, Hoàn Nhan Tự mỗi ngày vội vàng đến thăm, hai người vốn không đồng lòng cũng không nhiều lời nên không lưu ý. Nhưng thật ra Tử Lưu càng nhìn càng kinh tâm, thầm nghĩ: cổ ngữ nói ngư bất hát thủy cường án đầu (*). Nhưng Hoàng Thượng hiện lại bức đến đường cùng, sẽ không đem một người hảo hảo bức thành một cái xác không hồn chứ, việc này đối với công tử thật rất tàn nhẫn. Nàng không dám trì hoãn, vội xem xét thời gian đi vào tiền điện, nhìn thấy Hoàn Nhan Tự liền đem tình hình mấy ngày nay của Tổ Y cẩn thận bẩm báo.

Hoàn Nhan Tự cũng không có vẻ kinh hãi, chỉ trầm thanh nói: “Y đột nhiên gặp phải đại biến, hiện giờ lại đối mặt với chuyện khó xử như thế, cấp hỏa công tâm là nhất định, không có chuyện gì đáng ngại.” Nói là nói vậy nhưng đợi đến khi Tử Lưu rời đi, hắt rốt cuộc vẫn có chút không yên lòng, thế là tạm thời buông

tàu chường, phân phó Tử Nam mấy câu, liền đi đến nơi Tổ Y đang ở, nhìn thấy Tận Tình Uyển đối diện dưới ánh mặt trời lưu quang dật thái, phú lệ đường hoàng, nghĩ đến một tháng sau, ái nhân liền cùng mình tại nơi hoa lệ này đồng giường cộng chẩm, trong lòng thật nhảy nhót không thôi, còn cầu mong ngày đó sớm đến. Chính là khi nghĩ đến Tề quốc đã mất, lại âm thầm cảnh giác, nghĩ đến Tề đế kia vì phú quý nơi này mà mất nước, vết xe đổ đó, mình trăm vạn lần phải nhớ rõ, quyết không mê muội bởi cảm tú phồn hoa, không biết tiến thủ. Nếu không chuyển dời đô ngược lại trở nên lợi bất cập hại.

Vừa suy nghĩ, liền đã đến tấm cung của Tổ Y, đi vào bên trong, chỉ thấy con người kiên cường kia đang nằm ở trên giường, hần liền ngăn người. Người kia trải qua mấy ngày bổ dưỡng cũng không thấy thêm chút da thịt, hần trong lòng biết ngày đại diện lập hậu càng gần, dày vò trong lòng y tự nhiên cũng mỗi ngày càng thêm nặng nề.

Người đứng dưới rèm mà lặng lẽ nhìn, Tử Nông thấy hần, há mồm muốn gọi, lại bị hần xua tay ngăn cản, buồn bã nhìn nửa ngày, xoay người liền thấy Tử Nam đã mang theo một người từ sau đình viện đi đến, hần gật đầu, lặng lẽ thối lui ra sau bình phong, thấy Tử Nam mang người nọ tiến vào, hần chưa thấy rõ mặt, liền nghe một tiếng gọi run rẩy: “Nhược. Nhược Chi, là người thật sao?”

(*) ý là áp đặt quan điểm lên người khác

Chương 32

Tim Hoàn Nhan Tự đột nhiên nhảy thót lên cổ họng, không chớp mắt mà nhìn chăm chú Tổ Y, lưu ý hành động của y. Chỉ thấy y ngạc nhiên ngẩng đầu, đợi đến khi thấy rõ người đang đi tới, trên mặt hiện ra vẻ kích động đã nhiều ngày không thấy, thanh âm cũng hiện ra một tia run rẩy, phảng phất như không dám tin mà nói: “Cầm. Cầm hoa.” Lời chưa dứt, đã giãy dụa từ trên giường đứng dậy, Tử Nông liền bước lên phía trước đỡ lấy.

Hoàn Nhan Tự lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, biết Tổ Y vẫn chưa hoàn toàn biến thành kẻ tâm đã chết, khoe miệng hơi lộ ra một mặt ý cười, hần xoay người rời đi, Tử Nam cũng nhẹ nhàng lui ra, đi theo phía sau hần nói: “Chủ tử, không nghe xem bọn họ nói gì sao?”

Hoàn Nhan Tự vui vẻ nói: “Không cần, chỉ cần biết rằng y còn sống là được.” Nói xong mỉm cười, lẩm bẩm: “Tổ Tổ a Tổ Tổ, trầm sớm đã biết, người là một nam nhi như vậy, tuyệt không bởi vì điểm đã kích này liền biến thành cái xác không hồn, chính là vẫn nhịn không được mà lo lắng thôi.” Lại đối Tử Nam nói: “Để cho Hứa Cầm Hoa kia ở lại trong cung một đêm đi, bọn họ bạn cũ gặp lại, nhất định có rất nhiều lời muốn nói.” Nói xong lặng yên, sau một lúc lâu mới nói: “Aiz, Tổ Tổ y. cũng nên có người hảo hảo bồi y trò chuyện.”

Tử Nam thấy trên mặt hần có một tia cô đơn, vội nói tránh đi: “Chủ tử, nô tỳ mới biết nguyên lai tên tự của công tử kêu là Nhược Chi, ha ha, nô tỳ cảm thấy được tên này thật dễ nghe, ngài nghĩ sao?”

Hoàn Nhan Tự gật gật đầu, vừa cười vừa nói: “Bất quá trầm vẫn thích gọi y là Tổ Tổ hơn, trầm mỗi lần gọi y như vậy, đều cảm giác y chính là bảo bối nằm gọn trong tay trầm, trầm. thích loại cảm giác này.”

Hai người vừa đi vừa nói, chợt thấy phía trước có một thân ảnh xinh đẹp, Tử Nam liền gọi: “Tử Diễm.” Gọi xong kinh ngạc nhìn về phía Hoàn Nhan Tự: “Nàng không phải ở Úc phủ giúp Úc tướng quân xử lý mọi sự sau cuộc chiến sao? Sao lại đột nhiên trở về?”

Hoàn Nhan Tự cũng cảm thấy kinh ngạc, liền thấy Tử Diễm tiến đến, dung nhan đoan chính thanh nhã tràn đầy vẻ xơ xác tiêu điều, nhìn thấy hần liền thẳng tắp quỳ xuống, cũng không vắn an gì mà chỉ nói: “Tử Diễm khẩn cầu chủ tử thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.” Không khỏi lại kinh ngạc, vội hỏi: “Bình thân, có chuyện gì cứ hảo hảo nói, muốn khiến cho trầm thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, cũng không nói rõ ràng, rốt cuộc là mệnh lệnh đã ban ra nào đã chọc đến người?”

Tử Diễm cũng không đứng dậy, lạy một cái lại nâng đầu lên trình trọng nói: “Việc lập Tổ Y vi hậu, Tử Diễm khẩn cầu chủ tử thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.”

Hoàn Nhan Tự càng lấp bắp kinh hãi, cũng không hỏi lại. Nhìn nàng thật lâu sau, bỗng nhiên trầm thanh nói: “Điều đó không thể, người không cần nói thêm. Ý trầm đã quyết, ngày đó người thích liền đến hỗ trợ

thu xếp, không thích thì cứ ở lại trong phòng.” Nói xong xoay người bước đi.

Tử Diễm cũng không đuổi theo, bốn người các nàng đi theo Hoàn Nhan Tự lâu ngày, rất hiểu tính nết của hắn, phàm là hắn hỏi cũng không hỏi mà nói ra như vậy, liền cho thấy sự tình không còn đường cứu vãn, đừng nói chính mình chỉ là một nô tỳ nho nhỏ, chính là cả triều văn võ toàn bộ phản đối cũng không có biện pháp. Nàng đưa lưng về phía Hoàn Nhan Tự mà quỳ gối, sắc mặt trắng bệch, lẩm bẩm nói: “Hoàng Thượng a, ngài ngược ý thiên hạ lập nên một nam hậu đã là không nên, huống chi nam hậu này còn là một tù binh chí tử không hàng. Tử Diễm không nghĩ tới ngài lại bị Tổ Y mê hoặc đến như vậy, ngày sau cứ tiếp tục thế này, chẳng phải sẽ thành ra nói gì nghe nấy sao. Vất vả đoạt được giang sơn, chỉ sợ trong nháy mắt đã bị Tổ Y kia không tốn chút nhân lực mà đoạt trở về.”

Nói đến Tổ Y, cùng cố nhân gặp lại, không khỏi vừa bi vừa hỉ. Hứa Cẩm Hoa ngày đó cùng y làm quan trong triều, hai người thập phần hợp ý, chẳng qua Hứa Cẩm Hoa là quan văn, cho nên sau khi Tổ Y xa phó biên cương liền không cơ hội gặp lại, hiện giờ hai người nhìn thấy đối phương, tất nhiên là vô cùng kích động vui sướng, lại thêm dưới tình huống như vậy, cũng thập phần thổn thức cảm thán một phen.

Tổ Y do dự trong chốc lát, cuối cùng nói: “Sau khi mất nước ngươi thế nào? Cũng bị nhốt trong lao sao? Ta vẫn lo lắng, ngươi trời sanh tính ngay thẳng, tất nhiên là không chịu hàng, ta thật sợ sau khi Úc Thương đánh hạ Đô Duyên, ngươi sẽ trước mặt mọi người khiến hắn chán ghét, gây nên họa sát thân. Ta lại không dám hỏi, Hoàn Nhan Tự kia chuyên lấy binh sĩ của ta đến uy hiếp ta thuận theo hắn, nếu biết sự tồn tại của ngươi, tự nhiên muốn bắt ngươi tác pháp, aizz!” Nói xong thở dài một tiếng.

Hứa Cẩm Hoa cười khổ nói: “Ngươi thật sự thấu hiểu ta, chỉ tiếc ta trước khi nước nhà mất cũng đã bị giam vào tử lao, làm sao có cơ hội kia.”

Tổ Y ngạc nhiên nói: “Trước khi vong quốc, nói như vậy Hoàng Thượng, vì sao, ngươi sao lại đắc tội hắn?”

Hứa Cẩm Hoa hít một tiếng nói: “Chẳng lẽ ngươi lại đoán không ra? Hoàng Thượng bốn phía thổ mộc tu kiến Tận Tình Uyển, khiến dân chúng lầm than không nói, nghiêm trọng hơn là lại đem quân lương của ngươi đều ăn chặn đi, hoàn toàn không lo lắng một chút hậu quả, ta thật sự nhịn không được, hướng hắn tiến gián, chỉ nói một câu ‘biên quan khổ hàn chi địa, nếu không có lương thảo quân lương, Tổ tướng quân làm sao có thể ngăn cản hổ lang chi sự Kim Liêu, Hoàng Thượng chỉ lo hưởng lạc trước mắt, lại không biết Tận Tình Uyển chính là nguyên nhân dẫn đến họa vong quốc sau này.’ liền bị bọn tiểu nhân bắt lấy cơ hội, nói ta chửi mắng Hoàng Thượng, nguyên nhân Đại Tề mất nước, Hoàng Thượng cũng sớm không ưa cách nói chuyện của ta, thế là lợi dụng tội danh này giam vào tử lao, sớm định ra ngày Tận Tình Uyển kiến thành liền xử trảm ta, ai ngờ lúc kiến thành, Úc Thương đã tấn công đến đây, hắn phải đối phó bao nhiêu chuyện nên không nghĩ đến chuyện giết ta, bỏ qua một cái mạng này.” Nói xong thở dài không thôi, Tổ Y nhìn thẳng vào hắn, đúng là nghe xong liền giật mình.

Chương 33

Hứa Cẩm Hoa nhìn thoáng qua sắc mặt của y, tiếp tục căm giận nói: “Aiz, hôn quân hại nước, lời này một chút cũng không sai, ta chỉ không nghĩ tới sinh thời liền nhìn thấy hắn tự thủ diệt vong, chuyện này biết trách ai đây. Điều ta càng không nghĩ tới chính là, quốc gia rơi vào trong tay dị tộc, dân chúng quả thật so với lúc trước tốt hơn rất nhiều, ngay cả ta là cố đồ thần tử, đều là do tân quân Hoàn Nhan Tự thả ra.”

Tổ Y cười thầm một tiếng, bỗng nhiên nói: “Cẩm Hoa, nói như thế nghĩa là ngươi không nghĩ đến việc phục quốc?”

Hứa Cẩm Hoa lớn tiếng nói: “Sao lại không nghĩ, ta ngày đó được thả ra, chỉ cảm thấy nước mất nhà tan, cõi lòng đầy buồn giận, thân là một người đọc sách, nên lấy khôi phục Đại Tề là nhiệm vụ của mình, chính là có ích gì chứ, ngươi khôi phục được sao? Hoàn Nhan Tự kia sau khi công hạ Đại Tề, liền giảm miễn thuế má, phóng lương giúp nạn thiên tai, đem một quốc gia kêu ca sôi trào chỉ trong vài ngày liền trở nên trăm phé đãi hưng. Dân chúng áo cơm không lo, liền tựa như từ trong mười tám tầng địa ngục thăng lên thiên đường. Bọn họ hiểu được cái gì, trường kỳ ăn bữa hôm nay lo lắng ngày mai, còn nói đến khí tiết gì nữa, trái lại còn cảm động và ghi nhớ ân đức của tân quân. Ta trần trọc nửa năm, mới phát hiện ngoại trừ nhóm người đọc sách hiểu chuyện thì không ai còn đem Đại Tề mục rỗng kia để ở trong lòng.” Nói xong cười khổ một tiếng, thở dài: “Bách vô nhất dụng thị thư sinh, chúng ta tụ tập một chỗ, cũng chỉ than vãn, hận mắng

vài tiếng mà thôi, làm sao có thể hành động gì. Huống chi, Kim Liêu bình cường lương tinh, nhân tài đồng đảo, phải là người như người mới có thể chống đỡ, chúng ta đi đâu tìm người như vậy chứ.”

Tổ Y thấy sắc mặt thê thảm của hắn, biết hắn hiện giờ tuy chỉ nói ít lời nhưng nhất định lúc trước đã chịu qua không ít đau khổ. Y muốn nói nhất định sẽ có người có năng lực làm nên nghiệp lớn, nhưng cảnh ngộ chính mình hiện giờ cũng xấu hổ không chịu nổi như thế, nghĩ đến sao không khiến cho nhân hồn đoạn thần thương, lập tức cầm lấy tay người bạn tốt, không nói một lời. Bốn mắt đối diện, người nhìn ta ta nhìn người, đều có thương cảm bi thống nói không nên lời.

Tử Nông ở bên cạnh, thấy bọn họ cũng không nói gì, không khí thật sự quá u ám, nàng trời sanh tính thẳng thắn, liền nhin không được nói xen vào: “Hứa công tử, người nếu là người đọc sách, chẳng lẽ không biết điều trọng yếu nhất với người đọc sách là gì sao? Người xem dân chúng cũng không nguyện phục quốc, trở lại những ngày tháng mại nhân mại nữ, các người cần gì phải nhất định vì hai chữ trung nghĩa mà đối nghịch đến cùng với Kim Liêu chúng ta? Theo ta, trung nghĩa này bắt quá là ngu trung mà thôi. Hừ, ngay cả một nô tỳ nhỏ như ta còn biết câu ‘dân vi trọng, xã tắc thứ chi, quân vi khinh’, các người chẳng lẽ không biết sao? Huống chi Hoàng Thượng chúng ta là người tối coi trọng dân chúng, cũng không từng bức bách Tề nhân các người theo phong tục Kim Liêu chúng ta, cũng không cho phép chúng ta xem nhẹ Tề nhân mà ức hiếp. Đợi đến khi Tổ công tử trở thành Kim Liêu hoàng hậu, tựa như hôn phối giữa hai nhà, Kim Liêu Đại Tề hai bên đều là người một nhà, liền càng thêm hòa thuận, việc này có điểm nào không tốt chứ?”

Không khí nhất thời trầm xuống, Tử Nông một phen không nhin được mà lên tiếng, cuối cùng dẫn tới chuyện mẫn cảm Tổ Y sắp vi hậu này nói đến, trong lúc nhất thời, Tổ Y mặt đỏ tai hồng, tại đây trước mặt lão hữu, càng cảm thấy xấu hổ vô cùng, không khỏi cúi đầu xuống.

Hứa Cẩm Hoa nhìn y sau một lúc lâu, bỗng nhiên nói: “Nhược Chi, chúng ta đồng hướng làm quan, từ trước đến nay thật hợp ý, ta cũng luôn xem người la tri kỷ, ta có một câu muốn nói, rồi lại sợ người nói ta xem thường người, nếu người không trách ta, có thể chịu nghe ta một lời?”

Tổ Y cười khổ nói: “Chuyện tới bây giờ, nói ít một câu hay nói thêm một câu cũng có khác gì, người có chuyện thì thỉnh nói đi, ta thế nào lại trách người.”

Hứa Cẩm Hoa lời đã đến bên miệng, rồi lại nuốt trở về, do dự mãi, cuối cùng quyết tâm nói: “Nhược Chi, ta cảm thấy, nếu người cùng Hoàn Nhan Tự quả thật hữu tình, liền làm hoàng hậu của hắn thì có sao?”

Tổ Y vụn lăn cũng không đoán được hắn lại nói ra những lời này, kinh ngạc ngẩn đầu, chỉ nhìn hắn, lại nghe Hứa Cẩm Hoa cuống quýt nói: “Nhược Chi, ta nói rồi, ta không phải xem thường người, không đối đãi người như bầy thúoc nam nhi. Ta chỉ là nói nếu người đối Hoàn Nhan Tự cũng có tình ý, dù cho chỉ là một chút, không phải thực chán ghét hắn, làm hoàng hậu của hắn cũng không có gì không tốt, liền như lời vị cô nương này, dân vi trọng, chỉ cần dân chúng không bị ức hiếp, có thể sống những ngày thái bình, Hoàng Thượng hoàng hậu là ai thì có quan trọng gì. Aiz, ta nếu không phải bởi vì nhìn hiểu được, ta cũng không nói ra những lời này. Lúc trước hoàng đế là thực long thiên tử Đại Tề chúng ta, kết quả thế nào? Có bao nhiêu nơi phải lay lắt sống qua ngày, càng không cần nói đến những vùng đất căn cỗi hằng năm đều có tai họa ập tới, ta nghe nói ngay cả thịt người cũng ăn là chuyện bình thường. Hiện nay hoàng đế tuy là người Kim Liêu, nhưng cũng làm được bốn chữ ‘yêu dân như con’, nếu không nói đến mối hận vong quốc, ta thật rất phục hắn, Nhược Chi, tính nết của người ta luôn luôn hiểu rõ, tình thế trước mắt này, cũng đừng tự làm khổ mình, thật sự không cần phải Lại nói, người đi đến tình trạng hôm nay này là ai gây nên, còn không phải là Tề quân người nguyện ý trung thành sao?”

Tổ Y còn chưa lên tiếng, Tử Nông đã hoan hỉ vỗ tay nói: “Vị công tử này nói thật có lý, đúng là người đọc sách, ta cũng biết đạo lý này nhưng lại không có cách nào khuyên thấu triệt như vậy.” Nói xong chuyển hướng Tổ Y nói: “Công tử, ngay cả bạn tốt của người cũng đã nói như vậy, người trong lòng nên phóng thả đi, đừng cả ngày tra tấn chính mình như vậy, người cũng đã nói, nếu không có lập trường đối địch, người cùng Hoàng Thượng chúng ta có thể làm cả đời tri kỷ không phải sao?”

Tổ Y nửa ngày không nói, thật lâu sau hừ một tiếng nói: “Cho dù ta có tâm cự tuyệt, có thể tùy ta làm chủ sao? Thân bằng cố hữu tất cả đều nắm giữ ở trong tay hắn, ta nào có đường phản đối.” Nói xong nhìn về phía ngoài cửa sổ, lẩm bẩm: “Mùa xuân sắp qua, lập hậu đại diện. sắp đến rồi?”

Cát phục đồ thẩm, hoàng quan minh châu hoa quý, đủ loại ngọc đá ngọc bội ôn nhuận trắng nõn này nọ

đặt đầy bàn, Hoàn Nhan Tự nhìn những thứ tân hôn dụng phẩm rực rỡ muôn màu này, trong lòng thật cao hứng, Tổ Tổ, bảo bối hần mong nhớ ngày đêm, qua tối nay, y sẽ là thê tử danh chính ngôn thuận của mình, là nam hậu đầu tiên kể từ khi Kim Liêu khai quốc tới nay.

“Chỗ Tổ Tổ mọi thứ đều chuẩn bị đầy đủ hết rồi?” Hần hỏi Tử Lưu, đã thấy yêu tì tâm phúc cười nói: “Tất nhiên đều đầy đủ hết, cũng trải đầy một bàn như thế này, Hoàng Thượng không cần phải bận tâm.”

Hoàn Nhan Tự cũng cười, nói: “Trẫm cũng biết là không cần hỏi, chính là trong lòng thật sự hưng phấn, hưng phấn đến mức không biết phải làm gì nữa. Tử Lưu, trẫm từ lúc chào đời tới nay, vẫn là lần đầu như vậy, lại nói, tuy rằng mừng rỡ lại có chút khấn trương vô thố, người nói xem trẫm từ lúc còn nhỏ tới giờ, cũng không biết trải biết bao nhiêu đại sự, tuy nói chưa từng trải qua chuyện lập hậu, nhưng so ra cũng không hơn được việc đăng cơ dời đô, mà việc này trẫm đều tính trước kỹ càng, đáng lý ra phải thông dong như những chuyện trước đây, nhưng. nhưng đêm nay.”

Tử Lưu thấy hần cứ đi lòng vòng trên mặt đất, trên gương mặt từ trước đến nay hỉ nộ bất hình vô sắc tất cả đều là hỉ nhạc chi dung, lại cứ nói không ngừng, không khỏi cười ngắt lời: “Hoàng Thượng nói chính phải, nhiều ít đại sự đều trải qua, sao hôm nay lại không nhẫn được như thế, công tử ngày mai chính là hoàng hậu của ngài.” Mới nói được mấy lời này, chỉ thấy chủ tử đã muốn trưng ra một nụ cười vô cùng hoan hỉ, không khỏi lắc lắc đầu, thầm nghĩ: người đã cao hứng đến mức này, xem ra nói cái gì cũng vô dụng.

Chỉ thấy Hoàn Nhan Tự hai tay xoa vào nhau, bỗng nhiên nói: “Tử Lưu, người nói xem Tổ Tổ hiện tại đang làm gì?”

Tử Lưu nở nụ cười, cũng không trả lời, thầm nghĩ: “Đang làm gì? Chuyện này còn phải hỏi sao? Tất nhiên là đang oán hận ngài, có lẽ còn chưa từ bỏ ý định nghĩ cách đào hôn đâu.” Bất quá lời này cũng không dám nói ra, mắt thấy chủ tử hưng phấn như vậy, làm sao có thể nói những lời làm hần mất hứng, thương tâm chứ.

Hoàn Nhan Tự cũng không nhất định muốn nghe nàng trả lời, ánh mắt giống như hướng nhìn tấm cung Tổ Y đang ở, chỉ thấy một mảnh đèn đuốc sáng trưng, không khỏi lẩm bẩm: “Tổ Tổ tối nay cũng nhất định không ngủ được.” Ngóng nhìn thật lâu sau, bỗng nhiên quay người lại đối Tử Lưu nói: “Đi, theo trẫm đến chỗ Tổ Tổ một chuyến, trẫm muốn gặp y.”

Tử Lưu hoảng sợ, thầm nghĩ công tử lúc này khó tránh đang rất sinh khí, Đại vương nơi này bị kích động đi qua chỗ y, không chừng y còn lấy hần làm nơi trút giận, vội vàng khuyên nhủ: “Đại vương cần gì nóng vội, đêm mai đã là đêm động phòng hoa chúc, phong tục Đại Tề, trước đêm tân hôn vốn không nên gặp mặt, lúc này nhẫn một chút có khó khăn gì đâu.”

Hoàn Nhan Tự cười nói: “Trẫm cũng không phải Tề nhân, không biết phong tục này, không biết vì sao, trẫm rất muốn gặp y, chính là chờ không được.” Nói xong cũng không đợi Tử Lưu hầu hạ, tùy tiện phủ thêm một kiện áo khoác rồi đi ra ngoài. Tử Lưu vừa buồn cười vừa vội đi theo.

Đúng như Tử Lưu dự đoán, Tổ Y nhìn thấy y trang, phục sức kia trong phòng liền mất hứng, bên này Tử Nông còn vừa đầm vừa xoa buộc y ghi nhớ ngày mai hành lễ như thế nào. Lời nói tất nhiên là ngàn hồng vạn cầu, đến nỗi phải cứng rắn nhắc nhở, lấy nhược điểm trí mạng duy nhất kia của Tổ Y mà khai đao. Bởi vậy mặc dù y không kiên nhẫn, nhưng cũng thật sự chú ý nghe, sợ ngày mai mình gây nên náo loạn chê cười, làm mất mặt mũi Hoàn Nhan Tự, hần sẽ đem thân nhân bằng hữu “trong lao” này hỏi tội.

Lúc này tiểu thái tử Hoàn Nhan Sóc đã ở nơi này, Tổ Y cũng không có lòng dạ nào mà đuổi hần đi, cũng may lúc này hần thật thu liễm, nửa câu cũng không nói ra những lời tàn nhẫn thường ngày. Kỳ thật nói đúng hơn là Tổ Y cũng không có tinh thần tức giận với hần. Chợt thấy Hoàn Nhan Tự và Tử Lưu cùng ung dung tiến đến, Tử Nông bước lên phía trước nghênh đón bái kiến, vừa cười vừa nói: “Nô tỳ vừa rồi còn tự hỏi Đại Vương có thể kìm nén đến lúc nào, ai ngờ liền đã đến đây.” Bốn người các nàng từ nhỏ đã hầu hạ Hoàn Nhan Tự lớn lên, vì vậy cũng không phân rõ cấp bậc quan hệ chủ tớ một cách nặng nề.

Hoàn Nhan Tự thấy Hoàn Nhan Sóc đã ở nơi này, cũng cười nói: “Người chạy tới làm gì? Hôm nay cũng thật nhu thuận, ở trong sân nhưng lại không nghe thanh âm của người, thật là hiếm thấy.”

Hoàn Nhan Sóc hì hì cười cười nói: “Phụ vương, ta đang suy nghĩ, ta nếu học được một nửa quy củ của y, đại khái thái phó cũng không đến nỗi đổi hết người này đến người khác, nghe nói tiền nhiệm thái phó còn bị ta làm cho tức giận đến ói ra huyết, khiến người lãng phí thuốc bổ.”

Hoàn Nhan Tự hừ một tiếng nói: “Người biết là tốt rồi. Trẫm còn không biết người sao, nếu có thể sửa được, thái dương nhất định mọc từ phía tây.” Nói xong đi đến trước mặt Tổ Y, cười nói: “Tổ Tổ, người vẫn còn đang lo chuẩn bị như vậy, trẫm thật sự hảo cảm động a.”

Tổ Y xoay người, cũng không để ý tới hắn, hừ hai tiếng nói: “Đừng hiểu lầm, ta chỉ là suy nghĩ cho những người đáng thương đang ở trong lao thôi.”

Hoàn Nhan Tự nhất thời không hiểu rõ, vừa muốn hỏi, đã thấy Tử Lưu vội tiếp lời nói: “Công tử nói rất đúng, ngày mai công tử nếu thuận lợi thành hoàng hậu, thân nhân trong lao của người tự nhiên sẽ được thả về.” Hắn lúc này mới phục hồi tinh thần lại, trong lòng run lên, biết phiên bức bách kia thật sự là tổn thương tâm Tổ Y. Trong lúc nhất thời thật không biết trả lời ra sao, như thế ai cũng không nói lời nào, trong phòng nhất thời lâm vào lặng yên.

Chợt nghe Hoàn Nhan Sóc nói: “Giờ đã là canh tư, ta phải về ngủ, ngày mai còn bận rộn.” Nói xong trộm cười nhìn phụ vương hắn nói: “Phụ vương, người cũng nên nghỉ ngơi một chút a, ngày mai ban ngày tất nhiên là không nhàn rỗi, nếu không có tinh lực, đêm động phòng hoa chúc chẳng phải là uống phí sao, rất đáng tiếc a.” Nói xong hì hì cười rồi đi. Tổ Y vừa thẹn vừa phẫn, lại không có cách nào. Hoàn Nhan Tự lại tự rời đi. Như thế hai người liền một đêm chưa ngủ, mắt thấy từ phương đông thái dương hiện lên, rồi sau đó là một vầng mặt trời đỏ tươi chậm rãi từ sau lưng núi ngày càng hiện rõ.

Chương 34

Tổ Y vĩnh viễn sẽ không quên được ngày này, không thể quên được khoảnh khắc y bị ép buộc trở thành hoàng hậu Kim Liêu quốc.

Chậm rãi tiêu sái bước trên con đường phủ kín thảm đỏ mới tinh, tim y theo từng bước đi càng thêm run rẩy, ở trong mắt mọi người, y có lẽ là đang đi trên con đường đầu hàng vong bản dễ tiện, có lẽ là đi trên con đường vinh quang dưới một người trên vạn người, nhưng vô luận thế nào, y đều biết mình rốt cuộc không còn có thể quay đầu.

Sau bao nghi thức rườm rà, y cùng với Hoàn Nhan Tự giữa yến hội linh đình trong đại sảnh nhận chúc mừng từ mọi người, y dờ dẫm nhìn thần tử Kim Liêu bên dưới, trong lòng cười nhạo bọn họ sau khuôn mặt tươi cười kia chính là không cam lòng. Y biết mình hận bọn họ, hận bọn họ rõ ràng phản đối lập mình vì hậu, vì sao lại không đứng ra, không nói thẳng ra. Như vậy, Hoàn Nhan Tự có lẽ cũng sẽ thận trọng suy tính, mà chính y cũng không nhất định không còn một chút cơ hội đào thoát.

Chúc mừng xong, mọi người ngồi vào vị trí, Tổ Y nghĩ không khí hẳn sẽ là thực xấu hổ lặng yên, nhưng không ngờ được lại trở nên náo nhiệt. Những người Kim Liêu này thật đúng là giỏi ngụy trang, rõ ràng chính là muốn xoay người rồi đi. Tổ Y lại một lần nữa cười nhạo bọn họ hèn nhát, vô luận như thế nào cũng không tin tưởng bọn họ sẽ thật sự tiếp nhận một địch nhân mất nước trở thành hoàng hậu của bọn họ, trở thành người gối chăn của Hoàng Thượng bọn họ.

“Tổ Tổ, trẫm biết người không quen cùng các thần tử kết giao, người trước tiên cứ ngồi ở nơi này dùng điểm tâm, trẫm đi xuống vui mừng cùng bọn họ. Ngày thường trẫm đều cao cao tại thượng, có lẽ chỉ có giờ khắc này mới có thể cùng bọn họ hòa nhập trong chốc lát.” Hoàn Nhan Tự kéo Tổ Y đến ngồi vào đại tọa ỷ, lúc này bọn Tử Nông đều ở đại sảnh hỗ trợ, Hoàn Nhan Tự dặn Tổ Y vài câu liền gọi một cung nữ lên, lệnh nàng ở bên cạnh hầu hạ, lại nói: “Nếu có người đích thân đến kính rượu, tốt xấu gì cũng nể mặt mũi trẫm mà ứng phó nhé.” Nói xong, mang theo gương mặt tươi cười rạng rỡ rời đi.

Tổ Y nhìn bóng dáng hắn chu toàn giữa các thần tử, nhớ tới lời nói vừa rồi của hắn, không khỏi thở dài. Bình tĩnh mà xem xét, Hoàn Nhan Tự này đối mình cũng có thể coi là sẵn sóc ôn nhu, ngoại trừ việc làm hoàng hậu này ra, mọi thứ đều làm theo tâm ý mình, mặc dù có thể nào, cũng là nhuyển ngữ tương cầu, hảo thoại thuyết tấn. Chính là mỗi khi nhớ đến thủ đoạn độc ác của hắn đối với thân nhân mình thì trong lòng đều khó tránh khỏi dâng lên cảm giác không rét mà run, tổng thấy người này rất ngoan độc, hẳn hôm nay đối tốt với mình, ngày sau có lẽ sẽ dùng đến những thủ đoạn càng âm độc hơn bây giờ. Nghĩ đến điểm

này, một chút hảo cảm mới vừa dâng lên trong lòng đối với Hoàn Nhan Tự liền tan thành mây khói, dưới đáy lòng lạnh giá nổi lên một tầng băng cứng.

Y nguyên bản cũng không có lòng dạ nào ăn uống, chính là hôm nay thật sự là tâm hỏa nan bình, miệng khô lưỡi khô, nhịn không được liền nâng chung trà lên nhấp một ngụm, còn chưa kịp đặt xuống, liền nhìn thấy một gã tướng lĩnh cao lớn uy vũ hướng phía mình đi tới, y trong lòng rung mình, tướng lĩnh này không phải ai khác, chính là Úc Thương.

Nói đến Úc Thương này, Tổ Y cũng đã sớm nghe thấy uy danh chinh chiến của hắn, sau nghe nói hắn hàng Kim Liêu, lại lập nên rất nhiều chiến công. Nhưng khi y bị bắt, hắn lại đi tấn công Đại Tề, cho dù sau khi trở về, khi đó y thân lại ở hậu cung, hai người đúng là vẫn chưa hề gặp mặt, thẳng đến hôm nay, khi văn võ bá quan cùng đến chúc mừng, y mới nhìn thấy chân diện mục của người này.

Tổ Y chậm rãi buông chén trà, trong lòng biết Úc Thương này tiến đến tuyệt không phải vì chúc mừng mình. Quả nhiên, chỉ thấy sau khuôn mặt cố gắng níu giữ ý cười của hắn ẩn ẩn có thể thấy được một tia tối tăm, cầm chén đi đến trước mặt y, nâng chén nói: “Thần Úc Thương chúc mừng Tổ tướng quân, lúc trước còn tưởng rằng tướng quân thật sự không phải là kẻ thức thời, trong lòng tuy rằng thay tướng quân thấy thật không đáng, nhưng cũng rất bội phục, ai ngờ trong nháy mắt, tướng quân đã trạch lương mọc nhi tề, canh phi thượng chi đầu, làm hoàng hậu của Kim Liêu ta, thật sự đáng mừng.”

Tổ Y một hơi ghen ở cổ họng, biết Úc Thương này ngoài mặt là khen ngợi, kì thực là châm chọc mình, y nắm chặt nắm tay, sau một lúc lâu mới chậm rãi buông ra, trầm thanh nói: “Tướng quân quá khen, Tổ Y thân là tù binh, nào có muốn hàng, nề hà Hoàn Nhan Tự cứ mãi cường bức, còn lấy binh sĩ ra đe dọa, Tổ Y đành phải trái lòng mà đáp ứng, khiến cho tướng quân chê cười.”

Úc Thương biến sắc, vẻ như liền muốn bộc phát, rồi nhẫn xuống, cố gắng nở nụ cười nói: “Như vậy thần chỉ có thể chúc mừng hoàng hậu nương nương, chúc người tại chỗ này trường trường viên viên cả đời.” Nói xong cũng không hành lễ, nhanh chóng rời đi.

Tổ Y thở ra một hơi, những lời cuối cùng của Úc Thương hình như có ý ám chỉ, kỳ thật y cũng rõ ràng, Hoàn Nhan Tự bắt quả là vì nhất thời khó có thể chinh phục mình mà sinh ra mê luyện thôi, đợi đến ngày sau chán ghét, còn không biết sẽ rơi vào cảnh gì. Nhưng y cũng tuyệt không thương cảm, chợt nghe thấy thanh âm của tiểu thái tử Hoàn Nhan Sóc, nghe hắn ha ha cười nói: “Người quả nhiên cũng không phải ngồi không, ta lúc trước còn sợ người không ứng phó được hắn, người thật không cô phụ kỳ vọng của ta.” Nói xong nhìn phía thân ảnh Úc Thương, nói: “Không biết vì sao, người này khiến ta thực chán ghét, hắn rất kiêu ngạo, không cho phép người ta nói đến một chút sai lầm của hắn, hắn sợ dĩ tới tìm người gây phiền toái, chính là bởi người là vì Đại Tề dân chúng, không hàng không được, cho nên mới làm hoàng hậu, mà hắn cũng từng chịu nghiêm hình tra tấn, tuy nói là bởi vì nhận thức phụ vương ta anh minh, nhưng truyền ra ngoài, thanh danh cũng nghe không hay ho gì, so với người còn kém xa, sao không khiến cho hắn tức giận nan bình đây?”

Tổ Y thần nhiên nói: “Thanh danh? Đã là hàng tướng, còn nói gì đến thanh danh?” Lời này của y như là nói cho Hoàn Nhan Sóc nghe, hoặc như là nói cho chính mình nghe.

Hoàn Nhan Sóc hừ một tiếng nói: “Các người chính là rất cổ hủ, thanh danh là cái gì? Cũng chỉ là sau khi chết người khác đánh giá này nọ. Người vì thiên hạ dân chúng mưu cầu phúc lợi, cho dù đầu hàng người ta cũng nói là lương cầm trạch mọc nhi tề, là người tốt. Người nếu hại nước hại dân, cho dù chí tử không hàng, người ta cũng nói người là bại hoại. Hừ, uống người đường đường là một tướng quân, còn được khen ngợi là văn võ toàn tài, mà ngay cả đạo lý này cũng không biết, còn không bằng một tiểu hài tử như ta.” Nói xong cũng xoay người mà đi, bỗng quay lại nói: “Bất quá không sao, ta sau này sẽ hảo hảo dạy người, mẫu hậu.” Lúc này mới ha ha cười rời đi.

Tổ Y cho dù lúc này thương cảm vô cùng, cũng hận không thể lấy cái chén ném vào người tên tiểu hài tử đại quý này. Bị hắn nháo cho một trận, cảm xúc khó chịu cũng nhạt đi không ít. Chợt thấy trước mặt lại có một người đứng nghiêm, ngẩng đầu liền thấy, đúng là Hứa Cẩm Hoa từ sau ngày ấy gặp lại liền vô tình vô tức.

Y một trận kích động, không khỏi đứng bật dậy, đã thấy bạn tốt ngày xưa này cười rồi ẩn y xuống, nói: “Có rất nhiều ánh mắt đang nhìn người, đã ngồi lên vị trí này, không thể thiếu đi phong nghi, không để người

ta nói Tề nhân chúng ta ngay cả quy củ này cũng không hiểu.”

Tổ Y chậm rãi ngồi xuống, trong mắt lộ vẻ không tin, nói: “Người. . . . Người sao đến đây?”

Hứa Cẩm Hoa nói: “Hôn lễ của người, ta có thể không đến sao? Dù cho hôn lễ này người nguyện ý hay không, cũng là chuyện cả đời. Huống chi ta biết người lúc này tâm tình nhất định là vừa tức vừa hận, nếu không đến khuyên hai câu, người cứ canh cánh trong lòng, ta ngày sau chẳng phải sẽ tự trách?”

Tổ Y cười khổ nói: “Chuyện tới bây giờ, còn có thể khuyên nhủ gì đây? Người cũng không cần trấn an ta, cái tên hàng tướng bán nước này nhất định ta phải công trên lưng rồi.”

Hứa Cẩm Hoa nói: “Người nói năng hồ đồ gì đó? Nếu thực để ý, ta liền nói cho người, ta từ sáng sớm liền ra cửa, một mực đi bộ trên đường, cho đến khi tới giờ lành mới vào cửa cung. Theo ta thấy, dân chúng thật rất cao hứng, đều nói Hoàng Thượng là Kim Liêu Đại vương, hoàng hậu là người Đại Tề chúng ta, ngày sau không phải vì chúng ta mà ra mặt sao? Nay tân quân thật có khí độ, cũng không lấy chủng tộc huyết thống vì niệm. Lời này lời nọ, phần lớn đều là nghị luận chi ngữ. Người xem, Hoàn Nhan Tự mặc dù không được lòng của người, cũng rất được lòng dân chúng Đại Tề chúng ta.”

Tổ Y trợn mắt há hốc mồm, lẩm bẩm nói: “Như thế nào lại như thế? Như thế nào lại như thế? Dân chúng chẳng lẽ. Chẳng lẽ liền một chút cũng không lấy quốc gia làm trọng sao? Vì sao lại nói tốt về hắn?”

Hứa Cẩm Hoa thở dài: “Đó gọi là loạn thế nhân không bằng thái bình khuyến, người ta nói có nước mới có nhà, Đại Tề chúng ta lại đảo ngược lời này, biến thành mất nước mới có nhà. Aiz, cho nên ta nói người cũng đừng lo lắng quá nhiều, đã muốn. đi tới tình trạng này. Yêu cũng vậy, hận cũng vậy, chẳng thà tâm phóng khoáng một chút, để cho chính mình khoái hoạt đi. Nhược. Nhược Chi, ta còn muốn cầu người, người ở vị trí này, cũng gọi là Quốc. Quốc mẫu chi chức, phụ tá Hoàn Nhan Tự thống trị thiên hạ này tứ hải thái bình thịnh thế mới tốt.”

Tổ Y cúi đầu, lặng yên không nói, bởi vậy không nhìn thấy Hoàn Nhan Tự đã sắp quay lại, Hứa Cẩm Hoa vội đứng lên, liền muốn thối lui, chợt nghe tân quân đang xuân phong đặc ý này nói: “Hứa công tử cương trực công chính, tài năng xuất chúng, ta đã sớm nghe danh, tuy có lòng muốn người phục vụ cho triều đình, lại sợ công tử cho là ta cậy thế bức bách, hôm nay gặp lại, Hoàn Nhan Tự liền nói ở đây, nếu công tử có tâm thay dân chúng kiến tạo thịnh thế, bất cứ lúc nào cũng có thể vào triều làm quan, trăm nhất định không phụ tài sức của công tử.”

Hứa Cẩm Hoa cười cười, nói: “Lời của Đại vương, Cẩm Hoa nhớ kỹ.” Nói xong liền rời đi. Tổ Y bên này ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt hắn, thản nhiên nói: “Nói cái gì mà sợ cậy thế bức bách, người thì sợ gì chứ? Loại sự tình này người còn làm ít sao?”

Hoàn Nhan Tự hì hì cười, hắn lúc này đúng là tâm nguyện đắc toại, vui vẻ ra mặt, làm sao để ý đến lời châm chọc của Tổ Y, cũng không quản trước mặt mọi người, đưa tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của y, nói: “Tổ Tổ, người không cần ngoài miệng cậy mạnh, cũng biết chúng ta nên nhập động phòng, đến lúc đó người còn có tinh thần như thế, trăm mới bội phục người.”

Tổ Y chấn động, thật sự là sợ điều gì thì điều ấy liền đến, nhìn ngoài cửa sổ nói: “Thái dương còn chưa xuống núi, sớm đi vào như thế. Chuyện đó, ta mặc dù chưa. chưa từng thành thân, điểm đạo lý ấy vẫn biết, uống người là một quốc gia quân chủ, sao có thể như thế gấp gáp.”

Hoàn Nhan Tự nói: “Trăm có thể không gấp sao, trăm đã đợi mấy tháng, bắt quá Kim Liêu chúng ta không giống với Đại Tề, không phải đợi đến khi đêm xuống mới vào động phòng.” Nói xong lại ghé vào bên tai Tổ Y nói nhỏ: “Nam nhi Kim Liêu chú trọng tập võ, từ nhỏ liền đã tinh lực hơn người, một đêm này, thật sự là ‘xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi’, thật không đủ dùng a, cho nên chúng ta động phòng đều là sau khi dùng xong cơm trưa, kính một vòng rượu liền đi vào, bây giờ với trăm đã là trễ rồi, Tổ Tổ, người đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

Tổ Y mặt đỏ lên, vừa vội lại vừa tức, còn đang tìm cách từ chối, Hoàn Nhan Tự kia lại cứ cọ cọ vào y, cũng thật sự là tâm dương nan tao, không nói hai lời, liền đưa y nửa kéo nửa ôm vào tới hậu đường, thừa dịp người khác không chú ý, một phen ôm lấy, đem vào tấm cung chuẩn bị cho hoàng hậu tòa Tận Tình Uyển trắng lệt.

Chương 35

Sớm có vô số cung nữ thái giám quỳ gối hai bên nghênh đón tân nhân. Hoàn Nhan Tự đi vào phòng ngủ, nghênh diện đầu tiên là một trận hương khí đàn hương, tiếp theo có hai cung nữ giúp hắt vén màn lên, sau khi Hoàn Nhan Tự đi vào liền cười nói: “Đều bảo các nàng lui xuống đi, lưu hai người bên gian ngoài hầu hạ trà nước là được.” Nói xong đi thẳng đến trước giường lớn, nhẹ nhàng đem bảo bối đang không ngừng run rẩy trong lồng ngực đặt trên cảm thấp mềm mại.

Tổ Y nhắm chặt hai mắt, âm thầm tự nói với mình sao có thể dễ dàng yếu thế, kỳ thật trong lòng đã sớm khiếp sợ, hai bàn tay nắm chặt thành quyền, vẫn cố gắng làm ra một bộ dáng quật cường, thỉnh thoảng trên mí mắt có một trận ẩm nóng, y kinh hãi trợn mắt, chính là Hoàn Nhan Tự đang liếm lên nơi đó, cười nói: “Trẫm xem ngươi còn không chịu mở mắt ra.” Nói xong cầm lấy tay y, kéo từng ngón tay từng ngón tay ra, ôn nhu nói: “Tổ Tổ đừng sợ, lần đầu tiên tuy có chút đau, trẫm dịu dàng một chút là ổn.”

Tổ Y hừ một tiếng, nổi giận nói: “Ta sợ cái gì? Bất quá cứ cho là bị chó cắn một ngụm, chỉ là không biết con chó này là chó săn hay là chó điên thôi.” Y vốn là châm chọc, ai ngờ Hoàn Nhan Tự tuyệt không tức giận, cười hi hi cời bỏ vạt áo y, nói: “Chuyện này, đợi một chút người chẳng phải sẽ liền biết sao?” Mắt thấy dây lưng kia xoát một cái liền mở ra, cát phục đỏ thắm lập tức chảy xuống hai bên, lộ ra tiết y tơ lụa tuyết trắng bên trong, hai tay đã bị Tổ Y hoảng sợ bắt lấy, không cho hấn làm thêm động tác gì.

Hoàn Nhan Tự cười nhìn y, nói: “Tổ Tổ, tối nay là đêm động phòng hoa chúc của ta và người, vô luận người nguyện ý cũng được, không muốn cũng được, cũng không nên uống phí nó. Nếu nói người sợ, trẫm có thể nhẫn qua đêm nay, nhưng có thể nhẫn đến khi nào? Thế nào chuyện này cũng phải đến.” Vừa nói, động tác trên tay cũng không hề ngừng lại, khi cùng Tổ Y giằng co, kiện tiết y kia cũng đã bị kéo xuống, lộ ra mảng ngực trắng nõn.

Tổ Y cắn chặt môi, cảm thấy nổi xấu hổ mãnh liệt tràn ngập cả thân thể y, cố tình Hoàn Nhan Tự tựa như còn muốn y nhận rõ hơn tình thế, một bên chậm rãi cởi ra ngoại khổ màu đỏ cùng tiết khổ của y, một bên dùng ngữ điệu hòa hoãn nói: “Tổ Tổ, từ giờ trở đi, người chính là người của trẫm, trẫm cũng là người của người, chúng ta hai người cùng dung hòa một chỗ, vĩnh viễn viễn viễn, đời đời kiếp kiếp cũng không tách rời, thật tốt phải không?”

“Không tốt.” Tổ Y gian nan bật ra hai chữ, thân mình trần trụi bại lộ ở trong không khí làm cho y thập phần nan kham, hơi thở y thậm chí bởi vậy mà trở nên hỗn loạn. Trên thân thể là ánh mắt chuyên chú như lang như sói của nam nhân kia, cho dù y nhắm chặt hai mắt vẫn có thể cảm nhận rõ ràng. Rồi sau đó, một khối thân thể rắn chắc nhưng lại không hề thô ráp chậm rãi áp lên người mình, hai bàn tay mạnh mẽ mà hữu lực ôm lấy thân thể y.

Tổ Y cực lực nén xuống xúc động muốn đẩy Hoàn Nhan Tự ra, trước mắt thoáng qua hình ảnh y suốt đời khó quên kia, phải nhẫn, phải nhẫn, y ở trong lòng liều mạng lặp lại: “Hoàn Nhan Tự, nếu. Nếu tối nay ta cho người tội nguyên , người. Người sẽ tha bọn họ?”

Hoàn Nhan Tự cúi đầu nhìn khuôn mặt khấn trương đến hơi vặn vẹo của Tổ Y, gật đầu nói: “Đương nhiên. Tuy rằng vấn đề này của người làm cho trẫm lại nghĩ tới chuyện cũ cực không thoải mái kia. Tổ Tổ, trẫm cũng hy vọng người thực hiện hứa hẹn làm bạn cả đời của trẫm, đừng ép trẫm hóa thành cầm thú.”

“Người hiện tại chính là cầm thú.” Tổ Y nhỏ giọng lẩm bẩm, lại mang đến cho Hoàn Nhan Tự một cơ hội tốt, rằng nhanh cắn lên rái tai y nhẹ nhàng mà kéo, nhất thời khiến cho thân thể mẫn cảm của Tổ Y nổi lên một trận nhiệt lưu.

“Đem chân tách ra.” Hoàn Nhan Tự kiên nhẫn dạy dỗ khối thân thể động lòng người dưới thân, nhưng lại khiến cho Tổ Y đem hai chân kẹp lại càng chặt, hấn bắt đắc dĩ cười cười, khiến ngực hai người càng thêm áp sát, thẳng đến khi một tia khe hở cũng không còn.

Tổ Y có thể rõ ràng cảm giác được nhịp đập trong ngực Hoàn Nhan Tự , bang bang cường tráng mà hữu lực, trong lòng y trở nên bối rối, ánh mắt cùng hai tay quả thực không biết phải trốn đi nơi nào. Trong lúc tinh thần không yên, giữa hai chân bỗng nhiên chợt lạnh, một cái chân thon dài rắn chắc nhưng không thuộc về mình đã thừa dịp chen vào, hơn nữa rất có kỹ xảo mà tại háng bộ của y nhẹ một chút nặng một chút cọ xát.

“A. . . .” , Tổ Y kêu lên một tiếng sợ hãi, còn muốn kẹp chặt hai chân nhưng đã không thể, y liều mạng loạn đá, nghĩ muốn đem khách không mời mà đến này đẩy ra ngoài, lại không nghĩ sẽ đụng phải một thứ trường đại gì đó. Mặt y liền đỏ lên, thứ này y biết rất rõ, nhất là cái miệng của y, nó từng tự mình khám phá vật này có bao nhiêu lớn nhỏ, nhớ tới hình ảnh dâm mỹ nơi dục thất kia, Tổ Y càng thêm khấn trương, càng hỗn loạn, cảm giác từng đợt từng đợt đau đớn tràn trề tâm.

Hoàn Nhan Tự nhìn gương mặt ửng hồng của y, cười nói: “Tổ Tổ, người nhớ tới sự kiện kia sao? Bằng không chúng ta lại đến dục trì đi, ôn lại một chút cảm giác ngày xưa, được không?”

Tổ Y cuối cùng rốt cuộc nhịn không được, chua xót đau lòng cùng nhau dâng trào nhưng vẫn cố nén không chịu rơi lệ, nức nở nói: “Người. . . . Người rốt cuộc muốn khi dễ ta đến thế nào, nếu muốn, liền thống khoái một chút, ta chỉ muốn. . . . chỉ muốn chết.” Nói xong, quả nhiên cường ức thân mình, nằm yên bất động.

Y vừa nói như vậy, Hoàn Nhan Tự trong lòng liền có chút áy náy, vội vàng hảo ngôn vỗ về: “Hảo hảo hảo, trẫm không nói nữa, người cũng thả lỏng một chút, căng thẳng như thế, khẳng định sẽ làm bị thương chính mình. Đến đây, để cho trẫm giúp người đi.” Nói xong một bàn tay tìm đến hậu đình y, tìm kiếm nơi nếp nhăn kia, chỉ dùng một đầu ngón tay, nhắm ngay huyết nhãn, chậm rãi xoa lên.

Cảm giác khác thường càng lúc càng dâng lên, theo hậu đình mãi cảm kia hướng toàn thân khuếch tán. Tổ Y liều mạng nắm chặt cảm nhục dưới thân, các đốt ngón tay đều phồng trắng. Vì sao? Vì sao chính là bị nhu lộng nơi đó, thân thể sẽ không chịu khống chế mà bắt đầu nóng lên, một lòng giống như đều bị động tác của ngón tay kia mà một chút rồi một chút run rẩy. Chẳng lẽ. . . . Chẳng lẽ ta trời sinh chính là một tấm thân dâm đảng sao? Ngay cả bị nam nhân. . . . cũng liền. . . . cũng liền không có tự chủ như vậy. Tổ Y bị ý tưởng sinh sôi trong đầu dọa đến ngây người, lập tức liền càng thêm bị ai, bắt đầu chán ghét mà vứt bỏ chính mình, vì sao ngày trước không rạch sâu thêm một chút, nếu sâu thêm một chút, liền trong nháy mắt, y là có thể thanh bạch hi sinh cho tổ quốc, cũng sẽ không nan kham như hôm nay.

Lại nói đến Hoàn Nhan Tự kia, trẻ tuổi cường tráng, thân là hoàng đế, tất nhiên có tam cung lục viện, tần phi đông đảo, đã sớm đổi chuyện này ngựa quen đường cũ, càng thêm tài nghệ cao siêu, Tổ Y so với hắn, liền như một tiểu hài tử cùng một gã tuyệt thế cao thủ luận võ, làm sao còn có thể theo ý mình. đành phải càng thêm siết chặt thân mình, hai hàm răng đều đem môi giảo phá.

Hoàn Nhan Tự bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Trẫm bảo người thả lỏng, người lại càng thêm căng thẳng, vậy sao tốt được? Xem ra thứ này nhất định phải dùng.” Nói xong đứng dậy, kéo ngăn tủ nơi đầu giường lấy ra một phi thủy ngọc hạp xanh biếc, mở ra, nguyên lai có hai tầng, hắn ở tầng trên quét một lượng lớn thuốc mỡ màu trắng, đưa vào nơi hậu đình của Tổ Y.

Tổ Y tuy rằng nói với mình không cần để ý, chính là dù sao cũng là huyết nhục chi khu, vừa thấy đầu ngón tay Hoàn Nhan Tự đưa được cao tham hướng đến bộ vị cảm thấy thẹn kia, lập tức hiểu hắn muốn làm cái gì, thân bất do kỷ liền đem cúc hoa co rút lại, Hoàn Nhan Tự nhẹ nhàng đem ngón tay chậm rãi đưa vào, xoay tròn vài cái, khó khăn khuếch trương một chút, ngón giữa ra sức tham nhập, thuốc mỡ kia cũng theo đó bôi lên tràn vạch bên trong. Khi ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy trên trán Tổ Y một tầng mồ hôi lấp lánh, sắc mặt bởi vì xấu hổ và đau mà trở nên ửng đỏ, đôi môi bị cắn mà loang lổ vết máu, mặc dù như thế, lại cũng không rên một tiếng.

Hoàn Nhan Tự yêu thương vuốt ve đôi môi y, ôn nhu nói: “Tổ Tổ, người đừng như vậy, tình ái là việc thiên kinh địa nghĩa, có gì phải xấu hổ, người trong lòng không được tự nhiên, tất sẽ oán trẫm, vốn là trẫm bức người. Vừa rồi được kia đã làm ẩm tràn đạo, còn kiêm tác dụng thúc tỉnh, nếu người cứ như vậy cường ức chính mình, chẳng những thân mình bị hao tổn, đối với tâm chí cũng không tốt.” Hắn chậm rãi nói, Tổ Y sớm cảm giác bên trong bắt đầu khác thường, trở nên lửa nóng ma dương, ngay cả sau lưng cũng như đang bị thiêu trên lửa.

Hoàn Nhan Tự thấy mặt y dần dần ửng đỏ, ngọc hành nơi hạ thể cũng chậm rãi ngạnh lên, vội nhân cơ hội đưa tay áp lên vật nhỏ kia, chợt nghe Tổ Y trong miệng không tự kìm hãm được mà tràn ra một tiếng rên rỉ dâm mỹ, hắn cảm thấy mừng rỡ, càng thêm ra sức đem ngọc hành kia ở trong lòng bàn tay xoa nắn, Tổ Y cũng không lên tiếng nữa, hai mắt nhắm nghiền, cả thân mình đều nhiễm thượng một tầng phấn hồng, y bị dục vọng kích thích nước mắt đều chảy xuống, lại vẫn không chịu thả lỏng.

Hoàn Nhan Tự đem môi áp lên môi y, dễ dàng đẩy ra hai hàm răng, đem đầu lưỡi luồn vào, sau khi tận tình triển miên một phen, lại di chuyển, xuống xương quai xanh duyên dáng, xuống hai điểm hồng anh dựng thẳng trên ngực, nơi cái rốn mẩn cảm đều lưu lại dấu răng nhàn nhạt.

“A a a”, chợt nghe Tổ Y dồn dập rên rỉ vài tiếng, cảm giác được cả thân mình y, nhất là nơi nam căn, run rẩy mấy cái, tiếp theo trên tay mình là một mảnh niêm nị, hẳn không cần nhìn cũng biết là chuyện gì. Đưa tay ra, ở trước mắt Tổ Y quơ quơ, cười hỏi: “Tổ Tổ, người có từng thấy mình thế này không? Trẫm xem người không kinh nghiệm như thế, ngay cả vài cái đều nhẫn không xong, chỉ là dùng tay cũng nén không được.”

Tổ Y vốn là hận không thể một đầu đâm chết, lại nghe những lời này của hắn, càng phát ra xấu hổ phần hận, nhưng cũng chỉ nhắm chặt mắt lại, học theo thái độ đà điều, ở trong mắt Hoàn Nhan Tự lại là một bộ dạng thật đáng yêu. Lúc này chính mình ở trên thân người bóng loáng của y cọ xát hồi lâu, đã nhịn không được, nếu không lo lắng ái nhân là lần đầu tiên hầu hạ, cự vật kia đã sớm không quan tâm mà vọt vào. Hắn sống gần ba mươi năm, chưa từng chiều cổ người khác như vậy, lúc này toàn tâm toàn ý vì Tổ Y suy nghĩ, không những không thấy khó chịu, trong lòng ngược lại càng có cảm giác hạnh phúc, giờ mới hiểu được chữ tình kia xác thực khiến người như si như tụy.

Lập tức nâng lên hai chân Tổ Y, chỉ thấy cúc hoa xinh đẹp kia dù chưa thịnh phóng, cũng đã bán khai, dưới sự kích thích của dược vật thúc tình, vừa nuốt vừa phun thật là hảo mê người.

Hoàn Nhan Tự cho Tổ Y dùng không phải là mị dược mãnh liệt cực kỳ, chính là có tác dụng thúc tình vừa phải, hẳn biết Tổ Y lần đầu hầu hạ, đau đớn kia nhất định lợi hại, dùng tới thứ này, sẽ giảm bớt một chút, thuốc này tính chất ôn hòa, vừa không đối thân thể tạo thành thương tổn, cũng sẽ không làm cho Tổ Y bị dục vọng thiêu đốt mà đánh mất mình. Nhưng dù như thế, Tổ Y vẫn cảm thấy được lửa nóng nơi hậu đình cùng thông đạo chật hẹp kia cứ khiến cho toàn thân đều tê dương, hơn nữa trên trảng vách giống như có mấy con kiến xoay vòng chuyển động, khi thì thoải mái thả lỏng, khi thì khinh dương nan tao, thật sự khó nhịn. Chính khi không có cách nào khác, bỗng nhiên phát hiện có thứ tròn tròn chậm rãi tiến vào, cảm giác ma dương kia nhất thời giảm bớt.

Hoàn Nhan Tự sợ lộn đau bảo bối dưới thân, nhẹ nhàng hôn lên vầng trán, cái mũi, đôi môi đỏ mọng, rồi mới đến chiếc cổ bóng loáng, hai vai mượt mà, xương quai xanh duyên dáng, hồng anh dựng thẳng. Hắn tình ý triển miên, từng đợt từng đợt âu yếm hôn môi nhẹ nhẹ này thật khiến cho Tổ Y cảm thấy thoải mái vô cùng, chính là nơi hậu đình lại hình thành tình cảnh có chút xấu hổ, bên ngoài chiếm được một chút quan tâm, bên trong càng kêu gào muốn được tràn ngập, cũng muốn được ma sát để giải trừ đi khinh dương kia, nhưng lời này làm thế nào nói ra được.

Mặc dù lý trí Tổ Y muốn kiên trì, nhưng thân thể cũng lại không quản ý chí cùng mặt mũi chủ nhân. Đợi đến khi Tổ Y phát hiện, vòng eo hữu lực đã muốn đẩy về phía trước một cái, đem dục vọng trường đại của Hoàn Nhan Tự nuốt vào thêm một chút. Y hận không thể bóp chết chính mình, vội vàng lui về phía sau, một phen ma sát này, Hoàn Nhan Tự vốn đang cực lực chịu khổ, sao còn nhẫn được, rên rỉ một tiếng: “Tổ Tổ, đừng nhúc nhích.” Sau, thấy không thể nhịn được nữa, một phen nâng lên hai chân Tổ Y, tách ra đặt trên vai mình, không có trở ngại, “Hô” một tiếng tiến quân thần tốc, nương theo thuốc mỡ trơn trượt, liền đi vào một nửa.

Tổ Y bị đau, “A” kêu lên một tiếng, cảm giác ngứa ngáy sau một cái trều sấp kia liền biến mất, trong đau đớn lại có một tia cảm giác ngọt ngào, thân bắt do kỷ run rẩy hai cái, đem chân đá người loạn xạ, hoảng sợ nói: “Hoàn Nhan Tự, buông ra, người thả chân xuống.”

Hoàn Nhan Tự đè thấp thân mình, nam căn kia lại đi vào trong xâm nhập thêm vài phần, hẳn ra vẻ vô tội cười nói: “Tổ Tổ, chân trẫm là ở phía dưới a, còn muốn buông xuống đâu bây giờ? Chẳng lẽ muốn ta ở trên giường đục một cái lỗ, đem chân phóng xuống sàn sao? Như vậy chính là tư thế đứng nha, đứng mà làm sẽ càng thêm kịch liệt. Trẫm vì đây là lần đầu của người, không dùng chiêu thức kia, ngày khác chúng ta làm quen rồi, thật có thể đổi thử xem, không chỉ có đứng, còn có sau lưng, phản hướng, ngồi vân vân, rất là đa dạng, người chính là phải nhất nhất nếm thử, để biết tư vị trong đó ra sao chứ?”

Tổ Y tức giận đến muốn học máu, Hoàn Nhan Tự này rõ ràng là bắt lỗi trong lời nói của y mà đem ra đùa giỡn y, vừa định quay đầu đi chỗ khác không thèm nhìn, bỗng nhiên phát giác cự vật kia không biết chạm

vào điểm nào, một trận làm cho cả thân thể y lâm vào run rẩy, khoái cảm như tia chớp khuếch tán đến toàn thân, y run rẩy vài cái, ngọc hành sớm lại cao cao nâng lên, một đạo bạch dịch phun ra, ở tại trên bụng mình cùng ngực của Hoàn Nhan Tự.

Tổ Y không thể tin mà nhìn nơi đó, mình, mình thế nhưng cứ như vậy lại bắn một lần, lúc này đây, thậm chí tay của Hoàn Nhan Tự cũng không làm nên động tác gì, trời ạ, chẳng lẽ. Chẳng lẽ.” Hoàn Nhan Tự. Ta. Ta không phải. Thật là trời sinh. Là trời sinh đâm dăng.” Y tựa như cầu cứu mà nhìn phía đối phương, thanh âm run rẩy tiết lộ ra nỗi khủng hoảng trong lòng.

Hoàn Nhan Tự nhìn thấy hai mắt y thất thần, một giọt nước mắt thật lớn từ khóe mắt rơi xuống. Trong lòng biết Tổ Y rất nghiêm khắc với bản thân, không biết việc hoan ái là thân bất do kỷ, nhưng lại hướng theo phương diện chính mình không chịu nổi mà suy nghĩ, vội cúi người xuống nói: “Không đúng không đúng, Tổ Tổ, người không biết, trong hậu đình có một điểm thông với ngọc hành phía trước, nếu bị đụng phải, sẽ sinh ra khoái ý khôn cùng, đừng nói là người, dù cho là một cao tăng cũng nhịn không được, người không cần nghĩ nhiều, nếu trầm lừa người thì cứ để thiên lôi đánh xuống, người ngày sau cũng có thể tự đi hỏi người khác. Aiz, Tổ Tổ a, ngay cả thánh nhân cũng có sắc tính, người sao lại đem chuyện sinh hoạt vợ chồng hoan nhạc nghĩ theo hướng dơ bẩn kia chứ.”

Tổ Y chần chờ nhìn về phía Hoàn Nhan Tự, người từ tối nay trở đi đã trở thành trợ thủ của mình. Không biết vì sao, tại thời khắc cảm thấy nhục nhã mãnh liệt này, y lại bỗng nhiên nhớ tới lời nói của người bạn tốt Hứa Cẩm Hoa: “Yêu cũng được, hận cũng thế, chẳng thà tâm phóng khoáng một chút, để cho chính mình khoái hoạt đi.” Phải như vậy sao? Cứ thuận theo dục vọng bản thân, không hề nghĩ nhiều, cái gì mà sĩ nhục bị bắt, mối hận diệt quốc, phải bỏ qua hết sao? Sao lại có thể? Mình sao có thể phóng hạ tất cả đây? Chính là. Chính là vì sao. Chính mình giống như càng ngày càng không chế không được thân thể đang bị xô xuyên này?

Hoàn Nhan Tự khẽ khàng hôn hôn lên khóe mắt tích lệ của y, ghé vào lỗ tai y nhẹ nhàng nói: “Tổ Tổ, trầm thật nhịn không được, người này tiểu ma nhân.” Nói xong đem thắt lưng đẩy một cái, đem nam căn thô to kia đưa đẩy, thông thả trôi động. Đợi đến khi cảm thấy thông đạo kia mở rộng một chút, động tác này liền càng lúc càng nhanh, càng ngày càng mạnh, đến cuối cùng, cả phòng chỉ còn âm thanh tràng kích “Ba ba” dâm mỹ cùng với tiếng rên rỉ cùng tiếng khóc mà Tổ Y cường ngạnh ức chế.

Toàn thân đều giống bị hỏa thiêu, ruột bị vô tình xuyên thấu, liền ngay cả hai cánh mông cũng khó trốn một kiếp, bị hai khóa túi da no đủ trương phồng kia hung hăng va chạm, một dòng máu tươi thuận theo đuôi uốn lượn rỉ xuống, tinh tế tựa như một đạo tơ hồng, làm cho phần đùi mẫn cảm cũng lâm vào run rẩy, Tổ Y tuyệt vọng phát hiện, cho dù cảm giác đau đớn rõ ràng như vậy, nhưng chính mình vẫn không thể khống chế khoái cảm như sóng triều kia, hơn nữa. Giống như đã muốn trầm đắm tại trong dục vọng xấu xí không thể tự kiềm chế này.

Cả thân mình y bị Hoàn Nhan Tự khống chế, giống như lá rụng trong gió thu, chỉ có thể như nước chảy bèo trôi, nương theo va chạm một chút lại một chút hữu lực kia, thân mình y cũng một lần lại một lần đẩy hướng về phía trước rồi lại rơi xuống, liền chiếc thuyền con giữa biển khơi, trong chốc lát bị ném lên đầu ngọn sóng, trong chốc lát lại chìm xuống tận đáy sâu.

Cũng không biết qua bao lâu thời gian, Tổ Y cảm thấy được chính mình giống như đã muốn bị khoái cảm mà y mạnh mẽ ức chế tra tấn sắp chết. Trong khi đạo đức cùng dục vọng đấu tranh, y cũng khó nhịn mà thở dốc, toàn thân sớm không còn khí lực, ngay cả khí lực muốn khống chế rên rỉ giống như đều bị hút cạn dần, trong tai chỉ nghe được âm ngữ “A a a. Ân. Ngô ngô” này nọ của mình, còn có khi tiến đến cao trào còn có tiếng rên khóc mị nhân, y quả thực không thể tin được, kể phát ra thứ thanh âm này thế nhưng chính là mình.

Hai cái đùi ở trên vai Hoàn Nhan Tự run rẩy, nếu không phải hân ôm giữ lấy đùi y, chúng nó sớm rơi xuống dưới. Tổ Y lần đầu phát giác, nguyên lai chính mình cũng không kiên cường như y tưởng tượng, có thể khống chế được tất cả hỉ nộ ái ố. Y đã phản bội lí trí của mình, chẳng những làm không được vô động vu trung đối với tác cầu của Hoàn Nhan Tự, ngược lại theo sự xâm phạm của hắn mà cảm nhận khoái cảm cường đại mà sâu sắc. Y bị chính lương tâm mình tra tấn sắp điên rồi, bỗng nhiên nơi hậu đình một trận nóng bỏng, nguyên lai Hoàn Nhan Tự đã đem toàn bộ yêu dịch phóng vào bí đạo đã muốn thả lỏng lại vẫn co dãn mười phần.

Chương 36

Trong phòng nhất thời tĩnh lặng, ánh sáng sót lại của hoàng hôn chiếu vào, rơi đến khiến cho cả phòng phẳng phất như mộng ảo cùng hoa mỹ. Hai người trên giường, sau khi trải qua một phen vận động kịch liệt, lúc này đều đang thở hồng hộc. Hoàn Nhan Tự nằm xuống, yêu thương đem Tố Y kéo vào trong lồng ngực, áy náy nói: “Tố Tố, trăm làm đau người phải không? Aiz, trăm vốn nghĩ phải nhẫn một chút, nhưng tới cuối cùng, đúng là vẫn không nhịn được, trăm cũng không biết trăm khi đó đang làm gì, chỉ biết là không ngừng đẩy vào.” Nói chưa xong, sắc mặt Tố Y đã muốn trắng bệch, run giọng nói: “Đừng. đừng nói nữa, van cầu người đừng nói nữa.”

Hoàn Nhan Tự biết khúc mắc của y vẫn chưa cởi bỏ, liền không hề nói thêm, cúi đầu nhìn tơ máu trên phần đùi tuyết trắng của y, không khỏi đau lòng không thôi, chợt thấy một đạo trọc dịch vừa hồng vừa trắng chậm rãi chảy xuôi xuống, hẩn trong lòng liền không tự kìm hãm được có chút vui sướng, đó là mầm móng của chính mình, là mầm móng của hẩn ở trong cơ thể Tố Tố, nhận thức này làm cho hẩn vui mừng vô cùng, Tố Tố của hẩn, cuối cùng cũng đã thuộc về hẩn.

Trong đầu vừa mới có ý tưởng này, cự vật nơi khó hạ liền giống như có ý thức của chính nó liền ngạnh lên, hai người lúc này da thịt tương thiếp, bởi vậy Tố Y lập tức liền cảm giác được biến hóa của hẩn, thân mình không tự chủ được mà hướng ra sau thối lui. Hoàn Nhan Tự thấy y hoảng sợ giống một chú thỏ nhỏ bị chó săn vây quanh, vừa yêu vừa thương xót, mạnh mẽ áp chế dục hỏa thiêu đốt nơi hạ thân, hẩn vội đem thân người Tố Y ôm sát vào, vỗ về: “Tố Tố đừng sợ, người lần đầu hầu hạ, trăm sẽ không lần nữa tác cẩu.” Nói xong ôm lấy y nói: “Người nhất định rất mệt mỏi, hướng chỉ trên người lại đầy mồ hôi, lại là. Nga, lại là. thứ kia. còn có máu. Không bằng ta ôm người đi tẩy tẩy.”

Tố Y không lên tiếng, thật lâu sau mới nói: “Ta. Ta chính mình đi tẩy.” Thành linh bị Hoàn Nhan Tự một phen ôm lấy, nghe hẩn ha hả cười nói: “Người tự tẩy sao, sợ là người ngay cả khí lực đi đến bể đều không có, ngoan, vẫn là trăm cùng người đi, tiện nhìn xem nơi đó có bị thương không, hai chúng ta đều đã là phu thê, người còn thẹn thùng cái gì? Giờ thẹn thùng, ngày sau sẽ quen.” Nói xong ôm y đi thẳng vào đại bể trong Tận Tình Uyển. Chỉ thấy bốn phía khảm ngọc thạch, lóe ra trong suốt bích quang, trên mấy cây cột cẩm thạch cao lớn được khảm vô số hạt dạ minh châu lớn nhỏ khiến cho cả bể nổi bật tráng lệ, đẹp đẽ quý giá cao nhã vô cùng. Hoàn Nhan Tự không khỏi cười nói: “Tề đế này thực biết hưởng thụ, một cái bể lại biến thành tiên cảnh.” Nói xong đột nhiên nhớ tới Tố Y nhất định sẽ đau lòng, vội im miệng không nói nữa.

Hai người vào trong nước, sớm có cung nữ ở trong ao rắc vô số đóa hoa, chỉ nghe một trận mùi thơm ngát đập vào mặt. Hoàn Nhan Tự liền nhíu mày nói: “Hoa này là sao?” Cung nữ cung kính đáp: “Là hoa hái từ ngự hoa viên ạ.” Hoàn Nhan Tự ân một tiếng, gật đầu nói: “Cả thứ này nữa, ngày sau không cần làm, ta cùng Tố Tố cũng không thích, hướng chỉ chỉ là tẩy rửa, nhưng lại hưởng thụ đến như vậy, lâu ngày, còn có thể thoát khỏi cảnh ngập trong vàng son sao? Sau này các người nhớ rõ, bể này bên ngoài trang trí phồn hoa như thế đã không có biện pháp thay đổi, còn lại hết thảy đều có thể tiết kiệm. Chỉ cần một hồ nước trong, nóng lạnh thích hợp là được.” Các cung nữ nghe xong, vội đáp ứng một tiếng, bắt tay đem tất cả những xảo vật linh tinh đều cất đi, chỉ chừa gương, lược, khăn tắm cùng các đồ vật thiết yếu đặt bên cạnh bể.

Hoàn Nhan Tự quay đầu, đem Tố Y ôm vào trong ngực, ghé vào lỗ tai y nhẹ giọng nói: “Tố Tố, nhớ tình cảnh ngày đó người và ta ở trong bể tại hoàng cung Kim Liêu kia, thật sự là không thể tưởng được chúng ta có thể có được ngày hôm nay, aiz, trăm. Trăm lúc ấy đối với người thật sự rất thô bạo.” Nói xong hướng trên người y vốc vài vốc nước, giúp y lau đi trọc dịch trên đùi, mắt thấy da thịt phong trần kia, thân mình cốt nhục được thủy quang làm nổi bật, dù phát mê người, thật nhịn không được, thừa dịp Tố Y vô lực tựa vào trong ngực hẩn liền hôn trộm mấy cái, rồi mới đem Tố Y xoay lại, ôn nhu nói: “Tố Tố, người nhẫn một chút, cho trăm nhìn xem nơi đó có bị thương hay không, tiện đem thứ kia của trăm rửa sạch đi ra, nếu không bụng sẽ khó chịu.”

Tố Y ngạc nhiên ngẩng đầu, đợi y lý giải ý tứ trong lời nói Hoàn Nhan Tự xong, mặt liền lập tức giống như là trứng tôm luộc, ngay cả đôi mày thanh tú đều dựng thẳng lên, cũng không biết khí lực từ đâu đến, một phen đẩy ra Hoàn Nhan Tự nói: “Người mơ tưởng.”

Hoàn Nhan Tự không ngại, bị đẩy một cái lão đảo, bắt đắc dĩ buông tay, cười khổ nói: “Tổ Tổ, trẫm không có ý tứ khác, nơi đó thật không thể có cái loại này. Cái loại này nọ, nếu không sẽ bị tiêu chảy, còn bị đau bụng, chính người. Chính người lại không động đậy tay được. Trẫm nếu muốn làm chuyện gì khác, ở trên giường cũng liền làm, còn chờ đến bây giờ sao?” Nói xong vài bước tiến lên ôm lấy Tổ Y nói: “Tổ Tổ, trẫm biết người then thùng, không sao, vì cái bụng nhỏ của người, nhẩn nhẩn đi.” Nói xong ra tay như gió, điểm mấy chỗ huyết đạo của Tổ Y, đưa cả người y đặt lên gối mình, đầu thì tựa trên vai mình không để dính vào nước, lúc này mới cẩn thận tách ra hai chân thon dài, đẩy ra hai phiến mỏng mềm mại, chỉ thấy tiểu huyết ở giữa đã muốn trở nên sừng đỏ, vài đạo vết máu khô cạn dính vào mặt trên, đã bị nước tắm ướt, hẩn chỉ dùng tay xoa nhẹ một chút, vết máu kia lập tức biến mất ở trong làn nước.

Hoàn Nhan Tự nhìn chăm chú tiểu huyết đã cho mình vô số khoái hoạt này, ngón tay tại nếp nhăn khinh điểm một chút, một bên thở dài: “Vật nhỏ đáng thương, sừng thành như vậy, trẫm nhìn cũng đau lòng, bắt quá làm vài lần, sẽ không mỏng manh như thế.” Nói xong nhẹ nhàng tham tiến một ngón tay, dùng đạo kia đã được thuốc mỡ cùng trọc dịch của hẩn bôi qua, liền dễ dàng trượt vào, sau đó một cổ bạch dịch bị đẩy ra, tán ra trong nước chậm rãi phiêu dâng.

Tổ Y nếu huyết đạo không bị điểm, lúc này đại khái đã muốn cắn lưỡi tự sát. Mặc dù vừa rồi ở trên giường mây mưa điên cuồng cũng không nhục nhã như vậy, lúc này đừng nói trong lao là thân nhân bằng hữu, ngay cả là cha mẹ huynh đệ sợ cũng không kiềm chế y được, may mà Hoàn Nhan Tự thật sự chính là vì y rửa sạch tinh dịch lưu lại, chứ không phải là đùa bỡn gì, khoái vài lần, bạch dịch kia dần dần chảy ra tới khi không còn. Chính là hạ thân hẩn lại dựng thẳng lên.

Lại cẩn thận đem tiểu huyết kia tẩy trừ một phen, ngay cả sừng đỏ đều đánh tan không ít, Hoàn Nhan Tự lại có chút cảm giác dục hỏa đốt người, xấu hổ nhìn về phía Tổ Y, thấy y chính đang trợn mắt nhìn mình, vội cười nói: “Tổ Tổ, cái kia. Trẫm. Trẫm chính là nghĩ muốn. Người xem mới vào đêm. Không bằng. Không bằng chúng ta lại làm một lần đi?” Vừa nói vừa giải khai huyết đạo của Tổ Y, nghe y nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Lại làm một lần? Rồi lại để người ... lần nữa giúp ta rửa sạch?”

Hoàn Nhan Tự xem xét tư thế kia, thật muốn lại làm một lần, Tổ Y đại khái có thể cắn chết hẩn, bằng không liền cắn đứt đầu lưỡi mình. Thở dài một tiếng, aiz, không thể đem ái nhân chọc cho tức giận a, nếu không cho dù trong lao thật có giam giữ người, sợ cũng là vô ích. đành phải thần tình thất vọng nói: “Vây. Không làm thì không làm.” Vừa nói vừa than thở, giống như tiên đan ngàn năm đặt ở trước mắt hẩn, lại không ăn được vào miệng. Nơi này ôm lấy Tổ Y, sớm có cung nữ đưa khăn tắm, lược cùng nhiều thứ khác.

Tổ Y vốn là làm tình làm đến xương sống, thất lưng và chân đều nhuyển, hiện giờ lại ngâm mình trong nước, bị Hoàn Nhan Tự đùa nghịch một phen như vậy, càng không phát ra khí lực. Hoàn Nhan Tự lau khô thân thể y, thay cho y bạch sắc thụ y, nơi thất lưng dùng cẩm mang vấn lại, cổ áo bán khai, phong tình nói không nên lời, cùng với khí chất cao khiết tựa như băng tuyết của y, càng có vẻ phiêu dật xuất trần, liền khiến hẩn nhìn đến ngây người.

Có cung nữ muốn tiến lên đến giúp hai người chải tóc, bị Hoàn Nhan Tự ngăn trở, chính mình cầm lấy lược đùa nghịch giữ lấy mái tóc đen mượt như tơ dài đến thất lưng của Tổ Y, vừa chải vừa chơi đùa, chính xác là yêu thích không buông tay, nói: “Ngày đó khi người bị bắt, trẫm vì tra tấn người mà phạt người ở phía sau xe, ấn tượng sâu nhất chính là mái tóc này, dưới ánh mặt trời, thoát nhìn đúng là xanh thẫm, sau vài ngày, mái tóc này cũng dần dần khô héo hóa vàng, trẫm còn có chút lo lắng ngày sau sẽ bị hủy, cũng may nó rất cuộc lại khôi phục sinh khí, Tổ Tổ, người thân là chủ nhân của mái tóc đẹp này, hẩn là người càng biết rõ.”

Tổ Y hừ một tiếng, biết hẩn mượn cơ hội khuyên mình hãy suy nghĩ lại, chính là làm sao có thể nghĩ. Không kiên nhẫn nói: “Người chải xong chưa? Không muốn chải thì gọi người khác tới.” Nhìn trong gương Hoàn Nhan Tự đem mớ tóc kia từ trên vai kéo lên, chỉ lấy một thanh bạch ngọc trám xuyên qua, tóc đen bạch trám, càng có vẻ nhân như mỹ ngọc. Nhưng y đương nhiên sẽ không nghĩ như thế, yên lặng đứng dậy, Hoàn Nhan Tự vội lại ôm lấy y, hai người cùng trở về tới tắm cung.

Người nằm ở trên giường xuất thần, đã thấy Hoàn Nhan Tự lại xuất ra chiếc hộp vừa rồi, kinh hãi nói: “Người. Người. Người không phải đáp ứng ta đêm nay sẽ sẽ không.” những lời còn lại vô luận như thế nào cũng không thể rời khỏi môi.

Hoàn Nhan Tự thấy y lo lắng, vội giải thích: “Không phải, này bên trong là hai tầng, một tầng là dược kia, một tầng khác dùng để trị liệu, nơi đó của người đều xuất huyết, lại sưng đỏ, thoa cái này lên, đau đớn lập tức tiêu trừ, lại rất thoải mái, Tổ Tổ, người nhin thêm chút nữa, thoa xong rồi ngủ một giấc thật hảo, nếu không tối nay không chừng sẽ đau, sẽ rất khó chịu. Trẫm tuyệt không lừa người, thuốc này trân quý cực kỳ, đến đây, xoay người lại.”

Tổ Y cũng không phải người ngu ngốc, mới rồi nơi hậu đình quả thật đau xót như hỏa thiêu, khi ở trong bể, Hoàn Nhan Tự ngay cả mấy động tác cang cảm thấy thẹn hơn cũng đều đã làm qua. Bởi vậy khi hắn xoay người mình lại, y thật không có giấy dựa, Hoàn Nhan Tự cũng sưng sốt, thật lâu sau trên mặt hiện ra một cái tươi cười thật to, cẩn thận đẩy ra hai phiến mỡ, lấy ngón tay đem dược nhẹ nhàng thoa lên cục hoa sưng đỏ. Một bên nghe Tổ Y nhỏ giọng than thở: “Loại dược này giá trị cái gì? Còn nói là trân quý cực kỳ, phi.” Hắn nhin không được liền cười ra tiếng, Tổ Tổ của hắn, bộ dáng giận dữ thật đúng là đáng yêu. Đương nhiên, Tổ Y cũng không cảm thấy dược chính mình là đang giận dữ với Hoàn Nhan Tự, y cho rằng chính mình là đang phỉ nhổ, tuyệt đối phỉ nhổ thứ dược trong tay Hoàn Nhan Tự.

Nhưng rất nhanh sau, y liền phát hiện, thuốc này Hoàn Nhan Tự nói nó trân quý, thật đúng là có điểm đạo lý, khi thoa lên, hậu đình ban đầu giống như bị trát ớt lập tức một mảnh thanh lương, rất thoải mái. Nhìn Hoàn Nhan Tự đem dược thu hồi, rồi mới nằm xuống ôm chặt y, thỏa mãn cười nói: “Tốt lắm, ngủ đi, người khẳng định cũng mệt mỏi.”

Tổ Y chống cự một chút, sau một lúc lâu đỏ mặt giận dữ nói: “Người còn không cho ta mặc y phục mà?”

Hoàn Nhan Tự chính là đang hưởng thụ khoái hoạt hai người da thịt thân cận, trong đầu hồi tưởng một màn làm cho người ta mặt đỏ tim đập kia để tự tiêu khiển, chợt nghe Tổ Y hỏi hắn như vậy, không chút nghĩ ngợi đã đem ý niệm trong đầu nói ra: “Không cần đâu Tổ Tổ, chúng ta hiện tại ngủ, có lẽ canh ba canh bốn còn có thể tỉnh lại làm thêm một lần.” Đợi nói xong, hắn mới giật mình phát giác chính mình đang nói gì, sợ tới mức vội vàng lăn xuống đất. Cũng may hắn biết thời biết thế, nếu không mệnh căn tử phía dưới sợ là sẽ bị Tổ Y đá một cái mà phé đi.

Hoàn Nhan Tự chợt dạ nhìn bộ dáng Tổ Y tức giận đến chẳng phân biệt được phương hướng, cười hì hì trên mặt đất nói: “Tổ Tổ, người sao lại ở đêm động phòng hoa chúc liền nổi lên ý niệm mưu hại phu quân trong đầu?” Một bên đứng lên, tìm được tiết y của Tổ Y, chỉ thấy một mớ vải lũng nhùng. Hắn hắc hắc cười gượng hai tiếng, ngẩng đầu nhìn Tổ Y, chỉ thấy trên mặt ái nhân đã muốn thành xanh mét một màu, vội an ủi nói: “Không có việc gì, không có việc gì, trẫm sẽ lấy cho Tổ Tổ một kiện khác.” Nói xong đi ra gian ngoài, cao giọng nói: “Đem một kiện tiết y lại đây.” Tiếp theo rèm cửa vén lên, Tử Nông cầm trong tay một bộ tuyệt đoạn tiết y tiết khổ đi đến.

Hoàn Nhan Tự nhìn thấy nàng, kinh ngạc, nói: “Người không ở phía trước tiếp đón tân khách sao, chạy đến nơi đây làm gì? Văn yển cũng sẽ không nhanh như thế đã xong chứ?”

Tử Nông che miệng cười nói: “Là thái hậu nương nương phân phó nô tỳ đến đây hầu hạ. Nô tỳ thâm nghĩ, cũng nên đến đây, chủ tử đã rất nhiều ngày thanh tâm quả dục, tối nay khó tránh khỏi gấp gáp, vật này, nô tỳ sớm đã chuẩn bị.” Nói xong đưa y phục cho Hoàn Nhan Tự.

Hoàn Nhan Tự hung tợn trừng mắt nhìn nàng một cái, biết những lời này đã bị Tổ Y nghe được, hừ một tiếng nói: “Người cứ quen miệng nói như thế, một ngày bị trẫm bắt được sai lầm, xem ta phạt người thế nào.” Nói xong vội tiến vào phòng trong, lấy lòng đối Tổ Y cười nói: “Tổ Tổ, cái kia. Y phục đã đem đến đây. Có muốn vì phu giúp người thay không. Ôi.” Nguyên lai Tổ Y dưới tình thế cấp bách, không chút nghĩ ngợi đã đem một cái gối đầu biến thành ám khí ném ra ngoài, y vốn là người tập võ, đưa nội lực vào chiếc gối này, khiến cho nó cùng tảng đá hay búa tạ không khác biệt mấy, Hoàn Nhan Tự sợ tới mức vội né. Chính là cử chỉ này tuy là phần nộ, thứ ném ra dù sao cũng là chiếc gối, nên không khí giữa hai người càng thêm kiểu diêm, cũng không ít xấu hổ.

Lập tức Tổ Y sinh khí, hung tợn trừng mắt nhìn Hoàn Nhan Tự, không cho hắn lại tới gần mình. Đáng thương Hoàn Nhan Tự là vua của một nước, trong triều đình uy phong lẫm liệt, nhưng gặp phải Tổ Y lúc này lại biến thành kẻ sợ vợ. Tình dục đã muốn toại nguyện, đành phải ủy ủy khuất khuất đem chăn trải tạm lên ghế ngủ một đêm. Tính ra bọn họ hoàn phòng khi chỉ mới hoàng hôn, đêm động phòng hoa chúc này, rốt cuộc vẫn là trôi qua uống phí.

Cái gọi là xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi. Tổ Y trần trọc một đêm, cho đến khi trời sắp sáng thì mệt nhọc ngủ say đi. Hoàn Nhan Tự nghe thấy y hô hấp đều đều, lúc này mới dám lặng lẽ chạm lên ái nhân ở trên giường thỏa mãn trong chốc lát, nhưng gà đã xướng canh năm. Thái giám ở gian ngoài nhẹ nhàng khụ một tiếng, thấp giọng nói: “Hoàng Thượng, nên thượng triều.”

Hoàn Nhan Tự thật sự là không muốn rời Tổ Y nửa bước, nhưng thân là nhất quốc chi chủ, sao có thể tùy hứng làm vậy. Hắn luôn luôn tự nghiêm khắc với bản thân, lúc nào cũng đem giáo huấn về những quân chủ mất nước ghi tạc trong lòng. Bởi vậy ngồi dậy, trầm thanh nói: “Đã biết, các người đều ra gian ngoài hầu hạ, để cho Tử Nông tiến vào, chờ hoàng hậu tỉnh hảo rồi hầu hạ.” Một tiếng hoàng hậu này nói ra, trong lòng trong đầu cùng với ba nghìn sáu trăm lỗ chân lông toàn thân không có chỗ nào không thư sướng thống khoái, liền ngay cả cước bộ đều nhẹ nhàng. Lâng lâng ra tới gian ngoài, Tử Lưu cũng đã chạy đến, hầu hạ rửa mặt chải đầu mang giày, hướng tiền điện mà đi. Nơi này Tử Nông đi đến Tận Tình Uyển, chuyên tâm đợi Tổ Y tỉnh lại.

Chương 37

Bất giác mặt trời đã lên cao, Tổ Y từ từ tỉnh dậy, mới vừa cử động thì toàn thân lại không một chỗ không đau nhức, xương cốt đều như bị tan ra, vừa muốn giãy dựa ngồi dậy, Tử Nông đã vào đến, đè lại nói: “Nương nương trước nghỉ ngơi một chút, để Tử Nông giúp người hoạt lạc gân cốt rồi hãy ngồi dậy.” Chợt thấy Tổ Y ngẩng đầu, hai mắt lại dẫn theo một tia khẩn cầu nói: “Tử Nông cô nương, cầu người đừng gọi ta như vậy, vẫn cứ gọi là công tử được không?”

Tử Nông trong lòng cứng lại, liền biết trong lòng Tổ Y vẫn không an ổn, trong lòng hít một tiếng, gượng cười nói: “Có gì không được chứ? Người đã trở thành chúng ta Phân phó cái gì chúng ta đều phải nghe theo, huống chi gọi công tử cũng thuận miệng, thật đúng là không nên sửa lại.” Nói xong gọi mấy cung nữ lên, hầu hạ y rửa mặt chải đầu xong, lại truyền bữa sáng, hỏi Tổ Y: “Công tử còn có điều gì muốn phân phó không?”

Tổ Y lặng yên một lúc lâu, bỗng nhiên nói: “Ta muốn vào lao. Xem bọn hắn.” Lời còn chưa dứt, Tử Nông đã vội vàng nói: “Có gì hay đâu mà xem.” Thấy Tổ Y nghi hoặc nhìn mình, vội định thần nở nụ cười, vừa đem đệm chăn trên giường sắp xếp lại, vừa nói: “Ý của nô tỳ là nói công tử thân mình còn không thoải mái, huống hồ trong phòng giam có phải nơi tốt lành gì? Huống chi những người đó đại khái đã sớm trở về rồi. Ta hôm qua rõ ràng nghe thấy Hoàng Thượng đã phân phó Tử Nam đi thả người.”

Tổ Y thấy vẻ mặt nàng chợt lóe lên, trong lòng đã nghi hoặc nhưng trên mặt cũng không động thanh sắc, thân nhiên nói: “Nếu như thế, người đi tìm hai quyển sách đến cho ta đọc đi.” Tử Nông lúc này mới cười tươi nói: “Ân, ta đi ngay.” Không nghĩ chân trước của nàng mới vừa đi, Tử Lưu chân sau liền tiến vào, tả hữu nhìn xung quanh một hồi, ngạc nhiên nói: “Công tử, Tử Nông không ở trong này sao?”

Tổ Y nói: “Mới ra ngoài, người tìm nàng có việc?” Nghe Tử Lưu trả lời: “Đúng vậy, tìm nàng lĩnh tiền.” Lời vừa ra khỏi miệng mới phát giác không đúng, vội vàng nhìn phía Tổ Y, gấp gáp giải thích nói: “Tử Nông. Nàng giữa bốn người chúng ta là người lo chường quản tiền lương xuất nhập, các phi tử của Hoàng Thượng cũng không quản việc này. Bất quá công tử, à không, là nương nương, nương nương người đã là hoàng hậu, việc này nếu người muốn xen vào, là nên do người quản.” Nhìn thấy ánh mắt sáng quắc của Tổ Y nhìn mình, nàng mới ý thức được chính mình giống như đang nói quá nhiều, chợt dạ cười gượng, vội nói: “Cái kia. Nương nương. Nô tỳ còn có việc, xin phép ra ngoài trước.”

Tổ Y càng thấy kỳ quái, hôm nay là sao vậy? Tử Lưu ngày thường không biết trải qua bao nhiêu trường hợp lớn nhỏ nên sẽ không dễ kích động đến như vậy. Chuyện này nhất định có quỷ. Y âm thầm suy nghĩ, chính là cũng biết điều mờ ám này mình muốn hỏi cũng sẽ không tra ra, chỉ bằng các nàng chính mình tự nói ra. Thật khéo là Tử Nông lúc này đã trở về, Tổ Y liền đọc sách chốc lát, phút chốc chỉ cảm thấy thân mình buồn ngủ, nghiêng người nhắm mắt dưỡng thần, trong lòng suy nghĩ đến thái độ kỳ quái của Tử Nông cùng Tử Lưu.

Chẳng lẽ là Hoàn Nhan Tự đem những người đó tất cả giết hết, rồi lại không thể nói cho mình sao? Tổ Y nghĩ vậy cũng có thể, chợt lại phủ định đi, thậm nghĩ hắn còn muốn dùng những người đó uy hiếp mình, giết đối với hắn ngược lại vô dụng, tương lai chính mình nếu nhất quyết muốn gặp người, hẳn lấy ai đưa tới gặp mình đây. Huống chi y trong lòng thủy chung cảm thấy được Hoàn Nhan Tự mặc dù lãnh khốc vô tình,

cũng bất quá là bởi vì đã làm Hoàng Thượng lâu ngày, không muốn dựa vào cảm tình xử sự mà thôi, tuy là tâm địa như thiết nhưng cũng không đến nỗi mất đi thiên lương. Tình cảnh ngày đó, hẳn đổi từ người này sang người nọ, đại khái chính là muốn bức mình đáp ứng chuyện vi hậu, nếu mình tâm địa ương ngạnh không đáp ứng, hẳn cũng không nhất định sẽ hạ thủ được. Nghĩ đến đây, không khỏi còn có chút hối hận, nhưng biết sự tình nếu lại một lần diễn ra như vậy, kết quả vẫn là giống nhau, vô luận như thế nào, mình cũng không dám lấy tánh mạng những người đó ra mạo hiểm.

Chợt thấy một trận tiếng bước chân nhỏ đến gần, tiếp theo sa trưởng liền bị thả xuống. Tiếng bước chân nhẹ nhàng mà đi, chỉ chốc lát sau liền nghe được kế tiếp là thanh âm dễ nghe trầm thấp, nén giận nói: “Có chuyện gì mà vội như vậy, một ngày tới tìm ta bốn năm lần, công tử mới ngủ thôi đó.” Đúng là Tử Nông.

Thanh âm kia chính là Tử Lưu, cười hỏi: “Nương nương thực đã ngủ chưa? Vừa rồi thật làm ta giật cả mình, suýt lộ ra dấu vết, chúng ta đến nơi khác nói tiếp, đừng đánh thức y.”

Tiếng bước chân hai người dần dần đi xa, còn nghe được thanh âm Tử Nông phân phó một cung nữ: “Người đến các nơi trong cung truyền một lần, nhìn thấy hoàng hậu không được xưng hô nương nương, phải xưng là công tử.” Tổ Y trong lòng cảm kích Tử Nông, ở nơi này liền rón rén theo cửa sổ đi ra, theo đuôi hai nàng, vì y đã là hoàng hậu, bọn thị vệ lúc này liền không dám ngăn cản.

Mất thấy hai người ở trong tiểu đình hậu viên ngồi xuống, y liền chợt lách người sau khối giả sơn thạch, nghe Tử Lưu thở ra một ngụm khí, lớn tiếng nói: “Ai nha, lúc này mới dám thoải mái nói chuyện, số bạc diễn trò của bằng hữu thân nhân công tử, người cũng nên phê cho ta đi.”

Bạc diễn trò? Tổ Y càng thêm tò mò, vội lưu ý nghe Tử Nông nói: “Ta còn tưởng là chuyện gì, người sao lại bị số bạc này che mắt, keo kiệt như vậy, vì chuyện này mà thúc giục ta, lỡ như bị công tử hiểu thấu, ta xem người trước mặt Đại vương làm sao nói rõ công đạo.”

Tử Lưu cười nói: “Hiện giờ nên sửa thành Hoàng Thượng, người còn cứ gọi Đại vương Đại vương. Ta vốn cũng không cần bạc, nhưng lão gia vừa gửi thư, cha mẹ muốn thay đệ đệ đón dâu lập tân phòng, ta mặc dù không thể quay về, lễ này ổng nên đưa đến, đồng thời cũng giúp đỡ trong nhà một chút, bởi vậy thượng nhưng lại không có tiền. Huống chi người cũng biết, Hoàng Thượng khiến cho bằng hữu thân nhân của công tử phối hợp với ngài diễn xuất tràng giết người kia cho công tử xem, hướng công tử bức hôn, cấp cho cho mỗi người những mười lượng bạc, cũng hai mươi mấy người, số lượng đâu phải nhỏ, ta khó khăn lắm mới dành dụm được. Người nhanh phê cho ta, ta còn có mấy chuyện phải lo.”

Tử Nông theo trên người lấy ra phê điều, sớm có tiểu nha đầu dâng bút mực lên, vừa viết vừa cười nhạo nói: “Nhiều năm dành dụm như thế, người không thể so với chúng ta, còn có thể lộng chút được liệu trân quý đi bán, lúc này đã có đến hai trăm lượng bạc, thế nhưng lại dùng hết, nói ra có ai tin, ai ngờ người đem số tiền này dùng cho chuyện như vậy.” Một lời chưa xong, liền nghe thấy một thanh âm trầm thấp ẩn chứa ẩn nhẫn nói: “Đúng vậy, ta cũng muốn nghe một chút xem hơn hai trăm lượng bạc này dùng cho việc gì. Tử Lưu Tử Nông, lời nói mới rồi không đầu không đuôi, hiện giờ các người thành thật hảo hảo nói cho ta nghe một chút.”

Hai người vừa nghe thấy thanh âm này, sợ tới mức hồn phi phách tán, đồng loạt quay đầu nhìn, chỉ thấy Tổ Y mặt trầm như nước, từ sau giả sơn thạch hiện thân.

Tổ Y mặc dù ngu trung, nhưng là một người tuyệt đỉnh thông minh, vừa nghe những lời của Tử Nông Tử Lưu, liền hiểu được bảy chữ bát phân, chính là cũng không dám tin rằng thân nhân của mình lại thông đồng với Hoàn Nhan Tự diễn trò lừa mình, lừa mình đáp ứng với Hoàn Nhan Tự làm hoàng hậu của hắn.

Tử Nông Tử Lưu đã muốn bị dọa cho choáng váng, chân tay luống cuống đứng ở nơi đó, ánh mắt căn bản không dám nhìn Tổ Y, lắp bắp nói: “Công tử.” Những lời còn lại một câu cũng đều nói không được.

Tổ Y lạnh lùng nhìn các nàng, bỗng nhiên quay người lại, cười lạnh nói: “Hảo, các người không nguyện nói cho ta biết, ta liền đến hỏi Hoàn Nhan Tự, hẳn tổng có thể cho ta một lời giải thích.” Nói xong liền xoay người bước đi, chợt thấy trước mặt có hai bóng người hiện lên, vừa nhìn, Tử Nông Tử Lưu đã muốn quỳ gối trước mặt, gắt gao giữ chặt vạt áo y, than thở khóc lóc nói: “Công tử tha mạng a, nếu để cho Đại vương biết là hai chúng ta tiết lộ việc này, sẽ liền mất mạng, cầu công tử nể cảm tình thường ngày, tha cho chúng ta.”

Tổ Y vừa thấy các nàng rơi lệ, tâm liền lập tức nhuỷ , dừng lại cước bộ nói: “Nếu muốn ta tha cho các người, chỉ bằng đem chuyện này cẩn thận nói cho ta biết, yên tâm, ta sẽ không hướng Hoàn Nhan Tự hỏi chuyện. Nếu không cũng đừng trách ta không niệm tình cảm thường ngày.” Nói xong nâng hai người dậy, thấy các nàng liếc mắt nhìn nhau, Tử Nông nhân tiện nói: “Công tử nếu đã nói như thế, nô tỳ không dám lừa gạt công tử, thỉnh công tử ngồi xuống trong đình, đợi chúng ta tỉ mỉ nói cho người nghe.” Nói xong hai người đỡ Tổ Y vào trong đình ngồi xuống.

Tử Nông lại nhìn Tử Lưu liếc mắt một cái, lúc này mới ngẩng đầu lên, nói: “Chuyện tới hiện giờ, cũng chỉ có thể nói, chỉ cầu công tử ngàn vạn lần chờ nói cho Đại vương. Kỳ thật đêm đó cử chỉ của người hoàng đế kiểm tự vận hi sinh cho tổ quốc quả thật chọc giận ngài ấy, trở lại ngự thư phòng liền tuyên hình bộ thượng thư Hạ đại nhân đến, muốn hấn tra ra tất cả bằng hữu thân cận của người bắt lại, hạo áp chế người làm hoàng hậu. Ai ngờ ba ngày sau, Hạ đại nhân đem những người đều bí mật giam cầm lại thì Đại vương cũng dần dần tiêu khí đi một ít, nhìn đến thì chỉ thấy trong đó đủ lão nhân tiểu hài tử, phụ nữ có thai này nọ, tuy là những loại người có thể tuyệt đối áp chế người, chính là khi động thủ, lại phát giác không đành lòng. Đại vương tuy biết người nhất định không đợi đến khi các nàng chết mới chịu thỏa hiệp, nhưng xem thấy những người này đều không chịu được hù dọa. Nếu có người mất mạng, một là không thể nói rõ công đạo với người, thứ hai cũng thương thiên hại lí, thế là lại đem các nàng thả ra, ở lại một khu nhà nhỏ nhỏ trong cung, đem kế hoạch của mình nói cùng các nàng. Lại dùng đạo lý thuyết phục, nói người làm hoàng hậu, Kim Liêu Đại Tề là người một nhà, ngày sau tuyệt không dung túng người Kim Liêu tự ý làm bậy, ức hiếp Tề nhân. Những người đó vừa nghe liền có chút vui mừng, chính là không đành lòng lừa người. Đại vương còn nói, ý ngài muốn người làm hoàng hậu đã định rồi , nếu các nàng không đáp ứng diễn trận này, ngài liền phải diễn giả làm thực, đến lúc đó thực tổn hại mạng sống của ai thì không tốt lắm. Những người đó đang còn do dự thì nữ tử mang thai kia, chính là người đã cùng người lớn lên, nàng cũng thật là người dám đảm đương, không đợi mọi người thương lượng, liền đứng lên đáp ứng chuyện này. Đại vương cũng thập phần cao hứng, đáp ứng các nàng chỉ cần người đồng ý làm hoàng hậu, mỗi người đều được thưởng mười lượng bạc, chính là nếu người thật sự là ý chí sắt đá, ngài cũng tuyệt không tổn thương tánh mạng bất kì ai trong bọn họ. Kể từ đó, những người đó liền không do dự nữa, còn nói mười lượng bạc không phải số nhỏ, lúc trước Tề chủ cầm quyền thì đủ cho các nàng sinh sống hai ba năm, bởi vậy càng bị thuyết phục. Rồi mới. những chuyện tiếp theo công tử đều đã biết. Chỉ là những người đó cùng Đại vương diễn rất thật, đều gạt được người.”

Tử Lưu nói: “Cũng không nhất định vậy, công tử khi đó đã đói bụng mấy ngày, ý chí vốn bị ảnh hưởng, lại thêm tâm hoảng ý loạn, cho dù diễn không quá thật, cũng không thể nhận ra, chính là những người đó cũng không phải cố ý cô phụ công tử, thật sự là các nàng muốn diễn cũng phải diễn, không muốn diễn cũng phải diễn, nếu không đáp ứng Hoàng Thượng, có lẽ thực sẽ có họa sát thân, công tử không cần oán các nàng, nói các nàng dễ tiện, không để ý đến tình cảm trước đây mà lừa gạt người, nếu đổi lại là ta, cũng chỉ có thể làm như vậy.”

Hai người nói xong, đều lén nhìn sắc mặt Tổ Y, thấy biểu tình của y vẫn là thản nhiên như thường, thật sự nhìn không ra manh mối, chính khi còn đang lo sợ thì chợt thấy y nhẹ nhàng thở ra, lẩm bẩm: “Thì ra là thế, ta đã nói hấn không thể nào như thế ngoan độc.” Hai người hai mặt nhìn nhau, cùng có thái độ kinh dị, vì sao công tử lại biết, không những không oán hận Đại vương cùng bằng hữu diễn trò lừa y, trên mặt hình như còn có vẻ thoải mái, lại nghe Tổ Y hỏi: “Nói như vậy, Hoàn Nhan Tự thật ra có hảo ý, vì sao sau việc đó cũng không nói cho ta biết? Vừa rồi ta vừa nói muốn đi hỏi hấn, các người liền sợ tới mức như vậy, ta ban đầu chỉ hận hấn mất đi thiên lương, hấn nếu nói với ta, ta đối hấn chẳng phải còn tồn một phần hảo cảm sao?”

Tử Nông nói: “Đại vương mặc dù nghĩ như vậy, lại nói người nhất định không tin, ngài trái lại chẳng những bị người hận, còn bị người hoài nghi, ngài nói tình nguyện để người cho rằng ngài là hạng người lãnh khốc vô tình, cũng không thể để người nói ngài là kẻ hai mặt, nói dối lừa gạt người. Bởi vậy cũng không cho chúng ta lộ ra khẩu phong, sợ khiến người hoài nghi là thay ngài biện bạch, còn nữa, thân hữu của người tuy rằng bị ép buộc, rốt cuộc vẫn là cầm bạc lừa người, Đại vương cũng sợ người luẩn quẩn trong lòng, không biết tình cảnh bất đắc dĩ của các nàng mà nghĩ bị các nàng lừa gạt rồi thương tâm. Vì hai điểm này, liền lệnh cho chúng ta giữ nghiêm bí mật, ai ngờ trên đời này không có bức tường nào ngăn được gió, rốt cuộc vẫn để cho công tử biết được. Hiện giờ chỉ cầu công tử thương chúng ta, trăm triệu lần làm bộ như cái gì cũng không biết mới thỏa đáng, nếu không để Đại vương biết được, chúng ta chết không có chỗ chôn .” Nói

xong lại đồng loạt quỳ xuống cầu xin, trên mặt đều là biểu tình kinh hoàng.

Tổ Y nâng các nàng dậy, nói: “Yên tâm, ta không phải là người nói không giữ lời, việc này ta coi như không biết cũng được. Hai các người cũng quá không có tiền đồ, cho dù lộ ra dấu vết để cho ta biết được, các người là tâm phúc yêu tì của hần, làm sao đến mức phải lấy cái chết tạ tội chứ?”

Tử Lưu nói: “Công tử có điều không biết, chúng ta cùng Hoàng Thượng thuở nhỏ là cùng nhau lớn lên, vui đùa đều có, duy chỉ có mệnh lệnh của Hoàng Thượng không dám phạm sai lầm nhỏ nào, nếu không trọng trách khó tránh khỏi, ngày đó Hoàng Thượng đã nói qua, ai nếu không kín miệng để cho công tử biết liền đem đầu đến gặp ngài. Cố là làm cho chúng ta lúc nào cũng cảnh giác, biết được tính nghiêm trọng của chuyện này. Nhưng nếu thực phạm vào, Hoàng Thượng cũng không lưu tình. Ngài thường nói, chúng ta vốn là người tâm phúc của ngài, sủng nịch vô cùng, nếu ngay cả mệnh lệnh của ngài cũng không vâng theo coi trọng, đó là thị sủng sinh kiêu, lưu lại liền nguy. Bởi vậy ở ngày thường địa vị cấp bậc mặc dù không nghiêm khắc nhưng hoàng mệnh này nửa điểm cũng không dám cãi lời.”

Tổ Y im lặng, trong lòng mặc dù thấy Hoàn Nhan Tự thực làm như vậy không khỏi tàn nhẫn, nhưng cũng bội phục hần trị sự có cách. Người này thật sự là không đơn giản. Y trong lòng nghĩ như vậy, cảm tình đối Hoàn Nhan lại trở nên phức tạp, trong lúc nhất thời cũng không biết nên kính hay nên hận, chỉ nâng các nàng dậy nói: “Tốt lắm, đứng lên đi, ta sẽ không cho hần biết là được.”

Tử Nông cùng Tử Lưu đều thập phần cảm kích, Tử Lưu bỗng nhiên nói: “Đại ân đại đức của công tử, nô tỳ suốt đời khó quên. Danh tiếng nhân nghĩa của công tử, ta khi ở Kim Liêu đều đã nghe nói, hiện giờ làm hoàng hậu, chúng ta tất nhiên là cao hứng tâm phục, nhưng phải nhắc nhở công tử một tiếng, ta lần trước nghe Tử Nam nói, Tử Diễm tựa hồ đối với việc người làm hoàng hậu phi thường bất mãn. Ai, chúng ta bốn người tuy nói tình đồng tỷ muội, nhưng tính tình khác nhau rất lớn, mà nàng lại là người đã hạ quyết tâm thì nhất quyết không quay đầu lại, chuyện đã nhận định, dù là Đại vương cũng không khuyên được, cho nên nô tỳ thật sợ nàng đối với người gây bất lợi, thỉnh công tử trăm triệu lưu ý mới tốt.”

Tổ Y gật gật đầu nói: “Đa tạ người nhắc nhở, ta chú ý là được.” Trong lòng lại nói: “Ta là Tề nhân, lại là tù binh, vốn không nên vi hậu, Tử Diễm có nương sợ ta mê hoặc Hoàn Nhan Tự, tự nhiên bất mãn, nàng nếu phải trừ ta, đó là vừa khéo, làm cho ta đỡ xuống cái danh hoàng hậu này, dù cho đánh mất tánh mạng ta cũng nguyện ý. Cảm kích nàng còn không kịp nữa là.” Mặc dù nghĩ như vậy, lại chưa nói ra, nơi này Tử Nông cùng y trở về, Tử Lưu như cũ đi đến hầu hạ Hoàn Nhan Tự.

Chương 38

Liền có mấy phi tần theo hện đến chỗ Tổ Y thỉnh an, cười nói: “Vốn nên sớm tới, nhưng công tử đêm qua nhất định là được Hoàng Thượng yêu thương, bọn thiếp nghĩ người sẽ không thể dậy sớm, cho nên đợi đến lúc này, lại nói Hoàng Thượng đối công tử thật sự là tốt cực kỳ, sáng sớm liền cho người đến chỗ thái hậu, nói công tử mệt mỏi, hôm nay sẽ không đến thỉnh an, bọn thiếp mới từ chỗ thái hậu đến, nghe nói vậy, liền hện cùng nhau đến đây.”

Tổ Y nghe xong lời này, trong lòng liền như có một khối đá lớn đè xuống, nuốt không được, phun không ra, xấu hổ xấu hổ vô cùng, mấy phi tử kia liền biết y vẫn ngại ngùng, cũng không trêu ghẹo thêm, nói một hồi chợt nghe ngoài cửa sổ một thanh âm vang lên: “Mẫu hậu đã dậy chưa? Nhi thần vội tới thỉnh an mẫu hậu đây.”

Không nói đến Tổ Y tức giận đến hận không thể đem răng nanh cắn xuống, ngay cả mấy phi tử kia vừa nghe thấy thanh âm này, đều sợ hãi vội đứng lên, xem tư thế kia như là hận không thể trên mặt đất đào ra cái động để cho các nàng nhảy xuống. Tổ Y thầm nghĩ: xem ra tiểu ác ma đã đem những người này chọc ghẹo đến phát sợ, chính là hần nếu cũng xem ta như những người này liền mười phần sai lầm rồi, Hoàn Nhan Tự dạy con vô phương, hôm nay ta liền thay hần giáo huấn một chút thái tử Kim Liêu quốc này, cho hần biết nên làm người thế nào.

Liền thấy Hoàn Nhan Sóc kích động xông vào, nhìn thấy mấy phi tử kia, trên mặt tươi cười càng sâu, lớn tiếng nói: “Chà, các mẫu phi đều ở trong này a, sao đến đây đủ như vậy, thật giống như đưa thiếp mời thỉnh đến a.” Nói xong quét mắt nhìn qua, lại nói: “Ngân Cơ sao không tới? Nàng cũng quá lên mặt rồi, khoan nói hiện tại đã thất sủng, cho dù được sủng ái, còn có thể lớn hơn hoàng hậu sao? Hừ hừ, đây là tội

đại bất kính.” Nói xong nhìn về phía Tổ Y nói: “Mẫu hậu đừng phiền não, xem ta đi đưa nàng đến để cho người hết giận.” Nói xong thật như muốn đi ra ngoài.

Tổ Y hừ một tiếng nói: “Người trước trở lại đây đã, ta hỏi ngươi, đến chỗ ta làm gì?”

Hoàn Nhan Sóc lập tức trừng nhìn y, ngạc nhiên nói: “Làm gì? Mẫu hậu, chuyện này cũng cần phải hỏi sao? Tất nhiên là thỉnh an.”

Tổ Y gật đầu nói: “Thật phải đa tạ ngươi đã lo lắng, được rồi, thỉnh an xong thì trở về đi, chuyện của ta cũng không cần ngươi quan tâm.” Lời y còn chưa dứt, Hoàn Nhan Sóc đã muốn hưng trí bưng bưng, nói: “Mẫu hậu, lời này cũng không đúng, ta chẳng những là hướng người thỉnh an, còn muốn ở chỗ người lắng nghe lời dạy dỗ đây. Người là quốc mẫu, ta lại là thái tử, trách nhiệm chỉ dạy tự nhiên là thuộc về người.” Vừa nói vừa xoa tay, thầm nghĩ: nghĩ muốn đuổi ta đi, nào có dễ dàng như vậy.

Lại không biết Tổ Y chỉ chờ hần nói những lời này, liếc mắt những phi tần đang trong lòng run sợ kia một cái, nói: “Các người thỉnh trở về đi, ta phải hảo hảo dạy thái tử.” Nói xong đứng dậy, trên mặt tươi cười, nhìn thấy Tử Nông trong lòng bồn chồn, thầm nghĩ: “Thái tử rất bừa bãi, lão hổ không phát uy thì xem là bệnh miêu, lúc này xem ra cần phải chịu thiệt.”

Các phi tử chỉ chờ có vậy, cũng lo lắng thay cho Tổ Y, cẩn thận từng bước chậm rãi đi ra ngoài, nơi này Tổ Y bước đi thông thả đến trước mặt Hoàn Nhan Sóc nói: “Nếu ta có trách nhiệm dạy người, vậy đi theo ta.” Nói xong đi ra cửa phòng trước.

Hoàn Nhan Sóc là kiểu người gì a, đó là một con tiểu hồ ly, vừa thấy tư thế này của Tổ Y, toàn bộ không có nửa điểm thái độ xấu hổ chỉ cảm thấy thật sự kinh ngạc, cũng âm thầm ngửa cổ lên, lẩm bẩm: “Hay là ta đối y đùa quá độc ác, muốn tới hàng phục ta đây.” Lại lấy mắt nhìn lên khuôn mặt Tổ Y, không khỏi càng thêm khẳng định dự đoán của mình, liền muốn nhanh chân chuồn mất, cười nói: “A, mẫu hậu à, nhi thần bỗng nhiên nhớ tới còn có một chuyện trọng yếu không thể chậm trễ, nhi thần cáo lui trước.” Nói xong xoay người muốn chuồn đi.

Tổ Y cười lạnh một tiếng, võ công y so với Hoàn Nhan Tự tất nhiên là kém rất nhiều, nhưng cũng xem là cao thủ, Hoàn Nhan Sóc kia tuy rằng thích luyện võ, nhưng tuổi còn nhỏ, làm sao có thể so được với Tổ Y, chỉ nghe “Ồi” một tiếng, cổ áo đã bị Tổ Y bắt lấy, liền như vậy kéo lên, vừa dựa sát vào hần vừa cười nói: “Chuyện gì? Muốn đi đào tổ chim hay là đi tìm phi tử nào gây phiền toái a? Ta nhớ rõ hiện tại là thời điểm người đến chỗ thái phó học tập mà, có thể có chuyện trọng yếu gì?” Nói xong đem hần đưa cho Tử Nông nói: “Mang hần theo, đi theo ta.”

Tử Nông đáp ứng một tiếng, gắt gao trao lấy Hoàn Nhan Sóc đang suy nghĩ chạy trốn, nói nhỏ: “Thái tử a, không phải tỷ tỷ không giúp người. Thật sự là công tử ngày thường ôn nhu dễ thân cận, nhưng nếu phát uy thì liền nguy. Ngay cả Hoàng Thượng sợ là cũng phải nhượng ba phần a. Người liền nhận mệnh đi, ai bảo người không có việc gì làm lại đến trêu chọc chứ.” Thế là theo sau Tổ Y đi đến tiểu thư phòng Hoàn Nhan Sóc vẫn thường học tập.

Lúc đó hai thái phó đang uống trà nói chuyện phiếm. Hoàn Nhan Sóc không muốn học tập, bọn họ cũng vui vẻ đến thoải mái tự tại, bởi vậy mới không bị tiểu ác ma này đuổi đi. Mấy kẻ trước đây đều bị bị hần âm thầm xua đuổi. Khi Tổ Y đến nơi đây, nhìn thấy thái độ hai người kia, liền không khỏi nhíu mày một chút, thầm nghĩ: “Người như vậy cũng xứng là đế sư sao?” Chỉ vì bất quá muốn giáo huấn thái tử nhưng vẫn thủy chung đối thân phận hoàng hậu của mình không thể chấp nhận, bởi vậy liền không nói gì, chỉ ngồi xuống nói: “Thái tử, người không phải nói muốn ta dạy người sao? Hôm nay ta sẽ nhìn xem người học tập như thế nào.”

Hai thái phó kia vừa thấy hoàng hậu nương nương được Hoàng Thượng sủng nịch vô cùng, thậm chí đem hết thủ đoạn đoạt lấy này giá lâm, sợ tới mức trước tiên ở trên mặt đặt lạy mấy cái, rồi mới đứng lên, nghe Tổ Y nói muốn xem Hoàn Nhan Sóc học tập như thế nào, liền vội cấp thái tử mấy tiết khóa, Hoàn Nhan Sóc như thế nào chịu nghe lời, khiến bọn họ lo lắng đến độ trên đầu mồ hôi lạnh ứa ra.

Một ngày qua đi, Hoàn Nhan Sóc cuối cùng cũng đã nếm mùi lợi hại của Tổ Y, y chẳng những bãi miễn hai thái phó vô năng kia, đem mấy lão nhân cổ hủ trước kia triệu về, lại tự mình giao bài tập cho hần, nếu đến kỳ không thể hoàn thành liền gánh trọng phạt sao chép năm trăm lần “luận ngữ”, chính mình vừa mới

nói một câu: “Người là gì của ta, lo lắng quản làm gì.” Đã bị y dùng lời nói của mình đáp trả lại: “Câu hỏi này thật buồn cười, ta không phải mẫu hậu của ngươi sao? Là ngươi chính mình yêu cầu ta nhận lấy trách nhiệm dạy dỗ ngươi, ta lại sao có thể để cho ngươi thất vọng.” Nhìn thấy bộ dáng y nói đến hai chữ ‘mẫu hậu’ kia nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể đem chính mình ăn thịt, Hoàn Nhan Sóc rất đau xót phát hiện rằng, chính mình thế nhưng phạm phải chuyện ngu xuẩn đem tảng đá tự ném chân mình.

“Ai biết Tổ Y này lại thích ghi thù như thế a”, hắn thầm thì than thở, nhìn bóng dáng Tổ Y đi xa, đúng là vẫn không cam lòng, lớn tiếng nói: “Ngươi lo lắng cho ta như thế, nghĩ muốn đem ta giáo dục thành một minh quân giống phụ hoàng, chẳng lẽ ngươi không nghĩ khôi phục Đại Tề sao?”

Tổ Y cũng không quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Phụ hoàng ngươi đã nói qua, ‘dân vi trọng, xã tắc thứ chi, quân vi khinh. Chỉ cần có thể cho thiên hạ dân chúng một cuộc sống thái bình thịnh thế, người ngồi trên long tòa kia là ai cũng không quan trọng’. Ta cảm thấy những lời này cũng có đạo lý, ngươi nên hảo hảo học tập đi, ngàn vạn lần đừng cô phụ kỳ vọng của ta.”

Hoàn Nhan Sóc chỉ có thể nhìn bóng dáng y mà sợ run, hắn biết Tổ Y này không phải là nhân vật đơn giản. Nhưng mà từ khi phụ hoàng cùng y tới nay, mình chỉ nhìn đến mặt cổ hủ của y. Tuy không phải hạng người yếu đuối có thể khinh thường nhưng lại chỉ biết thương tiếc cố quốc, cảm hoài thân thể, tự oán tự hận. Nhìn thế nào cũng không giống hạng cơ trí hơn người, thông minh lanh lợi. Bởi vậy mình mới dám lớn gan lấy chuyện khi dễ đùa cợt y làm niềm vui, ai ngờ đã nhìn lầm người này rồi, liền bị nhanh báo ứng như vậy. Nhưng tối trọng yếu là: nếu mình không nghe lời y, y chỉ cần ở bên tai phụ hoàng thổi một trận tiểu phong, phụ hoàng nguyên bản đã bất mãn chính mình học tập không tốt, khẳng định sẽ không khinh tha cho mình, ô ô ô.

Tử Nông lúc này đối Tổ Y đã sùng bái tới tột đỉnh, dọc theo đường đi hưng phấn ríu ra ríu rít: “Công tử, ta cho tới bây giờ không thấy qua bộ dáng thái tử nghe lời như thế đâu, ha ha ha, hắn cuối cùng cũng biết thế nào là lợi hại, người không biết hắn trước kia vô pháp vô thiên đến mức nào đâu, người trong hoàng cung, ngoại trừ Hoàng Thượng ra, không có ai dám quản. Hoàng Thượng sự tình bận rộn, lại niệm tình hắn còn nhỏ đã tang mẫu, trước đây ốm đau cũng nhiều, cho nên không khỏi càng thêm cưng chiều. Chính là công tử, hiện giờ hắn nghe lời người như thế, người nên bảo hắn đừng đi khi dễ phi tử nữa mới phải, nhưng cũng không cần lo lắng, sau này nói cũng được.”

Tổ Y hừ một tiếng nói: “Hắn không có thời gian đi quấy rối người khác đâu, bài tập ta giao cho hắn sẽ khiến hắn bận rộn vô cùng nên đừng nói đến chuyện đi chơi, hài tử này thật sự rất đáng giận, bắt được chỗ đau của người khác sẽ không thả lỏng, cũng nên hảo hảo giáo huấn, Hoàn Nhan Tự sự vụ bận rộn, cũng không nên phóng túng hắn đến nước này.” Vừa dứt lời, liền nghe phía sau một thanh âm ôn nhu cười nói: “Ân ân ân, Tổ Tổ thân yêu, vi phu biết tội rồi, còn phải đa tạ người thay ta dạy dỗ Sóc Nhi, người cứ việc thẳng tay làm, trẫm càng cảm kích người thôi.” Hai người xoay lại nhìn, liền thấy Hoàn Nhan Tự không biết từ khi nào đã đứng ở phía sau, trên miệng treo một nụ cười tươi rói, đang chuyên chú nhìn ngắm Tổ Y, trong mắt lộ ra tình ái vô hạn. Hắn lúc này chỉ để ý nhìn âu yếm ái nhân, lại không biết Tổ Y đang muốn tìm hắn.

Tổ Y nhìn Hoàn Nhan Tự, nhìn nam nhân mình vừa kính nể lại vừa oán hận này, nhìn cừ địch bất cộng đái thiên này, lại là nam nhân bình sinh cận hữu tri kỷ này, nhìn nam nhân vốn nên muốn đoạt mạng y lại cố tình cố chấp muốn chiếm lấy tim y này, trong nhất thời, có một loại cảm giác ngay cả chính mình cũng nói không rõ chậm rãi từ đáy lòng lan ra, rõ ràng nên hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng vì cái gì thời điểm khi nhìn thấy hắn, nghĩ đến ôn tồn của hắn khi đau khổ ỉn nhẫn chỉ vì muốn mình có thể dễ chịu một ít đêm qua. Nếu nói là đã yêu nam nhân sau này chính là chúa tể của mình này, thì vì sao bóng ma của mối thù diệt quốc lại không thể mờ nhạt đi. Y đứng ở nơi đó, nhìn khuôn mặt Hoàn Nhan Tự, suy nghĩ lung tung, nhưng càng nghĩ càng loạn.

“Tử Nông, trẫm. trên mặt trẫm có hạt cơm sao?”, Hoàn Nhan Tự khấn trương sờ mặt mình, thật kì quái a, Tổ Tổ từ trước đến nay đều là lưỡi liềm mắt nhìn mình một cái, hôm nay vì sao lại nhìn chăm chú như vậy, trong nhất thời, hắn chỉ có thể nghĩ đến dung nhan mình có điều gì bất ổn.

Tổ Y nhìn động tác sờ mặt khấn trương của hắn, trong đầu bỗng nhiên đã tưởng tượng ra hình ảnh nam nhân cừu ngu chí tôn này đến một khu nhà nho nhỏ trong thiên điện, đối một đám bách tính bình thường vừa đầm vừa xoa khăn cầu bọn họ phối hợp diễn trò lừa gạt ép hôn, rồi đến hình ảnh thanh toán cho mỗi người mười hai lượng thù lao, không biết vì sao, cảnh tượng khiến mình khắc cốt铭 tâm, suy nghĩ một

chút đau đầu muốn chết kia hiện giờ lại hòa tan không ít, thậm chí nghĩ một chút nữa đến bộ dạng khi đó của Hoàn Nhan Tự, thế mà lại liền cảm thấy thực buồn cười. Y trong lòng suy nghĩ, ngoài miệng đã không tự kìm hãm được mà cười ra tiếng.

Nương ơi, chuyện gì đang xảy ra a? Hoàn Nhan Tự tựa như bị sét đánh mà ngây ngốc đứng ở nơi đó, thật. thật là, Tổ Tổ. Tổ Tổ y. y thế mà lại cười với mình. Y. y thế mà lại cười với mình. Niềm vui sướng quá lớn bao phủ lấy hắn, nhưng hắn cũng không có hành động hay cảm giác gì, trong lòng chỉ có một thanh âm, dù trên mặt có sột hột cơm thì có sao, dù cho có nhiều hơn cũng có ngại gì.

Tổ Y cũng lập tức phát giác mình đang thất thố, bực bội khựng một tiếng, khuôn mặt đều đỏ lên, mình thật là có bệnh rồi, đối với cừu địch diệt quốc bức hôn mà còn có thể cười được, y đối với hành vi của mình thật phần không thể tha thứ, quay đầu bước đi, lại bị Hoàn Nhan Tự đã lấy lại tinh thần gắt gao theo sát. Tổ Tổ dài, Tổ Tổ ngắn kêu mãi không ngừng.

“Hoàn Nhan Tự, ngươi rảnh rồi không có việc gì làm sao? Ta không tin thiên hạ thái bình tới mức ấy.” Đuối không được kẻ bám dai như đường mạch nha kia, Tổ Y đơn giản quay người lại, không kiên nhẫn chất vấn. Đáng tiếc nam nhân phía sau đã sớm bị nụ cười kia câu mất hồn phách, một bộ dáng si mê ngay cả Tử Nông nhìn đều cảm thấy đúng là thật sự dọa chết người ta.

“A, thật có mấy việc nhưng trăm đã xử lý xong rồi.”, Hoàn Nhan Tự được yêu tì tâm phúc huých một chút lấy lại tinh thần, làm hết phận sự mà hướng hoàng hậu báo cáo chiến tích của mình: “Hiện tại không thể so với trước khi, sự tình đều đã đi vào quỹ đạo, không giống tình cảnh hỗn loạn lúc trăm mới vừa đến nơi này, không phải trăm nói xấu người chết, Tề đế kia đại khái chỉ biết sống phóng túng, một Đại Tề hảo hảo như vậy bị hắn khiến cho thê thảm, hỗn loạn, trăm thật vất vả mới thu thập xong, đầu tiên là giảm miễn sưu cao thuế nặng các nơi.” Hắn còn muốn tiếp tục thỉnh công, lại bị Tổ Y ngắt lời, chỉ nghe y thần nhiên nói: “Nếu như thế, ta thật nghĩ muốn hảo hảo nhìn xem người đem Đại Tề chúng ta thống trị như thế nào, trời cũng sắp trưa, không bằng chúng ta cải trang đi ra ngoài ăn trưa đi, ta rời khỏi Đô Duyên đã năm, sáu năm, cũng không biết quán mì thịt bò yêu thích kia vẫn còn hay đã mất.”

Y vừa nói xong lời này, Tử Nông liền biết y có chút không tin Hoàn Nhan Tự thật có thể xem con dân Đại Tề như người trong tộc mình, cho nên muốn đi ra ngoài dùng chính hai mắt mình nhìn xem. Tuy nói trước khi đi trên đường cũng đã nghe qua, nhưng hành trình khi đó cũng đã định trước, nếu muốn phái người an bài trước đó cũng không có gì là không thể. Cho dù đã có lời nói của Hứa Cẩm Hoa, cũng là trăm nghe không bằng một thấy.

Hoàn Nhan Tự lại không nghĩ nhiều, mà hưng phấn quá độ liền gật đầu nói: “Ý kiến hay ý kiến hay. Tổ Tổ, tuy rằng ngươi là hoàng hậu, nhưng một người như ngươi, trăm sao có thể để ngươi nhất nhập cung môn thâm tự hải, giống nữ nhân bình thường mà đối đãi người chứ? Trăm sẽ cho người an bài, chúng ta liền đi ra ngoài, người yên tâm, dù quán kia không còn, trăm cũng nhất định giúp ngươi tìm được lão bản, để cho hắn một lần nữa khai trương.”

Ba người vừa nói vừa đi, nơi này từ sau một thân cây có một bóng người đi ra, chính là Tử Diễm, trên mặt nàng một mảnh oán hận, lầm bầm: “Quả thực đúng như ta đã tiên liệu, Tổ Y này không trừ đi, quốc vận Kim Liêu sẽ tràn ngập nguy cơ. Xem ra chỉ có thể dựa theo lời Úc đại nhân mà làm, nhưng cũng phải cẩn thận xem xét lại chi tiết kế hoạch.” Thương nghị đã định, nàng cũng xoay người rời đi.

Chương 39

Đô Duyên là một đại đô thành lại là đế đô của năm triều đại nên căn cơ thâm hậu, mặc dù Tề đế vô đạo khiến cho đại thành này rơi vào một hồi mệnh tử, biến thành lòng người hoảng sợ, kinh tế tiêu điều, nhưng Hoàn Nhan Tự vừa đăng vị, một chút sửa sang lại liền lập tức khôi phục vẻ phồn hoa lúc trước.

Hoàn Nhan Tự, Tử Nông, Tổ Y một đường bước đi, nhìn thấy trên đường điểm phơ san sát, người người hi nương, không sao giống với một kinh thành vừa mới lâm vào cảnh diệt quốc. Tổ Y liếc mắt nhìn nam nhân luôn miệng hưởng mình khoe khoang thành tích bên cạnh một cái, không biết vì sao, nhìn thấy bách tính thái bình như thế, mặc dù Hoàn Nhan Tự khoe khoang thập phần buồn nôn nhưng trong lòng y cũng không có một chút phản cảm. Tìm được quán mì thịt bò kia, nghe mọi người nhàn thoại, tận hứng ăn một hồi. Khi nghe nhàn thoại ngẫu nhiên có đề cập đến Kim Liêu hoàng đế, ngôn từ cũng đều là tán thưởng ca tụng. Hoàn Nhan Tự liền càng trở nên đắc ý, chợt nghe Tổ Y nói: “Người nói đã đem những người bị bắt

lần đó thả ra hết rồi phải không? Vừa vặn cũng không có việc gì, không bằng chúng ta đến xem đi, nơi các nàng ở ta vẫn còn nhớ rõ.”

Thật là một lời nói ra thiên địa biến sắc, liền thấy Hoàn Nhan Tự vừa rồi còn đặc ý dào dạt lập tức giống như một lão chuột nhìn thấy mèo mà trở nên nao núng, giọng điệu ban đầu hăng hái, khoe khoang đều hóa thành lấp bắp: “Cái kia. Cái kia. Tổ Tổ. Người. Người còn. Còn không tin. Không tin trầm sao? Có. Có cái gì. hay Trời. Trời cũng đã trễ. Chúng ta. Cũng phải trở về.”

Tử Nông cũng bị dọa tới mức hoa dung thất sắc, vừa nghe chủ tử nói như thế, cũng vội phụ họa theo: “Đúng vậy, công tử, nô tỳ dám dùng tánh mạng đảm bảo bọn họ sống rất tốt, Hoàng Thượng nói có lý, đã trễ rồi, chúng ta cải trang đi ra ngoài đã là không nên, về trễ lại càng không phải.”

Tổ Y lại đã sớm hạ quyết tâm, mỉm cười nói: “Các người không biết nói như thế chỉ càng gia tăng nghi ngờ của ta sao?” Nói xong cũng không để ý hai người kia, hướng đến chốn xưa mà đi.

Công tử a, người cũng thật ác mà, ngàn vạn lần không cần khiến ta và Tử Lưu bị lộ ra chứ. Tử Nông vừa đi vừa nghĩ, càng thêm lo lắng, nhìn nhìn khuôn mặt khổ sở của chủ tử bên cạnh, trong lòng lại có một tia khó hiểu dâng lên, lặng lẽ huých hấn, nhỏ giọng hỏi: “Chủ tử, công tử nếu biết được chân tướng, chỉ đối ngài càng thêm có lợi, ngài làm gì lại có bộ dáng đó, thật không cần thiết.”

Hoàn Nhan Tự trợn mắt liếc Tử Nông một cái, thấp giọng quát: “Ngu ngốc, có lợi cái gì, nếu lúc trước y biết được chân tướng, có lẽ còn có thể vì trẫm không phải hạ người táng tận thiên lương mà vui mừng, nhưng hôm nay hình tượng ngoan độc của trẫm đã muốn xâm nhập vào nội tâm y, hướng chi hoàng hậu cũng vì ép bức mà thành, lúc này lại tìm đến những người đó, biết được trẫm liên hợp với các nàng lừa y, cái này. Cái này không phải là tội càng thêm tội sao? Hơn nữa tội danh lừa gạt này cũng không nhẹ, y nếu lại miên man suy nghĩ, cho rằng cảm tình của trẫm đối với y cũng là lừa gạt, người nói. Người nói phải làm sao mới tốt đây?”

Tử Nông trợn mắt há hốc mồm nhìn chủ nhân anh minh cơ trí, tâm tư tế nhị của nàng: trời ơi, chủ tử nghĩ thật nhiều a. Lại nghe Hoàn Nhan Tự nhỏ giọng lẩm bẩm: “A di đà phật, ngàn vạn lần phù hộ những người đó đừng lộ ra dấu vết gì mới tốt, để cho Tổ Tổ biết các nàng không chỉ lừa y mà còn được lời mười lượng bạc, đối với các nàng cũng không có lợi, còn khiến cho Tổ Tổ thương tâm.”

Khi đến được con phố kia, nhìn thấy các dạng kiến trúc phần lớn đều bảo trì nguyên trạng, Tổ Y thấy cảnh tượng quen thuộc này, trên mũi chỉ cảm thấy đau xót, hiem hiem rơi lệ, chậm rãi đi tới phủ đệ năm đó của mình, biết được sau khi y rời đi, phủ đệ đã bị Tề đế đem thưởng cho người khác, hiện giờ là nơi ở của cả nhà một cự thần Tề quốc, gia phó giờ cũng tứ tán, y thấy cảnh đau lòng, không nhìn nữa, liền đi vào nhà của lão phụ nhân năm đó mình phụng dưỡng, nhìn thấy hàng xóm láng giềng đang ở bên trong nhàn nhã làm việc nhà, còn có người nữ tử mang thai và mẫu thân của tiểu cô nương ngày đó ở trong đám người.

Hoàn Nhan Tự trong lòng đã lạnh đi phân nửa, nghĩ sao mà trùng hợp quá vậy, những thủ phạm ngày đó cùng mình lừa gạt Tổ Y đều ở trong này, sắc mặt hần trắng bệch, còn Tử Nông thì sắc mặt chuyển xanh. Những người trong phòng nhìn thấy bọn họ, đầu tiên là kinh ngạc, rồi định đến bái kiến.

Hoàn Nhan Tự trong lòng bồn chồn, vừa muốn nói mấy câu ám chỉ một phen, Tổ Y đã ở trong phòng nhìn một vòng, rồi mới mỉm cười nói: “Các người sống tốt như vậy, ta cũng yên tâm.” Vừa dứt lời, liền thấy nữ tử mang thai kia tiến lên một bước, vẻ mặt xấu hổ nói: “Tổ đại ca, ngày ấy quyết định cùng Hoàng Thượng hợp tác lừa gạt người, toàn bộ đều do ta quyết định, người ngàn vạn lần không nên trách những người khác, ta ở đây, tùy người xử lý.” Nói xong quỳ xuống, liền được Tổ Y một tay đỡ lấy.

Nghĩ đến Hoàn Nhan Tự kia, đang cơ chính vào khi Kim Liêu đang rối loạn, trường hợp gì mà chưa từng trải qua, đúng là trên trời dưới đất, tung hoành một cõi. Ai ngờ hiện giờ vừa thấy sự tình bại lộ như thế thì thân người lại trở nên như lung lay sắp đổ. Cũng may có Tử Nông cạnh bên đỡ lấy, thầm nghĩ: nữ tử này vừa thấy công tử đến liền nhận tội, thật là sáng khoái, rất có trách nhiệm. Bất quá như vậy, mình cùng Tử Lưu hẳn là không đến nỗi bị bại lộ, thật sự là vạn hạnh trong bất hạnh. Nghĩ vậy liền ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một đôi tiên thủy song đồng của Tổ Y đã hướng bên này nhìn sang.

Hoàn Nhan Tự nhìn ái nhân, không nói được lời nào, nghe Tổ Y hỏi hần: “Hoàn Nhan Tự, Lôi nương nói là

hợp tác với người gạt ta, đây là chuyện gì?” Hần vội vàng nhặt lên một chút quân uy đáng thương còn lại của mình, oán hận trừng mắt nhìn Lôi nương kia một cái, rồi cười nói: “Cũng. . . . Cũng không có gì, chính là trầm nghĩ, nếu làm hại đến tánh mạng của các nàng, cả đời này người cũng sẽ không tha thứ trầm. Cho nên trầm nghĩ. . . . trầm nghĩ đem các nàng ra hù dọa người. Lại sợ các nàng không phải chỉ bị dọa mà sẽ thật bị hù chết, vậy thành ra. . . . thành ra không phải là chết ở trong tay trầm sao. . . . Cho nên. . . . Cho nên. . . . Cho nên. . . . chuyện kia Tổ Tổ, người hẳn là đã biết.” Nói xong cũng không dám nhìn Tổ Y, chột dạ cúi thấp đầu xuống, im lặng chờ thê tử xử lý.

Thật lâu sau không nghe thấy tiếng rống giận quát mắng, còn đang nghi hoặc, chợt thấy một đôi bàn tay thon dài hữu lực nắm lấy tay mình. Hần ngẩng đầu kinh ngạc nhìn về phía Tổ Y, chỉ thấy trên mặt y là vẻ ôn nhu chính mình chưa bao giờ thấy qua, mỉm cười nói: “Người là vua của một nước, sao có thể nào làm ra cái vẻ ủ rũ như vậy. Để cho người ta chế giễu, còn không mau thu hồi.”

Hoàn Nhan Tự ngày thường vẫn giáo huấn thông minh, lúc này cũng có chút không rõ sự tình, nhìn khuôn mặt bình tĩnh như mặt nước hồ thu của thê tử, chẳng lẽ là bình yên trước cơn bão, chờ đến sau khi hồi cung xong mới hỏi tội sao. Hần càng nghĩ lại càng cảm thấy bất an, mắt thấy Tổ Y đã cùng những người kia vui vẻ tán gẫu, hẳn sợ mình tại trước mặt bách tính lại lộ ra vẻ sợ vợ, vội cùng Tử Nông lặng lẽ lui ra ngoài, hai người cùng nhau suy nghĩ đối sách, cân nhắc nửa ngày, lại vẫn không thu hoạch được gì.

Thật ngoài dự kiến của Hoàn Nhan Tự, sau khi Tổ Y hồi cung, đối việc này cũng không đề cập đến, hẳn lo lắng đề phòng mất mấy ngày, nhưng Tổ Y tựa như đã quên đi chuyện này, đối hẳn không còn xa cách, kịch liệt phần hận như trước, liền trong lòng mừng thầm, trầm nghĩ: có lẽ sau khi Tổ Tổ biết chân tướng, ngược lại đối ta chẳng quá chán ghét. Bởi vậy mới yên lòng, đối Tổ Y lại thêm sủng ái vô cùng. Có khi gặp được việc khó xử, cũng cùng Tổ Y thương lượng, phát giác thê tử quả thật là văn thao võ lược. Đáng tiếc không có được cơ hội tốt, một nhân tài như vậy, nhưng lại để cho Tề đế hủy hoại.

Tâm tình Tổ Y đã phát sinh một chút biến hóa. Sự tôn trọng cùng bảo vệ của Hoàn Nhan Tự đối với y đều thể hiện ra hẳn thật tâm yêu mình, chứ không phải là chinh phục mê luyện. Càng nghĩ càng thấy, nam nhân này vô luận làm trượng phu hay làm hoàng đế đều là vĩ đại như vậy, điểm sai lầm duy nhất của hẳn chính là yêu sai người rồi, hẳn không nên yêu một kẻ nam nhân như mình, nhưng chuyện này có lẽ hẳn cũng không thể khống chế được. Nghĩ như thế, Tổ Y liền phát giác hận ý đối hẳn ngày càng nhạt đi. Trên mặt y vẫn như dĩ vãng, nhưng trong lòng lại sớm trở nên sôi trào, chẳng lẽ. . . . Chẳng lẽ nổi khuất nhục kia thật cứ như vậy quên đi, chẳng lẽ chính mình thế nhưng thực yêu thương cừu nhân diệt quốc kia sao? Không, y không thể thừa nhận, cũng không dám tin tưởng đáp án này.

Ngày cứ như vậy trôi qua, bất giác đã vào cuối hạ, một ngày kia, Tổ Y dạo thuyền thưởng thức cảnh sông hồ, Hoàn Nhan Tự ở bên cạnh ngồi đọc sách. Trong cung Tề quốc tàng thư thật nhiều, Hoàn Nhan Tự lại cực thích học hỏi, bởi vậy mỗi ngày đều dụng công, có đôi khi Tổ Y ngược lại thành lão sư của hẳn.

Thời tiết vốn cực nóng, chính là hồ nước này thanh lương, lại có gió nhẹ chậm chậm thổi qua, đúng là thích ý vô cùng. Hoàn Nhan Tự xem xong một quyển, giương mắt nhìn thấy Tổ Y dựa vào mép thuyền, đã buồn ngủ, vội vàng nhẹ nhàng đem y ôm vào trong lòng ngực mình, Tổ Y vì ngắm hoa sen trong lòng sáng khoái, uống mấy chén quế hoa nhưỡng, lúc này cảm thấy buồn ngủ, mặc dù cảm giác có người ôm mình, cũng chỉ hơi hơi trợn mắt, thân mình động vài cái, người hơi cong lại, liền ngủ ở trong lòng ngực Hoàn Nhan Tự.

Hoàn Nhan Tự nhìn gương mặt trong lòng ngực an tường ngủ say, so với khi còn tỉnh càng có một phen phong tình khác, hẳn nhẹ nhàng ở trên môi Tổ Y hôn lên một chút, trầm nghĩ cả đời này nếu có thể có y thư thư phục phục ngủ ở trong lòng ngực mình, cùng y chung hưởng ngàn dặm giang sơn này, thật không còn cầu mong gì hơn. Nghĩ vậy liền thỏa mãn thở dài một tiếng, bảo Tử Nông đưa qua một chén trà, liền từ trong tay nàng uống, sau lại tiếp tục đọc sách.

Cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, Tổ Y từ từ tỉnh dậy, khi vừa mở mắt liền chỉ thấy khuôn mặt anh tuấn của Hoàn Nhan Tự ngay ở phía trên mình, ánh mắt chăm chú dán vào quyển sách, một đôi cánh tay cứng rắn như thiết lại ôn nhu ôm lấy mình, để cho y có một tư thế tối thoải mái ngủ yên. Y kinh ngạc nhìn một màn này, trong lòng bốn bề sóng dậy, từng đợt từng đợt cảm động nhẹ nhẹ kia rớt cuộc không chế không được, bài sơn đảo hải chiếm lĩnh mỗi một góc trong thân thể.

Hoàn Nhan Tự tập trung tinh thần ở trên sách, cũng không phát giác Tổ Y đã tỉnh lại, cho đến khi cúi đầu,

thấy đôi mắt thu thủy của y đang chăm chú nhìn mình, không khỏi vui mừng phi thường, nâng y dậy, nói: “Còn buồn ngủ không? Có muốn trở về cung nghỉ ngơi không, tuy nói khí trời đang nóng, lại có kiện y phục này, nhưng vẫn phải phòng ngừa cảm lạnh mới được.”

Tổ Y cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện trên người không biết khi nào đã choàng lên ngoại sam của Hoàn Nhan Tự, y vội vàng nói: “Không cần, ngay tại nơi này tốt lắm, hồi cung rất nóng.” Nói xong tiếp nhận một khối điểm tâm Hoàn Nhan Tự đưa sang, uống nước trà rồi ăn.

Lúc đó ba người Tử Nùng, Tử Diễm, Tử Lưu ở trên thuyền hầu hạ, Tử Nùng, Tử Lưu nhìn hình ảnh ẩm áp hài hòa hiếm thấy này, trong lòng thập phần thoải mái, chỉ có Tử Diễm, ánh mắt chỉ chăm chăm nhìn những đợt sóng hồ đưa đẩy. Bỗng nhiên nội thị đến báo, nói Liễu Châu cùng một số phương gặp phải nạn châu chấu, quan viên địa phương đã cho người đến báo, đang chờ ở tiền điện.

Hoàn Nhan Tự liền đứng dậy, đối Tổ Y nói: “Cùng trăm đi xem?” Tổ Y cười nói: “Chính người đi thôi, chỉ cần lo nghĩ cho bách tính, ta liền cảm kích người. Ta biết người kỳ thật cũng không chỉ nói với ta.”

Hoàn Nhan Tự liền mang theo Tử Lưu rời đi, Tổ Y liếc mắt nhìn Tử Nùng cùng Tử Diễm một cái, bỗng nhiên nói: “Tử Nùng, người trở về đem hai hạp điểm tâm sáng sớm kia đến đây, lúc này bỗng nhiên muốn ăn cái kia, người khác không biết chỗ.” Tử Nùng cũng đáp ứng rời đi. Nơi này Tổ Y nhìn về phía Tử Diễm, nói: “Cô nương vài lần nhìn ta đều muốn nói lại thôi, có lẽ là ngại có người khác ở bên, hiện giờ chỉ có hai chúng ta, người có chuyện cứ nói đừng ngại.”

Tử Diễm cười lạnh nói: “Người thật sự muốn nghe sao? Người nếu không nghe, có thể tự tại hưởng thụ vinh hoa phú quý, Hoàng Thượng độc sủng. Nếu nghe xong, chỉ sợ họa sát thân liền ở trước mắt, Tổ tướng quân, người cần phải cẩn thận hiểu rõ, ta chỉ cho người cơ hội lựa chọn lúc này.”

Tổ Y trên mặt không chút gợn sóng, âm thầm cười: “Sống có gì vui, chết có gì sợ, cô nương cứ nói đừng ngại, Tổ Y chăm chú lắng nghe.”

Tử Diễm nghe y nói như vậy, lạnh lùng cười: “Hảo, Tổ tướng quân quả nhiên là có bản sắc nam nhi.” Nói xong tiến lên, kề và bên tai y thầm thì nói: “Tướng quân, kỳ thật ta cũng không có gì muốn nói, chỉ thăm nghĩ báo cho ngài một tin tức, vài ngày trước, Úc Thương tướng quân nhận được mật báo, bắt được mấy trăm thư sinh có ý đồ mưu phản, khôi phục Đại Tề, việc này trừ Úc tướng quân cùng ta ra, không người nào biết. Ta bất quá là nghĩ, không biết bên trong có người quen của tướng quân không, cho nên mới nói một tiếng thôi. Tướng quân hiện nay mặc dù được sủng ái, nhưng Hoàng Thượng cũng không phải loại người chẳng phân biệt được nặng nhẹ. Những phản tặc kia chịu tội, không thể đào thoát đã không gì phải nghi ngờ, chỉ sợ còn gây nên liên lụy, mà cũng không biết có thể bắt giữ được thêm bao nhiêu kẻ trong lòng vẫn còn ý gây rối nữa.”

Tử Diễm mới nói hết lời, mặt Tổ Y liền biến sắc, oán hận nhìn nàng, Tử Diễm cũng không chút nào lùi bước, cũng nhìn thẳng y, cười lạnh nói: “Tướng quân tự nhiên biết, thay đổi triều đại, hoàng đế kiêng kị nhất chính là hạng người mưu phản, muốn khôi phục tiền triều này, Hoàng Thượng tuy rằng từ trước đến nay luôn rộng lượng với Tề nhân, lúc này chỉ sợ cũng phải thất vọng không vui.”

Tổ Y sao không biết đây là Tử Diễm muốn uy hiếp mình, quả quyết nói: “Hoàn Nhan Tự không phải người như vậy, huống chi lời nói của người chỉ từ một phía, không thể tin cậy, Tử Diễm cô nương, người đơn giản là muốn ta chết, chuyện này có đáng gì, cần gì phải học chủ tử người uy hiếp ta như vậy.”

Tử Diễm cười, lui ra sau nói: “Tử Diễm đã nói hết lời, tướng quân nếu không tin lời Tử Diễm, có thể tự mình triệu Hứa công tử đến hỏi. Hy vọng tướng quân có thể nhớ kỹ, tánh mạng những người đó đều dựa vào người. Nếu Hoàng Thượng áp chế những người đó, công tử hẳn là đã biết ngài ngoan tâm không được, nhưng Úc tướng quân cùng ta sẽ không như vậy, công tử hãy suy nghĩ cho kĩ.”

Tổ Y đang muốn cẩn thận hỏi lại, đã thấy Tử Nùng vội vàng trở về, trong lòng y vì lời nói của Tử Diễm mà biến thành rối loạn, Tử Nùng mang điểm tâm tới, cũng chỉ lung tung ăn mấy khối liền thôi.

Ngày hôm sau, Tổ Y liền lập tức cho người ta thỉnh Hứa Cẩm Hoa vào, vừa gặp mặt, lòng y liền nhịn không được mà trầm xuống, chỉ thấy vị hảo hữu từ trước đến nay vẫn phong lưu phóng khoáng nay lại mang một khuôn mặt tiêu tụy, hai mắt tràn ngập tơ máu, thấy y, trong mắt rưng rưng nói: “Nhược Chi, ta cũng đang muốn tìm người. . . .” Một lời chưa xong, liền rơi lệ như mưa.

Tổ Y ngã người dựa vào ghế, biết lời Tử Diễm chắc chắn là sự thật. Bên tai là hảo hữu cầu y hướng Hoàn Nhan Tự cầu tình, buông tha cho những thứ sinh văn nhân kia. Chính là trong lòng y rất rõ ràng, Hoàn Nhan Tự nhiều lần thi ân đối với dân chúng Đại Tề, kết quả vẫn có người muốn tạo phản, hẳn thẹn quá thành giận, sao có thể buông tha cho. Cho dù muốn cầu tình, thì phải góp lời sao đây. Nhưng ngoài miệng vẫn đáp ứng với hảo hữu, để cho hắn yên tâm mà đi. Chính mình cười khổ hai tiếng, thầm nghĩ ông trời đối y thật quá mức tàn nhẫn, vì cái gì luôn lấy mạng người đến áp chế y, thứ Hoàn Nhan Tự muốn cũng đã đạt được, như vậy Tử Diễm Úc Thương bọn họ muốn cái gì, nếu chính là muốn tính mệnh mình, liền cho bọn họ không có ngại gì, chỉ cần đổi được bình an của những văn nhân kia, một tên tù binh tham sống sợ chết như y, thật sự không còn gì đáng giá để mà lưu luyến. Nhưng không biết Tử Diễm muốn xuống tay như thế nào mà thôi.

Lo lắng như thế qua mấy ngày, y mỗi ngày ở trước mặt Hoàn Nhan Tự miễn cưỡng cười vui, đồng thời cũng âm thầm tìm hiểu một chút, mới biết Úc Thương cũng chưa đem chuyện tình văn nhân báo lên, trong lòng mới thư giãn ra đôi chút, chính là mỗi khi nghĩ đến mấy ngày nay Hoàn Nhan Tự đối mình săn sóc ôn tồn, nghĩ đến đối với nam nhân kia có một loại cảm động cùng ý lại, mà chính mình rồi sẽ phải rời hắn mà đi, lại một lần tổn thương hắn, liền cảm thấy chua xót khôn kể, đau đớn trong lòng.

Tiểu thái tử Hoàn Nhan Sóc hiện tại hoàn toàn đã bị Tổ Y hàng phục, mỗi ngày thành thành thật thật đến chỗ y báo cáo tiến độ học tập, Tử Nông nhìn thấy đều tấm tắc lấy làm kỳ lạ, thầm nghĩ công tử cũng không làm gì, sao Hoàn Nhan Sóc này cứ như vậy nhu thuận nhận thua chứ?

Ngày hôm đó Hoàn Nhan Sóc vừa mới rời đi, Tử Nông ở gian ngoài cùng mấy cung nữ vừa thêu thùa vừa nói chuyện, cuối hạ gió nhẹ nhè nhè thổi vào, thật có một tia mát mẻ.

Tử Nông bỗng nhiên ngẩng đầu, kỳ quái nói: “Các người có phát giác không, ngọn gió này sao lại có một tia mùi ngọt”, chưa nói xong, chỉ cảm thấy say người, không khỏi hoảng hốt, biết trong đó có chuyện cổ quái, vừa muốn đứng lên cao giọng gọi người, trước mắt liền tối sầm, thân bắt do kỷ ngã xuống. Những cung nữ kia đều là người không có võ công, càng không chịu được mê hương lợi hại này, trong nhất thời, tất cả mọi người trong phòng đều lặng yên không một tiếng động ngắt xủ, ngay cả Tổ Y ở gian trong cũng không ngoại lệ.

Tử Diễm nhìn thủ vệ toàn bộ đã hôn mê, đi vào trong, đối cung nữ ngã trên đất chung quanh liếc mắt một cái, liền đi đến bên người Tổ Y đã hôn mê trên giường, trầm thanh nói: “Tổ tướng quân, người mặc dù bị bắt, khí tiết vẫn không thay đổi, Tử Diễm thật bội phục, chính là dù người có như vậy, ta cũng không thể để người làm hoàng hậu Kim Liêu ta. Ta hôm nay mặc dù hại người, nhưng cũng giúp người bảo lưu thanh danh chí tử không du, lấy cái chết hi sinh cho tổ quốc, như vậy người ở dưới cửu tuyền cũng sẽ không oán hận ta.” Nói xong ôm lấy y, lặng lẽ theo cửa sau đi ra ngoài, xuyên qua một hoang kính không người, đi đến bên tường cung, sớm có một người canh giữ ở nơi đó.

“Tướng quân đều đã an bài thỏa đáng, lệnh tiểu nhân chuyển cáo cô nương yên tâm.” Người nọ nói xong, thấy Tử Diễm gật đầu, liền từ trong tay nàng tiếp nhận Tổ Y, theo một cái lỗ được cõ hoang che dấu trên tường đi ra ngoài. Nơi này Tử Diễm vẫn đứng một lát, vội trở lại Tận Tình Uyển, trên bàn Tổ Y ngày thường vẫn hay viết chữ lưu lại một mảnh giấy nhỏ, tả hữu nhìn xung quanh một hồi, thấy chung quanh không người, lúc này mới vội vàng rời đi.

Chương 40

Vì một tỉnh lớn như Liêu Châu gặp tai họa nghiêm trọng như vậy nên Hoàn Nhan Tự đã nhiều ngày bận rộn cùng các thân tử nghiên cứu đối sách, lại phái quan viên đi đến địa phương bị nạn thiên tai phóng lương, bởi vậy vào ban ngày không có một chút nhàn hạ, chỉ có buổi tối mới có thể đến Tận Tình Uyển cùng Tổ Y ôn tồn một phen.

Ngày hôm đó cũng như bình thường, đang nghe quan viên phái đến Liêu Châu trình lên tấu chương báo cáo tình hình, nói bách tính trên cơ bản đã được an bài thỏa đáng, cũng không có người chết vì đói, trong lòng rất hài lòng, chợt thấy Tử Nông nghiêng ngả lão đảo tiến vào, sắc mặt trắng bệch như quỷ, cũng không bận tâm khấu kiến mà đã suyễn khí, còn chưa nói lời nào, trên mặt hai hàng thanh lệ đã rơi xuống trước.

Hoàn Nhan Tự rất kinh ngạc, bốn yêu tì này đi theo hắn đã nhiều năm, chuyện gì đều đã gặp qua, thấy biến không sợ hãi, hiện giờ lại thành ra một bộ dáng này, có thể thấy nhất định là đã xảy ra chuyện tình rất lớn.

Người đầu tiên hần nghĩ đến chính là Tổ Y, bởi vì sau khi thành hôn, chính hần liền phái Tử Nông đi hầu hạ Tổ Y, chẳng lẽ là y đã xảy ra chuyện gì sao. Nghĩ đến đây, trong lòng hoảng hốt, liền rời khỏi ngai, đỡ lấy Tử Nông, trầm thanh nói: “Đã xảy ra việc gì, người chớ kinh hoảng, chậm rãi nói cho trẫm nghe.”

Tử Nông nước mắt như mưa, nức nở khôn kể, chính là đem mảnh giấy trong tay đưa cho Hoàn Nhan Tự.

Hoàn Nhan Tự trong lòng nghi hoặc, tiếp nhận liền mở ra xem, chỉ thấy bên trên là vài dòng chữ, viết:

Lậu kỉ chuyển, kinh đặc chúc diệt tửu tỉnh, do giác ngũ canh hàn. Mộng hồi mạc nam, thượng dư mã đề thanh viễn. Thu phong xuy đặc giang nam nhận, hương lộ dĩ đoạn tình vị đoạn, tiện chiết dục xử, do hữu thanh hầu uyển chuyển, hào khí trùng thiên.

Nhất sinh nguyện, cô phụ túng hoành thiếu niên, bất giác hoa phát thêm. Nguyệt hà đa tình, hoàn chiếu cố quốc lan can. Nhân tiền phân minh cự tượng thức, na khám tha chí vẫn tâm tàn. Hồi thủ lai lộ, vô phi nhất thoa yên vũ, vạn lí hà sơn.

(Lậu mấy vòng, ánh nến lấp lờ rượu đã tỉnh, có lẽ là bởi khí hàn canh năm. Mộng quay về sa mạc phương Nam, nghe thấy tiếng vó ngựa xa xa. Gió thu thổi cánh nhận Giang Nam, hương lộ đã đứt tình chưa đoạn, gặp cánh chim, thanh hầu uyển chuyển, hào khí tận trời.

Cả đời nguyện, cô phụ tung hoành thiếu niên, bất giác tóc thêm bạc. Sông nguyệt đa tình, vẫn rọi cố quốc. Cảnh trước mắt dấu có quen thuộc nhưng tâm đã chết. Quay đầu lại nhìn, không gì ngoài mưa bụi, ngàn dặm non sông.)

Nét chữ kia Hoàn Nhan Tự đã rất quen thuộc, rõ ràng là do Tổ Y tự tay viết, trong lòng hần lạnh lẽo một mảnh, khuyết từ này rõ ràng là ý nói phải phần chấn tinh thần, trọng chính non sông, khôi phục Đại Tề, chính là hần vô luận như thế nào cũng không tin Tổ Y lại làm như vậy, nhìn về phía Tử Nông, thấy nàng lúc này mới khôi phục một chút bình tĩnh thường ngày, nức nở nói: “Một canh giờ trước, nô tỳ cùng cung nữ và bọn thị vệ, tất cả đều trúng phải mê hương bất tỉnh, khi tỉnh lại liền không thấy công tử, chỉ có một mảnh giấy này trên bàn, nô tỳ không dám trì hoãn, vội vàng đem đến trình cho Hoàng Thượng, rốt cuộc phải làm thế nào, xin thỉnh Hoàng Thượng sớm quyết định.”

Hoàn Nhan Tự thất thần ngã ngồi trên ngai, mảnh giấy trong tay rơi xuống, biểu tình trên mặt hần cũng không biết là khóc hay cười, lẩm bẩm nói: “Hảo Tổ Tổ. Người. Người giấu trẫm thật khổ sở a. Thật không hổ là hảo thần tử của Đại Tề, thật là hảo hoàng hậu của trẫm. Người. Người.” Hần chỉ ngồi đó lẩm bẩm vài lời, Tử Nông lại thật lo lắng, chính đang không biết phải làm thế nào, chợt thấy Tử Diễm đi đến, nhìn tình hình hai người như thế, vội kinh hoảng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?” Thấy Hoàn Nhan Tự không đáp, nàng lại quay sang hỏi Tử Nông, Tử Nông lúc này mới đem sự tình nói lại một lần.

Tử Diễm tiến lên nhặt mảnh giấy kia lên, chỉ nhìn một lần, trên mặt biến sắc, cao giọng nói: “Người đâu.” Lập tức có hai tiểu thái giám tiến vào nghe lệnh, nàng bình tĩnh phân phó: “Truyền Úc tướng quân yết kiến.”

Tiểu thái giám lĩnh mệnh rời đi, nơi này Tử Nông vội la lên: “Tử Diễm, người làm gì vậy hử, truyền Úc tướng quân làm gì, chuyện hoàng hậu nương nương mất tích càng ít người biết càng tốt, vì sao lại còn truyền ra, huống chi Hoàng Thượng còn chưa hạ lệnh mà.”

Tử Diễm cười lạnh một tiếng nói: “Người theo Hoàng Thượng nhiều năm như thế, lại bị Tổ Y này mê hoặc, đại sự trước mắt lại trở nên vô dụng như thế, Tổ Y này rõ ràng là trong lòng vẫn còn ý muốn gây rối, đem mấy ngày qua mê hoặc Hoàng Thượng, đợi đến khi ổn trụ được Hoàng Thượng, y lúc này mới chu đáo bày kế, cùng đồng khóa nội ứng ngoại đào thoát ra ngoài. Đến tận cùng, y ngay cả một câu cũng không chịu nói với Hoàng Thượng, chỉ dùng khuyết từ này nói hết khuất nhục bị bắt thê lương cùng hùng tâm khôi phục non sông của mình, một kẻ vô tình như vậy, người còn đối y ôm ấp ảo tưởng chờ mong gì nữa.” Nói xong quay sang Hoàn Nhan Tự nói: “Nô tỳ sớm khuyên nhủ Hoàng Thượng, lập một người kiên trinh bất khuất như vậy vi hậu, thập phần không ổn, vậy mà Hoàng Thượng mê luyện y, bất vi sở động, hiện giờ rốt cuộc đã ứng với lời của nô tỳ, Hoàng Thượng không phải người truy bắt, chỉ tại nơi này đau lòng buồn khổ, này. Này làm sao giống với chủ nhân của Tử Diễm ta, là Hoàn Nhan Đại vương anh minh quân chủ ngày xưa ngạo thị thiên hạ, dẫn dắt Kim Liêu dân chúng một tuyệt tiền sử chứ?”

“Tử Diễm.”, Tử Nông sớm trong tình thế cấp bách gọi nàng vài lần, nhưng sao có thể ngăn cản nàng, chợt thấy Hoàn Nhan Tự chậm rãi ngẩng đầu lên, cười thắm một tiếng nói: “Hảo, nói rất hay, thật không hổ là tỳ nữ của Hoàn Nhan Tự ta.” Nói xong từ trong tay Tử Diễm lấy đi khuyết từ kia, một đôi tay cẩn thận vuốt ve mặt giấy bóng loáng, trầm trầm nói: “Tổ Tổ, trăm đối với người ái mộ mến yêu, chân thành đối đãi, hận không thể ngay cả trái tim đều moi ra cho người xem, vô luận là Kim Liêu cũng tốt, Đại Tề cũng thế, kia đều là của hai người chúng ta, là thiên hạ của tất cả Kim Liêu cùng Đại Tề dân chúng, trăm còn nghĩ người đã hiểu thấu được phân tâm tư này, dần dần yên tâm, ai ngờ vẫn là nhìn lầm người rồi. Trước một lần người lợi dụng tín nhiệm của trăm, suýt nữa lấy cái chết hi sinh cho tổ quốc, bây giờ đây người cũng như vậy lợi dụng lòng tin của trăm, trốn khỏi hoàng cung, muốn khôi phục Đại Tề. Chẳng lẽ người có thể thần nhiên đối mặt với trăm trên chiến trường, nhất quyết người chết ta sống sao? Người vì sao muốn đem thực tâm của trăm dẫm nát dưới chân, hung hăng chà đạp, người đối trăm như vậy, trong lòng của người một chút cũng không đau sao? Một chút cũng không đau sao?”

Tử Nông nghe xong những lời này của hắn, sớm nhẹn không được mà bật khóc nước mắt, Tử Diễm cũng mặt không chút thay đổi, chợt nghe người bên ngoài nói: “Úc Thương tướng quân cầu kiến.” Hoàn Nhan Tự lặng lẽ lấy tay lau khô mắt, đến khi lần nữa ngẩng đầu, trên mặt đã không chút gợn sóng, liếc mắt nhìn Tử Diễm cùng Tử Nông một cái, trầm thanh nói: “Tuyên.”

Tiếng bước chân trầm ổn của Úc Thương ngày càng gần, lòng Tử Nông lại càng loạn, làm sao đây, Hoàng Thượng tuyên Úc tướng quân, hiển nhiên là muốn hành động, chính là công tử. Công tử., ở trong lòng, Tử Nông cũng không chấp nhận chuyện Tổ Y chạy trốn là chuyện thật.

“Thần Úc Thương khấu kiến Hoàng Thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Lời nói vừa dứt, một thân ảnh mạnh mẽ cao lớn đã quỳ gối trước mặt Hoàn Nhan Tự.

Hoàn Nhan Tự yên lặng nhìn một trong các thần tử tối đắc lực của mình này, hắn cũng từng kiên trì bất khuất, chính là sau khi đầu hàng liền đối với mình trung thành tận tâm. Mà Tổ Tổ kia, y đến nay cũng không nói qua hai chữ đầu hàng, tất cả hết thấy đều là bị chính mình bức bách mà thành, có lẽ, kết cục như vậy chính hắn đã sớm đoán được.

“Úc Thương nghe chỉ.” Hoàn Nhan Tự chậm rãi ngồi xuống: “Trăm lệnh người phối hợp với Hình bộ thượng thư, tức khắc ở trong thành cùng ngoài thành truy tìm Tổ Y hoàng hậu đã...chạy trốn, nếu phát hiện, lập tức tước nã, nhớ không thể gây thương tổn thân thể, trăm muốn người đem y lông tóc không tổn hao gì đưa đến trước mặt trăm.”

Lời này của hắn vừa nói ra, trong lòng Tử Diễm liền trầm xuống, không nghĩ tới đã đến tình trạng này, Hoàng Thượng vẫn là vì Tổ Y kia suy nghĩ như thế. Gọi y là hoàng hậu, có thể thấy được ngay cả ý niệm phế bỏ y trong đầu đều không có. Tử Nông lại yên tâm hơn, nhìn trộm sắc mặt cùng ánh mắt Hoàn Nhan Tự, lại không phát hiện gì, thầm nghĩ Hoàng Thượng lúc này ác hắc rất tức giận, nhưng trên mặt lại không mang theo một tia thần sắc quan tâm đau lòng.

Úc Thương trầm tư, do dự nói: “Ý chỉ Hoàng Thượng, thần tất nhiên tận tâm thực hiện, chính là nếu. Nếu hoàng hậu kia phản kháng, y võ công rất cao, trong lúc giao tranh, thần thật sự không dám cam đoan lông tóc không tổn hao gì, sợ sẽ không thực hiện được tâm ý của Hoàng Thượng.”

Hoàn Nhan Tự trầm ngâm thật lâu, võ công Tổ Y hắn cũng biết, mặc dù kém mình rất nhiều, chính là so với Úc Thương trước mắt, chỉ sợ cũng tương xứng, gật gật đầu nói: “Người làm hết sức đi, người đồng thể mạnh, cũng không đến mức chí tử giao tranh, chỉ cần ghi nhớ ý chỉ của trăm là được. Nhưng có một điều, trăm quyết không gặp một cái thi thể hay một người trọng thương, nếu không mặc kệ người có nỗi khổ gì, đều phải trọng phạt.”

Úc Thương cúi đầu ứng lời, trộm liếc mắt qua Tử Diễm một cái, thầm nghĩ: trọng phạt liền trọng phạt, trời ban cho cơ hội này một lần, nếu không nắm chắc, vĩnh viễn sẽ không có ngày trừ được y. Trong lòng liền ra một chủ ý, trên mặt lại cung kính đáp ứng.

Hoàn Nhan Tự phát phát tay nói: “Người đi ra ngoài đi, trăm chờ tin tức của người.” Nơi này đợi Úc Thương lui ra sau hắn liền suy sụp tựa vào trên ngai, hai tay không kiềm được mà nhu nhu mi tâm, chợt nghe ngoài cửa một tiếng gọi vội vàng: “Phụ hoàng.” Hắn vội ngồi thẳng dậy, liền thấy tiểu thái tử Hoàn Nhan Sóc đã hối hả chạy vào.

“Sóc Nhi. . . .” Một lời chưa nói xong, Hoàn Nhan Sóc đã vội nói: “Phụ hoàng, ta đi tìm mẫu hậu, chính là y không có ở đó, cung nữ thái giám đều nói y đào tẩu, là thật sao phụ hoàng, là thật sao?” Sắc mặt hấn đỏ bừng, trong mắt đã lấp lánh nước mắt, lại cường ngạnh không cho chúng rơi xuống.

Hoàn Nhan Tự nhìn hải tử, trong lòng đau khổ, thầm nghĩ: Tổ Tổ a Tổ Tổ, người thật sự là hảo bản lĩnh, sau khi thu phục hải tử chúng ta, người lại phẩy tay áo một cái, tiêu sái mà đi, toàn bộ không niệm một chút tình cũ. Tại lại nghe thấy thanh âm ôn nóng của Hoàn Nhan Sóc: “Phụ hoàng, ta không tin, ta không tin mẫu hậu lại đào tẩu, y còn nói ba ngày sau phải kiểm tra việc học của ta mà, y sẽ không nói mà không giữ lời.” Nói xong, hai giọt lệ kia rốt cuộc nhịn không được, tách tách rơi xuống nền đất lạnh.

Tử Diễm trong lòng kinh ngạc, nàng biết vị tiểu thái tử này luôn không coi ai ra gì, vì sao lại đối Tổ Y không muốn xa rời như thế, vội trầm thanh nói: “Thái tử, bọn họ nói đúng, Tổ Y hoàng hậu quả thật đào tẩu, Hoàng Thượng đã lệnh Úc tướng quân đuổi theo tước nã, không lâu sau sẽ bắt được, dư nghiệt tâm hệ tiền triều, ngoan cố không hóa cự thuận như vậy, thái tử thật sự không cần vì y rơi lệ.”

Hoàn Nhan Sóc oán hận nhìn Tử Diễm, bỗng nhiên lớn tiếng nói: “Ta không tin, ta không tin mẫu hậu là người như thế.” Nói xong chuyển hướng Hoàn Nhan Tự nói: “Phụ hoàng, người sao lại lệnh Úc Thương đi tước nã mẫu hậu, hấn hận mẫu hậu quá sâu, nhất định nhân cơ hội này đối mẫu hậu bất lợi.”

Tử Diễm bị một trận kinh hãi, mắt tròn to nhìn Hoàn Nhan Sóc, lại nghe Hoàn Nhan Tự ôn tồn nói: “Sẽ không đâu, phụ hoàng đã dặn dò Úc tướng quân, hấn sẽ không làm ngược thánh chỉ, người mau trở về ôn tập công khóa, có lẽ Tổ Tổ là bị người hấn hại, chờ y trở lại, khi đó kiểm tra việc học của người, người lấy cái gì mà ứng phó đây?” Nói xong lệnh cho Tử Nông: “Người đưa thái tử ra ngoài đi, lệnh cho cung nữ thái giám không được nói bậy, nếu không trầm tuyệt không tha.”

Tử Diễm càng ngày càng kinh hãi, thật không dự đoán được Hoàn Nhan Tự dưới tình huống này lại vẫn tin tưởng Tổ Y. Thầm nghĩ nguy hiểm thật, may mắn mình cùng Úc Thương đã chặt chẽ an bài chu đáo, nếu không chẳng những tâm huyết bạch phế, còn có thể mang về họa sát thân.

Nơi này Tử Nông nhận lệnh đưa Hoàn Nhan Sóc mới vừa đi tới cửa, bỗng nhiên bị hấn một phen tránh khai, nói: “Không được, ta nhất định phải cùng Úc Thương đi tìm mẫu hậu.” Hướng thị vệ cùng tuổi Tiểu Ngôn nói: “Ngôn Ngôn, người đi cùng ta, mau đi theo Úc tướng quân tìm kiếm mẫu hậu, hừm, hấn muốn giở trò trước mặt ta sao, không có cửa đâu.” Nói xong cũng không đợi Hoàn Nhan Tự ngăn cản, nghênh ngang mà đi.

Nơi này Tử Diễm quá sợ hãi, vội vàng đối Hoàn Nhan Tự nói: “Hoàng Thượng, thái tử còn nhỏ, không hiểu chuyện, vạn nhất có điều sơ xuất thì sao, hướng chỉ nếu bị Tổ Y kia dụ dỗ mà lấy áp chế chúng ta, hậu quả lại càng không thể tưởng tượng, nô tỳ liền đuổi theo đưa ngài ấy trở về.”

Hoàn Nhan Tự khoát tay chặn lại nói: “Không cần, để hấn đi thôi, cho hấn học hỏi kinh nghiệm cũng tốt, cho dù. . . . Cho dù Tổ Tổ thật sự trốn tránh, cũng. . . . Cũng giết chết đi lòng tin của hấn a.” Nói xong hít vào một tiếng, Tử Diễm đứng ở nơi đó lo lắng nhưng cũng không dám đuổi theo.

Lại nói đến Úc Thương, đã quyết ra chủ ý tính toán xuất phát, còn chưa đi được tới nửa dặm, chợt nghe phía sau một trận tiếng vó ngựa vang vang, nhìn lại, liền thấy thái tử Hoàn Nhan Sóc cùng thị vệ Tiểu Ngôn bên người muốn đuổi theo, cảm thấy không khỏi kinh hãi, vội xuống ngựa bái kiến, nói: “Thái tử thân thể nghìn vàng đến đây, không biết có gì chỉ bảo?”

Hoàn Nhan Sóc hừ một tiếng nói: “Lòng ta nghĩ đến mẫu hậu, cùng đi tìm với người, Úc tướng quân bình thân, chúng ta mau chóng tìm được mẫu hậu quan trọng hơn.”

Úc Thương thầm nghĩ: “Nếu có người theo, không phải sẽ hư chuyện sao?” Bởi vậy vội vàng ngăn cản: “Thái tử không thể, ngài thân phận trọng yếu, sao có thể dễ dàng thiệp hiểm, vạn nhất bị nghiệt thần kia. . . .” Một lời chưa xong, đã bị Hoàn Nhan Sóc không kiên nhẫn ngắt lời: “Hãy bớt sàm ngôn đi, phụ hoàng còn chưa phê hậu, người liền dám gọi y nghịch thần, tội đại bất kính này, người dám nhận được không? Hôm nay người nói trước mặt ta như vậy, không sợ ta ở trước mặt phụ hoàng thêm mắm thêm muối cáo trạng người sao? Người cũng biết ta luôn luôn không nói chuyện đạo lý.” Nói xong cười lạnh mấy tiếng, cho ngựa đi đến bên cạnh Úc Thương.

Úc Thương như thế nào không biết lợi hại của tiểu ma vương này, lập tức không dám ngăn cản nữa, đành phải nén giận cùng hắn “đi tìm”, trong lòng hận đến nghiến răng, xem ra mưu kế của mình không chừng sẽ thất bại trong gang tấc. Cũng may việc triển khai nghiêm mật, đến lúc đó sẽ có Hoàn Nhan Tự muốn lấy mạng Tổ Y.

Nói đến Tổ Y, sau khi y bị mê hương làm cho ngất đi, cũng không biết qua mấy canh giờ mới tỉnh dậy, lọt vào trong tầm mắt là một gian đại sảnh, chung quanh là mấy người mặc trang phục khác, nhất tề nhìn y, thấy y tỉnh lại, trong mắt đều lộ ra vẻ cười nhạo, một người trong đó thanh âm lạnh lẽo nói: “Hoàng hậu nương nương, tại hạ phụng chỉ mệnh Úc tướng quân, thỉnh nương nương phối hợp diễn xuất, Úc tướng quân nói, nương nương vì tánh mạng đồng bào, nhất định nguyện ý phối hợp.”

Tổ Y thở dài một hơi, biết Tử Diễm cùng Úc Thương cuối cùng đã triển khai hành động. Thầm nghĩ vận mệnh của mình chính là như vậy sao? Y làm hoàng hậu Kim Liêu, bị cự thần văn nhân trung thành với Đại Tề mắng chửi, hiện giờ y bị hãm hại, không thể không chấp nhận phản bội Hoàn Nhan Tự, tất yếu lại bị Đại Tề dân chúng rửa máng, có phải sau khi y trở thành tù binh, liền nhất định mang phải thứ vận mệnh khiến cho người không biết nên khóc hay cười này. Lập tức thản nhiên nói: “Các người muốn ta phối hợp diễn xuất, ta đã biết, chỉ cần quả thật không thương tổn đồng bào của ta, tánh mạng của một mình Tổ Y thật sự không đáng nhắc đến, yên tâm, ta chờ Úc tướng quân tới giết ta cũng được.”

Mấy người kia kinh hãi nhìn nhau, người ban đầu nói chuyện kia lên tiếng: “Hảo, thật không hổ là Tổ tướng quân.” Nói xong lại đối những người khác nói: “Tổ tướng quân đã nói như vậy, các người còn không mau đi chuẩn bị, người báo tin cũng sắp đưa tướng quân tới rồi.” Hắn lời còn chưa dứt, liền nghe được bên đường truyền đến một trận tiếng người ồn ào.

Lúc này nơi góc đường, Hoàn Nhan Sóc chính đang lạnh lùng nhìn “Ângười hầu” tiến đến báo tin kia, trầm thanh nói: “Chính là nơi này sao? Mẫu hậu trốn đi cùng chủ nhân của người bí mật âm mưu tạo phản, chính là tại trong tòa phủ này? Người xác định không phải đang nói dối?”

“Người hầu” nửa đường bị bắt kia nói: “Đúng vậy, tiểu nhân không dám nói dối, chính là ở trong này, chủ nhân trông giữ nghiêm ngặt, ta thật vất vả mới mua chuộc được thủ vệ, nói dối lão mẫu trong nhà bệnh nặng, mới đi ra được, thái tử nói như vậy, chính là hoài nghi tiểu nhân sao? Tiểu nhân nào lớn mật, dám lừa thái tử cùng Úc tướng quân.”

Hoàn Nhan Sóc cười lạnh một tiếng, nói: “Ta nghĩ mẫu hậu quả thật là ở nơi này, chẳng qua người xuất hiện cũng thực khéo, ta mới vừa cùng Úc tướng quân bắt đầu đi tìm hành tung của mẫu hậu, người liền xuất hiện, người ngay cả cho dù muốn báo tin thì làm sao biết chúng ta sẽ ở nơi nào, thật cứ như là đã chờ từ trước.”

“Người hầu” kia cùng Úc Thương trong lòng đều cả kinh, bất quá người nọ cũng là hạng người giáo hoạt, nghe vậy vội vàng cười nói: “Tiểu nhân làm sao biết được Úc tướng quân cùng thái tử điện hạ ở nơi nào, bất quá là muốn đến phủ Thuận Thiên, chúng tiểu nhân ngày thường cơ bản không dám bước vào cửa quan, càng không nói đến vào cung. Nguyên bản muốn đến phủ Thuận Thiên báo cho huyện lão gia, vừa vặn thấy thái tử cùng tướng quân, nên mới đến báo tin.”

Hoàn Nhan Sóc gật đầu nói: “Nếu như thế, Úc tướng quân thỉnh gõ cửa đi.”

Úc Thương vội vàng nói: “Ân” vừa lệnh thuộc hạ phá cửa mà vào. Hoàn Nhan Sóc cả giận nói: “Ta bảo người gõ cửa, thanh thế lớn như thế, dọa đến mẫu hậu thì làm sao? Người dám cãi lời ý chỉ của ta?”

Úc Thương vội vàng khom người thi lễ nói: “Mặt tướng không dám, chính là những kẻ mưu nghịch rất giáo hoạt, bọn họ nghe được tiếng đập cửa, lại thấy quân binh nhiều như thế, nhất định biết sự tình bại lộ, đến lúc đó bốn phía mà chạy, hoàng hậu vô công cao cường, một khi bị y biết được tiên cơ, lại biết đi đâu bắt y.”

Hoàn Nhan Sóc hừ một tiếng, biết Úc Thương nói có đạo lý, không cách nào bắt nể được, mặt âm trầm đi vào, liền thấy có vài người đang cùng quân lính giao tranh. Giữa họ là một người bạch y phiêu phiêu, phong thần như ngọc, tuy là chém giết, nhưng nhất chiêu nhất thức tuyệt đẹp cực kỳ, hắn chú mục nhìn lại, cảm thấy đại chấn, không khỏi thốt ra: “Mẫu hậu. Người. Người. Người.” Trong lòng đau đớn, những lời còn lại rốt cuộc nói không được.

Tổ Y thở dài một tiếng, quay đầu, lại nghe binh sĩ bên người nói nhỏ: “Nương nương phải đánh thật một chút, nếu bị thái tử nhìn ra có gì không đúng, đồng bào này của ngươi, đừng mơ có thể bảo toàn.” Y trong lòng cả kinh, phục hồi tinh thần lại, trong lòng thống khổ cực kỳ, nhưng không thể không bày ra bộ dáng liều mạng phá vây. Hoàn Nhan Sóc ngơ ngác nhìn, chỉ cảm thấy trong lòng chậm rãi trở nên nặng nề, như là trầm xuống một cái hồ nhìn không thể biết được nông sâu, thẳng đến khi khắp cả người sinh lạnh. Cơ hồ sắp không thể đứng vững nữa, Tiểu Ngôn bên cạnh phát giác, bước lên phía trước đỡ lấy hắn.

Chung quy bên phía Úc Thương người đông thể mạnh, non nửa canh giờ sau, “Phản tặc” trừ Tổ Y ra toàn bộ đều bị “đương trường giết chết”, mà Tổ Y cũng bị điểm thủy huyết áp giải tới hoàng cung, kỳ thật những chuyện này đều đã được an bài, cái gọi là “Giết chết” này bất quá chỉ dùng binh khí có chút co duỗi đâm thủng túi máu lợn trước ngực đâm người sắm vai phản tặc, rồi bọn họ mới giả bộ chết mà thôi. Cho nên nói con người Úc Thương này, thật sự là thập phần khôn khéo, hắn biết thứ có thể sử dụng để áp chế Tổ Y chỉ có mấy trăm thứ sinh chân chính mưu phản trong tay kia, nếu Hoàn Nhan Tự truy tra, đem bọn họ bổ sung vào, Tổ Y chắc chắn cho rằng lời hắn nói không đáng tin, sau lại đổi ý thì hậu quả sẽ không tưởng nổi. Chính là nếu lấy thủ hạ của mình bổ sung vào lại sẽ khiến cho thuộc hạ hắn thất vọng đau khổ, ngày sau ai còn có thể thay mình bán mạng. Cho nên liền nói “Giết chết đương trường”, như thế xong hết mọi chuyện. Chính là không nghĩ tới nửa đường lại nhảy ra tên tiểu thái tử kia, hắn trong lòng lo lắng chuyện này bị hắn nhìn thấu, ai ngờ Hoàn Nhan Sóc lúc này bị chuyện Tổ Y chắc chắn mưu phản khiến cho chỉ còn lại có một khối thân xác vô hồn, toàn bộ không còn nữa điểm thông minh ngày thường, làm sao có thể nhìn ra cục diện này.

Úc Thương trong lòng âm thầm đắc ý, thầm nghĩ: thái tử này hiện giờ chẳng những sẽ không trở thành chướng ngại của ta, ngược lại trở thành người làm chứng quan trọng nhất, thật sự là trời cũng giúp ta. Ánh mắt liếc qua khuôn mặt mê man của Tổ Y, trên mặt hiện lên một tia đắc ý âm ngoan, thầm nghĩ: ta xem ngươi lúc này còn không chết sao? Hừm, ngay cả không chết, cũng không thể trở mình, cũng đáng cho ngươi, thân là nam nhân, lại là một tướng quân, vốn là không nên mang lòng dạ đàn bà, ngươi lại cố tình lè mề như vậy, cái gọi thuận tai là thiện lương kia, nói trắng ra chính là muốn chết, hôm nay hết thấy đều là người chính mình tạo thành, chẳng thể trách được ai.

Vì Tổ Y là trọng phạm quan trọng, lại thân là hoàng hậu, Úc Thương không dám trì hoãn, cùng Hoàn Nhan Sóc đi vào hoàng cung phục mệnh.

Hoàn Nhan Tự cùng Tử Nông chính đang nóng lòng chờ đợi, mắt nhìn thấy trời cũng sắp sáng, chợt nghe quan nội thị xưng: “Úc Thương tướng quân cầu kiến”. Hắn cả kinh đứng lên, cùng Tử Nông nhìn nhau, trên mặt đều là vẻ lo sợ, lập tức chậm rãi ngồi xuống, trầm thanh nói: “Tuyên.” Trong lòng vẫn mãi không yên.

Úc Thương cùng Hoàn Nhan Sóc tiến vào, Tử Nông nhìn thấy tiểu thái tử này sắc mặt tái nhợt, bộ dáng thất hồn lạc phách, trong lòng chợt lạnh, thân mình lão đảo thối lui ra sau vài bước, tựa vào cột, lại nghe Hoàn Nhan Sóc tựa như một khối rỗng rỗng nói: “Phụ hoàng, nhi thần cùng Úc tướng quân phụng chỉ tróc nã đào phạm Tổ Y, may mắn không làm nhục chi mệnh, trong quá trình đuổi bắt, đào phạm ra sức phản kháng, càng đối hành vi phạm tội của mình. Hành vi phạm tội. Thú nhận bộc trực.” Vừa dứt lời, rốt cuộc vẫn là một tiểu hài tử, một hàng nước mắt đã chảy xuống, xoay người nói: “Ta mệt mỏi, về cung trước, phụ hoàng, người. Từ từ thẩm vấn đi. Nhớ lấy. Bảo trọng thân mình quan trọng hơn.”

Hắn nói như vậy, Hoàn Nhan Tự sao còn không rõ đạo lý bên trong. Tử Diễm Tử Nông Úc Thương đều hướng hắn nhìn trộm, dưới ánh nến, chỉ thấy trên mặt hắn không chút gợn sóng, tựa hồ thực không lấy nữ nhân tình trường làm trọng, lại không biết dưới long án kia một đôi bàn tay đã nắm chặt đến mức các đốt ngón tay trắng bệch, móng tay ngắn ngắn cắt qua da thịt, rỉ máu.

Hồi lâu sau, Hoàn Nhan Tự mới hồi phục tinh thần lại, miễn cưỡng thông dong mở miệng nói: “Úc tướng quân vất vả, hoàng hậu hiện tại ở nơi nào?”

Úc Thương nói: “Thần sợ hoàng hậu vùng vẫy, hại người hại mình cũng không tốt, bởi vậy trước đã điểm thủy huyết của y, Hoàng Thượng chính là muốn hiện tại thẩm vấn y sao? Thần liền mang y đến.”

Hoàn Nhan Tự không nói, chỉ chốc lát sau, Tổ Y bị hai thị vệ áp tải đến, dưới ánh nến, gương mặt thanh tú

xinh đẹp kia càng tăng thêm vài tia tiều tụy, y nhìn Hoàn Nhan Tự cao cao tại thượng, thấy đôi mắt hần chăm chăm nhìn mình, ánh mắt trống rỗng, trong lòng không khỏi đau xót, cúi đầu nói: “Hoàn Nhan Tự, người. Giết ta đi.” Không còn gì nhất thiết phải nói nữa, hiện giờ mình chỉ cầu mau chết đi. Nếu hần có thể bởi vì cái chết của mình giảm bớt một chút đau xót, cho dù là bị ngàn đao vạn quát cũng cam tâm tình nguyện, dù sao. Hiện tại xem ra, chính mình lại một lần khiến cho hần thương tâm thất vọng.

Hoàn Nhan Tự bình tĩnh nhìn Tổ Y, gương mặt cúi xuống của y bị mái tóc dài mềm mại che khuất, rốt cuộc nhìn không ra được y đang có biểu tình gì. Hần như là chưa bao giờ quen biết Tổ Y, liền cứ như vậy nhìn y. Tử Diễm cùng Úc Thương nhìn thấy, khi trong lòng đều lo sợ bất an thì hần mới bỗng nhiên mở miệng nói: “Tổ Tổ, ngẩng đầu lên đi, như vậy. Không giống người.”

Tổ Y ngẩng đầu, đối diện ánh mắt hần, nguyên bản trống rỗng lúc này lại mẫn tịnh nhu tình như nước cùng chất chứa bao nhiêu thống khổ bất đắc dĩ, trong mắt y nóng lên, vội vàng lại cúi đầu xuống, ngực liền giống như bị đại chùy hung hăng đánh quất, một lần lại một lần. Y hận không thể lập tức liền nói với Hoàn Nhan Tự, chính mình là bị bức bách, chính mình kỳ thật. đã sớm không nghĩ đến chuyện chạy trốn.

“Thắng làm vua thua làm giặc, nếu sự đã bại, Tổ Y chỉ cầu mau chết.” Lỗi của mình, chỉ sợ ngay cả cái chết cũng chuộc không được, chính là trừ bỏ một cái mệnh này, y thật sự nghĩ không ra còn có cái gì có thể bồi thường người nam nhân đã trao cho mình hết tất cả ôn nhu này.

Hoàn Nhan Tự cười khổ một chút nói: “Tổ Tổ, người quả nhiên vẫn giống như trước, một lòng muốn chết.” Nói xong nhìn sắc trời nói: “Trời đã sắp sáng, người một đêm này, chắc cũng mệt mỏi, hảo hảo tắm nước ấm, nghỉ ngơi một chút. Úc tướng quân, người đi xuống nghỉ một chút đi.”

Úc Thương cùng Tử Diễm đều ngạc nhiên ngẩng đầu, Úc Thương không dám tin nhìn Hoàn Nhan Tự, há mồm muốn nói, lại cuối cùng nuốt trở về. Hoàn Nhan Tự nhìn hần, thê thảm cười: “Người yên tâm, trầm tuy là kẻ đa tình, lại quyết không vì tình cảm mà làm trái pháp luật, ngày mai trước triều đình, trầm sẽ đích thân thẩm vấn Tổ Y, tất nhiên. Tất nhiên sẽ cấp cho chúng thần một cái công đạo, hiện giờ trời còn chưa sáng, trầm chẳng qua là muốn cấp Tổ Tổ. một chút ôn nhu cuối cùng mà thôi.” Nói tới đây, bất giác tim như bị đao cắt. Tử Nông ở bên cạnh sớm đã nước mắt như mưa, không thể kiềm chế mà trở nên nức nở.

Vẫn là đại lục bồn nơi Tận Tình Uyển kia, giữa làn thủy khí mơ hồ có thể thấy được hai bóng người đang ngồi ôm nhau.

“Tổ Tổ, còn nhớ rõ chúng ta lần đầu tiên ở trong nước giao phong không?” Là thanh âm ôn nhu của Hoàn Nhan Tự. Tổ Y lặng lẽ tựa vào lồng ngực hần, nhắm mắt không đáp lời, bỗng nhiên nói: “Hoàn Nhan Tự, giết ta đi, người. Thật sự không cần như vậy đối với ta.” Trong lòng đau quá, liền giống như thời điểm nghe thấy Đại Tề vong quốc, điểm khác biệt chính là, lúc này làm cho y cảm thấy đau lòng chính là nam nhân khiến cho Đại Tề diệt vong này.

Hoàn Nhan Tự không để ý tới câu trả lời của y, vẫn từng chút từng chút hướng trên người Tổ Y vốc nước, thay y nhẹ nhàng xoa nắn, vừa ngoan cố nói tiếp: “Khi đó người thật lợi hại, đều biết mình không phải đối thủ ta, vậy mà vẫn cố chết giãy dụa, giống như một con dã thú dù đã trọng thương, cũng không khuất phục. Rõ ràng đều bị tra tấn thành một bộ dạng như thế, không phải sao? Tổ Tổ, nếu người biết được vận mệnh ngày sau của phân bất khuất ấy của người, người khi đó liệu có thuận theo một chút không?”

Tổ Y thở dài một hơi, không nói, Hoàn Nhan Tự xem ra cũng không muốn y nói gì, tiếp tục nói: “Bất quá trầm khi đó cũng rất lợi hại, một chút cũng không có lòng thương hương tiếc ngọc.” Hần vuốt ve mái tóc dài trong nước của Tổ Y, bỗng nhiên ôn nhu nở nụ cười: “Tổ Tổ, trầm lúc đó. Nhất định đã túm đầu người rồi.”

“Hoàn Nhan Tự. Ta van người. van người không cần như vậy.” ngữ điệu Tổ Y rốt cuộc nhìn không được ghen ngào, y vô lực đem cả thân mình tựa vào lồng ngực Hoàn Nhan Tự. Vì sao đến tận khi vòng tay này sắp không còn ôm lấy mình, y mới phát hiện nguyên lai nó chính là ấm áp như vậy.

Hoàn Nhan Tự yên lặng đem ái nhân ôm lấy càng chặt, trên mặt ướt đẫm, cũng không biết là nước hay là lệ, thật lâu sau, hần mới trầm giọng nói: “Tổ Tổ, người nói cho trầm biết, có phải có người hãm hại người

không, người nói với trẫm, trẫm sẽ vì người làm chủ, người là Tổ Tổ của trẫm, trẫm nhất định nhất định sẽ làm chủ cho người.” Lực đạo ôm của hắn càng lúc càng lớn, biểu hiện ra nội tâm hắn thật đang rất khẩn trương, đây là. . . . hy vọng cuối cùng của hắn.

Nội tâm Tổ Y trước nay chưa từng đấu tranh như vậy, đây là chuyện tình ngay cả chính y đều cảm thấy kinh ngạc. Tựa như lời của Hoàn Nhan Tự, y thật sự là một người mềm lòng, vô luận thời điểm nào, vận mệnh của đồng bào đều là lợi thế lớn nhất có thể dùng để áp chế y. Chỉ cần có lợi thế này trong tay, cho dù bảo y vạn kiếp bất phục, y cũng sẽ không một chút do dự. Chính là, tại trong lồng ngực của nam nhân thâm tình này, thế nhưng y lại bắt đầu do dự, ý niệm không muốn làm cho nam nhân này lại lần nữa vì mình thương tâm đã muốn áp chế ý nghĩ bảo vệ đồng bào trong y.

Sự im lặng của y không thể nghi ngờ đã khiến cho Hoàn Nhan Tự dâng lên một chút hy vọng, nâng cảm Tổ Y lên, khiến cho ánh mắt hai người tương đối, Hoàn Nhan Tự muốn bắt giữ hết thảy cảm xúc trong đôi mắt này. Thật lâu sau, Tổ Y bỗng nhiên nhắm mắt, từng lời một nói: “Không có, không một ai hãm hại. Hoàn Nhan Tự, người hắn là biết, quốc hận gia cừ, là hồng câu lớn nhất trong lòng ta, nó chỉ theo thời gian mà sinh sôi, vĩnh viễn sẽ không biến mất.” Tánh mạng mấy trăm đồng bào, y rốt cuộc vẫn là không thể không quan tâm a. Tổ Y trong lòng cười khổ: Hoàn Nhan Tự, cho dù là ta thiếu người, nếu có kiếp sau, ta sẽ dần dần trả lại cho người, mặc kệ chúng ta có phải đều là đồng tính hay không, có còn là cừ nhân bất cộng đái thiên hay không, ta. đều nhất định sẽ. dần trả lại cho người.

“Tổ Tổ, vì sao người phải nhắm mắt? Chẳng lẽ người nhìn ta không thể nói ra lời nói vô tình kia sao?” Hoàn Nhan Tự thất vọng buông Tổ Y ra, hắn nghe được thanh âm tan nát cõi lòng của chính mình.

“Hoàn Nhan Tự, ta muốn cầu người một việc cuối cùng, coi như. Coi như người lại sủng ta một lần.” Tổ Y mở mắt ra, thần tình cầu xin. Nhìn thấy ánh mắt thâm thúy của Hoàn Nhan Tự, không bao giờ ... sẽ biểu lộ cảm tình gì nữa, trong lòng y run lên, cuối cùng vẫn nói: “Ta cầu người đừng đem hận ý đối với ta phát tiết ở trên người dân chúng Đại Tề, người có thể. Người có thể đem ta ngàn đao vạn quát để trút giận, nhưng chỉ cầu người buông tha bọn họ, một mình ta mưu phản, cùng bọn họ không có quan hệ gì, bọn họ. Bọn họ là vô tội a.”

Hoàn Nhan Tự chậm rãi đứng dậy, ha hả, mộng nên tỉnh, đến cuối cùng, Tổ Tổ của hắn trong lòng vẫn chỉ nghĩ đến Đại Tề dân chúng của y. Tất cả thâm tình của mình lại đối lấy phản bội vô tình của y. Hắn giống như mất hồn, từng bước một tiêu sái đi đến bậc đá bên trên, trong lòng hảo hận hảo hận, hận đến mức hắn cảm thấy dù cho dùng bất kì thủ đoạn gì để trừng phạt con người trước mặt này cũng không thể bình ổn ma quỷ trong lòng mình. Nguyên lai. Nguyên lai chuyển yêu thành hận chính là một việc đơn giản như vậy. Hắn suy sụp ngồi ở trên ghế, trong kính phản chiếu một bóng người đi đến phía sau, một thân tố y như tuyết, mái tóc đen thật dài, tán loạn phi ở trước ngực cùng sau lưng, đó là một loại khí chất mỹ lệ như yêu tinh mê hoặc lòng người.

“Nếu người thật sự không muốn trẫm đem hận ý phát tiết ở trên người bách tính của người, vậy hãy sống mà nhận lấy tất cả hận ý của trẫm đi.” Hắn đứng lên, thản nhiên đối cung nữ bên người nói: “Trời đã sáng, thay y mặc vào. tù phục phù hợp thân phận tội phạm của y, một chút ôn nhu cuối cùng này của trẫm, đã xong.” Nói xong, hắn không liếc mắt nhìn Tổ Y thêm một lần nào nữa, từng bước một, trẫm trẫm tiêu sái ra ngoài.

Chương 41

Chuyện Hoàng hậu đào tẩu này, từ miệng Úc Thương trong khoảnh khắc liền truyền khắp các đại thần ở phòng nghị trước khi lâm triều. Úc Thương có quyết định của riêng mình, thừa dịp Hoàn Nhan Tự không nghiêm mệnh hắn phải bảo thủ bí mật thì liền đem chuyện này truyền ra cho mọi người đều biết, như vậy thì cho dù Hoàn Nhan Tự có tâm làm việc thiên tư, các đại thần cũng sẽ không đáp ứng. Trong nhất thời, tại phòng nghị đều ồn ào nghị luận, các đại thần nhớ lại sự ái ái Hoàng Thượng đối với vị hoàng hậu này, không khỏi lại càng thêm phần hận không thôi, đều mắng to Tổ Y vong ân phụ nghĩa, tuyệt không thể khinh tha, thậm chí có người còn thỉnh Hình bộ thượng thư chuẩn bị thỏa đáng mấy loại khí cụ dùng cho lăng trì.

Chợt nghe một tiếng gọi: “Vào triều.” Mọi người lúc này mới dựa theo cấp bậc, phẩm chất lớn nhỏ nối đuôi nhau đi vào triều, một đám người cùng nghiêng răng nghiêng lợi, đến khi nhìn thấy Hoàn Nhan Tự hai mắt đỏ bừng đều không khỏi vì Hoàng Thượng mà trong lòng chua xót, hận ý đối với Tổ Y liền càng thêm mãnh

liệt.

Khi mọi việc đều đã tấu xong, Hoàn Nhan Tự thấy mọi người đều không tấu thêm gì mà hướng mắt nhìn mình, trong mắt mỗi người đều chất chứa lửa giận, hần thở dài một hơi, biết thần tử đã biết chuyện Tổ Y, đành phải hỏi: “Hoàng hậu Tổ Y, lòng hướng cố quốc, hôm qua trốn ra ngoài, thật may Úc ái khanh không ngại lao khổ, tìm kiếm khắp nơi, đêm tối bắt được. Hiện giờ nên xử lý như thế nào, Hình bộ thượng thư người nói xem.”

Hạ Kiên từ trong đám người đi ra, trầm thanh nói: “Hoàng hậu thân là quốc mẫu, theo lý nên phụ tá quân vương, thống lĩnh hậu cung, lo lắng cho người trong thiên hạ, nhưng y chẳng những không nhớ đến ân vua, còn một mình kết đảng, lợi dụng súng ái của Hoàng Thượng đối với y mà trốn ra ngoài, ngay cả cảm thú còn không bằng, cự tội ngập trời như thế, theo lý nên lăng trì xử tử, chịu chi hình ngàn đao vạn quát, thỉnh Hoàng Thượng bảo trọng long thể, hạ chỉ tru sát tội nhân, nghĩ đến người trong thiên hạ.”

Hoàn Nhan Tự cười khổ, hần kỳ thật sớm biết Hạ Kiên sẽ đưa ra đáp án gì, nhưng trong lòng cứ muốn cự tuyệt đáp án này. Đấy lòng thở dài: Hoàn Nhan Tự a Hoàn Nhan Tự, đến bây giờ người vẫn luyện tiết y, nghĩ đến y phải chết liền hận không thể chính mình cũng đi theo y đến hoàng tuyền làm bạn, người. . . . Người làm sao còn là Kim Liêu Đại vương trước kia a. Hần có tâm cứu Tổ Y một mạng, nhưng chính mình từ trước đến nay dùng luật pháp trị quốc, hiện giờ lại phá hư pháp quy uy nghiêm, ngày sau làm sao có thể không chế quần thần, thống lĩnh thiên hạ bách tính.

Lập tức có mấy đại thần nhìn ra Hoàng Thượng trong lòng không tha, vội vàng bước ra khỏi hàng quỳ rạp xuống đất, đều thỉnh cầu Hoàn Nhan Tự xử tử Tổ Y, Hoàn Nhan Tự nhìn thấy cảm xúc của quần thần mãnh liệt, thấy lần này quả thật có lẽ nhất định muốn đoạt mạng Tổ Y. Vài lần mở miệng, hai chữ “Ban chết” kia chung quy cũng không thể nói ra, lời chưa nói mà nước mắt thật muốn rơi khỏi vành mắt. Hần vội vàng thừa dịp cúi đầu ho khan mà lấy tay áo lau đi.

Chính lúc đang giằng co, liền thấy tiểu thái tử Hoàn Nhan Sóc từ ngoài điện tiến vào, thẳng tắp quỳ trên mặt đất nói: “Phụ hoàng, nhi thần biết mẫu hậu đại nghịch bất đạo, phạm phải tội thật sự không thể tha thứ, nhưng xin phụ hoàng niệm y dạy ta có công, miễn cho y tội chết, ban hình phạt khác, nhi thần cầu phụ hoàng khai ân.” Nói xong trên mặt đất dập đầu ba cái.

Các đại thần đều kinh hãi nhìn vị thái tử điện hạ xưa nay quái gở này, càng không rõ hần đối Tổ Y cảm tình vì sao thâm hậu như thế. Hoàn Nhan Tự trong mắt bắn ra tia vui mừng, Sóc Nhi tuy còn nhỏ nhưng đã biết thay mình giải vây. Hần nhìn quanh chúng thần một lượt, chậm rãi mở miệng nói: “Sóc Nhi tuổi còn nhỏ, sớm chịu tang mẫu, lại chưa từng tìm được nơi các tần phi khác nửa điểm ôn nhu, chỉ có hoàng hậu đối hần giáo dục quan ái. Trẫm hôm nay xử tử hoàng hậu không phải là vấn đề lớn gì nhưng lại khó tránh khỏi lưu lại cho Thái Tử một bóng ma, huống chi y có chết cũng không thể tiêu tan đi mối hận trong lòng trẫm. Hiện giờ phạt y sáu mươi đình trượng, biếm thành hạ nô trong cung, ngày đêm chịu khuất nhục khổ sở, như thế vừa không trái pháp luật, cũng có thể tiết đi mối hận trong lòng trẫm, cũng không lưu lại cho Thái Tử bóng ma, chẳng phải được cả ba điều, các khanh gia nghĩ sao?”

Các đại thần hai mặt nhìn nhau, cùng biết Hoàn Nhan Tự Cho đến bây giờ vẫn là cố ý thiên vị, dù có phản đối thì Hoàng Thượng rõ ràng là tâm ý đã quyết. Lại thấy Hoàn Nhan Sóc sớm quỳ xuống, lớn tiếng nói: “Phụ hoàng thánh minh.” Không cách nào khác đành phải cho thái tử một cái nhân tình, đều phụ họa theo: “Hoàng Thượng thánh minh, như thế rất tốt.”

Úc Thương tức giận nghiến răng, nhưng cũng không thể làm gì, nhân châu xoay động, nảy ra ý hay, thừa dịp mọi người nghị luận, ai cũng không chú ý đến hần, lặng lẽ đối với cung vệ đi vào điện lĩnh chỉ hành hình nói: “Lát nữa đánh, cứ đánh vào hai chân y.” Hần là đại tướng quân, cung vệ kia như thế nào có thể đắc tội, huống chi Hoàn Nhan Tự lại không có quy định đánh chỗ nào, đánh thế nào nên vui vẻ lĩnh mệnh mà đi.

Phụ tử Hoàn Nhan Tự nhìn thấy Tổ Y một thân tù phục trắng bị đưa vào đại điện, rồi hai người đi lên mở gong xiêng, lấy một sợi dây thừng trói lấy y dẫn ra ngoài, tìm đều như bị đao cắt. Chính là hiện giờ cứu y một mạng đã là không dễ. Sáu mươi đình trượng là do Hoàn Nhan Tự tự chủ trương, nếu để cho Hình bộ thượng thư định ra, chỉ sợ một trăm trượng cũng không thể xong việc, cho dù y thân thể cường kiện, cũng có thể cả đời sau này trở thành tàn tật. Cho nên này cũng là biện pháp tốt nhất không còn cách nào khác.

Không nói đến hai người ở trong này tâm loạn như ma, chuyển sang các đại thần trên triều đình vẫn còn

đang nghị luận, bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến âm thanh đình trượng ba ba đánh lên da thịt. Hoàn Nhan Tự trong lòng căng thẳng, hai tay nắm chặt lại, khoe miệng Úc Thương lại phiếm ra một tia cười gian khó phát hiện. Tiểu thái tử Hoàn Nhan Sóc khả năng định lực kém, cúi thấp đầu, nước mắt đã rơi xuống.

Ngoài cửa cung đình trượng vẫn đang “Ba ba” vang lên, Hoàn Nhan Tự cả người đau như là bị tước đi linh hồn, đau đớn nghĩ: Tổ Tổ, người vì sao không kêu lên, người kêu lên có lẽ còn có thể dễ chịu một chút, Tổ Tổ, người vì sao không hô đau? Người. Người hô lên a.

Đình trượng kia từng gây từng gây đánh lên người Tổ Y nhưng lại quất vào trong lòng Hoàn Nhan Tự. Hắc sắc mặt vẫn trầm tĩnh, chỉ có chút tái nhợt, chỉ có từ đôi môi run rẩy mới có thể tìm ra một chút manh mối. Chính khi đang đau lòng, chợt thấy Hoàn Nhan Sóc đứng lên, lớn tiếng nói: “Không đúng.” Nói chưa xong, người đã liền xông ra ngoài.

Hoàn Nhan Tự trong lòng căng thẳng, vội vàng bước xuống long tòa, chợt nghe thanh âm giận dữ của Hoàn Nhan Sóc ở ngoài điện vang lên: “Ai. Ai cho các người đánh như thế?” Hắc vừa sợ lại run, vội vàng đi ra ngoài, các đại thần cũng đi theo. Chỉ thấy Hoàn Nhan Sóc đứng ở bên cạnh chiếc ghế Tổ Y đang nằm, đang lớn tiếng quát vắn hai thị vệ hành hình. Tổ Y một thân tù phục trắng nằm dài trên ghế đã ướt đầm mồ hôi, nơi hai chân một mảnh huyết nhục mơ hồ. Hoàn Nhan Tự cảm thấy trước mắt tối sầm, vội vàng miễn cưỡng đứng lại, rồi lại bỏ nhào đến trước mặt Tổ Y liền thấy môi y loang lổ vết máu, người cũng đã ngất đi.

“Tổ. Tổ Tổ.” Hắc chạm vào gương mặt đã phủ một tầng mồ hôi lạnh kia, đau lòng thì trào, chợt nghe Hoàn Nhan Sóc khóc ròng nói: “Phụ hoàng. Phụ hoàng đừng đánh nữa, một chân của mẫu hậu. Đã muốn. Đã muốn. Bị bọn họ. Bị bọn họ đánh gãy.”

Một câu này như sét giữa trời quang, Hoàn Nhan Tự đột nhiên ngẩng đầu lên, thất thanh nói: “Người. Người nói cái gì?”

Hoàn Nhan Sóc lau đi nước mắt, một tay chỉ hai thị vệ kia, oán hận nói: “Đều là bọn họ giở trò, ta ở trong điện nghe nửa ngày mới phát hiện có điều không đúng, đi ra liền thấy, nguyên lai chính là hai tên hỗn đản này, bọn họ chỉ đánh vào chân mẫu hậu, cho nên thanh âm trượng đánh vào da thịt mới không phải trầm thấp mà là ‘ba ba’ rung động, ta vừa rồi nhìn thoáng một chút, mới phát hiện một chân của mẫu hậu. Đã muốn bị. Đã muốn bị.”

Hoàn Nhan Tự kinh ngạc đứng sững tại chỗ, nhìn cái chân vô cùng thô thảm của Tổ Y, chỉ cảm thấy trong lòng cảm giác thật kỳ quái, cùng lúc như là bị lưỡi dao sắc bén hung hăng từng nhát từng nhát một xẻo qua, về phương diện khác, từ trong chỗ sâu trong tim trào ra một cỗ khoái ý thống khoái đầm đìa. Trong đầu có một thanh âm không ngừng lặp lại: chân gãy, chân gãy, gãy rồi y sẽ không thể đào tẩu, không bao giờ ... có thể chạy thoát nữa.

“Phụ hoàng.” Hoàn Nhan Sóc khẩn trương nhìn phụ thân của mình, nghĩ rằng hắc đang thương tâm quá độ, thì thấy phụ thân liếc mình một cái, rồi mới ngẩng đầu nhìn các đại thần, thật lâu sau mới cắn răng hỏi: “Còn bao nhiêu trượng?”

Một cái cung vệ tiến lên trả lời: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, còn hai mươi trượng.”

Hoàn Nhan Tự nắm tay thành quyền, ngoan tâm nói: “Tiếp tục hành hình, nhưng không được đánh lên chân.” Nói xong cũng không thèm liếc mắt Tổ Y đang hôn mê một cái, bước nhanh đi trở về đại điện.

Hoàn Nhan Sóc không dám tin nhìn theo thân ảnh phụ hoàng cùng đại thần biến mất, bên tai lại vang lên thanh âm đình trượng hạ xuống, hắc cái mũi đau xót, bỗng nhiên xoay lại nằm ở trên lưng Tổ Y, lớn tiếng nói: “Hai mươi trượng này ta nhận thay y, các người liền đánh ta đi.”

Hai cung vệ hai mặt nhìn nhau, đều không dám xuống tay, Hoàn Nhan Sóc bày ra vẻ mặt không nói lý ngày thường, đối mấy thái giám cung nữ muốn đến kéo hắc ra nói: “Các người ai dám đụng đến ta, ta sẽ khiến các người ăn không hết khổ đây.” Những người này sợ tới mức nhất thời không dám động thủ, chính khi đang giằng co, chợt nghe một tiếng chậm rãi thở dài nói: “Thái tử điện hạ, ngài đứng lên đi, đừng làm cho Hoàng Thượng khó xử nữa.” Hắc ngẩng đầu liền thấy, nguyên lai Tử Nông Tử Diễm hai người đang đứng ở phía sau, lời vừa rồi là Tử Diễm nói.

Hoàn Nhan Sóc đề phòng nhìn hai nàng, cũng không chịu rời đi, Tử Diễm nói: “Ngài cho rằng Hoàng Thượng thật sự nhẫn tâm, không niệm nửa điểm tình xưa sao? Kỳ thật sai lầm rồi, Tổ Y tội ác tày trời, Hoàng Thượng tha mạng cho y, đã là làm việc thiện tư, các đại thần bắt quá là bởi vì ngại mặt mũi ngài ấy, mới không có người nghịch ý phản đối. Hiện giờ nếu thấy Hoàng Thượng ngay cả trượng trách chỉ hình cũng làm việc thiện tư, chẳng phải thuyết minh ngài ấy đối Tổ Y vẫn còn cảm tình thâm thiết, nửa điểm quyết tâm trừng phạt cũng không có. Các đại thần có thể nào cho phép một tặc tử đào thoát mưu phản tiếp tục mê hoặc thánh thông, nhất định liên hợp lại muốn Hoàng Thượng theo phép mà giết y, đến lúc đó, cho dù Hoàng Thượng có tâm muốn bảo toàn tánh mạng y, chỉ sợ cũng không thể bảo toàn. Thái tử điện hạ nếu thật muốn cứu y, xin mời rời đi trước, để cung vệ đem hai mươi trượng này đánh xong đi.”

Hoàn Nhan Sóc chậm rãi buông lỏng tay ra, Tử Nông bước lên phía trước đem hắc ôm vào trong ngực, nức nở nói: “Nô tỳ đưa điện hạ hồi cung.” Nói xong mang theo hắc ôm cẩn thận bước đi. Nơi này cung vệ chấp khởi đỉnh trượng, hành hình xong, tiến vào điện hướng Hoàn Nhan Tự báo cáo. Hoàn Nhan Tự liền thân nhiên hỏi: “Tử Diễm, phòng hạ nhân của hoàng hậu chuẩn bị tốt rồi?” Nghe Tử Diễm nói đã chuẩn bị thỏa đáng. Hắc ôm thở dài: “Phân phó người đem y đi, tìm ngự y đến xem, dùng chút dược, đợi cho. Đợi cho thương thể khỏi hẳn thì để y làm việc đi.” Nói xong nhìn các đại thần một lần, nói: “Còn gì muốn tấu không?”

Hạ Kiên lần thứ hai bước ra khỏi hàng, khom người nói: “Khởi bẩm vạn tuế, Tổ Y không niệm thánh ân, sớ phạm chi tội, thật sự là tội ác tày trời, may mắn được Hoàng Thượng thiên ân, pháp ngoại thi nhân, hiện giờ biếm thành hạ nô, thần nghĩ, Hoàng Thượng nên chiếu cáo thiên hạ, huỷ bỏ thân phận hoàng hậu của y, mong Hoàng Thượng ân chuẩn.” Hắc ôm này vừa nói ra, các đại thần còn lại đều phụ họa theo.

Hoàn Nhan Tự suy tư thật lâu, sau cuối cùng ảm đạm gật đầu nói: “Hạ ái khanh nói đúng, trẫm sẽ ngay hôm nay hạ chỉ tuyên bố chuyện này, bãi triều đi.” Nói xong chậm rãi đi xuống long tòa, thẳng tiến hồi cung.

Tử Diễm đi theo sau hắc ôm, nhìn bóng dáng suy sút của hắc ôm, làm sao còn là Kim Liêu Đại vương hăng hái trước kia. Trong trí nhớ nàng, mặc dù là khi lão Đại vương qua đời, chủ tử cũng không khổ sở như vậy. Nàng kỳ thật đối Hoàn Nhan Tự trung tâm như một, thấy bộ dáng này của hắc ôm, trong lòng cũng không biết có tư vị gì. Trong lòng thầm nói: Hoàng Thượng a, Tử Diễm không phải là người tuyệt tình, mảnh giấy kia, bên trong kỳ thật chất chứa chứng cứ trọng yếu giải tội oan của Tổ tướng quân, nếu tình ngài đối y ít đi một chút, không vì quan tâm mà loạn trí, với thông minh cơ trí của ngài, sao lại không thể phát giác, nhưng hiện giờ ngài đối y mê luyến đến nước này, vừa nghe y mưu phản thì ngay cả thần hồn đều vứt bỏ, Tử Diễm cũng không thể không theo Úc tướng quân diệt trừ y. Nô tỳ có lỗi với Tổ tướng quân, nhưng không thẹn với Hoàng Thượng, không thẹn với giang sơn xã tắc Kim Liêu.

Chủ tớ hai người yên lặng hồi cung, chỉ thấy Hoàn Nhan Sóc ở chỗ này thương tâm, thái hậu cùng Tử Nông ở bên mềm giọng trấn an. Hoàn Nhan Tự nhìn thấy thái hậu, vội vàng buộc mình ra vẻ tươi cười: “Ngày hè nóng bức như vậy, mẫu hậu sao lại đến đây? Có chuyện thì cứ gọi nhi tử đến mới phải.”

Thái hậu thở dài nói: “Ai gia nghe nói hoàng hậu xảy ra chuyện. Ai, y chung quy là Đại Tề tướng quân, sao có thể cùng chúng ta một lòng đây? Phế thì liền phế đi. Chính là Sóc Nhi vẫn thương tâm đến bây giờ, ai gia mới đến xem. Đây cũng kỳ quái, đứa nhỏ này từ trước đến nay quái gở cao ngạo, Tổ Y kia có khả năng mê hoặc sao? Sao lại khiến cho phụ tử các người mê muội đến thế này?”

Hoàn Nhan Tự không nói, lại nghe Hoàn Nhan Sóc khóc thút thít nói: “Hoàng a nãi, người không biết, Sóc Nhi từ nhỏ đã không có mẫu thân. Phụ hoàng đem tôn nhi giao cho tần phi giáo dưỡng. Chính là các nàng không phải muốn mượn tôn nhi hướng phụ hoàng có được yêu sủng thì cũng là muốn dựa vào tôn nhi đi lên hậu tòa. Các nàng có chuyện cầu ta, từ trước đến nay đều mặc ta làm xằng làm bậy, cho dù tôn nhi trêu cợt các nàng, các nàng cũng e ngại phụ hoàng, hoặc sợ tôn nhi tương lai làm Hoàng Thượng sẽ trả thù các nàng, cho nên không có một người nói cho tôn nhi làm như vậy không đúng, làm như vậy không nên. Nhưng các nàng càng không nửa điểm dám nghịch ý tôn nhi như vậy, tôn nhi càng biết các nàng không có một người là thật tâm vì muốn tốt cho tôn nhi. Chỉ có mẫu hậu, y là thiết tình muốn tốt cho tôn nhi, y nói cho tôn nhi biết chuyện nào nên làm, chuyện nào không nên làm, y dạy tôn nhi đạo lý làm người làm vua. Nếu mẫu thân tôn nhi còn sống, cũng nhất định là dạy tôn nhi như vậy. Chính là. Chính là y hiện tại. Thế nhưng đào thoát mưu phản. Hoàng a nãi, y vì cái gì phải làm như vậy? Nếu y

sớm biết có hôm nay, y không nên đối tốt với tôn nhi như vậy. Hoàng a nãi.”

Hoàn Nhan Sóc ở trong này vừa khóc vừa nói, người nghe thấy đều rơi lệ. Liên ngay cả Tử Diễm cũng trong lòng xót thương. Hoàn Nhan Tự dùng sức ngẩng đầu, không để nước mắt rơi xuống, lắp lại: “Không sai, Tổ Tổ y nếu đã sớm chuẩn bị ngày này, vì sao còn mang đến cho phụ tử chúng ta chút thời gian ảm áp như vậy, Tổ Tổ, người. Người thật sự làm cho trẫm thương tâm.”

Thình lình thái hậu dùng sức quát một tiếng nói: “Hoàng nhi, người như vậy làm sao còn là hoàng đế Kim Liêu chúng ta? Khi phụ vương chết, ai gia còn chưa thấy người thương tâm muốn chết như vậy, lúc này mất đi một hoàng hậu có tâm mưu phản thì có gì phải tiếc nuối? Còn ở nơi này hối hận. Sóc Nhi còn nhỏ, khó tránh khỏi không thể khống chế cảm tình, người đã không dạy hấn chớ vì hạng người này lo lắng, chính mình lại ở đó bị thương, người còn xứng là phụ vương của hài tử người sao? Tâm nhuyển như một nữ nhân, gia quốc thiên hạ, đều bị người phóng tới nơi nào rồi? Có phải hay không đã ở phía sau đầu?”

Một phen nói cho hết khiến Hàn Nhan Tự mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vội vàng khoanh tay đứng thẳng, thành khẩn nói: “Mẫu hậu giáo huấn chính phải, tựa như cảnh tỉnh, hoàng nhi ghi nhớ lời mẫu hậu dạy bảo, lấy gia quốc thiên hạ làm trọng, quyết không tự vậy hãm trong cảm tình không thể thoát ra, không thể khống chế.” Nói xong nhìn về phía Hoàn Nhan Sóc nói: “Người cũng đã nghe lời Hoàng a nãi nói, còn không mau đi học tập công khóa.”

Hoàn Nhan Sóc ủy khuất rời đi vòng tay của thái hậu, đáp ứng rồi đi, mới vừa đi tới cửa, chợt nghe thái hậu lại nói: “Từ nay về sau, phụ tử các người càng phải chăm lo việc nước, nếu từ nay về sau không gương dạy được, chẳng phải sẽ khiến cho Tổ Y kia thỏa mãn sao? Càng làm cho Tề nhân khinh thường chúng ta.” Nói xong lại đối Hoàn Nhan Tự nói: “Người lưu lại tính mạng của y cũng tốt, để cho y nhìn xem, hoàng đế tuy rằng là Kim Liêu nhân, nhưng cũng có thể trị vì thiên hạ Đại Tề. Hoàng nhi a, người trăm ngàn lần đừng cho phản tặc này xem thường.”

Hoàn Nhan Tự khoanh tay nói: “Con ghi nhớ mẫu hậu dạy bảo.” Thái hậu lúc này mới đứng dậy nói: “Tốt lắm, người đột nhiên gặp phải đại biến, một đêm chưa ngủ, xem ra cũng mệt mỏi rồi, ai gia trở về cung, người tự nghỉ ngơi đi.” Nói xong cùng thái giám cung nữ vây quanh rời đi.

Nơi này Hoàn Nhan Tự làm sao ngủ được, gương mặt Tổ Y cùng lời nói của thái hậu cứ xuất hiện trước mặt và vang vọng bên tai hấn, làm hấn vừa đau vừa xấu hổ. Trần trọc suốt một đêm.

Chương 42

Vài ngày qua đi, vết thương trên người Tổ Y cuối cùng cũng lành lại, chỉ là một chân lại chung quy không thể cử trị được, rốt cuộc trở thành tàn phế. Một ngày nọ, đại nội tổng quản Quế Lâm thấy y đã khỏe lại, thế là tiến đến lĩnh y đến tẩy y phòng phục dịch, ai ngờ oan gia ngõ hẹp, khi đi tới hồ sen lại chạm mặt phụ tử Hoàn Nhan Tự bởi hậu thưởng sắc thu, vây quanh bởi một nhóm người từ một khoảng xa hướng bên này mà đến. Quế Lâm vội vàng lôi kéo y, hai người thối lui sang một bên, buông tay đứng thẳng

Hoàn Nhan Tự đang cùng thái hậu vừa chỉ điểm những đóa sen tàn trên đường vừa nói cười, thình lình đối diện với Tổ Y, hai người đều sững sốt, chợt một cổ đau xót dưới đáy lòng trào dâng, liền như vậy si ngốc nhìn nhau, trong nhất thời, tất cả những người hầu đều cúi đầu, ngay cả thỏ cũng không dám hít một ngụm lớn, tại một cái sân lớn như vậy, lúc này thật là châm rơi cũng có thể nghe thấy, thái hậu ánh mắt lạnh lùng nhìn bọn họ, cũng không nói lời nào.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Hoàn Nhan Tự mới bức bách chính mình phục hồi tinh thần lại, khụ một tiếng, quay đầu hướng thái hậu nói: “Mẫu hậu, đi xem sen tàn cũng không có ý tứ gì, không bằng đi thuyền dạo hồ còn có điểm thú vị.” Nói xong cũng không thêm liếc mắt Tổ Y một cái, phân phó Tử Nông đi truyền người chuẩn bị thuyền. Hấn trên mặt mang ý cười, đi lại thong dong, như thể Tổ Y nửa điểm cũng không ảnh hưởng đến hấn, chính là có ai biết tư vị chua sót khôn kể kia trong lòng hấn.

Tổ Y tĩnh nhàn nhìn Hoàn Nhan Tự cố gắng cười vui bước ngang qua người mình, ngực tựa như có một khối cự thạch đè ép, hoặc như là có một khối bông chèn chặt, liền đem cả thân mình y lấp đầy một tia khe hở cũng không thấu, y liễu mạng không chế mình, nếu không y sợ chính mình sẽ liễu lĩnh bổ nhào vào trong lồng ngực nam nhân này, nói cho hấn biết mình thật chịu nhiều oan khuất.

Y dờ dẫm đứng ở nơi đó, Quế Lâm lại sớm không kiên nhẫn, lôi kéo tay áo y, âm dương quái khí nói: “Sao vậy? Còn nhìn cái gì? Không phải kiên trì bắt khuất sao? Không phải khinh thường làm hoàng hậu Kim Liêu chúng ta sao? Sao giờ lại bày ra bộ dáng thâm tình chân thành nhìn Hoàng Thượng? Trông cậy Hoàng Thượng lại lần nữa say mê người, trở lại như trước sao? Hừm, người cũng quá xem thường Hoàng Thượng chúng ta, thiên hạ tuấn nam mỹ nữ còn nhiều mà, một Tổ Y như người thì có là gì?” Nói xong tức giận túm lấy y kéo đi.

Tổ Y một chân bị tật, đi đường vốn đã không tiện, bị hắt túm một cái này, nhất thời lảo đảo vài bước. Y lúc này mới phục hồi tinh thần lại, cười khổ một tiếng, thầm nghĩ: đúng vậy, ta còn nhìn cái gì chứ? Người kia. Đã không còn thuộc về ta. Từ lúc ta lựa chọn cứu những văn nhân kia, hẳn đã không còn thuộc về ta rồi. Tổ Y a Tổ Y, là người chính mình quyết định hy sinh hẳn, lúc này mà còn lưu luyến bất quá chỉ tự rước lấy châm chọc, khiển trách mà thôi.

Hai người bọn họ càng lúc càng đi xa nơi này, lại không biết Hoàn Nhan Sóc ở trong đám người vẫn quay đầu lại nhìn, hắt ngại thái hậu ở gần kề, lại sợ khiến cho phụ hoàng thương tâm khổ sở, cho nên ở trước mặt Tổ Y, cũng cố nén mà bày ra một bộ dáng vô động vu trung, sau đến khi hai nhóm người tách đi hai hướng, liền thừa dịp mọi người không chú ý liền tiếp quay đầu, cho đến nhìn thấy hai người kia cũng bắt đầu rời đi, hắt rút cuộc nhìn không được, “A” một tiếng kêu sợ hãi, rồi lại vội vàng lấy tay che miệng lại, nơi đôi mắt mở to lấp lánh lệ, lại quật cường không chịu rơi xuống.

Thái hậu cùng Hoàn Nhan Tự sớm nghe thấy, liền quay đầu nhìn sang, Hoàn Nhan Sóc rưng rưng nhìn phụ hoàng, sau một lúc lâu không chịu lên tiếng, thật lâu sau lấy tay chỉ chỉ thân ảnh sắp biến mất của Tổ Y.

Hoàn Nhan Tự võ công cao cường, thị lực tự nhiên cũng là siêu quần, nhìn về phía sau, không phát giác có điều gì dị thường, rồi lại liền nhìn ra tư thế Tổ Y đi đường nhất cước thiện nhất cước thâm, suy tư một chốc liền sáng tỏ, nhất thời chỉ cảm thấy đau lòng nan cầm, trước mắt tối sầm, thân mình lảo đảo, Tử Diễm vội vàng tiến lên đỡ lấy. Cũng không biết vì sao, nàng vốn là hạ quyết tâm phải trừ Tổ Y, hướng chi người này cùng nàng có sát huynh chi cừu, cho nên tâm tư giết y chưa bao giờ dao động, càng không có nửa phần đồng tình, nhưng lúc này thấy chủ tử đau thương như vậy, còn có thân ảnh cô đơn lưng đeo vô tận ỷ khuất kia của Tổ Y, trong lòng lại dâng lên một cổ đau đớn thoáng qua trước nay chưa từng có.

Hoàn Nhan Tự trấn định tâm thần, chậm rãi thẳng lưng, nhìn về phía Tử Diễm hòa nhã nói: “Trẫm không có việc gì, chúng ta đi thôi, Tử Nông đã chuẩn bị thuyền.” Hắt vừa nói, mọi người vội vàng vây quanh bọn họ tiếp tục hướng “Thường Ba Đình” mà đi.

Người bạn chơi cùng kiêm hộ vệ của Hoàn Nhan Sóc, Tiểu Ngôn, thấy thái hậu đã cùng Hoàn Nhan Tự đi về phía trước rồi, tiểu chủ nhân này còn ngăn người để ý nhìn Tổ Y, vội vàng lôi kéo hắt, thấp giọng nói: “Thái tử, đi thôi.”

Hoàn Nhan Sóc theo tiểu hộ vệ này đi được vài bước, bỗng nhiên dừng lại, xoay người chạy đi, Tiểu Ngôn lo lắng, liền gọi lớn, thái hậu cùng Hoàn Nhan Tự đều quay đầu. Thái hậu trước liền thở dài, lẩm bẩm: “Ai, đứa nhỏ này.” Nói xong nhìn nhi tử, xem hắt định thế nào. Đã thấy Hoàn Nhan Tự thất thần trong chốc lát, lại xoay người tiếp tục vừa đi về phía trước, vừa nói: “Cứ để hắt đi.”

Hoàn Nhan Sóc cũng không quay đầu lại, vẫn chạy đến bên người Tổ Y mới chịu dừng, thở hồng hộc. Tổ Y kinh ngạc quay đầu lại, vừa thấy hắt, không khỏi sững người. Quế Lâm cũng quay đầu, vội như bị giẫm phải chân, nói: “Ôi tiểu tổ tông, sao không có người theo mà lại chạy đến đây? Đây là khâm phạm, ngài là vạn kim thân thể sao lại có thể tiếp cận chứ?” Nói xong vội ôm lấy hắt.

Hoàn Nhan Sóc vung tay, hung tợn trừng mắt hắt một cái, đáng sợ tới mức Quế Lâm không dám lên tiếng, hắt đi lên phía trước, ngẩng đầu cùng Tổ Y nhìn nhau một lát, bỗng nhiên ngồi xổm xuống, vén lên ống quần của y, nức nở nói: “Sao lại. Sao lại như vậy? Không... không thể trị hết sao?”

Tổ Y thấy biểu lộ chân tình của hắt, trong lòng không khỏi một trận kích động, khom người kéo hắt đứng lên, gượng cười nói: “Này có cái gì? Có gì đáng mà khóc, người chẳng lẽ đã quên thân phận của mình rồi sao? Nước mắt sao có thể dễ dàng rơi xuống như vậy?” Một câu nói liền khiến cho tâm tình Hoàn Nhan Sóc xúc động, hắt “Hô” một tiếng đứng lên, thẳng tắp nhìn Tổ Y, trong mắt bắn ra thần sắc phức tạp, cũng không biết là yêu, là hận, là đau hay là kính, có lẽ tất cả những cảm tình đó đều tồn tại.

Tổ Y bị hấn dọa sợ, đang muốn khuyên hấn trở về, đã thấy hấn quật cường nhìn mình, bỗng nhiên lớn tiếng nói: “Vi sao? Vì sao muốn rời khỏi ta cùng phụ hoàng, nếu người đã sớm có chủ ý này, vì sao lại tận tâm dạy dỗ ta như vậy? Nói cái gì mà ta phải tự trọng thân phận, nước mắt không thể dễ dàng rơi xuống, ta. Ta hôm nay biến thành bộ dáng gì, còn không phải có liên quan đến người sao? Người. người từ ngày đó chạy trốn không phải đã không cần ta nữa rồi? Sớm biết như vậy, lúc trước vì sao lại tốt với ta? Ta trở nên yếu đuối, hoang đường, không phải càng tiện cho người khôi phục Đại Tề sao? Người. Người. Ta hận người.” Một hơi nói xong, tiểu thái tử này đã rơi lệ đầy mặt, bỗng nhiên quay người lại, lớn tiếng nói: “Ta. Ta không bao giờ bị người mê hoặc nữa, ta không bao giờ ... nghe lời người nữa.” Vừa nói vừa chạy theo hướng ngược lại.

Tổ Y trong lòng một trận quặn đau, Hoàn Nhan Sóc này y lúc đầu là vừa tức vừa hận, ai ngờ sau khi ở chung, hài tử này thông minh lanh lợi lại thật làm y yêu thích. Chính là y như thế nào cũng không dự đoán được, tiểu thái tử từ trước đến nay cao ngạo này thế nhưng cũng sẽ đối mình sinh ra cảm tình, chính mình rõ ràng bức hấn học tập công khóa, hài tử bình thường làm sao hội thông cảm phiên khổ tâm này của y, vậy mà thái tử cao cao tại thượng này lại có thể hiểu được, trong nhất thời, nhớ tới thời gian hai người ở chung, trong đầu quanh quẩn câu nói kia của Hoàn Nhan Sóc “Sớm biết như vậy, lúc trước vì sao lại tốt với ta”, bất giác hồn đoạn thần thương, đau lòng suy sụp.

Quế Lâm lôi kéo y, đang định đi, bỗng nhiên thanh âm từ xa của Hoàn Nhan theo gió cuốn đến: “Quế Lâm, người nếu dám ngược đãi y, xem ta làm sao vậy thu thập người.” Hấn bị dọa mà run người, thì thào lắm bầm: “Thật là kỳ quái, rõ ràng chỉ là một tên phản tặc thôi, sao lại được thái tử che chở.” Vừa nói vừa khó hiểu đưa Tổ Y đi.

Vài ngày lại cứ thế trôi qua, một ngày kia, Tổ Y tẩy xong một đồng y phục lớn, đã là vào lúc hoàng hôn, sớm mệ đến xương sống thắt lưng đều đau, y thuở nhỏ sinh trưởng ở nhà quan, sau khi nhọc quán cũng đã vào triều làm quan, sau lại được báii tướng phong hậu, tuy nói những năm tháng ở biên cương chịu khổ sở, nhưng bất quá là rét cắt da cắt thịt, đầm máu sa trường mà thôi, chưa từng chịu qua khổ sở khuất nhục như vậy. Huống chi trong cung nhiều người hận y phản bội Hoàng Thượng, thường mượn cơ hội trả thù muốn khiến y nhục nhã, cũng may lòng dạ y bao dung, nhịn được.

Mất thấy hoàng hôn đã buông xuống, kiện y phục cuối cùng cũng đã phơi khô, người ở tẩy y phòng đã đều đi ăn cơm chiều, y yên lặng ngồi xuống nhìn, chờ đám người trở về đối phiên với mình. Hồi lâu sau mới có hai nha đầu trở về, khinh thường cười: “Được rồi, người đi đi.” Tổ Y biết rõ những người này cố ý kéo dài thời gian, y cũng không chấp, khép khiễng chậm rãi đi ra ngoài, phía sau vẫn truyền đến tiếng cười nhạo của hai nha đầu kia.

Thật vất vả đi trở về phòng, người phân cơm sớm đi rồi, trên bàn có bánh ngô còn hơn phân nửa bánh ngô cùng một chén tàn canh. Tổ Y yên lặng ăn. Kỳ thật y tuy là hạ nô, cũng có thể cùng những hạ nô khác cùng nhau dùng cơm, đồ ăn cũng không phải không ra hình thù như thế này, nhưng chính là trong cung hiện giờ mỗi người đều hận y, thấy Hoàn Nhan Tự không để ý tới liên nhân cơ hội ức hiếp, Hoàn Nhan Tự lại nào biết chuyện này.

Ăn xong cơm, ánh trăng đã hiện ra, Tổ Y chỉ cảm thấy cả thân người tựa hồ đã không phải thuộc về mình, gian nan lê chân đến giường, đang muốn ngủ, chợt nghe ngoài cửa sổ một trận tiếng bước chân quen thuộc, y thở dài một tiếng, thầm nghĩ tội gì lại đến, vội vàng nằm xuống, làm ra một bộ dáng như đang ngủ.

Tai nghe được tiếng bước chân đang đến gần, y cũng không mở mắt, cảm giác được có người ngồi xuống bên cạnh, chậm rãi xoa lên khuôn mặt của y, một thanh âm quen thuộc nhẹ nhàng cất lên khiến y suýt nữa rơi lệ: “Ai, gầy rất nhiều.”

Tổ Y từ trước đến nay cho rằng mình tuy không phải tâm vững như thiết, nhưng cũng không phải hạng người đa sầu đa cảm, ai ngờ lúc này chỉ nghe một câu này mà như không thể khống chế được nước mắt, y vội vàng nhắm chặt lấy mắt nuốt lấy lệ lại, bởi vì hành động rất nhỏ này, vuốt ve quen thuộc kia liền ngừng lại, Hoàn Nhan Tự hít một hơi nói: “Tổ Tổ, nguyên lai người cũng không có ngủ.”

Tổ Y biết rõ cuộc giả bộ ngủ không được nữa, bình tĩnh ngồi dậy, mặt lạnh nói: “Hoàng Thượng đến nơi đây làm gì? Hay là đối Tổ Y còn lưu luyến? Nay thật sự là buồn cười, ta với người có mối thù bất cộng đái thiên, như thế nào cam tâm làm hoàng hậu của người. Người nhưng lại đến tận hôm nay vẫn vì ta đào

thoát mà âm đậm thần thương, kết quả như vậy, kỳ thật người đã nên sớm biết. Người không cho ta chết, ta bỏ chạy, không cho ta trốn, ta cũng sẽ không làm người gối của người. Hoàn Nhan Tự, ta hiện tại tuy rằng chịu tra tấn, nhưng ta là lấy thân phận tướng quân Đại Tề, đây là minh chứng tốt nhất cho ý chí dù chết không hàng của ta, ta thật vui vẻ. Người cần gì phải khẳng khẳng một mực chứ? Hừ, nhìn bộ dáng hiện tại của người, thế nhưng cũng vì ta béo hay gầy mà quan tâm? Người thật có phải là Hoàn Nhan Tự cơ trí khôn khéo lãnh khốc vô tình ta từng nghe nói đến? Sao lại so với một nữ nhân còn muốn đàn bà hơn.”

Y càng nói, Hoàn Nhan Tự lại càng đau, nhìn y nói: “Tổ Tổ, đúng vậy, người chết, người trốn, đều là bổn phận của một ngu trung chi thần, từ đầu đến cuối người đều không sai, sai chính là trẫm, là trẫm.” Hắn vừa nói vừa đứng lên, càng lúc càng cảm thấy được chính mình tối nay đến đây thật sự là tự rước lấy nhục, đang muốn thương tâm rời đi, lại nghe Tổ Y lên tiếng: “Chậm đã, Hoàn Nhan Tự, người đã đáp ứng ta, chỉ cần ta sống, liền sẽ không bởi vì ta mà giận chó đánh mèo với bách tính Đại Tề, người. Người sẽ không nói mà không giữ lời chứ.” Y vừa nói lời này xong, thân hình Hoàn Nhan Tự liền chấn động, chậm rãi xoay người lại, trong mắt là đau xót và hận ý vô tận.

Tổ Y hoảng sợ, chợt thấy Hoàn Nhan Tự nhào tới, giữ lấy y, trong mắt đầy tơ máu, oán hận gần từng chữ: “Trong mắt người chỉ có bách tính của người, bất luận lúc nào, người chỉ nghĩ đến bọn họ, còn trẫm? Người có lo nghĩ cho cảm thụ của trẫm không? Dù cho chỉ là một chút, dù chỉ là một khoảng khắc, người có nghĩ đến trẫm đau lòng đến thế nào, bách tính của người sống tốt, còn trẫm đau đến muốn chết người có biết không? Có đôi khi trẫm thật hy vọng có thể lập tức chết đi, bị nói là vô năng cũng tốt, yếu đuối cũng được, cứ như vậy mà chết đi, cũng tốt hơn là đau lòng như bây giờ. Chính là trẫm không thể chết được, bách tính, Sóc Nhi, mẫu hậu, còn có. Còn có người. Vô luận là vì ai, trẫm cũng không thể chết. Người yên tâm, trẫm sẽ không đối bách tính của người mà động thủ, bởi vì trẫm muốn người sống, bị thảm, nhục nhã, đau lòng mà sống, trẫm đau một, sẽ bắt người đau gấp mười lần. Tổ Y, người nếu hận trẫm, trẫm cũng khiến người hận.”

Tổ Y yên lặng nhìn hắn, hai vai bị Hoàn Nhan Tự dùng sức nắm lấy, tựa như hận ý của hắn đều thông qua hai bàn tay này truyền vào thân thể của mình, y cảm thấy xương bả vai như bị nghiền nát, nhưng so với đau đớn trong lòng y, chút đau này thật nhỏ bé không đáng kể.

Hai người liền như vậy đối mặt, lẫn nhau đều thật cẩn thận không để cho tình ý toát ra, thật lâu sau, Hoàn Nhan Tự bỗng nhiên buông y ra, nghiêng ngả lão đảo thối lui, tận khi đến cửa, mới cười khổ hai tiếng, lẩm bẩm: “Đúng vậy, hận. Giữa chúng ta chỉ có thể là hận.” Nói xong quay người lại, kiên quyết rời đi.

Đến tận khi xác định hắn đã đi xa, Tổ Y mới suy sụp ngã người trên giường, y rất muốn hung hăng, tận tình khóc rống một hồi, đem tất cả ủy khuất đau xót trong tim khóc hết ra, chính là nức nở vài tiếng, mới phát hiện mình ngay cả một giọt lệ cũng không khóc ra được, cười thầm một tiếng, tội lỗi của y có phải hay không đã đến mức trời cao cũng không chịu khoan thứ, cứ thế ngay cả tự do duy nhất kia của cũng đã mất đi.

“Hoàn Nhan Tự, thực xin lỗi.” Sau bao nhiêu đau lòng vô tận, vẫn chỉ có thể nói câu này thôi, Tổ Y nhắm mắt lại, để bản thân dần dần chìm sâu vào giấc mộng hắc ám.

Chương 43

“Thái tử a, chúng ta vẫn nên trở về đi, thời tiết lạnh như thế, người lại không chịu phủ thêm ngoại y, vạn nhất bị cảm, thần thật không gánh nổi.” Đứng bên ngọn đèn giả thạch cạnh hồ, Tiểu Ngôn vẽ mặt nghiêm túc khuyên nhủ chủ tử, thật ra đáng một tiểu đại nhân.

Hoàn Nhan Sóc quát cường hừ một tiếng: “Tiểu Ngôn, người càng ngày càng thật chán ghét, nhiều lời như lão thái bà, cẩn thận nếu chọc ta mất hứng, ta liền nói phụ hoàng cất chức người, ta còn thêm mắm thêm muối cáo trạng trước mặt Nhạc đại nhân, nói người phạm thượng, thương tổn lòng tự trọng của ta, hừ, đến lúc đó để xem phụ thân người có đánh người không.” Hắn nói xong, thấy gương mặt Tiểu Ngôn đỏ lên, không khỏi cười ha ha.

Tiểu Ngôn vừa vội vừa tức, không ngừng dẫm chân, ủy khuất nói: “Thái tử, người càng ngày càng không phân rõ phải trái, nếu Tổ Y hoàng hậu còn ở đây, người còn dám như vậy?” Nói xong liền biết đã lỡ lời, vội một phen che miệng, nhưng đã thấy gương mặt Hoàn Nhan Sóc trở nên âm trầm: “Tiểu Ngôn, người muốn đem đầu lưỡi cắt đi phải không, ta đã nói bao nhiêu lần, không được nhắc đến tên người kia trước mặt ta,

hừ, ta hiện tại liền nói cho phụ hoàng, không những cất chức người, còn phải trị tội người.” Nói xong liền đứng dậy bỏ đi.

Tiểu Ngôn vừa sợ hãi lại vừa ủy khuất, hần trời sinh tính thành thật, không giỏi nói chuyện, đành phải khấn khoản theo sau, luôn miệng cầu tình, mắt thấy chỉ còn đi vài bước nữa là đến thư phòng Hoàng Thượng, bỗng nhiên theo gió truyền đến một trận thanh âm quát mắng.

Hoàn Nhan Sóc sững sốt, kẻ nào trong cung lại vô lễ như thế, ở bên ngoài mà quát mắng nô tài, muốn giáo huấn cũng nên đưa vào trong phòng giáo huấn mới phải. Hần bản tính lạnh nhạt, trừ Tổ Y ra, sống chết của những kẻ khác trong cung cũng không cho vào mắt, lúc này lại động lòng hiếu kỳ, thầm nghĩ phải mau đến xem là phi tử quý nhân nào lại không hiểu quy củ như vậy.

Tiểu Ngôn thoáng nhẹ nhàng thở ra, vội vàng theo phía sau hần, chợt thấy Hoàn Nhan Sóc đột nhiên đứng lại ở sau một thân cây đại thụ, hần cảm thấy kỳ quái, vừa tính thăm dò, suýt nữa đã kêu thành tiếng, nguyên lai người ở phía trước bị mấy cung nữ thái giám vây quanh, buông tay đứng thẳng bị người giáo huấn lại là Tổ Y. Mà vị chủ tử vênh váo tự đắc kia cũng không phải ai khác, mà chính là phi tử tối sủng ái của Hoàn Nhan Tự, Ngân Cơ nương nương.

Hần nhìn thoáng qua Hoàn Nhan Sóc, thấy trong mắt hần bắn ra thần sắc phức tạp, nhưng không có tiến lên, trong lòng hần cũng rõ ràng, cảm tình của Hoàn Nhan Sóc đối Tổ Y là thật, xuất phát từ kính yêu, khi bị phản bội thì lại càng thêm phần hận. Huống chi nếu hiện tại ra tay che chở, chắc chắn khiến mọi người nhạo báng hần không có cốt khí, lại quan tâm đến một tên phản tặc.

Ngân Cơ kia bởi vì trước khi Tổ Y xuất hiện được Hoàn Nhan Tự vô vàn sủng ái, tự cho là vị trí hoàng hậu đã nằm chắc trong lòng bàn tay, ai ngờ lại bị sự xuất hiện của Tổ Y phá tan mọi tính toán, làm sao lại không mang hận trong lòng, nhưng lại ngại Tổ Y thân nhận được nghìn vạn sủng ái, thật sự không thể trả thù, ai ngờ trong nháy mắt, hoàng hậu cao cao tại thượng đã biến thành hạ nô, nàng chính đang âm thầm toại nguyện, không ngờ oan gia ngõ hẹp, hôm nay lại đối mặt với Tổ Y, sao lại không mượn cớ để kiếm chuyện. Tổ Y tàn phế một chân, hành động không tiện, nàng âm thầm ra lệnh một tên thái giám tiến lên va chạm, khiến cho y ngã sấp xuống ở trước mặt mình, thế là thét ra lệnh cung nữ thái giám kéo y dậy, lại ngang nhiên nói y cố ý ngã xuống va phải mình, cũng không để ý đến thân phận, ngay tại chỗ mà chửi mắng.

Tổ Y sao lại bị loại tiểu nhân đắc chí khiến cho động khí dễ bực, lại không biết mặt y không chút thay đổi càng khiến cho Ngân Cơ buồn bực, khẽ kêu một tiếng, liền bảo thái giám lấy roi đến, muốn giáo huấn tên nô tài hạ đẳng trong mắt không có chủ tử này, chính đang cân nhắc nên dùng thủ đoạn ngoan độc gì, chợt nghe một đạo thanh âm lạnh lùng truyền đến: “Mẫu phi một khi nhận được ân sủng liền thật rất uy phong a.” Nàng kinh hãi ngẩng đầu, liền nhìn thấy gương mặt âm trầm của Hoàn Nhan Sóc từ sau cây cổ thụ đi ra.

Nếu nói ở trong hoàng cung, thái hậu cùng Hoàn Nhan Tự đều là người khiến Ngân Cơ e ngại, nhưng kẻ nàng tối sợ hãi vẫn là tiểu thái tử Hoàn Nhan Sóc này, nàng từ trước đến nay tâm tư lanh lợi, khéo léo, ở trước mặt thái hậu cùng hoàng thượng đều thấp phần được lòng, duy chỉ có Hoàn Nhan Sóc cũng không bị nàng lừa, luận đến thông minh trí kế thì Ngân Cơ thúc ngựa cũng đuổi không kịp hần, trước khi Tổ Y xuất hiện, nàng cũng chịu không ít khổ sở bởi Hoàn Nhan Sóc, lúc đầu còn muốn dưỡng Hoàn Nhan Sóc hòng duy trì chỗ dựa cho mình đi lên vị trí hoàng hậu, không đến hai tháng, chẳng những không chiếm được thân phận kia từ Hoàn Nhan Tự, mà còn bị tiểu ma vương này chinh cho sợ hãi.

Lúc này nàng vừa nhìn thấy Hoàn Nhan Sóc, trong lòng vốn đã bất an, nay lại nghe hần nói câu kia “Mẫu phi một khi nhận được ân sủng liền thật rất uy phong a” thì hồn phi phách tán, hiểu ra tiểu ma đầu này hận nhất chính là phi tử được sủng ái, nói các nàng đoạt đi yêu thương của phụ hoàng, bởi vậy trừ bỏ Tổ Y ra, trước nay ai được sủng ái sẽ đắc tội hần, mà hiện giờ bộ dáng kiêu ngạo của mình lại bị hần nhìn thấy, thật sự là cực kỳ không xong. Lập tức vội vàng thu hồi thần tình ngang ngược, cẩn thận cười nói: “Ta không biết thái tử ở trong này, cản đường của người, ai, đều do tên nô tài không có mắt này, còn xô phải ta, là ta nhất thời tức giận, nghĩ muốn giáo huấn y một hồi, có chút không đúng mực.” Nói xong vội nháy mắt, mấy thái giám cung nữ kia vội vàng lui xuống, nàng lại bày ra thần tình tươi cười nói: “Thái tử thỉnh mời đi trước đi.”

Hoàn Nhan Sóc hừ lạnh một tiếng: “Không vội, hôm nay cũng không có việc gì, xem ra mẫu phi đối quy củ trong cung còn mới lạ, hài nhi liền hao chút tâm tư, giáo giáo mẫu phi, tuy nói lấy tư chất mẫu phi, muốn học toàn bộ cũng khó, nhưng cũng không còn cách nào, ai bảo người là mẫu phi của ta, lãng phí một chút thời gian cũng đành vậy, đỡ phải ở trước mặt người khác làm ra cử chỉ thất thổ gì, đừng nói làm mất đi uy nghi của phụ hoàng cùng Kim Liêu quốc chúng ta, chính là thể diện của Hoàng a nãi và ta cũng không có sáng sửa gì.”

Sắc mặt Ngân Cơ đã muốn nửa xanh nửa trắng, rằng lợi nghiêng kèn kẹt, cũng không dám nói gì. Hoàn Nhan Sóc nhìn nàng, ra vẻ kinh ngạc nói: “Sắc mặt Mẫu phi trông không tốt lắm, chẳng lẽ là có ý hài nhi không thể giáo huấn người? Nếu là thật làm khó người như vậy, không bằng hài nhi đến trước mặt phụ hoàng thỉnh một đạo ý chỉ, như vậy mẫu phi sẽ tâm phục khẩu phục, được không?” Nói xong liền nhìn về phía Tổ Y, làm bộ lăm bằm: “Ai, phụ hoàng điểm gì cũng tốt, chỉ là hay niệm tình xưa, thật sự là không được.”

Ngân Cơ kia nghe hần nói như thế, biết là hần đang nhắc nhở mình, nếu nháo chỗ Hoàn Nhan Tự, hần vẫn đau lòng vì Tổ Y, biết đến chuyện xảy ra hần làm sao bỏ qua. Chính trong lòng nàng ta cũng rõ ràng, Hoàng Thượng tuy rằng mỗi đêm đều đến đã đến qua đêm, bất quá là để cho người ta xem, thực tế đêm nào cũng mộng mị, trong mộng lại luôn gọi tên tiên hoàng hậu, nhiều đó cũng đủ chứng minh lời nói của Hoàn Nhan Sóc thật không giả. Lập tức trong lòng cả kinh, nàng là người thông minh, tự nhiên biết điều gì có lợi điều gì không, vội vàng nén giận nói: “Thái tử nói đùa, ta nào dám nói người không giáo được ta? Trong cung này từ trên xuống dưới, ai chẳng biết thái tử thông minh lanh lợi nhất, muốn chỉ dạy điều gì cứ việc nói, ta chăm chú lắng nghe là được.”

Tổ Y kinh ngạc nhìn Hoàn Nhan Sóc, y sao lại không biết tiểu thái tử này là đang giúp mình, trong lòng một trận cảm động, đến lúc này, hài tử này vẫn vì mình suy nghĩ như thế, sao không khiến y đau tận tâm phế. Cho đến khi nhìn thấy thủ đoạn hần đối phó Ngân Cơ, tiếng gằn từng tiếng như châm kia làm sao một hài tử lại có thể nói ra, liền ngay cả một người trưởng thành như y cũng không thể không bội phục. Đến bây giờ, y thật hoài nghi, chính mình đến tột cùng làm được cái gì mà có thể khiến cho thái tử giáo hoạt vô tình như vậy đối y nhớ mãi không quên, mọi cách bảo hộ?

Tiểu Ngôn ở bên cạnh lại thật to nhẹ nhàng thở ra, thầm nghĩ: thái tử từ sau khi Tổ Y hoàng hậu bị biếm thành hạ nô, trong lòng đã không tự tại, thích trút giận lên người khác, cố tình hôm nay ta lại động vào, ai ngờ bây giờ nửa đường lại nhảy ra một Ngân Cơ nương nương, để hần trút hết tức giận, đem ta giải cứu ra. Hần cũng không quen nhìn thái độ bừa bãi lấy thể áp nhân của Ngân Cơ, so với Tổ Y ổn trọng tự trị, ôn nhu thiện lương thật cách biệt như trời với vực, cho nên hiện giờ Hoàn Nhan Sóc mượn cớ gây chuyện, hần chẳng những không phản đối mà còn cảm thấy thống khoái.

Hoàn Nhan Sóc trời sinh lời nói ngoan độc, một chút quả trách liền khiến Ngân Cơ đã muốn không đứng thẳng nổi, tức giận đến cả người run run, hần mất thấy nữ nhân cuồng vọng này muốn sắp bắt tĩnh, lúc này mới ngừng lời, còn giả mù sa mưa nói: “Mẫu phi thật sự là thiên kim quý thể, đứng một chút cũng có người đỡ, quên đi, một lần nói nhiều người cũng không nhớ hết được, còn lãng phí nước miếng của ta, đương nhiên, tối trọng yếu chính là xem ra thân thể mẫu phi không chịu đựng được, thỉnh người hồi cung đi, hài nhi ta sẽ không tiến.”

Ngân Cơ móng tay đã muốn đâm vào da thịt, nhưng vẫn ráng nặn ra vẻ tươi cười: “Một khi đã như vậy, ta về trước, khi nào thái tử có thời gian, xin mời đến Từ Ân cung chơi.” Nói xong đặt tay lên tay thái giám, oán hận rời đi. Hoàn Nhan Sóc ở lại còn không chịu buông tha nàng, cuối cùng còn cười mà bồi thêm một câu: “Đã biết, ta sẽ tranh thủ thời gian đến tiếp tục dạy mẫu phi.”

Ngân Cơ đi xa, nơi này chỉ còn lại có Tổ Y cùng hai người chủ tớ hần, Tổ Y trong lòng khó chịu, lại không biết nên hướng tiểu thái tử này nói gì, đành phải bái lễ một chút, xoay người bước đi. Thỉnh linh Hoàn Nhan Sóc bỗng nhiên đi đến phía trước y ngăn lại, nhìn y nói từng chữ: “Hài nhi thay mẫu hậu giải vây, chẳng lẽ mẫu hậu ngay cả một lời tạ ơn cũng không có sao?”

Tổ Y cảm thấy tim thất lại, biết hần đối chính mình vẫn không muốn xa rời, nhưng mình đã lâm vào hoàn cảnh này, hần nếu cứ đối mình lưu luyến, đối hần chỉ có trăm hại mà không có một lợi. Đã đến nước này thì một câu quan tâm ân cần cũng không thể nói ra, chỉ khom người cúi đầu một cái nói: “Tạ ơn thái tử cứu giúp.”

Hoàn Nhan Sóc quát cường nhìn y, bỗng nhiên ôm lấy y nói: “Người. Người rõ ràng biết ta không muốn điều này, người biết rõ.”

Tổ Y nhìn hài tử này, thấy hần dùng sức kiềm nén nước mắt, cảm thấy đau xót, thật muốn lập tức đem hần ôm vào trong ngực hảo hảo an ủi một phen, chính là hiện giờ buộc mình che giấu tâm ý chân chính, làm bộ như không chút quan tâm nói: “Không biết thái tử muốn gì?”

Hoàn Nhan Sóc suy sụp buông y ra, dựa lưng vào gốc cây đại thụ, vô lực nói: “Ta muốn người nói cho ta biết, người kỳ thật là bị oan uổng, ta muốn người nói cho ta biết, người không có phản bội phụ hoàng, ta còn muốn người nói cho ta biết, người căn bản là yêu thương phụ hoàng và ta. Ta. Ta thực tham lam có phải không?” Hần nhìn Tổ Y: “Ta rõ ràng biết điều đó không thể, chính là ta vẫn muốn, ta có phải thực vô dụng? Thật sự, ngay cả ta cũng chán ghét bản thân như vậy, là từ khi nào Hoàn Nhan Sóc ta lại trở nên không gượng dậy nổi, không thể từ bỏ như vậy chứ?” Hần lắc đầu, đứng thẳng dậy nói: “Người đi đi.” Nói xong bản thân quay đầu rời đi, Tổ Y nhìn thân ảnh hần giống như phảng phất có một loại mỗi một nói không nên lời, hít một tiếng thật sâu, nhìn theo bóng hần đi xa. Y mới hướng một thân cây cách đó không xa nói: “Tử Diễm cô nương, thái tử đã đi xa, người có thể đi ra.”

Lời vừa dứt, thân ảnh Tử Diễm liền xuất hiện ở trước mặt Tổ Y, nàng cũng nhìn theo thân ảnh sắp biến mất Hoàn Nhan Sóc, buồn rầu hít một tiếng, xoay người lại, Tổ Y chính đang dùng ánh mắt sáng quắc nhìn nàng, nàng từ trước đến nay đều nghĩ hành động của bản thân đúng lý hợp tình, nhưng giờ phút này, lại không biết vì sao có một tia chột dạ, không khỏi liền cúi đầu xuống.

“Cô nương, đây là kết quả người muốn sao? Khiến cho ba người chúng ta đều sống trong đau khổ. Ta cũng liền thôi, nhưng Hoàn Nhan Tự cùng thái tử là chủ nhân của người, người một lòng nguyện trung thành, mục đích chính là muốn nhìn thấy bọn hần bỏ qua hết thảy, trở thành người vô tình vô dạ, dù cho thống khổ thế nào, người đều sẽ không hối tiếc sao?” Rốt cuộc nhìn không được trong lòng xúc động phần nộ, Tổ Y cũng bất chấp hiện tại chính mình là thân phận hạ nô, gần từng tiếng, đều nhắm thẳng vào điểm yếu trong lòng Tử Diễm.

“Người là muốn ta thay người ở trước mặt hoàng thượng rửa sạch oan khuất?” Không thể phản bác lời Tổ Y, Tử Diễm chỉ có thể dùng thanh âm lãnh khốc biểu đạt tiểu nhân chi tâm của mình, nhằm che giấu bất an trong lòng nàng.

“Nếu người nghĩ Tổ Y như vậy, ta đây không còn lời nào để nói.” Tổ Y không liếc nhìn nàng một cái, bước ngang qua người nàng. Đi được hai ba bước, bỗng nhiên lại trạm định, thản nhiên nói: “Ta thật hy vọng cô nương có thể giết ta, để cho Hoàn Nhan Tự cùng thái tử một lần đau là đủ, đau xong rồi, cũng tốt hơn hiện tại ba người chúng ta tra tấn lẫn nhau, dù sao mục đích của cô nương chính là trừ bỏ ta, ta chết không phải tất cả đều xong sao? Kỳ thật chính là cô nương sợ bị điều tra ra tội danh thôi.”

Tử Diễm không nói, nửa ngày bỗng nhiên nói: “Kỳ thật mảnh giấy kia, bên trong có chứng cứ chứng minh người bị oan uổng, chẳng qua Hoàng Thượng cùng thái tử quan tâm bị loạn, vả lại chứng cứ kia cũng quá nhỏ nhoi, cho nên không có người nhìn ra mà thôi, Tổ tướng quân, người kiên nhẫn chờ đợi đi, nếu trời cao nhất định cho người làm hoàng hậu Kim Liêu, như vậy cực khổ hiện tại cũng bất quá đối với người là khảo nghiệm cùng tội lụy mà thôi.”

Nàng này một phen nói cho hết lời, Tổ Y cả người đều giật mình ở tại nơi đó, y chưa bao giờ nghĩ tới, trong thủ từ kia lại vẫn có huyền cơ, mà Tử Diễm dám dùng một thủ từ như thế có thể rửa sạch oan khuất của y đồng thời lại là chứng cứ trọng yếu vụ y tội mưu phản, nữ tử này, nàng. Nàng đến tốt cùng suy nghĩ điều gì?

“Tổ tướng quân, tuy rằng ta hận người, với việc người làm hoàng hậu rất không yên tâm, nhưng không biết vì sao, trong lòng ta vẫn hy vọng người có thể đợi đến ngày thủ đắc văn khai kiến nguyệt minh, nhưng ta cũng sẽ không chủ động đứng ra thay người tẩy oan, người hận ta cũng được, mắng ta cũng được, đều tùy người. Nếu thật sự có một ngày người có thể trọng đăng hậu vị, kết cục của Tử Diễm, vô luận người muốn chém muốn giết, ta cũng sẽ vui vẻ chấp nhận.” Lời nói này, Tử Diễm nói thực bình tĩnh, giống như chính là đang nói đến chuyện nước chảy hoa trôi, nàng nói xong, liền cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Tổ Y nhìn theo bóng dáng của nàng, trong lòng lại càng mê mông, suy nghĩ của y thực loạn, loạn đến mức không thể đáp lại lời nào, chỉ đơn giản không hề suy nghĩ, theo đường mòn chậm rãi hướng tẩy y phòng mà

đi.

Mới vừa đi đến cửa phòng, liền nhìn đến một đồng người vây quanh ở nơi đó ríu ra ríu rít nói cái gì đó, tiến lên liền thấy một đám cung nữ bao quanh lấy một nam tử, sắc mặt đang rất không tốt lại còn lớn tiếng quát tháo.

Tổ Y trong lòng cả kinh, xem khí chất nam tử này, rõ ràng cao nhã phiêu dật, xác nhận là người quý tộc. Nhưng hần lại một thân bổ y, mà cung nữ chung quanh trong ngôn ngữ nửa điểm cũng không khách khí.

Chỉ chờ những người này nổi giận dùng dùng nói xong, nam tử kia mới mở miệng nói: “Các người nếu không muốn giúp ta tìm cũng không sao, chính là kiện quần áo kia là mẫu thân ta tự tay may cho ta, ta từ trước đến nay cũng không từng đưa đến nơi này tẩy qua, chỉ vì ngày hôm qua một nha đầu mới tới không biết, cho nên đưa đến đây, các người không muốn tìm, ta chính mình tự tìm là được chứ gì?”

Một phụ nhân trong nhóm người hừ một tiếng nói: “Điện hạ nếu không đề cập tới Hoa phi nương nương còn được, nếu nói ra, cũng thật không hay ho gì. Điện hạ nếu không chê nơi này vừa bẩn lại loạn, xin mời tự tiện đi.” Nói xong cùng những người khác lui ra sau, khinh thường cười, rõ ràng là một bộ dáng xem kịch vui.

Tổ Y biết trong tẩy y phòng kia chất đầy y phục thái giám cung nữ trong cung, chồng chất như núi, công tử này không chút hiểu biết tình huống nơi này, làm sao có thể tìm được, lập tức mặc dù hiểu kỳ mọi người vì sao đối một vị hoàng tử mà không khách khí như thế, còn có thân là hoàng tử, vì sao y phục lại đưa đến nơi này, nhưng cũng không có thời gian suy nghĩ sâu xa, tiến lên nói: “Y phục điện hạ như thế nào, nói ra ta có lẽ sẽ giúp đỡ được một chút.” Y nói vừa xong, ánh mắt điện hạ kia cùng mọi người đều nhất tề xoát xoát phóng về phía y. Đều là kinh hãi khó hiểu.

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, Tổ Y đều cảm thấy được những ánh mắt đó tựa hồ muốn đem chính mình ăn sống, mới nghe nam tử tao nhã kia nói một tiếng: “Như thế xin làm phiền, thỉnh dẫn đường.” Y vội vàng đi vào căn phòng chất đầy y phục, điện hạ kia cũng yên lặng đi theo phía sau.

Tổ Y hỏi đặc điểm bên ngoài của y phục kia, lập tức liền nhớ lại, thời điểm sáng nay khi y dọn dẹp lại, liền đối kiện xiêm y tinh xảo nhưng có chút cổ xưa kia có ấn tượng khắc sâu, nguyên lai quả nhiên không phải người bình thường sử dụng. Suy nghĩ một chút, xoay người vài lần, liền tìm ra, đưa cho người nọ nói: “Chính là cái này phải không?”

Điện hạ kia tiếp nhận, trên gương mặt lạnh nhạt cũng không vì thế mà lộ ra sắc mặt vui mừng, gật đầu nói: “Không sai, chính là cái này.” Lại ngẩng đầu nhìn hướng Tổ Y nói: “Đa tạ, kiện y phục này là món đồ duy nhất vong mẫu lưu lại cho ta, nó đối ta thật sự quan trọng vô cùng, nếu không có người hỗ trợ, ta thật sự là phải ôm hận cả đời.”

Tổ Y nhàn nhạt cười nói: “Không cái gì, bất quá ta chỉ tốn một chút công phu thôi.” Nói xong thì đi ra ngoài, điện hạ kia cũng không nói thêm nữa, ôm lấy xiêm y thẳng tiến hồi cung. Nơi này nhóm tam cô lục bà kia mới hoàn hồn, đều vây quanh mở miệng nói: “Hừ, người cho hần là điện hạ liền có ý định bỏ sao? Còn muốn thông qua hần trọng một thánh ân, người nghĩ thật là hay a, nói thật cho người biết, gọi hần một tiếng điện hạ bất quá là cất nhắc hần thôi. Hoàng Thượng chúng ta hận hần xem ra cũng không kém so với người đâu, trong cung cao thấp, ai chẳng biết hần là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của Hoàng Thượng a, người còn nịnh bợ, cẩn thận Hoàng Thượng đem cái chân còn lại của người đánh gãy luôn a.”

Tổ Y thầm nghĩ: xem ra lại là vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế trình diễn một màn bi kịch cung đình thôi. Chính là Hoàn Nhan Tự xem ra không giống loại người ngoan độc như vậy. Nghĩ lại, hần đối chính mình tuy rằng tình thâm nghĩa trọng, nhưng đối huynh đệ trong tâm mơ ước ngôi vị hoàng đế, vị tất cũng sẽ ôn nhu mà đối xử. Nghĩ đến đó, không khỏi chắc lưỡi tự nghĩ mình có chút quá phận. Sao lại đem những lời châm chọc nói móc ác độc của nữ nhân để ở trong lòng, tự đi xách nước tẩy y phục không nghĩ tới nữa.

Một tháng lại qua, ngày đó cũng một ngày trời lạnh giá rét. Ngày hôm đó Tổ Y tẩy xong y phục, quản sự tẩy y phòng Lâm bà tử lệnh y đến bên bắc hồ vác hai khối đá phiến lớn bằng phẳng, sắc trời mây mù lại trầm trầm, mắt thấy trời sắp mưa, bắc hồ cách tẩy y phòng lại khá xa, bởi vậy Tổ Y không dám trì hoãn, mới vừa đi đến bắc hồ, chọn hai khối đá phiến vác trên lưng, chỉ nghe một tiếng sét đánh, tiếp theo hạt mưa như hạt đậu rơi xuống, vừa nhiều lại vừa nặng hạt, tiếp theo cuồng phong gào thét, liền đem trời cao ngàn

dậm thổi thành đen kịt, chỉ chốc lát sau, đã thành mưa tầm tã, trong vòng mười bước không thể nhìn rõ vật gì.

Tổ Y vội vàng bước nhanh, nhưng mưa gió quá lớn, thân mình y lúc trước đã gãy, nay mỗi ngày phải làm nhiều việc, trên lưng còn vác vật nặng, bởi vậy miễn cưỡng đi được mấy chục bước, liền thở hồng hộc, cũng may y là người luyện võ, thị lực siêu nhân, thấy cách đó không xa có một cô phòng nhỏ nhỏ, thầm nghĩ không bằng đi tránh mưa, cố gắng chống đỡ đi đến dưới mái hiên kia, rồi cuộc duy trì không được, thân bất do kỷ gục xuống dưới mưa.

Mới vừa thở hổn hển hai khẩu khí, liền loáng thoáng nghe được một thanh âm ở trên đầu nói: “Vào trong phòng tránh hàn khí đi.” Ngẩng đầu liền thấy một gương mặt tao nhã đậm mạc, đúng là vị hoàng tử thất sủng ngày đó. Thấy hần vươn một cánh tay trắng nõn thon dài đến, lại nhìn chính mình, đầy người lầy lội, thầm nghĩ công tử này một thân xuất trần khí chất, tất ghét dơ bẩn, bởi vậy không nắm tay hần, ý muốn tự mình đứng dậy. Nhưng làm thế nào cũng không đứng lên được, trong khi giãy dụa, công tử kia đã nắm tay y, vững vàng kéo y đứng lên. Tổ Y kinh ngạc nhìn phía hần, vạn lần không dự đoán được người này lại là một cao thủ, võ công so với Hoàn Nhan Tự cũng không thua kém bao nhiêu.

Thẳng đến khi vào phòng, Tổ Y lúc này thật sự là chật vật không chịu nổi. Hoàng tử kia nhìn nhìn y, cười nói: “Các hạ chật vật như thế, lại vẫn có thể thái độ thông dong, sắc mặt bình tĩnh, thật không thể là người bình thường, người như vậy, như thế nào làm hạ nô trong cung? Đúng rồi, người nhất định là quý tộc tiền triều, bị bắt phải phục dịch phải không?”

Tổ Y thấy hần không biết mình, phòng ốc này lại cô linh đứng ở bên bắc hồ, liền biết hần ngày thường không thường ra ngoài, sống xa cách, trong lòng thở dài, cũng không giải thích, chỉ gật đầu một cái, ra vẻ xác nhận. Thuận tay đem phiến đá kia đặt ở trên mặt đất, bỗng nhiên trong bụng một trận quặn đau, bất giác “Ồi” một tiếng, liền ngồi sụp xuống.

Hoàng tử kia thấy y sắc mặt tái nhợt, trên trán cũng không biết là mưa hay là mồ hôi cuồn cuộn rơi, vội hỏi, quả nhiên Tổ Y đã muốn đau đến ngay cả nói đều nói không được. Một hồi lâu cơ thể mới nhẹ nhàng một ít, có thể đứng dậy. Hoàng tử kia chú mục nhìn y, bỗng nhiên nhân nhạ hỏi: “Người sau khi ăn cơm thì đau phải không? Hay là khi bụng đói thì đau?”

Tổ Y chưa bao giờ lo lắng đến mấy vấn đề này, lúc này nghe hần hỏi, tinh tế hồi tưởng một chút, đúng là đau khi bụng đói chiếm đa số, vội vàng đem tình hình thực tế trả lời, hoàng tử kia lại hỏi: “Vậy sau khi ăn cơm có phải hay không liền bớt đi?” Thấy Tổ Y gật đầu, hần vừa cẩn thận nhìn nhìn sắc mặt Tổ Y vừa trịnh trọng nói: “Người ngày sau khi ăn phải chú ý nhiều một chút, phải ăn những thứ mềm mịn, mấy thứ cứng rắn vị đậm này nọ không nên ăn, nếu không sẽ có trở ngại.” Nói xong lại đến trước giá sách, mở ra ngăn kéo lấy ra một bình sứ nhỏ nhỏ, nhân nhạ nói: “Ta từ trước đến nay cùng người kết giao không sâu, cũng không nguyện thiếu ai điều gì, lần trước được người tương trợ, phải báo đáp lại. Trong bình này là được ta tỉ mỉ phối chế mà thành, có thể giảm đau đớn cho người. Số lượng không nhiều lắm, người tự chia ra mà dùng. Từ nay về sau chúng ta không thiếu nợ gì nhau.” Hần ngẩng đầu nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, lại nói: “Lúc này mưa đã nhỏ đi nhiều, người uống chén trà nóng này rồi đi đi, không cần cùng bất luận kẻ nào nhắc tới người đã đến qua nơi này, nếu không cũng đối với người bất lợi. Ta không tiễn.”

Tổ Y tạ ơn hần, xoay người rời đi, thầm nghĩ người này thật là kỳ quái, tính tình cũng quá lãnh đạm. Nhờ có chén trà nóng kia, khó khăn chống đỡ được mà trở về tẩy y phòng, sau khi đặt phiến đá xuống, cung nữ bà tử kia thấy y đã uể oải không chịu nổi, cũng không gây khó dễ nữa. Y lúc này mới quay về phòng mình, chỉ thấy trên bàn vẫn là bánh ngô tàn thang, không khỏi cười khổ một chút, nhớ tới lời nói của vị hoàng tử kì quái kia, hít một tiếng, lẩm bẩm: “Mạng ta là do trời không phải do ta.” Liền đem cơm kia ăn xuống. Sau khi thay đổi xiêm y xong, chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, thân bất do kỷ liền nghiêng người nằm trên giường, trái tim đập thình thịch, hung hăng ho vài tiếng, mũi cũng nghẹt lại, thầm nghĩ sao lại yếu ớt như vậy, dầm mưa một trận liền bị bệnh. Chợt nghe ngoài cửa một tiếng ho khan, tiếp theo cửa mở ra, từ trong mưa gió, một bóng người cao lớn vội vàng bước vào.

Là hần, dĩ nhiên là hần, cũng chỉ có thể là hần. Tổ Y trong lòng cười khổ: Hoàn Nhan Tự a Hoàn Nhan Tự, cho đến tận bây giờ người vẫn không từ bỏ sao? Một đêm mưa gió như vậy, người là Hoàng Thượng a, vốn quốc sự nặng nề, còn không tiếc thương cho thân thể mình như vậy, vạn nhất bị cảm phong hàn thì

sao? Người. Người không thể cho ta cảm thấy thiếu người ít đi được sao? Người như vậy. sẽ chỉ làm lòng ta càng thêm khó chịu mà thôi.

Một bàn tay to lớn chạm lên trán y, Hoàn Nhan Tự thì thảo lẩm bẩm: “Quả nhiên có chút nóng”. Hắn thở dài, thấy Tổ Y không mở mắt, tuy rằng không biết y ngủ thật hay giả ngủ, nhưng hai người đã đi đến tình cảnh này, nếu y thanh tỉnh ngược lại chỉ càng thêm xấu hổ và đau buồn thôi. Lặng lẽ đem một kiện chăn da sói cặp bên hông phủ lên người Tổ Y, phát giác một góc sừng bởi vì mưa gió quá lớn mà bị ướt một chút. Hắn lại đứng dậy lấy chiếc bát trên bàn, từ trong lồng ngực lấy ra một gói được đổ vào bên trong, lại tìm trong góc phòng, nơi đó còn có nửa bát nước giếng. Hắn lại thở dài, chỉ có thể dùng lửa nén để đun, nhìn Tổ Y trên giường vẫn chưa tỉnh, liền biết y cố ý để mặc mình. đành phải yên lặng đun chút nước sôi đem trộn vào được kia, đặt lên đầu giường của Tổ Y.

Cúi người xuống chăm chú nhìn dung nhan tái nhợt kia, trong lòng đau đớn như bị dầu sôi rưới vào, vì sao đã đến tình cảnh này mà mình vẫn không thể từ bỏ được y, oán cũng tốt, hận cũng được, vì sao cuối cùng thấy trời mưa gió liền lo lắng cho y: “Tổ Tổ, chỉ cần người. Chỉ cần người có thể nhận sai. Chỉ cần người có thể. Người cũng biết trăm không thể cự tuyệt người.” Hắn nhẹ giọng thăm thì với một Tổ Y “đang ngủ”. Biết rõ ái nhân quật cường này tuyệt đối không thể cúi đầu, biết rõ như vậy là chính mình vô năng hay thậm chí là tự rước lấy nhục, nhưng hắn vẫn hi vọng, hy vọng Tổ Y sẽ vì thâm tình của mình mà lay động, dù cho y chỉ thỏa hiệp đôi chút, để cho hắn ở trước mặt quần thần và thái hậu có thể già mồm át lễ phải. Vì hắn vẫn không thể từ bỏ mộng đẹp, vô luận Tổ Y như thế nào trêu chọc, cười nhạo cùng miệt thị, hắn cũng không tiếc.

Ánh mắt tràn ngập hi vọng của hắn cuối cùng vì gương mặt không chút biểu tình của Tổ Y mà dần dần trở nên ảm đạm. Ha hả, có lẽ mình thật sự rất cố chấp, cố chấp đến buồn cười. Tổ Y không có tình dây châm chọc khiêu khích một phen đại khái đã muốn để lại thể diện cho hắn rồi. Nếu là như thế này, hắn thà rằng tin tưởng con người trước mặt là bởi vì cảm phong hàn mà đang ngủ say.

Hắn không ngừng dỗi gặt chính mình, dỗi gặt mình rằng Tổ Y thật sự đang ngủ. Bởi vì chỉ có như vậy, hắn mới dám sinh một chút tư dục nho nhỏ. Hắn chậm rãi, chậm rãi kề sát vào đôi môi đỏ mọng đã lâu chưa chạm vào kia, chậm rãi kề sát vào, cuối cùng lướt môi trong một nụ hôn thoáng qua liền bối rối thu hồi. Đủ rồi, như vậy đã là đủ rồi, tuy rằng không thể đủ dụng vào, tuy rằng không thể đủ tận tình, nhưng chỉ một chút thế này, hắn đã biết tư vị của đôi môi này chưa hề biến mất, vẫn giống như trong mộng đẹp của hắn. Hắn nhanh chóng đứng dậy, nhẹ nhàng nói một câu: “Thực xin lỗi, Tổ Tổ, những gì trăm có thể làm cho người, cũng chỉ có thế, không hơn.” Nói xong cũng không quay đầu lại mà xoay người rời đi, hắn sợ chính mình ở lại thêm một chút, nước mắt sẽ tràn mi.

Thân ảnh cô đơn rất nhanh liền biến mất trong mưa gió. Đến tận khi hai phiến cửa gỗ cũ nát khép lại, Tổ Y cuối cùng mở ra đôi mắt vẫn mãi nhắm chặt, một hàng thanh lệ chậm rãi rơi xuống hai gò má, trong ánh nền mong manh, y tham lam nhìn chăm chú bát được vẫn tỏa nhiệt khí nơi đầu giường kia, vuốt ve mảnh chăn da sói ấm áp trên người. Bỗng nhiên ôn nhu lẩm bẩm: “Đủ rồi, Hoàn Nhan, chỉ cần những điều này đã đủ rồi. Tổ Y có người, kiếp này không uống.” Nói xong bưng được lên uống một hơi cạn sạch. Rưng rưng lại cười nói: “Ta sẽ cố gắng bảo hộ chính mình, ta sẽ hảo hảo sống, ta sẽ tận dụng tất cả cơ hội có thể nhìn thấy người mà chăm chú nhìn người, mãi. mãi cho đến khi ta không thể chống đỡ được sinh mệnh này mới thôi.”

Chương 44

Hoa tàn trôi theo dòng nước, đảo mắt trời đông giá rét đã đến, một ngày kia rơi xuống một trận tuyết thật lớn, đến chiều tối, vẫn phiêu bay là tả giữa đất trời. Thái hậu cùng phụ tử Hoàn Nhan Tự đều rất thích tuyết rơi, hơn nữa càng thích ở dưới tuyết ngắm hồng mai. Chính khi Hoàn Nhan Tự cùng Hoàn Nhan Sóc đến chỗ thái hậu thỉnh an, cùng Ngân Cơ và mấy phi tử đã ở nơi này trò chuyện. Thái hậu trong lòng cao hứng, liền đối với Hoàn Nhan Tự nói: “Mới rồi ta nghe Ngân Cơ nói hồng mai ở ngự hoa viên nở rất nhiều hoa, chúng ta ngày mai liền tới đó chơi một ngày. Ta đã phái người đi chuẩn bị, vừa ngắm hoa mai vừa uống rượu nghe thơ là tốt nhất, các người cảm thấy được không?”

Hoàn Nhan Tự vội cười nói: “Mẫu hậu nói sao liền làm vậy.” Thái hậu lại cao hứng, liếc mắt một cái thoáng nhìn Hoàn Nhan Sóc đang nhìn hướng ra ngoài cửa sổ ngẩn người, không khỏi cười hỏi: “Sóc Nhi,

người khi trước thích nhất là chơi, nghe được như thế sớm nên nhảy dựng lên, hôm nay làm sao vậy? Hay là phụ hoàng người bức người học công khóa, mệt mỏi sao?”

Hoàn Nhan Sóc quay đầu, gượng cười một chút nói: “Hoàng a nãi, ai nói ta không thích chứ, phụ hoàng cũng không có bức ta học tập công khóa, người lão nhân gia cao hứng, tôn nhi tự nhiên cũng cao hứng, ngày mai ta cùng người nghe thơ một ngày được không? Chính là. Ai, hôm nay rất lạnh, phải như ấm áp một chút thì tốt rồi.”

Ngân Cơ ở bên cạnh cười nói: “Thái tử diện hạ vốn là cao hứng, chính là hôm nay trời rét lạnh, hẩn trong lòng chỉ sợ có người không bỏ xuống được mới là thật. Không phải ta nói gì thái tử nhưng mặc kệ y trước kia có tốt thế nào, hiện giờ chung quy đã là hạ nhân, đáng cho người để bụng như thế sao?”

Hoàng thái hậu cùng Hoàn Nhan Tự lập tức hiểu ra. Đành phải cười trừ, mà Hoàn Nhan Sóc bị Ngân Cơ nói trúng tâm sự lại thẹn quá thành giận, hẩn vốn là người có cừu tất báo, tuy biết Ngân Cơ là muốn lấy lòng thái hậu cùng phụ hoàng, chính mình cũng không dám lớn mật công nhiên gây khó dễ nàng, nhưng khẩu khí này làm sao nhẫn xuống được. Trầm ngâm sau một lúc lâu, nhãn châu xoay động, đã nảy ra ý hay.

Lập tức cười lạnh nói: “Mẫu phi lời này là có ý gì, ta chỉ là nghĩ đến thời tiết rét lạnh như vậy, mục dân ở phương Bắc Kim Liêu chúng ta không biết đang khổ sở như thế nào. Ta là người sẽ kế thừa ngôi vị hoàng đế, tự nhiên phải từ nhỏ vì nước quan tâm, không giống như mẫu phi hảo mệnh, chỉ cần khiến cho Hoàng a nãi cùng phụ hoàng vui lòng là có thể tùy ý tiêu xài, mọi sự cũng không để ở trong lòng. Lại nói tiếp, người hiện giờ cũng là người đứng đầu hậu cung, cũng nên vì bách tính lo lắng một chút, không thể chỉ biết sống đời vui vẻ thoải mái. Hừ, người nếu nói đến tiền hoàng hậu, ta cũng nói thẳng, nếu là. lúc này nếu là y, cũng sẽ giống người mặc kệ dân gian chịu khổ sao? Y tuy là phản bội phụ hoàng, nhưng ở điểm này, thật sự là so với người tốt hơn nhiều lắm.”

Ngân Cơ nhất thời bị nghẹn đến một câu cũng nói không nên lời. Thái hậu cười nói: “Sóc Nhi vẫn là không tốt, mẫu phi người bắt quá nói một câu, người xem người kia. Được rồi, người nợ tội ác tày trời, cũng đừng suy nghĩ đến.” Nói xong ôm chặt lấy tôn tử yêu thương nói: “Bất quá Sóc Nhi có thể quan tâm đến bách tính, ai gia thật sự rất cao hứng, tôn nhi của ta cuối cùng cũng trưởng thành a. Liên theo lời nói này của người, thành tựu tương lai tất không thua kém phụ hoàng người.” Nói xong nhìn về phía Hoàn Nhan Tự nói: “Người sao cả ngày chỉ nói Sóc Nhi ham chơi, này không phải tốt lắm rồi sao?”

Hoàn Nhan Tự cũng bị một câu của Hoàn Nhan Sóc gợi lên tâm sự, nghe vậy vội hoàn hồn cười nói: “Àn, mẫu hậu cứ chiều hẩn mãi, càng thêm vô pháp vô thiên.” Nói xong thấy ánh mắt nhi tử đảo quanh ở trên người Ngân Cơ, liền biết hẩn còn có hậu chiêu, nhưng thấy hẩn quả niệm Tổ Y, liền sinh ra loại tình cảm triu mến, biết rõ hẩn là cố ý trêu chọc Ngân Cơ để hết giận, cũng không ngăn lại, ngược lại mỉm cười nhìn hẩn. Quả nhiên chợt nghe Hoàn Nhan Sóc nói: “Chính là Hoàng a nãi a, chúng ta ở trong này lo lắng có ích gì đây? Những mục dân phương bắc vẫn sẽ đói khổ a, trâu dê bị lạnh chết, bọn họ càng không có gì để trông cậy vào.” Nói xong từ trong lồng ngực thái hậu nhảy ra nói: “Hoàng a nãi, ta có một chủ ý tốt, chúng ta có thể cho bọn hẩn bạc để dựng chuồng trại ấm áp một ít. Trâu dê là vận mệnh bọn hẩn, chỉ cần ít chết vì lạnh một chút, cuộc sống bọn họ còn có thứ dựa vào.” Nói xong đôi con ngươi chăm chăm nhìn Ngân Cơ, ha hả cười nói: “Ta biết phụ hoàng sau khi dời đô đến Đô Duyên, giảm miễn thuế má, bạc trong quốc khố tuy có không ít nhưng cũng phải chuẩn bị ứng phó chiến tranh thiên tai tùy thời phát sinh này nọ, thật không nên hiện tại liền đem bạc ra ngoài. Nhưng ta thấy phụ hoàng thưởng các mẫu phi nhiều hi thể châu báu, không bằng chúng ta xuất ra đem bán đi, tiền bán được cũng đủ cho mục dân phương Bắc. Àn, ta là người đưa ra chủ ý, ta tiên phong quyền ra nghiên mực cùng bút lông phụ hoàng cho ta sử dụng, ha hả, kia cũng là bảo vật vô giá yêu quý nhất của ta. Các mẫu phi cũng không nên giữ lại mới tốt.” Hẩn một mạch nói xong, nhưng lại đem việc này quyết định, lập tức các phi tử sợ hãi, phải hiểu là châu báu trang sức này thật sự là mạng sống của nữ nhân. Cố tình thái hậu còn nói hảo, nói: “Đây là chuyện tích đức. Ai gia cũng góp một phần, đem hai hạt ‘chiêu dương ngũ phượng châu sa’ lấy ra đi.”

Hoàn Nhan Sóc càng thêm đắc ý cười ha ha. Còn Hoàn Nhan Tự thì vừa tức giận vừa buồn cười, thâm nghĩ tiểu hoạt đầu này vốn không thích văn phòng tứ bảo, nói cái gì mà bảo vật với yêu quý chứ, quyền đi thì đúng là thỏa lòng mong ước. Hẩn thường xuyên tán loạn, lại đối trăn quý châu báu trong phòng các phi tử rõ như lòng bàn tay. Nếu thực nhắm vào người nào, đừng mơ còn giữ được nửa kiện. Nhìn về phía Ngân Cơ, chỉ thấy phi tử tối không hay ho này đã muốn sắp khóc. Không khỏi âm thầm thở dài: nếu nói đến, thật

sự là ai cũng kém so với Tổ Tổ, nếu y vẫn là hoàng hậu, nhất định vì hoàng nhi trong lòng có bách tính mà vui mừng, chỉ sợ dốc hết túi ra cũng tình nguyện. Ai, trong lòng y chỉ có bách tính, trầm thật hy vọng y có thể có một tia tư tâm, có thể giống các phi tử này, đôi khi đem bách tính đặt ở một bên, muốn tranh một chút sủng ái của trẫm. Chính là tạo hóa trêu người, y sẽ không làm như thế.

Hoàn Nhan Sóc bắn một mũi tên trả được oán, buồn bực trong lòng ngực tan hết. Đối thái hậu nói: “Hoàng a nãi còn có cái gì phải chuẩn bị không? Tôn nhi đi phân phó hạ nhân làm.” Thấy thái hậu lắc đầu, hần lúc này mới kích động đi ra ngoài, nghe thấy Hoàn Nhan Tự ở phía sau bảo: “Mặc thêm xiêm y.” Lại phân phó Tử Nông đi theo. Quay đầu lại nhìn thoáng qua, liền thấy Tử Nông quả nhiên đi theo, lắc đầu cười nói: “Thái tử, người đi chậm một chút, chờ nô tỳ a.”

Hai người một đường đi đến Hồng mai ốc, chỉ thấy trăm ngàn đóa hoa mai hoặc nở rộ, hoặc e ấp, trong tuyết càng thêm rạng rỡ tinh thần. Hoàn Nhan Sóc cười nói: “Hoàng a nãi ngày mai nhìn thấy cảnh như vậy, nhất định rất thích.” Nói xong vào tiểu thính tử ở trong ốc, liền thấy bọn cung nữ thái giám chính đang bận rộn trừ điều phối bàn ghế này nọ. Mọi thứ cần chuẩn bị đều đã đầy đủ hết. Hần chính đang cao hứng, chợt nghe ngoài cửa có người hỏi: “Tới đây làm gì?” Tiếp theo một thanh âm quen thuộc vang lên: “Nga, ngày hôm trước màn bố đưa đi đã tẩy sạch, thỉnh kiểm nhận một chút đi.” Hoàn Nhan Sóc trong lòng cứng lại, cùng Tử Nông nhìn nhau, phát hiện trên mặt đối phương đều lộ vẻ kinh ngạc. Hần do dự trong chốc lát, cuối cùng chạy vội ra ngoài, đã thấy Tổ Y đi xa, giữa băng thiên tuyết địa, thân ảnh kia liền càng có vẻ cô đơn, hình như càng có vô tận hàn khí bao phủ.

Hoàn Nhan Sóc yên lặng nhìn, bỗng nhiên đối Tử Nông nói: “Đem điểm tâm trong phòng lấy một mâm cho y, hôm nay trời lạnh như vậy, đừng làm khó y. Y đi đường cũng không hảo.” Nói tới đây, trong mắt đã rưng rưng, chậm rãi xoay người sang chỗ khác. Tử Nông như vẫn đang chờ đợi lệnh này, vội bưng bàn điểm tâm, hướng Tổ Y đuổi theo. Bỗng nghe Hoàn Nhan Sóc gọi nàng lại: “Tử Nông chậm đã.” Nàng chậm rãi xoay người lại, không biết thái tử muốn nói gì

Hoàn Nhan Sóc nhìn nàng, cười khổ một tiếng nói: “Nhớ, đừng nói là ta cho y, khiến cho. khiến cho y chê cười.” Nói xong phát tay: “Đi đi, ta về cung trước.”

Tử Nông cảm khái hàng vạn hàng nghìn lần, biết thái tử tuy rằng đau lòng vì Tổ Y, nhưng cũng rõ y có ý tránh né mình, càng cảm thấy cử chỉ tặng điểm tâm thật sự có chút yếu đuối, nên mới phân phó mình, miễn cho Tổ Y nhạo báng, kinh ngạc đứng trong chốc lát, lúc này mới đi ra, Tổ Y đã đi xa.

Nàng vội đuổi theo, Tổ Y nghe được có tiếng bước chân vội vã phía sau, không khỏi dừng thân quay đầu lại, vừa thấy Tử Nông, nhất thời sững người tại chỗ. Tử Nông thấy y như thế, cũng chỉ dừng lại cước bộ, chủ tớ hai người đều đứng một chỗ chăm chú nhìn, ai cũng không biết nên mở miệng như thế nào, mà cũng không biết phải nói điều gì mới tốt.

Tổ Y sau khi bị biếm hậu, cùng phụ tử Hoàn Nhan Tự đều đã gặp qua, người thân cận bên mình cũng chỉ còn lại Tử Nông, lúc này thấy nàng mang bàn điểm tâm, nhớ tới ngày ấy trên thuyền bảo nàng đi lấy điểm tâm, rồi mới cấp Tử Diễm cơ hội đối mình nói những lời kia, hiện giờ nghĩ đến, lại như mới hôm qua, có ai ngờ sớm đã là thương hải tang điền, cảnh còn người mất.

Tử Nông cũng sợ người nhìn thấy, nếu là người trong lòng có ác ý như Ngân Cơ, thấy nàng như vậy không khỏi tới trước mặt thái hậu thổi thổi âm phong, mình là người của Hoàn Nhan Tự, cũng không sợ gì, chỉ sợ Tổ Y lại chịu ủy khuất, thái hậu mặc dù từ ái, lại đối Tổ Y thật rất chán ghét, nàng nếu không mau, nếu có tổng quản nào xem không vừa mắt, Tổ Y lúc này sớm không còn vi hậu tôn quý, còn không nhận hết ức hiếp của bọn họ sao? Nghĩ đến đây, đành cười gượng tiến lên nói: “Thời tiết lạnh, công tử cũng nên mặc nhiều một chút, điểm tâm này, người ăn đi, cũng có thể ngăn cản một chút hàn khí.” Nói xong cúi đầu, mắt đã nhỏ lệ, đem điểm tâm không phân trần mà đặt lên tay Tổ Y, xoay người liền chạy vội đi.

Tổ Y nhận lấy điểm tâm kia, thời tiết rét buốt, sớm lạnh thấu xương, nhưng y lại tự thấy trong lòng ấm áp. Tuy nói nhân tình ấm lạnh, nhưng cho đến hôm nay, Hoàn Nhan Tự cùng Hoàn Nhan Sóc đối mình vẫn quan tâm, ngay cả Tử Nông, nàng vốn nên hận mình, nhưng cũng vẫn không đành lòng, thật sự đã là rất khó có được. Nghĩ đến đây, trong mắt tuy ướt ướt, khóe môi cũng đã hiện lên một mạt tươi cười, kim lòng không được mà lấy một khối điểm tâm bỏ vào trong miệng, mẩu điểm tâm kia vào miệng liền tan ra, từng đợt từng đợt ngọt ngào nhẹ nhàng lan ra, ngấm vào trong tim Tổ Y, liền ngay cả thời tiết rét lạnh này tựa hồ

cũng không gian nan như trước . Y quý trọng đem y phục che lên điểm tâm, về phòng cất đi, lúc này mới lại quay về tẩy y phòng phục dịch.

Chương 45

Ngày hôm sau, thái hậu quả nhiên cùng đám người Ngân Cơ đi đến Hồng mai ốc, Hoàn Nhan Tự vốn không đem chuyện này để trong lòng, chỉ là do thái hậu vui vẻ phái người đến gọi mình, không thể không làm nàng vui lòng. Đi tới liền thấy Hoàn Nhan Sóc đã ở nơi đó. Không khỏi cười nói: “Chính là tìm có chuẩn ra đây có phải không? Chỉ biết chơi. . . .” Lời chưa nói xong, thái hậu đã vội bao che, nói: “Người giáo huấn hần làm gì, là ai gia gọi hần tới. Hôm nay cao hứng, ai cũng không cho nói đến những chuyện mất hứng.”

Hoàn Nhan Tự vội vàng đáp ứng, lập tức vừa đi vừa tinh tế ngắm cảnh hoa mai nở rộ, thẳng đến khi đi hết nửa ngày, thái hậu dần vui hứng khởi, nói một mỗi, lúc này mới tới tiểu đại sảnh ngồi xuống, lúc này bên trong châm hỏa lò, hoà thuận vui vẻ, tựa như mùa xuân. Sớm có dòng người như nước bưng lên hơn mười bàn điểm tâm cùng hoa quả nhướng lên, lại truyền nữ thuyết thư đến, rồi cả đoàn người cùng bắt đầu ăn uống, rất náo nhiệt.

Sau một lúc, khi hai nữ nhân đã đọc xong hai quyển sách, Ngân Cơ thấy thái hậu đã không còn hứng thú, vội cười nói: “Thái hậu, suốt ngày nay nghe sách rồi, cũng đã chán, không bằng chúng ta truyền một ban ca vũ đến xem, vừa nghe khúc, vừa xem múa, chẳng phải rất thú vị sao?”

Thái hậu gật đầu cười nói: “Việc này, ta sao lại không nghĩ đến, nhưng ta không muốn gọi ca vũ, vì ca vũ tất yếu phải mặc sa y nhảy múa mới đẹp, trời hôm nay lạnh như vậy, bảo người ta mặc xiêm y như vậy, chẳng phải làm bậy rồi sao? Ta khi còn trẻ thích nhất nghe địch, hiện giờ già rồi, cũng nhiều năm không có nghe qua, không bằng chúng ta gọi một người thổi địch hay đến, tấu thượng mấy khúc là vui rồi, các người có đồng ý không?”

Mọi người ai dám làm thái hậu mất hứng, đều nói vâng, Hoàn Nhan Tự liền sai người đi truyền, một lúc sau một nữ tử diện mạo bình thường đi đến, tham bái xong, có người đưa ghế qua, thái hậu nói một tiếng: “Liền chọn điệu người thổi sớ trường là được.” Nàng liền kê địch lên môi, một giai điệu du dương nháy mắt phiêu đảng cất lên.

Hoàn Nhan Tự ban đầu còn nghe thấy thú vị, thần trí liền chậm rãi mơ màng, hần nhớ rõ vào mùa thu năm trước, tại bãi cát vàng nơi đại mạc, chính mình cũng từng nghe qua một điệu khúc thê lương, hiện giờ hồi tưởng lại, trong tư vị kia càng như thúc giục người đứt từng đoạn ruột . Hần nghĩ như vậy, không khỏi liền hướng ngoài cửa sổ nhìn ra, cũng không ngờ lại khéo như vậy, liếc mắt một cái liền thấy con người đương sơ đã thổi địch kia, cũng chính là ái nhân hiện giờ làm hần mê hồn mong nhớ, tại nơi thính tử phồn hoa tiêu diêu này xa xa nhìn qua, mặt thân ảnh kia liền càng có vẻ cô đơn thống khổ. Lại lần nữa nhìn kỹ, mặc dù cách xa, nhưng cũng thấy rõ, nguyên lai Tổ Y chính đang xách hai vò nước, trên thêm đá đọng đầy tuyết gian nan bước đi.

Trong lòng Hoàn Nhan Tự lúc này thật sự là trăm mối cảm xúc ngổn ngang, sâu kín khe thở dài một tiếng, Hoàn Nhan Sóc thính tai, thấy phụ hoàng thở dài, không cần nghĩ cũng hiểu được, lại lập tức trở nên im lặng. Nhóm người Thái hậu Ngân Cơ thấy phụ tử hần như vậy, thính tử kia bốn phía là cửa, không khỏi quay đầu lại nhìn, cũng liền giật mình.

Lúc này thời tiết giá lạnh, tuyết đọng sớm đông thành một tầng thật dày, tựa như băng đá. Tổ Y xách hai vò nước, thân mình nặng nề, hai chân lại không tiện, chỉ có thể từng bước bước lên thêm đá, y xiêm y đơn bạc, may mắn là võ tướng, hàng năm tập võ, có nội công trợ giúp chống đỡ hàn khí, nếu không cũng đã sớm đông lạnh mà chết. Liền ngay cả thái hậu nhìn đến cảnh tượng này, nàng mặc dù hận Tổ Y, lúc này trong lòng cũng không thể không có chút cảm giác thương hại.

Chính là kia thêm đá thật hẹp, lại bị băng tuyết phủ lên, thật sự khó có thể náu thân, một khoảng khắc không lưu ý, liền thấy Tổ Y trượt chân, đã sắp ngã nhào trên đất. Tử Nông sợ hãi kêu một tiếng, rồi lại vội vàng che miệng, mọi người dôi mắt nhìn qua, chỉ thấy hai vò nước đã nghiêng đã đổ đi một nửa, trong nháy mắt đã đóng thành băng, y phục của Tổ Y cũng bị đông lạnh một chút ở trên bề mặt, y vội vàng lấy tay bóc ra, khó khăn lắm mới cào đi được, lại vì cái chân bị thương, thế nào cũng không đứng dậy được, trong nháy mắt đã nghiêng ngã mấy lần, nước kia đã đổ đi hết ra ngoài.

Hoàn Nhan Tự thật không đành lòng nhìn tiếp, xoay đầu, cố nén không để lệ rơi, đến nỗi trong khoảnh khắc hai mắt đều đỏ lên, thái hậu xưa nay đó là người từ ái, xem một màn này, cũng cảm thấy xót thương, quay đầu lại nhìn nhi tử, thở dài: “Tội tình gì như vậy, hảo hảo một hoàng hậu không làm, lại chịu khổ như vậy.” Nói xong kêu cung nữ Tiểu Sở bên cạnh, phân phó: “Tìm người đến dìu y dậy, trời rét lạnh như vậy, đừng như thế ngược đãi người ta. Nói lý ra, dù cho vốn là đáng chết, tốt xấu gì cũng có khí khái tướng quân, cũng tốt hơn biến thành khuất nhục chết vật như bây giờ, làm cho người ta nhìn thấy trong lòng cũng không thoải mái.”

Hoàn Nhan Tự không nói, bằng lý trí, không thể không thừa nhận mẫu hậu mình nói rất đúng, chính là bằng cảm tình, làm sao có thể bỏ qua cho được, mắt thấy Tiểu Sở sắp đi ra ngoài, hần vội gọi lại, hướng thái hậu cười nói: “Mẫu hậu, vừa rồi người nghe hai thủ khúc này thấy thế nào?”

Thái hậu gật đầu nói: “Tất nhiên là nghe hay, mặc dù không đến mức trên trời dưới đất khó gặp một lần, cũng có thể cho là hiếm thấy.” Liền thấy Hoàn Nhan Tự cười nói: “Hai thủ khúc này tất nhiên cũng hiếm thấy, nhưng nhi tử biết có một người, thổi địch xuất thần nhập hóa, chân chính là nhân gian chỉ vài lần có thể nghe thấy.”

Thái hậu mừng rỡ, cười nói: “Lại có người như vậy sao? Mau gọi đến ai gia nghe một chút. Ta cũng coi như đã nghe thổi địch rất nhiều, lại không biết còn có kẻ tài hoa như vậy, hiện giờ cũng nên mở rộng tầm mắt.” Nói xong lại nén giận nhìn Hoàn Nhan Tự nói: “Có thể thấy được trong lòng hoàng nhi không có ai gia, người vẫn biết ta thích nghe địch, có một người gọi như vậy, vì sao không sớm gọi đến thổi cho ta nghe.”

Hoàn Nhan Tự nói: “Hài nhi sao dám không đem mẫu hậu đặt ở trong lòng, thật sự là bởi vì ta cũng chỉ nghe qua một hồi, là vào mùa thu năm trước ngẫu nhiên nghe được, mẫu hậu biết hài nhi không dụng tâm ở phương diện này, một lúc sau cũng liền quên mất. Hiện giờ nghe đến chuyện thổi địch nên nhớ đến, chính là mẫu hậu a, người này cũng không dễ gọi đến.”

Thái hậu hừ một tiếng nói: “Sao lại khó gọi đến, hay là loại người thanh cao tự hứa? Người học nghệ, cao ngạo cũng là chuyện bình thường, cũng đừng nên mực vô hạ trần, liền khiến người sinh chán ghét.” Nói xong nhíu nhíu đầu mày, Hoàn Nhan Tự vội vàng trả lời: “Khởi bẩm mẫu hậu, người này thật hiền hoà, chính là y hiện tại. Y hiện tại chịu tội trong người, nhi tử sợ mẫu hậu không đồng ý.” Nói xong hướng ngoài cửa sổ nhìn ra, liền thấy Tổ Y đã thật vất vả đứng lên, rồi lại nâng hai vò nước lên, thật cẩn thận đi xuống bậc thang, chính là bậc thang này lại làm khó y, trong chớp mắt lại ngã ngồi trên mặt đất, y đành phải từng bước thật cẩn thận bước xuống, cũng may là vò rỗng nên không có nước đổ ra.

Thái hậu vừa thấy ánh mắt hần, dĩ nhiên liền hiểu được. Trong lòng biết nhi tử là đang khổ sở vì Tổ Y chịu khổ, muốn gọi y vào phòng để được ấm áp, chính là không tiện nói ra mà phải mượn cơ hội này. Nàng vốn có tâm muốn đáp ứng, nhưng lại do dự: Tổ Y dù thế nào cũng là khâm phạm, chỉ bởi vì ta muốn nghe thổi địch liền ngoại lệ tuyên tới kiến giá, tại trước mặt các phi tử cũng không hay, nhưng nếu không cấp cho nhi tử cơ hội này, nhìn hai người hần cũng thật sự đáng thương. Bởi vậy trầm ngâm không nói, Hoàn Nhan Sóc đã hiểu được dụng ý của phụ hoàng, hần trong lòng này giờ đã phiên giang đào hải, chính là ngại đang ở trước mặt Hoàng a nãi, không dám biểu hiện ra ngoài, chính đang ghen đến khó chịu, chợt thấy cơ hội này, Hoàng a nãi tựa hồ cũng không đến mức quyết tuyệt, vội ra vẻ không biết gì mà reo lên: “A, lại có người như vậy sao? Mau gọi đến ta cũng nghe xem.” Nói xong thúc giục Hoàn Nhan Tự: “Phụ hoàng mau lệnh cho Tiểu Sở tỷ tỷ tiện thể đi thỉnh người nọ đến đây đi, ta thật muốn nghe xem là dạng thủ khúc gì.”

Thái hậu lại nhìn liếc mắt nhìn tôn tử, chung quy không đành lòng chiếm thượng phong, nói: “Người nọ có là ai mà lại có đạo lý ngay cả ai gia cũng không thể gặp chứ, hoàng nhi liền nói cho Tiểu Sở, để nàng thuận tiện lĩnh lại đây đi.” Nói xong đối nhóm phi tử nói: “Chúng ta cũng đều nghe thử xem.”

Hoàn Nhan Tự vui mừng quá đỗi, đáp ứng một tiếng, tiến lên đối Tiểu Sở nói một phen, Tiểu Sở lĩnh mệnh mà đi, nơi này Hoàn Nhan Sóc cùng Tử Nông sớm cũng như hần, đều gấp gáp nôn nóng, liền ngay cả thái hậu, cũng đều tò mò một vị tướng quân thì có thể thổi ra dạng hảo khúc gì, trong lúc nhất thời, tất cả mọi người kiến chân mong đợi, ngay cả đồ vật này nọ cũng không có tâm ăn. Qua nửa ngày công phu, liền nghe Tiểu Sở ở ngoài cửa nói: “Khởi bẩm thái hậu Hoàng Thượng, nô tỳ phụng mệnh Hoàng Thượng, dẫn theo hạ nô Tổ Y đến kiến giá.” Thái hậu “Ân” một tiếng, nói: “Mang vào đi.” Ánh mắt mọi người nhất thời đều tập trung ở nơi rèm cửa.

Sớm có nha đầu vén màn lên, đưa bọn họ tiến vào. Tổ Y thi lễ, đứng ở một bên, trầm thanh nói: “Không biết thái hậu triệu ta đến đây, có gì phân phó.” Y chỉ từ không hàng, tất nhiên không chịu tự xưng nô tài, thái hậu cũng không để ý đến, cao thấp đánh giá y một phen, trong lòng cũng không khỏi thầm khen, nghĩ: khó trách hoàng nhi thẳng đến hôm nay vẫn còn mê luyện y, ngay cả Sóc Nhi cũng không ngoại lệ, quả thật có một phần trí tuệ khí độ, chỉ nhìn một cách đơn thuần y ở đây lúc này, thân phận như thế, lại vẫn đang không kiêu ngạo không siểm nịnh, không oán giận không già mồm cãi láo, liền biết y quả thật không có phi tử nào có thể sánh bằng. Bởi vậy nói: “Gọi người đến không vì chuyện khác, ai gia nghe hoàng nhi nói người thối địch rất tốt, bởi vậy muốn nghe thử xem, không biết Tổ tướng quân có nguyện ý hay không vì ai gia tấu một khúc.” Nàng đối Tổ Y nảy sinh hảo cảm đồng tình, trên mặt liền lộ ra vẻ tươi cười, gọi y là Tổ tướng quân, đó là thừa nhận khí khái không hàng cao thượng của y, cũng là có ý tôn kính.

Tổ Y bỗng nhiên ngẩng đầu, không nghĩ tới Kim Liêu thái hậu lại rộng lượng như vậy, khi y là hoàng hậu, thái hậu luôn ru rú trong cung, cũng không bảo y đến thỉnh an, bởi vậy nên không có mối tiếp xúc nào, lúc này trong lòng cảm kích, thành khẩn nói: “Được thái hậu và Hoàng Thượng tán thưởng, không dám không theo, chính là chuyện thối địch, ta đã lâu chưa từng thối, sợ thối ra thô âm làm nhơ bần thánh thánh.” Vừa nói vừa cảm thấy buồn bực, thầm nghĩ thanh tử địch sau khi bị bắt chưa lần nào thối qua kia không biết Hoàn Nhan Tự đã vất đi nơi nào.

Thái hậu cười nói: “Tổ tướng quân quá khiêm nhường.” Nói xong sai người đem một thanh địch tử, Hoàn Nhan Tự nói: “Mẫu hậu không cần gọi, trẫm đã lệnh Tử Nông đi.” Tổ Y lại kinh ngạc, một lát sau Tử Nông trở về, trong tay cầm một thanh tử trúc địch, Tổ Y vừa thấy, liền kinh hãi, suýt nữa rơi lệ, chỉ thấy Tử Nông tiến lên, hai tay dâng địch nói: “Từ sau khi công tử bị bắt, tất cả vật phẩm đều do Tử Nông bảo tồn, không có một tia hao tổn, tướng quân thử thanh âm xem, xem có còn giống như trước không.”

Tổ Y nhìn thoáng qua Tử Nông, thùy hạ mi mắt, trong lòng ngực trăm vị tạp trần, tình cảm mãnh liệt càng thêm mãnh liệt, lập tức cũng không nói nữa, địch kề môi, liền nghe thấy một điệu nhạc tựa như thanh âm thầm thì giữa đêm khuya tự đôi môi và đầu ngón tay kia bay ra, nói không hết tình cảm mờ ảo sâu sắc, yêu hận triền miên, trong chốc lát, mọi người đều thất thần. Chỉ cảm thấy tiếng nhạc này giống như theo tai mình chậm rãi thấm thấu vào người, vào gân mạch tạng phủ, chính đang bắt tri bắt giác thì bỗng nhiên tiếng nhạc thay đổi, làn điệu trở nên cao vút, như có lẫn trong đó phong thanh tựa như “Ngân bình sạ phá thủy tương bình. Thiết kỳ đột xuất đao thương minh.” của Bạch Cư Dị, lại như phong lôi cuộn cuộn tự chân trời mà đến, rồi lại thay đổi, đã là mưa gió phiêu linh, tình ý uyển chuyển, ái hận vô bằng, cuối cùng vân hiết vũ thu, thêm vài phần yêu hận dây dưa, phiêu phiêu dang dang không rõ nguồn cơn, cuối cùng là tĩnh mịch vô thanh.

Một khúc này của Tổ Y là do tình cảm bộc phát, liền mạch lưu loát, đợi đến khi thủ khúc ngưng lại, trong sảnh mọi người đều xuất thần, chỉ cảm thấy rung động đến tâm can, thật sự không phụ lời Hoàn Nhan Tự thừa nhận “Nhân gian chỉ có thể được vài lần nghe thấy”. Hoàn Nhan Tự đang ngồi ở giữa, đối này khúc lại cảm ngộ vô cùng, đã sớm ngây ngốc.

Lập tức thái hậu mở miệng nói trước, khen: “Quả nhiên xuất thần nhập hóa, thật có khả năng thông quỷ thần, ai gia đến tận hôm nay mới biết cái gì gọi là hảo khúc, hảo tài nghệ. Tổ tướng quân, không biết khúc này tên gọi là gì, vì sao ai gia lại chưa bao giờ nghe qua?”

Tổ Y âm trầm nói: “Khúc này vô danh, chính là ta nhất thời rung động mà tấu nên, khiến thái hậu chê cười, hiện giờ ta còn có việc trong người, mong thái hậu chuẩn ta cáo lui.”

Thái hậu cũng sắc mặt buồn bã, thật lâu sau nói: “Được rồi, một khúc này của tướng quân cũng thật khiến hao nhiều sức lực.” Thế là kêu Tiểu Sở lên, nói: “Đi phân phó bọn họ, hôm nay không khiến cho tướng quân mệt nhọc.” Lại đối Tổ Y nói: “Tướng quân thỉnh đi.” Tổ Y theo chỉ từ mà đi, từ đầu đến cuối, y chưa bao giờ liếc mắt nhìn Hoàn Nhan Tự một lần, còn ánh mắt Hoàn Nhan Tự thì không lúc nào dứt khỏi y, trong đó tình ý khổ sở, yêu hận dây dưa, hai người bọn họ đều hiểu được, liền ngay cả thái hậu nhìn hai người này, trong lòng cũng không khỏi thở dài, thầm nghĩ tạo hóa trên người.

Trong lúc nhất thời ai cũng không nói lời nào, Hoàn Nhan Sóc vội vàng tiến lên nói: “Hoàng a nãi, không bằng để ta học y thối địch đi, ta thích y thối địch.” Hắn thấy thái hậu thích, nghĩ thầm rằng nhân cơ hội này cứu Tổ Y thoát ly khổ hải, ai ngờ thái hậu lắc đầu nói: “Không được, đừng nói thân phận của y không

được mà người còn là thái tử, tương lai phải thống trị quốc gia, thối địch bất quá là giải trí mà thôi, người sao lại vì nó mà say mê, ai gia cũng không hi vọng người học được, thối ra vong quốc chi âm.”

Vốn là lời nói không lòng dạ nào của nàng, nghe vào trong tai Hoàn Nhan Tự lại thành ra ý khác, trầm thanh nói: “Mẫu hậu lời ấy sai rồi, thất bại của Tổ Y, chính là Tề quốc nội loạn, quân chủ ngu ngốc tạo thành, cùng chuyện y thối địch thì có quan hệ gì, ngày đó nếu không có y lương thảo tấn tuyệt, mặc dù là hài nhi, cũng không dám nói nhất định có thể đả bại y đâu.”

Thái hậu nhìn hẩn một cái, biết hẩn vẫn nặng lòng Tổ Y, cũng không nói gì, chỉ thản nhiên nói: “Ai gia luận sự, hoàng nhi loạn phần cái gì.” Nói xong đứng lên nói: “Tận tình chơi một ngày, cũng nên kết thúc. Lễ mừng năm mới sắp đến, còn sợ không có thời gian vui đùa sao?” Mọi người đều phụ họa, vây quanh thái hậu cùng Hoàn Nhan Tự mà đi. Lúc này ai cũng thật không ngờ, chính là đêm trừ tịch ấy, trong cung nhưng lại vì Tổ Y mà trời long đất lở, đương nhiên, chuyện này về sau sẽ nói.

Chương 46

Ngày hai mươi chín tháng chạp này, trong cung các việc liên quan đến lễ mừng năm mới gì đó đã được chuẩn bị đầy đủ, tới hôm ba mươi, sáng sớm tuyết liền rơi, Hoàn Nhan Tự vội tới chỗ thái hậu thỉnh an, hai người đều thập phần cao hứng, Hoàn Nhan Tự hít một tiếng nói: “Tề quân xưa hoang dã vô đạo, hảo hảo một quốc gia lại thành ra hoang tàn, tuy rằng giảm miễn thuế má, nhưng bách tính vẫn phải cần một đoạn thời gian nghỉ ngơi lấy lại sức, hiện giờ trời giáng tuyết rơi thật đúng lúc, năm Nhược Minh mùa màng tốt đẹp, nguyên khí liền khôi phục không sai biệt lắm.”

Thái hậu gật đầu nói: “Lời này đúng lắm.” Lại quay đầu đối Ngân Cơ nói: “Hôm nay đêm trừ tịch, lại là năm thứ nhất dời đô, mọi người đều tưởng niệm quê nhà Kim Liêu, bởi vậy ai gia đã nói với hoàng nhi, triệu đại thần cùng thân quyến tiến cung dự lễ mừng năm mới, như vậy quân thần cùng nhau vui vẻ, chẳng những càng thêm náo nhiệt mà còn không có sầu tình nặng lòng nhớ quê hương. Phi tử các người cũng đều thu thập một chút, thừa dịp tối nay hảo hảo vui vẻ một hồi.” Bọn Ngân Cơ đều gật đầu đáp ứng, đều nói chủ ý này thật tốt.

Không nói đến bọn họ ở trong hoàng cung mãi mãi cầm tú phồn hoa, nói không hết bao nhiêu chuyện vui mừng, lại nói đến Tổ Y, người ở tẩy y phòng trước ngày hai mươi tám tháng chạp đã đem tất cả tẩy y phục ra giặt tẩy, bởi vậy hai ngày này y liền bị phái đến nơi khác phụ giúp, nhân thủ trong cung mặc dù đông, nhưng việc nhiều lại loạn, bởi vậy hai ngày này so với dĩ vãng càng thêm mệt mỏi vài phần. Đêm hôm trước trở về, khi ăn uống rất không thoải mái, ần ần cảm giác ghê tởm, cũng không muốn ăn cơm, bất quá khi đói thì ăn một chút. Được mà vị hoàng tử kì quái kia đưa từ lâu đã dùng hết, có đôi khi trở đau, tuy rằng đầu đầy đổ mồ hôi nhưng cũng không còn cách nào.

Hôm nay đúng là ngày ba mươi, y sáng sớm thấy tuyết rơi đầy trời, trong ngoài hoàng cung đều biến thành một thế giới trắng xóa, đây vốn là dấu hiệu tốt, trong cung mỗi người đều cao hứng, y lại không biết vì sao lại sinh ra một tia cảm giác bi thương. Yên lặng ngắm nhìn một phen, vừa muốn mặc y phục rời giường, không nghĩ đến trong dạ dày lại là một trận trở mình giảo phá, càng cảm thấy ghê tởm, một chút không chú ý, đã phun ra một ngụm huyết. Lúc này mới thấy trong người khoan khoái một ít.

Tổ Y cũng không để ý, đứng dậy lau đi vết máu kia, y từ sau lần mắc mưa kia, chỉ vài ngày sau liền mắc thêm bệnh trạng học máu này. Tuy rằng hoàng tử kia dặn y chú ý chuyện ăn uống, nhưng với tình cảnh của y, chuyện ăn uống nào tùy thuộc vào mình, bởi vậy chỉ đành yên lặng nhẫn xuống, liền ngay cả khi học máu cũng chỉ ở trên giường nghỉ ngơi một chút, đói thế nào cũng để mặc, may mà bệnh trạng này cũng vẫn chưa phát triển, bất quá là đôi khi phun mấy ngụm huyết nhỏ mà thôi.

Chính là hôm nay y lại cảm giác thấy triệu chứng không còn đơn giản như trước, đến chạng vạng khi ăn uống đều cảm thấy cuộn cuộn nơi cổ họng, đau đớn cùng cảm giác buồn nôn cũng càng ngày càng tăng thêm, lại còn đầu váng mắt hoa, cả người mệt mỏi, ngay cả cước bộ đều trở nên phù phiếm, y là người tập võ, tối chú ý lòng bàn chân vững vàng, nhưng hôm nay lại thế nào cũng làm không được. Nhìn trước mặt tuyết rơi khôn cùng, một mảnh trắng xóa đến chói mắt, cảm giác về điềm xấu trong lòng y càng thêm mãnh liệt. Đang lúc xuất thần, chợt nghe một đạo thanh âm chua ngoa kêu lên: “Sao vậy? Hôm nay người cũng muốn tham dự lễ mừng năm mới sao? Bên kia bận rộn như vậy, còn không mau qua hỗ trợ.” Ngẩng đầu nhìn, nguyên lai là đại a đầu Ái Nhi của tẩy y phòng, ả cũng là vì tẩy y phòng không còn việc để làm mà bị

điều đến đằng trước phục dịch, chính lúc đang rối ren phiền lòng, đi ngang qua đây, liếc mắt một cái nhìn thấy Tổ Y, nào có đạo lý không cần đến y chứ.

Tổ Y không còn cách nào, đành phải nhịn đau theo ả đi vào tòa điện, liền thấy trong đại sảnh Tận Tình Uyển dung chứa mấy trăm người đang mở tiệc vui vẻ, lúc này bóng người di động, tiếng hoan hô vui cười không ngừng, cung nữ thái giám cứ như đèn kéo quân xuyên qua lui tới, đưa lên nước trà thơm ngát, y lúc này đau đến mức mồ hôi tuôn như mưa hạ, nhưng cũng không thể không cố nén xuống để hỗ trợ khiêng vác, dưới ánh nền mông lung, người qua kẻ lại, dù là Hoàn Nhan Tự cũng không đoán được y lại ở chỗ này, cho nên không có ai phát hiện.

Rồi màn đêm buông xuống, thời tiết cũng thật hài hòa, một cơn gió cũng không có, trận tuyết kia cũng dần ngừng rơi, lúc này rượu và thức ăn đều từng đạo được đưa vào đại sảnh, Tổ Y thấy không còn có việc gì mình phải nhúng tay vào nữa liền tìm một góc tĩnh lặng, tả hữu nhìn sang bốn bề vắng lặng, không khỏi rớt cuộc chống đỡ không được, thấp người ngồi sụp xuống, y bận bịu một ngày, ngay cả điểm nước trà cũng không dùng qua, lúc này trong bụng cơn đói cồn cào, đau đớn cùng cảm giác buồn nôn càng rõ ràng hơn, cuối cùng lại nôn ra hai đại khẩu huyết, tình huống không có một tia chuyển biến tốt đẹp, tình hình này thật sự là cực khác so với dĩ vãng, Tổ Y yên lặng nhìn chăm chú vết máu kia một lúc lâu, bỗng nhiên thở dài ra một hơi, lầm bầm: “Chẳng lẽ thời khắc đoàn tụ đêm trừ tịch này cũng là lúc Tổ Y ta vĩnh biệt cõi đời sao?” Tưởng tượng đến từ nay về sau không còn nhìn thấy gương mặt oai hùng kia, rớt cuộc không thể cảm thụ được nửa phần nhu tình cùng hận ý của hắn, cõi lòng liền bất giác như bị đao cắt. Nhìn đại sảnh xa xa, đúng là đèn đuốc sáng trưng lại vô luận như thế nào cũng không thấy được thân ảnh ngày ngày đêm đêm xuất hiện ở trong mộng, y lại đi lên trước vài bước, thầm nghĩ: “Trời xanh nếu thương xót cho Tổ Y ta, chỉ cần cho ta từ xa liếc mắt nhìn một lần là thật tốt rồi, chỉ nhìn một lần hãy đưa ta đi, lưu luyến đối hồng trần này cũng giảm đi một phần.” Tưởng tượng đến sau khi mình đi, phụ tử Hoàn Nhan Tự sẽ thành ra bộ dáng gì, trong lòng tràn đầy vương bận không bỏ xuống được, nhưng cũng không thể nề hà, lại đành an ủi chính mình nói: dù cho cảm tình gì cũng sao có thể chịu được năm tháng ăn mòn? Lúc này dù có đau lòng, bất quá một năm rưỡi sau cũng sẽ ổn thôi.

Y ở nơi này hết sức dùng mắt ngó trông, chợt nghe một đạo thanh âm sốt ruột nói: “Uy, cái người bên kia, mau tới đây phụ một tay.” Quay đầu lại nhìn, chỉ thấy bốn người dùng một vòng tròn to như bánh xe nâng một con dê nướng cực lớn đang hướng đại sảnh đi vào, còn thấy một người trong đó có vẻ mặt thống khổ, hướng mình nói: “Người mau tới thay cho ta, ta bụng đau quá, phải vội đi phương tiện một chút.” Tổ Y còn đang do dự, người nọ đã nhắc nhở ba vị đồng bạn nâng khay lên, tiến lên không một lời phân trần đã kéo y qua, bên này vội vàng đi, Tổ Y không còn cách nào, đành phải nhịn đau cùng bốn người kia nâng dê hướng đại sảnh đi đến, lại cho tóc dài rũ xuống, sợ bị nhận ra, cổ họng từng đợt cảm giác ghê tởm đều bị y dùng nội công miễn cưỡng đè ép xuống.

Nguyên lai dê nướng này là món ăn chủ đạo được chuẩn bị vào các buổi thịnh yến trừ tịch của Kim Liêu quốc, tượng trưng một năm mới khởi hoạt tương hòa, quốc thái dân an. Bởi vậy món ăn này trong cảm nhận của người Kim Liêu trọng yếu không thua nghi thức cầu phúc hiển tế, ngay cả những người nghèo khó bần cùng, thật sự không có nổi một con dê cũng phải mua chút thịt dê xương dê này nọ để làm nên món ăn này. Mấy người khiêng dê kia hàng năm đều là hạ nhân ở phòng bếp, cũng không quen biết Tổ Y, nếu không dừng nói bị tiêu chảy, chính là dù có sắp tất thổ cũng không dám để cho y đến khiêng món ăn này.

Lúc này trong đại sảnh đúng vui cười ồn ã, thái hậu, phụ tử Hoàn Nhan Tự cùng vài vị trọng thần ngồi ở bàn chính giữa, vây quanh là mấy chục bàn của đại thần cùng nữ quyến, các phi tử cũng xen lẫn trong bàn của các nữ quyến cùng nhau vui cười, trên bàn đồ ăn tuy nhiều, lại không người động đến, đều là đang đợi sau khi dê nướng được đưa lên rồi mới dùng yến.

Hoàn Nhan Sóc đang cùng thái hậu nói sau khi tán tịch phải phóng mấy khẩu pháo hoa, thái hậu cười nhưng vẫn chưa đồng ý, tiểu thái tử này liền cứ nài nỉ. Chợt nghe Hoàn Nhan Tự cười nói: “Sóc Nhi đừng nháo, dê nướng đã sắp được đưa lên, người không phải thích ăn vài món ăn đặc sản của Đại Tề sao? Còn không tìm vị trí tốt mà ngồi đi.” Lại đối chúng đại thần cười nói: “Thái tử bất hảo, thật không biết phải nên thế nào quản giáo, các người đều là người có nhi tử, ngày thường dạy dỗ bọn chúng thế nào?” Chúng đại thần đều phụ họa nói: “Hoàng Thượng nói đùa, tiểu hài tử không phải đều là như vậy sao? Huống chi thái tử thông minh lanh lợi, tuổi còn nhỏ đã có phong khí quân vương, tương lai đăng cơ, nhất định có thể dẫn dắt bách tính Kim Liêu ta kế thừa thái bình thịnh thế.”

Hoàn Nhan Tự gật đầu cười mà không nói, liếc mắt nhìn một cái ra ngoài điện, dê nướng kia đã đến gần, chột trong một khoảng khắc, giống như nhìn thấy Tổ Y, cảm thấy kỳ quái: y sao lại ở chỗ này, mà sao lại phải làm những việc này? Lại nhìn kỹ, người nọ lại bị con dê che mắt, không khỏi âm thầm cười khổ: đại khái là ta hoa mắt rồi, ta nhìn người khác mà cứ nghĩ là y, ngay giữa ban ngày mà còn nằm mộng. Thế là kêu Tử Nông đến, nhỏ giọng phân phó: “Chờ một chút người thừa dịp người khác không chú ý, đi lấy chút điểm tâm Đại Tề cùng thức ăn nóng đưa đến chỗ Tổ Tổ, đem trừ tịch thể này, trong lòng y nhất định rất khổ sở, hướng chi nước nhà đã mất, chính mình lại chịu cảnh cô đơn, không biết là quang cảnh gian nan thể nào đâu, người đi đến bởi y nói chút chuyện, khuyên nhủ thêm, đây là ngày tốt nhất trong năm, ngàn vạn lần đừng để y nghĩ đến những chuyện không hay.”

Tử Nông đáp ứng, vừa chuyển đầu thì thấy Tử Diễm đang nhìn mình, ánh mắt phức tạp, không khỏi kỳ quái hỏi: “Người làm gì thế? Thật dọa người.”

Tử Diễm nhíu nhíu đầu mày, giận dữ nói: “Hoàng Thượng vẫn còn nhớ đến người kia sao?” Tử Nông hừ một tiếng nói: “Người không phải đều nghe thấy rồi sao? Cần gì phải hỏi ta, người ghét nhất công tử, vì sao hôm nay lại trở nên quan tâm?”

Tử Diễm cũng không đáp, xoay người bước đi, lẩm bẩm: “Quên không được, vẫn là quên không được, cứ như vậy, chủ tử lại vẫn cứ khổ sở, còn tâm tâm niệm niệm nghĩ đến y, chẳng lẽ. Chẳng lẽ thật sự muốn ta vi phạm ước nguyện ban đầu sao? Sao có thể, điều này sao có thể.” Đang nói, chột thấy trong đại sảnh lập tức trở nên tĩnh lặng, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy dê nướng đã muốn nâng vào đại sảnh, ánh mắt mọi người đều dừng ở món ăn cát tường đang tỏa hương khí bốn phía này, tự nhiên không ai nói chuyện.

Tử Nông mỉm cười, vội vàng đi ra phía sau Hoàn Nhan Tự và thái hậu chuẩn bị chia thức ăn, ánh mắt chúng đại thần cũng đều chăm chăm nhìn đến một khay dê nướng cực lớn sắp dâng lên cho thái hậu và Hoàng Thượng này.

Bỗng nhiên lại thấy chiếc khay kia thế nhưng lại nghiêng đi, góc phía nam sụp xuống, người ở ba góc kia vội vàng muốn đỡ cho cân bằng, nhưng lại vì dê cùng khay thật sự quá nặng, làm sao đỡ kịp, mọi người tro mắt nhìn chiếc khay cực lớn cùng con dê nướng phía trên kia cùng nhau rơi xuống đất, không nói đến chiếc khay rơi xuống bể nát, tối trọng yếu là dê nướng kia lấm lem bụi đất, thật sự là không ổn.

Lập tức mỗi người biến sắc, thái hậu cùng Hoàn Nhan Tự lập tức đứng lên, ba người kia sớm quỳ xuống hoảng hốt dập đầu, sợ hãi không thôi nói: “Nô tài đáng chết nô tài đáng chết.” Duy độc một người ở phía sau thì đang ngồi sụp xuống ôm lấy thân mình, hai tay một cái che miệng một cái ôm bụng, nhìn kỹ, đúng là Tổ Y.

Tất cả mọi người sắc mặt đại biến, Úc Thương bỗng nhiên đứng lên, lớn tiếng nói: “Là ai để cho nô tài này nâng dê tới? Chẳng lẽ không biết y là kẻ rắp tâm hại người sao? Hôm nay hành động rõ ràng là muốn nguyên rửa vận mệnh quốc gia Kim Liêu ta suy tàn.” Nói xong hướng Hoàn Nhan Tự nói: “Hoàng Thượng, này thật sự là tội ác tày trời, Hoàng Thượng không thể lại nể tình nữa.” Lời này của hắn vừa thốt ra, các đại thần cũng đều phụ họa theo.

Chột nghe một đồng âm thanh thúy nói: “Câm miệng, phụ hoàng còn chưa lên tiếng, làm sao đến lượt người nói này nói nọ.” Đúng là tiểu thái tử Hoàn Nhan Sóc, hắn bước nhanh đi xuống đài cao, hướng bên người Tổ Y đi đến.

Tổ Y lúc này đã đầu vầng mắt hoa, lại còn mồ hôi lạnh đầm đìa, nghe được tiếng bước chân của Hoàn Nhan Sóc, chỉ phải miễn cưỡng đứng dậy, muốn đi ra ngoài, Ngăn Cơ quát một tiếng: “Nô tài lớn mật, còn không mau thu thập.” Bị Hoàn Nhan Sóc hung hăng trừng một cái cũng không dám lên tiếng nữa.

Tử Nông cũng đều chạy vội xuống dưới, Tổ Y mềm oặt cả người, ánh mắt tán loạn, mắt thấy đã không có khả năng đi ra ngoài, đành phải dùng hết bình sinh công lực cưỡng chế một ngụm máu tươi kia trong cổ họng, miễn cưỡng nói: “Ta. Ta đi tìm đồ vật này nọ. Đến. Thu thập.” Nói xong lại đi, trong cuồng hống lại một trận phiến giang đảo hải, tựa như có thứ gì đang cuộn cuộn sôi trào, y biết chỉ cần chính mình một giây ần nhẫn không được, đại lượng huyết sẽ ngay lập tức trào ra, mà Hoàn Nhan Tự cùng Hoàn Nhan Sóc còn có bọn Tử Nông đối mình vương vấn quá sâu, mình có thể nào cứ như vậy chết ở trước mặt bọn họ, dựng nên một màn tàn nhẫn thê lương như thể trở thành bóng ma cả đời bọn

họ, hướng chỉ một đêm trừ tịch, chính mình lại chết giữa yến hội cũng là diễm xấu. Bởi vậy quyết chết cắn chặt hàm răng bước nhanh vài bước, chỉ mong có thể mau ra khỏi điện, tốt xấu gì cũng sống sót qua giờ khắc này. Người trong đại sảnh sớm bị thái độ vô lễ của y khiến cho ngậy người, đều lên tiếng nghị luận.

Chợt nghe một thanh âm trầm ổn vang lên: “Đứng lại.” Nhất thời tất cả mọi người ngừng nói, ngạc nhiên nhìn về phía Hoàn Nhan Tự, Hoàn Nhan Sóc cũng dừng lại cước bộ, cũng nhìn hẩn, chỉ thấy hẩn đi xuống đài cao, ánh mắt sáng quắc nhìn phía Tổ Y, thấy y vẫn đang muốn đi ra ngoài, lại cuối cùng chân mềm nhũn, quỵ xuống trước một cây cột, hẩn vội vàng phi lên phía trước đỡ lấy, chỉ thấy người trong lòng sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu tương cuộn cuộn mà rơi, đôi mắt dĩ nhiên không còn tinh tường, hàm chứa không biết là xót là yêu là đau là sầu thương nhìn mình, một bàn tay buông xuống, tay kia thì lại vẫn gắt gao che miệng. Hẩn cảm thấy hoảng hốt, dự cảm xấu cùng một cổ hàn khí đột nhiên từ đáy lòng dâng lên.

“Tổ Tổ.” Chỉ nói được hai chữ này liền rút cuộc không nói được thêm lời nào, Hoàn Nhan Tự chậm rãi nâng tay, miễn cưỡng ép buộc bản thân trấn định tâm thần, không nhìn tới ánh mắt cầu xin của Tổ Y, kéo lấy ống tay áo y, đến tột cùng là ngón tay run rẩy không nghe theo lệnh hay là hẩn không dám kéo tay áo đối phương xuống, chính hẩn cũng không biết, hẩn chỉ biết là rằng mình đang va đập vào nhau. Nhưng tình cảnh trước mắt thật sự cũng không cho phép hẩn do dự, chỉ đành một lần quyết tâm, đột nhiên đem cánh tay vô lực của Tổ Y kéo xuống, chỉ trong một thoáng mà trước mắt đã một mảnh thê diễm, Tổ Y đã không thể nhìn xuống, từng ngụm từng ngụm ói ra huyết, đều oan trào trên long bào của Hoàn Nhan Tự.

“Tổ. Tổ Tổ.” Hoàn Nhan Tự đã bị tình hình bất ngờ dọa cho choáng váng, thẳng đến khi Tổ Y rút cuộc không chống đỡ được thân thể của chính mình, mềm quặt mà ngã vào lòng ngực hẩn, hẩn mới tỉnh ngộ ra đây là chuyện tình gì, mộ nhiên phát ra một tiếng gầm thét tê tâm liệt phế: “Tổ Tổ.” Rồi mới ôm chặt lấy thân thể phá hư của Tổ Y, bối rối hét lớn: “Người tới a. Tử Lưu. Tử Lưu. Tổ Tổ, người đây là xảy ra chuyện gì? Người là xảy ra chuyện gì?”

Máu từ trong miệng Tổ Y lại tiếp tục trào ra ngoài, Hoàn Nhan Tự luống cuống tay chân che lấy miệng y, trên mặt hoảng sợ rơi lệ, hẩn nghẹn ngào cầu xin: “Tổ Tổ. Tổ Tổ. Đừng nôn ra nữa, van cầu người đừng nôn ra nữa.” Cạnh đó Hoàn Nhan Sóc cùng Tử Nông đều đã bước đến, lại nghe thấy một tiếng khê kêu nói: “Đều tránh ra, xin Hoàng Thượng buông tay, để cho công tử đem dư huyết đều nhỏ ra.” Nguyên lai đúng là Tử Lưu, nàng lúc trước đi ra sau thay Hoàn Nhan Tự lấy áo choàng, chợt nghe phía trước thanh âm Hoàn Nhan Tự đều thay đổi, còn kêu gào tên mình, tiến lên nhìn, liền đại khái hiểu được sự tình, lúc này vội vàng tiến lên, lại thấy trước ngực xiêm y Tổ Y cùng Hoàn Nhan Tự đều dính đầy máu tươi, cũng không khỏi biến sắc, nâng lên cổ tay Tổ Y xem mạch, nàng chậm rãi đứng lên, cúi thấp đầu xuống.

Một động tác này, Hoàn Nhan Tự cùng Tử Nông liền hiểu được. Hoàn Nhan Tự ôm chặt Tổ Y, đột nhiên giữ chặt vạt áo của nàng, ánh mắt điên cuồng nhìn về phía nàng, tê thanh hét lớn: “Không. Tổ Tổ y mới học máu, Tử Lưu, trẫm lệnh người cứu sống y. Trẫm biết người sẽ cứu sống y.” Tử Lưu.” Liền nghe thấy một âm thanh rất nhỏ bên dưới: “Hoàn Nhan, đừng như vậy.” Hẩn vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy khóe miệng nhiễm huyết của Tổ Y nhếch lên thành một mặt cười thê lương, cổ hết sức nâng tay lau đi nước mắt ràn rụa của hẩn, ôn nhu nói: “Người ai cũng phải chết, đừng khổ sở, nếu không. Nếu không ta đi. Cũng không yên tâm.” Ánh mắt dạo qua một vòng, nhìn đến Hoàn Nhan Sóc bị dọa choáng váng chỉ biết rơi lệ, vội vàng nắm lấy tay hẩn nói: “Hải tử, đừng khóc, người hẩn là. Hẩn là rất nhanh sẽ quên ta thôi. Ta. Ta kiếp này phụ phụ tử người rất nhiều. Nếu. Nếu còn khóc vì ta. Sẽ không đáng. Càng. Lại càng không là. hành vi của một Quân vương.” Thật to thở hổn hển mấy hơi, thỉnh linh cổ họng dâng lên một trận tinh ngọt, lại là một ngụm huyết lớn phun ra, y lúc này trong bụng dù có thiên ngôn vạn ngữ, lại một chữ đều nói không được, chỉ có thể dùng mắt chăm chăm nhìn Hoàn Nhan Tự, trong ánh mắt kia là biết bao duyên tiếc không nở, nhưng cũng không thể nê hà.

Tử Lưu trong lòng đau đớn, loại chứng bệnh học máu này vốn hẩn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng lúc này nhìn thấy ánh mắt Tổ Y, trong lòng nàng lại đột nhiên dâng lên một cổ dũng khí, quyết triển mọi binh sinh sở học ra xem sao, bởi vậy vội vàng nói: “Hoàng Thượng, lúc này công tử không học máu, mau ôm y đến trên giường ở lâu hai năm quan trọng hơn, nô tỳ. Nô tỳ. Hết sức thử một lần.”

Hoàn Nhan Tự vội vàng ôm lấy Tố Y, chợt thấy chúng đại thần đều đứng ở trước mặt mình, đồng thanh nói: “Hoàng Thượng, Tố Y tội ác tày trời, vốn là người đáng chết, chỉ vì Hoàng Thượng nhân ái, bỏ qua cho y tử tội, hiện giờ lâm bệnh, nhất định là thiên ý, mong Hoàng Thượng lấy giang sơn xã tắc làm trọng.” Ý tứ kia thật rõ ràng, Tố Y nhất định phải chết, bất quá chỉ là một tù phạm sớm nên xử tử mà thôi.

“Các người. tránh ra cho trẫm.” Hoàn Nhan Tự hung tợn nhìn các đại thần, ánh mắt cực giống như dã lang bị đoạt hài tử, Tố Tố của hắn, Tố Tố đáng thương của hắn, là bị chính hắn hại chết, mà những người này chính là đồng lõa, nói cái gì quốc gia xã tắc, nói cái gì tội ác tày trời, mệnh Tố Tố của hắn đã sắp tắt, vì cái gì mà những người này vẫn không chịu buông tha y, không chịu buông tha cho chính hắn, thấy các đại thần cúi đầu đứng thẳng, vẫn không nhúc nhích, hắn cuối cùng cấp giận công tâm, hét lớn: “Các người. Các người phải tận mắt nhìn y tắt thở mới cam tâm sao? Các người đến tốt cùng muốn bức trẫm đến mức nào, cút ngay, đều cút ngay cho trẫm, cùng lắm thì trẫm không làm Hoàng Thượng, không làm Hoàng Thượng đã được chưa?” Hắn nhìn về phía Tố Y đã lâm vào hôn mê trong lồng ngực, bắt giắc ruột gan đứt thành từng khúc, đem gương mặt áp vào khuôn mặt lạnh như băng kia, nước mắt rơi như mưa, nói: “Tố Tố, trẫm không làm hoàng đế, trẫm cùng người đi, chúng ta tìm nơi thế ngoại đào nguyên, chỉ có hai người chúng ta, không bao giờ ... nữa chịu trói buộc giang sơn bách tính, không bao giờ ... bị hạn chế bởi đại thần lễ pháp, chúng ta. Chỉ hai người chúng ta.”

Các đại thần hai mặt nhìn nhau, người nào cũng không chịu tránh ra, Úc Thương cùng Ngân Cơ nhìn tình cảnh này, trong lòng âm thầm toại nguyện. Chợt thấy Tử Diễm tiến lên, nhìn tất cả đại thần chung quanh một vòng, trầm giọng nói: “Các vị đại nhân thỉnh về trước đi, trước mắt cứu người quan trọng hơn, đợi ngày sau, mọi việc sẽ được định đoạt, Hoàng Thượng với việc này quyết sẽ cấp cho các đại nhân một cái giao đãi.” Lời nàng vừa thốt ra, không nói đến người khác, chỉ nói đến Úc Thương thật sự kinh hãi, gắt gao trừng mắt nhìn nàng, Tử Diễm lại cũng không thèm liếc mắt nhìn hắn một lần.

“Trẫm lặp lại lần nữa, đều tránh ra, nếu không đừng trách trẫm nhẫn tâm.” Hoàn Nhan Tự lần thứ hai ngẩng đầu, ngữ khí chưa từng lạnh lẽo như thế, mặc kệ cái gì thần tử, cái gì tù phạm, hết thảy đều không quan tâm nữa, hắn chỉ cần Tố Tố của hắn, chỉ cần Tố Tố của hắn một lần nữa đứng ở trước mặt hắn ôn nhu mỉm cười, ai dám ngăn cản, hắn liền giết.

“Đều lui ra, muốn bức vua thoái vị sao? Tử Diễm đã nói qua, ngày sau sẽ cho các khanh gia giao đãi, Hoàng Thượng hiện tại đau lòng nan cầm, thần trí mất hết, các người cần gì nhất quyết tương bức, đều lui ra cho ai gia. Hay là có ý bởi vì Hoàng Thượng muốn cứu người, các người liền muốn tạo phản?” Thời điểm máu chót, thái hậu cuối cùng đứng dậy, chúng đại thần lại nhìn nhau vài lần, lúc này mới vội vàng lui ra, cùng lên tiếng: “Chúng thần không dám.”

Nơi này Hoàn Nhan Tự ôm lấy Tố Y vội vàng đi lên lầu hai, đem y đặt ở trên giường, đã thấy ái nhân lâm vào hôn mê, hắn vừa vội lại hoảng, mộ nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy một cảnh vật quen thuộc, nguyên lai nơi này chính là tẩm cung khi Tố Y làm hoàng hậu, từ sau khi Tố Y bị biếm làm hạ nô, hắn cũng không tới nơi này, hiện giờ kiện kiện cố vật rõ ràng ở mắt, mà chủ nhân của nơi này lại gặp phải hiểm cảnh cứu tử nhất sinh, quận đau trong lòng nhất thời lại tăng thêm vài phần, đau đớn này thật như khiến hắn không thể thở nổi.

Nơi này Tử Lưu đã sớm bận rộn, sử dụng ngân châm, lại sai người đến phòng mình đem hoàn dược cấp cho Tố Y, thái hậu cùng phụ tử Hoàn Nhan Tự nhìn không chuyển mắt, liền thấy Tố Y cũng không ngừng nôn máu, cách một đoạn thời gian lại phun ra một ngụm to. Thẳng đến khi đã qua nửa đêm, Tử Lưu mới đứng dậy, còn chưa lên tiếng, nước mắt đã chảy xuống trước, đối Hoàn Nhan Tự nói: “Hoàng Thượng, nô tỳ đã dốc hết toàn lực, nhưng. nhưng công tử đã là vô lực xoay chuyển trời đất, vẫn là. Vẫn là sớm nên chuẩn bị.” Nói xong cũng không nhận được mà khóc rống lên, hai chữ hậu sự kia lại thủy chung không đành lòng nói ra.

Hoàn Nhan Tự cảm thấy tim mình, linh hồn mình cũng không còn, dờ dẫm đi từng bước đến gần bên người Tố Y ngồi xuống, nhìn thấy ái nhân lúc này cũng hơi hơi mở mắt, hắn gắt gao cầm đôi tay khô gầy nứt nẻ của Tố Y, lầm bầm nói: “Tố Tố, chúng ta đi thôi. Chúng ta đến một nơi thế ngoại đào nguyên, chờ người hồi phục. Chúng ta sẽ lên đường được không? Người không nguyện đi theo trẫm sao?”

Hoàn Nhan Sóc đã sớm lớn tiếng khóc rống, cũng may có thái hậu ôm chặt, nàng lúc này thấy bộ dáng của nhi tử, rõ ràng cực khác dĩ vãng, trong lòng cũng trở nên sợ hãi. Lại thấy Tố Y đối Hoàn Nhan Tự suy yếu

mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Hoàn Nhan, đừng như vậy, tuy rằng từ nay về sau ta không thể ở cạnh người nhìn người, nhưng người không cần tiếc nuối.” Y lại thở hổn hển mấy hơi thở, mới hít một tiếng, buồn bã nói: “Hoàn Nhan, người đừng khổ sở, trong cuộc đời con người đơn giản hai chữ tình nghĩa, nghĩa của ta, cố nhiên đã dành cho Đại Tề cùng với cố quốc bách tính. Như còn chữ tình, ta lại dành cho một người. Người này, là địch nhân cũng là đối thủ lớn nhất trong đời ta, hắc quân lâm thiên hạ, trong nháy mắt đánh bại ta, diệt Đại Tề của ta, trong một lúc liền cướp lấy tất cả những thứ tối trọng yếu của sinh mệnh ta. Nhưng. Cũng là người này, hắc cho ta hồi ức đẹp nhất trong đời, ta đến nay còn nhớ rõ nằm ở trong lòng ngực hắc, là một loại cảm giác ấm áp và thoải mái đến nhường nào, thời điểm hắc đối ta ôn nhu thật khiến cho cho ta say đắm trong tình ý của hắc, vô luận dù cho ta nhắc nhở mình thế nào, lại chung quy cũng khó tránh khỏi kết cục kìm lòng không đậu, Hoàn Nhan Tự, ta. ta cũng chỉ là một kẻ phạm phu tục tử mà thôi a.” Y nhìn thẳng vào đáy mắt ái nhân, bỗng nhiên lại mỉm cười, từng chữ một nói: “Người có biết người này là ai không?” Lại chậm rãi nhắm lại hai mắt, thở phào nhẹ nhõm nói: “Kỳ thật người nên cảm tạ ta đi đến bước này, nếu không người cũng hiểu được, những lời này, ta vĩnh viễn. Vĩnh viễn cũng không nói với người.”

Y một phen nói cho hết lời, người nghe thấy đều rơi lệ, liền ngay cả thái hậu cũng cảm thấy buồn bã, đi đến bên giường ôn nhu an ủi nói: “Hảo hài tử, người đừng cứ nghĩ đến những chuyện bi quan, Tử Lưu không được, ai gia cùng Hoàng Nhi sẽ tìm danh y khác.” Nàng nói là nói như vậy, nhưng nhìn sắc mặt tái nhợt như giấy cùng với thân người gầy trơ cả xương của Tổ Y, dù có danh y như vậy, y hiển nhiên cũng đợi không được người đó. Lập tức trong lòng thở dài không thôi.

Tổ Y như thế nào lại không rõ đạo lý này, đã thấy Hoàn Nhan Tự đứng lên nói: “Không sai, trầm sẽ hạ chỉ. tìm danh y khắp thiên hạ.” Mắt thấy đế vương cường đại ngày xưa lúc này sớm đã rối loạn tâm thần, y thật sự không đành lòng nói toạc chuyện mình sớm rời khỏi thế gian này. Đành phải chặt hắc miễn cưỡng cười nói: “Chuyện này cứ để bọn người Tử Nông lo, người. Người ngồi cùng ta trong chốc lát. Được không?” Đây là khoảng thời gian cuối cùng của hai người, y thật sự không nghĩ lãng phí chút thời gian ngắn ngủi này. Ánh mắt nhìn về phía Hoàn Nhan Sóc, tiểu thái tử này cuối cùng nhìn không được chạy vội tới, lớn tiếng khóc rống nói: “Mẫu hậu không được chết, ta không cho người chết, người không biết, người không ở mấy ngày này, công khóa của ta đều hoang phế đi rồi, ta còn chờ người tới đốc thúc ta, nếu không ta sẽ không học bài. Ô ô ô.” Hắc là một tiểu hài tử, chỉ có thể nghĩ đến lý do duy nhất này hiếp bức Tổ Y không cho y rời đi.

Tổ Y cảm thấy sầu não, rất muốn nói với hắc kỳ thật chính mình cũng luyến tiếc hắc, chính là lúc này nói ra những lời đó, sẽ càng khiến cho ngày sau tiểu thái tử càng sinh nhiều vướng bận, liệu có ích lợi gì? Nghĩ tới đứa nhỏ này cũng thật sự đáng thương, sinh mẫu mất sớm như vậy, cùng chính mình tri kỷ, rồi mình lại tổn thương hắc, hiện giờ còn khiến hắc lần nữa trải qua một hồi sinh ly tử biệt, nghĩ đến đủ loại không thể nê hà, giọt lệ kia cuối cùng cũng không nhịn được, rào rào rơi xuống.

Nơi này mọi người một mảnh bi thương, chợt thấy Tử Nam tiến vào, nàng lúc trước ở lại phía dưới an bài quần thần rời đi, lúc này mới đi lên, nhìn thấy tình hình này, vội kéo Tử Lưu đến một bên hỏi vài câu, thấy nàng lắc đầu, rơi lệ không ngừng, cũng không nói thêm, cảm thấy sáng tỏ, đi đến trước mặt Hoàn Nhan Tự, một hồi lâu nín chặt một góc áo, bỗng nhiên quyết ý nói: “Y thuật Tử Lưu tuy rằng so với thái y trong cung chúng ta đều giỏi hơn, nhưng là, kỳ thật. Kỳ thật có một người y thuật so với nàng càng cao hơn, bệnh của công tử, trong mắt người kia, cũng không nhất định không thể trị được.” Lời này của nàng vừa nói ra, mọi người không thể không vừa mừng vừa sợ, vội xoay sang hỏi nàng.

Tử Nam chần chờ nhìn thái hậu cùng Hoàn Nhan Tự, một hồi lâu thấy mọi người đều gấp đến không thể chờ thêm, mới nhỏ giọng nói: “Thái hậu Hoàng Thượng có. Còn nhớ rõ. Nhớ rõ nhì. Nhị hoàng tử không?” Lời còn chưa dứt, thái hậu đã cả kinh kêu lên: “Cái gì? Người người nói lại là hắc? Hắc từ khi nào lại trở thành danh y? Mà có là danh y thì như thế nào, lệnh của lão Đại vương người chẳng lẽ đã quên rồi sao? Trong cung quyết không cho người nhắc tới hắc.” Trong lời nói của Thái hậu này từ trước đến nay luôn tao nhã thông dong, thanh âm lại đầy lệ khí. Tử Nam nhất thời sợ tới mức không dám nói lời nào nữa.

Hoàn Nhan Tự cũng là ngoài ý muốn, nhưng lúc này đầu thêm quần nhiều như vậy, chỉ cần có thể cứu được Tổ Y, mặc kệ hắc là ai, bởi vậy vội vàng hỏi: “Tử Nam, người nói hắc. Hắc có thể trị được Tổ Y.” Lời chưa nói xong, đã bị thái hậu lớn tiếng ngắt lời: “Hắc trị được thì thế nào, chẳng lẽ người còn

muốn tuyên hán đến sao? Người chẳng lẽ đã quên mệnh lệnh của phụ vương người, đã quên hán là. Hán là mối nhục của hoàng thất Kim Liêu chúng ta sao? Ngày đó không giết hán, đã là phụ vương người lưu tình, ai gia quyết không cho người gọi hán lại đây.”

Hoàn Nhan Tự đối thái hậu từ trước đến nay hiếu thuận, lúc này lại chăm chăm nhìn mẫu hậu, trầm giọng nói: “Mẫu hậu, nếu hôm nay hài nhi sắp tạ thế, người cũng không cho hán tới cứu hài nhi sao?”

Thái hậu sắc mặt trắng nhợt, cả giận: “Người nói bậy gì đó? Loại giả thiết này căn bản thật vô lý, ai gia không muốn để ý để người, tóm lại không được tuyên người kia tới gặp.” Nói xong xoay người đi ra ngoài, bỗng nhiên ống tay áo bị nắm lại, nguyên lai là Hoàn Nhan Sóc, tiểu thái tử lúc này đã khóc đến nghẹn ngào khôn kể, cầu xin: “Hoàng a nãi, để người nọ tới cứu mẫu hậu đi.” Nàng vừa vội vừa tức, rồi lại nhìn thấy nhi tử đi tới bên người Tổ Y ngồi xuống, nắm lấy tay y, từng chữ một nói: “Mẫu hậu, không phải giả thiết, Tổ Tổ nếu thoát ly hồng trần khổ ải, hài nhi nhất định cùng theo. Người nói hài nhi tùy hứng cũng tốt, yếu đuối cũng được, Tổ Tổ. Y chính là sinh mệnh của trẫm.”

Thái hậu ánh mắt phức tạp nhìn nhi tử này, không nghĩ tới hán nửa đời lãnh khốc, lại cuối cùng vẫn là trốn không được mê hoặc của một chữ ‘Tình’ này, đang muốn quyết tâm nói ra những lời lạnh lùng, chợt thấy tôn nhi cũng chạy vội tới bên người Hoàn Nhan Tự, nằm ở trong lòng ngực Tổ Y khóc rống nói: “Hoàng a nãi, phụ hoàng cùng mẫu hậu đều là người tôn nhi yêu nhất, bọn họ nếu đều đi, tôn nhi cũng không muốn sống nữa, trên đường đến hoàng tuyền, chúng ta vừa lúc cũng là một nhà, thật không tịch mịch.”

Tôn tử này vốn được thái hậu yêu thương, vừa nghe lời này, không khỏi quá sợ hãi, tựa như tâm can bị tra tấn, vội vàng nói: “Sóc Nhi không thể nói như vậy, để Hoàng a nãi suy nghĩ.” Nói xong chuyển hướng Hoàn Nhan Tự nói: “Cho dù hôm nay ai gia đáp ứng, nhưng hán. Hán sớm cũng xem chúng ta như kẻ thù, làm sao lại đến chữa cho ái nhân của người, chỉ sợ nhìn thấy Tổ tướng quân chết, hán càng thích chí, muốn xem dáng vẻ thống khổ của người.”

Hoàn Nhan Tự mừng rỡ nói: “Mẫu hậu đáp ứng là tốt rồi, không hỏi qua hán, làm sao biết hán sẽ không chịu đến.” Bởi vậy nhìn về phía Tử Nam nói: “Tử Nam Tử Lưu, các người đến chỗ Hà Nhi truyền khẩu dụ của trẫm, bảo hán tiến đến trị liệu Tổ Tổ, nếu có thể làm cho Tổ Tổ chuyển nguy thành an, dù hán có yêu cầu gì, trẫm đều đáp ứng.” Tử Nam Tử Lưu đáp ứng một tiếng, liền đi truyền Hoàn Nhan Hà đến, nơi này Hoàn Nhan Sóc cùng Tử Nông đều nín khóc mỉm cười, Hoàn Nhan Tự đi đến bên giường Tổ Y, vui vẻ nói: “Tổ Tổ, người nghe thấy không? Có người có thể cứu người.” Hán kích động vừa thay Tổ Y để ý mái tóc tán loạn, vừa thâm tình nói: “Tổ Tổ, người yên tâm, chờ bệnh người hết, trẫm sẽ không để người chịu khổ, trẫm ngồi ở trên long tòa kia, trong lòng chứa nhiều băn khoăn, lại suýt nữa đánh mất tánh mạng của người. Trẫm không muốn tái vi phạm tâm ý chính mình, lúc này đây, để cho trẫm muốn làm gì thì làm một phen đi, ngày sau, mặc cho có người nói trẫm là hôn quân, trẫm cũng chấp nhận, chỉ cần có thể cùng người cùng một chỗ, trẫm đều chấp nhận.”

Tử Nông ở một bên cười nói: “Hoàng Thượng, chỉ cần lập nên chiến tích, sử sách ngày sau cũng tuyệt không bởi vì ngài đặc xá hoàng hậu mà đem ngài nói thành hôn quân đâu.” Nàng hướng Tổ Y nói: “Công tử người nói xem có phải không? Hoàng Thượng đối với người tốt như vậy, người trong lòng có phải hay không cũng cao hứng?”

Tổ Y trong lòng chậm rãi thở dài, nhớ tới những văn nhân kia, thầm nghĩ chính mình chung quy cứu không được bọn họ sao? Hoàn Nhan Tự thâm tình như vậy, một khi mình thật sự khỏi hán, có thể nào lại lạnh lùng quyết tâm thương tổn hán, nghĩ đến đây, một lòng chỉ cảm thấy tựa hồ bị người tả hữu lạp xả, đau đớn không chịu nổi, một búng máu nhỏ ra, lập tức làm cho Hoàn Nhan Tự vừa sợ vừa hoảng không thôi.

Tử Diễm hít một tiếng, tự mình tiến lên thay y lau đi vết bẩn, nói: “Công tử hiện tại dương bệnh quan trọng hơn, có một số việc không cần nghĩ nhiều, tục ngữ nói lạng tử hồi đầu, chỉ cần người bệnh hảo, thiệt tình phụ tá Hoàng Thượng, trên đời này còn có ai có thể so với người càng hạnh phúc hơn?”

Tổ Y ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn nàng, lời nữ tử này rõ ràng là mang hai ý, ám chỉ chính nàng có ý suy nghĩ lại, điều kiện là muốn chính mình thiệt tình phụ tá Hoàn Nhan Tự, trong lòng một trận kích động, đành phải cưỡng chế mừng như điên, cũng một ngữ hai ý nghĩa nói: “Lời này nói thật phải, cô nương thế nhưng có thể giải được tâm sự trong lòng ta? Đây thật sự đáng quý.”

Tử Diễm ngẩng đầu cười nói: “Công tử yên tâm dưỡng bệnh đi, Tử Diễm trước kia có nhiều mạo phạm,

mong rằng công tử tha thứ.” Tổ Y nghe nàng bảo mình yên tâm, tất nhiên là có cách cứu vãn nhân, phen vui sướng này thật khó mở miệng thành lời, Hoàn Nhan Tự lại cho là Tử Diễm dối Tổ Y tin phục, cũng đều thập phần cao hứng.

Thái hậu ở bên cạnh nhìn, âm thầm than khí nói: ai, khó tránh Tổ tướng quân đặc nhân tâm như thế, không uống công ai gia ngoại lệ để cho hấn lại đây vì người này chữa thương.”Nhìn về bầu trời đêm phía ngoài cửa sổ, chỉ thấy bầu trời đã dâng lên pháo hoa ngũ sắc, tiếng động “phách ba” từ rất xa truyền đến, nàng lẩm bẩm: “Đại vương a, cũng không là ai gia vi phạm di huấn của người, thật sự tình huống này không phải do ai gia, ta cũng vì bất đắc dĩ.” Đang lúc suy tư, chợt thấy rèm cửa nâng lên, Tử Nam Tử Lưu đã trở về, hai người vẻ mặt uể oải, phía sau cũng không có người đi theo, nàng biến sắc, trầm thanh nói: “Sao vậy? Hấn rốt cuộc không chịu tới sao?”

Tử Nam gật đầu, sắc mặt thập phần khó coi, lấp bắp nói: “Nhị. Nhị hoàng tử. Vừa nghe nói là Hoàng Thượng truyền hấn đến chữa cho hoàng hậu. Liền. Liền một ngục cự tuyệt, nửa câu cũng không cho nô tỳ nhiều lời.” Nói xong gục đầu xuống, thập phần hổ thẹn.

Thái hậu cười lạnh một tiếng nói: “Một ngục cự tuyệt? Nào có như thế đơn giản, các người đi nửa ngày, nhất định là đau khổ khẩn cầu, còn không phải chịu đựng ít nhiều lời nói đại nghịch bất đạo của hấn, ta đã sớm nói qua, hấn cũng xem chúng ta như kẻ thù, làm sao có thể đến đây vì Tổ tướng quân chữa trị.”

Lập tức trong phòng mọi người lại lâm vào lặng yên, không khí tuyệt vọng lần thứ hai bao phủ, chợt thấy Hoàn Nhan Tự đứng dậy, đối Tổ Y hòa nhã nói: “Tổ Tổ, người an tâm ở trong này dưỡng bệnh, trẫm đi một chút sẽ trở lại.”

Tổ Y một phen giữ chặt hấn, cười khổ một tiếng nói: “Hoàn Nhan Tự, người có thể gạt ta sao? Ta biết người là muốn đi cầu Nhị hoàng tử kia, người sợ ta không cho người đi chịu nhục phải không? Người thật là. Thật là hiểu ta, người. Người ở trong lòng, trong mắt ta. Là anh hùng đỉnh thiên lập địa. Cho dù ta chết. Cũng tuyệt không cho người đi chịu. Chịu người khác nhục nhã, hưởng chi. Ngày bệnh. Ngày bệnh đã thành như vậy, ngay cả hoàng tử kia là thần y. Chỉ sợ cũng cứu không được, cần gì phải uống công đi?” Thân thể y thật sự đã muốn hao hết tất cả tinh thần, vậy nên mấy câu nói đó tuy rằng tình chân ý thiết, cũng thành ra đứt quãng.

Hoàn Nhan Tự cười nói: “Tổ Tổ không cần đa tâm, trẫm là Kim Liêu Đại vương, ai dám cho trẫm chịu thiệt.” Nói xong nhẹ nhàng nhưng kiên định xả hạ tay Tổ Y, dứt khoát xoay người, ngẩng đầu hướng ra phía ngoài đi, Tử Lưu Tử Nam cũng theo sao, thái hậu thấy ánh mắt nhi tử trước nay chưa từng kiên quyết như thế, liền biết hấn tâm ý đã quyết, khuyên răn thế nào cũng sẽ không trở về, không khỏi lên tiếng khóc rờn nói: “Đại vương a, chúng ta đến tột cùng làm sai chuyện gì, mà hôm nay phải đi cầu hấn, cho dù chúng ta làm sai, vì sao lại để cho Tự Nhi gánh vác hết thảy.” Nàng nơi này khóc, lòng Tổ Y càng thêm nặng nề, trong lòng Tử Diễm càng giống như du tiên hỏa thiêu, vạn lần cũng không dự đoán được sai lầm ngày đó lại sẽ khiến cho chủ tử nhận phải nan kham hôm nay.

Chương 47

Lại nói đến Hoàn Nhan Tự, cùng Tử Lưu Tử Nam đi thẳng bắc hồ nơi Hoàn Nhan Hà cư ngụ, Tử Lưu không muốn chủ tử uống công chịu nhục, hỏi Tử Nam: “Tin tức của người có chính xác không? Sao biết hấn là thần y? Đừng để Đại vương đi một lần lại thất vọng mà quay về.”

Tử Nam nói: “Thiên chân vạn xác, chuyện này ta cũng không lâu trước mới biết được, Nhị hoàng tử có một nha đầu hầu hạ hấn rất nhiều năm, trước đó vài ngày trong cung không phải cho cung nữ ra ngoài sao? Vì phụ mẫu nha đầu của hấn bên ngoài tuổi tác đã cao, chỉ có một nữ nhi này, ta liền thuận nước giong thuyền cho nàng được đi khỏi nơi này, ai ngờ nàng chủ tớ tình thâm, không đành lòng rời đi, ta đáp ứng với nàng nếu ngày sau muốn đến thăm Nhị hoàng tử, chỉ cần tìm ta là được. Nàng thập phần cảm kích, nhân lúc nói chuyện đã nói nàng vốn có bệnh lao, là Nhị hoàng tử thay nàng trị liệu tốt, có một lần ói ra nửa bồn huyết, nghĩ đến đời này không thấy được phụ mẫu, ai ngờ cũng được Nhị hoàng tử cứu trở về. Ta bởi vậy mới biết được nguyên lai hấn lại có bản lĩnh thông thiên này, nếu không sao dám nói lung tung?”

Tử Lưu chưa đáp lời, Hoàn Nhan Tự đã vui vẻ nói: “Nửa bồn huyết, nếu nói như vậy, Tổ Tổ nhất định được cứu sống.” Tử Lưu thở dài một hơi nói: “Chủ tử trước mừng vui mừng, Nhị hoàng tử hận thái hậu cùng ngài tựa như kẻ thù, lần này đi có thể cầu được hấn chữa bệnh cho công tử không còn chưa biết,

nhưng để ngài chịu thiệt đã là nhất định rồi.” Lại nghe Hoàn Nhan Tự nói: “Không sao không sao, chỉ cần hắc có thể cứu Tổ Tổ, dù cho muốn trăm ăn vạn tính độc được, trăm cũng chấp nhận.” Vừa đi vừa nói chuyện, đã muốn tới bắc hồ, lúc này sắc trời đã tờ mờ sáng, chỉ thấy một khu phòng ốc cô linh linh trụ ở nơi đó, Tử Lưu tiến lên gõ gõ cửa, lớn tiếng nói: “Hoàng Thượng giá lâm. Chuẩn bị.” Lời còn chưa dứt, đã bị Hoàn Nhan Tự ngăn cản, cười khổ nói: “Chúng ta hôm nay đến cầu người ta, còn ra vẻ Hoàng Thượng gì nữa, chẳng phải sẽ làm cho hắc tức giận hơn sao? Nếu bởi vậy mà không chịu cứu Tổ Tổ thì làm sao?” Hoàng đế cuồng dại này chỉ vì muốn cứu ái nhân, đúng là ngay cả quyền uy lớn lao của hoàng đế cũng không cần.

Sau một lát, cửa gỗ mới “Chi nha” một tiếng mở ra, một gương xinh đẹp tuyệt trần dò xét đi ra, thấy Tử Lưu cùng Tử Nam, hắc nhãn mặt nói: “Lại là hai người các người, vẫn không hết hi vọng sao? Đúng rồi, các người kẻ nào vừa mới hô một tiếng gì đó? Cái gì Hoàng Thượng, là hoàng thượng tới sao?” Hắc nói xong, đem ánh mắt chuyển hướng Hoàn Nhan Tự, cao thấp đánh giá vài lần nói: “Thật có lỗi, ta không biết, người chính là Hoàng Thượng, lý ra ta nên gọi người một tiếng ca ca, nhưng thực tế hai chúng ta cũng không có chút quan hệ huyết thống. Hoàng Thượng phải không? Hoàn Nhan.” Nga, đã lâu rồi, ta đã quên mất tên của người, bất quá có thể khiến cho Hoàng Thượng hạ mình giá lâm tới nhà lao nhỏ nhỏ giam hãm ta, hắc là sự việc quan trọng. Có phải suy nghĩ hai mươi mấy năm, càng lúc càng không thể lưu lại một mối nhục như ta, cho nên tới giết ta à?” Hắc nói nhanh, căn bản không để cho người khác có cơ hội chen vào, trong lời nói tràn ngập oán hận thâm lương, làm sao giống với vị hoàng tử lời nói cử chỉ thanh nhã lạnh nhạt mà Tổ Y đã gặp qua kia, nói đến câu cuối cùng, hắc đẩy cửa gỗ toàn bộ mở ra, trên người y phục cũ kỹ, thản nhiên nói: “Một khi đã như vậy, mệnh này cho người.”

Hoàn Nhan Tự nhìn hắc, người gọi là đệ đệ này, do mẫu phi hắc cùng người khác thông dâm mà sinh ra, cho nên từ trước đến nay bị coi là sỉ nhục của Kim Liêu hoàng thất. Hai người gọi là huynh đệ, huyết thống cũng không tương thông, hiện giờ nhìn hắc, thấy hắc giấu ở trong ánh mắt bình lặng như nước là bi phần không thôi, trong lòng cũng thấy không thoải mái, thầm thở dài: dù nói thế nào, hắc cũng vô tội. Hắc từ sau khi gặp được Tổ Y, liền bị đối phương cuốn hút, không còn bá đạo như trước, cũng học được thay người khác suy nghĩ, mới có thể thở dài như vừa rồi. Lập tức thành khẩn nói: “Đúng vậy, chính là trăm, trăm vì hoàng hậu bệnh nặng, thái y cùng Tử Lưu đều thúc thủ vô phương, nghe được hiền đệ y thuật cao siêu, đặc biệt đến muốn nhờ vả, mong thi triển diệu thủ, giúp hoàng hậu chuyển nguy thành an.” Lời hắc nói đã gần như cầu xin, hoàn toàn không có nửa điểm ra vẻ Hoàng Thượng, Hoàn Nhan Hà lại vẫn lạnh lùng nhìn hắc, không nói lời nào.

Tử Lưu Tử Nam còn có Hoàn Nhan Tự đều khẩn trương nhìn hắc, sau nửa ngày lại nghe hắc cười nhạt một tiếng nói: “Hiền đệ, ha ha ha, thật sự là cười chết ta, mỗi sỉ nhục như ta thế này cũng có thể trở thành hiền đệ của Hoàng Thượng, ở đâu lại có chuyện thế này xảy ra chứ?”

Tử Lưu tiến lên nói: “Nhị hoàng tử, Hoàng Thượng hôm nay đích thân đến cầu người, dù thấy tâm ý của ngài, tục ngữ nói y giả phụ mẫu tâm, mong người vì một phần thành tâm yêu thương của Hoàng Thượng mà ra tay cứu tiền hoàng hậu.”

Hoàn Nhan Hà hừ một tiếng, nhìn Hoàn Nhan Tự nói: “Thành tâm yêu thương nên phải thành toàn? Ngày đó phụ thân cùng nương cũng là thành tâm yêu thương, ai ngờ nương ta bị tiến cống cho Kim Liêu Đại vương, hai người quan ải cách xa, phụ thân ta không quản ngại dặm lên vào trong cung gặp gỡ, nhưng cuối cùng thì sao, một đôi hữu tình nhân còn không phải bị ban cho cái chết sao, các người cho là ta không biết? Lưu lại ta, chẳng qua là muốn cho ta chịu vô tận thống khổ, để cho phụ mẫu ta dưới hoàng tuyền cũng không an tâm thôi. Người bây giờ còn có mặt mũi mà nói đến cái gì mà thành tâm yêu thương. Phụ mẫu ta đã chết, ta tự mình không thể báo thù, trời cao cũng thật có mắt, hiện giờ người cũng phải chia lìa với ái nhân, ha ha ha, còn có phương thức trả thù nào thống khoái hơn chứ?”

Hoàn Nhan Tự im lặng, xem ra thái hậu nói đúng, Hoàn Nhan Hà hận mình quá sâu, chỉ sợ Tổ Y mà chết hắc cao hứng còn không kịp, đành thận trọng nói: “Hiền đệ, một hồi bị kịch kia của phụ mẫu người đã phát sinh như thế, người thật sự nhẫn tâm lại nhìn một hồi bị kịch như vậy phát sinh sao? Chỉ sợ Hoa phi nương nương ở dưới cửu tuyền biết nhi tử lãnh khốc như thế, cũng sẽ.” Hắc nói còn chưa dứt lời, Hoàn Nhan Hà đã lạnh lùng nói: “Không cần nói, không cứu chính là không cứu, hôm nay là mừng một đại niên, hiệu bán quan tài đại khái đều đóng cửa, khuyên người nhanh sai người đi tìm quan tài, hắc liêm táng ái nhân của người đi, hừm, hoàng cung chúng ta đã rất nhiều năm không có làm qua tang sự không phải sao?”

Hắn ác độc nói xong, xoay người bước đi, chợt nghe Hoàn Nhan Tự lớn tiếng nói: “Đứng lại.”

Hắn chậm rãi xoay người lại, gần từng chữ: “Người có thể chôn ta cùng hoàng hậu kia, nhưng quyết không thể khiến ta ra tay cứu người.” Đằng sau lời nói đơn giản nhưng kiên quyết kia là hận ý vô tận.

Vô luận như thế nào, cứu Tổ Tổ quan trọng hơn. Hoàn Nhan Tự nuốt nước miếng một cái, đem lo lắng phần nộ đều nuốt xuống: “Người có điều kiện gì, cứ việc nói ra, chỉ cần người có thể cứu Tổ Tổ, trăm điều có thể thỏa mãn người.”

“Không cần, điều ta muốn nhất chính là nhìn các người thống khổ.” Hoàn Nhan Hà nói xong, xoay người muốn đi vào, lại không biết nhớ tới điều gì, bỗng nhiên lại xoay người, khóe miệng hiện ra một mặt ý cười trào phúng: “Hoàn Nhan ca ca, người thật sự đối với hoàng hậu kia của người tình thâm như biển sao? Người có thể vì hắn mà quỳ xuống cầu ta sao?” Một lời chưa xong, Tử Nam cùng Tử Lưu đã lớn tiếng quát: “Lớn mật.”

Hoàn Nhan Tự phát tay ngăn cản các nàng, trầm giọng hỏi: “Hà Nhi, nếu trăm có thể quỳ xuống, người sẽ đi cứu hoàng hậu sao?” Lời hắn vừa nói ra, Tử Nam cùng Tử Lưu đã vội la lên: “Hoàng Thượng không thể, ngài quý vi thiên tử.” Lời chưa nói xong lại bị chủ tử ngăn cản, hắn nhìn chằm chằm Hoàn Nhan Hà, gần từng chữ: “Nói cho trăm, nếu trăm quỳ xuống, người sẽ đi cứu hoàng hậu?”

Hoàn Nhan Hà sửng sốt một chút, không nghĩ tới sẽ nghe được đáp án như vậy, thần sắc ngạc nhiên chợt lóe rồi biến mất, hắn cười lạnh một tiếng nói: “Không, ta cũng không có đáp ứng người điều gì, nhưng mà Hoàn Nhan ca ca, nếu người thật sự có thể vì hoàng hậu của người quỳ xuống, có lẽ sẽ làm ta thay đổi chủ ý. Đương nhiên, quỳ đến thời điểm nào ta mới có thể mềm lòng, này cũng không thể nói trước.”

Hắn vừa dứt lời, liền nhìn thấy Hoàn Nhan Tự không chút do dự song tất quỳ xuống. Chân trời ầm ầm truyền đến một trận tiếng sấm, bông tuyết như lông ngỗng phiêu bay lả tả rơi xuống, rơi trên thân người đang quỳ gối trong tuyết.

Tử Nam cùng Tử Lưu ngây ra như phỗng nhìn chủ tử, nhìn Hoàng Thượng kiên quyết quỳ gối trên tuyết của các nàng. Hoàn Nhan Hà cũng ngơ ngác nhìn, trên mặt là vẻ ngoài ý muốn ngoài thật lâu không mất đi. Đại khái qua một khoảng thời gian nửa chén trà nhỏ, hắn mới gượng ép xả ra một nụ cười lạnh: “Một khi đã như vậy, người cứ việc quỳ ở đây.” Nói xong xoay người vào cửa.

“Phanh” một tiếng, cửa gỗ thật mạnh khép lại. Tử Nam cùng Tử Lưu lúc này mới phục hồi tinh thần lại, đều khóc rống nói: “Hoàng Thượng. Ngài sao có thể. Ngài là Hoàng Thượng a. Vạn nhân phía trên.”

“Tử Lưu, người mau trở về nghĩ cách bảm trụ bệnh tình của Tổ Tổ, đừng làm cho nó lại chuyển biến xấu, Hà Nhi tuy rằng hận trăm, nhưng có thể nhìn ra hắn kỳ thật là một người đơn thuần thiện lương, trăm chỉ cần quỳ đến khi hắn hết giận, hắn nhất định sẽ cứu Tổ Tổ.” Hoàn Nhan Tự ngắt lời các nàng, nhỏ giọng phân phó. Kỳ thật hai câu sau cũng chỉ là vì an ủi các nàng, Hoàn Nhan Hà rốt cuộc có thể đi cứu người hay không, hắn thật sự một chút cũng không nắm chắc, nhưng dù chỉ có một tia hy vọng, hắn cũng tuyệt không buông tha: “Tử Lưu, người đi đi, đừng để cho thái hậu cùng Tổ Tổ biết ta ở đây làm chuyện gì, vì không để hai người bọn họ nghi ngờ, Tử Nam người ở lại nơi này cùng trăm.”

Nhìn thân ảnh Tử Lưu chạy như điên, Hoàn Nhan Tự không khỏi nhắm hai mắt lại, hai tay chấp thành chữ thập, dáng vóc tiêu tụy cầu nguyện: “Lão thiên a, cầu ngài phù hộ Tổ Tổ có thể đợi đến khi Hà Nhi mềm lòng, Tổ Tổ y. Y chịu khổ thật sự đã quá nhiều rồi. Nếu khổ nạn của y còn chưa hết, cầu ngài đem tất cả khổ nạn đó trút lên người trăm đi.” Hắn thở dài một tiếng. Người tuy rằng quỳ gối nơi này, tâm lại sớm bay trở về tẩm cung hoàng hậu ở Tận Tĩnh Uyển.

Đã vào giữa trưa, Hoàn Nhan Hà trừng mắt nhìn vài món rau tinh xảo trên bàn, lại không lòng dạ nào cầm đũa, ánh mắt lần thứ hai phiêu hững ra ngoài cửa sổ, người kia vẫn còn quỳ trên tuyết, tuyết trên người đã bám dày một tầng, tấm lưng vẫn như trước dựng thẳng, liền giống như ý chí quyết không từ bỏ của hắn.

“Đến tột cùng là người như thế nào? Là người nào có thể khiến cho hắn hy sinh đến nước này.” Hoàn Nhan Hà nhẹ nhàng thở dài, một kẻ từ nhỏ liền khát vọng thân tình lại thủy chung không chiếm được gì như hắn, thật sự không thể lý giải người ca ca tựa như bá chủ này sẽ vì ái nhân mà quỳ xuống, hắn chẳng lẽ đã quên

thân phận của hắn, đã quên chính mình là mối nhục lớn nhất mà Kim Liêu hoàng thất giữ kín không nói ra sao?

Tiểu nha đầu sợ hãi nhẹ nhàng đi lên, tuy rằng biết tâm tình hiện tại của chủ tử cực độ phiền loạn, lại vẫn nhin không được mà nói: “Điện hạ vẫn là không nên đối đầu với Hoàng Thượng, ngài ấy dù sao cũng là Hoàng Thượng a.” Lại bị Hoàn Nhan Hà trừng: “Sợ cái gì, hắn hiện tại là đến cầu ta, cho dù hận đến ngứa răng, tối thiểu cũng phải sau khi ta chữa trị cho hoàng hậu hảo mệnh kia của hắn rồi mới giết ta được.” Ánh mắt lần nữa nhìn phía ngoài cửa sổ, trong lòng càng cảm thấy thật không thoải mái, không khỏi hừ lạnh một tiếng nói: “Hoàng hậu kia đã chiếm được một phần cảm tình như thế, cho dù chết thì lại thế nào?” Cầm chén rượu trên bàn uống một hơi cạn sạch, nam tử gương mặt lạnh lùng Hoàn Nhan Tự lúc này đã là lệ doanh vu tiệp, phất tay bảo tiểu nha đầu lui đi, hắn cuối cùng nằm ở trên bàn khóc rống lên: “Các người đều muốn ta cứu người, vì sao cho tới bây giờ đều không nghĩ tới hơn hai mươi năm nay có ai đến cứu ta không, các người chỉ biết là ta y thuật cao minh, các người có biết này y thuật là làm thế nào mà luyện ra không? Cung nữ trước nay hầu hạ ta trừ bỏ ăn uống, căn bản đều mặc kệ ta, đã bao nhiêu năm, ta không ai làm bạn, chỉ có khổ công đọc một phòng được thư mẫu phi lưu lại để giải sầu tịch mịch, các người biết ta hiện tại vừa thấy đến được thư liền buồn nôn không? Các người có biết ta thật sự ưu oán, cũng chỉ có thể lấy chính mình ra luyện châm, thí nghiệm được, vài lần suýt nữa mất mạng, những điều này các người có biết?” Khóc than một hồi, hắn cầm lấy bầu rượu trên bàn ừng ực uống xuống, rồi mới đứng dậy vọt tới ngoài phòng hét lớn: “Hoàn Nhan Tự, người nguyện ý quỳ thì cứ quỳ đi, khó được người hôm nay đến xem ta, khiến cho đệ đệ này nhìn thấy ca ca, miễn cho tương lai gặp lại không nhận ra được.”

Hoàn Nhan Tự quỳ gối trong tuyết kia, hai chân đã muốn không còn tri giác, hắn lại cố chấp không chịu buông tha, lúc này chợt nghe Hoàn Nhan Hà mang theo khóc nức nở quá to, không khỏi cùng Tử Nam kinh ngạc liếc mắt nhìn nhau, trong lòng dấy lên hy vọng, đứng thẳng lưng tai nghe trong chốc lát, trong nhà gỗ lại trở nên yên tĩnh. Lúc này hy vọng lại toàn bộ như trầm sâu trong nước, hắn không khỏi lộ ra thần sắc thất vọng cực độ.

Tử Nam thật sự nhìn không được nữa, lấy tay sờ sờ chân chủ tử, sớm đã lạnh lẽo một mảnh, Hoàn Nhan Tự sợ chọc giận Hoàn Nhan Hà, ngay cả cái cái đệm cũng không chịu lót, hắn vội vàng đi ra, cũng không khoác trên người đại y phục, lúc này trời giá rét đất đông lạnh, trên người Tử Nam có một kiện ngoại y chống lạnh, hắn thì thứ gì cũng đều không có, chỉ hi vọng với mối thân thành sở trí, kiên định này, có lẽ Hoàn Nhan Hà cảm nhận được thành ý của hắn, động lòng từ bi mà đi trị liệu cho Tổ Y, dù mình có chịu khổ thế nào thì cũng có ngại gì?

“Chủ tử, không thể quỳ nữa, còn quỳ, hai chân này nhất định sẽ bị phế bỏ.” Tử Nam đã gấp đến độ khóc ròng, Hoàn Nhan Tự ngồi cưỡi ngựa chỉ tôn, hai chân lại trở thành tàn tật, kia quả thực chính là đại sự trời đất sụp đổ, dưới tình thế cấp bách, nằng rớt cuộc nhin không được, muốn đỡ Hoàn Nhan Tự đứng lên. Lại bị Hoàn Nhan Tự trừng mắt, trầm giọng nói: “Buông tay, trầm lệnh người buông tay.”

Tử Nam vừa vội vừa sợ, không dám cãi lời mệnh lệnh của hắn, nước mắt lại thành chuỗi rơi xuống, Hoàn Nhan Tự liếc nhìn nằng một cái, thanh âm chuyển nhu: “Có gì mà phải khóc, Tử Nam, còn nhớ rõ chân Tổ Tổ không? Đó là trầm sai người đánh, chân y vì trầm mà gãy. Mỗi khi ta nhìn thấy y khắp khiến bước đi, lòng đau đến mức không thể dùng ngón từ gì để hình dung, ta mỗi ngày đều cầu nguyện trời xanh, hy vọng ta có thể chia sẻ một ít thống khổ của y, nếu hai chân trầm bị phế bỏ mà có thể đổi được mạng Tổ Tổ, có thể đổi được y từ nay về sau không hề bị tra tấn dày vò thì trầm sẽ không tiếc.” Hắn lại nhìn yêu ti liếc mắt một cái, từng chữ một nói: “Trầm là cam tâm tình nguyện.”

Tử Nam nghẹn ngào gật đầu, trong lòng càng khó chịu khó nhin, bỗng nhiên vọt đến cửa gỗ, quỳ xuống hô lớn: “Nhị hoàng tử, xin người đại phát từ bi, Hoàng Thượng nếu tiếp tục quỳ, đôi chân ngài thực sẽ bị phế bỏ, cầu người đại phát từ bi đi.” Nói xong tựa như nổi điên mà đập đầu trên đất, Hoàn Nhan Tự quát bảo nằng ngưng lại, nằng cũng không quăn.

Bỗng nhiên Hoàn Nhan Hà đi tới, thanh âm đã khôi phục lãnh liệt như trước, nói: “Đứng lên, còn kêu khóc nữa, ta có thể quyết tâm không cứu hoàng hậu kia.” Nói xong nhìn phía Hoàn Nhan Tự, cười lạnh nói: “Để ta xem người có bao nhiêu thâm tình.” Nói xong nhìn Tử Nam ủy khuất đứng lên, hắn mới lại đi vào nhà. Lầm bầm: “Hai chân muốn phế thì sao? Xem ra cũng không có mấy kiên trì, Hoàn Nhan a ca, ta chờ xem người đến khi nào thì từ bỏ.”

Tuyết càng lúc rơi càng nhiều, Hoàn Nhan Hà trở mắt nhìn Hoàn Nhan Tự quỳ đã muốn biến thành một cái người tuyết, chỉ thỉnh thoảng thân hình mới khẽ run run, khi ấy mới có thấy nhìn thấy gương mặt hắn, hắn cố chết nắm chặt nắm tay, răng nanh va vào nhau khanh khách, lại dần dần ngăn cản không được khối băng đang tan ra trong lòng. Kia. Dù sao cũng là ca ca trên danh nghĩa của hắn, cho dù hắn không thừa nhận đệ đệ là mình, cho dù bọn hắn quả thật không có quan hệ huyết thống, chính là đối với một người khát vọng thân tình là mình mà nói, hắn vẫn nhịn không được muốn xem người kia là huynh trưởng chí thân.

“Hoàng Thượng, trời đã muốn tối, Nhị hoàng tử hắn sẽ không mềm lòng. Hắn sẽ không đi cứu công tử.” Nước mắt Tử Nam đã muốn khô cạn, nhưng mặc kệ nàng nói thế nào, Hoàn Nhan Tự chính là cố chấp không chịu đứng lên, hắn liều mạng chống đỡ thân mình, trong lòng chỉ có một thanh âm: “Đây là. cơ hội cuối cùng của Tổ Tổ. Tuyết đối không thể từ bỏ.”

Cửa gỗ cuối cùng lần thứ hai mở ra, Hoàn Nhan Hà đã khôi phục bộ dạng lạnh lùng cao ngạo, trong tay hắn là một cái thùng nho nhỏ, đi đến trước mặt Hoàn Nhan Tự, thanh âm lạnh lùng nói: “Ta không biết hoàng hậu của ngươi đang ở nơi nào, nếu ngươi còn có thể đứng lên, liền dẫn đường đi.”

Câu nói này như mây khai kiến nguyệt, băng tuyết tan rã, trên khuôn mặt đã muốn đông lạnh đến không có tri giác của Hoàn Nhan Tự lộ ra vẻ mừng rỡ như điên, nhìn qua thật rất quái dị, hắn kích động đứng lên, rồi lại “Bùm” một tiếng quỳ xuống, đôi chân như bị ngàn châm đâm vào da thịt, vừa tê vừa đau, tư vị kia thật sự không thể dùng ngôn ngữ gì hình dung, Tử Nam đỡ lấy hắn chậm rãi đứng lên, đã thấy thân mình hắn lão đảo, lại nặng nề té ngã trên đất.

Lần này liền khiến Tử Nam sợ tới mức hoa dung thất sắc, nàng mặc dù không thông hiểu y thuật, nhưng cũng sáng tỏ hai chân này của Hoàn Nhan Tự chỉ sợ khó có thể bảo toàn, vội vàng bối rối lại đi dìu hắn, đã thấy Hoàn Nhan Tự so với chính mình còn muốn hoảng sợ hơn, nắm lấy tay nàng liều mạng giãy dụa muốn đứng lên.

Hoàn Nhan Hà cười lạnh một tiếng nói: “Sao vậy? Sợ hãi sao? Sợ hãi hai chân mình bị phế bỏ? Vậy còn cần gì bày ra một bộ dáng quyết chết cũng phải quỳ mất một ngày, ta nói cho ngươi biết, ta sẽ không áy náy, ta cũng không có cầu ngươi quỳ xuống cầu ta a.” Vừa dứt lời, Hoàn Nhan Tự đã nhắm mắt, cười nói: “Trẫm biết, trẫm còn có thể đi được, chúng đi thôi.” Nói xong liều mạng nâng người dậy.

Tử Nam rốt cuộc nhịn không được, hướng Hoàn Nhan Hà hô lớn: “Nhị hoàng tử, người cái gì cũng không hiểu được, Hoàng Thượng ngài. Hoàng Thượng là sợ ngài không thể dẫn đường cho người, người sẽ không đi chữa cho công tử, người. Người cho là ngài ấy thật để ý đến chân mình sao?” Nàng rưng rưng quát to, nhất thời làm cho Hoàn Nhan Hà đứng sững ở nơi đó. Hoàn Nhan Tự sợ hắn thẹn quá thành giận, răn dạy Tử Nam vài câu, lại hướng Hoàn Nhan Hà cười nói: “Nga, hiền đệ. Không cần để ý tới nha đầu kia. Loạn ngôn loạn ngữ, trẫm. Trở về sẽ giáo huấn nàng, đều là lỗi của trẫm, đem các nàng chiều hư.” Trên gương mặt tràn đầy hi vọng của hắn thậm chí lộ ra vẻ cầu xin, vì Tổ Y, bá chủ lập khởi cường đại quốc gia đã muốn ngay cả tự tôn đều đã bỏ qua.

Hoàn Nhan Hà chăm chú nhìn hắn, bỗng nhiên khẽ thở dài một cái, từ trong ngực lấy ra một dược bình, ở lòng bàn tay ngã ra một viên dược cao, đi đến trước mặt hắn thay hắn xoa lên chân, thần nhiên nói: “Nhất thời cứ thế này, chúng ta nghỉ ngơi một chút lại đi, ngươi yên tâm, ta sẽ đi cứu hoàng hậu của ngươi, ta hiện tại rất hiếu kỳ, đến tột cùng là người thế nào lại đáng cho người yêu thương dãi ngộ đến vậy.” Nói đến câu cuối cùng, trên gương mặt lãnh đạm của hắn cũng không thể không lộ ra một tia tịch liêu.

Hoàn Nhan Tự trong lòng vừa động, bỗng nhiên liền cảm thấy người đệ đệ kiêu ngạo này lại có vài phần đáng thương, ngẫm lại tội của phụ mẫu hắn, thật sự cùng hắn vô can, lần nữa quay đầu lại nhìn sang căn nhà gỗ cô linh kia, thầm nghĩ: “Ngày sau thật không cần như vậy đối hắn, cuộc sống hai mươi năm cô độc, thật sự quá gian nan.” Chính khi đang trầm tư, chỉ cảm thấy một cảm giác ấm áp từ nơi chân kia thẩm vào, thẳng đến tận xương tủy, tê tê đại ma lại có một cảm giác thoải mái nói không nên lời. Nơi đau nhức băng hàn ở chân nhất thời đều biến mất vô tung, hắn kinh hãi, thử co duỗi, không ngờ là không mất chút công sức nào đã đứng lên được, liền giống như việc quỳ cả một ngày kia chỉ là một cơn mộng mị. Lập tức lại mừng rỡ nói: “Không nghĩ tới hiền đệ lại có thủ pháp như vậy, Tổ Tổ. Tổ Tổ y nhất định có thể được cứu.” Nói xong tâm tình kích động, không thể nhịn được mà duy trì hình tượng, nghẹn ngào rơi lệ.

Hoàn Nhan Hà thản nhiên nhìn hần một cái, lạnh lẽo băng ý trong mắt cũng tan biến, hừ một tiếng nói: “Hiện tại đã vui mừng khóc lóc. Hơi sớm đó.” Nói xong bước lên trước, Hoàn Nhan Tự ngưỡng ngừng lau nước mắt, vội vàng vượt qua giúp hần dẫn đường.

Chương 48

Lại nói đến tại Tận Tình Uyển, Tổ Y đã thật không thể nằm yên được, y ói ra mấy khẩu huyết, lại mê man vài lần, khi mở mắt ra liền thấy sắc trời tối sầm, Hoàn Nhan Tự vẫn chưa trở về, nghĩ đến hần vì mình cũng không biết tại nơi Nhị hoàng tử chịu bao nhiêu nhục nhã, trong lòng liền như du tiên hỏa thiêu, rốt cuộc kiềm chế không được, cố gượng thân người ngồi dậy, trước thở hổn hển mấy hơi thở, mỏng manh nói: “Tử Nông, đỡ. Đỡ ta đến chỗ... kia. Nhị hoàng tử. đi, ta. Ta không thể lần nữa để cho hần vì ta chịu nhục. Ta. Ta không thể lần nữa làm cho hần. Hần. Hần vì ta. Đã. Trả giá nhiều lắm.” Nói xong liền giãy dụa muốn xuống giường. Tử Nông vội vàng tiến lên đỡ lấy, khóc ròng nói: “Công tử, người nếu biết Hoàng Thượng khổ tâm, nên hảo hảo dưỡng bệnh, ngài ấy hy sinh lớn như vậy, cũng là vì người, nếu người không để ý mà đi, người. Người muốn mạng của ngài ấy sao?”

Hoàn Nhan Sóc chăm chăm nhìn Tổ Y, hần là đứa trẻ tính tình cương liệt, thâm nghĩ mẫu hậu đã như vậy, phụ hoàng còn không biết bị khó xử đến mức nào, đại phu kia cho dù y thuật cao siêu, có thể có năng lực xoay chuyển trời đất sao? Còn không bằng để cho mẫu hậu cùng phụ hoàng cùng một chỗ, ai cũng không cần lần nữa bị khinh bỉ, chúng ta người một nhà cùng đi một con đường, tương lai chuyển thế làm chân chính người một nhà cho thỏa đáng. Một tiểu hài tử như hần lo lắng chỉ đến thế, rồi lại ẩn ẩn có một tia hy vọng, bởi vậy cũng đến đỡ lấy Tổ Y không nói lời nào.

Tử Nông mắt thấy đã sắp khuyên không được, nhìn thấy Tổ Y vì Hoàn Nhan Tự lao sức, tinh thần lại vì thế mà kém đi thật nhiều, Tử Lưu cũng chỉ có thể khuyên nhủ, nhưng cũng thúc thủ vô sách. Chính vào lúc lo lắng, chợt nghe thái hậu quát lên: “Đều an phận cho ta.” Nói xong nhìn phía Tổ Y nói: “Người cho là ai gia không biết tình cảnh hoàng nhi hiện tại sao? Chính là hần cam tâm vì người, quyết tâm của hần đã như thế, ngăn trở cũng không thể, huống hồ, hần đã cố gắng một ngày, làm sao có đạo lý bỏ dỡ nửa chừng, người hảo hảo nằm xuống dưỡng bệnh cho ai gia, đừng để hần đưa người thiên tân vạn khổ cầu đến được, người cũng không gắng gượng được nữa. Nằm xuống.” Thái hậu này ngày thường cao quý tao nhã, một khi phát uy, ngay cả Tổ Y cũng chợt dạ, hướng chi lời nàng nói có lý, đành một lần nữa nằm xuống, chính là trong lòng lại không thể bình tĩnh, đôi môi không có huyết sắc đã bị y cắn đến vết máu loang lổ, chính đang lo lắng không yên, chợt nghe người vang giọng hô: “Hoàng Thượng giá lâm.” Lời vừa dứt, Hoàn Nhan Tự cùng Hoàn Nhan Hà và Tử Nam đã đi đến, lập tức tất cả mọi người vui mừng dị thường. Tổ Y cảm động, đôi mắt chỉ nhìn hướng Hoàn Nhan Tự, muôn vàn cảm kích, vạn loại nhu tình đều trong nháy mắt hiện ra trong ánh mắt này. Chính lúc đang đưa tình ẩn ý, chợt nghe một tiếng cả kinh kêu lên: “A, nguyên lai là người sao?” Y quay đầu nhìn, không khỏi cũng giật mình.

Mặc dù khi nghe Tử Nông đàm luận, trong lòng cũng đoán hoàng tử y thuật cao siêu kia có thể chính là người mình đã từng gặp mặt, nhưng đến khi chân chính thấy Hoàn Nhan Hà, Tổ Y vẫn lấp bắp kinh hãi. Hoàn Nhan Hà trong nháy mắt liền khôi phục bình tĩnh, lại nhìn y liếc mắt một cái, nhíu mày nói: “Nguyên lai người là hoàng hậu? Ta đây bảo người chú ý ẩm thực, người vì sao vẫn là ăn thành cái dạng này, lúc trước, bệnh chứng mặc dù nặng, nhưng không nguy hiểm, không thể so với hiện tại.” Hần đi lên trước, giúp Tổ Y bắt mạch, thật lâu sau thở dài, nhìn về phía Hoàn Nhan Tự nói: “Ta đã nói người làm sao có cái gọi là thâm tình, hoàng hậu của người, như thế nào để cho y ở tẩy y phòng phục dịch, biếm lãnh cung đã là hình phạt lớn nhất, có hận thế nào cũng đâu cần phải đến mức này, hiện giờ lại đi khẩn cầu ta ra tay giúp đỡ.”

Hoàn Nhan Tự nói: “Chuyện đó. Ai, một lời khó nói hết, mong hiền đệ thi triển diệu thủ y nhân, nguyên do trong đó, trăm ngày sau sẽ nói cho người.”

Hoàn Nhan Hà cười lạnh một tiếng, thâm nghĩ: ngày sau? Ta là kẻ duy nhất còn trên thế gian khiến người quý xuống, còn có thể có ngày sau không? Ngoài miệng cũng không nói ra, mở ra cái thùng nhỏ kia, xuất ra tiểu bình sứ lấy ra hai lạp dược hoàn, uy Tổ Y, lại ra gian ngoài trên bàn viết ra một mảnh phương tử, sai người đi bốc thuốc, sau lại vào trong đối Tổ Y nói: “Đói lâu ngày như vậy, cũng không thể ăn uống ngay được, quan trọng là ta phải xem xem bệnh hướng phát triển thế nào rồi mới quyết định phương thức điều trị được.”

Tất cả mọi người tò mò nhìn Tổ Y, không tin chứng bệnh mà Tử Lưu dù có uy được hay thi châm đều không thể cứu lại sẽ bị hai lập được hoàn nhô nhỏ này hàng phục, Tổ Y tinh thần chống được đến hiện tại đã là thần kỳ, ăn xong hai khóa được, chỉ cảm thấy cả người buồn ngủ, rồi cuộc chống đỡ không được, hai tay y đều vùi trong lòng bàn tay to lớn của Hoàn Nhan Tự, ẩm áp vô cùng, không khỏi sau một chốc đã trầm trầm ngủ say.

Hoàn Nhan Tự tiếp nhận khăn ướt Tử Nông truyền đến, thay Tổ Y lau đi mồ hôi lạnh trên đầu, Hoàn Nhan Hà ở một bên yên lặng nhìn những động tác ôn nhu của hắn, bỗng nhiên nói: “Xem ra y đối với người cũng có vương bận, nếu không như vậy, dù có mấy cái mệnh cũng đã sớm mất, hiện giờ chỉ có một cách là ngăn không nôn huyết ra nữa, chứng bệnh này mới có hy vọng.” Lại nói: “Ta lúc trước gặp qua y một lần, đó là vào lúc cuối thu, bệnh tình cũng không nghiêm trọng, chính là kỳ mã cũng không nhanh phát triển như thế, ta còn dặn riêng y chú ý việc ăn uống, nhưng hiện tại xem ra, rõ ràng là trường kỳ đối khát cùng với ăn thực phẩm quá mức thô ráp mới có thể trong một khoảng thời gian ngắn khiến cho bệnh tật lâm tới tình trạng này, theo ta được biết, cho dù là hạ nô, thức ăn cũng không khô ráp, không đủ ẩm no như vậy. Như ta mà nói, ăn thứ đó rất nhiều năm, cũng không mắc bệnh.” Hắn nói như vậy, Hoàn Nhan Tự trong lòng sớm có sở ngộ, trầm mặt cúi đầu phân phó Tử Nông vài câu, nàng liền vội vàng đi, Hoàn Nhan Hà trên mặt bất động thanh sắc, trong lòng lại thật đặc ý, thầm nghĩ bang nhân tẩy y phòng kia bắt nạt kẻ yếu, thật rất đáng ghét, hiện giờ cuối cùng mượn Tổ Y trả thù một phen, hắn biết Hoàn Nhan Tự trời sanh tính lãnh khốc, nếu biết được thật là có người đang âm thầm ngược đãi Tổ Y, tuyệt sẽ không dễ dàng buông tha, nghĩ đến đây, trên mặt cũng không nhịn được nhẹ nhàng lộ ra vẻ tươi cười.

Lúc này thái hậu vì thật sự khó chịu việc nhìn mặt Hoàn Nhan Hà, đã lặng lẽ hồi cung đi, tiểu thái tử Hoàn Nhan Sóc nhìn không chuyển mắt gương mặt tái nhợt của Tổ Y, bỗng nhiên ngẩng đầu đối Hoàn Nhan Hà mỉm cười nói: “Thức thức, ăn được của người, mẫu hậu thật sẽ khỏe lại sao?”

Hoàn Nhan Hà ngẩn ra, lúc này nếu là Hoàn Nhan Tự nghi ngờ y thuật của hắn như vậy, hắn đã sớm phẩy tay áo bỏ đi, nhưng thấy Hoàn Nhan Sóc đối hắn nở nụ cười ngọt ngào, đột nhiên đáy lòng có một cỗ nhiệt khí bốc lên, biểu tình không khỏi cũng trở nên nhu hòa, mỉm cười nói: “Đại khái vậy, thuốc này là chuyên chữa những chứng bệnh xuất huyết như của y, đều là hảo dược ta tùy thời trộm ở thái y viện điều chế mà thành.” Hắn lúc này tự cho rằng mình chắc chắn phải chết, cũng không nghĩ giấu diếm điều gì nữa. Hơn nữa đứa cháu trên danh nghĩa này thế nhưng một chút cũng không có biểu hiện chán ghét đối với mình, tựa như. Tựa như chính mình thật là thân thích của hắn, sao không làm hắn cảm động, bởi vậy mới lộ ra vẻ mặt ôn hòa trước nay chưa từng có. Hắn nào biết Hoàn Nhan Sóc tiểu ác ma này là bởi vì nhìn thấu chỉ có hắn mới có thể cứu được Tổ Y, cho nên nắm chặt thời điểm kết giao cảm tình, khiến cho hắn ngoan ngoãn ra sức cứu trị mà thôi.

Hoàn Nhan Tự hiện tại cái gì cũng bỏ mặc, chỉ chăm chăm nhìn Tổ Y, sợ y lập tức tỉnh lại liền nôn ra một ngụm huyết to. Lúc này trời đã sáng choang, mọi người đa phần đã một lúc lâu chưa hề nghỉ ngơi, Tử Diễm vội vàng bảo các cung nữ đi nghỉ ngơi, thay một nhóm người khác đến, may mà Tổ Y đến giờ vẫn chưa hộc máu thêm lần nào, mọi người mới hơi hơi yên tâm.

Chợt nghe thái giám nội thị ở ngoài cửa báo tin: “Khởi bẩm Thánh Thượng, đã đến giờ lâm triều, các vị đại nhân đều ở bên ngoài chờ đợi.” Hoàn Nhan Tự cùng Tử Lưu nhìn nhau, trong lòng đều biết chứng đại thần là tới nghe tin tức, nếu Tổ Y chưa chết, bọn họ liền phải thi hành cái gọi là “Thanh quân trắc”(*), nghĩ đến đây, không khỏi long nhan phần nộ, thầm nghĩ: trẫm nơi này cầu thần bái phạt cầu nguyện Tổ Tổ bình an, bọn họ lại ước gì y sớm chết, hôm nay mới là đại niên sơ nhị, huống chi trước đó mẫu hậu đã nói sẽ cho bọn họ một cái giao đãi, vậy mà bọn họ lại vẫn không chịu buông tha, thật sự là khi trẫm quá đáng. Xem ra nếu không thể hiện chút thái độ, bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ quên trẫm đến tận cùng là dạng người gì. Lập tức mặt trẫm như nước đứng dậy, trẫm thanh nói: “Nếu như thế, Tử Diễm, thay trẫm thay xiêm y, trẫm thật muốn thượng triều đi gặp những thần tử trung thành và tận tâm này, có phải hay không vì trứ trẫm đã quá trọng dụng, quyết dâng lời can gián, một chút tâm huyết đối trẫm đều không có.”

Thu thập thỏa đáng, Hoàn Nhan Tự phân phó mọi người: “Hảo hảo hầu hạ, trẫm lập tức trở về.” Nói xong ngẩng đầu đi ra ngoài, nơi này Tử Diễm thừa dịp mọi người không chú ý, vội kéo Hoàn Nhan Sóc ra bên ngoài, cúi đầu ghé vào lỗ tai hắn nói mấy câu. Liền thấy ánh mắt Hoàn Nhan Sóc mở to, trên mặt lộ ra thần sắc hoài nghi nhìn về phía mình, nàng cười khổ một chút, thầm nghĩ sự tình tới tình trạng này, cái gì cũng không cần nói thêm nữa. Theo sát cước bộ Hoàn Nhan Tự, nghĩ tới một lát nữa trên triều đình sẽ nổi

lên cơn sóng gió động trời, liền ngay cả chính mình đã trải qua quá vô số phong ba, cũng không khỏi trở nên khản trương.

Lại nói đến Hoàn Nhan Tự, đi lên long tòa, thần tử phía dưới sớm sắp xếp ổn thỏa, quỳ xuống hô to vạn tuế. Nếu bình thường Hoàn Nhan Tự sẽ liền bảo chúng thần tử bình thân, nhưng hần hôm nay trong lòng tức giận, trầm mặt lạnh nhạt nói: “Các ngươi đây là đang tham kiến trẫm sao? Thật sự là thần tử hảo trung tâm, trẫm còn tưởng rằng đại niên sơ nhị liền sớm vào triều là tới bức bách trẫm chứ.”

Hần mấy câu nói đó nói vừa nặng nề lại vừa lạnh lùng, trên đầu chúng thần nhất thời liền toát ra một tầng mồ hôi lạnh, cùng kêu lên: “Vi thần không dám, chỉ vì tuy là lễ mừng năm mới, vẫn chưa nhận được ý chỉ miễn triều của Hoàng thượng, vi thần không dám đãi chức.”

Hoàn Nhan Tự ra vẻ bình tĩnh đại ngộ, gật gật đầu: “Nga, thì ra là thế, các vị khanh gia cũng không phải tới bức bách trẫm xử tử tiền hoàng hậu Tổ Y. Cái này hảo cái này hảo, lại nói, hoàng hậu của trẫm bệnh tình quá mức trầm trọng, đến nỗi trong lòng trẫm lo lắng, đã quên thông báo miễn triều đến các vị khanh gia, vậy đi, trẫm sẽ thông báo ngay tại nơi này, sau sơ ngũ sẽ thượng triều, nếu trong lúc này có chuyện thập phần trọng yếu, liền trực tiếp nhập cung gặp trẫm bẩm báo, hảo, bãi triều đi.” Hắn nói mấy câu liền đem miệng các đại thần phong kín lại, rồi mới mỉm cười đứng lên, chuẩn bị phẩy tay áo bỏ đi.

Chúng đại thần trẫm vạn lần không nghĩ tới Hoàng Thượng lại như vậy rõ ràng, nhìn dáng vẻ của hắn, rõ ràng tựa như theo lời Úc Thương, quyết bảo vệ Tổ Y, nếu vậy Tổ Y đại nạn không chết, Hoàng Thượng thậm chí sẽ một lần nữa phong y vi hậu. Thần tử liền can sao có thể cho phép chuyện tình hoang đường như vậy phát sinh, xoay nhìn lẫn nhau, cuối cùng, chương quân thiên hạ hình phạt, hình bộ thượng thư Hạ Kiên, đứng dậy, cao giọng nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, thần có bản tấu.”

Hoàn Nhan Tự hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ: điểm yếu nhất của trung thần chính là không biết nhìn ánh mắt. Chậm rãi xoay người lại, hắn rất hòa nhã cười nói: “Nga, ái khanh có bản tấu gì, mau mau nói ra, trẫm còn muốn đi bồi hoàng hậu, cũng không biết lâu như thế lâu y có lại học máu hay không.”

Hạ Kiên rõ ràng minh bạch Hoàng Thượng đây là cố ý nói cho chính mình nghe, để cho mình thức thời mà lui xuống, chính là hắn sao có thể như thế lùi bước, chính lại sắc mặt, hắn trầm thanh nói: “Khởi bẩm vạn tuế, Tổ Y ý đồ mưu phản, tội ác tày trời, tội đã định, là Hoàng Thượng niệm y có công giáo dục thái tử, mới đặc xá tử tội cho y. Nay vốn đã là vì tình phước pháp, sự cũng đã rồi, nhưng nay Hoàng Thượng giờ lại vì y chữa bệnh, còn lo lắng cho an nguy của y, không chút nào quan tâm đến Thiên triều pháp luật. Qua những điều đó, đều thuyết minh Tổ Y này thật sự mị hoặc lòng người, khiến cho xã tắc giang sơn Kim Liêu ta bất an, mong Hoàng Thượng nghiêm minh chấp pháp, ban thưởng y tử tội, đúng người đúng tội.” Nói xong quỳ thẳng không đứng dậy, dập đầu nói: “Cự thần xin Hoàng Thượng nghĩ đến thiên hạ, chớ lại bị yêu nhân sở hoặc.” Tiếp theo một nhóm đại thần đều quỳ xuống.

Hoàn Nhan Tự lạnh lùng cười: “Trẫm đã sớm đoán các khanh gia tất có ý này, nói cái gì chưa nhận được thánh chỉ miễn hưởng, không dám đãi chức, kỳ thật đây còn không phải đối trẫm đau khổ cùng bức sao, được lắm, hôm nay nói nếu nói đến thế này, trẫm cũng nói cho các ngươi rõ, chuyện trẫm xá tội cho Tổ Y đã quyết định rồi, thân phận hoàng hậu của y cũng lập tức sẽ được khôi phục, trẫm một lời nói ra, quyết không sửa đổi.” Hắn chậm rãi quét mắt nhìn một vòng các thần tử đại kinh thất sắc đang nhìn mình, trong mắt bắn ra quang mang gay gắt, trầm thanh nói: “Các ngươi nếu đáp ứng, mọi người vui mừng, vẫn là hảo quân thần, ai nếu vì vậy muốn phước trẫm, cứ việc ra tay. Nếu lấy cái chết khuyên can, hừm, các ngươi còn không biết trẫm tâm địa như thiết, ta nếu có thể trở mắt nhìn hoàng hậu bị nửa năm chịu khổ, sẽ cũng như vậy có thể mặt không đổi sắc nhìn các ngươi máu tươi đầm đìa. Đi con đường nào, các ngươi chính mình tự mà suy nghĩ.”

Các đại thần hai mặt nhìn nhau, không thể tin được đây là anh minh thiên tử của họ, trong lúc nhất thời quần tình kích động, mỗi người bị phần dị thường. Bỗng nhiên thấy Hoàn Nhan Tự lại xoay người lại, nhìn về phía Hạ Kiên nói: “Hạ ái khanh, ngươi nếu không có ý từ quan, trẫm thật có chuyện tình muốn ngươi điều tra.” Cũng không nghe Hạ Kiên trả lời, hắn nói thẳng: “Chuyện Hoàng hậu Tổ Y mưu phản, hiện giờ xem ra sơ hở rất nhiều. Y nếu muốn khôi phục Đại Tề, chí tử không hàng, nhưng lúc lâm chung lại đối trẫm biểu lộ tình ý, chẳng phải bắn đi thanh danh của y sao, y thật sự không nên làm như vậy. Nếu nói y đối trẫm thâm tình đến vậy, lại như thế nào tùy tiện mưu phản, huống chi ngày đó mọi chuyện xảy ra đột

nhân, trầm lại quá xúc động nên cũng không điều tra rõ ràng, hiện giờ người cẩn thận xem xét lại án tử này, nhìn xem trong đó có điều gì kỳ hoặc.”

Hắn chưa nói dứt lời, quần thần đã ồ lên, Úc Thương mồ hôi lạnh đã muốn từng giọt rơi xuống, vội thừa dịp người khác không chú ý hết sức lặng lẽ lau đi. Các đại thần lúc này cũng nghị luận, rõ ràng chia thành hai phe, một phe cảm thấy đây là Hoàng Thượng muốn thay thoát tội Tổ Y, một nhóm khác cảm thấy nghi hoặc của Hoàng thượng có đạo lý. Hoàn Nhan Tự nhìn bọn họ nghị luận, cũng không ngăn cản, chỉ lạnh lùng cười, đang muốn rời đi, chợt nghe thanh âm Hoàn Nhan Sóc ở ngoài điện vang lên: “Phụ hoàng, nhi thần muốn vì mẫu hậu giải oan, nhi thần đã tìm được căn cứ xác minh mẫu hậu bị oan uổng, xin phụ hoàng vì mẫu hậu làm chủ.” Lời vừa nói ra, liền giống như trên mặt nước vốn đã quay cuồng tiếp thêm một khóa đạn pháo, sau một trận âm thanh bàn luận náo động, ánh mắt mọi người đều khóa ở trên người thái tử Hoàn Nhan Sóc đang từ ngoài điện chậm rãi đi vào.

Hoàn Nhan Tự bỗng nhiên xoay người, không dám tin nhìn về phía nhi tử của mình, hắn mặc dù đã đổi chuyện mưu phản của Tổ Y sinh ra nghi ngờ, chính là hiện tại chung quy còn không có chứng cứ, huống chi ngày đó Tổ Y tại triều đối việc này thú nhận bộc trực, lúc này chợt nghe Hoàn Nhan Sóc nói như vậy, tuy rằng vui mừng quá đổi, chính là trong lòng nhưng cũng kinh nghi không thôi, không biết hắn rốt cuộc quơ được chứng cứ gì, vội vàng quay về long tòa ngồi xuống, trầm thanh nói: “Hoàng nhi cũng biết việc này không phải là nhỏ, không thể đùa giỡn, người có chứng cứ gì, nói ra cho trẫm cùng các ái khanh châm chước châm chước.”

Úc Thương mặt trầm như nước, nghĩ đến Tử Diễm đã bán đứng mình, chính đang suy nghĩ đối sách, đã thấy Hoàn Nhan Sóc trình ra một mảnh giấy, nói: “Khởi bẩm phụ hoàng, đây là khuyết từ ngày đó mẫu hậu đào tẩu để lại trên bàn, ý trong đó quả thật hiểu được, có tâm niệm khôi phục non sông. Nhưng nơi này có một chỗ rất nhỏ có thể chứng minh mẫu hậu đã bị người hãm hại.” Hắn chậm rãi quét mắt qua các đại thần một cái, từng lời một nói: “Này khuyết từ tuy là mẫu hậu viết, nhưng không phải khi mẫu hậu mưu phản viết ra, mà là viết lúc mẫu hậu bị bắt lúc đầu.” Hắn vì đối việc giải tội oan cho Tổ Y đã định liệu trước, bởi vậy liền khôi phục xưng hô mẫu hậu đối với y.

Mọi người lúc này nào có nhân hạ truy cứu chuyện kia, phải biết rằng, Tổ Y lúc đầu bị bắt, còn chưa phong hậu, trong lòng còn bất bình cùng phục quốc chí niệm thật sự chẳng có gì lạ, càng không thể làm căn cứ chính xác cho chuyện y mưu phản, tối trọng yếu là, nếu chứng minh khuyết từ này không phải viết ra khi y rời đi, nhất định rất có thể là người hữu tâm lợi dụng khuyết từ này để vu hãm y. Bởi vì Tổ Y văn tài võ công tất cả đều xuất chúng, khi muốn bỏ đi thì tùy tiện liền có thể viết ra mấy trăm bức, y thật sự không cần lục tung tìm tác phẩm lúc đầu ra để nói lên những lời ly biệt. Lập tức đều đem ánh mắt tập trung ở tại mảnh giấy trong tay Hoàn Nhan Sóc. Nghe hắn như thế nào vì Tổ Y biện giải.

Hoàn Nhan Sóc thu hồi khuyết từ, đi đến bên cạnh Hạ Kiên, trầm thanh hỏi: “Hạ đại nhân, bốn cung hỏi người, mẫu hậu mưu phản là vào cuối hạ, vào mùa này, người bình thường vào thời điểm nào thì rời giường?” Vấn đề hắn hỏi thật sự vô căn cứ cực kỳ, càng nhìn không ra cùng chuyện giải tội oan cho Tổ Y có quan hệ gì. Nhưng Hạ Kiên nhìn tiểu thái tử này, sắc mặt ngưng trọng, ánh mắt nghiêm túc, đều có một cỗ khí độ không giận tự uy, không khỏi nửa điểm không dám chậm trễ nói: “Khởi bẩm điện hạ, cựu thân tuổi tác đã cao, đều là lúc canh bốn canh ba rời giường, canh năm vào triều.”

Hoàn Nhan Sóc gật gật đầu: “Người còn nhớ rõ khi người rời giường nhiệt độ ngoài trời như thế nào không? Là lạnh hay là nóng?”

Hạ Kiên cười nói: “Điện hạ sao hỏi chuyện này? Ngày hạ nắng hè chói chang, dù cho là đêm cuối hạ đầu thu, cựu thân ngủ tới canh bốn, cũng đổ mồ hôi, tới canh năm vào triều, triều phục dính dấp, tất nhiên là oi bức vô cùng.”

Hoàn Nhan Sóc thoải mái cười, gật đầu nói: “Hạ đại nhân lời nói thật phải.” Lại nhìn quanh mọi người liếc mắt một cái nói: “Các vị đại nhân cảm thấy như thế nào? Hạ đại nhân có nửa câu hư ngôn?”

Chúng thần mặc dù kỳ quái, lại đều đồng thanh đáp: “Hạ đại nhân lời nói không giả, tới ngày hè, cựu Tề so với Kim Liêu còn muốn nóng bức hơn. Mỗi ngày đều đổ mồ hôi đầy người.” Hoàn Nhan Sóc làm như đối với đáp án của bọn họ thập phần vừa lòng, mở ra mảnh giấy kia, nhìn về phía Hoàn Nhan Tự nói: “Phụ hoàng, vấn đề là ở trong này, người xem khuyết từ này của mẫu hậu, tiền ba câu là: ‘lậu kỉ chuyển, kinh

đắc chúc diệt tửu tỉnh, do giác ngũ canh hàn', thử hỏi, nếu khuyết từ này thật sự là khi mẫu hậu mưu phản đào tẩu viết cho phụ hoàng, khi đó thời tiết canh năm nào có nửa điểm hàn ý, chẳng phải tình cảnh không đúng sao? Mẫu hậu vẫn thả phong lưu, ta nghĩ thế nào cũng không đến nỗi viết ra một câu không đúng tình cảnh như vậy?"

Hoàn Nhan Tự trầm ngâm sau một lúc lâu, bỗng nhiên vội vàng bước xuống long tòa, đoạt mảnh giấy kia xem, trên mặt dần dần lộ ra vẻ kích động, lớn tiếng nói: "Không tồi, nếu thật sự là Tổ Tổ viết khi mưu phản, như thế nào vào cuối hạ lại dùng tới ba chữ 'ngũ canh hàn', y cũng không phải thô nhân, vì áp vần điệu linh tinh chu ra câu chữ, có thể thấy được nơi này chắc chắn có điểm kỳ hoặc." Nói xong nhìn về phía nhi tử, thật mạnh vỗ hấn vài cái, lớn tiếng nói: "Sóc Nhi, người. Người quả thực trưởng thành, ngay cả một điểm rất nhỏ như vậy cũng tìm ra, có thể thấy được trong lòng người thật tâm có mẫu hậu, không giống phụ hoàng, cả nửa năm đều nghĩ đến những câu chữ này. Nhưng lại. Nhưng lại không hiểu thấu huyền cơ bên trong. Tốt lắm, tốt lắm, Sóc Nhi, người như vậy. Phụ hoàng. Phụ hoàng thực vui mừng." Hấn tâm tình bộc phát, cứ thế ở trước mặt đại thần không chút nào che dấu sự hối hận cùng tự trách của mình. Hoàn Nhan Sóc mặt đỏ lên, trộm nhìn về phía Tử Diễm ở sau long tòa, liền thấy nàng trên mặt không chút biểu tình, hấn mấp máy môi, cuối cùng vẫn là đem những lời muốn nói ra nuốt xuống.

Hoàn Nhan Tự mặt không chút thay đổi, chúng thần đều nghĩ không ra ý niệm trong đầu trong lòng hấn, chợt nghe hấn lạnh lùng nói: "Bãi triều, Hạ Kiên lưu lại, nam thư phòng hậu chỉ." Nói xong phẩy tay áo bỏ đi. Hạ Kiên cùng hấn đi vào nam thư phòng, thấy hấn bước đi thông thả vài bước, bỗng nhiên dừng lại, sắc mặt ngưng trọng nói: "Hạ Kiên, trẫm lệnh người tra rõ việc này, nhất định phải tra ra là ai vu hãm hoàng hậu, hừ, người này tâm cơ thâm trầm, nhất định là nắm được nhược điểm khiến cho hoàng hậu tại triều trái lương tâm nhận tội, người nhất định phải tra cho bằng được." Hấn suy tư một chút, lại nói: "Hoàng hậu khí khái tranh tranh, quang minh lỗi lạc, tất không phải vì chuyện riêng tư khiến người muốn hãm hại, khả năng lớn nhất có thể là có người nắm giữ con tin để uy hiếp, người cẩn thận không được để lộ phong thanh gì, dù thế nào cũng không để cho một người thương vong, đã hiểu chưa?"

Hạ Kiên quỳ lạy, trình trọng nói: "Hoàng Thượng yên tâm, cựu thần nhất định cúc cung tận tụy, cần phải tra ra ác độc tặc tử này, đúng người đúng tội." Nói xong đứng dậy cáo lui, nơi này Hoàn Nhan Tự nhớ tới chính mình thế nhưng lại oan uổng Tổ Y, khiến cho y chịu rất nhiều khổ sở, không khỏi xấu hổ không chịu nổi, tim như bị đao cắt, do dự sau một lúc lâu, cuối cùng hít một tiếng, đẩy mắt hổ thẹn đi gặp Tổ Y.

Lại nói Tổ Y sau khi tiếp nhận Hoàn Nhan Hà trị liệu, quả gặp kì diệu, không một lần nào nôn ra máu nữa, tới giữa sáng, y vừa tỉnh lại, chỉ cảm thấy trên người khoan khoái không ít, ngay cả ghê tởm đau đớn kia cơ hồ đều đã tiêu thất, bọn Tử Lưu thở dài nhẹ nhõm một hơi, lúc này chén thuốc được đưa lên, Tử Nông hầu hạ y uống đi, Hoàn Nhan Hà liền cười nói: "Rốt cuộc vẫn là võ tướng, thân thể coi như có chút nền tảng, nếu không nôn ra như vậy không biết đã chết bao nhiêu lần đâu." Nói xong lại đối Tử Nông nói: "Y lúc này nhất định cảm thấy buồn nôn, người đi đến trừ phòng làm chút tế chúc, không cần nhiều, chỉ cần cho y ăn một chút để điều tiết cơ thể thôi."

Tử Nông đáp ứng rồi đi, lưu lại vài người ở đó trò chuyện, chợt nghe bên ngoài tiếng bước chân vang lên, sớm có cung nữ vội vàng vén màn lên, liền thấy Hoàn Nhan Tự xông vào, trên mặt tràn đầy vẻ hổ thẹn, khóe mắt ần ần ẩn lệ, Tổ Y kinh hãi, chính đang suy nghĩ đã xảy ra chuyện gì với hấn, chợt thấy hấn một bước tiến lên, kéo tay mình gắt gao nắm lấy, chính là không nhận được mà rơi lệ mà một câu cũng không nói.

Tổ Y càng trở nên lo lắng, nắm lấy tay hấn nói: "Hoàn Nhan, chuyện gì vậy?" Thấy y lo lắng, Hoàn Nhan Tự sợ y lại học máu, lúc này mới lau nước mắt, thanh âm vẫn nức nở: "Tổ Tổ. Người vì sao. phải thú nhận mình phạm tội? Vì sao phải chịu đựng. ủy khuất lớn như vậy, vì sao. lại không nói với trẫm? Không đúng, chuyện này. chuyện này không thể trách người. Không thể trách người." Hấn bỗng nhiên liền hung hăng đánh mình một bạt tay, "Là trẫm, đều là trẫm rất hỗn đản, trẫm vì sao lại không tin người, vì sao lại không tin? Trẫm sao còn mặt mũi đứng trước mặt người? Tổ Tổ, người bảo trẫm sao còn mặt mũi đứng trước mặt người đây?" Vừa nói hấn vừa tự đánh mình mười bạt tay. Hai bên má đều đã sưng lên. Tổ Y vừa mới ngừng thổ huyết, tuy nói bệnh trạng đã giảm bớt khó chịu, trên người lại vẫn rất mệt mỏi, căn bản không giữ được tay Hoàn Nhan Tự, mắt thấy ái nhân bởi vì quá mức tự trách ấy nấy mà không khống chế được cảm xúc, y trở nên sợ hãi, bất đắc dĩ một phen đem hấn

ôm vào trong lồng ngực, rơi lệ nói: “Đừng như vậy Hoàn Nhan, đừng như vậy, không liên quan đến ngươi. Không liên quan đến ngươi. Ta biết ngươi rất tốt với ta. Ta biết. Cái đêm mưa kia, ngươi đem được và chăn cho ta, ngày đông kia, ngươi vì để ta ấm áp mà bảo ta xuy dịch, tất cả điều đó. Ta tất cả đều biết.”

Y nói câu ấy, Hoàn Nhan Tự liền càng khóc to hơn, đến tận khi mây đen trong lòng tiêu tán, hắn vẫn cứ chôn đầu trong lồng ngực gầy yếu của Tổ Y, cũng không quản uy nghiêm của hoàng đế, cũng không quan tâm bên cạnh có bao nhiêu người hay để ý đến một Hoàn Nhan Hà vô cùng hận hấn đang chăm chăm nhìn, vẫn tiếp tục khóc. Tổ Y cũng không nhịn được mà rơi lệ, tựa như vỗ về hài tử mà chậm rãi ôm lấy hắn, đồng thời nhẹ nhàng nói: “Đã qua rồi, Hoàn Nhan Tự, đều đã qua. Đều đã qua rồi.” Tâm tình y kích động, cứ thế mà quên hỏi vì sao Hoàn Nhan Tự làm sao biết mình bị hãm hại.

Mọi người đều đứng ở bên cạnh lặng yên không nói, Hoàn Nhan Sóc theo phụ hoàng tiến vào, liền nhìn thấy hắn cùng Tổ Y ôm nhau khóc rống, hắn cho tới bây giờ chưa từng thấy qua bộ dáng yếu ớt như vậy của phụ hoàng cùng Tổ Y, nhất thời cũng không biết nên làm sao, chỉ phải lặng lẽ đứng tại chỗ, chợt thấy Hoàn Nhan Hà đứng lên, trên mặt xẹt qua một mặt ý cười thê lương, thấp giọng lẩm bẩm: “Vân khai kiến nguyệt, vũ quá thiên minh, hừm, các ngươi cũng có thể chờ đến ngày này, nào giống như ta.” Nói tới đây, tựa hồ rốt cuộc nhịn không được lệ ý, quay người đi ra ngoài. Hoàn Nhan Sóc quỳnh lên, thầm nghĩ thần y thúc thúc này nếu tức giận bỏ đi, bệnh của mẫu hậu phải làm sao bây giờ, nên cũng vội đi theo ra ngoài.

Lúc này có cung nữ bưng cháo đến, Tử Nông tiến lên cười nói: “Hoàng Thượng, xin buông ra một chút, bảo công tử ăn chút cháo đi, y cũng đói bụng đã lâu.” Lời chưa nói xong liền nhìn thấy Hoàn Nhan Tự trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ, không khỏi hối hận đã nói lỡ lời, chính là khi còn xấu hổ thì thấy Tổ Y chỉ bát cháo trên bàn, trên mặt hơi phiếm hồng, ngập ngừng đối Hoàn Nhan Tự nói: “Ta. Không có khí lực. Ngươi. Ngươi uy ta được không?” Nguyên lai y biết ái nhân lúc này đang vừa hối hận vừa tự trách, chỉ sợ dùng lời khuyên bảo cũng không thể nên mới nén ngượng ngùng trong lòng để cho Hoàn Nhan Tự làm giúp mình điều gì đó, như vậy có lẽ áy náy của hắn cũng có thể giảm bớt một ít. Thở dài, kỳ thật ái nhân có làm gì sai đâu, hết thấy đều là chính mình cam tâm tình nguyện, nếu nói đến sai, chính mình mới sai nhiều hơn, nếu không phải mình tự thú nhận hành vi mưu phản, Hoàn Nhan Tự sao có thể dễ dàng tin tưởng như vậy?

Hoàn Nhan Tự vui mừng quá đổi, liền thanh nói: “Hảo hảo hảo, trăm uy ngươi, trăm uy.” Hắn ngồi xuống ở trên giường, đem Tổ Y về mặt đỏ bừng kéo vào trong lồng ngực mình, múc một muỗng cháo nhỏ đưa vào trong miệng y.

Tổ Y đối mặt ánh mắt tràn ngập ý cười của Tử Nông, không sao mở miệng nổi, Hoàn Nhan Tự sừng sốt, lập tức hiểu được, nhìn về phía các yêu tì tâm phúc, mặt không đổi sắc nói: “Khụ khụ. Các người đi ra ngoài. Đi ra ngoài đi, không có mệnh lệnh của trẫm, không cần phải. vào hầu hạ.”

Tử Nông gật đầu nói: “Ân, Hoàng Thượng.” Lại thề lưỡi nói: “Bất quá Hoàng Thượng, thân thể công tử còn suy yếu, có một số việc. phải kiên nhẫn chờ một khoảng thời gian mới có thể làm.” Nói xong cũng không quản bộ dáng trờng mắt muốn lột da của Hoàn Nhan Tự, liền cười khanh khách rời đi. Trong phòng nhất thời chỉ còn lại một đôi hữu tình nhân từ nay về sau sẽ mãi ôm nhau cùng một chỗ.

(*) thanh quân trắc: ta cũng ko rõ là gì, nhưng theo ngữ cảnh thì đoán đại loại như quan thần khuyên nhủ để hoàng đế luôn sáng suốt này nọ (ta giải thích mà chính ta còn thấy khó hiểu hơn >.

3. Chương 3

Mặt trời buổi trưa treo trên khoảng không chiến trường ác liệt, xuyên thấu qua lớp cát vàng che phủ mặt đất, hướng thế gian phát ra ánh sáng thê mang mãnh liệt. Thỉnh thoảng sẽ có một chùm huyết hoa theo cát bụi tung bay giữa không trung. Cát trên mặt đất sớm đã loang lổ vết màu, thi thể một người trẻ tuổi bị phủ qua bởi chiến kỳ trên cát vàng, còn có thể nhìn thấy cánh tay đứt lìa nhìn ghê người, chiến tranh tàn khốc, thật sự không có ngôn từ nào có thể hình dung.

Càng tàn khốc chính là, trận đại chiến này chỉ có một kết cục, danh dự của quốc gia, dã tâm của quân chủ, an bình của dân chúng. Tiền cược cho trận chiến này thật là quá lớn, vô luận là Kim Liêu quốc hay là Đại Tề, cũng không thể không toàn lực ứng phó, vậy nên, họ không thể thua.

Hoàn Nhan Tự cùng Tổ Y, hai tướng lãnh cao nhất, lúc này đang ở nơi trung tâm trận chiến triển đấu. Đồi bên đã mờ hôi thắm đẫm, áo giáp trên người có vẻ càng lúc càng nặng nề. Bỗng nhiên Hoàn Nhan Tự trầm tĩnh mở miệng nói: “Thắng bại đã định, cần gì vô vị giãy dụa, người nếu buông khí giới đầu hàng, trầm bảo đảm người vinh hoa phú quý, quan to lộc hậu. Hôn quân cùng tham thần Đại Tề, đáng cho người bán mạng như vậy không?”

Tổ Y không nói, y biết lời Hoàn Nhan Tự nói là thật, thắng bại đã định, vô luận là tam quân tướng sĩ hay là chính mình. Hoàn Nhan Tự đến tận đây mới có thể cao giọng, chính mình cũng không thể mở miệng cãi lại, nếu không chân khí khó khăn ngưng tụ cũng sẽ thoát đi.

Trong mắt Hoàn Nhan Tự hiện lên một tia hàn quang, thanh âm lạnh lùng nói: “Người nhưng lại kiêu căng như vậy, ngay cả lời trầm cũng không thêm trả lời.” Trong lòng tức giận, đem hơn ba phần khí lực, thanh trường thương càng tăng thêm uy lực, như giao long nhập hải, mãnh hổ xuống núi. Tổ Y từ trước đã phải chống đỡ khó khăn, giờ thì làm sao có thể chịu được, một thoáng không chú ý, đầu vai đã trúng một thương, máu tươi ồ ồ trào ra, nhiễm đỏ ngân giáp trên người, trước mắt y chỉ cảm thấy một mảnh mê muội, khóe miệng lộ ra một tia tươi cười ảm đạm, song mã lần lượt thay đổi, thân mình đã bị Hoàn Nhan Tự nhẹ nhàng bắt lấy. Ngưng tụ lại một tia chân khí cuối cùng đem nắm tay hướng đến khuôn mặt anh tuấn gần trong gang tấc, lại sớm bị đối phương nhận ra, một bàn tay to nắm lấy cổ y, nhất thời làm cho y hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

*

Lần thứ hai tỉnh lại, không trung đã sao đầy trời, một mảnh trắng lạnh lan tỏa nhàn nhạt thanh huy. Dù gió không lớn nhưng cũng rét lạnh đến xương, Tổ Y phát giác mồ hôi trên người đã kết thành một tầng băng mỏng, ăn mòn da thịt quanh thân. Ngân giáp đi theo chính mình nhiều năm cũng không thấy, nói vậy sớm đã bị địch nhân bắt đi như chiến lợi phẩm. Thanh âm chi chi của xe chở tù nhân trong màn đêm lại càng chói tai.

Một thanh âm nữ tử bỗng nhiên vang lên: “Doanh trại đã dựng, Đại vương lệnh ta mang Tổ tướng quân đến doanh lý của ngài.” Trong bóng đêm từ từ hiển lộ hé ra gương mặt tuyệt sắc, thấy y tỉnh, không khỏi thần nhiên cười, đầy sao trắng sáng, đều bị khoanh khắc tạo nhả này của nàng làm cho lu mờ.

Hoàn Nhan Tự trong đại trướng, tỏ vẻ hoan hỉ, nhưng không cách nào hòa tan ánh mắt hàn băng của hắn. Thấy Tổ Y tiến vào, trên mặt hắn nổi lên một tia tươi cười tàn khốc khiến kẻ khác kinh hãi, hắn lạnh lùng nói: “Tổ tướng quân, người có biết trầm chờ đợi ngày này đã bao lâu không? Ba năm một tháng lẻ năm ngày, nhờ ơn trời cùng với sự trợ giúp của quân thần Đại Tề các người, liền như thế dễ dàng hoàn thành mong muốn bình sinh của trầm.”

Tổ Y nhếch lên môi mỏng, ánh mắt kiên nghị nhìn Hoàn Nhan Tự, đã thấy hắn từ trên bàn ăn cầm lấy một cái đùi dê nướng đưa đến trước mặt mình, cười nói trêu tức: “Người đói phải không? Ban đêm tác chiến, trầm cảm thấy kỳ quái bách thắng tướng quân sao lại không nên việc như vậy. Cho đến khi trầm vấn phó tướng của người, mới biết nguyên do nội tình, chắc chắn, thật sự là đáng tiếc a, một thể hệ danh tướng, thể nhưng ngay cả bụng cũng không no mà đã phải lên chiến trường, tin này truyền ra, chỉ sợ không ai tin, ha ha ha.” Hắn bật ra tiếng cười cuồng vọng, Tổ Y lại vẫn bất vi sở động, còn đem một đôi mắt lạnh lùng nhìn hắn.

Tiếng cười của Hoàn Nhan Tự im bật, trầm tĩnh của Tổ Y khiến cho hắn có chút cảm tức, thật giống như chính mình đang diễn một vở hài kịch mà còn là một vai diễn vô nghĩa. Hắn một phen túm lấy cổ áo Tổ Y, lạnh giọng nói: “Trầm hỏi lại một lần, người hàng hay không hàng.”

Tổ Y cuối cùng mở miệng, thanh âm trong trẻo lạnh lùng nhưng thật êm tai: “Không hàng.”

Hoàn Nhan Tự đột nhiên buông tay, cười lạnh vài tiếng: “Vì sao? Trầm nói qua, quân thần như vậy đáng cho người vì bọn họ bán mạng sao?”

Tổ Y từng chữ nói: “Mạng của ta, bán cho dân chúng Đại Tề.” Thanh âm kiên quyết, lời nói lại đầy khí phách.

Trong mắt Hoàn Nhan Tự như có ngọn lửa bị châm lên. Dáng người Tổ Y rõ ràng so với hắn thấp bé, lúc này lại giống như so với hắn cao lớn hơn rất nhiều, ảo giác này làm cho hắn tức giận, càng làm hắn tức giận chính là khí độ thông dong kia, giống như thân là tù binh cũng không phải y, mà là chính hắn.

Một phen bầu lấy vết thương ở đầu vai Tổ Y, Hoàn Nhan Tự vừa lòng nhìn thấy y cần môi. Hắn mang ánh mắt ác độc điên cuồng nhìn y, từng chữ một chậm rãi nói: “Tổ Y, người đại khái không biết, trăm đời địch nhân từ trước đến nay tâm ngoan thủ lạt, nhất là người, trăm không có nửa phần thương tiếc, người có biết khi trăm tưởng tượng đến người sẽ bị trăm tra tấn khốc lóc cầu xin tha thứ, trong lòng trăm có bao nhiêu thống khoái không? Nếu không hàng, vậy người liền chuẩn bị nghênh đón thủ đoạn trăm thi triển ở trên người người đi. Không cần nghĩ đến chuyện lấy cái chết mà hi sinh cho tổ quốc, tánh mạng mấy vạn tướng sĩ của người, tất cả đều ở trong tay trăm. Người dám tự quyết, trăm liền đem khổ hình trên người người đem thực thi gấp bội ở trên người bọn họ, rồi mới toàn bộ giết chết, không lưu một người.”

4. Chương 4

Thăng đến vài ngày sau, Tổ Y vẫn quên không được tiếng cười điên cuồng kia của Hoàn Nhan Tự cùng với dục vọng thị huyết biến thái lộ ra trong mắt hắn, cho dù chính y đã sớm không quan tâm đến chuyện sống chết, thông dong đối mặt hết thấy những thủ đoạn tra tấn, y vẫn đối với hận ý của Hoàn Nhan Tự mà cảm thấy kinh hãi.

Thời tiết nơi sa mạc biến ảo vô thường, ban ngày mặt trời treo cao, khốc nhiệt vô cùng, ban đêm cát bay đá chạy, trời giá rét lạnh băng. Tổ Y không biết chính mình đã trải qua loại thời tiết này mấy ngày mấy đêm, mỗi khi y hôn mê, Hoàn Nhan Tự sẽ sai người đưa y mang vào lều trại sưởi ấm, chờ y tỉnh lại tiếp tục dùng hình.

Điều duy nhất khiến Tổ Y cảm thấy vui mừng chính là các tướng sĩ của y cũng không có bị đối đãi tàn ác như vậy. Hoàn Nhan Tự quả nhiên nói được thì làm được, chỉ cần y chịu đựng, các tướng sĩ của y liền có thể không bị tra tấn. Điều càng khiến y cảm thấy bị ai chính là binh sĩ hai tháng chưa bao giờ được ăn no, đến khi được ăn no thì lại là ở nơi địch nhân ăn cơm tù, mỗi khi nghĩ đến đây, lòng y đều không thể không chế mà trở nên đau xót.

Một bóng người xinh đẹp đi đến trước mặt y. Tử Nông không đành lòng nhìn y bị trói chặt hai tay, trên cổ tay sớm đã loang lổ vết máu, rơi xuống trên lớp bạch y đã phủ một tầng cát vàng, trên đó là những vết máu không lớn thì nhỏ. Còn có vết thương trên đầu vai đã muốn sưng đỏ mưng mủ, Hoàn Nhan Tự cố ý không cho y trị liệu, mỗi ngày chỉ dùng nước muối rửa vào mấy lần, tuy là tra tấn, nhưng cũng có chút tác dụng tiêu độc, nếu không thì lúc này đã sớm thối rữa đến xương cốt.

“Không được, vết thương này không thể tiếp tục để mặc.” Tử Nông thấp giọng lầm bầm, ánh mắt chuyển hướng gương mặt đậm mạc của Tổ Y: “Tổ tướng quân, người không thể đầu hàng sao? Kỳ thật người sớm đã không có đường lui, Đại vương đã phái đại tướng đi tấn công Đại Tề, quốc gia kia tuy lớn, nhưng đã không có người, có năng lực duy trì được mấy ngày? Kỳ thật người đừng thấy Đại vương đối với người ngoan độc như vậy, nhưng ngài đối thần tử của mình là thập phần bảo vệ, chỉ cần người đầu hàng, ngài ấy cũng sẽ dùng lễ ngộ khách quý đối đãi người, ngài ấy vẫn thường khen người là một vị tướng tài hiếm thấy. Người cũng không cần lo lắng hàng rồi sẽ không được tín nhiệm hay không được trọng dụng, Đại vương chúng ta nhìn người chính là phi thường lợi hại, ngài nếu không muốn dùng người, lúc trên chiến trường đã giết, sao lại lưu binh lính của người để áp chế người, càng cần gì dùng khổ hình này bức người đi vào khuôn khổ chứ?”

Tổ Y nhìn mỹ nhân trước mặt, bỗng nhiên mỉm cười nói: “Khó trách Hoàn Nhan Tự như vậy sủng ái người, có thể chính là bởi vì người thơ ngây đơn thuần. Đại vương các người tra tấn ta, chẳng qua là phát tiết sĩ nhục Kim Liêu thua ở trên tay ta vô số lần, hắn bức ta đầu hàng, cũng bất quá là muốn xem một chút

tên tướng địch thiết cốt quỳ sát ở dưới chân xưng thần cho hấn khoái hoạt mà thôi. Tướng lĩnh Kim Liêu từ trước đến nay hung hãn, Đại vương các người lại là một người hiếm có, mặc dù ta lương thảo chiến mã sung túc, cũng không dám nói trận chiến này sẽ thắng lợi, hấn cần gì phải chào đón ta?” Đối mặt với nha đầu mỵ mạo nhưng đơn thuần này, Tổ Y cảm thấy so với một Hoàn Nhan Tự thì thật có thể dễ dàng nói rõ điều trong lòng hơn.

Tử Nông im lặng không nói, chỉ nhìn sâu vào ánh mắt sầu lo của y, nàng nhịn không được mà nói: “Tổ tướng quân, người đang lo lắng điều gì? Lo lắng dân chúng Đại Tề sao?” Lời này đánh thẳng vào lòng Tổ Y, nghĩ tới hình ảnh dân chúng phải chịu thống khổ dưới gót sắt của Kim Liêu, y suýt nữa rơi lệ, trong lòng càng tràn ngập tự trách sâu sắc.

Tử Nông vỗ vỗ vai y, an ủi nói: “Người yên tâm đi, Tổ tướng quân, Đại vương đã nghiêm lệnh, không cho binh lính thừa dịp công phá thành trì mà đốt sát đánh cướp, hấn nói nơi này sớm hay muộn đều là của Kim Liêu chúng ta. Tuy rằng dân chúng của người sẽ chịu nỗi đau mất nước, nhưng sinh mệnh tài sản của bọn họ cũng sẽ không chịu tổn thất quá lớn. Hiện tại thống khổ nhất kỳ thật là chính người, người đã bao lâu không uống nước? Mỗi đều nứt ra vài đường rồi.”

Tổ Y không thể không đối với Hoàn Nhan Tự mà mình hận thấu xương không cảm thấy kính nể, nếu Đại Tề cũng có thể có một vị quân chủ như vậy, lo gì không phồn hoa hưng thịnh, vạn bang lai triều. Chợt thấy xe ngựa ngừng lại, y lúc này mới cảm thấy chân mình vừa xót vừa đau, hai chân trần trụi đã bất động không còn cảm giác gì.

Tử Nông quay đầu lại nhìn, bỗng nhiên một tiếng hoan hô, đứng dậy hét lớn: “Tử Lưu tỷ tỷ.” Nhanh như chớp chạy qua, cùng nữ tử đứng đối diện ôm chầm lấy nhau.

Cách quá xa, lại bị ánh mắt trời chói chang bao lấy, Tổ Y thấy không rõ diện mạo kia, chỉ thấy nàng cùng Tử Nông nhoáng một cái đã vào trong xe của Hoàn Nhan Tự, bất quá chỉ một lát sau, trưởng thị vệ đã đi tới, cao giọng nói: “Đại vương tuyên người.” Nói xong một phen túm lấy dây thừng trên tay y, Tổ Y lao đảo một chút, tên thị vệ không chút để ý đến y, sải bước đi về phía trước.

Đi vào trong xe, Hoàn Nhan Tự đang thích ý thưởng thức rượu ngon, gặp Tổ Y tiến vào, hấn chậm rãi ngồi thẳng thân mình, trên mặt hiện ra một ý cười tao nhã, lắc đầu chắc chắn: “Thật đáng thương a, đường đường bách thắng tướng quân thế nhưng lại trở nên tiều tụy thành cái dạng này.” Nói xong liền nắm lấy mái tóc dài bám đầy cát, lại thở dài nói: “Đáng tiếc cho một mái tóc đẹp.”

Tổ Y thản nhiên nhìn hấn, bất vi sở động, quả nhiên liền thấy gương mặt hấn trở nên lạnh lùng, lại nằm trở xuống, miễn cưỡng nói: “Tử Lưu, trầm cổ ý gọi người đến, cũng không phải đùa, người xem thương thế của y, phải chữa trị sao mới tốt?”

5. Chương 5

Người nữ tử gọi là Tử Lưu kia dung mạo so với Tử Nông kém một phần, nhưng lại có tư thế oai hùng hùng dũng, nghe vậy liền quay đầu nhìn thoáng qua, mặt liền lộ vẻ kinh dị nói: “Hồi chủ tử, vết thương này đã thối rữa một chút, phải cắt bỏ thịt thối rồi cẩn thận băng bó lại, nếu không một khi tận xương, hơn nữa thời tiết sa mạc nóng bức, dù cho là Đại La Kim Tiên, cũng khó có thể cứu mạng y trở về.”

Hoàn Nhan Tự giả vờ kinh hoàng mở to hai mắt, thất thanh nói: “Nghiêm trọng như vậy a, vậy người còn chờ gì nữa, còn không mau thay Tổ tướng quân chữa thương, nhân tài như vậy nếu có chút sơ xuất chẳng phải sẽ khiến trầm đau lòng sao?”

Tử Lưu vội lệnh cho tiểu nha đầu đi theo lấy ra hòm thuốc cho mình, mở ra lấy một lọ thuốc tề, đang muốn thi y, lại bị Hoàn Nhan Tự ngăn cản, cười nói: “Người cũng quá coi thường Tổ tướng quân, y là nhân vật gì, cần gì dùng thứ thuốc tề này. Ngày xưa Hoa Đà từng giúp Quan Vũ quất cốt liệu độc, hấn vẫn có thể cười nói tự nhiên, Tổ tướng quân của chúng ta mình đồng thiết cốt, càng phải thắng Quan Vũ một bậc, vừa đúng lúc cho trầm mở rộng kiến thức.”

Một lời của hắn thốt ra, Tử Lưu liền hiểu ý đồ chủ tử mình, do dự một chút, đem thuốc tê để vào hòm, lấy ra một thanh tiểu đao lóe ra hàn quang, lại nung trong lửa nền, đem lưỡi dao lướt qua ánh nền qua lại vài lần, thấp giọng nói: “Tổ tướng quân, tuy đây là tiểu phẩu nhưng lại đau tận xương, người phải nhẫn nại một chút.” Quay đầu lại đối Hoàn Nhan Tự cùng mấy thị vệ liếc mắt một cái, chỉ thấy bọn họ trên mặt đều lộ ra thần sắc hưng phấn, nằng thở dài, biết những người này đều từng thua ở dưới tay Tổ Y, hận y thấu xương, sao có thể cảm thấy đồng tình. Tử Nông nhất gan sớm cũng đã chuồn ra ngoài xe.

Lưỡi dao nhập thịt, một cổ máu màu đỏ tươi lập tức ồ ồ chảy ra. Lại ngoáy sâu vào một chút, chỉ nghe được âm thanh ma sát với thịt, máu tươi càng trào ra mãnh liệt không dứt. Tổ Y sắc mặt trầm tĩnh, làm như bất vi sở động, chỉ có mồ hôi như hạt châu từ nắm tay và mặt y rơi xuống, có thể nhìn thấy thống khổ lúc này của y.

Biểu tình hưng phấn trên mặt Hoàn Nhan Tự dần dần biến mất, những thị vệ khác cũng từ vẻ mặt hân hoan chuyển thành kính nể. Tay Tử Lưu bắt đầu run rẩy, thật sâu hít vào một hơi, liếc mắt Tổ Y một cái, cuối cùng ngoan tâm, lưỡi dao lướt nhanh qua, trong khoảnh khắc đem một khối thịt thối lớn cắt xuống, trong máu tươi đầm đìa mơ hồ lộ ra một đoạn bạch cốt, càng đập thẳng vào mắt người.

Tổ Y cuối cùng chống đỡ không được, thân thể lão đảo, ngã lịm trên đệm giường da sói mềm mại. Tử Lưu vội lấy lấy mảnh bố mềm mại sạch sẽ, cẩn thận thay y bằng bố. Bọn thị vệ xung quanh đã muốn châu đầu ghé tai, nghị luận, tất cả đều đối với Tổ Y tràn ngập kính nể. Tử Lưu biết người Kim Liêu tuy nhanh nhẹn dũng mãnh, nhưng nam nữ già trẻ nhất nhất đều kính nể anh hùng, biểu hiện của Tổ Y hiển nhiên đã thuyết phục bọn họ. Lại quay đầu nhìn chủ tử của mình, chỉ thấy mặt hắn xanh mét, ánh mắt nhìn chăm chú sắc mặt tái nhợt của Tổ Y, bỗng nhiên quay đầu đi chỗ khác, thật mạnh hừ một tiếng.

Tử Lưu nói: “Chủ tử, miệng vết thương này tuy rằng bằng bố ổn thỏa, nhưng thật không nên lại ở dưới mặt trời phơi nắng, không bằng cho y nghỉ ngơi hai ngày đi. Cũng đã sắp đến Kim Liêu, muốn báo thù cũng không vội hai ngày này.”

Hoàn Nhan Tự hồ hững nói: “Liền làm theo lời người, đem y khóa lại, nhốt vào cỗ xe ngựa to phía sau.”

*

Rốt cuộc vẫn là ngã đi, Tổ Y bất đắc dĩ nghĩ. Nếu có thể, y cũng không muốn dùng loại phương pháp này làm cho Hoàn Nhan Tự yếu thế, y cảm thấy được mình đã bị bắt, lại ngất xỉu năm lần, quả thực tựa như vứt bỏ tôn nghiêm mà sắm vai một phụ nhân cầu người đồng tình, thật đáng giận. Nhưng chung quy y cũng chỉ là một con người, thân thể luôn có cực hạn, không phải tinh thần muốn không chế liền có thể khống chế được.

Bên trong xe mười mấy nữ tử thô kệch đều dùng ánh mắt tò mò nhìn Tổ Y, các nàng đều là tạp dịch làm việc trong quân, dung mạo cùng khí độ xuất chúng của Tổ Y ở trong này liền trở nên chói lọi, làm sao có thể không khiến người chú ý. Càng khiến y xấu hổ chính là những nữ nhân này đến từ phương bắc, cũng không hiểu được nhiều lắm cấp bậc lễ nghĩa giáo dưỡng, thế nhưng không e dè đàm luận về mình, trong lúc nhất thời, y thật hận không thể ra ngoài, dù cho bị mặt trời chói chang phơi nắng cũng tốt. Hoàn Nhan Tự nếu biết phản ứng của y, không biết sẽ kinh ngạc thế nào. Tra tấn tàn khốc đến thế nào cũng không thu phục được, thế nhưng lại bị lời nói của nữ nhân khiến cho đứng ngồi không yên.

Như thế cuối cùng qua hai ngày, Tổ Y thấy những nữ nhân này không đàm luận về mình, trên mặt mỗi người lộ ra tươi cười hân hoan sung sướng, không thể ngăn mình xốc lên màn xe hướng ra phía ngoài nhìn xung quanh. Lòng y trầm xuống, một tia tuyệt vọng đau đớn ẩn ẩn trong lòng, y hiểu được, đã tới Kim Liêu rồi, cuộc sống của mình, vô luận là dài hay là ngắn, có lẽ đều phải kết thúc ở nơi này.

Tử Lưu cùng Tử Nông bỗng nhiên chui vào, nữ nhân này vội vàng né tránh, Tử Lưu nhìn nhìn miệng vết thương của Tổ Y, cười nói: “Đại khái là không ngại, đã muốn bắt đầu tạo lớp cơ mới.” Nói xong trịnh trọng nhìn khuôn mặt Tổ Y, trầm thanh nói: “Chính là tướng quân, đã đến Kim Liêu, người có biết điều gì đang chờ đợi người không? Chẳng lẽ người vẫn quyết tuyệt như trước, nhất quyết không chịu cúi đầu?”

Tổ Y bỗng nhiên âm trầm cười: “Đa tạ cô nương. Ta ý đã quyết, vĩnh không thay đổi.”

Tử Lưu thở dài, lắc đầu nói: “Khí tiết của tướng quân, Tử Lưu bội phục, có câu đạo bất đồng bất tương vi mưu, Tử Lưu cũng không thể nói thêm nữa. Con đường phía trước, mong tướng quân trân trọng.” Nói

xong kéo theo một Tử Nông vẻ mặt không đành lòng không quay đầu lại mà đi ra ngoài.

6. Chương 6

Tử lao Kim Liêu từ trước đến nay là trọng địa ở kinh đô, chẳng những có trọng binh canh gác, còn có võ lâm cao thủ âm thầm tuần tra. Tổ Y lúc đầu cũng không hiểu được tử lao thì cần gì phải coi trọng như thế, kẻ tù tội ở Đại Tề một khi bị phán tử hình, sẽ so với trước đó trở nên quy củ không ít bởi vì hắn đã mất đi tất cả hy vọng, vậy nên tử tù so với các loại tù phạm khác ngược lại càng dễ quản lý hơn. Nhưng y rất nhanh liền phát hiện, tử tù Kim Liêu cùng Đại Tề bất đồng, bọn họ không buông tha bất kì một cơ hội chạy trốn nào, e là ngày mai thượng đoạn đầu đài, đêm nay có thể còn suy nghĩ biện pháp vượt ngục. Càng khiến cho Tổ Y kinh ngạc chính là: Hoàn Nhan Tự chẳng những không nghĩ cách ngăn cản hay đả kích ý nghĩ dựa vào nơi hiểm yếu này chống cự kia, ngược lại cứ để mặc, chỉ là tăng cường phòng ngự mà thôi.

Hoàn Nhan Tự, cái tên này vài ngày nay vẫn quanh quẩn trong đầu Tổ Y. Là một tướng lĩnh, hẳn thật rất vĩ đại, là một quân vương, hẳn càng khiến kẻ khác e sợ. Tổ Y có chút hiểu được vì sao Kim Liêu chỉ trong ba năm ngắn ngủi liền khôi phục nguyên khí. Một dân tộc mãi mãi không từ bỏ hi vọng, không có bất kì thứ gì có thể ngăn cản nó trở nên cường đại. Kết quả thất bại của mình có lẽ từ một khắc khi Hoàn Nhan Tự đăng cơ ba năm trước đã được ấn định.

Trong tai vang lên âm thanh cửa mở nặng nề, hai tên ngục tốt nhanh nhẹn dừng mảnh bước vào khoang tù của y. Trong đó một kẻ tiến lên vài bước, thô bạo nắm kéo đầu vai tù phục của Tổ Y, nhìn nhìn miệng vết thương, rồi mới cười lạnh nói: “Tổ tướng quân, vết thương đã tốt lắm, Đại vương lệnh chúng ta hỏi lại người một lần, người rốt cuộc hàng hay là không hàng?”

Tổ Y kéo lại y phục, lạnh nhạt nói: “Quyết định của Tổ Y, Hoàn Nhan Tự sớm đã biết được, không cần ân cần hỏi thăm như thế.”

Người ngục tốt hừ giọng: “Một khi đã như vậy, thật đáng tiếc.” Nói xong ánh mắt lộ ra hung quang, nhấc lên xiềng xích nặng nề trên người Tổ Y, lớn tiếng nói: “Người chắc biết cái gì đang chờ người chứ?”

Tổ Y vẫn thản nhiên nói: “Giết hay lăng trì, muốn làm gì cũng được.” Nói xong thông dong đi ra, nghe thấy cái ngục kia phun ra một ngụm, khinh thường nói: “Không biết nghe lời, không nên đợi đến khi động trọng hình mới nhận thua. Năm kia tướng quân Lạp cổ quốc, trước đó chẳng phải cũng như vậy mà sau đó thì. . . .” Còn chưa nói xong, đã bị người kia ngắt lời: “Cảm ơn, người không muốn sống nữa? Người ta hiện tại chính là Chinh Tề Đại tướng quân, Đại vương tin tưởng vô cùng, coi chừng bị hạ nhân tâm phúc của hắn nghe được.”

Tổ Y thở dài, đối với Úc Thương đã hàng phục nổi danh, y cũng từng nghe nói qua. Nhưng thì sao nào? Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, thật lòng mà nói, Hoàn Nhan Tự cũng thật là một vị minh chủ. Chính là mỗi người có một suy nghĩ riêng, Tổ Y y chỉ là học không được mà thôi.

*

Trong thư phòng tĩnh lặng, có vài làn hương bách hợp nhàn nhạt lượn lờ, Hoàn Nhan Tự trong tay cầm một quyển sử ký, khí định thần nhàn trở mình. Tử Nông đi đến, hẳn ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, khóe miệng nhếch lên tạo thành một mặt mỉm cười, không chút để ý hỏi: “Sao? Tổ Y đã hàng?”

Tử Nông ngay cả thở mạnh cũng không dám, nhìn trộm dò xét sắc mặt của hắn, ngập ngừng nói: “Không, không có.”

Hoàn Nhan Tự ngồi thẳng dậy, ánh mắt bắn về phía Tử Nông, thật lâu sau mới thoáng thả lỏng, ngồi dựa trên long tòa, khôi phục ngữ khí nhàn nhã nói: “Vậy sao? Y vẫn không chịu hàng? Trẫm nhớ rõ khi đó Úc Thương chỉ dùng ba ngày, không nghĩ tới Tổ Y này thật có năng lực. Trẫm thật muốn nhìn, xương cốt y có phải làm bằng thiết hay không?”

Tử Nông trong lòng cả kinh, vội nói: “Chủ tử, lời ấy sai rồi, Úc tướng quân là thần phục ơn tri ngộ của chủ tử, nếu còn tra tấn, sợ cũng không có thể nhanh như vậy thuận theo ý ngài?”

Hoàn Nhan Tự lộ ra một tia tươi cười, nghiêng ngẫm nhìn thị nữ của mình, bỗng nhiên nói: “Là như vậy sao? Trẫm nghĩ điều trẫm muốn thể hiện đều đã thể hiện rõ ràng. Nếu tiểu Tử Nông của trẫm đã nói như vậy, ngại gì không đi khai đạo y một phen? Truyền ý chỉ của trẫm, bãi giá tử lao.”

*

Trong hình đường âm u, mấy tên hành hình cao lớn vạm vỡ đang đối Tố Y nghiêm khảo tra tấn, buộc y khuất phục, chợt nghe thánh giá đến, mấy tên gia hỏa ngày thường hung hãn bá đạo này chỉ kém không bị dọa ngất. Hoàn Nhan Tự có tiếng thưởng phạt phân minh, hiện giờ đã qua năm ngày, tên địch nhân nhìn như nhu nhược này lại không lộ ra một tia yếu thế, ngay cả chính bọn hán cũng đều cảm thấy xấu hổ, làm sao có thể khiến cho Đại vương từ trước đến nay lãnh khốc này vừa lòng đây? Nếu làm không tốt mạng nhỏ đều phải vì vậy mà vứt bỏ. Tưởng tượng đến đây, một chút kính nể ban đầu đối Tố Y không khỏi đều hóa thành oán hận.

Thân ảnh Hoàn Nhan Tự với bọn người vây quanh xuất hiện ở cửa hình đường, trên người hán là một kiện áo choàng lông cừu trắng toát, nội lực tỏa ra sau lớp long bào hoàng kim sang trọng, càng phát ra dáng vẻ cả người phong thần như ngọc, thần thái bất phàm.

Tố Y nỗ lực ngẩng đầu nhìn về phía hán, chỉ thấy nơi môi hán treo một mặt mỉm cười thân thiết cực kỳ, lãnh liệt hàn quang trong mắt cũng lưu lại một lần trên từng người nơi này. Trong lòng y run lên, người này trong ngoài không đồng nhất, tuy có hùng tài đại lược, lại không phải chính nhân quân tử, tất sẽ không dễ dàng buông tha mình, cho dù chỉ để y từ từ hi sinh. Vừa nghĩ đến đây, quả nhiên thấy Hoàn Nhan Tự mang vẻ tươi cười đi đến gần, bỗng nhiên vươn tay nâng cằm y lên, ngữ khí ôn nhu nói: “Tổ tướng quân, trẫm đúng là thật không ngờ, ngươi lại cứng đầu đến nông nổi này?” Lời nói của hán tuy rằng nhu hòa, nhưng động tác lại để lộ ra ý khinh thường khinh miệt, Tố Y trầm tĩnh nhìn hán, không nói một câu, trong lao tù nhất thời yên tĩnh đến mức một cây châm rơi xuống cũng có thể nghe thấy được.

7. Chương 7

Hoàn Nhan Tự sớm nhìn qua bộ dáng bình thản như nước của y, lúc này cũng không nổi giận, ánh mắt lướt trên khuôn mặt vô số vết máu tươi của y đuối dần xuống dưới. Chỉ thấy thân người Tố Y chỗ nào cũng đều là vết thương, không có một tấc da thịt lành lặn. Hán vừa lòng gật đầu, quay lại đối ngục tốt nói: “Trẫm lúc trước nghĩ các ngươi nhàn hạ, xem ra là oan uổng các ngươi. Chỉ là như vậy cũng không phải biện pháp, y còn chưa hàng, ngươi lại bị các ngươi giết chết, vậy phải làm sao đây?”

Trưởng lao bước lên trước một bước, cung kính nói: “Khởi bẩm chủ tử, không làm tổn thương gân cốt của y, tất cả đều là chút bị thương ngoài da, nhìn dọa người, cũng thật rất đau đớn. Nhưng tù binh này là hán tử, thể lực cũng tốt, chủ tử không cần lo lắng.”

Hoàn Nhan Tự gật gật đầu, mỉm cười nói: “Tốt.” Lại xoay người đi đến trước mặt Tố Y, thấy tù phục nơi đầu vai y bị xé rách, vết thương kia dĩ nhiên đã khép lại, chỉ chừa một vết sẹo to cỡ đồng tiền. Hán nhìn sắc mặt tái nhợt của Tố Y, bỗng nhiên vươn tay, dùng đầu ngón tay chậm rãi xoa lên vết sẹo kia, ôn nhu nói: “Vẫn quật cường như vậy, tội gì chứ? Nơi này còn đau không?”

Trên người Tố Y không khỏi nổi lên một trận run rẩy, tuy rằng rõ ràng Hoàn Nhan Tự chẳng qua là muốn đối y chọn phương pháp dụ dỗ làm cho y cảm thấy có ơn mà báo đáp mà thôi, đều không phải là có ý đồ bất lương gì, nhưng y vẫn không thể chấp nhận động tác tiếp cận vô cùng thân thiết này. Không khỏi tựa đầu vào phía sau quay mặt đi, làn môi mỏng vừa giãn vừa hận hừ một tiếng, rõ ràng tỏ ý nhắc nhở địch nhân trước mặt.

Hoàn Nhan Tự ngẩn ra, khó hiểu nhìn về phía y, cũng không thể không nhìn đến một đoạn cổ trắng nõn thon dài giữa những lọn tóc rối tung, cũng là chỗ duy nhất trên người Tố Y còn lành lặn. Dưới vành tai

như châu ngọc, nhanh chóng hiện lên một tia đỏ ửng. Tuy rằng chỉ hơi lướt qua, cảnh tượng kia lại tỏa ra một hương vị kiều diễm. Hắn lúc này mới bừng tỉnh, Tổ Y là Tề nhân, sinh trưởng ở phía nam, thập phần coi trọng lễ giáo. Động tác của mình vừa rồi đối bình sĩ Kim Liêu mà nói là thi ân có thể khiến cho bọn họ cảm động đến rơi nước mắt, nhưng trong mắt người tù binh trước mặt này lại là một tầng sắc thái khác.

Ngay khi nghĩ đến điều này, hắn vội vàng thu tay, mỉm cười nói: “Tổ tướng quân thật sự rất cứng đầu, người dù muốn mấy ngày, trăm điều chờ người.” Nói xong xoay người tính rời đi. Chợt nghe Tổ Y nói: “Ta sớm nói qua, mạng của Tổ Y, sớm đã bán cho dân chúng Đại Tề, người không cần uống phí khí lực.”

Hoàn Nhan Tự cũng không quay đầu lại, nhẹ nhàng cười nói: “Một khi đã vậy, xem như trăm ban cho ngục tốt một cái bia ngắm luyện tập, thể lực người tốt như vậy, luôn có thể chống đỡ một trăm tám mươi loại hình cụ.” Nói xong thông dong rời đi. Ngục tốt đang quỳ lúc này mới dám thở ra một hơi.

*

Đôi mắt đã qua mười ngày. Vẫn không thấy có người báo lại tin tức Tổ Y đầu hàng. Hoàn Nhan Tự trong lòng càng trở nên không kiên nhẫn. Hắn thủ đoạn tàn khốc, lại thông minh tuyệt đỉnh, đối đãi với người hắn coi trọng đều vừa ân vừa uy. Úc Thương khi đó hàng phục là bởi thủ đoạn phi thường này của hắn. Đương nhiên, đối đãi Tổ Y, hắn trong lòng hận cực, lại nhân vài lần dụ dỗ chiêu hàng đều bị Tổ Y nhìn như không thấy, cho nên liền đem toàn bộ tâm tư đặt vào nghiêm hình tra tấn.

Thật tâm mà nói, hắn muốn Tổ Y đầu hàng, ý quý hiền tài thật ra không nhiều lắm, chỉ vì Kim Liêu từng nhiều lần thảm bại trong tay người này nên đương nhiên trong lòng nghĩ phải bắt y hàng phục mới cảm thấy hãnh diện. Thế nhưng nhìn thấy y tại hình bộ đại đường chịu nhiều khổ hình lại không khiến hắn vui vẻ mà trong lòng lại phiền táo rất nhiều, rồi dần dần sinh ra một cỗ kính ý.

Đôi mắt sáng khê nâng, một chậu hoa lan trên cửa sổ nhập vào mắt hắn. Chậu hoa này là Úc Thương tiến cho hắn, nhưng hắn cơ bản không thích hoa lan, cho rằng loại hoa này rất ưa chiều chuộng, rất yếu ớt. Nhưng là tâm ý của sủng thần nên không thể vứt bỏ, liền tùy ý đặt ở cửa sổ thư phòng. Ai ngờ trải qua một mùa đông, chẳng những không điêu linh mà lại trở nên tươi tốt, còn nở hoa. Lúc này tinh tế nhìn lại, đóa hoa kia lớn như một chén trà nhỏ, giữa màu trắng lộ ra những nét phớt hồng, có một cỗ phong tình thanh u cao nhã.

Hoàn Nhan Tự đứng lên, đi đến gần, cẩn thận vuốt ve đóa hoa mịn như tơ kia. Chỉ cảm thấy xúc tua ôn nhuận nhẵn nhụi. Không biết sao bỗng nhiên làm cho hắn nhớ tới tình cảnh ngày đó xoa lên đầu vai Tổ Y. Trong lòng không khỏi xao động, thầm nghĩ vết sẹo nơi đầu vai kia sao có thể so sánh với đóa hoa này, nhưng đoạn cổ kia, lại thật trắng nõn nhẵn nhụi tựa như đóa hoa. Lại nghĩ đến y tận bây giờ vẫn không hàng, cao phong lượng tiết, thật cũng không uống là một cốc u lan. Suy nghĩ mông lung thế nào lại tràn ngập hình ảnh của Tổ Y. Lái đi không được, hắn cũng lười miệt mài theo đuổi, lệnh Tử Nông đến hầu hạ thay quần áo, rồi hai chủ tớ mới đi thẳng đến tử lao.

Lúc này mới vừa hoàn hình, ngục tốt cẩn thận đưa hai người đi ra ngoài lao, chỉ thấy Tổ Y cuộn người trên mặt đất, tóc đen thật dài loạn thất bát tao che đi khuôn mặt, chỉ có thể theo thân hình nhìn ra y đã tiêu tụy rất nhiều. Tù phục trên người đã bị hơn mười loại hình cụ xé rách, trong rách nát lộ ra vết thương xanh tím hoặc sưng đỏ, thỉnh thoảng mới có thể thấy được vài mảnh da thịt trắng nõn lạnh lặn, giống như vài đạo tể ngân, không nhìn kỹ căn bản là không nhận ra.

Tử Nông trong lòng đau xót, không đành lòng nhìn, vội cúi đầu quay đi, bắt gặp ánh mắt chủ tử mình gắt gao chăm chú nhìn vào thân hình gầy yếu đi rất nhiều kia, trong đôi mắt tựa như sắp phun ra lửa.

8. Chương 8

Tử Nông tuổi tác tuy nhỏ nhưng sinh trưởng ở chốn thâm cung, lại theo Hoàn Nhan Tự nhiều lần xuất nhập vào chốn quân sĩ nên đối với loại ánh mắt này đã trở nên quen thuộc. Nàng lập tức cả kinh, hướng Tổ Y nhìn lại, chỉ cảm thấy thân mình kia tựa như búp bê vải rách mướp, thế nào lại có thể khiến cho Hoàn Nhan

Tự nảy sinh dục vọng. Huống hồ cũng chưa từng cảm thấy chủ tử hảo nam sắc, vì sao lúc này lại lộ ra ánh mắt như vậy, chẳng lẽ mình lại đoán sai sao? Nàng cũng không hiểu được Hoàn Nhan Tự sao lại thích nam nhân, mà còn là một Tổ Y thiết huyết nam nhi như vậy, thân mình máu tươi đầm đìa này sao lại có thể câu dẫn nhục dục tiềm tàng trong hân.

Hoàn Nhan Tự cực lực khống chế chính mình, thỉnh linh Tổ Y lại ngẩng đầu lên, khi bốn mắt giao nhau, ý chí bất khuất kia vẫn y nguyên. Ý hận còn cao trong lòng khiến hân suýt nữa lập tức vọt vào trong ngực đưa y đặt ở dưới thân, nhìn xem y rốt cuộc còn có thể cứng đầu đến lúc nào. Hân nắm chặt hai tay, khó khăn đè nén xuống. Cầm giận quay đầu, đối Tử Nông ra lệnh: “Đi.” Nói xong cũng không quay đầu lại mà rời đi, thật khiến cho Tổ Y kinh ngạc, thầm nghĩ hân trong hồ lô bán được gì.

Hoàn Nhan Tự cũng không hảo nam sắc, đối với nam phong thịnh hành ở Đại Tề và Kim Liêu, hân mặc dù không bài xích nhưng cũng chưa từng tán thưởng. Hiện giờ lại đột nhiên nhân duyên trùng hợp, việc đối thân thể chịu đủ tra tấn của Tổ Y nảy sinh dục vọng cũng thật làm hân khiếp sợ, mà cũng càng làm hân tức giận. Thầm nghĩ mình nhất định là mấy ngày nay quốc sự quần thân, không có cùng phi tử nào thân cận mới có thể nảy sinh loại tình huống này. Bởi vậy một hồi về cung, liền đi thẳng đến phòng Ngân Cơ tối sùng ái.

Ngân Cơ kia đang cùng bọn nha đầu chơi cờ tìm vui, chợt thấy Đại vương giá lâm, vội không ngừng rửa mặt chải đầu, lại bị Hoàn Nhan Tự một phen giữ chặt, nàng thân là sủng phi Đại vương, cũng là người thông minh, chỉ nhìn ánh mắt của Hoàn Nhan Tự, liền đã sáng tỏ. Vội lệnh tả hữu lui ra, thi triển ra bao dự đoán nhu nói không hết lời, ôm lấy Hoàn Nhan Tự hướng đi sâu vào tấm cung.

Nếu lúc bình thường, Ngân Cơ như vậy thật cũng đủ khiến cho Hoàn Nhan Tự khoái hoạt. Chính là hôm nay không biết vì sao, nhìn gương mặt xinh đẹp trương ra nụ cười quyến rũ làm ra vẻ ta đây kia, hân lại cảm thấy càng thêm phiền muộn. Trong đầu bỗng nhiên hiện lên khuôn thanh tú của Tổ Y. Dung nhan kia mặc dù không diễm lệ bằng mỹ nhân trước mắt nhưng lại luôn có một làn hơi thở trong trẻo nhưng lạnh lùng. Cao ngạo như mai lại không mất nét u nhã như lan. Hai lần môi mỏng kia, cũng không dễ dàng phát ra một tia thanh âm, chính là gắt gao kim nén, bao lời rên rỉ đau đớn cứ bởi quật cường của y mà giữ kín nơi môi, khiến người nghĩ đến vừa hận vừa thương.

Hân si ngốc suy nghĩ, bất giác Ngân Cơ đã cưỡi xuống ngoại y của hân, chính trên người nàng ta cũng chỉ còn một mảnh yếm đỏ, lộ ra nửa thân mình trắng muốt như tuyết, quả nhiên khiến người mơ màng. Nàng còn vừa cười quyến rũ vừa thở dốc nói: “Đại vương mấy ngày nay đều thật bận rộn, cũng không quản nô tì mong nhớ người a.” Nói xong thuận thế nằm ở trong lòng ngực Hoàn Nhan Tự, thật sự là nhuyển ngọc ôn hương, nói không hết mê người.

Hoàn Nhan Tự lúc này lại nửa điểm cảm giác cũng không có, hơn nữa nghe được câu nói kia. Điều hân cần lúc này chính là chinh phục, chinh phục một kẻ khó có thể chinh phục mới là khoái hoạt của con người, Ngân Cơ yêu sủng sao có thể thỏa mãn được hân. Lạnh lùng đẩy ra thân mình mềm mại, hân phiền táo đứng dậy phủ lấy ngoại y, nhìn ánh mắt ngạc nhiên của Ngân Cơ, đành phải tùy tiện nói: “Trẫm bỗng nhiên nhớ tới còn có chút việc trọng yếu, nàng tiếp tục chơi đi. Lần trước thấy nàng thích vòng tay chim trả kia, đêm nay trẫm sẽ lệnh cho Tiểu Thuận Tử đem lại đây.” Nói xong phẩy tay áo bỏ đi, cũng không quản Ngân Cơ vui mừng quá đổi, liền thanh tạ ơn.

Tử Nông vốn tưởng rằng chủ tử tiến vào phòng phi tử, không quá nửa ngày sẽ không đi ra, bởi vậy vội đi tìm Tử Nam nói chuyện. Hoàn Nhan Tự tìm không thấy nàng, liền gọi Tử Lưu đến, phân phó: “Người đi tử lao đem Tổ Y đến đây, trẫm muốn đích thân ngự thẩm y.”

Tử Lưu trong lòng nghĩ y là tướng địch, lại nghĩ y cũng không muốn nói, thì ngự thẩm làm gì. Nhưng thấy vẻ mặt chủ tử mình có khuynh hướng phong vũ dị lai, nào dám động thủ trên đầu thái tử. Vội tự mình tới tử lao, lệnh mấy ngục tốt dẫn theo Tổ Y, vội vàng trở về. Lại thấy Hoàn Nhan Tự lệnh tất cả mọi người đi ra ngoài, nàng lại khó hiểu, vội hỏi: “Đại vương, làm như vậy không được, Tổ Y võ công cao cường, vạn nhất tổn thương ngài.” Còn chưa nói xong, Hoàn Nhan Tự đã cười lạnh nói: “Y nếu có chút bản lĩnh này, trẫm liền nhận ra. Đi ra ngoài. Quy củ của trẫm ngươi còn không hiểu?”

Tử Lưu biết hân từ trước đến nay nói một không hai, không dám khuyên nữa, đành buồn bực đi ra. Vội vàng đi tìm Tử Nông, Tử Nam, cả giận: “Người chạy đến nơi đây khoái hoạt, chủ tử cũng không hầu hạ.”

Tử Nông hì hì cười nói: “Chủ tử đi làm chuyện không cần người hầu hạ kia, còn không cho ta trộm lười một chút sao? Ngài lúc này sớm không biết cùng Ngân Cơ nương nương điên đảo thế nào rồi?”

Tử Lưu ngạc nhiên nói: “Người nói chuyện điên khùng gì vậy? Đại vương căn bản không ở chỗ nương nương. Mới đây lúc ta đang phối được, ngài sai người gọi ta đến, lệnh ta đem Tổ tướng quân mang tiến cung, nói là muốn đích thân thăm vấn, ngay cả ta cũng không cho lưu lại.” Lời nàng còn chưa dứt, liền nhìn thấy đôi mắt mở trừng lớn như chuông đồng của Tử Nông. Ngay cả Tử Nam từ trước đến nay ổn trọng cũng trở nên luống cuống, vội hỏi: “Tử Nông, ngươi có biết Đại vương làm như thế là có dụng ý gì không? Mau nói ta nghe một chút.”

Tử Nông tức giận nói: “Còn nói gì nữa? Nếu không đi sẽ lại trễ mất.” Nói xong liền đứng lên muốn đi, Tử Nam, Tử Lưu liếc mắt nhìn nhau, đang muốn cùng đi ra ngoài, đã thấy nàng lại ngồi xuống, uể oải nói: “Ai, đi thì có khả năng làm gì đây? Chính là Tổ tướng quân đáng thương Ai. Đại vương lúc này là xảy ra chuyện gì? Ngài luôn không thích những chuyện như vậy mà.”

9. Chương 9

Tử Lưu Tử Nam đều gấp đến độ phải nhéo nàng, thúc giục: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, ngươi cũng nói một tiếng đi chứ.” Tử Nông lúc này mới đem tình hình ở tử lao kể lại, cuối cùng ra về từ bỏ nói: “Các người ngắm xem, tình huống này chúng ta phải làm sao đây?”

Ba người các nàng cũng Tử Diễm đang theo Úc Thương công Tề, đều là tỳ nữ tối sủng ái của Hoàn Nhan Tự, đều thông minh lanh lợi, võ nghệ cao cường, thân phận hoàn toàn không đơn giản chỉ là tỳ nữ. Hiện giờ nghe xong loại sự tình này, lại cũng không biết nên làm thế nào cho phải. Hỗn loạn thương nghị một trận, cũng không nghĩ ra chủ ý nào. Tử Lưu vội la lên: “Còn thương lượng cái gì? Tiếp tục thương lượng, Tổ tướng quân ngay cả chút bột xương cũng không còn.”

Tử Nông bĩu môi nói: “Không thương lượng, y có thể còn lại chút bột xương sao? Chúng ta dù nói thế nào, bất quá cũng chỉ là tỳ nữ của Đại vương, cũng không phải Tổ tướng quân. Y mặc dù đáng thương, chúng ta cũng phải làm theo Đại vương a. Đại vương đã có ý này, chúng ta. Chúng ta có lập trường cùng quyền lực gì để ngăn cản đây? Huống chi. Huống chi ngăn cản cũng không ích gì, tính tình Đại vương, các người còn không biết?”

Ba người nhìn nhau, đều biết lời nói Tử Nông tuy là khờ dại, lại rất có đạo lý, không khỏi đều suy sụp ngồi xuống. Tử Nam nói: “Đến tận cùng Tổ tướng quân kia bộ dáng thế nào? Ta chỉ nghe nói có chút thanh tú, không có vẻ thô kệch cùng hào sảng của một đại tướng. Sao mà nay Đại vương phóng đối ba nghìn mĩ nhân cũng không muốn, chỉ muốn y, một ngày kia ta thật muốn tận mắt nhìn xem.”

Không nói đến ba người các nàng ba người ở trong này nghị luận chuyện bất khả tư nghị này. Nói đến Hàn Nhan Tự, hắn thấy Tổ Y mình đầy thương tích, ngược lại cũng không vội bức bách, hắn vốn không phải là người háo sắc, cho rằng việc ân ái, phải chậm rãi, mới có thể tận hưởng lạc thú trong đó. Nếu không sẽ giống như Trư Bát Giới cật nhân tham quả, nhất thời thống khoái lại dẫn đến vô vị. Loại ý tưởng này, thật cũng thập phần phù hợp tính tình kiên nhẫn của hắn. Lúc này trong mắt hắn, người kia đã gây yếu đi rất nhiều, tựa hồ giống kẻ tù binh mặc cho chính mình áp bức, trong lòng lại sớm suy nghĩ vài loại phương pháp, để có thể hảo hảo hưởng thụ niềm thú vị lần này.

Nói đến Tổ Y, bị Hoàn Nhan Tự giữ lại thư phòng, chỉ thấy nơi này thanh u nhả tĩnh, đừng nói đến hình cụ, ngay cả dây thừng cũng không thấy, như thế nào có thể thăm vấn phạm nhân. Hay là hắn vẫn muốn dùng kẻ sách dụ dỗ kia, lại nhìn vẻ mặt trầm như nước của hắn, một chút tươi cười cũng không, tựa như cũng không giống lắm.

Y đang suy nghĩ dụng ý của Hoàn Nhan Tự, đã thấy hắn đi tới, hai mắt bình tĩnh nhìn mình, bỗng nhiên âm trầm cười: “Tổ tướng quân, mấy ngày nay ủy khuất ngươi, sợ là ngay cả tắm rửa cũng không từng làm qua. Nhìn xem thân mình này, nơi nơi đều là vết máu cùng vết bẩn, thật sự là không phù hợp với một nhân

vật cao cao tại thượng như người. Ai, đây đều là sơ sót của trẫm, bất quá cũng không sao, trẫm hiện tại liền hướng tướng quân bồi thường một chút, người đi theo ta.” Nói xong một chưởng bỏ ra gông xiềng nặng nề kia, muốn kéo y hướng đi ra phía sau thư phòng.

Tổ Y càng lúc càng không hiểu dụng ý của hần, chính là với lập trường đối địch, tự nhiên trẫm ổn trạm trứ, không có chút hành động nào đối với y. Kỳ thật y đã chịu rất nhiều khổ hình, lại không được hảo hảo nghỉ ngơi, thể lực sớm chóng đỡ hết nổi, chính là bằng ý chí tuyệt không khuất phục mới có thể vất vả chống đỡ. Hoàn Nhan Tự thật có chút kinh ngạc, hắc hắc cười: “Người đến lúc này vẫn còn có khí lực, thú vị thú vị, như thế rất tốt.” Nói xong vuốt đi những sợi tóc rối trên trán y, bỗng nhiên một tay chặn ngang người y ôm lấy, đi nhanh hướng ra phía sau. Vừa đi vừa nói: “Tổ tướng quân, trẫm chưa bao giờ ôm qua bất kì kẻ nào, ngay cả sủng phi của trẫm cũng không có vinh sủng như thế. Người nên cảm thấy vạn phần vinh hạnh mới phải.”

Tổ Y lần này cả kinh không phải là ít. Y mặc dù không thông phong nguyệt, nhưng cũng biết ôm ấp như vậy thật có chút ái muội. Huống chi Hoàn Nhan Tự còn muốn xem mình như sủng phi của hần, ý đồ này đã thập phần rõ ràng. Chính là y không hiểu được, bộ dáng trước đây của mình so với hiện tại đâu chỉ tốt hơn gấp trăm lần, Hoàn Nhan Tự lại bắt vì sở động, vì sao hôm nay dơ bẩn lôi thôi như vậy lại khiến cho hần vài phần thích thú? Lại nói, y cũng chưa bao giờ nghe nói vị thiếu niên thiên tử này có sở thích nam phong. Chẳng lẽ là chính mình đa tâm sao? Chính là. Chính là.

Tổ Y lặng yên không nói khiến cho Hoàn Nhan Tự mất hứng. Nếu nói, thấy biến không sợ hãi, trong những thần tử của mình cũng có kẻ như vậy, nhưng có thể giống Tổ Y thái sơn băng vu không đổi sắc, chỉ sợ là không có kẻ nào. Liền ngay cả Úc Thương, vốn cũng là một viên danh tướng, so với Tổ Y, tựa hồ cũng kém một chút. Hần nào biết thật ra Tổ Y chính là đoán không rõ dụng ý của hần, không muốn vọng tự ngôn động, thất vu thân phận mà thôi.

Cho đến đi vào phía sau thư phòng, nơi đó quả nhiên có một cái bể to, bốn phía đều có rèm che phủ, ở xa đã có thể thấy nhiệt khí bốc lên. Hoàn Nhan Tự cũng không quan trọng chuyện hưởng thụ, bởi vậy này bể này so với trong hoàng cung Đại Tề, tựa kém một phần hoa lệ, chính là hơn vài phần hào phóng trang trọng. Mấy cung nữ sớm đã quỳ xuống. Hoàn Nhan Tự lại phát tay lệnh các nàng đi xuống, lại nói không có lệnh của trẫm thì không được tiến đến quấy rầy.

Tổ Y chỉ cảm thấy trước mắt một trận mê muội, lời này nói Hoàn Nhan Tự thật ái muội vô cùng, ngay cả ánh mắt của những cung nữ này nhìn y đều kinh hãi không ít, chẳng lẽ. Chẳng lẽ chính mình thế nhưng bất hạnh đoán trúng? Y làm sao cũng thuyết phục không được mình, chỉ cảm thấy với cá tính Hoàn Nhan Tự, tuyệt đối không thể lại làm loại chuyện này.

Chính là tuy rằng không thể tin được, nhưng vì tình thế bức bách, Tổ Y nhưng cũng không thể không giãy dụa, chính là thân ở trong vòng tay Hoàn Nhan Tự, toàn bộ không có nơi mượn lực, còn chưa đá được vài cái, Hoàn Nhan Tự sớm đã cười trên tức, “Bôm” một tiếng, đưa y cả người vẫn còn y phục ném vào bể nước vừa sâu vừa lớn.

Tổ Y thỉnh linh uống mấy ngụm nước, lại nghe Hoàn Nhan Tự ở trên bờ cười ha ha nói: “Tổ tướng quân cứ việc yên tâm, nước này là nước suối dẫn từ hậu viện, tuyệt đối sạch sẽ. Có tác dụng cường thân kiện thể, uống nhiều một chút đối với người chỉ có ưu đãi, có lẽ còn tăng vài phần khí lực, nói không chừng còn có thể vùng vẫy trong vòng tay trẫm mấy cái.” Nói xong liền cởi bỏ ngoại y, cũng đem thân mình cường tráng màu đồng “Đồng” một tiếng nhập vào trong nước. Nước bể văng tung tóe, phủ lên đầy mặt và đầu cổ Tổ Y. Mái tóc đen rối tung lúc trước giờ ướt đẫm, dính vào vai vào lưng, thật có vẻ mềm mại đi rất nhiều.

10. Chương 10

Tổ Y theo bản năng lùi lại mấy bước, trong đôi mắt lần đầu mất đi nét vân đạm phong thanh thường trực, đề phòng nhìn Hoàn Nhan Tự. Thân mình tinh trắng không có một vết sẹo kia, tựa như con báo đen mạnh

mẽ tao nhả nơi rừng sâu. Loài động vật ấy y chỉ từng nhìn thấy một lần trong lần săn bắn của hoàng gia, thật thích hợp để diễn tả tên nam nhân trước mặt này.

Hoàn Nhan Tự trong mắt lóe ra ánh hưng phấn điên cuồng, đi từng bước về phía trước, tiến sát lại gần. Vừa bước vừa nói: “Ồ trong này sao lại mặc y phục? Huống chi y phục của người đã rách nát như vậy, mặc hay không mặc cũng không khác biệt gì. Hay là Tổ tướng quân muốn trẫm tự mình tháo thắt lưng cởi y phục cho người sao? Ha ha ha, người thật hiểu được lạt mềm buộc chặt.”

Tổ Y bị hấn ép đến bờ ao, lại nghe những lời nói vô sỉ kia, trên người không khỏi run rẩy, biết chính mình đã bất hạnh đoán trúng. Tay y đặt ở mép hồ, gắng giữ bình tĩnh nói: “Đại vương từ trước đến nay tác phong nghiêm cẩn, xin thỉnh tự trọng. Sĩ khả sát bất khả nhục, loại thủ đoạn dâm tiện này, ngài không thể làm được.”

Hoàn Nhan Tự nhếch mày, chậm rãi nói: “Tác phong nghiêm cẩn? Ha hã, thật sự là chê cười, Tổ tướng quân kinh nghiệm sa trường, vì quốc sự vất vả, chỉ sợ còn chưa chạm đến phong nguyệt. Nhưng người có nghe qua kẻ nào là quân vương lại có tác phong nghiêm cẩn? Trẫm đơn giản là không như Tề chủ hoang dâm thôi, bốn chữ tác phong nghiêm cẩn này, thật sự không dám nhận.”

Tổ Y thật hoài nghi Hoàn Nhan Tự trước mắt có phải hay không là người khác giả trang. Nhìn thấy hấn ngôn ngữ lỗ mắng, ánh mắt trêu tức, không phải vẻ tiêu li tàng đao lãnh khốc gian trá ban đầu. Chính là những thứ khác có thể giả nhưng giờ tay nhắc chân kia đều có khí thế bá chủ, bất luận kẻ nào cũng đều không bắt chước được. Y lúc này đã không còn nơi nào lui nữa. Hoàn Nhan Tự cũng không lo lắng, tiến từng bước một, Tổ Y đành phải nắm chặt hai tay chuẩn bị chống cự, tuy biết thể lực mình đã hao hết, thật sự không có đường sống. Nhưng y đường đường bảy thước nam nhi, làm sao có thể chịu nhục như thế, huống chi, cùng lắm thì chết. Y đã bị bắt, vốn là không còn thể diện mà sống tạm trên thế gian. Chỉ vì sợ khiến Hoàn Nhan Tự tức giận, hấn sẽ đổi binh lính của mình hạ sát thủ, mới chịu khổ đến nay. Chết đối với y mà nói chính là được giải thoát.

Trong đầu y ý nghĩ này thoáng vụt qua, hai mắt không chớp mà nhìn chằm chằm từng động tác của Hoàn Nhan Tự. Lúc này hai người dần dần tiếp cận, thấy thân mình hấn trầm xuống nước, Tổ Y còn chưa tỉnh ngộ, dưới chân đã bị một cỗ cường lực kéo lấy, nhất thời chìm xuống bể, nuốt một ngụm nước lớn. Tiếp theo một đôi bàn tay to lớn mạnh bạo gắt gao ôm lấy lưng y, bùm một tiếng, hai người lại cùng trôi lên mặt nước, bên tai vang lên tiếng cười đắc ý của Hoàn Nhan Tự: “Ha ha ha, lần này đã bị trẫm bắt được.” Lời còn chưa dứt, đôi tay đã hành động, một phen kéo lấy y phục ẩm ướt rách nát của Tổ Y, ném đi rất xa.

Tổ Y trong lòng trầm xuống, lập tức nhận thấy một đôi bàn tay trơn ướt như cá bắt đầu cẩn thận vuốt ve vết thương trên người y, y từ nhỏ đến lớn, chưa từng chịu qua nhục nhã như vậy. Khí huyết dâng lên, hai hàm răng cao thấp dùng sức, liền muốn cắn lưỡi tự sát.

Đột nhiên bàn tay kia trong chớp mắt đã thay đổi phương hướng, nháy mắt liền nắm lấy cằm y, Hoàn Nhan Tự thu hồi thái độ bốn cột, ánh mắt lạnh lùng như đáy hồ ngày thu, ngữ khí cũng khôi phục vẻ lãnh liệt: “Tổ tướng quân, người thật sự muốn trẫm học tập tiên nhân bạch khởi, hãm sát toàn bộ tù binh sao? Nếu như vậy không có vấn đề gì, trẫm lập tức truyền lệnh Úc Thương, lệnh cho hấn đem hai mươi vạn tù binh trong tay lập tức xử tử. Còn có dân chúng Đại Tề, cũng không cần phải quan tâm, Kim Liêu ta dân phong thuần phác, dân số đông đúc, chịu khổ mấy năm nay, vừa lúc dời đô đến Đại Tề, hưởng một chút cảm tử phồn hoa của vùng đất phía nam này. Đúng rồi, trẫm thuận tiện báo cho người một tiếng, đại quân Úc Thương đã đến Trường Giang, tên hoàng đế kia của các người bỏ lại đô thành, còn mang theo mấy đại thần tâm phúc cùng ái phi chạy trốn tới Tô Châu. Còn lấy Tô Châu để xây dựng tiểu triều đình. Úc Thương hiện tại đang nghỉ ngơi và hồi phục binh mã, chuẩn bị nam hạ. Tổ tướng quân, tù binh thêm dân chúng, tổng cộng cũng có mấy trăm vạn người, người không để ý tới, trẫm cũng không cần gì phải chiếu cố đến họ, chính người tự lựa chọn đi.” Nói xong chậm rãi buông lỏng tay ra.

Tổ Y thấy khóe miệng hấn vẫn treo một mặt ý cười trào phúng, hiển nhiên là hấn biết chính mình không thể vì bản thân mà gây tai họa lớn cho tù binh cùng dân chúng Đại Tề. Y cố gắng trấn tĩnh, nỗ lực trầm giọng nói: “Ta từ trước đến nay kính người là một minh chủ, mặc dù ta chết, ta tin tưởng người cũng sẽ không làm ra loại chuyện tình không ích lợi gì cho mình. Chẳng lẽ người không sợ trời cao tức giận, quỷ thần báo ứng sao?” Y trong miệng mặc dù nói như thế, đáy lòng cũng không ôm hy vọng lớn gì. Bởi vậy vội vàng thừa dịp vừa khích tướng vừa đem thân mình rời khỏi vòng tay Hoàn Nhan Tự.

Hoàn Nhan Tự hừ một tiếng, một phen lại ôm hãm lấy y, trịnh trọng nói: “Tổ Y người nghe đây, Hoàn Nhan Tự ta không tin thiên địa quỷ thần. Binh lính Đại Tề các người, trừ hơn mười vạn người theo người ra, còn lại quả thực không chịu nổi một kích, trăm cũng không cần. Mà thuộc hạ của người, theo người chinh chiến nhiều năm, trung can nghĩa đảm, có mấy người thật tình quy thuận, không công dưỡng những người này, cũng chỉ là lãng phí lương thực của trăm. Một cái mạng của người, quả thật không đáng lấy bao nhiêu sinh linh đó trao đổi. Nhưng người nếu không hàng liền chết, trăm cả đời này tiếc nuối, hội khiến cho cuộc sống ngày ngày của trăm khó chịu. Cho nên Tổ Y, người phải biết rằng, trăm hoàn toàn có thể xuống tay, nếu không cơn phẫn nộ của trăm tuyệt không nhẹ nhàng.”

Tổ Y nhìn ánh mắt bình tĩnh đến lãnh khốc của hắn, trong lòng chỉ cảm thấy bị phần muốn chết, oán hận nói: “Người nếu muốn khiến ta hàng, cứ việc xuất ra thủ đoạn quang minh chính đại, hiệp bức như vậy quá mức dễ tiện, ngay cả thanh danh của người cũng bị vậy bẩn, ta cũng thật khinh thường người.”

Hoàn Nhan Tự cười lạnh nói: “Phàm là thủ đoạn, còn gì chú ý quang minh chính đại hay dễ tiện vô sỉ. Quan trọng là ... trăm muốn đặt người ở dưới thân, nghe thấy người cầu xin tha thứ. Người hàng hay không hàng, hôm nay đều phải lấy thân toại nguyện trăm.” Nói xong đột nhiên cúi người xuống, cướp lấy đôi môi đỏ mọng mà hắn thêm nhỏ dãi đã lâu kia, cũng đoạt đi lấy hơi thở dốc của Tổ Y.

11. Chương 11

Tổ Y từ nhỏ sinh ra trong dòng dõi thư hương, thập phần coi trọng lễ giáo, còn chưa hôn phối đã lãnh binh xuất chinh, ở trong quân doanh cũng thập phần giữ mình trong sạch, cũng không tới lui với quân kỹ, bởi vậy tuy là thanh niên nam tử, lại thật không mấy hiểu thứ tư vị tình ái. Lúc này bị Hoàn Nhan Tự cưỡng hôn, trong đầu chỉ cảm thấy “ông” một tiếng, hình như có vô số sao kim bay múa. Do không rõ loại hôn môi này là thế nào, chỉ là bằng trực giác đại khái đoán rằng đó là cử chỉ xấu xa. Bởi vậy hai tay dùng sức, liều mạng muốn đẩy ra thân mình càng lúc càng cúi thấp xuống kia.

Hoàn Nhan Tự đối với phản ứng của y càng trở nên hứng thú. Hắn thấy Tổ Y không có chút kỹ năng hôn, thậm chí ngay cả tránh né cũng không biết phải làm thế nào, hiển nhiên rõ y đối với tình ái chỉ như tờ giấy trắng. Một nam nhân như hắn, tính độc chiếm mãnh liệt, nặng lòng ích kỷ. Lần đầu tiên của Tổ Y là thuộc về hắn, sao lại không khiến hắn vui sướng, càng trở nên hưng phấn, đơn giản đem Tổ Y đặt ở bên cạnh bể, nửa thân mình trăm ở trong nước, tay hắn đã muốn ở trong bể cỡi đi chút y phục còn lại trên người Tổ Y.

Tổ Y bị hắn áp chế, thân hình vốn so với hắn gầy yếu hơn, lại thêm thể lực cạn kiệt, mặc cho giấy dựa thế nào cũng chỉ có thể nghe thấy trong nước có những âm thanh mỏng manh. Dần dần liền có một tia đỏ tươi theo bọt nước lan ra, nguyên lai là vết thương trên người còn chưa khỏi hẳn, vì hai người bọn họ dần co mà bị rách toạc. Ngâm người trong nước nóng, đau tận tâm can. Mỗi Hoàn Nhan Tự vừa mới rời đi, y liền nhin không được mà buột ra một tiếng rên rỉ.

Hoàn Nhan Tự ngẩn ra, hay đã sai lầm rồi, thậm chí y sao lại dễ dàng động tình như vậy. Chợt thấy hai hàng lông mày y chau lại, môi mím lại thành một đường, hình như có vẻ thống khổ, lúc này mới nhìn làn nước, chỉ thấy tơ máu cuộn cuộn không ngừng hướng về phía trước lan ra, vội cúi đầu xem xét miệng vết thương, thấy cũng không thật lớn, chỉ là có nhiều vết thương, hẳn là không gây ngại cho tánh mạng. Lúc này mới yên tâm. Vừa muốn rướn người lại bị Tổ Y tìm khoảng không một cước đá vào ngực, nhất thời ngã nhào trong bể. Người trước mắt vội vàng xoay người, hướng ra phía sau mà trốn. Hắn trong lòng khí hận trào lên, một phen kéo lấy mớ tóc dài trong nước, hung hăng túm kéo trở lại.

Tổ Y bị đau, thân người lại bị giam cầm trong lồng ngực Hoàn Nhan Tự, lại thấy sắc mặt giận dữ của đối phương, còn chưa kịp tránh, trên mặt sớm đã trúng một cái tát. Tiếp theo hắn hung hăng chìm đầu y xuống nước, y không thể hô hấp, lại uống mấy ngụm nước, được thả ra, một lát sau lại bị ấn xuống, như thế lặp lại nhiều lần, thân thể Tổ Y vốn đã suy yếu, lúc này rốt cuộc chịu không nổi tra tấn như vậy, dần dần không hề giấy dựa. Hoàn Nhan Tự vừa muốn nhìn xem thì thấy y đã sớm ngất đi.

Thế là mặc xong quần áo, kêu mấy cung nữ đến, Hoàn Nhan Tự lạnh mặt nói: “Đem y tắm rửa, vết thương không cần băng bó, làm xong việc thì thay nước trong bể, rồi đi tắm bồn. Hừ, một Tổ Y nhỏ nhỏ, tắm không tin không hàng phục được, tắm có nhiều thời gian để mà chậm rãi đùa với y, tới tận khi y nghe lời mới thôi.”

Các cung nữ thấy ngữ điệu hần âm ngoan vô tình, biết hần đã thật nổi giận, muốn hảo hảo dạy dỗ tù binh này, không khỏi đều sợ tới mức câm như hến. Hoàn Nhan Tự phẩy tay áo bỏ đi, các nàng ở lại vội thay Tổ Y tẩy trừ.

Hoàn Nhan Tự trở lại thư phòng, chỉ thấy Tử Nông, Tử Nam, Tử Lưu đều ở nơi này, thấy hần, một đám sắc mặt khó xử, lắp bắp không biết nên như thế nào há mồm. Hần nhướn mày, lạnh lùng nói: “Xảy ra chuyện gì? Các người có chuyện gì? Đều chạy đến nơi đây?”

Tử Nông rút cuộc nhanh mồm nhanh miệng, lại cạy hần ngày thường sung hạnh, nghe vậy liền ngẩng đầu lên nói: “Chủ tử, Tổ tướng quân đâu? nô tỳ là muốn hỏi một chút có thể đưa y quay về tử lao không?”

Hoàn Nhan Tự không giận mà còn cười, nói: “Chuyện này không cần người quan tâm. Y vẫn còn ở trì phía sau tắm rửa, tắm còn không có ngự phẩm xong đâu.”

Tử Nông kinh hãi, lỗ miệng nói: “Sao? Chủ tử còn chưa ăn xong? Thế ngậm mình ở trì là thế nào? Chẳng lẽ chỉ cùng với y nhập dục thôi sao?” Vừa dứt lời, nhìn thấy ánh mắt sắc như kiếm của Hoàn Nhan Tự, lúc này mới kinh hãi phát giác chính mình nói lỡ, vội hắc hắc cười: “Cái kia. . . . Nguyên lai chủ tử chỉ dùng thủy hình, nô tỳ ngu dốt, lại không nghĩ tới điểm này, vậy chủ tử, bọn nô tỳ ra ngoài, ngài chậm rãi ngự phẩm, có việc gì phân phó, lại sai truyền nô tỳ.” Nói xong sợ tới mức hơi hơi thè lưỡi, kéo lấy hai người kia rời đi.

Hoàn Nhan Tự tức giận hừ một tiếng, cầm lấy một quyển sách tùy ý lật xem, cũng tâm phiền ý loạn. Hần từ trước đến nay tâm cao khí ngạo, không ngờ Tổ Y này nhuyển ngạnh đều không chịu, không thể hàng phục cũng thật ngoài dự đoán. Sao không khiến hần tức giận. Cho đến khi một cung nữ tiến vào tắm bồn hết thấy đã làm thỏa đáng, hần mới phát hiện, mình đã xem quyển sách kia cả canh giờ.

Một lần nữa trở lại trì, chỉ thấy Tổ Y vẫn chưa tỉnh, hần ngẩng đầu nhìn cung nữ bên cạnh. Sợ tới mức người kia vội quỳ xuống nói: “Khởi bẩm chủ tử, y tỉnh lại một lần, vừa đánh vừa đá, bọn nô tỳ không làm sao được, đành dùng mê hương, vì vậy vẫn chưa tỉnh lại.”

Hoàn Nhan Tự gật gật đầu, cũng không trách cứ, tính tình Tổ Y, hần sao lại không rõ, lúc này thấy trên người y chỉ có một kiện dục bào, nhắm chặt hai mắt nằm ở trên ghế dài bên cạnh bể, tóc đen thật dài đã chải vuốt chỉnh tề, có vài lọn rơi trước ngực, qua khe hở, một đôi thù du xinh đẹp như ẩn như hiện, tuy rằng trên người vẫn đầy vết thương như trước, lại vẫn chọc người mê mông. Hần nhất thời chỉ cảm thấy hạ khổ nổi lên trận lửa nóng, không khỏi “ùng ục” nuốt mấy khẩu nước miếng.

12. Chương 12

Các cung nữ không đợi phân phó, tất cả đều thức thời mà lui ra. Hoàn Nhan Tự lúc này mới đi tới bên cạnh Tổ Y, cẩn thận bế y lên, nhìn thấy làn môi mỏng ngày thường quật cường khiến kẻ khác nghiêng rằng kia hơi nhếch lên, hiện ra một tia nhu hòa, sắc mặt vẫn vì chịu qua khổ hình mà tái nhợt nhưng hai gò má vì thủy khí mà nhiễm một mặt đỏ ửng, lông mi thật dài xếp lại như hai cây quạt nhỏ. Toàn bộ dung nhan vì vậy mà tức khắc trở nên ôn nhu đáng yêu không ít, khiến cho người ta không thể tin được đây lại là Tổ Y tướng quân bách chiến bách thắng trên sa trường.

Hoàn Nhan Tự vươn tay, vuốt ve chiếc cổ bóng loáng của y, trong giây lát lại chạm tới vết sẹo kia. Hồi tưởng đến tình cảnh trong ngục ngày đó, trong lòng hần rung động. Lại cúi người xuống chiếm lấy hai cánh hoa khẽ nhếch kia. Lúc này Tổ Y vô lực phản kháng càng khiến cho hần tận hưởng một phen, khẽ liếm khẽ mút. Một bàn tay cũng không ngần ngại, trườn đến hai điểm hơi nổi lên nơi ngực, đùa giỡn xoa nắn.

Chính khi hần trầm tụy trong phong cảnh kiều diễm liền nghe thấy bên tai vang lên một tiếng than nhẹ, biết Tổ Y sắp tỉnh lại, không khỏi chán nản than một tiếng, đôi cánh tay ôm chặt lấy lưng người trong lòng, quả nhiên thấy Tổ Y hơi hơi giương mắt, ánh mắt mông lung khiến hần nhìn mà hồn phách trì đãng, suýt nữa không kiềm chế được mà lập tức vỗ lấy.

May mà Tổ Y lập tức tỉnh táo lại, Hoàn Nhan Tự thấy y vì tức giận mà hai má đỏ bừng, bàn tay đang đùa bỡn khóa chu anh không khỏi càng thêm dùng sức. Vừa cười vừa nhìn y, chậm rãi nói: “Người chuẩn bị sẵn sàng rồi sao? Trẫm đang có chút không chờ được.” Nói xong liền kéo thân người Tổ Y về phía trước, chính là để cho cánh mông kia áp trên thứ sớm hưng phấn mà sắp dâng trào của mình.

Tổ Y chưa từng trải phong tình, nhưng cũng biết lời nói kia có ý tứ gì, lập tức mặt đỏ lên, vừa liếc mạng giấy dựa thân mình vừa mắng lớn tiếng: “Hoàn Nhan Tự, người vô sỉ, người không bằng cảm thú, người. Người. Người.”

Hoàn Nhan Tự cũng không nổi giận, cái tay kia cuối cùng rút ra khỏi ngực Tổ Y. Tổ Y còn chưa kịp thở phào thì lại phát hiện hần nguyên lai là đang tự cởi khóa tử. Nghe hần cười dài nói: “Mắc đi, người mắc càng nhiều càng khó nghe, trẫm càng hưng phấn, bất quá những lời này cũng đã cũ, chẳng lẽ không có một chút ý mới gì sao?” Nói xong lộ ra trần bính cự đại của bản thân, ở bên cánh mông trần trụi của Tổ Y mà khê cọ.

Nếu không phải lúc này, không phải nơi đây, không phải người này, Tổ Y nhất định than khóc mà cầu xin tha thứ, y nằm mơ cũng không từng nghĩ vận rủi như vậy sẽ rơi xuống người mình. Nhưng cuối cùng, ngược lại y không biết nên nói lời gì, miệng nửa há ra, một chữ cũng không nói ra được.

Hoàn Nhan Tự nhìn đôi môi đỏ mọng kia, trong bụng một phen hỏa thiêu càng vượng, nắm chặt thân mình không thể động đậy kia, cúi đầu, ở trên đầu vai mượt mà của Tổ Y dùng sức cắn xuống, hạ thân cũng như nghe theo suy nghĩ của chủ nhân, tìm kiếm khe hở giữa hai phiến mông, tại lối vào đào nguyên mà cọ xát. Bỗng nhiên dùng sức động thân một cái, chỉ nghe Tổ Y kêu thảm thiết vài tiếng, vật cự đại kia liền mạng đâm vào, nhưng cuối cùng ngay cả phần đỉnh cũng không tiến vào được.

Tên đã trên đây, cho dù Hoàn Nhan Tự có thể ẩn nhẫn, bất cấp sắc, lúc này cũng không thể nhịn, hần quỳnh lên, càng phát ra hết sức hút cắn một đôi quả thực chịu đủ tra tấn nơi ngực kia. Nước xa sao có thể cứu được lửa gần, khổ hạ không chịu thua kém dồn lực thúc vài cái, chỉ là Tổ Y lần đầu hầu hạ, nơi hậu đình chưa trơn bóng, sao có thể dễ dàng hòa hợp. Y đau đến mức đầu toát mồ hôi như mưa, Hoàn Nhan Tự cũng không kém, gương mặt đã ngẹn đỏ.

Chính vào lúc đang quấn chặt lấy nhau, liếc mắt một cái thoáng nhìn môi đỏ mọng mím chặt của Tổ Y, trong lòng Hoàn Nhan Tự liền động. Ngày xưa khi cùng phi tử giường đệ chi hoan, cũng có người vì muốn làm hần hài lòng, dùng miệng phụng dưỡng, danh viết ‘xuy tiêu’, nhưng cũng thập phần thoải mái thích ý. Hiện giờ hậu đình Tổ Y thật chặt, hần lại chờ không được, xem ra thật đúng là thời điểm nên xuy tiêu. Chỉ không biết người dưới thân này khi thoải đích thì lộ hỏa thuần thanh nhưng công phu ‘xuy tiêu’ sẽ như thế nào.

Nghĩ đến đây, trên mặt hần không khỏi lộ ra tươi cười. Tổ Y đang bị hần tra tấn dục sinh vô lộ, dục tử vô môn, chợt thấy hần quay thân mình lại, y còn tưởng rằng Hoàn Nhan Tự không thể cùng mình giao hoan, mất kiên nhẫn mà buông tha cho. Chính khi trong lòng cảm kích lão thiên gia, không ngờ phát giác cự trụ cự đại đáng sợ kia ở trước mặt gần trong gang tấc, thậm chí còn va chạm vào bên miệng y.

Y kinh hãi ngẩng đầu, đã thấy mặt Hoàn Nhan Tự đầy hân hoan nói: “Tổ Tổ, hậu đình người thật chặt, xem ra cần trầm hảo hảo khai phá một phen, chính là trẫm lại chờ không được, chỉ có thể ủy khuất người dùng cái miệng nhỏ nhắn này, một chiếc lưỡi hồng giúp nó tiết tiết phát hỏa.” Nói xong đè đầu y hướng đến vật cự đại đang run run kia.

Dù là Tổ Y kinh nghiệm sa trường, thấy biến không sợ hãi, lúc này cũng sợ tới mức hồn bay lên trời, cái thứ dơ bẩn như thế, lại muốn y dùng miệng. Y làm sao có thể chấp nhận. Hoảng sợ ô ô vài tiếng, y cũng không dám há mồm, sợ một khắc không cẩn thận, thứ kia sẽ tiến vào. Hai cánh tay vô lực lúc này cũng liều mạng đánh về phía Hoàn Nhan Tự, nhưng một chút tác dụng cũng không có, ngược lại khiến hần càng thêm dục hỏa đốt người, đem một bàn tay dùng sức bóp lấy miệng y, đem vật cự đại kia đẩy vào.

13. Chương 13

Rất nhiều sự tình không phải phản kháng là có thể thoát được. Tổ Y hiện tại rơi vào hoàn cảnh bi thảm như vậy, đầu lưỡi tiếp xúc với thứ cương đồ kia, khiến cho y trào lên cảm giác buồn nôn, chính là đối bụng vài ngày, ngay cả toan thủy đều phun không được, chỉ có thể nôn khan. Hoàn Nhan Tự cũng không để y nguyện ý, ấn giữ đầu y, cho đến khi nửa nam căn đều đã tham tiến vào trong miệng của y. Tóc đen mềm mại rơi xuống, nhẹ nhẹ từng đợt từng đợt rơi xuống nơi đại thối âm bộ, tồ tồ ngứa ngứa thập phần thoải mái, càng khiến cho cự vật đã nhồi vào trong Tổ Y vì kích thích mà lại trương lớn vài phần.

Tổ Y trước mắt u tối, đầu óc nóng bừng, trong lòng sợ hãi, theo bản năng hung hăng cắn xuống. Chợt nghe thanh âm ác ma Hoàn Nhan Tự ở bên tai vang lên: “Đừng bức trầm hành hạ tù binh đến chết a.” Một câu này so với lời chú căn cô của Đường Tăng càng hiệu quả hơn, động tác cắn răng cứ như vậy dờ ra. Thứ giữa hai môi đã sớm rục rịch, còn khe trừu sáp, lại xâm nhập tới yết hầu y. Y không thể nuốt cũng không có thể phun, hai phiến môi mỏng trương thành hình trứng, vài đạo chỉ bạc theo khoe miệng rĩ xuống, nhiễm vào chiếc cổ sạch sẽ.

Hoàn Nhan Tự mặt nhăn mày nhí, Tổ Y một chút kinh nghiệm cũng không có, so với các phi tử thủ đoạn cao siêu của hắn thật sự là cách biệt một trời một vực. Nhưng chính hắn không biết vì sao mà lại cảm thấy được so với thời điểm kia còn muốn thống khoái lâm li. Chính là cứ như vậy cũng không phải biện pháp, trong bụng phảng phất như có mấy trăm ngọn đuốc kêu gào phải phóng xuất. Hắn thở dài, ngón tay đẩy ra cánh môn vốn tề hoạt lúc này lại che kín bởi các vết thương xanh tím, đầu ngón tay đặt ở lõi vào hậu đình, ôn nhu nói: “Tổ Tổ, người làm theo lời trầm, bằng không sẽ khiến cho người dùng nơi này thỏa mãn trầm. Chính người lựa chọn đi.” Nói xong ngón tay nhẹ nhàng nhấn vào. Ngón tay kia dài nhỏ mềm nhẵn, tất nhiên không thể thô to như nam căn, vì vậy tuy rằng tiểu huyết vẫn siết chặt nhưng vẫn dễ dàng lọt vào.

Tổ Y trước nay vững tâm như thiết, lúc này trong mắt cũng khó mà không lệ quang lờ lờ, chính là quật cường không chịu rơi xuống. Cảm giác hậu đình bị dị vật xâm chiếm khiến cho toàn thân y đều căng thẳng. Tình cảnh trước mắt đã không cho phép y lựa chọn, chỉ có hai con đường mà dù thế nào cũng là chuyện tình đáng hổ thẹn, y thật không biết mình nên chọn cái nào.

Hoàn Nhan Tự làm như nhìn ra tâm tư của y, nhẹ giọng cười nói: “Người nếu ngoan ngoãn nghe lời, tối nay trầm liền từ bỏ khoái hoạt. Nếu không chịu hảo hảo phụng dưỡng, đợi dùng cái miệng hồng nộn này của người xong, lại dùng hậu đình của người, dù sao trầm một thứ cũng không muốn buông tha.” Nói xong lấy ngón tay tại dùng đạo chặt hẹp nhẹ đâm vài cái, lập tức cảm giác được thân mình Tổ Y trở nên run rẩy.

“Người là muốn chọn về đầu phải không?” Hắn vỗ nhẹ nhẹ vào cánh môn co dãn của Tổ Y. Thật lâu sau mới thấy y gian nan hơi hơi gật gật đầu, một giọt lệ cuối cùng vì quá mức nhục nhã mà rơi xuống, nhanh chóng thấm vào tóc, khiến cho Hoàn Nhan Tự trong lòng không khỏi lại trôi lên vài phần yêu thương, một thứ suy nghĩ hỗn loạn mà chính hắn cũng nói không rõ. Dem cự vật kia từ cái miệng nhỏ nhắn hồng diễm rút ra một chút, hắn kiên nhẫn chỉ dẫn: “Người trước dùng đầu lưỡi tại phần đỉnh lướt khắp, đợi cho ta tiến vào bên trong, sau liếm hút căn hành. Động tác phải nhẹ, không thể dùng răng nanh, nếu cắn trầm đau, người đừng mơ tưởng sống yên ổn. Nếu làm thật tốt, trầm liền cho người một lần xa xa nhìn thấy binh sĩ của người.”

Này một phen vừa dỗ vừa dọa, cưỡng bức dạy dỗ cũng nổi lên một điểm tác dụng. Hoàn Nhan Tự buồn cười nhìn Tổ Y gian nan nâng đầu, ánh mắt giống như muốn phun ra hỏa trừng trừng nhìn hắn. Hơi hơi giật giật môi, rồi một cảm giác thanh lương lướt qua trụ thể nóng như lửa, trong nháy mắt lại tan mất. Hắn đem mặt kề sát khuôn mặt như ngọc của Tổ Y, nhẹ nhàng thổi khí nơi làn mi dài của y, ha ha cười nói: “Làm không tồi, chính là còn chưa đủ, tiếp tục a. Chậc chậc, ánh mắt này thật hảo, như sắp đốt cháy trầm vậy.”

Tổ Y nhin nửa ngày, mới cuối cùng không chế ý nghĩ đem thứ trong miệng kia cắn đứt. Cổ nén hổ thẹn trong lòng, cái lưỡi đình hương gian nan xoay tròn chung quanh cự vật thô to kia. Lại phát hiện thứ này càng lúc càng trương to. Y đang sợ hãi không biết phải làm sao thì nghe được tiếng Hoàn Nhan Tự kìm lòng không được mà than nhẹ truyền đến từ phía trên, mới tỉnh ngộ tên địch nhân đáng giận này chính là

đang thoải mái. Đầu càng bốc nhiệt, thậm chí ta không dám cắn đứt nó, chẳng lẽ còn không dám cắn một ngụm sao? Dù sao thứ kia cũng đã ở trong miệng, răng nanh lại xếp hai hàng, ngẫu nhiên phạm một chút sai lầm thì có gì là không thể. Mắt thấy thứ đáng giận kia ngày càng trưởng to hơn, làm miệng y sinh đau, y không chút do dự, hàm răng sắc bén cắn một ngụm thật mạnh lên hành thể, lại nhanh chóng nhả ra, hai mắt thị uy nhìn Hoàn Nhan Tự.

14. Chương 14

Hoàn Nhan Tự kia như đang ở trên mây, cái miệng sinh sát của Tổ Y làm cho hắn cảm nhận được khoái cảm chưa bao giờ có được, đó là cảm giác thỏa mãn nhục dục cùng với khoái hoạt của sự chinh phục, là cảm giác chưa có bất luận kẻ nào từng mang đến cho hắn. Tâm tình một trận kích động, nơi hạ phúc tựa hồ như có trăm ngàn hỏa long muốn dâng trào. Đang ở khoảng khắc khẩn yếu, sắp đến cao trào, bỗng nhiên nơi tử mệnh truyền đến một trận đau nhức, đau đến mức hắn “Oa nha” hét thảm một tiếng, lại nhìn Tổ Y chính là trầm tĩnh ngẩng đầu nhìn hắn, chậm rãi phun ra nam căn của mình, lạnh lùng nói: “Thực xin lỗi, ta với điều này quá mức xa lạ, nhất thời sai lầm.”

Lần này liền khiến cho Hoàn Nhan Tự tức giận, biết rõ là Tổ Y nói dối, rồi lại không có chứng cứ, nhất là cảm giác từ trên mây mà rơi xuống hồ sâu vạn trượng là tư vị nín thở mà hắn cả đời này chưa từng chịu qua. Một phen túm lấy mái tóc dài của Tổ Y, hung tợn nói: “Là như vậy sao? Không sao, trước lạ sau quen, trăm sẽ hảo hảo dạy ngươi.” Nói xong cũng không đợi y phân trần, vẫn đem vật nơi dưới khổ đẩy vào trong miệng của y, một bàn tay nắm lấy miệng y, thứ trần bính kia liền hết sức ở khoang miệng mềm mại của Tổ Y mà đâm thẳng về phía trước.

Tổ Y cũng không cam yếu thế, y xử vụ liệt thế, lại liều mạng tìm cơ hội lấy răng nanh làm vũ khí, tiếp xúc thứ mặt ngoài cứng rắn nhưng kì thực rất non mềm kia. Hoàn Nhan Tự chán nản, một bàn tay dùng sức ấn giữ y, tay kia thì tại ngực y không ngừng xoa nắn. Hai khóa chu quả kia bởi hắn ngắt chéo mà bùng bùng dựng đứng lên, hắn còn không hết giận. Miệng vết thương ban đầu trên người Tổ Y lại nứt ra, vài giọt máu tươi rơi xuống bờ trì ướt sũng. Y lại không hề phát giác, liều mạng đối kháng Hoàn Nhan Tự. Thật sự là tạo hóa trên người, ai có thể nghĩ đến hai người trời sinh đối địch nhưng lại đem nơi hoan ái biến thành chiến trường, càng đấu càng rối tinh rối mù. Chỉ tiếc Tổ Y dù cho kiên cường dẻo dai thế nào đều nhất định cũng phải chiến bại. Khi Hoàn Nhan Tự đạt đến cao trào, y chỉ cảm thấy trong miệng một cỗ nhiệt tương mạnh mẽ phun trào, còn chưa tỉnh ngộ, Hoàn Nhan Tự đã mạnh mẽ ngẩng cổ y lên, buộc y đem toàn bộ tinh dịch kia nuốt xuống.

Đợi đến khi Tổ Y biết được lai lịch cổ chất lỏng này, lập tức liền rạp xuống ở bên cạnh trì nôn mửa, chút mật nơi dạ dày cũng bị y phun ra. Hoàn Nhan Tự lạnh lùng nhìn thân mình tràn ngập vết thương không ngừng run rẩy co rút của y, trong lòng dâng lên khoái ý thỏa mãn nói không nên lời. Ôm lấy thân người y, cười nói: “Nếu ngại bẩn, trăm lại sai người đến giúp ngươi tẩy rửa.” Nói xong trên tay dùng sức giữ lấy y, hai người cùng nhau lại ngã vào bể nước.

Thân thể Tổ Y vốn suy yếu, lại cùng Hoàn Nhan Tự giãy dụa triển đấu hồi lâu, khi rơi xuống nước thì xung lượng lại lớn, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, lần thứ hai hôn mê bất tỉnh. Hoàn Nhan Tự ôm lấy thân mình y đặt ở cạnh bể, tinh tế dùng nước ấm rửa vết thương đang rỉ máu tươi, một bên nhân cơ hội ‘ăn nhiều đậu hũ’. Thẳng đến non nửa canh giờ sau, cảm thấy tận hứng hắn mới đi lên, lấy một cái khăn đem hai người đều lau khô, sau lại ôm lấy Tổ Y công khai đi vào tắm cung.

Tử Nông, Tử Lưu, Tử Nam ba người đang ở tắm cung bố trí đổi mới giường幔 đệm chăn, thấy hai người bọn họ tiến vào, chỉ thiếu không đem tròng mắt rút ra ngoài. Tử Nông nuốt nuốt nước miếng, lần thứ hai không sợ chết nói: “Đại vương, Tổ tướng quân còn sống không?” Lời còn chưa dứt, Tử Lưu đã vội tiếp lời: “Đại vương bớt giận, ý Tử Nông là nói có cần đưa y về tử lao hay không, còn đây là hậu cung trọng địa, y là một ngoại nam, lại là tù binh, thật không nên.” Những lời còn lại nàng cũng nói không được nữa, chỉ vì ánh mắt Hoàn Nhan Tự như muốn ăn sống các nàng. Thật lâu sau mới hừ lạnh một tiếng nói: “Chuyện của trăm cần các ngươi quan tâm sao. Đêm nay y sẽ ngụ ở nơi này, các ngươi đổi đệm chăn, mỗi

thứ đem đến một kiện, ở bên trong phải ủ ấm một chút . Còn có bữa tối, trẫm không đến cùng tần phi dùng bữa. Liền truyền đem vào trong này, nhiều ít gì cũng phẩm tẩm bổ đôi chút, nói nhảm, nghĩ muốn suy yếu chí tử, nào có chuyện dễ dàng như vậy.”

Giọng nói này cố nhiên nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng thông minh như Tử Lưu, lại nghe ra trong lời nói kia một tia ý tứ ôn nhu hàm xúc, chính là không quá rõ ràng, lại có phần trĩ nện, phẳng phát giống xuân thảo bị đông tuyết bao trùm. Nàng đem mắt nhìn phía Tổ Y còn đang hôn mê, trong lòng không khỏi thở dài một tiếng, thầm nghĩ: “Đại vương nếu thực động tâm, đối hai người mà nói cũng không biết là họa hay phúc.”

Tử Nông lại không nghĩ nhiều như vậy, vui sướng đáp ứng rồi đi ra ngoài. Hoàn Nhan Tự kêu Tử Lưu lên, phân phó nàng băng bó vết thương cho Tổ Y. Tử Lưu lúc này mới do dự hỏi: “Chủ tử, không hề nghiêm hình bức bách Tổ tướng quân đầu hàng sao?”

Hoàn Nhan Tự ha hả cười nói: “Nghiêm hình đối với y vô dụng, trẫm đã tìm được phương pháp rất tốt để tra tấn y. Từ nay về sau, không cần đưa y đến tử lao.”

Tử Nam tiến lên nói: “Chủ tử, vừa rồi Ngân Cơ nương nương ở trong cung khóc nháo, hình như là tiểu thái tử lại không biết làm việc gì, nàng nói nàng muốn đối Đại vương thỉnh tội, chiếu cố không được tiểu thái tử, cầu Đại vương tuyển tần phi khác chiếu cố diện hạ.”

Hoàn Nhan Tự gật đầu nói: “Trẫm đã biết. Thái tử phi mất sớm, trẫm lại bận rộn chính vụ, đối với việc dạy dỗ Sóc Nhi có phần sơ sót. Dường thành tính cách âm ngoan lãnh khốc của hần, tuổi còn nhỏ liền đã quỷ kế đa đoan, Ngân Cơ sao có thể đấu lại hần. Truyền hần đêm nay lại đây, cùng trẫm dùng bữa.”

Tử Nam rất muốn nói thái tử chính là rất muốn giữ lấy Hoàn Nhan Tự, mới học hỏi bộ dáng của lão tử hần. Chính là làm sao dám nói. Nàng biết tiểu thái tử Hoàn Nhan Sóc này thích nhất là độc chiếm phụ vương, có lẽ chỉ có Hoàn Nhan Tự xem chừng hần trong cung mới có thể còn ngày yên bình, bởi vậy vội sai người đi truyền chỉ. Nơi này Hoàn Nhan Tự lưu lại, đối Tử Lưu hỏi: “Úc Thương vẫn chưa báo tin về sao, Tề chủ ngu ngốc, trong quần thần lại không có người tài, mặc dù cậy vào Trường Giang hiểm yếu, chỉ sợ cũng là phí công, với thực lực của Úc Thương, cũng không là trắc trở quá lớn.”

Tử Lưu mặt mày nổi lên nét tươi cười, dịu dàng nói: “Chủ tử sở liệu không tồi. Úc Thương tướng quân cho người quay về, báo đã sắp đánh tới Giang Nam, nói vậy không lâu nữa, tham an quân thần này sẽ bị hần bắt. Chủ tử từng nói qua vào được Trung Nguyên là chi nguyện cả đời. Chỉ chờ sau khi giết đám quân thần Tề quốc đầu hàng kia, chủ tử liền có thể thực hiện chí nguyện to lớn cả đời này.” Nàng vừa dứt lời, chợt nghe trên đầu rên rỉ một tiếng. Lại nhìn thấy Tổ Y không biết khi nào đã tỉnh lại, lúc này một bàn tay chống đỡ thân mình, xoay người liền “Oa” một tiếng, hướng mặt đất ối ra một ngụm to máu tươi.

15. Chương 15

Hoàn Nhan Tự cùng Tử Lưu quả thật bị một trận kinh hãi. Khi Hoàn Nhan Tự còn đang nuốt khí để trẫm tỉnh lại, chỉ dùng mắt nhìn Tổ Y thì Tử Lưu đã vội cúi người xuống, vừa xem xét vừa hỏi thăm: “Tổ tướng quân cảm thấy thế nào? Còn có dư huyết không? Phải nhổ hết ra mới được.” Thành linh Tổ Y nắm lấy tay nàng, cũng không đáp lời nàng mà chỉ lấy ánh mắt nhìn nàng, thanh âm run rẩy nói: “Người. Điều người nói là thật sao? Là thật sao?”

Hoàn Nhan Tự cùng Tử Lưu chưa từng nhìn thấy vẻ mặt như lúc này của y. Từ lúc bị bắt tới nay, y luôn biểu hiện một bộ dáng không chút sợ hãi, bề ngoài trẫm tỉnh lạnh nhạt còn bên trong thì ẩn chứa khí khái bất khuất, thật chưa từng kinh hoàng yếu đuối như lúc này. Tử Lưu nghĩ lại liền lập tức hiểu ra, nhất định là y đã nghe được cuộc đối thoại giữa mình cùng chủ tử . Người này tâm hệ gia quốc, trừ điều đó ra thì không quan tâm đến bất kì thứ gì, tin tức vừa rồi với y mà nói thật như trời đất sụp đổ.

Tử Lưu vốn tâm nhuyễn, liền không đành lòng nói ra. Tổ Y vẫn nắm chặt tay nàng, tựa như muốn bám vúi lấy hi vọng cuối cùng mà không ngừng hỏi: “Là thật sao? Là thật vậy sao?” Nàng liếc mắt

nhìn Hoàn Nhan Tự, nhìn thấy ánh mắt chủ tử như thiết, đứng yên bất động. Bỗng nhiên hần vươn tay ra, nắm lấy cổ tay Tổ Y, đem bàn tay đang nắm lấy Tử Lưu của y kéo xuống, lạnh lùng nói: “Tin tức kia là thật hay giả, còn cần trầm lắng lại một lần nữa sao?”

Tổ Y quát cường nhìn thẳng vào mắt hần, tựa như là chút cố gắng giấy dựa cuối cùng của y, tận đến khi ánh mắt dần dần ánh lên vẻ tuyệt vọng, một tiếng nứt nổ cổ nén cuối cùng vẫn buộc ra. Vui sướng ban này của Tử Lưu nay đã hóa thành chua xót, thầm nghĩ: nước mất nhà tan, đả kích này quả thật không phải nhỏ, chỉ mong y có thể thông suốt một chút, đừng có ý niệm không hay gì.

Nàng chợt thấy Hoàn Nhan Tự bước nhanh lên phía trước, thô bạo xoay mặt Tổ Y lại, hét lớn: “Khóc cái gì? Quân chủ ngu xuẩn như vậy, hần mang lại gì cho dân chúng? Ngoại trừ khổ ải thì vẫn là khổ ải, và thảm bại của người còn không phải do hần một tay tạo thành sao? Kẻ khiến người rơi vào kết cục hôm nay, người lại còn có tâm địa thay hần bị thống.”

Tử Lưu đứng bên cạnh nghe được, âm thầm lắc đầu, thầm nghĩ: rõ ràng là lời khuyên giải an ủi sao qua miệng chủ tử thì ý vị liền thay đổi. Lại thấy Tổ Y giương mắt nhìn Hoàn Nhan Tự, vài giọt lệ vong quốc đều đã thu trở về, lạnh lùng nói: “Ta khóc cố quốc, cùng người có quan hệ gì đâu.” Nàng không khỏi lại thở dài suy nghĩ: thật tình, hai người này đều thật cứng đầu. Đang tính xoay người đi ra ngoài liền thấy Tử Nông đã truyền cơm trở về, Tử Nam cũng đã đưa tiểu thái tử tới. Lại quay đầu nhìn, hai người kia vẫn trừng mắt nhìn nhau, ai cũng không chịu yếu thế.

*

Đả kích Tề quốc diệt vong này đối Tổ Y mà nói thật đau đớn như trùy tâm khắp huyết, lại thêm Hoàn Nhan Tự mỗi ngày châm chọc khiêu khích, càng khiến y phiền muộn, có mấy lần suýt nữa để cho hần thực hiện được âm mưu giường đệ chi hoa. Cũng may thể xác và tinh thần Tổ Y đều bị tổn hại, bề ngoài càng tiều tụy dọa người, khiến cho hần có điều cố kỵ, không dám thống hạ sát thủ. Tuy vậy, hần cũng lệnh chuẩn bị cơm canh cá thịt cùng vô số thuốc bổ. Tổ Y làm sao có thể không biết tâm tư xấu xa của hần: tất nhiên là kỳ vọng mình khỏe mạnh lên, hần mới có thể không kiêng nể gì mà tận hứng. Vậy nên y có tâm cự tuyệt, nhưng Hoàn Nhan Tự lại đề tiện lấy tánh mạng của dân chúng, binh lính Tề quốc đe dọa, y vì thế không thể không theo. Gây sức ép như thế hơn một tháng, trong lòng mặc dù vẫn là sâu khổ không chịu nổi, thân thể kia cũng không thể không được dưỡng khỏe mạnh lên.

Hoàn Nhan Tự mừng rỡ, thật ra cũng không phải bởi vì hần yêu mến gì Tổ Y mà chỉ vì tính tình từ nhỏ dưỡng thành, đối với thứ không thể có được thì càng khát khao thêm muốn. Hơn nữa hần thiên tư thông minh, lại sinh ra tại gia tộc đế vương, sống đến bây giờ, ngoại trừ Tổ Y ra, chưa từng có thứ gì mà hần không đạt được, bởi vậy bỏ nhiều công sức, không thể không có được y. Tổ Y thấy ánh mắt hần cứ mỗi ngày trôi qua càng trở nên bùng bùng đắc ý, cũng tự cảnh giác, thầm nghĩ ngồi chờ chết như vậy không phải là biện pháp, chỉ mong có thể làm cho hần ghét chính mình tới cực điểm, thà rằng trở về đại lao nhận hết thảm hình còn tốt hơn.

16. Chương 16

Ngày hôm đó thời tiết ấm áp, Hoàn Nhan Tự buộc y ra ngoài phơi nắng, chỉ được ra khỏi tấm cung, ở trong viện tử đặt một chiếc ghế để ngồi. Kim Liễu bởi vì vị trí địa lý nên có rất ít hoa cỏ xinh đẹp, hoa trong đình viện không thể u nhã như ở Đại Tề, chỉ có vài cành lá hỗn loạn trên bích thụ cao vút che trời kia. Tổ Y cảm khái, hít một hơi, nghĩ thầm: cây cối mặc dù không thể nở ra những đóa hoa tiên diễm, nhưng xanh um tươi tốt, sinh mệnh lực cường, cũng có thể sánh bằng vẻ kiêu diễm nơi khí hậu ấm áp của miền nam.

Chính khi đang suy nghĩ, y chợt nghe một đạo thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại mang giọng điệu châm chọc cất lên: ” Sở cung thung tảo đại mi tâm, chích tự vô ngôn đối mộ xuân. Thiên cổ gian nan duy nhất tử, thương tâm khởi độc Tổ tương quân.” Tổ Y trong lòng chấn động, giương mắt nhìn hướng thanh âm phát ra, chỉ thấy một nữ tử so với Tử Nông càng diễm lệ hơn, ung dung đi đến, một đôi mắt phượng

khiêu khích nhìn mình, sau một lúc lâu mới nở nụ cười, nói: “Tổ tướng quân, câu thơ của tiểu nữ tử, sửa vậy có thỏa đáng không?”

Tổ Y vẫn vô toàn tài, sao không rõ nữ tử này là đang mượn thơ tiền nhân để châm chọc rằng mình rất sợ chết, chăm chú nhìn nàng trong chốc lát, thở dài nói: “Cô nương theo Úc tướng quân diệt Đại Tề, lập nên đại công, khí diễm quả người thường không thể sánh bằng, làm sao có thể sáng tỏ cảm thụ trong lòng của một bại tướng sống không bằng chết như Tổ Y.”

Nàng kia thấy Tổ Y trong nháy mắt liền đã biết thân phận mình cũng cảm thấy kinh ngạc, chậm rãi đi tới ngồi xuống, cười nói: “Lâu nay nghe thấy tướng quân thông tuệ, quả nhiên danh bất hư truyền, ta sớm nên biết người bình thường sao có thể lọt vào mắt Đại vương, huống chi còn là một kẻ nam nhân.”

Tổ Y trầm mặt, lạnh lùng nói: “Cô nương cứ việc cười nhạo, Đại vương các người không để ý đến thanh danh, ngay cả ta cũng cảm thấy khinh thường.”

Lời này y vừa nói ra, nàng kia quả nhiên thu lại vẻ tươi cười, dịu dàng nói: “Tử Diễm sao dám bình luận chuyện của Đại vương, nhưng Tổ tướng quân nếu quả thật không muốn được sủng ái, vẫn có biện pháp, cần gì ở trong này tự oán hối tiếc, hay là tướng quân vẫn có ý định là muốn lạt mềm buộc chặt. . . .” Nói chưa xong, sớm thấy Tổ Y trên mặt biến sắc, nàng vội che miệng cười: “Thứ tiểu nữ tử làm càn , không bằng ta dạy cho người một biện pháp khiến cho Đại vương ghét bỏ để bồi tội, thế nào?”

Tổ Y vừa nghe lời này, không khỏi tâm thần đều bị hấp dẫn, y mấy ngày nay đều vì điều này mà suy nghĩ ngày đêm, nghĩ mình đã rơi vào tình cảnh này thì phải làm sao để xoay chuyển tình thế, nếu Hoàn Nhan Tự có tâm cường cầu, chỉ sợ chính mình trừ phi liều lĩnh muốn chết, nếu không cũng khó đào thoát. Lúc này chợt nghe Tử Diễm nói như vậy, tất nhiên là có biện pháp lương toàn. Lập tức vội hỏi: “Cô nương có chủ ý gì? Xin thỉnh chỉ giáo.”

Tử Diễm cười lạnh nói: “Người đừng cảm kích ta, ta làm điều này không phải vì người. Ca ca ta ở trên chiến trường chết trong tay người, ta hận người còn không kịp, hôm nay dạy người biện pháp này, cũng là không muốn cho người thân cận Đại vương mà thôi. Ta theo Úc tướng quân diệt Đại Tề, người tất nhiên cũng hận ta thấu xương, cũng không thể vì ta cứu người mà cảm thấy cảm kích.”

Một lời quyết tuyệt thế này, Tổ Y thật đối nàng càng thêm kính trọng, trầm thanh nói: “Cô nương nếu nói như thế, Tổ Y tự nhiên tuân mệnh.”

Tử Diễm lúc này mới nhướn miệng cười nói: “Người nói như vậy là tốt rồi. Nếu người thực thành tâm sủng của Đại vương, ta cũng sẽ tìm mọi biện pháp để hại người. Đến lúc đó cũng đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt.” Nói xong nhìn về phía Tổ Y nói: “Uổng người là một người thông minh, chẳng lẽ không biết Đại vương vì sao đối với người quán quýt si mê như thế?”

Tổ Y trầm nghĩ: “Ta làm sao biết được, nếu không cũng không chờ ở nơi này khoanh tay chịu chết.” Tử Diễm nhìn ra tâm tư y, nở nụ cười: “Người cũng là nam nhân, chẳng lẽ không biết thứ gì càng khó đạt được thì càng muốn giành lấy sao? Người làm người quá mức bất khuất, ngược lại càng kích thích ý muốn chinh phục của Đại vương, nên mới phải nhận lấy tai ương ngày hôm nay. Trước mắt chỉ cần làm ra một bộ dáng yếu đuối khuất phục, Đại vương chỉ sợ ngay cả đối người liếc mắt một cái cũng không muốn.”

Tổ Y mở to hai mắt, thất thanh nói: “Cái gì? Muốn ta tỏ ra yếu hèn trước hân? Điều này sao có thể, sĩ khí sát bất khả nhục. Hân ngay cả Đại Tề ta cũng diệt, hại ta thành người mất nước, ta lại phải khúm núm trước hân, điều này trăm triệu lần không thể được.”

Tử Diễm cười lạnh một tiếng nói: “Không tỏ ra hèn yếu trước Đại Vương, liền có thể không chịu nhục sao? Thứ ta nói một câu khó nghe, đường đường bầy thước nam nhi, bị đối đãi như nữ tử thì còn mặt mũi gì để sống tạm vu thể, dù cho bị cưỡng ép thì thế nào? Không phải vẫn là chịu nhục sao? Huống chi người chỉ là làm bộ khuất phục. Chỉ cần Đại vương đối với người sinh chán ghét, đến lúc đó dù cho giết, giam tù hay được phóng thích, không phải so với tình trạng hiện nay của người vẫn tốt hơn sao. Tử Diễm nói đã đến nước này, thỉnh tướng quân tự mình cân nhắc đi.” Nói xong đứng dậy, cũng không cáo từ, thông thả đi mất.

17. Chương 17

Tổ Y ở lại tâm tư trăm mối, càng nghĩ lại càng cảm thấy lời này có đạo lý. Chính là y từ trước đến nay thanh cao kiêu ngạo, hiện giờ mặc dù là làm bộ tỏ ra hèn yếu trước Hoàn Nhan Tự, trong lòng cũng không thoải mái. Nếu không yếu thế thì như lời Tử Diễm, chỉ sợ vũ nhục lớn hơn nữa cũng trốn tránh không được. Chính khi đang do dự, y chợt nghe một tiếng cười hào sảng: “Nghĩ cái gì mà xuất thần như vậy. Trẫm muốn người phơi nắng, hiện giờ thái dương đều đã xuống núi, người còn nằm ở nơi này, muốn bị trúng gió sao? Dù cho người muốn, trẫm cũng không cho, khó khăn lắm mới đợi đến hôm nay.”

Yvừa ngẩng đầu, khuôn mặt tươi cười anh tuấn của Hoàn Nhan Tự đã gần trong gang tấc. Một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy y, hân hoan ý cười to: “Quả nhiên đã nặng lên một ít, lúc này đã có thể làm nguyện ý trẫm.”

Tổ Y nhìn thấy ánh mắt như hổ đói dường như hận không thể lập tức ăn sống mình của hắn, y mặc dù không thông phong nguyệt, nhưng bị Hoàn Nhan Tự quán quýt si mê mấy ngày nay, cũng sáng tỏ hàm nghĩa của loại ánh mắt này, lập tức không khỏi trở nên bối rối, vội cố trấn định nói: “Người buông ta ra, ta có lời muốn nói với người.”

Hoàn Nhan Tự thấy lời nói y trình trọng, toàn bộ không có vẻ xấu hổ quẫn bách như trước, không khỏi cảm thấy kì lạ, buông y ra nói: “Muốn nói cái gì? Chẳng lẽ là thấy không thể trốn tránh nên muốn cùng trẫm kì ái sao?” Mặc dù nói như thế, trên mặt hắn cũng thu lại vẻ vui cười, cùng Tổ Y sóng vai vào tấm cung, phân phó cung nữ dâng nước trà điểm tâm, hai người ngồi đối mặt tại bàn, Hoàn Nhan Tự nhân tiện nói: “Người không phải có chuyện muốn nói với trẫm sao? Còn đợi gì nữa.”

Tổ Y do dự một lúc lâu, trầm nghĩ: “Nếu muốn ta khúm núm đối với hắn tỏ ra hèn yếu, dù có chết cũng không làm, nhưng chỉ sợ không làm, vũ nhục lớn hơn nữa liền ở trước mắt, cũng thế, không bằng đem những lời thực tâm chưa từng nói với ai khác nói với hắn. Cứ nói ta thật tình kính phục, cùng với hèn yếu cũng không khác gì, hắn cũng tất nhiên đối ta không còn hứng thú.”

Nghĩ đến đây, y liền nói: “Hoàn Nhan Tự, hai chúng ta là tư địch không đội trời chung, điều này từ khi lão Đại vương bị thua qua đời đã bắt đầu, đại khái thì kết cục đã định. Hiện giờ người giam giữ ta, diệt Đại Tề, cũng coi như đã báo được đại thù cho phụ vương người. Chính là người dân cổ quốc ta vì người mà chết, ta cũng hận người thấu xương, tóm lại gút mắc giữa chúng ta càng kết càng sâu. Tổ Y mặc dù bất tài, cũng không thể tuân theo kẻ thù diệt quốc. Lời ta nói người hiểu chưa? Ta vĩnh viễn cũng không thể đầu hàng người. Vô luận người sử dụng loại thủ đoạn gì, ta khuyên người từ bỏ ý tưởng này đi. Nhưng là.” Nói đến đây, y cảm thấy thật sự khó nói, không khỏi liền do dự một chút.

Sắc mặt Hoàn Nhan Tự cũng trở nên đoan chính, tự rót cho mình một chén trà, cũng không phát biểu ý kiến, còn “Nga” một tiếng nói: “Nhưng là cái gì?”

Tổ Y tái nhìn hắn, liếc mắt một cái, cuối cùng quyết tâm, trầm thanh nói: “Tuy rằng. Tuy rằng nói như thế, nhưng ở trong lòng ta. Ở trong lòng ta, đối với người vẫn là thật. rất bội phục.” Xem ra nói ra lời này quả nhiên làm cho y thập phần khó xử, khó có thể một hơi nói ra. Lòng này Hoàn Nhan Tự nhướn lên, nhìn y một cái. Tổ Y cũng không dám nhìn mặt hắn, rất sợ khiến hắn châm chọc cười nhạo, đành nhắm mắt, bất kể tất cả, liền nói một hơi: “Từ khi người kế vị, chăm lo việc nước, có thể ẩn nhẫn ba năm không hướng biên quan phát động, này đã là điều người thường không thể làm được. Cũng có ai có thể đoán được người dám độc thân phạm hiểm, tự mình đến phạm vi quân đội ta quân hạt tra xét địch tình, quả là có khí phách đảm lược. Ta tuy là địch nhân của người, nhưng cũng không thể không đối với người nói lời bội phục. Cho đến khi bị bắt tới Kim Liêu, tận mắt thấy nơi này tuy là mảnh đất giá lạnh kinh người, lại được người thống trị gọn gàng ngăn nắp, phồn hoa vô cùng, nếu không phải thánh minh thiên tử, làm sao có được bản lĩnh này. Còn có thái độ đối tử tù của người, ta mặc dù không hoàn toàn tán thành, nhưng vẫn biết người là muốn nói với người dân trong nước, mãi mãi không thể đánh mất hy vọng, vứt bỏ đạo lý tuyệt vọng tang gia chi khuyến. Đối với Kim Liêu mà nói, người làm rất đúng, nếu không như thế, con dân Kim Liêu sao có thể nhanh chóng sau đả kích nặng nề liền đứng lên được, còn hình thành nên cường quốc hôm nay? Không cho binh sĩ người quấy rầy giết hại dân chúng Đại Tề, cố nhiên có tư tâm của chính người, nhưng từ đó cũng nhìn ra trí tuệ khí độ của người, ta cảm kích người, càng đối với người có

sự bội phục nói không thành lời, thậm chí có chút sợ hãi đối với người, ta không biết một người như người, phải đạt đến điều gì mới có thể thỏa mãn. Chính là ngấm lại, ai, ta thật tình nguyện Đại Tề cũng có thể có một vị quân vương như người, có lẽ vận mệnh Đại Tề có thể khác đi. Hoàn Nhan Tự, lời này của ta, mỗi câu đều là lời tâm huyết, người hiểu chưa? Ta mặc dù không thể hàng người, nhưng người cũng không thiếu nhân tài như ta, không cần vì không thể chinh phục ta mà tức giận buồn rầu. Kỳ thật khí độ của người sớm đã thuyết phục được ta. Nếu người có thể cho ta một phen thống khoái, để cho ta lấy thân tuấn táng quốc gia, Tổ Y ở dưới cửu tuyền, cũng cảm kích người vô cùng.”

Y nói xong một hơi, đưa mắt dò xét ánh mắt Hoàn Nhan Tự, chỉ thấy vẻ mặt hắn không chút thay đổi, thật lâu sau mới có một tia vui cười lan ra từ khóe miệng, y lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, thầm nghĩ: xem ra hắn đối với những lời nói này thập phần hài lòng, nói vậy cũng sẽ không lại làm khó ta. Lại nghe Hoàn Nhan Tự nói: “Khó nghe được những lời nói thật lòng của người, người lại đây, trẫm cũng muốn nói với người những điều trong lòng trẫm.”

Tổ Y cảm thấy không khỏi nổi lên một trận cảm giác mênh mông, trong lòng biết những lời trong lòng kia mà nói xong, mình sẽ khó tránh vận mệnh lấy thân hi sinh cho tổ quốc. Hắn cùng với Hoàn Nhan Tự đều là những người đầu óc tinh thông, nhưng địch nhân chính là địch nhân, y nếu không hàng, Hoàn Nhan Tự cũng nhất định sẽ không lưu tình, mà thật ra hắn cũng không nên lưu tình. Lập tức cảm thấy được giải thoát, chỉ cần Hoàn Nhan Tự không hề đối y có khinh niệm gì, mất đi mạng sống này cũng có là gì, điều duy nhất khiến y tiếc nuối chính là không thể chết ở trên chiến trường, muôn đời được chôn vùi dưới tầng tầng lớp lớp lưu sa.

Y cảm thán, từng bước đi qua bên kia bàn. Thành linh Hoàn Nhan Tự đưa tay kéo lấy, Tổ Y bất ngờ không kịp phòng bị, cả người liền ngã vào trong lòng ngực hắn. Kinh hãi muốn giãy dụa, eo đã bị ôm chặt lấy, không cách nào lẩn tránh, Hoàn Nhan Tự đưa mặt kề sát vào mặt y, trầm thanh nói: “Đừng nhúc nhích, trẫm không phải đã nói sao, trẫm cũng muốn nói với người những lời thật tâm.”

Tổ Y vội la lên: “Người muốn nói gì thì cứ nói, ôm ta làm gì? Những lời ta nói với người đều vô ích cả sao?”

Hoàn Nhan Tự mỉm cười xoa xoa mặt y nói: “Sao lại vô ích? Trẫm cũng không biết trong lòng người lại đánh giá trẫm như vậy. Lòng trẫm thật rất vui mừng.” Nói xong càng đem hai thân thể ép sát vào nhau, cũng không cho Tổ Y giãy dụa, thở dài: “Tổ Tổ, người là tướng quân, chưa bao giờ tham dự tranh đấu trong hoàng cung. Cho nên người không biết, kỳ thật làm Hoàng Thượng cũng rất khó khăn, bọn họ tuy rằng cao cao tại thượng, lại không thể nghe được một câu thật lòng, bọn họ quyền khoáng thiên hạ, lại vĩnh viễn cũng không biết bên người có mấy kẻ có thể tín nhiệm. Hoàng đế là người cô đơn nhất trên đời. Hắn phải vì vương vị của hắn, hắn vì thiên hạ hao phí biết bao tâm cơ. Hoàng đế càng anh minh lại càng đáng thương. Trẫm cũng như thế, sủng phi sủng thần bên cạnh trẫm rất nhiều, trẫm vẫn cảm thấy trẫm là một người cô đơn. Bọn họ sẽ nói rất nhiều lời ngon tiếng ngọt trẫm thích nghe, nhưng trẫm không biết những lời này có bao nhiêu phần chân thật. Bọn họ sợ nhưng không dám nói sợ, hận cũng không dám nói hận, ánh mắt bọn họ vĩnh viễn đều như bị phủ bởi một lớp sương mù, ngay cả trẫm cũng khó nhìn rõ ràng tâm ý chân chính của bọn họ. Chính là Tổ Tổ, người không giống bọn họ. Ánh mắt của người trong suốt như thế, tựa như nước trong dòng suối, xuyên thấu qua nó lập tức liền thấy được ý nghĩ trong lòng người. Lời nói của người lập tức có thể nghe ra là thật hay là giả. Tổ Tổ, trẫm thật cao hứng, hơn nữa trẫm bỗng nhiên phát hiện, trẫm hình như không hề hận người, dù một chút cũng không hận người. Tâm trẫm thật cảm thấy rất ấm áp.” Hắn nói xong liền vô cùng thân mật khẽ cắn một chút nơi vành tai Tổ Y, nhỏ giọng cười: “Sao vậy? Trẫm muốn người, không phải vì chinh phục, không vì bất kì điều gì, chỉ là vì muốn người. Hôm nay còn sớm, chỉ là trẫm không thể đợi thêm được nữa, sao nào? Tổ Tổ, chúng ta không cần để ý được không?”

18. Chương 18

Tổ Y lần này bị dọa không phải ít, suýt nữa linh hồn nhỏ bé bị dọa bay đi mất. Y vốn trông cậy những lời mình nói có thể khiến cho Hoàn Nhan Tự hiểu được rằng tù binh trước mặt này kỳ thật rất bội phục hắn, thật sự không cần phí sức suy nghĩ phương cách chinh phục. Vậy cũng coi như tỏ ra yếu thế, nhưng không

đến nỗi khúm núm, ai ngờ lộng xảo thành chuyên, cục diện hiện nay ngược lại càng không thể khống chế. Kinh hãi, còn chưa kịp lên tiếng, Hoàn Nhan Tự sớm đã ôm lấy y hướng đi đến chiếc giường lớn sâu trong tấm cung.

Tổ Y lập tức liền giãy dụa, y lúc này đã hơn xa tình trạng sau khi chịu cực hình ngày đó, Hoàn Nhan Tự bị y đánh mấy quyền, lồng ngực đau đớn, suýt nữa không giữ chặt mà buông ra y. Không khỏi hừ một tiếng nói: “Ta thật không nghĩ tới đường hảo cơ thể người lại tai hại như vậy.” Vừa nói vừa buông y ra, trong mắt tinh quang lờ lờ, hạ quyết tâm hôm nay nhất định phải đem miếng mồi béo này nuốt vào bụng.

Tổ Y cũng lo sợ, thân thể y mặc dù phục hồi đôi chút, nhưng chung quy cũng không tinh tráng bằng Hoàn Nhan Tự, cả võ công cũng không cao cường như hắn. Chỉ còn cách vận phần cẩn trọng, hai mắt nhìn chăm chăm địch nhân, chớp mắt cũng không dám chớp, sợ tạo thời cơ cho địch nhân thừa dịp.

Hai người đang giằng co, chợt nghe ngoài cửa một thanh âm uyển chuyển truyền vào: “Đại vương, Tử Diễm cầu kiến.”

Tổ Y trước liền thờ phào một hơi, biết Tử Diễm này trăm phương ngàn kế không cho Hoàn Nhan Tự cùng mình thân mật, nằng đến lúc này, chính là y có thể giải vây. Hoàn Nhan Tự cũng biết chuyện tốt bị phá ngang, cả gương mặt lộ vẻ không vui, nhưng hắn chung quy cũng mang danh quân chủ, không thể tùy hứng làm bậy. Bởi vậy đành phải thu thế, trầm thanh nói: “Có chuyện gì?”

Tử Diễm thấy hắn ngay cả phòng cũng không cho mình tiến vào, hiển nhiên là mất hứng cực kỳ, vội nói: “Khởi bẩm Đại vương, Úc Thương tướng quân đem người báo tin khải hoàn trở về, tín nhân mới truyền đến, nói đã sắp tới Lý Vọng Kinh Đình, năm mươi dặm ngoài kinh thành, nô tỳ đặc biệt đến xin chỉ thị của Đại vương nên phái ai đi nghênh đón cho thỏa đáng.”

Trên mặt Hoàn Nhan Tự lúc này mới lộ ra một tia vui mừng, mỉm cười nói: “Hắn đã trở về sao? Rất tốt. Không cần phân phó người đi, người truyền chỉ, phạm văn võ quan viên trên tứ phẩm, đều theo trăm đi ra ngoài kinh thành mười dặm nghênh đón Úc tướng quân chiến thắng trở về.”

Tổ Y thấy hắn trong nháy mắt liền hăng hái, tất nhiên là nhân Úc Thương diệt tề lập công lớn chi cớ. Nghĩ đến cớ quốc đã mất, chính mình cùng bao đồng bào trong chớp mắt làm trở thành kẻ mất nước phiêu bạt vô y, trong lòng đau đớn, thân mình nghiêng ngả, ngã vật trên giường, nắm chặt bàn tay, không còn quan tâm đến dáng vẻ thất thổ hiện giờ của mình trước mặt Hoàn Nhan Tự mà rơi lệ.

Hoàn Nhan Tự quay lại nhìn y một cái, đột nhiên tiến đến ôm lấy, Tổ Y cả kinh, vừa muốn giãy, lại nghe hắn nhẹ giọng nói: “Đừng nghĩ nhiều, trăm sẽ xem Đại Tề dân chúng như con dân trăm. Người nếu không muốn ở nơi này, tâm niệm cố quốc, trăm cũng đáp ứng người, sẽ cho người toại nguyện. Nếu muốn khóc, thì cứ khóc, chớ để nghẹn ở trong lòng, thành bệnh liền không tốt.” Nói xong đứng dậy cười nói: “Hôm nay thật không may, để cho người đào thoát, nhưng phiên tư vị này, trăm sớm hay muộn cũng phải thưởng thức, người trước cứ hảo hảo nghỉ ngơi đi.” Nói xong nét mặt hoan hỉ, sải bước tiêu sái đi ra ngoài.

Tổ Y kinh ngạc nhìn bóng dáng của hắn, thật sự không thể tin được lời nói ôn nhu kia lại phát ra từ miệng quân chủ địch quốc ở trước mắt này. Nghĩ lại, cảm thấy buồn bã: hắn bắt ta làm tù binh, lại diệt Đại Tề, đã đạt được mong muốn, trong lòng hoan hỉ vui mừng, khó tránh khỏi cao hứng, mới nói ra những lời nói như vậy để biểu hiện sự hào phóng của hắn. Ta nếu để ở trong lòng mới thực là kẻ ngốc.

Còn đang suy nghĩ, chợt nghe thanh âm cửa mở, ngẩng đầu nhìn đã thấy Tử Diễm vội vàng đi đến, trầm thanh nói: “Tổ tướng quân, người không làm theo lời ta sao?”

Tổ Y lạnh lùng nói: “Đúng là dựa theo lời người mới có chuyện tình hôm nay, Tử Diễm cô nương, hay là người khẩu thị tâm phi, cố ý muốn thay Đại vương các người hàng phục ta?” Nói xong tưởng tượng đến chính mình thật vất vả, muôn vàn khó khăn nói ra những lời nói không thật tâm kia, lại thiếu chút nhận phải tai ương đổ xuống đầu, không khỏi một bụng tức giận.

Tử Diễm cũng trở nên do dự, lẩm bẩm: “Không thể nào, tính tình Đại vương ta mặc dù không dám nói thập phần hiểu biết, nhưng cũng có biết một phần, ngài bình sinh hận nhất người nhu nhược, người nếu dựa theo lời ta làm, ngài không thể nào còn lộ vẻ hoan hỉ như vậy. Trong sự việc này đến tột cùng là thế nào, sao lại lộng xảo thành chuyên chứ?”

Tổ Y nói: “Ta sao biết được, cô nương nếu thiệt tình báo thù, ta chỉ cho người một cách, vừa thống khoái lại bảo đảm hữu hiệu.”

Tử Diễm hồ nghi ngẩng đầu nhìn y, lại nghe y nói từng lời: “Chỉ cần giết ta, đại cừu của người tất nhiên được báo, Đại vương các người cũng không thể thân cận ta, chẳng phải là dẹp trừ hậu hoạn sao?” Nói xong xoát một cái rút ra đoản kiếm từ bên thắt lưng của Tử Diễm, một đôi mắt sáng kiên định nhìn nàng nói: “Người còn do dự cái gì? Trừ lần này ra, người sẽ không còn cơ hội báo thù.”

Ánh mắt Tử Diễm lóe lên nhìn y, bỗng nhiên trầm thanh nói: “Cố quốc tướng quân đã mất, nguyện lấy cái chết để tuần táng, điều này ta cũng lý giải được, chính là không biết tướng quân vì sao không chính mình tự động thủ mà lại mượn tay Tử Diễm? Hay là tướng quân không có dũng khí chịu chết?”

Tổ Y lộ vẻ sâu thẳm, cười: “Ta nếu có thể tự đoạn sinh tử thì thật thống khoái, nhưng Đại vương các người lấy tánh mạng của binh lính dân chúng Đại Tề uy hiếp. Cô nương có hiểu được nỗi khổ của ta không? Hiện giờ ta chết trong tay cô nương, hẳn liền không có lý do lấy binh lính dân chúng Đại Tề ta để phát tiết. Người là yêu tì của hần, hần làm sao lại vì một tù binh mà giận chó đánh mèo phạt người. Cô nương với ta mặc dù thù sâu như biển, nhưng ta lại biết người là một người quang minh. Sau khi Tổ Y chết, người có thể thường xuyên khuyên nhủ Đại vương các người, đối xử tử tế với dân chúng Đại Tề ta, Tổ Y ở dưới cửu tuyền cũng cảm kích ân đức của cô nương.”

Ánh mắt Tử Diễm lập tức sáng lên, tiếp nhận đoản kiếm, trầm thanh nói: “Tướng quân xin yên tâm, Tử Diễm không dám cam đoan với người điều gì, nhưng Đại vương nếu muốn trả thù binh sĩ dân chúng của người, Tử Diễm sẽ hết sức khuyên bảo.” Nói xong bình thân đoản kiếm, từng chữ nói: “Tướng quân đã nghĩ kĩ?” Lại thấy Tổ Y không hề trả lời, còn nhẹ nhàng nhắm mắt lại, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

Tử Diễm thấy dáng điệu ung dung chịu chết của y cũng cảm thấy bội phục, võ công nàng cao cường, kiếm pháp tinh thực, huống chi Tổ Y lại hoàn toàn không phản kháng, bởi vậy nói: “Điều duy nhất ta có thể làm cho người, đó là cho người chết một cách thống khoái, tướng quân, thỉnh.” Nói xong nhanh như chớp xuất kiếm, đang muốn đâm thủ, nơi cổ Tổ Y cũng đã hiện lên một đường máu, chợt nghe một thanh âm kinh hoảng: “Tử Diễm, người làm cái gì?”

Tử Diễm vội vàng thu kiếm, nhìn lại, chỉ thấy Tử Lưu hoảng hốt thất thố đứng ở cửa, thầm than một tiếng rằng thất bại trong gang tấc, khuôn mặt lại giãn ra cười: “Tổ tướng quân thỉnh cầu ta thành toàn y, ta không đành lòng thấy y lâm vào đại nạn này, muốn giúp y giải thoát, không ngờ lại bị người nhìn thấy.”

Tử Lưu nhẹ nhàng thở ra, nghiêm mặt nói: “Người cũng thật làm càn, Đại vương nếu biết thì phải làm sao. Người ngày thường cũng là người thông minh, hôm nay lại làm một chuyện hồ đồ như vậy.” Lại đối Tổ Y nói: “Tâm tình tướng quân, nô tỳ biết, chính là hai chữ sinh tử này, còn phải chằm chước, người lúc này cố nhiên cầu thống khoái, lại khiến liên lụy đến người ngoài, sao lại nhấn tâm như vậy. Trong cuộc đời này cách biểu hiện khí khái dũng cảm tốt nhất không phải thấy chết không sờn mà chính là ý chí muốn sinh tồn nơi tử địa. Chỉ cần lưu lại mạng sống, sao biết không có một ngày có thể khôi phục non sông, đây mới là chuyện đại trượng phu nên làm.” Nói xong lại đối Tử Diễm nói: “Đi thôi, Đại vương muốn xuất phát nghênh đón Úc tướng quân, nếu không đi đảm nhiệm nhiệm vụ sẽ muộn mất.”

19. Chương 19

Sau khi bọn nàng rời khỏi, Tổ Y suy sụp ngã ngồi ở trên giường, lúc này trời đã tối hẳn, y nhìn ánh trăng trong xanh phẳng lặng ngoài cửa sổ, thầm nghĩ Hoàn Nhan Tự thật coi trọng Úc Thương này, nhưng lại không để ý bóng đêm đã bao trùm. Cho nên lại nghĩ tới Đại Tề đã diệt vong, chính mình lại dục sinh vô lộ, dục sinh vô môn, trong lòng quặn thắt. Lại nghĩ tới lời nói của Tử Lưu, tuy biết bất quá những lời kia của nàng thuận miệng nói ra, không cho mình tìm cái chết mà thôi, nhưng chính y cũng có một chút hy vọng, tựa hồ một cổ hào tình sinh sôi. Lập tức tình ý triền miên, ở trên giường trần trọc, khó khăn mới chợp mắt được một chốc, đến khi tỉnh lại, đã là canh bốn.

Nơi tiền điện đèn đuốc sáng trưng, hiển nhiên là Hoàn Nhan Tự nghênh đón Úc Thương trở về, trắng đêm chúc mừng. Tổ Y lạnh lùng nhìn hướng kia, nghĩ đến cừu địch diệt quốc đang ở nơi đó nhận vạn nhân chúc mừng. Dưới chân hần đã không biết có bao nhiêu sinh linh đổ thán, mỗi hận mất nước này, y sao có thể dễ dàng bỏ qua. Tử Lưu nói rất đúng, thân là con dân Đại Tề, sao có thể liến một chút mà lấy cái chết hi sinh cho tổ quốc, việc làm kia thật chỉ có kẻ nhu nhược mới làm, nếu thật sự tâm niệm cố quốc, nên chấn hưng tinh thần, nghĩ biện pháp khôi phục Đại Tề mới phải. Nghĩ đến đây, không kìm nén được cảm xúc sinh sôi trong lòng, y lập tức tìm giấy bút, cúi người ở trên bàn vung tay viết. Nhìn lại nguyên lai là một bản khuyết từ.

Lậu kỉ chuyển, kinh đặc chúc diệt tửu tỉnh, do giác ngũ canh hàn. Mộng hồi mạc nam, thượng dư mã đề thanh viên. Thu phong xuy đặc giang nam nhận, hương lộ dĩ đoạn tình vị đoạn, tiện chiết dục xử, do hữu thanh hầu uyển chuyển, hào khí trùng thiên.

Nhất sinh nguyệt, cô phụ túng hoành thiếu niên, bất giác hoa phát thêm. Nguyệt hà đa tình, hoàn chiếu cố quốc lan can. Nhân tiền phân minh cự tượng thức, na khám tha chí vẫn tâm tàn. Hồi thủ lai lộ, vô phi nhất thoa yên vũ, vạn lí hà sơn.

(Lậu mấy vòng, ánh nến lập lòe rượu đã tỉnh, có lẽ là bởi khí hàn canh năm. Mộng quay về sa mạc phương Nam, nghe thấy tiếng vó ngựa xa xa. Gió thu thổi cánh nhận Giang Nam, hương lộ đã đứt tình chưa đoạn, gặp cánh chim, thanh hầu uyển chuyển, hào khí tận trời.

Cả đời nguyệt, cô phụ tung hoành thiếu niên, bất giác tóc thêm bạc. Sông nguyệt đa tình, vẫn rọi cố quốc. Cảnh trước mắt dầu có quen thuộc nhưng tâm đã chết. Quay đầu lại nhìn, không gì ngoài mưa bụi, ngàn dặm non sông.)

Viết xong hậu trích bút, y cười lạnh nói: “Hoàn Nhan Tự, nếu trời cao trợ người, không cho ta chạy thoát thì đành thôi, còn không thì mối thù diệt quốc này, mối hận bị giam cầm này, Tổ Y nhất định sẽ đòi đủ.” Nói xong nhìn phía ngoài cửa sổ, chỉ thấy phương đông đã hiện một tia ánh sáng, y vội đẩy cửa đi ra, mấy thị vệ lập tức tiến lên, ánh mắt đề phòng nhìn y. Người dẫn đầu nhóm thị vệ nói: “Tướng quân dậy sớm như vậy, đã phân phó các cung nữ đến hầu hạ chưa?” Từ ngữ hần dưng mặc dù lễ phép nhưng ngữ khí lại cứng rắn, hiển nhiên là phòng bị Tổ Y sẽ đào tẩu, mình sẽ bị Đại vương chém đầu.

Tổ Y cười: “Ta muốn tùy ý đi quanh một chút, chờ một chút rồi trở về rửa mặt chải đầu.” Nói xong liền thông thả bước đi trong làn sương sáng sớm, tên thị vệ dẫn đầu cũng mang theo vài người đi cùng, một tắc cũng không rời.

Thái dương rất nhanh liền xuất hiện, Tổ Y ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy một mảnh thiên thanh, thời tiết thật đẹp. Chợt nghe thanh âm mềm mại của Tử Nông: “Tổ tướng quân, Tổ tướng quân.” Y vội vàng quay lại, liền nhìn thấy Tử Nông từ phòng y đi ra, cười nói: “Người đi đâu vậy, Đại vương một chốc nữa sẽ đến, ngài nói một đêm lạnh nhạt với người, cảm thấy thật có lỗi.” Nói xong che miệng cười khanh khách.

Sắc mặt Tổ Y trầm xuống, còn chưa nói gì, thanh âm Hoàn Nhan Tự lại vang lên, y chỉ cảm thấy thân mình khẽ động, cả người đã bị một đôi bàn tay to bế bổng lên, Hoàn Nhan Tự ở vành tai y hôn một cái, cười nói: “Đêm qua quả thật khó chịu, có phải lại suy nghĩ chuyện gì? Trẫm cũng chỉ hỏi vậy thôi, chứ tính tình của người. Ai, bất quá trăm hôm nay đến đây là muốn nói với người một tin tốt, người không phải muốn trở về Đại Tề sao? Trẫm để cho người nguyện ý, thế nào? Người phải làm sao để cảm tạ trẫm đây?”

Tổ Y kinh hãi, thầm nghĩ Hoàn Nhan Tự thế nhưng lại có thể thả mình đi? Lúc này hai người đã đi vào trong phòng, Tổ Y đưa mắt nhìn lướt qua, chỉ thấy chi từ trên bàn đã không còn tung tích, trong lòng y mặc dù nghi hoặc một chút, lại nghĩ đến lời nói của Hoàn Nhan Tự, vội vàng rụt người lại, nói: “Người. Người nói sao? Người. Người có thể thả cho ta trở về Đại Tề sao?”

20. Chương 20

Hoàn Nhan Tự cũng mở to hai mắt, thật lâu sau mới cười nhạo nói: “Người điên rồi, trăm sao có thể thả người đi. Tổ Tổ, xem ra tà tâm của người vẫn chưa chết, trăm phải tăng cường thủ vệ giám thị người mới được a.”

Từ ‘Tổ Tổ’ này thật sự khiến cho Tổ Y phẫn nộ, khi trước thời điểm khẩn cấp, y không rảnh để so đo, hiện giờ nghe tới liền thấy phá lệ chói tai. Hơn nữa tên Hoàn Nhan Tự trước mặt này còn chưa biết có thật lớn tuổi hơn mình không mà cứ như vậy lên mặt. Không khỏi tức giận đỏ mặt nói: “Không thể thả ta đi thì nói những lời đó làm gì? Còn nữa, không được gọi ta như vậy, phi, thực ghê tởm muốn chết.”

Hoàn Nhan Tự cũng không giận, ha hả cười nói: “Ghê tởm? Trăm làm biết bao nhiêu việc ghê tởm mà người không biết, chỉ xưng hô như vậy thì có tính gì? Trăm nói cho người quay về Đại Tề là thật. Không, không đúng, nơi kia đã không còn gọi là Đại Tề, nó đã thành một bộ phận của Kim Liêu vương triều ta. Tổ Tổ, ý trăm là, trăm muốn dời đô đến Đô Duyên – kinh thành trước kia của Tề quốc, người tất nhiên phải đi theo trăm, chẳng phải cũng là trở lại cố quốc sao?”

Tổ Y há to miệng, không thể tin được điều mình vừa nghe, Hoàn Nhan Tự thế nhưng lại muốn dời đô: “Người. . . . Người là đang nói đùa phải không? Dời đô. . . . chuyện kia đâu phải chuyện tiểu hài tử đùa chơi.”

Hoàn Nhan Tự cười nói: “Trăm đương nhiên biết. Chính là thổ địa Kim Liêu ta cần cỗi, khắp nơi lại là sa mạc lạnh giá cho nên cuộc sống dân chúng rất vất vả. Mà phương nam lại khác biệt, thổ địa phì nhiêu, đất lành vô số, lại hội tụ nhiều nền văn hóa từ các quốc gia, nên càng thích hợp trở thành trung tâm của Kim Liêu vương triều. Cho nên trăm luôn suy nghĩ, dời đô tuy rằng gian nan và quan hệ đến đại sự thiên thu muôn đời của Kim Liêu nhưng cũng không phải là chuyện không thể thực hiện, đây cũng là nguyên nhân trăm nhất định phải diệt Đại Tề.”

Tổ Y cho tới bây giờ không nghĩ tới Hoàn Nhan Tự lại nghĩ đến chuyện lâu dài như vậy, nguyên lai hẳn diệt Đại Tề lại là vì điều này, chính mình lại nực cười vẫn nghĩ hẳn bắt quá là vì báo thù cho phụ vương mà thôi. Khó trách hẳn không cho Úc Thương ở đất Tề đốt sát đánh cướp, hẳn rõ ràng sớm đã có chủ ý. Ôm ấp một tia hy vọng cuối cùng ngẩng đầu nhìn phía Hoàn Nhan Tự, y thận trọng nói: “Người không cần nhất sự yên ổn, cái gọi là cố thổ nan ly, thần tử của người nguyện ý sao?”

Hoàn Nhan Tự lạnh lùng cười: “Việc này bọn họ không có cách phản đối, trăm sớm đã có đối sách, phạm đại thần phản đối dời đô cùng cự tuyệt không đi, đem tất cả gia sản toàn bộ sung công, phủ đệ đều thiêu hủy, bọn họ trụ nơi nào trăm sẽ thiêu hủy nơi đó.” Thấy Tổ Y kinh ngạc nhìn mình, hẳn cười khổ một chút nói: “Làm việc phi thường, tất nhiên phải dùng thủ đoạn phi thường, trong giai đoạn phi thường lúc này, bọn họ thân là Kim Liêu thần tử, lý ra nên phân quân chi ưu, không thể vì ý nguyện bản thân.” Nói xong nhìn chung quanh, thở dài: “Kỳ thật người nói không sai, cố thổ nan ly, trăm sao lại nguyện ý rời đi nơi này, hoàng cung này, thiên hạ này đều là tâm huyết ngưng tụ của liệt tổ liệt tông và trăm, chính là thời thế phát triển cũng không thể chỉ bận tâm đến điều đó.”

Tổ Y không nói, để tay lên ngực tự hỏi, y rõ ràng biết lời Hoàn Nhan Tự không sai, ý muốn dời đô này cũng có thể nói lên hẳn thật là một vị anh minh thiên tử cổ kim hiếm có, chính là bản thân thì gia viên đã bị xâm lấn giờ lại thành đất đai của người khác, trong lòng y sao tránh khỏi đau xót. Không thể không trái lương tâm mà nói: “Dù sao. . . . Dù sao việc này không phải là nhỏ, người phải bàn bạc kỹ hơn.”

Hoàn Nhan Tự nhìn y, trêu tức cười nói: “Tổ Tổ, trăm sao không biết suy nghĩ trong lòng người? Người tuy biết dời đô là việc sáng suốt, nhưng sao cam tâm cố quốc của mình lại bị trăm chiếm giữ, cho nên mới nghĩ một đằng nói một nẻo như vậy.” Nói xong lại bỗng nhiên ôm lấy y nói: “Nhưng ngữ khí người nói với trăm thật giống như là cặp phu phụ thương nghị sự tình, trăm tuy có nhiều tàn phi, lại không một người dám cùng trăm nói chuyện như vậy, lúc nào cũng lộ vẻ yêu sủng a dua, suốt ngày hao tổn tâm cơ lấy lòng trăm nhằm đi lên hậu vị. Lại không biết có một người như người, thật đúng với hình ảnh lý tưởng tuyển chọn hoàng hậu của trăm.”

21. Chương 21

Tổ Y không thể phun một ngụm khí khỏi cổ họng, suýt nữa nghẹn chết. Làm thế nào cũng không hiểu được hai người mấy ngày hôm trước còn là tử địch, cho dù Hoàn Nhan Tự quả thật không có hàm ẩn dự vọng gì ngoài ý muốn chinh phục mình vậy nhưng sao chỉ trong khoảng thời gian ngắn lại xem y là đối tượng tối thích hợp tuyển làm hoàng hậu. Trước không nói đến giới tính của mình, chỉ là mấy sự việc không chút liên quan như vậy lại bị hấn trộn lẫn nhập nhằng liền cũng đủ khiến cho Tổ Y đau đầu. Ông trời ơi, y đang đối mặt một kẻ như thế nào đây, người này. tâm tư người này thật không thể đoán được, không, phải nói là không có kẻ nào lại có tâm tư như vậy mới đúng.

Hoàn Nhan Tự thấy gương mặt thanh tú đỏ bừng tức tối, bất giác lại buồn cười, không biết vì sao, từ sau khi Tổ Y cùng hấn bộc bạch tâm ý, hấn nhìn người cừu địch xưa kia trước mặt này thật là một người thiên thượng thiếu hữu, địa hạ vô song. Chẳng qua lúc này hấn lại có một tâm tư khác, liền ôm lấy Tổ Y nói: “Người ngoan ngoãn bồi trầm nằm trong chốc lát, đêm qua thật có chút mệt mỏi, nếu không chịu, trầm liền chấn hưng tinh thần muốn người, nhìn xem người trốn đường nào.”

Tổ Y tức giận cắn răng nói: “Người muốn ngủ an ổn? Không sợ ta một đao đem người làm thịt? Ta sớm một tay huyết tinh, tuyệt đối có đủ ngoan tâm.”

Hoàn Nhan Tự cũng không để ý tới, ôm lấy y song song nằm trên giường, nhắm mắt nói: “Người tất nhiên có ngoan tâm, chẳng qua rất cổ hủ, không chịu xuống tay làm chuyện dè tiện này, Tổ a Tổ Tổ, người biết rõ như vậy bắt lợi cho bản thân nhưng cũng không đổi được, trầm không biết nên nhạo báng người ngu xuẩn hay là nên bội phục người quang minh. Được rồi, người cũng nằm trong chốc lát đi, ngẫm lại lời trầm vừa nói, trầm cũng không phải chỉ nói mà thôi.”

Tổ Y đầy bụng hồ nghi, thầm nghĩ: “Hấn vừa rồi nói biết bao nhiêu điều, ta làm sao biết câu nào không phải nói chỉ là nói mà thôi. Tám phần của câu cuối cùng kia đều là lời nói vô si, sẽ không liên hệ đến chuyện hoàng hậu, hấn cùng những đại thần kia cũng không phải người mù, nam phi từ xưa đã hiếm thì nói chỉ đến nam hậu.” Nhìn Hoàn Nhan Tự hô hấp đều đều, y cũng không dám vọng động, sợ đánh thức hấn, hấn sẽ thật muốn chinh mình.

*

Tổ Y lo lắng một đêm, động một chút cũng không dám, thật vất vả đến khi trời sắp sáng mới ngủ được một chút. Hoàn Nhan Tự lại ngủ say sưa, khi tỉnh lại, chỉ cảm thấy thân thanh khí爽, nhìn nhìn Tổ Y bên cạnh, thấy y trong lúc ngủ mơ mà đôi mày vẫn gắt gao nhíu lại, giống như đề phòng. Không khỏi cười khê một tiếng, thầm nghĩ: không cần đề phòng ta đến mức này, người như người, tất yếu đến một ngày danh chính ngôn thuận nào đó, ta liền có thể tùy ý làm bậy một phen, hiện giờ phải nhẫn. Chính là. Ai, ta biết nếu không bức người thì không thể khiến ta toại nguyện, Tổ Tổ, đến lúc đó người chớ trách ta vô tình, ai bảo người tốt như vậy, làm cho ta một khi lâm vào liền không thể tự kiềm chế chứ?

Hấn thấy Tổ Y ngủ không an ổn, liền lặng lẽ đứng dậy, đi ra ngoài điện, xua tay không cho các cung nữ tiến vào hầu hạ, đi ra ngoài mới nói: “Tay chân nhẹ nhàng một chút, chớ đánh thức y, nổi nhục bị bắt, mối hận mất nước, ai, mấy ngày nay y đã chịu đủ dày vò.”

Tử Nông che miệng cười hướng Tử Lưu nói nhỏ: “Ta theo chủ tử đã lâu, cũng không biết hấn là người lương thiện như vậy.” Nói chưa xong đã bị Hoàn Nhan Tự trừng mắt liếc một cái, sợ tới mức nàng vội lại giúp sửa sang long bào, nói: “Đại vương, người hôm nay liền tuyên bố việc dời đô sao? Chỉ sợ trên triều sẽ có sóng to gió lớn đó.”

Hoàn Nhan Tự ánh mắt lạnh lùng nói: “Cần gì quan tâm nhiều đến vậy, sớm muộn gì đều phải tuyên bố.” Lại cười nói: “Trầm nghe Úc Thương nói trong hoàng cung Tề Quốc có xây dựng Tận Tình Uyển thập phần xa hoa, xảo đoạt thiên công, thật phù hợp để cho hoàng hậu ở.”

Tử Lưu nói: “Mặc dù nói là nói vậy, nhưng Đại Vương nhiều năm qua vẫn chưa lập hậu, hay là đã chọn được người? Việc này phải thận trọng, chẳng những phải hợp ý Đại Vương mà còn phải được tiểu thái tử thuận ý, là hoàng hậu tất nhiên phải gánh vác trọng trách dạy bảo thái tử, người bình thường không thể đảm đương nổi.”

Hoàn Nhan Tự nói: “Chuyện đó không phải vấn đề chính, tân hoàng hậu tất nhiên có thể dạy bảo Sóc Nhi, được rồi, hiện giờ không phải lúc nói chuyện này, hết thấy đều chờ đến ngày đến được tân đô hãy nói sau. Thượng triều đi”, nói xong bước ra ngoài, còn lại Tử Lưu, Tử Nông hai mặt nhìn nhau, cùng không biết hẳn vì sao lại nói ra lời này.

22. Chương 22

Quả nhiên, quyết định của Hoàn Nhan Tự giống như một tiếng sấm vang rền ở trên đầu các đại thần, khiến bọn họ trợn mắt há hốc mồm, chỉ có Úc Thương thập phần tán thành. Không nói đến trên triều người người cùng nghị luận, chuyển qua nơi Tổ Y vừa tỉnh lại, thấy Hoàn Nhan Tự không còn tăm hơi, lúc này mới sáng khoái nhẹ nhàng thở ra. Y từ trước đến nay không tin quỷ thần, lúc này cũng không thể ngăn mình niệm một tiếng phật. Chợt nghe ngoài cửa một thanh âm thanh thúy cất lên: “Đừng sớm cao hứng, biết được vui sướng tất biết ưu sầu. Người là một vị đại tướng quân, ắt không thể không biết đạo lý này.”

Tổ Y ngạc nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy một thân hình nho nhỏ cười lạnh dựa vào cửa, gương mặt non nớt lại có nét khí phách cùng gian trá không phù hợp lứa tuổi của hắn, không phải tiểu thái tử Hoàn Nhan Sóc thì còn ai vào đây. Tổ Y mấy ngày trước đây mới cùng hắn dùng cơm, nhưng chưa trò chuyện, lúc này thấy hắn xuất hiện ở nơi này, không khỏi có chút kinh ngạc, nhìn quanh nói: “Người sao lại đến đây? Không có ai theo sau sao?” Y đối Hoàn Nhan Tự mặc dù căm thù đến tận xương tuỷ, nhưng không cách nào đối một hài đồng nho nhỏ sinh lòng ghét bỏ, cũng có một tia lo lắng, hiểu được sự phức tạp của chốn hoàng cung, hẳn lại như vậy xông loạn mà không có người theo sau, thực dễ dàng để cho kẻ có tâm tư thừa cơ mưu hại.

Hoàn Nhan Sóc nghênh ngang tiêu sái tiến vào ngồi xuống, nhìn trên bàn cái gì cũng không có, bất mãn nói: “Người còn không có truyền điểm tâm sao? Nhanh truyền đi, trước ăn chút điểm tâm đã, ta đói bụng.”

Tổ Y dở khóc dở cười nhìn bộ dạng đảo khách thành chủ của hắn, sớm có cung nữ biết hắn là một tiểu ma vương không thể đắc tội, vội vàng đi chuẩn bị. Nơi này Tổ Y xuống giường rửa mặt chải đầu xong, quay đầu lại thấy Hoàn Nhan đang nhìn chăm chăm mình, nghĩ thầm, hai phụ tử này sao đều có cách nhìn người khác như vậy? Đành bắt đắc dĩ nói: “Người nhìn cái gì? Ta trên mặt không có hoa.”

Hoàn Nhan Sóc nghiêm trang gật đầu nói: “Không có hoa ta mới nhìn, nếu trên gương mặt này mà chỉ toàn dung chi tục phấn, cầu ta liếc mắt một cái cũng không được.” Nói xong lấy tay chống cằm, còn thật tình nói: “Ta đang suy nghĩ, phụ vương nếu thực thích người, ta sẽ không giống như mấy phi tử mà chán ghét người.”

Tổ Y hoảng sợ, lại nói hai phụ tử này quả thật là phụ tử, ngay cả lời nói không ngại khiến người tức chết cũng thật giống nhau. Vội vàng trầm mặt nói: “Người không cần suy nghĩ, điều này cần bản không có khả năng, phụ vương người quyền khuynh thiên hạ, muốn người nào mà không được, người là thái tử, nên nghĩ làm sao học tốt cách trị quốc chứ không phải cả ngày dạo chơi, chuyên môn cấp nan đề cho các phi tử.”

Hoàn Nhan Sóc nhìn y không chuyển mắt, bỗng nhiên cười ha ha nói: “Khó trách phụ vương lại si mê người, quả thực có chút ý tứ. Ta nếu học tốt cách trị quốc, người nghĩ cơ hội khôi phục Đại Tề không phải càng không thể sao? Người có thật là Tổ Y tướng quân kia thà chết chứ không chịu khuất phục không? Sao lại suy nghĩ cho Kim Liêu chúng ta như vậy? Ha ha ha.”

Tổ Y bị hắn nói móc một chút, tức giận mặt mũi trắng bệch, xoay người nói: “Thủ đoạn thống trị quốc gia của phụ vương ta không biết người có học được không nhưng cái loại miệng lưỡi trơn tru này xem ra mười phần học được cả mười.” Lúc này cơm đã truyền lên. Hoàn Nhan Sóc nhảy lên ghế bắt đầu ăn, Tổ Y lại cảm thấy hắn là tiểu hài tử, không đành lòng đuổi hắn ra ngoài, đang ngồi tức giận, chợt nghe ngoài cửa một thanh âm kinh hi: “Tổ Tổ, Sóc Nhi, hai người các người sao lại ở cùng nhau hòa hợp như vậy? Ha ha ha, thật tốt quá, thật đã giải cho trẫm một đại phiền não.”

*

Tổ Y đang tức giận, nghe thấy lời hấn càng tức giận hơn, lớn tiếng nói: “Con mắt nào của người thấy ta và hấn hòa hợp, nhờ người ban tặng, hai người chúng ta là tử địch, ở chung không hòa hợp là chuyện đương nhiên, người lại phiền não cái gì?”

Hoàn Nhan Tự ha hả cười, cũng không trả lời, biết người thành thật này nhất định trong lòng không vui là bởi không nói lại cái miệng của Hoàn Nhan Sóc, sờ sờ đầu nhit tử, quả nhiên thấy hấn đảo cặp mắt trắng dã nói: “Phụ hoàng, có phải người lo lắng ta không thích y, bất quá ít nhất cho tới bây giờ, ta cũng không phải thực chán ghét y, ha hả, người thực thủ đoạn, tù binh chí tử không hàng này lại suy nghĩ cho Kim Liêu chúng ta.” Nói xong đem chuyện vừa rồi kể lại, càng khiến Tổ Y tức giận. Nhận không được mà chối cũng không xong.

23. Chương 23

Hoàn Nhan Sóc ăn xong cơm, đắc ý cười nhìn phía Tổ Y nói: “Phụ hoàng ta vừa mới tuyên bố nhất kiện kinh thiên đại sự, trong lòng nhất định không bình tĩnh, phải hảo hảo trấn tĩnh mới phải. Ta từ trước đến nay là kẻ thức thời, sẽ không ở lại quấy rầy nữa.” Lại chuyển hướng Hoàn Nhan Tự nói: “Phụ hoàng, ta rất ít khi thông tình đạt lý như vậy, người cần phải nhớ rõ khi dời đồ, đem những thứ ta đã nói chuẩn bị hảo a.” Nói xong xuất ra một bộ dạng đã ăn no, nghênh ngang tiêu sái đi ra cửa.

Hoàn Nhan Tự nhin không được mà bật cười ra tiếng, đã thấy Tổ Y lạnh lùng nhìn hấn, khinh thường nói: “Cha nào con nấy, con của người cũng thật đáng ghét giống người.”

Hoàn Nhan Tự cười nói: “Người bất quá là bị cái miệng hấn chiếm tiện nghi, trong lòng tức giận cho nên mới nói như vậy thôi. Chẳng lẽ người không cảm thấy Sóc Nhi thực thông minh lanh lợi sao? Hài tử này từ khi sinh ra, trải qua tam tai bát nạn mà không hề gì, không còn mẫu thân nhưng hấn chưa bao giờ khiến trẫm lo lắng, tương lai kế thừa ngôi vị hoàng đế cũng tất nhiên là một quân chủ xuất sắc.”

Tổ Y không nói, bình tĩnh xem xét, Hoàn Nhan Tự nói đúng, thật hiếm thấy một đôi hoàng thất phụ tử như bọn họ lại có thể ở chung hòa hợp ấm áp như thế, mặc dù đôi bên là tử địch, y cũng không thể vì thế mà không có chút cảm động.

Chính là khi đang trầm tư, Hoàn Nhan Tự đã ngồi ở bên người y, phân phó người mang thức ăn khác lên, ôm Tổ Y nói: “Việc dời đồ đã chọn được ngày tốt, không lâu sau, người sẽ gặp lại cố hương, nếu người biểu hiện tốt, trẫm còn có thể cho người gặp lại cố nhân, Tổ Tổ, người vui không?”

Tổ Y hừ một tiếng nói: “Nếu ta biểu hiện không tốt người cũng sẽ cho ta nhìn cố nhân, ta nghĩ ta sẽ càng vui vẻ.” Nói xong lại thở dài một hơi, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thật lâu sau mới kinh ngạc nói: “Sơn hà phá toái phong phiêu như, thân thể phù trầm vũ đả bình(*). Hoàn Nhan Tự, người để ta gặp lại cố nhân, nhưng gặp thì thế nào? Đại Tề sớm không còn là Đại Tề. Cho dù gặp nhau, đối mặt chính là cảnh còn người mất, bất quá chỉ có cảm thương mà thôi.”

Hoàn Nhan Tự không nói, chính là đem người trong lòng ôm càng chặt. Nghĩ tới sau khi đến được Đại Tề còn áp bức y, liền càng cảm thấy có lỗi đối với con người mang vết thương sâu sắc đáng thương này. Cũng may lúc này thức ăn đã truyền lên, hấn cùng Tổ Y đi đến ngồi bên bàn, cười nói “Tốt lắm, không cần suy nghĩ nhiều quá. Về tù binh, trẫm sau khi dời đồ sẽ để bọn họ trở lại cố hương, cùng thân nhân đoàn tụ, lại phân cho bọn họ vài mẫu đất vườn, từ nay về sau rời xa chiến hỏa, vĩnh hưởng thiên luân được không?”

Tổ Y lặng yên, đánh giá hấn vài lần, thở dài: “Nếu được như vậy tất nhiên là tốt. Ta cũng thay bọn họ cảm tạ người. Lại không biết ta phải trả giá đại giới gì?”

Không ngờ Hoàn Nhan Tự vừa nghe lời này lại trầm tư nhìn y. Tổ Y bị hấn nhìn mà trong lòng lo sợ, không biết hấn lại muốn xuất ra chủ ý xấu xa gì, nghĩ từ khi mình bị bắt tới nay, nhiều lần trải qua đau khổ, không sợ nghiêm hình tra tấn mà chính là sợ hấn ra án bài tâm tư vô sỉ cùng với không biết là thật hay giả tình giả nghĩa, còn có tùy thời đem đồng bào của mình ra uy hiếp, ba dạng này y thật không có khả năng

ngăn cản, y quả thật sợ hãi nhưng cũng đã vì bị tra tấn mà tâm tư lao lực quá độ, thật sự là tái không chịu nổi sức ép.

Chính là khi đang bất an, chợt thấy Hoàn Nhan Tự cười, đứng lên rót một chén rượu đưa cho Tổ Y, lại tự rót cho mình một ly, nói: “Đại giới này, tất nhiên là phải có, chẳng qua không phải bây giờ. Tới ngày đó, chỉ sợ điểm ân huệ ấy còn không phải dùng đến. Cũng may nhược điểm lớn nhất của Tổ Tổ người toàn bộ đều nằm ở trong tay trẫm, đến cuối cùng, người thắng cuối cùng vẫn là trẫm, chuyện ngược lại quả không dễ thực hiện a.”

Tổ Y nhìn bộ dáng nghiêm trang của hắn, trong lòng kinh nghi bất định, thầm nghĩ hai ngày này hắn cũng không đã động đến chuyện tính dục, chính mình còn tưởng rằng hắn đã dần từ bỏ, thế nhưng lại là đoán sai. Khả nếu là đoán sai, hai ngày này sao hắn lại không ép bức. Huống chi cả Đại Tề đều đã trở thành vật trong tay hắn, ít ngày nữa lại đã dời đô, ngoại trừ việc không thể đáp ứng tâm nguyện của hắn ra thì trên người mình còn có thứ đáng giá gì khiến hắn phải lo lắng.

Ghi chú:

(*)Hai câu thơ trong “Quá Linh Đình Dương” của Văn Thiên Tường

Quá Linh Đình Dương

Tân khổ tao phùng khởi nhứt kinh,

Can qua liêu lạc tứ châu tinh.

Sơn hà phá toái phong phiêu nhứ,

Thân thể phù trầm vũ đả bình.

Hoàng Khủng than đầu thuyết hoàng khủng,

Linh Đình dương lý thần linh đình.

Nhân sanh tự cổ thù vô tử,

Lưu thủ đan tâm chiếu hân thanh.

Dịch nghĩa:

Qua biển Lênh Đênh

Cay đắng do từ một sách kinh

Bốn năm quanh quẽ cảnh đao binh

Bông tung gió: vỡ tan sông núi

Gió đập bèo: chìm nổi kiếp mình

Ghềnh Sợ Hãi kể niềm sợ hãi

Biển Lênh Đênh than nỗi lênh đênh

Xưa nay hỏi có ai không chết

Hãy để lòng son chiếu sử xanh

24. Chương 24

Hoàn Nhan Tự nâng tay y buộc y đem cái chén nâng lên, cùng y chạm chén một chút lại nói: “Không cần nghĩ nhiều, hôm nay có rượu thì cứ say hôm nay, người cứ bồi trẫm sáng khoái uống một hồi. Từ ngày mai trẫm cùng người đều phải chuẩn bị chuyện dời đô, từ nay về sau. . . . Ha hả, từ nay về sau trẫm ở

trong lòng của người lại biến thành bộ dạng cảm thú gì cũng thật sự khó đoán trước được, qua đêm nay, sợ là không còn tâm tình như hôm nay. Tổ Tổ, Tổ Tổ của ta. Người. Người. Ai.” Nói chưa xong, không khỏi thở dài một tiếng, đem chén rượu uống một hơi cạn sạch.

Tổ Y nhìn trên mặt hần lại ẩn ẩn lộ ra vẻ thê lương, lại hồ nghi, cũng đem rượu uống cạn, lạnh lùng nói: “Người sao lại biến thành người nhận hết ủy khuất. Ta thấy người chưa uống mà đã say.” Nói xong liền đẩy hần ra, chính mình tự đi tìm một quyển sách để đọc, nhưng tâm loạn như ma, như thế nào cũng đọc không vào.

*

Đối với Kim Liêu quốc mà nói, việc dời đô này thật là chuyện lớn nhất từ khi kiến quốc tới nay, thậm chí ngay cả những việc lớn lao như đại bại khi xâm phạm Đại Tề trước kia so với việc dời đô này lại đều thành việc nhỏ không đáng kể, trong lúc nhất thời, cử quốc sôi trào, đầu đường cuối ngõ đều nghị luận. Tuy rằng Kim Liêu thổ địa cằn cỗi, nhưng cổ thổ nan ly, dân chúng tự nhiên không muốn xa xứ, cũng may Hoàn Nhan Tự xưa nay trị quốc có cách, cũng không đến nỗi tứ phương nổi loạn.

Trong nháy mắt, ngày dời đô đã muốn tới, chỉ thấy hoàng cung Kim Liêu diễn võ trường thượng, cờ xí tiên minh, mấy vạn Ngự lâm quân ăn mặc chỉnh tề, chia làm mười đại đội, uy phong lẫm lẫm đứng một nơi. Hoàn Nhan Tự một thân nhung trang, từ trong hoàng cung chậm rãi đi ra, phía dưới nhất thời nổi lên một trận hoan hô.

Hần một đường đi tới, đem cung tường ngưng tụ tâm huyết mấy thế hệ liệt tổ liệt tông lại nhìn một lần, thu hồi tình cảm lưu luyến, giờ phút này trong lòng ngực tràn đầy vạn trạng hùng tâm. Thu hồi ánh mắt, không do dự mà xoay người lên ngựa, thái giám tùy thân lập tức lớn tiếng hô: “Khởi giá.” Thanh âm ngân nga, thật lâu sau vẫn quanh quẩn trong không gian hoàng cung.

Càng đi về phía nam, thời tiết liền càng ấm dần, ven đường tùy ý có thể thấy được rất nhiều hoa dại không tên nở rộ. Hoàn Nhan Tự lúc này không cưỡi ngựa mà ngồi ở trên xe cùng Tổ Y, bức y cùng chính mình đông lạp tây xả. Sợ khi tới cố quốc, y nhìn thấy cảnh vật ngày xưa lại tăng thêm thương cảm.

Tổ Y sao có thể hiểu thấu được mỗi tâm tư ôn nhu này của hần, trong lòng phiền muộn cực kỳ. Vài lần đuổi hần lại không chịu đi, đơn giản không thèm đáp lời, nhắm mắt dưỡng thần, dần dần Hoàn Nhan Tự cũng không lên tiếng.

Sắc trời đã vào lúc hoàng hôn, lại vừa lúc tới được một tòa hành cung. Đây nguyên là nơi Tề Đế lâm hạnh trong khi du ngoạn, xây dựng thập phần hoa lệ, cực kì rộng lớn. Thế là quyết định ngay tại nơi này đóng quân. Hoàn Nhan Tự miễn cưỡng cùng thái hậu và nhóm tần phi dùng bữa tối, liền vội vàng đến chỗ Tổ Y. Vào cửa liền nhìn đến thức ăn trên bàn không ai đụng tới, hần trong lòng ngạc nhiên một chút, thấy có chút không đúng, giương mắt nhìn lên, Tổ Y quả nhiên ngơ ngác ngồi ở phía trước cửa sổ, trên tay cầm một chén rượu, nhìn ra ngoài cửa sổ một cách xuất thần.

Hần đang muốn tiến đến, chợt nghe Tổ Y lặng lẽ thở ra một hơi, mạn ngâm nói: “Tầm tầm mạch mạch, lãnh lãnh thanh thanh, thê thê thăm thăm thích thích. Sạ oán hoàn hàn thì hậu, tối nan tương tức. Tam bôi lưỡng Trần đạm tửu, chấm dịch tha, văn lai phong cấp?”(*) Lời còn chưa dứt, hai hàng thanh lệ đã theo hai bên gò má chảy xuống.

Hoàn Nhan Tự trong lòng không hiểu sao lại nổi lên đau xót, Tổ Y là một người cực kì kiên cường, trong trí nhớ chưa bao giờ nhìn thấy y rơi lệ, chính là mặc dù hần đau lòng, lại không biết nên như thế nào khuyên giải an ủi, cũng không thể nói:

Tổ Tổ, nhìn người thương tâm như thế, trăm không có Đại Tề cũng không sao.

Tổ Y ngẩng đầu lên, thấy hần đứng ở phía sau mình, cũng không kinh ngạc, quay đầu lại tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ. Hoàn Nhan Tự nghĩ y không muốn nhìn thấy mình, đang muốn lặng lẽ rời đi, lại nghe y bỗng nhiên nói: “Chỗ ngồi này ở hành cung, năm đó trước khi ta phụng mệnh ra biên quan từng đến qua. Chính là quân tình khẩn cấp, ta quả thật vội vàng, chưa kịp quan sát liếc mắt một cái, chỉ nói đợi đến khi chiến thắng trở về, trên đường đi ngang nơi này sẽ hảo hảo thăm thú một phen. Ai ngờ đến thay đổi bất ngờ, ta vừa đi, nhưng lại rốt cuộc không trở về qua, hiện giờ đã trở lại thì trong thân phận này, lại thêm nước mắt nhà tan, núi sông đổi chủ, ai, sớm cảnh còn người mất.”

Hoàn Nhan Tự trong lòng lúc này trăm vị tạp trần, chỉ đành miễn cưỡng nói: “Đêm đã khuya, sớm nghỉ ngơi đi, nếu là chỉ có bắt buộc giường đệ chi hoan mới có thể khiến người quên mất mối phiền não kia, trăm sẽ không khách khí, dù sao nhin nhiều ngày như vậy, cũng thật sự khó chịu.”

Tổ Y đầy ngập sầu tư bi thống đều bị một câu này khiến tức giận cực kì, chính là trừ bỏ hung hăng liếc hắt một cái, hừ thật mạnh một tiếng ra cũng không có biện pháp khác. Hoàn Nhan Tự thấy y then quá thành giận, nhưng lại có một phen phong tình, tâm tình ấm đậm cũng đã biến mất, cười hì hì đem Tổ Y kéo tới bên giường, ôn nhu nói: “Ngủ đi, ngày mai sáng sớm đã phải khởi hành.”

Đoàn người khi mặt trời mọc mà đi, mặt trời lặn mới ngừng, ước chừng đi ba tháng, cuối cùng đến được cố đô Đại Tề – Đô Duyên. Hoàn Nhan Tự ngăn lại bọn thị vệ đi theo, lệnh cho bốn người Tử Nông theo hẩn kỵ mã, Tổ Y vẫn ngồi ở trong xe, trang bị nhẹ nhàng vào thành. Trên đường cái người đến người đi, lại không người nào biết kia chính là chúa tể sau này của họ – tân quân Hoàn Nhan Tự.

Tổ Y ở trong xe hướng ra phía ngoài nhìn lại, chỉ thấy khắp nơi đều có cờ xí Kim Liêu, quân binh trên tường thành đều một thân ăn vận Kim Liêu chiến phục, uy phong lẫm lẫm, không khỏi một trận đau xót tận xương tủy. May mà nơi ngã tư đường phồn hoa như cũ, lại đều là tập tục xưa của Đại Tề, cũng cảm thấy an ủi đôi phần.

Hoàn Nhan Tự lên xe, tựa như tranh công nói: “Tổ Tổ, người xem trăm vẫn không quấy rầy dân chúng, áp bức bọn họ phải theo phục sức phong tục Kim Liêu. Mãn thành phồn hoa này, nhìn bề ngoài thật ra vẫn giống như trước, người chắc là vẫn cảm thấy thân thiết đôi chút? Còn có, người xem mọi người cười vui như thường, nỗi đau mất nước so với người nhẹ không biết bao nhiêu lần đâu. Không phải trăm khoe khoang, thời điểm Tề Đế tại vị, dân chúng làm sao có thể giống như bây giờ yên vui thái bình. Cái gọi là dân làm trọng, xã tắc thứ chi, quân vi khinh. Có thể thấy được chỉ cần khiến cho thiên hạ dân chúng thái bình thịnh thế, người nào ngồi trên long tọa cũng không quan trọng, người cũng không tất yếu hận trăm như vậy.”

Tổ Y không để ý tới hẩn, vẫn đang ngưng thần nhìn ngoài cửa sổ, Hoàn Nhan Tự không chút nào nổi giận, hì hì nở nụ cười, đang muốn mặt dày vì mình ca công tụng đức một phen, Tổ Y lại bỗng nhiên quay đầu, còn chăm chăm nhìn hẩn. Hoàn Nhan Tự chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt của y như vậy, đang trong lòng lo sợ, không biết Tổ Y lại muốn dùng từ ngữ gì để chửi mắng hành vi tự khoe khoang có chút đề tiện này của hẩn, đã thấy y hơi mỉm cười, nhẹ nhàng nói một tiếng: “Cảm tạ.” ..

Cái gì gọi là bỉ cực thái lai, cái gì gọi là tinh thành sở trí, kim thạch vi khai, cái gì gọi là công phu bất phụ hữu tâm nhân, Hoàn Nhan Tự trong nháy mắt đều đem tất cả những cụm từ đó diễn giải rành mạch. Hẩn tâm hoa nộ phóng, trực giác tự bảo mình hẩn là phải vui vẻ ra mặt cộng thêm nhỏ ra hai giọt nước mắt để biểu đạt một chút tâm tình cảm động. Nhưng hẩn lại chỉ ngơ ngác nhìn Tổ Y, cái gì cũng không làm, cái gì cũng đều làm không được.

Cũng không biết qua bao lâu, khi Tổ Y đang trong lòng đang kinh ngạc vì người nọ cũng có thời điểm lộ ra vẻ si ngốc thì nhìn thấy Hoàn Nhan Tự có chút run rẩy vươn tay ra, cử động đôi chút, cuối cùng một phen ôm lấy mình, khí lực kia lớn đến mức suýt nữa bóp chết Tổ Y. Việc ấy khiến y hoảng sợ, đang muốn đẩy ra tên nam nhân đang dính chặt vào người mình, lại nghe Hoàn Nhan Tự ghé vào lỗ tai y trầm giọng nói từng chữ một: “Tổ Tổ, trăm kiếp này nếu có thể có được người, từ nay về sau không còn cầu mong gì hơn.”

Tổ Y ngẩn ra, tất cả động tác đều đình chỉ, những lời này nói ra vào lúc này lại không mang đến nửa phần nhục nhã, chỉ cảm thấy trong đó chân tình lưu chuyển, y dưới đáy lòng thở dài, thầm nghĩ: người này tuy rằng là bình sinh đệ nhất đại địch của ta, nhưng cũng là tri kỷ cả đời. Cũng biết mọi việc trên đời xác thực trốn không thoát bốn chữ “Tạo hóa trêu người”.

Vài người đi vào hoàng cung, Tử Nông tiến vào trong cung truyền chỉ, liền nhìn thấy một nhóm quan viên chạy đến, chưa tới phụ cận liền nhất loạt quỳ xuống, một người ở phía trước sợ hãi nói: “Khởi bẩm Đại Vương, nghe được Đại Vương ngày mai mới đến, hạ quan chưa kịp nghênh đón từ xa, thật sự tội đáng chết vạn lần, thỉnh Hoàng Thượng giáng tội.”

Hoàn Nhan Tự hòa ái cười: “Đều hãy bình thân, trăm nóng vội, đến sớm hơn đã định, các người thủ trú nơi này cũng vất vả nên cũng không cho người thông báo các người. Đô Duyên này các người trông chừng tốt lắm, trăm mới vừa rồi vận thường phục mà đến, nhìn thấy nhai đạo phồn hoa, không có vẻ khổ ải chiến tranh, có thể thấy được là công lao của các người. Ngày sau trăm tất trọng thưởng.”

Hắn vừa nói xong lời này, phần đông quan viên mới nhẹ nhàng thở ra, theo sau Hoàn Nhan Tự vào cửa cung. Lúc này sắc trời đã muộn, lập tức dùng qua bữa tối, tùy tiện tìm chỗ trong cung điện tạm thời nghỉ ngơi, chỉ chờ đến ngày mai khi tất cả tần phi cùng đại thần đều tới lại tiếp tục an bài.

Kim Liêu mới vừa dời đô đến Đô Duyên, rất nhiều sự tình hỗn loạn xảy ra, Hoàn Nhan Tự thân là quốc chủ, tất nhiên không có thời gian rảnh rỗi, cứ thế ngay cả đến chỗ Tổ Y tư triền một phen cũng không có, Tổ Y không cần gặp hắn, thật có vẻ thoải mái hơn rất nhiều. Y tuy có tâm đào tẩu, chính là thứ nhất Hoàn Nhan Tự phái người canh trọng canh gác, thứ hai y cũng biết, mình có thể chạy trốn một mình, nhưng binh lính dân chúng lại không trốn được, nhược điểm lớn nhất của y đã bị Hoàn Nhan Tự nắm giữ, muốn đào thoát khỏi ma chướng của hắn thật sự là khó như lên trời.

Ngày hôm đó sau khi dùng xong bữa sáng, tiểu thái tử Hoàn Nhan Sóc lại nhàn nhã ghé thăm, đối với Tổ Y thần bí cười hề hề, đến tận khi hắn cười đến đầu óc mù mịt, mới nghe Hoàn Nhan Sóc chậm rãi nói: “Người còn có lòng ở nơi này đọc sách? Không nhìn thấy Tận Tình Uyển ở phía đối diện đã được thu thập thỏa đáng rồi sao?”

Tổ Y hướng ngoài cửa sổ nhìn, trong lòng đau xót lại hỗn loạn hòa lẫn phẫn hận, chính là vì xây dựng đại cung điện xa hoa lãng phí này, hoàng đế cùng bọn tham thần cắt xén quân lương, dễ dàng khiến mình chiến bại, càng trực tiếp gây nên kết cục mất nước. Bởi vậy quay đầu đi chỗ khác, cũng không để ý tới Hoàn Nhan Sóc, lại thật mạnh hừ một tiếng nói: “Tai họa vong quốc, có gì đáng xem?”

Hoàn Nhan Sóc gật gật đầu nói: “Nga, đúng rồi, khó trách người tức giận như thế, ta nghe nói hoàng đế các người chính là bởi vì xây dựng nơi này, biến thành người người oán trách, còn cắt xén quân lương của người dẫn đến vong quốc, ha ha, hắn hao hết tâm tư, lại bị chúng ta chiếm lấy tiện nghi, cũng không biết hắn ở dưới đất mà biết sẽ có cảm tưởng gì.”

Tổ Y lạnh lùng nói: “Người đến nơi đây chỉ để nói những lời này sao? Ta đây đã nghe được, thỉnh trở về đi.”

Hoàn Nhan Sóc cũng không giận, ha ha cười nói: “Đương nhiên không phải, Tận Tình Uyển đã thu thập thỏa đáng, phụ vương ta liền muốn lập hậu, người chẳng lẽ một chút cũng không lo lắng sao?”

Tổ Y ngẩng đầu nhìn liếc hắn một cái, cười lạnh nói: “Hắn lập hậu thì liên quan gì đến ta? Ta vì cái gì mà phải lo lắng, hai người phụ tử các người nói chuyện thật khó hiểu.”

Hoàn Nhan Sóc kinh ngạc trừng lớn mắt: “Cái gì? Phụ hoàng ta thế mà một chút cũng không để lộ ra sao? Miệng cũng thật kín quá đi. Chẳng lẽ người thật sự không biết, kẻ mà người muốn lập làm hoàng hậu chính là người a.”

“Ba” một tiếng, quyển sách trên tay Tổ Y đập thật mạnh xuống mặt bàn bên người Hoàn Nhan Sóc, chỉ thấy y mặt đỏ tai hồng, nổi giận đùng đùng hét lớn: “Một tiểu hài đồng như người, hơn nữa thân là thái tử một quốc gia, nói chuyện nhưng lại không hiểu phải lưu chút khẩu đức sao? Đúng vậy, ta là hàng tướng, muốn đánh muốn giết chỉ có thể tùy các người, phụ vương người còn dùng tánh mạng binh lính dân chúng uy hiếp bắt ta nhận hết khuất nhục. Chẳng lẽ các người còn ngại không đủ, lại cho một hài tử như người đến cười chê ta. Tổ Y mặc dù tâm từ, không muốn liên lụy dân chúng, nhưng uy vũ không khuất phục, nếu đem ta bức đến không thể không chết, vô luận là nguyên nhân gì, cũng không có thể khiến ta sống tạm vu thể.”

Hoàn Nhan Sóc cũng không lo lắng sợ hãi, cười nói: “Tổ Y tướng quân khí tiết, ta tất nhiên là bội phục, nhưng lời ta nói không có nửa câu hư ngôn, đến lúc đó người tự nhiên biết. Nếu như lời người nói, người có thể buông tha tánh mạng binh lính dân chúng, muốn chết cũng không ai có thể ngăn cản, chính là tính phụ hoàng, ta là người rõ nhất, hắn thật sự sẽ tạo ra một hồi huyết vũ tinh phong người muốn nghĩ cũng không dám nghĩ đến, chúng ta cứ đợi mà xem.” Nói xong lại cười lạnh một tiếng, thần nhiên rời đi.

25. Chương 25

Tổ Y suy sụp ngồi phịch xuống giường, y nhớ tới lời Hoàn Nhan Tự đêm kia nói với y, lúc ấy vẫn nghĩ hắn là tùy tiện nói mà thôi nên cũng không để ở trong lòng, hiện giờ nghĩ đến, chẳng lẽ là thật sao. Nghĩ đến đây, không khỏi vừa sợ vừa e ngại, sợ chính là Hoàn Nhan Tự thật dám mạo thiên hạ bộc trực dựng nên một nam hậu, e ngại chính là nếu mình không đáp ứng, hắn xác thật sẽ tạo nên một hồi huyết vũ tinh phong. Càng nghĩ thì càng thấy mình ngay cả nửa điểm phản kháng cũng không có. Thở dài một tiếng, chẳng lẽ y nhẫn nhục sống tạm bợ bao nhiêu ngày như thế, nhận hết dày vò, trời cao lại vẫn không chịu buông tha cho y sao?

Buổi tối vừa đến, Hoàn Nhan Tự nhiều ngày không thấy bỗng nhiên xuất hiện, trên mặt cũng không có bày ra vẻ hoan hỉ như trước, Tổ Y mắt lạnh nhìn hắn, thấy hắn đầy mặt trịnh trọng, trong mắt lại ẩn sâu một mặt sầu lo, trong lòng y rung mình, chậm rãi đi đến ngồi xuống đối diện hắn, trầm thanh nói: “Người có phải có chuyện muốn nói với ta?”

Hoàn Nhan Tự kinh ngạc nhìn y, chợt thả lỏng mà cười khổ nói: “Lúc đây chỉ định cho Sóc Nhi đến thăm hỏi người, cũng tốt, hắn đã nói, đỡ cho trẫm khó mở miệng. Tổ Tổ, tấm lòng của trẫm đối với người, thiên địa quỷ thần đều biết, cũng nghĩ muốn mọi chuyện đều toại nguyện người, chỉ là chuyện này liên quan đến việc trọng đại, trẫm tuy biết người muôn lần chết cũng khó đồng ý, nhưng người cũng không thể định đoạt, khuyên người sớm hãy đáp ứng đi, nếu không, đừng trách trẫm tâm ngoan.”

Tổ Y im lặng, thật lâu sau mới ảm đạm nói: “Chẳng lẽ chuyện người muốn lập ta vi hậu là thật?” Tuy rằng trong lòng sớm có đáp án, y lại vẫn ôm ấp một tia hy vọng, hy vọng từ trong miệng Hoàn Nhan Tự nghe được một đáp án khác.

Hoàn Nhan Tự không đành lòng nhìn thấy đôi mắt y tràn ngập mong chờ, quay đầu đi chỗ khác, hạ quyết tâm, cắn răng nói: “Đúng vậy, trẫm muốn lập người vi hậu, từ nay về sau Đại Tề cùng Kim Liêu, đó chính là nhà của người.”

Tổ Y nhìn thẳng vào hai mắt hắn, run giọng nói: “Hoàn Nhan Tự, người nhất định phải lằn nhục ta như vậy, khiến cho con dân Đại Tề mỗi người đều mắng ta là quân bán nước, khiến cho ta đi ở trên đường đều tránh không khỏi bọn họ hướng ta phỉ nhổ, nhất định phải như vậy người mới cam tâm sao?”

Hoàn Nhan Tự cũng không tránh né ánh mắt y, trầm giọng nói: “Trẫm tâm như nước, thiên địa nhật nguyệt chứng giám, chúng ta lập trường bất đồng, nếu người cứng rắn đối với phân thiết tình này nói không chấp nhận, trẫm cũng không thể nói gì hơn, ba tháng sau có một ngày đại cát, trẫm phải tại nơi này làm đại điển cử hành lập hậu, người từ hôm nay trở đi hãy hảo chuẩn bị đi.”

Sự tình đi đến nước này, Tổ Y ngược lại bình tĩnh trở lại, nhìn Hoàn Nhan Tự lộ ta nụ cười sâu thẳm: “Được rồi, nếu người cố ý như thế, ta cũng vô lực thay đổi, người yên tâm, ta sẽ hảo hảo chuẩn bị, nhất định khiến cho người vừa lòng. Nhưng đổi lại, người cũng phải tuân thủ lời hứa, đem binh sĩ của ta đều thả về gia hương, để cho bọn họ từ nay về sau trồng trọt qua ngày, vĩnh hưởng thiên luân?”

Hoàn Nhan Tự sững sốt, vạn lần cũng không nghĩ y lại thống khoái đáp ứng như thế, đợi đến khi lấy lại tinh thần thì không khỏi mừng rỡ như điên, vài bước tiến lên, một phen ôm lấy Tổ Y nói: “Tổ Tổ, hảo Tổ Tổ của ta, trẫm nhất định tuân thủ lời hứa, người đáp ứng làm hoàng hậu danh chính ngôn thuận của trẫm, đừng nói đến một điều kiện này, chính là dù một trăm điều kiện, một ngàn điều kiện, trẫm cũng đáp ứng.” Nói xong hướng ra ngoài cửa hô: “Tử Nông vào đây.”

Tử Nông một mực ngoài cửa nghe ngóng, nghe vậy vội chạy tới nói: “Đại vương có điều gì phân phó?”

Hoàn Nhan Tự vui vẻ nói: “Từ nay về sau người không cần ở bên cạnh trẫm, chỉ ở lại nơi này hầu hạ Tổ Tổ, giúp y để ý tất cả công việc lập hậu, trẫm phải phong phong quang quang nghênh thú Tổ Tổ, muốn cho người trong thiên hạ đều chứng kiến cho chúng ta. Trẫm cũng sẽ đi chuẩn bị.” Nói xong ở bên má Tổ Y hôn nhanh một cái, tựa như một hải đồng cao hứng phấn chấn mà rời đi.

Tử Nông cũng vui vẻ ra mặt, sau lại nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Tổ Y, vội vàng khuyên nhủ: “Công tử không cần như thế, theo nô tỳ thấy, Đại vương đối với người là thật tâm, hai người các ngài lại đều là bất

thể nam nhi, chính là có thể trở thành một đôi tri kỷ tinh tinh tương tích, cùng hoạn nạn, đồng phú quý, cho dù là nam nam tương luyện thì có ai dám nói các ngài không là thần tiên quyền lực chứ?”

Tổ Y cũng không tiếp lời, sau một lúc lâu bỗng nhiên nói: “Tử Nông, ngân giáp và bảo kiếm tùy thân kia của ta ngày đó bị bắt vẫn còn chứ? Hay đã bị hủy rồi?”

Tử Nông nói: “Không có, Đại vương lệnh ta hảo hảo cất giữ. Tướng quân sao lại bỗng nhiên nhớ đến chúng?”

Tổ Y gượng cười nói: “Từ ngày xuất chinh, ngân giáp cùng bảo kiếm kia liền đi theo cạnh ta. Hiện giờ ta đã không còn là tướng quân Đại Tề, cũng không còn dùng đến chúng. Nhưng chúng đi theo ta lâu ngày, dù sao cũng là cổ vật, luôn có chút khó từ bỏ, ta nghĩ để cho chúng ở bên ta trong ba tháng này, chờ xong đại hôn chi lễ, lại đem chúng đi huỷ xem như đã hoàn thành quốc ý của ta, người xem có được không?”

Tử Nông nghe y nói như vậy, cũng không nghĩ nhiều, cười nói: “Tất nhiên có thể, công tử chờ một chút, ta liền đi lấy đến.” Nói xong xoay người mà đi. Tổ Y nhìn theo bóng dáng nàng có chút đắm chiêu, nhẹ nhàng nở nụ cười nhưng lại có vẻ thê lương nói không nên lời.

Bất tri bất giác đã qua hơn một tháng, Hoàn Nhan Tự một lòng muốn giữ cho lần đầu tiên với Tổ Y vào đêm tân hôn, cố gắng mấy ngày nay cũng không tư triền. Tổ Y trong lòng lại sớm có chủ ý, ngày hôm đó hai người dùng xong cơm chiều, đi sang một chỗ nói chuyện, Tổ Y hỏi: “Người đáp ứng ta đều thả binh lính tướng sĩ đi, tiến hành thể nào rồi?”

Hoàn Nhan Tự vui vẻ nói: “Lời Tổ Y nói trăm dặm không nghe sao? Đã sớm thả, chỉ là nhiều việc quá nên đã quên nói với người, sao vậy? Lúc này chắc đã cảm thấy mỹ mãn?”

Tổ Y im lặng thật lâu, sau bỗng nhiên gật đầu nói: “Tốt lắm, đa tạ người.”

26. Chương 26

Tổ Y từ trước đến nay là một người trầm ổn, nhưng ngữ khí y hiện tại cực kỳ nặng nề khiến Hoàn Nhan Tự cho rằng y lại nghĩ tới quốc hận gia cừ, trong lòng khổ não, bởi vậy cũng không nghĩ nhiều, lại nhàn thoải trong chốc lát, thấy trên mặt Tổ Y vẫn luôn tỏ vẻ thần nhiên, không chút quan tâm, chính hắn ngày mai cũng phải lâm triều, nhân tiện nói: “Sắc trời cũng không còn sớm, người hảo hảo nghỉ ngơi đi, ngày mai trăm dặm đến trò chuyện cùng người.” Nói xong đi ra ngoài, đối với Tử Nông cùng các cung nữ nói: “Hầu hạ chu đáo, sau trăm dặm sẽ trọng thưởng.” Trong lúc đó Tử Lưu vội phủ thêm áo khoác cho hắn, mấy cung nữ thái giám thấp sáng đèn lồng, vây quanh hắn rồi cùng đi khỏi.

Nơi kia, Tổ Y nhìn ra ngoài cửa sổ thẳng đến khi thấy thân ảnh hắn biến mất. Tử Nông tiến vào nhìn thấy, không khỏi cười nói: “Công tử luyện tiếu Đại vương sao? Chỉ cần nói một tiếng, bảo đảm ngài sẽ lập tức quay lại, so với phi còn nhanh hơn đấy. Chỉ sợ người không biết, Đại vương là sợ ở nơi này ngủ lại sẽ tìm lòng không được, ngài ấy trong lòng đều có người, liền không thấy ngài lâm hạnh bất kì phi tử nào. Mấy ngày nay đều tìm nệm, nên nào dám thân cận với người.”

Tổ Y cười khỏ một tiếng, bất đắc dĩ nói: “Một nữ tử lại nói ra những lời này, không sợ người nhạo báng sao?”

Tử Nông phát hiện mình mới vừa rồi ăn nói lỗ mãng, mặt đỏ lên, rồi lại giương cổ lên cãi: “Vậy thì thế nào, người Kim Liêu chúng ta không giống với Đại Tề, lộ vẻ cổ hủ quy củ này nọ, cái gì cũng nói có nửa câu, có gì mà không nói được.”

Tổ Y cười nói: “Ân, người lợi hại, không biết tương lai người nào không may mắn cưới phải một thê tử đã man như thế. Còn không biết bị quản giáo đến thế nào.”

Tử Nông càng đỏ mặt, dậm chân nói: “Công tử còn nói ta, người xem lại chính mình rồi hãy nói.” Nói xong quay người lại đi ra ngoài. Tổ Y ở lại đợi thật lâu sau cũng không thấy nàng tiến vào, đi ra ngoài thì nhận

ra nàng không biết đi khỏi từ lúc nào, chỉ còn lại mười cung nữ đều đang nhỏ giọng đùa giỡn. Y nói: “Lòng ta phiền muộn, nghĩ muốn yên lặng một chút, các người đều đi xuống đi, chờ một chút Tử Nông trở về, một mình nàng hầu hạ cũng được rồi.” Các cung nữ vội vàng đáp ứng. Y nhìn bọn họ rời đi rồi mới bước vào trong cho đến khi đến gần một chiếc tủ lớn, nơi này cất giữ ngân giáp cùng bảo kiếm của y, lại bị một phen đại khóa trấn trụ, chìa khóa kia ở trên người Tử Nông, một tắc cũng không rời. Nguyên là đề phòng y thương tổn chính mình, bất quá Tử Nông lại chưa suy nghĩ chu toàn, đại khóa sao có thể làm khó y. Chỉ thấy y ngưng thần huy chương, “ba” một tiếng, đầu khóa đã đứt đoạn.

Tổ Y nhanh chóng mở ra cửa tủ, lấy ra ngân giáp cùng bảo kiếm của mình, vuốt ve nửa khắc, bỗng nhiên cởi áo khoác trên người ra, thay ngân giáp vào, cẩn thận nâng thanh bảo kiếm, ở giữa phòng hướng về phương nam quỳ xuống, lệ rơi đầy mặt nói: “Thương thiên tại thượng, Tổ Y ta chinh chiến sa trường bao năm, cuối cùng lại vô lực bảo vệ ngàn dặm non sông này. Hiện giờ cố quốc đã mất, Tổ Y sống tạm đến nay, thật không còn mặt mũi nào đi gặp các tướng sĩ vì nước hy sinh thân mình, chỉ thỉnh thần linh thông cảm ta xác thực có nỗi khổ tâm trong lòng, cho Tổ Y được chết cho tổ quốc.” Nói xong rút ra bảo kiếm, hàn quang lóe lóe, lão bằng hữu này vẫn sắc bén như trước, y sợ trì hoãn lâu liền sinh biến cố, lập tức không do dự, kề kiếm lên cổ, chỉ trong một thoáng sẽ có một nam nhi kiên cường thiết cốt liền phải chết trong cung cố quốc này.

Bỗng nhiên nghe một tiếng kêu khê: “Công tử không thể.” Lời nói chưa dứt, Tử Nông đã nhanh như chớp phá cửa sổ nhảy vào. Tổ Y cả kinh, trên tay dùng sức, trên cổ lập tức xuất hiện một vết thương sâu đến một thốn, nhưng muốn rạch sâu hơn nữa thì không thể, nguyên lai là vì kiếm đã bị Tử Nông dưới tình thế cấp bách liều chết níu lại, công lực nàng không thua Tổ Y, bởi vậy Tổ Y liền rút cuộc không thể khiến vết thương sâu thêm.

Tổ Y hoảng hốt, biết mình nếu không chết được, hậu quả sẽ không lường, càng ra sức, chính là Tử Nông cũng liều mạng nắm lấy mũi kiếm, từ trên bàn máu tươi như dòng suối theo thân kiếm rỉ xuống, nàng lại không chút nào lùi bước, một bên vội vàng nói: “Công tử cần nhắc, ngân giáp cùng kiếm này đều là nô tỳ đưa cho công tử, hôm nay người nếu chết đi chẳng phải sẽ liên lụy ta sao.” Nàng biết Tổ Y mềm lòng, cố nói ra lời này để động y.

Tổ Y quả nhiên do dự một chút, nhưng nghĩ đến dù chết thì có sao, Hoàn Nhan Tự đã biết, lại không biết sẽ lấy cái gì để áp chế mình, huống chi hắn còn muốn lập mình vi hậu, đến lúc đó, kêu trời không ứng, kêu địa mất linh, chẳng phải sống không bằng chết, tâm ý đã quyết, buồn bã thở dài: “Tử Nông cô nương, là Tổ Y cô phụ ý tốt của người, phân ân tình này, chỉ có thể kiếp sau tái báo.” Nói xong tay trái nhanh như chớp vung lên, điểm mấy huyệt đạo của nàng, Tử Nông chỉ lo không cho kiếm phong tái xâm nhập, bất ngờ không kịp đề phòng, dĩ nhiên để y thực hiện được ý định.

Tổ Y cẩn thận từ trong tay nàng rút ra bảo kiếm, thấy từ lòng bàn tay nàng máu chảy không ngừng, vội đến đầu giường lấy ra một mảnh khăn trắng, thay nàng đem vết thương băng bó lại, hổ thẹn nói: “Tổ Y thà phụ cô nương, cũng không thể phụ cố quốc, nỗi khổ này mong cô nương thông cảm. Người bị thương thế này, trước mặt Hoàn Nhan Tự có thể thoát được.” Nói xong đối Tử Nông thi lễ. Dứt khoát xoay người, đã thấy thanh bảo kiếm đặt trên bàn khi băng bó vết thương cho Tử Nông đã biến mất.

Y kinh ngạc không ít, trái tim như dâng lên cổ họng, không dám tin ngẩng đầu nhìn hướng Tử Nông, nàng vẫn không nhúc nhích đứng ở nơi đó. Lại nghe từ phía sau truyền đến một thanh âm lạnh lẽo: “Tổ Tổ, người muốn tìm chính là thanh kiếm này sao?”

27. Chương 27

Vừa nghe thấy thanh âm này, Tổ Y vừa rồi còn cao hứng thì đột nhiên tâm liền trầm xuống, mà còn là trầm xuống vực sâu vạn trượng. Y chậm rãi xoay người lại, nhìn thấy Hoàn Nhan Tự cả thân mình vô lực dựa vào cửa, cúi đầu, thẳng tắp nhìn chằm chằm vào thanh bảo kiếm còn rỉ máu. Máu tươi từ cổ Tổ Y chảy xuôi xuống thành một mảnh đỏ tươi trên chiếc khăn trong lòng bàn tay Tử Nông, hắn cũng nhìn thấy rõ ràng.

Tổ Y lặng yên không nói, mà y cũng không biết mình nên thế nào mới tốt. Cũng không biết trải qua bao lâu, Tử Nùng đã giải khai huyết đạo trên người, hai người cũng không có động tác gì, trong phòng yên tĩnh đến mức châm rơi cũng có thể nghe được, rồi lại thấy Hoàn Nhan Tự chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Tổ Y, trong mắt không biết là cảm xúc gì. Tổ Y cũng nhìn lại hắn, trong ánh mắt sự kiên quyết vừa rồi cũng đã quay trở lại. Đối diện thật lâu, bỗng nhiên Hoàn Nhan Tự nhẹ nhàng nở nụ cười, xoay đầu chậm rãi nói: “Tổ Tổ, ánh mắt người thật đẹp, giống hệt như ánh mắt ta đã nhìn thấy trong lao ngục ngày ấy. Nguyên lai. Nguyên lai người vẫn chưa từng đổi khác, là trầm thay đổi. Trở nên mềm lòng, trở nên. dễ dàng liền. tin người như vậy. Nói cái gì mà đáp ứng làm hoàng hậu, chính là muốn khiến trầm thả binh sĩ của người. Rồi mới có thể không hề cố kỵ mà hi sinh cho tổ quốc. Ha ha ha. Buồn cười chính là trầm thế lại bị lời nói dối đó lừa gạt, trầm thật còn là Hoàn Nhan Tự sao? Tử Nùng, người nói xem, trầm thật còn là quốc chủ Kim Liêu mà người vẫn hầu hạ sao? Ha ha ha.”

Tổ Y nhìn hắn diện cuồng cười như vậy, trong tâm y cũng cảm giác được một tia cơ rút đau đớn, y cuối cùng mở miệng, lại vẫn là ngữ khí kiên định: “Hoàn Nhan Tự, nếu đã bị người nhìn thấu, ta cũng không thể nói gì hơn, ta chỉ có thể nói với người, vô luận như thế nào, ta cũng không dụng một thân nam nhi mà làm hoàng hậu, càng không thể trở thành nam thê của Kim Liêu Đại vương.”

Tiếng cười của Hoàn Nhan Tự đột nhiên im bặt, ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm Tổ Y, từng lời một nói: “Trầm tâm như thiết, người không ngại thử xem.” Nói xong nhìn về phía Tử Nùng: “Còn ngần ra đó làm gì, chẳng lẽ còn muốn cho y cơ hội tự sát sao?”

Tử Nùng cuống quýt lên tiếng, đi đến trước mặt Tổ Y, thấp giọng nói: “Công tử. Thứ Tử Nùng vô lễ.” Nói xong tìm một mảnh vải trắng đem y trời lại, ở trong miệng nhét một chiếc khăn, dìu y đến nằm xuống trên giường, Tổ Y cảm thấy vô ích nên cũng không giãy dụa. Kia Hoàn Nhan Tự có thể từ trên người y vô thanh vô tức tước đi bảo kiếm, công lực đâu chỉ hơn y vài lần.

Hoàn Nhan Tự hừ một tiếng, từ ngón giữa bắn ra một vật gì đó, chỉ nghe “Tranh” một tiếng, lợi kiếm tước kim đoạn ngọc đã bị hắn cắt thành hai đoạn. Hắn tùy tay ném đi, đứng thẳng dậy, lạnh lùng phân phó Tử Nùng: “Tìm Tử Lưu đến chữa thương cho y, đại điển lập hậu không thể chậm trễ, cái gì cần chuẩn bị thì chuẩn bị cho y.”

Tử Nùng nhìn thoáng qua Tổ Y, khó xử nói: “Nhưng. Chính là công tử.”

Hoàn Nhan Tự liếc nhìn nàng một cái, cười lạnh nói: “Người lo lắng cái gì? Sợ trầm không trị được y sao? Chê cười. Theo lời trầm nói mà làm.” Nói xong nhìn về phía Tổ Y: “Người cho là trong tay trầm chỉ có binh sĩ của người để thoải hiệp sao?” Nói xong lại lạnh lùng cười hai tiếng, xoay người rời đi.

Tổ Y nhìn ánh mắt băng sương kia, lại nghe thấy tiếng cười không mang chút cảm xúc của hắn, trong lòng đột nhiên trở nên sợ hãi, chính là binh sĩ của mình đều đã thả trở về, y không nghĩ Hoàn Nhan Tự còn có thể bắt trở lại, mà hắn mới vừa dời đô đến Đại Tề, còn phải dựa vào dân chúng mà biểu hiện mình là một minh chủ, nhất định sẽ không lạm sát kẻ vô tội, y cũng chính là vì nhìn thấu điểm ấy nên mới dám tự sát. Trừ điều đó ra, y thật sự nghĩ không ra Hoàn Nhan Tự còn có lợi thế gì, chính là biểu tình của hắn lúc sắp đi thật sự khiến người cảm thấy bất an.

Trong khi Tổ Y miên man suy nghĩ, thì Tử Lưu đã đến thay y băng bó vết thương, lại mở hai phó dược, tựa hồ cũng nói không ít lời, nhưng nói cái gì, một câu Tổ Y cũng không nghe vào tai.

28. Chương 28

Về phía Hoàn Nhan Tự sau khi rời khỏi tẩm cung của Tổ Y thì lập tức đi đến thư phòng, sai người truyền hình bộ thượng thư Hạ Kiên tới gặp. Hắn nguyên bản nghe Tử Nùng báo tin nói Tổ Y luyện tiếu hắn rồi đi, trong lòng phảng phất ngọt ngào. Sau khi lệnh Tử Nùng trở về, chính mình rốt cuộc nhịn không được, lòng tràn đầy vui mừng đi đến, ai ngờ lại nhìn thấy một màn như vậy, nhớ tới tín nhiệm của mình đối với Tổ Y,

bao nhiêu tâm sức giành cho y, sao không hồn đoạn thần thương, thật vừa hận vừa giận. Hạ Kiên vừa vào thư phòng, hần liền oán hận nói: “Hạ Kiên nghe chỉ, trầm lệnh người trong vòng ba ngày, đem thân bằng hảo hữu, bạn cũ của Tổ Y ở Đô Duyên cùng với người nhà của bọn họ hết thấy bắt giữ, một người cũng không cho sót, sót một người, người đem đầu tới gặp trẫm, hơn nữa chuyện này phải làm bí mật, miễn cho khiến dân chúng khủng hoảng, người hiểu được ý tứ trẫm chứ?”

Hạ Kiên kia đêm khuya bị gọi đến, vội vàng đã tìm đến ngự thư phòng, không nghĩ tới là vì chuyện này, tuy rằng đoán không được ý của người trước mặt, nhưng mắt thấy sắc mặt Hoàng Thượng bất hảo, hần nào dám bất tuân, vội lĩnh chỉ, thưa dạ đáp ứng rồi lui ra ngoài. Sau khi trở về liền vội vàng phái người đem mấy cụ thần Đại Tề từ trong ngục giải đến, bắt bọn họ liệt kê ra tất cả bằng hữu hàng xóm có quan hệ cùng Tổ Y, ngày hôm sau liền cho người hành động.

Tổ Y bị nhốt trong phòng, liền cứ bị trói như vậy, y không ăn, người đưa cơm cũng không bắt buộc, như thế qua ba ngày, y đã đói đến váng đầu hoa mắt, trong lòng lại nói: “Nếu có thể mặc kệ như vậy, cho ta chết đói cũng tốt.” Chính là nghĩ đến ánh mắt một đêm kia của Hoàn Nhan Tự không ngừng biến hóa cuối cùng trở nên lạnh lẽo, trong lòng cũng ần ần đau đớn, cùng một cỗ sợ hãi hỗn loạn. Sợ y tự sát thật sẽ liên lụy đến người vô tội.

Ngày thứ tư, Tử Lưu đến giúp y đổi được cho vết thương. Tổ Y không thể mở miệng, Tử Lưu cũng im lặng. Cho đến khi vết thương một lần nữa được băng bó xong, Tổ Y thấy nàng muốn đứng lên, rồi lại ngồi xuống, do dự sau một lúc lâu bỗng nhiên nói: “Công tử xin thứ cho Tử Lưu lảm chuyện. việc lập hậu, người vẫn là mau chóng đáp ứng đi. Sớm muộn gì cũng phải đáp ứng, tội gì chịu khổ mấy ngày rồi.”

Tổ Y nghe thấy mấy lời này của nàng, không khỏi giương mắt lên nhìn, Tử Lưu cũng không nói gì thêm, Tổ Y nhìn nàng, bỗng nhiên lắc lắc đầu, Tử Lưu liền biết y không chịu thỏa hiệp, thở dài một hơi, lui ra ngoài, lưu lại Tổ Y ở trong này âm thầm ngờ vực vô căn cứ.

Khi đến trưa, thời tiết bỗng nhiên thay đổi, mây đen dày đặc, nhưng lại khởi lên cơn gió phương bắc ngày xuân hiem thấy. Tổ Y nhìn sắc trời âm trầm ngoài cửa sổ, trong lòng không biết vì sao đột nhiên liền cảm thấy bất an, tổng giác dường như có điều gì sắp phát sinh. Bỗng nhiên “Chi nha” một tiếng, cửa mở ra liền có mấy thị vệ đi vào, đến gần y cũng không nói gì, chỉ đưa y ra ngoài, Tổ Y trong miệng vẫn bị chèn bởi mảnh khăn, cố gắng thế nào cũng vô pháp mở miệng.

Mãi tới khi đến được diễn võ trường của hoàng cung, liền thấy Hoàn Nhan Tự ngồi ở long tòa thượng trên đài cao, nhìn thấy y liền lạnh lùng cười, vung tay lên, có một cung nữ tiến lên, lấy ra mảnh khăn trong miệng y, Tổ Y bị bắt trượng miệng ba ngày, lúc này khăn vừa lấy ra, hai má liền đau nhức, răng lười đều đơ, trong lúc nhất thời không thể nào ngậm miệng lại. Chỉ thấy cung nữ kia lấy ra hai cái nha bộ, đeo vào răng y, mỉm cười nói: “Đại vương nói, có trò hay xem, e là cho tướng quân chịu không được, cần phải đầu lười.”

Tổ Y trong lòng càng lo sợ bất an, Hoàn Nhan Tự thấy trên mặt y lộ vẻ sợ hãi, trong lòng càng đắc ý, hần thật sự rất hiểu rõ Tổ Y, khổ hình hay danh lợi đều không thể khiến y đi vào khuôn khổ, lại chỉ có mềm lòng mới chính là khuyết điểm chí tử, chỉ bằng điểm này, liền cũng đủ buộc y khiến cho chính mình như nguyện.

Trên diễn võ trường ngoại trừ Hoàn Nhan Tự cùng mấy thị vệ cung nữ và Tổ Y ra, liền không có một bóng người. Tổ Y chính đang không hiểu Hoàn Nhan Tự muốn làm chuyện ma quỷ gì thì phát hiện Tử Nông Tử Lưu cũng không ở đây, điều này càng khiến y kinh ngạc, biết bốn nữ tử này đều là tâm phúc của Hoàn Nhan Tự, bất cứ lúc nào, luôn luôn có một người ở bên người hần. Còn có tiểu thái tử yêu thích giúp vui kia lại cũng vô ảnh vô tung, sao không khiến cho Tổ Y hoài nghi.

Hoàn Nhan Tự thấy ánh mắt y nhìn trái nhìn phải, lập tức hiểu được tâm sự y, mỉm cười nói: “Tổ Tổ, người nhất định là thấy kỳ quái, vì sao Tử Nông cùng Sóc Nhi cũng không ở đây đúng không, thật không dám giấu diếm, thật sự là tiết mục này quá mức tàn nhẫn, trẫm không muốn cho bọn họ nhìn thấy. Hy vọng Tổ Tổ người cũng ngàn vạn lần chịu đựng được.” Nói xong không nhanh không chậm vỗ tay, chỉ thấy một đội nam nữ già trẻ đều bị khóa trói, bị mười mấy quan binh áp giải từ phía sau đài cao đi ra.

Tổ Y ngẩng đầu vừa nhìn, trong lòng không khỏi run lên, đang định nhìn kỹ rõ ràng, chợt nghe một tiếng gọi thê lương: “Tổ đại ca cứu ta. Cứu cứu ta a.”

29. Chương 29

Tổ Y lão đảo, vạn lần cũng không nghĩ tới Hoàn Nhan Tự lại bắt hết tất cả hàng xóm bằng hữu ngày xưa của y, mà nữ tử vừa lên tiếng gọi kia chính là nữ nhi của Vương bá lảng giềng của y, hai người từ nhỏ đã cùng chơi đến lớn, tuy là nam nữ phân biệt nhưng bọn họ cũng không ngại, cho đến sau này nữ tử kia gả cho người khác, vẫn là ở tại phía sau nhà y, hai nhà rất hòa khí, mãi đến khi y ra biên cương mới không còn âm tín. Ai ngờ vào lúc này nơi này, bỗng nhiên nhìn thấy cố nhân, Tổ Y chỉ cảm thấy trong lòng có trăm ngàn tư vị lưu chuyển, cuối cùng lại hóa thành đau xót sợ hãi, nhìn về phía Hoàn Nhan Tự lớn tiếng nói: “Người muốn làm gì? Muốn gì cứ nhắm vào ta, vì sao mà ngay cả nữ tử, hài nhi cũng không buông tha.”

Hoàn Nhan Tự thản nhiên đứng lên, đi đến trước mặt các con tin, vừa từng bước từng bước tiêu sái đến bên người bọn họ, vừa từ tốn nói: “Tổ Tổ, người lừa trăm để binh lính người chạy thoát, muốn bắt trở về thật sự khó khăn, huống hồ bọn họ đều là thiết huyết nam nhi giống người, bị ngược đãi thành nghiện. Nhưng thân bằng cố hữu của người thì bất đồng, bọn họ đều ở tại kinh thành, bắt được dễ dàng, hơn nữa mỗi người đều nhất gan sợ phiền phức, nếu giết, tim hay mật nứt ra mà kêu thảm thiết, nói vậy hội thật êm tai.” Nói xong thì đứng lại trước mặt một lão phụ nhân, quay đầu lại nhìn Tổ Y liếc mắt một cái, cười nói: “Nghe nói lão phụ này không có nhi tử, là người xem lão bà như mẫu thân mà chiều cổ, cho dù đã ở biên cương, cũng hàng năm nhờ người đưa tiền bạc đến đứng ngày, một lão phế vật như vậy, ở lại trên đời thật chỉ là mối phiền lụy, không bằng cho lão sớm đăng cực nhạc, không cần phải ở nhân gian chịu khổ.” Nói xong hướng phía sau đuôi tay ra, lập tức liền có cung nữ tiến lên đưa cho hắn một thanh đao nhọn, Hoàn Nhan Tự âm trầm cười, ngón tay miết qua lưỡi đao, tàn nhẫn nói: “Tổ Tổ, trăm hôm nay trước mặt người, đem nằng mỗ bụng, thế nào?”

Tổ Y cả thân mình không thể khống chế mà trở nên run rẩy, y không phải không biết Hoàn Nhan Tự tâm ngoan thủ lạt, chính là chưa bao giờ nghĩ tới hắn thế nhưng có thể ngoan độc đến mức này, hoàn toàn mất đi nhân tính. Đây vẫn là Hoàn Nhan Tự mà mình biết sao? Tổ Y nhìn trong mắt hắn tràn ngập sát khí cùng với nụ cười thị huyết nơi khóe miệng kia, thấy cơn lạnh từ lòng bàn chân dâng lên cả người, đóng băng lục phủ ngũ tạng của y, đóng băng huyết nhục gân mạch của y, mãi cho đến khi đóng băng tất cả thần kinh, y liều mạng nghĩ muốn tiến lên, lại bị thị vệ kìm hãm không giãy ra được, y nghĩ muốn hô to “không được”, chính là miệng trương lên nhưng lại không phát ra thanh âm nào, sắc mặt y trắng bệch, người cúi xuống, giống như một con trâu đang gồng mình, hai chân từng bước một kéo lê về phía trước, rồi lại sau một khắc lại lui trở về, y cả người đều bị sợ hãi bao phủ, nước mắt giống như sợi châu ngọc đứt đoạn mà rơi xuống. Mắt thấy Hoàn Nhan Tự chậm rãi giơ đao lên, hàn quang đao phong kia dưới ánh mặt trời lấp lóe khiến người kinh hãi.

Lão phụ nhân đã muốn hôn mê bất tỉnh, hai thái giám giữ lấy người bà, Hoàn Nhan Tự cười lạnh một tiếng, bàn tay nắm đao nhọn chậm rãi hạ xuống.

“Không được.”, Một tiếng thê lương từ phía sau truyền đến, thanh âm giống như phá tan mọi trói buộc mà vọt ra, Tổ Y lệ rơi đầy mặt, khàn giọng nói: “Không được. Hoàn Nhan Tự. Ta. Ta van cầu người. Ta van cầu người. Buông tha bà đi, bà chính là. Chính là một lão nhân gia đáng thương a.”

Hoàn Nhan Tự quay người lại, trên mặt không có một tia biểu tình, giống như hắn chính là đang thưởng thức một màn biểu diễn, hắn dù bận vẫn ung dung nhìn bộ dáng chật vật của Tổ Y, thật lâu sau khóe miệng lại triển khai một mặt tươi cười nói: “Không muốn sao? Cũng phải, dù sao cũng là một lão gia khóa, cho dù không giết nằng, cũng không sống được vài năm nữa, cần gì trăm phải bỏ sức, vậy đi Tổ Tổ, chúng ta đổi một người khác đi.” Hắn lại chậm rãi đi về phía trước, đi đến trước mặt một tiểu cô nương tám, chín tuổi thì đứng lại.

“Tổ Tổ, người chắc không biết nằng, nhưng kỳ thật khi nằng một tuổi, người từng ôm nằng đấy. Nghe nói ngày đó nằng khóc rất lợi hại, ngay cả mẫu thân nằng đều hồng không được, chính là khi nằng nhìn thấy người, khuôn mặt nhỏ nhắn đều tươi cười, thế là người đem nằng bế lên, để cho nằng ở trong lòng ngực người trải qua ngày sinh thần một tuổi. Nói tới đây, người có lẽ hẳn là nghĩ ra.” Hoàn Nhan Tự cũng không

quay đầu lại, giống như lẩm bẩm nói, nhưng hần tin tưởng những lời này Tố Y một chữ cũng không nghe sót.

Tiểu cô nương kia sợ hãi nhìn hần, vẫn hướng ra phía sau lần trốn, một phụ nhân gắt gao ôm lấy vai nàng, cầu xin nói: “Đại vương buông tha nàng đi, nàng còn nhỏ. . . .” Lời còn chưa dứt, tiểu cô nương liền bị Hoàn Nhan Tự một phen kéo ra, cười lạnh nói: “Chính là còn nhỏ mới tốt, người vừa rồi, trăm ngại già mới không xuống tay, đứa bé này thật hợp ý trăm.” Nói xong giơ lên dao nhỏ, không ngờ phụ nhân kia một bước xông về trước, quỳ xuống nói: “Đại vương buông tha nàng đi, buông tha hài tử của ta đi.” Nói xong lại hướng dưới đài thê thảm kêu: “Tổ tướng quân, Tổ tướng quân, van cầu người giúp chúng ta hướng Đại vương cầu tình, San Nhi còn nhỏ, niệm người từng ôm nàng, xin người cầu Đại vương buông tha nàng đi.”

Tố Y nghe thấy mà ruột gan đứt từng khúc, y vốn là đối bụng vài ngày, thân mình suy yếu, lúc này rất cuộc đứng thẳng không được, suy sụp quỳ rạp xuống đất, ách thanh hô: “Hoàn Nhan Tự, ta van cầu người” Thành linh đối phương bỗng nhiên xoay người lại, hung tợn nói: “Người cho người là ai? Bằng cái gì mà người bảo trăm thả ai giữ ai, hừ, chính người còn bị giam giữ, có công phụ gì mà thay người khác cầu tình?”

30. Chương 30

Tố Y chưa từng yếu đuối như vậy, cho dù y bị Hoàn Nhan Tự bắt buộc khẩu giao vào buổi tối kia, y cũng không tỏ vẻ nhu nhược, giờ phút này rất cuộc không thể chịu đựng, quỳ gối lê về phía trước, vừa đối Hoàn Nhan Tự lay một cái thật mạnh vừa khóc ròng: “Van cầu người thả nàng, người muốn ta như thế nào đều được, chỉ cần người thả đứa nhỏ kia, nàng chỉ là một hài tử mà thôi. Van cầu người. . . . Thả nàng đi.”

Hoàn Nhan Tự thấy y lấy đầu đập xuống đất, âm thanh bang bang, trên trán rất nhanh liền máu tươi đầm đìa, thân mình cũng không từ mà run rẩy mấy cái, cuối cùng hít sâu mấy hơi, khôi phục ngữ khí lãnh liệt ban đầu nói: “Trăm muốn cái gì, người hần là rõ ràng, còn muốn trăm lặp lại lần nữa sao?”

Tố Y ngạc nhiên ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn hần, Hoàn Nhan Tự nhìn y hiển nhiên vẫn do dự, liền hạ quyết tâm, cười ha ha nói: “Người nói cũng đúng, trăm là Kim Liêu quốc chủ, này một đao đi xuống, tất yếu cùng người khác có điều bất đồng mới phải.” Hần mạnh bạo từ trong đám người túm ra người bạn cùng chơi thuở bé lúc đầu đã hướng Tố Y cao giọng cầu cứu ra, trừng trừng nhìn bụng nàng, âm trầm cười: “Không tồi, một đao đi xuống, hai mạng người, này thật không giống người thường, Tố Tố, người muốn cứu tiểu cô nương kia, trăm đáp ứng người, mượn ả này thay thế, thế nào?”

Tố Y “a” một tiếng kêu to, hoảng sợ nghĩ muốn tiến lên, mới đi vài bước, lại bị bọn thị vệ kéo về, y nhìn về phía Hoàn Nhan Tự, chỉ thấy hần trong mắt lộ ra hưng phấn trước nay chưa từng có, một bên thì thào nói: “Lần này dù vô luận như thế nào cũng không thể buông tha, một đao đi xuống, có lẽ còn có thể lấy ra một hài tử để ngoạn ngoạn đây, ha ha ha.” Mắt thấy nàng kia đã sợ tới mức liều mạng khóc la, một bên đứt quãng kêu thảm “Tổ đại ca cứu ta. . . . Cứu ta a.” Mà đao phong Hoàn Nhan Tự đã chém đứt vạt áo của nàng, Tố Y rất cuộc không chịu nổi áp lực này, tê thanh kêu thảm: “Thả nàng. . . . Người thả nàng. . . . Ta đáp ứng người. . . . Ta đáp ứng người là được.”

Hoàn Nhan Tự thở ra một hơi, trên tay cũng không thả lỏng, đao tiêu không chịu rời vạt áo nàng, âm trầm hỏi: “Người đáp ứng trăm cái gì? Nói nghe thử xem.”

Tố Y cả người đều giống như không còn sinh khí mà tê liệt ngã xuống trên mặt đất, ánh mắt đại ra nhìn về phía thanh đao trong tay Hoàn Nhan Tự, run rẩy nói: “Ta đáp ứng làm hoàng hậu của người. . . . Làm Hoàng hậu của người. . . .” Thanh âm dần dần nhỏ đi. Hoàn Nhan Tự chính đang hưng phấn thì chợt nghe “Bùm” một tiếng, nhìn lại, nguyên lai Tố Y rất cuộc chịu không được tra tấn thể xác lẫn tinh thần, nói còn chưa dứt lời, người đã hôn mê bất tỉnh.

Hần đối việc này cả kinh không nhỏ, vội bỏ xuống tiểu đao, nhanh như chớp vọt đến bên người Tố Y, ôm lấy thân mình nhuyển ra của y, dò xét hơi thở, sau mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Yêu thương thay bảo bối trong lòng lau đi máu tươi trên trán, chỉ thấy vết thương trên cổ y cũng đã nứt ra, chảy ra máu, vội kêu

Tử Lưu lên nói: “Mau đem y vào trong hảo hảo trị liệu, ai, trăm cũng là dưới tình thế cấp bách mà hồ đồ, hẳn là phải đợi đến khi vết thương của y hảo rồi mới bức y đáp ứng.”

Tử Lưu tiến tới cẩn trọng xem xét vết thương, nói: “Đại vương yên tâm, không có việc nguy hiểm.” Nói xong gọi vài tên thái giám đến, đem đến một cái sập gụ, đưa Tổ Y đặt lên phía trên, cùng Tử Nông vội vàng rời đi. Liên ngay sau đó nhóm người vừa nãy vẫn là con tin vội vàng chạy xuống, liên thanh hỏi: “Tổ đại ca xảy ra chuyện gì? Y hôn mê sao? Không có việc gì chứ?”

Hoàn Nhan Tự đứng lên, trên mặt sớm không còn bộ dáng hung ác tàn nhẫn vừa rồi, hòa nhã nói: “Các người yên tâm, y cũng sắp trở thành hoàng hậu của trăm, trăm so với các người còn khản trương hơn vì y.” Thành linh nữ tử mang thai kia bỗng nhiên tiến lên, ánh mắt sáng quắc nhìn hẳn nói: “Ngài sẽ đối tốt với y chứ? Nếu không chúng ta chẳng phải đã đưa y vào tuyệt lộ, đến lúc đó chúng ta lương tâm bất an, cũng nhất định nguyện rửa ngài không được chết tử tế.”

Lập tức có người quát: “Lớn mật, sao có thể vô lễ như thế đối Hoàng Thượng?” Liên thấy Hoàn Nhan Tự cười, phát phát tay nói: “Cô nương, ta thiên tâm vạn khổ lập nên một hoàng hậu, cũng không phải để cho y chịu tội. Các người yên tâm, Tổ Tổ trở thành hoàng hậu của ta, Kim Liêu cùng Đại Tề là người một nhà, trăm tuyệt sẽ không dung túng cho dân tộc ta ức hiếp Tề nhân.”

Cô nương kia lúc này mới gật gật đầu nói: “Nếu không như thế, chúng ta cũng sẽ không làm trái lương tâm để ép bức Tổ đại ca, ngài đã đáp ứng với chúng ta, sẽ đối tốt với Tổ đại ca, quân vô hí ngôn, cũng không thể đổi ý.” Nói xong cúi tay ra nói: “Tốt lắm, ngài đáp ứng trả thù lao cho chúng ta diễn kịch, cũng nên thanh toán tiền đi.”

Hoàn Nhan Tự quay đầu lại, bảo Tử Nam lấy bạc, lại nghe Tử Nam nói: “Đại vương vẫn là chậm đã, tiền bạc đều là do Tử Nông coi quản, nàng hiện tại đang theo Tử Lưu chiếu cố Tổ tướng quân.” Không đợi nàng dứt lời, Hoàn Nhan Tự liền nói: “Chuyện này cũng không khó gì, người trước cứ xuất ra, chờ Tử Nông có thời gian thì đi lĩnh về, ta biết số bạc này người có thể lo được.” Nói xong đối nhóm “con tin” nói: “Các người cứ đi theo nàng.”

Tử Nam bất đắc dĩ rời đi. Hoàn Nhan Tự lúc này mới lau mồ hôi lạnh trên đầu, mặt giãn ra cười nói: “Chiều này quả nhiên dùng được, Tổ Tổ a, trăm thật không có nhìn lầm người.” Lời còn chưa dứt, chợt nghe thanh âm của nhi tử từ phía sau vang lên: “Hừ, người không cần cao hứng, người bức y như vậy, y phải làm trái lương tâm đáp ứng người làm hoàng hậu, trong lòng cũng nhất định hận người đến chết. Hơn nữa ta biết người tuyệt đối không nói rõ chân tướng với y, mà xem ra, người có nói với y, y cũng sẽ không tin, đổi lại là ta, ta cũng không tin.”

Hoàn Nhan Tự cười khổ một chút, si ngốc nói: “Yêu thì sao, hận thì sao, chỉ cần trong lòng y có trăm, vĩnh viễn cũng không quên được trăm, đã đủ rồi. Vốn trong lòng y, trăm cùng y chính là cừu nhân a.”

Hoàn Nhan Sóc gật đầu, vẻ mặt có chút đăm chiêu nói: “Nguyên lai là như vậy, nếu không thể khiến cho ái nhân yêu mình, vậy làm cho hắn hận mình, dù sao cũng tuyệt không thể tỏ ra lạnh nhạt thân nhiên mà vài năm sau liền quên mất, là như vậy sao? Phụ hoàng.”

Hoàn Nhan Tự vừa muốn nói phải, bỗng nhiên tỉnh ngộ, mắng: “Người còn nhỏ thì hiểu cái gì, chỉ biết học mấy chuyện này, còn không mau đi học cho trăm, ta nếu hỏi thái phó biết người công khóa không chuyên, xem ta làm sao phạt người.” Hoàn Nhan Sóc vừa le lưỡi liền nhanh như chớp chạy biến đi mất. Nơi này Hoàn Nhan Tự cũng vội vàng hướng tẩm cung của Tổ Y mà đến.

31. Chương 31

Khi vừa tới, chỉ thấy Tử Lưu Tử Nông đều vây quanh Tổ Y, vết thương đã được tẩy trừ thỏa đáng, chính là người thì vẫn chưa tỉnh. Thấy Hoàn Nhan Tự tiến đến, các cung nữ đều thức thời thối lui sang một bên, Hoàn Nhan Tự ngồi xuống bên người Tổ Y, quay đầu hỏi Tử Nông: “Đã bảo Ngự trù phòng chuẩn bị thức ăn bổ dưỡng chưa?”

Tử Nông nói: “Hoàng Thượng không cần lo lắng, nô tỳ sớm đã phân phó.” Hoàn Nhan Tự gật đầu nói: “Lúc trước để cho y đói, chỉ vì muốn làm cho ý trí y suy yếu, cùng với vở diễn kia mới dễ dàng khiến y khuất phục. Trẫm cũng là bất đắc dĩ, nếu y quyết tâm không để ý đến sinh tử của những người đó, thật đúng là nửa điểm biện pháp đối với y cũng không có. Chính là chuyện này ai cũng không được nói với y, ai, trẫm có thể chịu được y hận trẫm, nhưng không thể chịu được y hoài nghi trẫm.” Nói xong liền thấy hàng mi dài của Tổ Y động đậy, hẳn biết y sắp tỉnh lại, vội vàng im miệng không nói, một bên đối Tử Nông nói: “Phân phó đi, nhớ kỹ, thức ăn thanh đạm, thích hợp người lâu chưa ăn gì.” Tử Nông liền đáp ứng rồi đi.

Lại nói Tổ Y trong một chốc liền tỉnh lại, chỉ thấy Hoàn Nhan Tự chính là đang mang vẻ mặt lo lắng nhìn mình, trong mắt chân tình biểu lộ, thấy mình mở mắt, lại vội vàng thu hồi. Y trong lòng đau xót, nặng nề nhắm mắt lại, lạnh giọng nói: “Người ở đây làm gì? Người đã thỏa mãn tâm nguyện, rốt cuộc bức ta đáp ứng làm của người. . . . , chẳng lẽ còn muốn bức ta chính miệng nói lại một lần, khiến cho tâm ta rỉ máu mới cam tâm sao? Hay là vì ta vừa rồi ở dưới đài quý gối cầu xin người, làm cho người thật khoái ý, bởi vậy mới đến đây, thưởng thức bộ dạng yếu đuối của ta.”

Hoàn Nhan Tự trong lòng đau xót, trên mặt cũng vẫn đạm phong khinh nói: “Chuyện tới giờ, người nguyện ý hay không cũng đều tùy người, chỉ cần người ngoan ngoãn cùng trẫm bái thiên địa, hoàn thành đại điển lập hậu nửa tháng sau là được.” Ngày sau có khi sẽ có lúc người hiểu được cảm tình của trẫm đối với người. Những lời này hẳn cũng không nói ra, lại phân phó mấy câu với Tử Lưu Tử Nông, liền đứng dậy rồi đi.

Tổ Y vẫn oán hận nhìn bóng hắt biến mất, lúc này y đối Hoàn Nhan Tự thật sự là thất vọng tới cực điểm, nguyên bản nghĩ mặc dù là địch nhân, hai người vẫn có thể tính là một đôi tri kỷ, ai có thể nghĩ đến hẳn thế nhưng vì bức mình vì hậu lại sử dụng thủ đoạn độc ác như vậy, nhớ tới một màn trên đài hôm nay, tin rằng ngay cả cầm thú cũng làm không được tội ác thiên lý bất dung như thế.

“Hoàn Nhan Tự, ta nhìn lầm người rồi, ta thật là. . . . nhìn lầm người rồi.” Y rưng rưng thì thảo tự nói, nhớ tới đại điển nửa tháng sau, chính mình không biết phải như thế nào đối mặt. Xấu hổ của một kẻ thân là nam nhân lại phải sắm vai một nữ tử cùng nỗi nhục nhã của một người vốn muốn quyết tử không hàng lại nhanh chóng biến thành thê tử của đối phương, Tổ Y thật sự hoài nghi mình liệu có thể chịu được khoảnh khắc đó không.

Tử Nông thấy y khó chịu như vậy, trong lòng quýnh lên, liền muốn nói ra chân tướng, lại bị Tử Lưu dùng ánh mắt ngăn lại. Có cung nữ mang mấy hộp thức ăn lớn tiến vào, Tử Nông liền cười nói: “Công tử dùng bữa đi.” Nàng thấy Tổ Y nhướng mày, biểu lộ không muốn ăn, lại vội nói: “Hiện giờ những người đó còn tại trong lao, công tử nếu ăn, bọn họ cũng được ăn no, công tử nếu không ăn, bọn họ sợ là nước cũng không có mà uống.” Chưa nói dứt lời, liền bị Tổ Y ngăn lại, Tử Nông chưa bao giờ thấy qua ánh mắt thống khổ như vậy của y, chỉ nghe y nức nở nói: “Tử Nông cô nương, van cầu người. Van cầu người đừng nói, ta ăn là được.”

Tử Nông trong lòng thất lại, mắt thấy Tổ Y vội vàng cầm lấy một chén cháo, mở miệng nuốt xuống, trong mắt có lệ cũng không chịu rơi xuống, nàng cũng không thể không đau xót, suýt nữa liền mở miệng mà nói công tử đừng thương tâm, những người đó sớm đã nhận tiền thưởng trở về nhà, kỳ thật buổi chiều hôm nay cho người xem, chính là một tuồng kịch Hoàng Thượng cùng bọn họ phối hợp diễn xuất mà thôi, Hoàng Thượng chẳng những cho bọn họ rất nhiều ưu đãi, còn đáp ứng bọn họ chỉ cần người vi hậu, liền quyết không cho phép dân chúng Kim Liêu lấy thân phận ức hiếp Tề nhân, bởi vậy bọn họ mới hợp tác với Hoàng Thượng cùng nhau lừa người. May mà Tử Lưu ở bên cạnh, vừa thấy thần sắc nàng khác thường, vội hỏi: “Người đi đến trù phòng xem tổ yến kia có nấu xong chưa, nếu chưa liền thúc người làm đi.” Dem nàng xua ra ngoài.

Tổ Y tuy rằng mở miệng ăn cháo, cũng ăn không biết ngon, thậm chí ngay cả cảm giác ăn no cũng không có. Cũng may Tử Lưu cẩn thận, thấy thức ăn trên bàn đã với phân nửa, y lại cứ mấy mớ ăn, trên mặt cũng hơi hơi biến sắc, vội nói: “Công tử đại khái đã no rồi, còn lại đem xuống, nếu vẫn đói, nửa đêm còn có một chung tổ yến, đó là trân phẩm dùng lửa nhỏ nấu vài canh giờ, đối với thân thể hay thương thế của người đều rất hữu ích.” Nơi này Tổ Y liền buông bát xuống.

Từ đó về sau, Tổ Y liền trở nên giống như đầu gỗ, mỗi tiếng nói cử động đều là nghe lệnh làm theo, Hoàn Nhan Tự mỗi ngày vội vàng đến thăm, hai người vốn không đồng lòng cũng không nhiều lời nên không lưu ý. Nhưng thật ra Tử Lưu càng nhìn càng kinh tâm, thầm nghĩ: cổ ngữ nói ngư bất hát thủy cường án đầu

(*). Nhưng Hoàng Thượng hiện lại bức đến đường cùng, sẽ không đem một người hảo hảo bức thành một cái xác không hồn chứ, việc này đối với công tử thật rất tàn nhẫn. Nàng không dám trì hoãn, vội xem xét thời gian đi vào tiền điện, nhìn thấy Hoàn Nhan Tự liền đem tình hình mấy ngày nay của Tổ Y cẩn thận bẩm báo.

Hoàn Nhan Tự cũng không có vẻ kinh hãi, chỉ trầm thanh nói: “Y đột nhiên gặp phải đại biến, hiện giờ lại đối mặt với chuyện khó xử như thế, cấp hỏa công tâm là nhất định, không có chuyện gì đáng ngại.” Nói là nói vậy nhưng đợi đến khi Tử Lưu rời đi, hắn rốt cuộc vẫn có chút không yên lòng, thế là tạm thời buông tấu chương, phân phó Tử Nam mấy câu, liền đi đến nơi Tổ Y đang ở, nhìn thấy Tận Tình Uyển đối diện dưới ánh mặt trời lưu quang dật đãi, phú lệ đường hoàng, nghĩ đến một tháng sau, ái nhân liền cùng mình tại nơi hoa lệ này đồng giường cộng chẩm, trong lòng thật nhảy nhót không thôi, còn cầu mong ngày đó sớm đến. Chính là khi nghĩ đến Tề quốc đã mất, lại âm thầm cảnh giác, nghĩ đến Tề đế kia vì phú quý nơi này mà mất nước, vết xe đổ đó, mình trăm vạn lần phải nhớ rõ, quyết không mê muội bởi cảm tú phồn hoa, không biết tiến thủ. Nếu không chuyện dời đô ngược lại trở nên lợi bất cập hại.

Vừa suy nghĩ, liền đã đến tẩm cung của Tổ Y, đi vào bên trong, chỉ thấy con người kiên cường kia đang nằm ở trên giường, hắn liền ngẩn người. Người kia trải qua mấy ngày bổ dưỡng cũng không thấy thêm chút da thịt, hắn trong lòng biết ngày đại điển lập hậu càng gần, dày vò trong lòng y tự nhiên cũng mỗi ngày càng thêm nặng nề.

Người đứng dưới rèm mà lặng lẽ nhìn, Tử Nông thấy hắn, há mồm muốn gọi, lại bị hắn xua tay ngăn cản, buồn bã nhìn nửa ngày, xoay người liền thấy Tử Nam đã mang theo một người từ sau đình viện đi đến, hắn gật đầu, lặng lẽ thối lui ra sau bình phong, thấy Tử Nam mang người nọ tiến vào, hắn chưa thấy rõ mặt, liền nghe một tiếng gọi run rẩy: “Nhược. Nhược Chi, là người thật sao?”

(*) ý là áp đặt quan điểm lên người khác

32. Chương 32

Tim Hoàn Nhan Tự đột nhiên nhảy thót lên cổ họng, không chớp mắt mà nhìn chăm chú Tổ Y, lưu ý hành động của y. Chỉ thấy y ngạc nhiên ngẩn đầu, đợi đến khi thấy rõ người đang đi tới, trên mặt hiện ra vẻ kích động đã nhiều ngày không thấy, thanh âm cũng hiện ra một tia run rẩy, phảng phất như không dám tin mà nói: “Cầm. Cầm hoa.” Lời chưa dứt, đã giẫy dụa từ trên giường đứng dậy, Tử Nông liền bước lên phía trước đỡ lấy.

Hoàn Nhan Tự lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, biết Tổ Y vẫn chưa hoàn toàn biến thành kẻ tâm đã chết, khoe miệng hơi lộ ra một mặt ý cười, hắn xoay người rời đi, Tử Nam cũng nhẹ nhàng lui ra, đi theo phía sau hắn nói: “Chủ tử, không nghe xem bọn họ nói gì sao?”

Hoàn Nhan Tự vui vẻ nói: “Không cần, chỉ cần biết rằng y còn sống là được.” Nói xong mỉm cười, lẩm bẩm: “Tổ Tổ a Tổ Tổ, trầm sớm đã biết, người là một nam nhi như vậy, tuyệt không bởi vì điểm đã kích này liền biến thành cái xác không hồn, chính là vẫn nhịn không được mà lo lắng thôi.” Lại đối Tử Nam nói: “Để cho Hứa Cầm Hoa kia ở lại trong cung một đêm đi, bọn họ bạn cũ gặp lại, nhất định có rất nhiều lời muốn nói.” Nói xong lặng yên, sau một lúc lâu mới nói: “Aiz, Tổ Tổ y. cũng nên có người hảo hảo bồi y trò chuyện.”

Tử Nam thấy trên mặt hắn có một tia cô đơn, vội nói tránh đi: “Chủ tử, nô tỳ mới biết nguyên lai tên tự của công tử kêu là Nhược Chi, ha ha, nô tỳ cảm thấy được tên này thật dễ nghe, ngài nghĩ sao?”

Hoàn Nhan Tự gật gật đầu, vừa cười vừa nói: “Bất quá trầm vẫn thích gọi y là Tổ Tổ hơn, trầm mỗi lần gọi y như vậy, đều cảm giác y chính là bảo bối nằm gọn trong tay trầm, trầm. thích loại cảm giác này.”

Hai người vừa đi vừa nói, chợt thấy phía trước có một thân ảnh xinh đẹp, Tử Nam liền gọi: “Tử Diễm.” Gọi xong kinh ngạc nhìn về phía Hoàn Nhan Tự: “Nàng không phải ở Úc phủ giúp Úc tướng quân xử lý mọi sự sau cuộc chiến sao? Sao lại đột nhiên trở về?”

Hoàn Nhan Tự cũng cảm thấy kinh ngạc, liền thấy Tử Diễm tiến đến, dung nhan đoan chính thanh nhã tràn đầy vẻ xơ xác tiêu điều, nhìn thấy hần liền thẳng tắp quỳ xuống, cũng không vắn an gì mà chỉ nói: “Tử Diễm khẩn cầu chủ tử thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.” Không khỏi lại kinh ngạc, vội hỏi: “Bình thân, có chuyện gì cứ hảo hảo nói, muốn khiến cho trẫm thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, cũng không nói rõ ràng, rốt cuộc là mệnh lệnh đã ban ra nào đã chọc đến người?”

Tử Diễm cũng không đứng dậy, lay một cái lại nâng đầu lên trịnh trọng nói: “Việc lập Tổ Y vi hậu, Tử Diễm khẩn cầu chủ tử thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.”

Hoàn Nhan Tự càng lắp bắp kinh hãi, cũng không hỏi lại. Nhìn nàng thật lâu sau, bỗng nhiên trầm thanh nói: “Điều đó không thể, người không cần nói thêm. Ý trẫm đã quyết, ngày đó người thích liền đến hỗ trợ thu xếp, không thích thì cứ ở lại trong phòng.” Nói xong xoay người bước đi.

Tử Diễm cũng không đuổi theo, bốn người các nàng đi theo Hoàn Nhan Tự lâu ngày, rất hiểu tính nết của hần, phàm là hần hỏi cũng không hỏi mà nói ra như vậy, liền cho thấy sự tình không còn đường cứu vãn, đừng nói chính mình chỉ là một nô tỳ nho nhỏ, chính là cả triều văn võ toàn bộ phản đối cũng không có biện pháp. Nàng đưa lưng về phía Hoàn Nhan Tự mà quỳ gối, sắc mặt trắng bệch, lẩm bẩm nói: “Hoàng Thượng a, ngài ngược ý thiên hạ lập nên một nam hậu đã là không nên, huống chi nam hậu này còn là một tù binh chí tử không hàng. Tử Diễm không nghĩ tới ngài lại bị Tổ Y mê hoặc đến như vậy, ngày sau cứ tiếp tục thế này, chẳng phải sẽ thành ra nói gì nghe nấy sao. Vất vả đoạt được giang sơn, chỉ sợ trong nháy mắt đã bị Tổ Y kia không tốn chút nhân lực mà đoạt trở về.”

Nói đến Tổ Y, cùng cổ nhân gặp lại, không khỏi vừa bi vừa hỉ. Hứa Cẩm Hoa này ngày đó cùng y làm quan trong triều, hai người thập phần hợp ý, chẳng qua Hứa Cẩm Hoa là quan văn, cho nên sau khi Tổ Y xa phó biên cương liền không cơ hội gặp lại, hiện giờ hai người nhìn thấy đối phương, tất nhiên là vô cùng kích động vui sướng, lại thêm dưới tình huống như vậy, cũng thập phần thổn thức cảm thán một phen.

Tổ Y do dự trong chốc lát, cuối cùng nói: “Sau khi mất nước người thế nào? Cũng bị nhốt trong lao sao? Ta vẫn lo lắng, người trời sanh tính ngay thẳng, tất nhiên là không chịu hàng, ta thật sợ sau khi Úc Thương đánh hạ Đô Duyên, người sẽ trước mặt mọi người khiến hần chán ghét, gây nên họa sát thân. Ta lại không dám hỏi, Hoàn Nhan Tự kia chuyên lấy binh sĩ của ta đến uy hiếp ta thuận theo hần, nếu biết sự tồn tại của người, tự nhiên muốn bắt người tác pháp, aizz!” Nói xong thở dài một tiếng.

Hứa Cẩm Hoa cười khổ nói: “Người thật sự thấu hiểu ta, chỉ tiếc ta trước khi nước nhà mất cũng đã bị giam vào tử lao, làm sao có cơ hội kia.”

Tổ Y ngạc nhiên nói: “Trước khi vong quốc, nói như vậy Hoàng Thượng, vì sao, người sao lại đắc tội hần?”

Hứa Cẩm Hoa hít một tiếng nói: “Chẳng lẽ người lại đoán không ra? Hoàng Thượng bốn phía thổ mộ tu kiến Tận Tình Uyển, khiến dân chúng lầm than không nói, nghiêm trọng hơn là lại đem quân lương của người đều ăn chặn đi, hoàn toàn không lo lắng một chút hậu quả, ta thật sự nhịn không được, hướng hần tiến gián, chỉ nói một câu ‘biên quan khổ hàn chi địa, nếu không có lương thảo quân lương, Tổ tướng quân làm sao có thể ngăn cản hổ lang chi sư Kim Liêu, Hoàng Thượng chỉ lo hưởng lạc trước mắt, lại không biết Tận Tình Uyển chính là nguyên căn dẫn đến họa vong quốc sau này.’ liền bị bọn tiểu nhân bắt lấy cơ hội, nói ta chửi mắng Hoàng Thượng, nguyên rủa Đại Tề mất nước, Hoàng Thượng cũng sớm không ưa cách nói chuyện của ta, thế là lợi dụng tội danh này giam vào tử lao, sớm định ra ngày Tận Tình Uyển kiến thành liền xử trảm ta, ai ngờ lúc kiến thành, Úc Thương đã tấn công đến đây, hần phải đối phó bao nhiêu chuyện nên không nghĩ đến chuyện giết ta, bỏ qua một cái mạng này.” Nói xong thở dài không thôi, Tổ Y nhìn thẳng vào hần, đúng là nghe xong liền giật mình.

33. Chương 33

Hứa Cẩm Hoa nhìn thoáng qua sắc mặt của y, tiếp tục cảm giận nói: “Aiz, hôn quân hại nước, lời này một chút cũng không sai, ta chỉ không nghĩ tới sinh thời liền nhìn thấy hần tự thủ diệt vong, chuyện này biết trách ai đây. Điều ta càng không nghĩ tới chính là, quốc gia rơi vào trong tay dị tộc, dân chúng quả thật so với lúc trước tốt hơn rất nhiều, ngay cả ta là cố đô thần tử, đều là do tân quân Hoàn Nhan Tự thả ra.”

Tổ Y cười thầm một tiếng, bỗng nhiên nói: “Cẩm Hoa, nói như thế nghĩa là ngươi không nghĩ đến việc phục quốc?”

Hứa Cẩm Hoa lớn tiếng nói: “Sao lại không nghĩ, ta ngày đó được thả ra, chỉ cảm thấy nước mất nhà tan, cõi lòng đầy buồn giận, thân là một người đọc sách, nên lấy khôi phục Đại Tề là nhiệm vụ của mình, chính là có ích gì chứ, ngươi khôi phục được sao? Hoàn Nhan Tự kia sau khi công hạ Đại Tề, liền giảm miễn thuế má, phóng lương giúp nạn thiên tai, đem một quốc gia kêu ca sôi trào chỉ trong vài ngày liền trở nên trăm phé dãi hưng. Dân chúng áo cơm không lo, liền tựa như từ trong mười tám tầng địa ngục thăng lên thiên đường. Bọn họ hiểu được cái gì, trường kỳ ăn bữa hôm nay lo lắng ngày mai, còn nói đến khí tiết gì nữa, trái lại còn cảm động và ghi nhớ ân đức của tân quân. Ta trần trọc nửa năm, mới phát hiện ngoại trừ nhóm người đọc sách hiểu chuyện thì không ai còn đem Đại Tề mực rỗng kia để ở trong lòng.” Nói xong cười khổ một tiếng, thở dài: “Bách vô nhất dụng thị thư sinh, chúng ta tụ tập một chỗ, cũng chỉ than vãn, hận mắng vài tiếng mà thôi, làm sao có thể hành động gì. Huống chi, Kim Liêu binh cường lương tinh, nhân tài đông đảo, phải là người như ngươi mới có thể chống đỡ, chúng ta đi đâu tìm người như vậy chứ.”

Tổ Y thấy sắc mặt thê thảm của hần, biết hần hiện giờ tuy chỉ nói ít lời nhưng nhất định lúc trước đã chịu qua không ít đau khổ. Y muốn nói nhất định sẽ có người có năng lực làm nên nghiệp lớn, nhưng cảnh ngộ chính mình hiện giờ cũng xấu hổ không chịu nổi như thế, nghĩ đến sao không khiến cho nhân hồn đoạn thần thương, lập tức cầm lấy tay người bạn tốt, không nói một lời. Bốn mắt đối diện, người nhìn ta ta nhìn người, đều có thương cảm bi thống nói không nên lời.

Từ Nông ở bên cạnh, thấy bọn họ cũng không nói gì, không khí thật sự quá u ám, nàng trời sanh tính thẳng thắn, liền nhin không được nói xen vào: “Hứa công tử, người nếu là người đọc sách, chẳng lẽ không biết điều trọng yếu nhất với người đọc sách là gì sao? Người xem dân chúng cũng không nguyện phục quốc, trở lại những ngày tháng mại nân mại nữ, các người cần gì phải nhất định vì hai chữ trung nghĩa mà đối nghịch đến cùng với Kim Liêu chúng ta? Theo ta, trung nghĩa này bất quá là ngu trung mà thôi. Hừ, ngay cả một nô tỳ nhỏ như ta còn biết câu ‘dân vi trọng, xã tắc thứ chi, quân vi khinh’, các người chẳng lẽ không biết sao? Huống chi Hoàng Thượng chúng ta là người tối coi trọng dân chúng, cũng không từng bức bách Tề nhân các người theo phong tục Kim Liêu chúng ta, cũng không cho phép chúng ta xem nhẹ Tề nhân mà ức hiếp. Đợi đến khi Tổ công tử trở thành Kim Liêu hoàng hậu, tựa như hôn phối giữa hai nhà, Kim Liêu Đại Tề hai bên đều là người một nhà, liền càng thêm hòa thuận, việc này có điểm nào không tốt chứ?”

Không khí nhất thời trầm xuống, Từ Nông một phen không nhin được mà lên tiếng, cuối cùng dẫn tới chuyện mẫn cảm Tổ Y sắp vì hậu này nói đến, trong lúc nhất thời, Tổ Y mặt đỏ tai hồng, tại đây trước mặt lão hữu, càng cảm thấy xấu hổ vô cùng, không khỏi cúi đầu xuống.

Hứa Cẩm Hoa nhìn y sau một lúc lâu, bỗng nhiên nói: “Nhược Chi, chúng ta đồng hướng làm quan, từ trước đến nay thật hợp ý, ta cũng luôn xem ngươi là tri kỷ, ta có một câu muốn nói, rồi lại sợ ngươi nói ta xem thường ngươi, nếu ngươi không trách ta, có thể chịu nghe ta một lời?”

Tổ Y cười khổ nói: “Chuyện tới bây giờ, nói ít một câu hay nói thêm một câu cũng có khác gì, người có chuyện thì thỉnh nói đi, ta thế nào lại trách ngươi.”

Hứa Cẩm Hoa lời đã đến bên miệng, rồi lại nuốt trở về, do dự mãi, cuối cùng quyết tâm nói: “Nhược Chi, ta cảm thấy, nếu ngươi cùng Hoàn Nhan Tự quả thật hữu tình, liền làm hoàng hậu của hần thì có sao?”

Tổ Y vạ lần cũng không đoán được hần lại nói ra những lời này, kinh ngạc ngẩn đầu, chỉ nhìn hần, lại nghe Hứa Cẩm Hoa cuống quýt nói: “Nhược Chi, ta nói rồi, ta không phải xem thường ngươi, không đối đãi ngươi như bầy thước nam nhi. Ta chỉ là nói nếu ngươi đối Hoàn Nhan Tự cũng có tình ý, dù cho chỉ là một chút, không phải thực chán ghét hần, làm hoàng hậu của hần cũng không có gì không tốt, liền như lời vị cô nương này, dân vi trọng, chỉ cần dân chúng không bị ức hiếp, có thể sống những ngày thái bình, Hoàng

Thượng hoàng hậu là ai thì có quan trọng gì. Aiz, ta nếu không phải bởi vì nhìn hiểu được, ta cũng không nói ra những lời này. Lúc trước hoàng đế là thực long thiên tử Đại Tề chúng ta, kết quả thế nào? Có bao nhiêu nơi phải lay lắt sống qua ngày, càng không cần nói đến những vùng đất căn cõi hàng năm đều có tai họa ập tới, ta nghe nói ngay cả thịt người cũng ăn là chuyện bình thường. Hiện nay hoàng đế tuy là người Kim Liêu, nhưng cũng làm được bốn chữ ‘yêu dân như con’, nếu không nói đến mối hận vong quốc, ta thật rất phục hần, Nhược Chi, tính nết của người ta luôn luôn hiểu rõ, tình thế trước mắt này, cũng đừng tự làm khổ mình, thật sự không cần phải Lại nói, người đi đến tình trạng hôm nay này là ai gây nên, còn không phải là Tề quân người nguyện ý trung thành sao?”

Tổ Y còn chưa lên tiếng, Tử Nông đã hoan hỉ vỗ tay nói: “Vị công tử này nói thật có lý, đúng là người đọc sách, ta cũng biết đạo lý này nhưng lại không có cách nào khuyên thấu triệt như vậy.” Nói xong chuyển hướng Tổ Y nói: “Công tử, ngay cả bạn tốt của người cũng đã nói như vậy, người trong lòng nên phóng thả đi, đừng cả ngày tra tấn chính mình như vậy, người cũng đã nói, nếu không có lập trường đối địch, người cùng Hoàng Thượng chúng ta có thể làm cả đời tri kỷ không phải sao?”

Tổ Y nửa ngày không nói, thật lâu sau hừ một tiếng nói: “Cho dù ta có tâm cự tuyệt, có thể tùy ta làm chủ sao? Thân bằng cố hữu tất cả đều nắm giữ ở trong tay hần, ta nào có đường phản đối.” Nói xong nhìn về phía ngoài cửa sổ, lẩm bầm: “Mùa xuân sắp qua, lập hậu đại điển. sắp đến rồi?”

Cát phục đỏ thẫm, hoàng quan minh châu hoa quý, đủ loại ngọc đá ngọc bội ôn nhuận trắng nõn này nọ đặt đầy bàn, Hoàn Nhan Tự nhìn những thứ tân hôn dụng phẩm rực rỡ muôn màu này, trong lòng thật cao hứng, Tổ Tổ, bảo bối hần mong nhớ ngày đêm, qua tối nay, y sẽ là thê tử danh chính ngôn thuận của mình, là nam hậu đầu tiên kể từ khi Kim Liêu khai quốc tới nay.

“Chỗ Tổ Tổ mọi thứ đều chuẩn bị đầy đủ hết rồi?” Hần hỏi Tử Lưu, đã thấy yêu tì tâm phúc cười nói: “Tất nhiên đều đầy đủ hết, cũng trải đầy một bàn như thế này, Hoàng Thượng không cần phải bận tâm.”

Hoàn Nhan Tự cũng cười, nói: “Trẫm cũng biết là không cần hỏi, chính là trong lòng thật sự hưng phấn, hưng phấn đến mức không biết phải làm gì nữa. Tử Lưu, trẫm từ lúc chào đời tới nay, vẫn là lần đầu như vậy, lại nói, tuy rằng mừng rỡ lại có chút khẩn trương vô thức, người nói xem trẫm từ lúc còn nhỏ tới giờ, cũng không biết trải biết bao nhiêu đại sự, tuy nói chưa từng trải qua chuyện lập hậu, nhưng so ra cũng không hơn được việc đăng cơ dời đô, mà việc này trẫm đều tính trước kỹ càng, đáng lý ra phải thông dong như những chuyện trước đây, nhưng. nhưng đêm nay.”

Tử Lưu thấy hần cứ đi lòng vòng trên mặt đất, trên gương mặt từ trước đến nay hỉ nộ bất hình vô sắc tất cả đều là hỉ nhạc chi dung, lại cứ nói không ngừng, không khỏi cười ngắt lời: “Hoàng Thượng nói chính phải, nhiều ít đại sự đều trải qua, sao hôm nay lại không nhẫn được như thế, công tử ngày mai chính là hoàng hậu của ngài.” Mới nói được mấy lời này, chỉ thấy chủ tử đã muốn trưng ra một nụ cười vô cùng hoan hỉ, không khỏi lắc lắc đầu, thầm nghĩ: người đã cao hứng đến mức này, xem ra nói cái gì cũng vô dụng.

Chỉ thấy Hoàn Nhan Tự hai tay xoa vào nhau, bỗng nhiên nói: “Tử Lưu, người nói xem Tổ Tổ hiện tại đang làm gì?”

Tử Lưu nở nụ cười, cũng không trả lời, thầm nghĩ: “Đang làm gì? Chuyện này còn phải hỏi sao? Tất nhiên là đang oán hận ngài, có lẽ còn chưa từ bỏ ý định nghĩ cách đào hôn đâu.” Bất quá lời này cũng không dám nói ra, mắt thấy chủ tử hưng phấn như vậy, làm sao có thể nói những lời làm hần mất hứng, thương tâm chứ.

Hoàn Nhan Tự cũng không nhất định muốn nghe nàng trả lời, ánh mắt giống như hướng nhìn tấm cung Tổ Y đang ở, chỉ thấy một mảnh đèn đuốc sáng trưng, không khỏi lẩm bầm: “Tổ Tổ tối nay cũng nhất định không ngủ được.” Ngóng nhìn thật lâu sau, bỗng nhiên quay người lại đối Tử Lưu nói: “Đi, theo trẫm đến chỗ Tổ Tổ một chuyện, trẫm muốn gặp y.”

Tử Lưu hoảng sợ, thầm nghĩ công tử lúc này khó tránh đang rất sinh khí, Đại vương nơi này bị kích động đi qua chỗ y, không chừng y còn lấy hần làm nơi trút giận, vội vàng khuyên nhủ: “Đại vương cần gì nóng vội, đêm mai đã là đêm động phòng hoa chúc, phong tục Đại Tề, trước đêm tân hôn vốn không nên gặp mặt, lúc này nhẫn một chút có khó khăn gì đâu.”

Hoàn Nhan Tự cười nói: “Trẫm cũng không phải Tề nhân, không biết phong tục này, không biết vì sao, trẫm rất muốn gặp y, chính là chờ không được.” Nói xong cũng không đợi Tử Lưu hầu hạ, tùy tiện phủ thêm một kiện áo khoác rồi đi ra ngoài. Tử Lưu vừa buồn cười vừa vội đi theo.

Đúng như Tử Lưu dự đoán, Tổ Y nhìn thấy y trang, phục sức kia trong phòng liền mất hứng, bên này Tử Nông còn vừa đầm vừa xoa buộc y ghi nhớ ngày mai hành lễ như thế nào. Lời nói tất nhiên là ngàn hồng vạn cầu, đến nỗi phải cứng rắn nhắc nhở, lấy nhược điểm trí mạng duy nhất kia của Tổ Y mà khai đao. Bởi vậy mặc dù y không kiên nhẫn, nhưng cũng thật sự chú ý nghe, sợ ngày mai mình gây nên náo loạn chê cười, làm mất mặt mũi Hoàn Nhan Tự, hẳn sẽ đem thân nhân bằng hữu “trong lao” này hỏi tội.

Lúc này tiểu thái tử Hoàn Nhan Sóc đã ở nơi này, Tổ Y cũng không có lòng dạ nào mà đuổi hẳn đi, cũng may lúc này hắn thật thu liễm, nửa câu cũng không nói ra những lời tàn nhẫn thường ngày. Kỳ thật nói đúng hơn là Tổ Y cũng không có tinh thần tức giận với hắn. Chợt thấy Hoàn Nhan Tự và Tử Lưu cùng ung dung tiến đến, Tử Nông bước lên phía trước nghênh đón bái kiến, vừa cười vừa nói: “Nô tỳ vừa rồi còn tự hỏi Đại Vương có thể kìm nén đến lúc nào, ai ngờ liền đã đến đây.” Bốn người các nàng từ nhỏ đã hầu hạ Hoàn Nhan Tự lớn lên, vì vậy cũng không phân rõ cấp bậc quan hệ chủ tớ một cách nặng nề.

Hoàn Nhan Tự thấy Hoàn Nhan Sóc đã ở nơi này, cũng cười nói: “Người chạy tới làm gì? Hôm nay cũng thật nhu thuận, ở trong sân nhưng lại không nghe thanh âm của người, thật là hiếm thấy.”

Hoàn Nhan Sóc hì hì cười cười nói: “Phụ vương, ta đang suy nghĩ, ta nếu học được một nửa quy củ của y, đại khái thái phó cũng không đến nỗi đối hết người này đến người khác, nghe nói tiền nhiệm thái phó còn bị ta làm cho tức giận đến ói ra huyết, khiến người lãng phí thuốc bổ.”

Hoàn Nhan Tự hừ một tiếng nói: “Người biết là tốt rồi. Trẫm còn không biết người sao, nếu có thể sửa được, thái dương nhất định mọc từ phía tây.” Nói xong đi đến trước mặt Tổ Y, cười nói: “Tổ Tổ, người vẫn còn đang lo chuẩn bị như vậy, trẫm thật sự hảo cảm động a.”

Tổ Y xoay người, cũng không để ý tới hắn, hừ hai tiếng nói: “Đừng hiểu lầm, ta chỉ là suy nghĩ cho những người đáng thương đang ở trong lao thôi.”

Hoàn Nhan Tự nhất thời không hiểu rõ, vừa muốn hỏi, đã thấy Tử Lưu vội tiếp lời nói: “Công tử nói rất đúng, ngày mai công tử nếu thuận lợi thành hoàng hậu, thân nhân trong lao của người tự nhiên sẽ được thả về.” Hắn lúc này mới phục hồi tinh thần lại, trong lòng run lên, biết phiên bức bách kia thật sự là tổn thương tâm Tổ Y. Trong lúc nhất thời thật không biết trả lời ra sao, như thế ai cũng không nói lời nào, trong phòng nhất thời lâm vào lặng yên.

Chợt nghe Hoàn Nhan Sóc nói: “Giờ đã là canh tư, ta phải về ngủ, ngày mai còn bận rộn.” Nói xong trộm cười nhìn phụ vương hắn nói: “Phụ vương, người cũng nên nghỉ ngơi một chút a, ngày mai ban ngày tất nhiên là không nhân rồi, nếu không có tinh lực, đêm động phòng hoa chúc chẳng phải là uống phí sao, rất đáng tiếc a.” Nói xong hì hì cười rời đi. Tổ Y vừa thẹn vừa phẫn, lại không có cách nào. Hoàn Nhan Tự lại tự rời đi. Như thế hai người liền một đêm chưa ngủ, mắt thấy từ phương đông thái dương hiện lên, rồi sau đó là một vầng mặt trời đỏ tươi chậm rãi từ sau lưng núi ngày càng hiện rõ.

34. Chương 34

Tổ Y vĩnh viễn sẽ không quên được ngày này, không thể quên được khoảng khắc y bị ép buộc trở thành hoàng hậu Kim Liêu quốc.

Chậm rãi tiêu sái bước trên con đường phủ kín thảm đỏ mới tinh, tim y theo từng bước đi càng thêm run rẩy, ở trong mắt mọi người, y có lẽ là đang đi trên con đường đầu hàng vong bản đệ tiện, có lẽ là đi trên con đường vinh quang dưới một người trên vạn người, nhưng vô luận thế nào, y đều biết mình rốt cuộc không còn có thể quay đầu.

Sau bao nghi thức rườm rà, y cùng với Hoàn Nhan Tự giữa yến hội linh đình trong đại sảnh nhận chúc mừng từ mọi người, y đỡ đầu nhìn thần tử Kim Liêu bên dưới, trong lòng cười nhạo bọn họ sau khuôn mặt tươi cười kia chính là không cam lòng. Y biết mình hận bọn họ, hận bọn họ rõ ràng phản đối lập mình vì hậu, vì sao lại không đứng ra, không nói thẳng ra. Như vậy, Hoàn Nhan Tự có lẽ cũng sẽ thận trọng suy tính, mà chính y cũng không nhất định không còn một chút cơ hội đào thoát.

Chúc mừng xong, mọi người ngồi vào vị trí, Tổ Y nghĩ không khí hẳn sẽ là thực xấu hổ lặng yên, nhưng không ngờ được lại trở nên náo nhiệt. Những người Kim Liêu này thật đúng là giỏi ngụy trang, rõ ràng chính là muốn xoay người rời đi. Tổ Y lại một lần nữa cười nhạo bọn họ hèn nhát, vô luận như thế nào cũng không tin tưởng bọn họ sẽ thật sự tiếp nhận một địch nhân mất nước trở thành hoàng hậu của bọn họ, trở thành người gối chần của Hoàng Thượng bọn họ.

“Tổ Tổ, trăm biết người không quen cùng các thần tử kết giao, người trước tiên cứ ngồi ở nơi này dùng điểm tâm, trăm đi xuống vui mừng cùng bọn họ. Ngày thường trăm đều cao cao tại thượng, có lẽ chỉ có giờ khắc này mới có thể cùng bọn họ hòa nhập trong chốc lát.” Hoàn Nhan Tự kéo Tổ Y đến ngồi vào đại tọa ỷ, lúc này bọn Tử Nông đều ở đại sảnh hỗ trợ, Hoàn Nhan Tự dặn Tổ Y vài câu liền gọi một cung nữ lên, lệnh nàng ở bên cạnh hầu hạ, lại nói: “Nếu có người đích thân đến kính rượu, tốt xấu gì cũng nể mặt mũi trăm mà ứng phó nhé.” Nói xong, mang theo gương mặt tươi cười rạng rỡ rời đi.

Tổ Y nhìn bóng dáng hần chu toàn giữa các thần tử, nhớ tới lời nói vừa rồi của hần, không khỏi thở dài. Bình tĩnh mà xem xét, Hoàn Nhan Tự này đối mình cũng có thể coi là săn sóc ôn nhu, ngoại trừ việc làm hoàng hậu này ra, mọi thứ đều làm theo tâm ý mình, mặc dù có thể nào, cũng là nhuyển ngữ tương cầu, hảo thoại thuyết tẫn. Chính là mỗi khi nhớ đến thủ đoạn độc ác của hần đối với thân nhân mình thì trong lòng đều khó tránh khỏi dâng lên cảm giác không rét mà run, tổng thấy người này rất ngoan độc, hần hôm nay đối tốt với mình, ngày sau có lẽ sẽ dùng đến những thủ đoạn càng âm độc hơn bây giờ. Nghĩ đến điểm này, một chút hảo cảm mới vừa dâng lên trong lòng đối với Hoàn Nhan Tự liền tan thành mây khói, dưới đáy lòng lạnh giá nổi lên một tầng băng cứng.

Y nguyên bản cũng không có lòng dạ nào ăn uống, chính là hôm nay thật sự là tâm hỏa nan bình, miệng khô lưỡi khô, nhịn không được liền nâng chung trà lên nhấp một ngụm, còn chưa kịp đặt xuống, liền nhìn thấy một gã tướng lĩnh cao lớn uy vũ hướng phía mình đi tới, y trong lòng rung mình, tướng lĩnh này không phải ai khác, chính là Úc Thương.

Nói đến Úc Thương này, Tổ Y cũng đã sớm nghe thấy uy danh chinh thiện chiến của hần, sau nghe nói hần hàng Kim Liêu, lại lập nên rất nhiều chiến công. Nhưng khi y bị bắt, hần lại đi tấn công Đại Tề, cho dù sau khi trở về, khi đó y thân lại ở hậu cung, hai người đúng là vẫn chưa hề gặp mặt, thẳng đến hôm nay, khi văn võ bá quan cùng đến chúc mừng, y mới nhìn thấy chân diện mục của người này.

Tổ Y chậm rãi buông chén trà, trong lòng biết Úc Thương này tiến đến tuyệt không phải vì chúc mừng mình. Quả nhiên, chỉ thấy sau khuôn mặt cố gắng níu giữ ý cười của hần ẩn ẩn có thể thấy được một tia tối tăm, cầm chén đi đến trước mặt y, nâng chén nói: “Thần Úc Thương chúc mừng Tổ tướng quân, lúc trước còn tưởng rằng tướng quân thật sự không phải là kẻ thực thời, trong lòng tuy rằng thay tướng quân thấy thật không đáng, nhưng cũng rất bội phục, ai ngờ trong nháy mắt, tướng quân đã trạch lương mộc nhi tề, canh phi thượng chi đầu, làm hoàng hậu của Kim Liêu ta, thật sự đáng mừng.”

Tổ Y một hơi ghen ở cổ họng, biết Úc Thương này ngoài mặt là khen ngợi, kì thực là châm chọc mình, y nắm chặt nắm tay, sau một lúc lâu mới chậm rãi buông ra, trầm thanh nói: “Tướng quân quá khen, Tổ Y thân là tù binh, nào có muốn hàng, nề hà Hoàn Nhan Tự cứ mãi cường bức, còn lấy binh sĩ ra đe dọa, Tổ Y đành phải trái lòng mà đáp ứng, khiến cho tướng quân chê cười.”

Úc Thương biến sắc, vẻ như liền muốn bộc phát, rồi nhẫn xuống, cố gắng nở nụ cười nói: “Như vậy thần chỉ có thể chúc mừng hoàng hậu nương nương, chúc người tại chỗ này trường trường viễn viễn cả đời.” Nói xong cũng không hành lễ, nhanh chóng rời đi.

Tổ Y thở ra một hơi, những lời cuối cùng của Úc Thương hình như có ý ám chỉ, kỳ thật y cũng rõ ràng, Hoàn Nhan Tự bất quá là vì nhất thời khó có thể chinh phục mình mà sinh ra mê luyện thôi, đợi đến ngày sau chán ghét, còn không biết sẽ rơi vào cảnh gì. Nhưng y cũng tuyệt không thương cảm, chợt nghe thấy thanh âm của tiểu thái tử Hoàn Nhan Sóc, nghe hần ha ha cười nói: “Người quả nhiên cũng không phải

ngồi không, ta lúc trước còn sợ người không ứng phó được hấn, người thật không cô phụ kỳ vọng của ta.” Nói xong nhìn phía thân ảnh Úc Thương, nói: “Không biết vì sao, người này khiến ta thực chán ghét, hấn rất kiêu ngạo, không cho phép người ta nói đến một chút sai lầm của hấn, hấn sợ dĩ tới tìm người gây phiền toái, chính là bởi người là vì Đại Tề dân chúng, không hàng không được, cho nên mới làm hoàng hậu, mà hấn cũng từng chịu nghiêm hình tra tấn, tuy nói là bởi vì nhận thức phụ vương ta anh minh, nhưng truyền ra ngoài, thanh danh cũng nghe không hay ho gì, so với người còn kém xa, sao không khiến cho hấn tức giận nan bình đây.”

Tổ Y thần nhiên nói: “Thanh danh? Đã là hàng tướng, còn nói gì đến thanh danh?” Lời này của y như là nói cho Hoàn Nhan Sóc nghe, hoặc như là nói cho chính mình nghe.

Hoàn Nhan Sóc hừ một tiếng nói: “Các người chính là rất cổ hủ, thanh danh là cái gì? Cũng chỉ là sau khi chết người khác đánh giá này nọ. Người vì thiên hạ dân chúng mưu cầu phúc lợi, cho dù đầu hàng người ta cũng nói là lương cầm trạch mộc nhi tề, là người tốt. Người nếu hại nước hại dân, cho dù chí tử không hàng, người ta cũng nói người là bại hoại. Hừ, uống người đường đường là một tướng quân, còn được khen ngợi là văn võ toàn tài, mà ngay cả đạo lý này cũng không biết, còn không bằng một tiểu hài tử như ta.” Nói xong cũng xoay người mà đi, bỗng quay lại nói: “Bất quá không sao, ta sau này sẽ hảo hảo dạy người, mẫu hậu.” Lúc này mới ha ha cười rồi đi.

Tổ Y cho dù lúc này thương cảm vô cùng, cũng hận không thể lấy cái chén ném vào người tên tiểu hài tử – đại quý này. Bị hấn nháo cho một trận, cảm xúc khó chịu cũng nhạt đi không ít. Chợt thấy trước mặt lại có một người đứng nghiêm, ngẩng đầu liền thấy, đúng là Hứa Cẩm Hoa từ sau ngày ấy gặp lại liền vô tin vô tức.

Y một trận kích động, không khỏi đứng bật dậy, đã thấy bạn tốt ngày xưa này cười rồi ẩn y xuống, nói: “Có rất nhiều ánh mắt đang nhìn người, đã ngồi lên vị trí này, không thể thiếu đi phong nghi, không để người ta nói Tề nhân chúng ta ngay cả quy củ này cũng không hiểu.”

Tổ Y chậm rãi ngồi xuống, trong mắt lộ vẻ không tin, nói: “Người. Người sao đến đây?”

Hứa Cẩm Hoa nói: “Hôn lễ của người, ta có thể không đến sao? Dù cho hôn lễ này người nguyện ý hay không, cũng là chuyện cả đời. Huống chi ta biết người lúc này tâm tình nhất định là vừa tức vừa hận, nếu không đến khuyên hai câu, người cứ canh cánh trong lòng, ta ngày sau chẳng phải sẽ tự trách?”

Tổ Y cười khổ nói: “Chuyện tới bây giờ, còn có thể khuyên nhủ gì đây? Người cũng không cần trấn an ta, cái tên hàng tướng bán nước này nhất định ta phải công trên lưng rồi.”

Hứa Cẩm Hoa nói: “Người nói năng hồ đồ gì đó? Nếu thực để ý, ta liền nói cho người, ta từ sáng sớm liền ra cửa, một mực đi bộ trên đường, cho đến khi tới giờ lành mới vào cửa cung. Theo ta thấy, dân chúng thật rất cao hứng, đều nói Hoàng Thượng là Kim Liêu Đại vương, hoàng hậu là người Đại Tề chúng ta, ngày sau không phải vì chúng ta mà ra mặt sao? Nay tân quân thật có khí độ, cũng không lấy chủng tộc huyết thống vì niệm. Lời này lời nọ, phần lớn đều là nghị luận chi ngữ. Người xem, Hoàn Nhan Tự mặc dù không được lòng của người, cũng rất được lòng dân chúng Đại Tề chúng ta.”

Tổ Y trợn mắt há hốc mồm, lẩm bẩm nói: “Như thế nào lại như thế? Như thế nào lại như thế? Dân chúng chẳng lẽ. Chẳng lẽ liền một chút cũng không lấy quốc gia làm trọng sao? Vì sao lại nói tốt về hấn?”

Hứa Cẩm Hoa thở dài: “Đó gọi là loạn thế nhân không bằng thái bình khuyến, người ta nói có nước mới có nhà, Đại Tề chúng ta lại đảo ngược lời này, biến thành mất nước mới có nhà. Aiz, cho nên ta nói người cũng đừng lo lắng quá nhiều, đã muốn. đi tới tình trạng này. Yêu cũng vậy, hận cũng vậy, chẳng thà tâm phóng khoáng một chút, để cho chính mình thoải mái đi. Nhược. Nhược Chi, ta còn muốn cầu người, người ở vị trí này, cũng gọi là Quốc. Quốc mẫu chi chức, phụ tá Hoàn Nhan Tự thống trị thiên hạ này tứ hải thái bình thịnh thế mới tốt.”

Tổ Y cúi đầu, lặng yên không nói, bởi vậy không nhìn thấy Hoàn Nhan Tự đã sắp quay lại, Hứa Cẩm Hoa vội đứng lên, liền muốn thối lui, chợt nghe tân quân đang xuân phong đắc ý này nói: “Hứa công tử cương trực công chính, tài năng xuất chúng, ta đã sớm nghe danh, tuy có lòng muốn người phục vụ cho triều đình, lại sợ công tử cho là ta cậy thế bức bách, hôm nay gặp lại, Hoàn Nhan Tự liền nói ở đây, nếu công tử có tâm

thay dân chúng kiến tạo thịnh thế, bất cứ lúc nào cũng có thể vào triều làm quan, trăm nhất định không phụ tài sức của công tử.”

Hứa Cẩm Hoa cười cười, nói: “Lời của Đại vương, Cẩm Hoa nhớ kỹ.” Nói xong liền rời đi. Tổ Y bên này ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt hắn, thản nhiên nói: “Nói cái gì mà sợ cậ thể bức bách, người thì sợ gì chứ? Loại sự tình này người còn làm ít sao?”

Hoàn Nhan Tự hì hì cười, hẳn lúc này đúng là tâm nguyện đắc toại, vui vẻ ra mặt, làm sao để ý đến lời châm chọc của Tổ Y, cũng không quản trước mặt mọi người, đưa tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của y, nói: “Tổ Tổ, người không cần ngoài miệng cậ mạnh, cũng biết chúng ta nên nhập động phòng, đến lúc đó người còn có tinh thần như thế, trăm mới bội phục người.”

Tổ Y chấn động, thật sự là sợ điều gì thì điều ấy liền đến, nhìn ngoài cửa sổ nói: “Thái dương còn chưa xuống núi, sớm đi vào như thế. Chuyện đó, ta mặc dù chưa. chưa từng thành thân, điểm đạo lý ấy vẫn biết, uống người là một quốc gia quân chủ, sao có thể như thế gấp gáp.”

Hoàn Nhan Tự nói: “Trăm có thể không gấp sao, trăm đã đợi mấy tháng, bắt quá Kim Liêu chúng ta không giống với Đại Tề, không phải đợi đến khi đêm xuống mới vào động phòng.” Nói xong lại ghé vào bên tai Tổ Y nói nhỏ: “Nam nhi Kim Liêu chú trọng tập võ, từ nhỏ liền đã tinh lực hơn người, một đêm này, thật sự là ‘xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi’, thật không đủ dùng a, cho nên chúng ta động phòng đều là sau khi dùng xong cơm trưa, kính một vòng rượu liền đi vào, bây giờ với trăm đã là trễ rồi, Tổ Tổ, người đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

Tổ Y mặt đỏ lên, vừa vội lại vừa tức, còn đang tìm cách từ chối, Hoàn Nhan Tự kia lại cứ cọ cọ vào y, cũng thật sự là tâm dương nan tao, không nói hai lời, liền đưa y nửa kéo nửa ôm vào tới hậu đường, thừa dịp người khác không chú ý, một phen ôm lấy, đem vào tẩm cung chuẩn bị cho hoàng hậu tòa Tận Tình Uyển trắng lệt.

35. Chương 35

Sớm có vô số cung nữ thái giám quỳ gối hai bên nghênh đón tân nhân. Hoàn Nhan Tự đi vào phòng ngủ, nghênh diện đầu tiên là một trận hương khí đàn hương, tiếp theo có hai cung nữ giúp hắn vén màn lên, sau khi Hoàn Nhan Tự đi vào liền cười nói: “Đều bảo các nàng lui xuống đi, lưu hai người bên gian ngoài hầu hạ trà nước là được.” Nói xong đi thẳng đến trước giường lớn, nhẹ nhàng đem bảo bối đang không ngừng run rẩy trong lòng ngực đặt trên cẩm tháp mềm mại.

Tổ Y nhắm chặt hai mắt, âm thầm tự nói với mình sao có thể dễ dàng yếu thế, kỳ thật trong lòng đã sớm khiếp sợ, hai bàn tay nắm chặt thành quyền, vẫn cố gắng làm ra một bộ dáng quật cường, thỉnh linh trên mí mắt có một trận ầm nóng, y kinh hãi trợn mắt, chính là Hoàn Nhan Tự đang liếm lên nơi đó, cười nói: “Trăm xem người còn không chịu mở mắt ra.” Nói xong cầm lấy tay y, kéo từng ngón tay từng ngón tay ra, ôn nhu nói: “Tổ Tổ đừng sợ, lần đầu tiên tuy có chút đau, trăm dịu dàng một chút là ổn.”

Tổ Y hừ một tiếng, nổi giận nói: “Ta sợ cái gì? Bắt quá cứ cho là bị chó cắn một ngum, chỉ là không biết con chó này là chó săn hay là chó điên thôi.” Y vốn là châm chọc, ai ngờ Hoàn Nhan Tự tuyệt không tức giận, cười hì hì cời bỏ vạt áo y, nói: “Chuyện này, đợi một chút người chẳng phải sẽ liền biết sao?” Mắt thấy dây lưng kia xoát một cái liền mở ra, cát phục đỏ thắm lập tức chảy xuống hai bên, lộ ra tiết y tơ lụa tuyết trắng bên trong, hai tay đã bị Tổ Y hoảng sợ bắt lấy, không cho hắn làm thêm động tác gì.

Hoàn Nhan Tự cười nhìn y, nói: “Tổ Tổ, tối nay là đêm động phòng hoa chúc của ta và người, vô luận người nguyện ý cũng được, không muốn cũng thế, cũng không nên uống phí nó. Nếu nói người sợ, trăm có thể nhẫn qua đêm nay, nhưng có thể nhẫn đến khi nào? Thế nào chuyện này cũng phải đến.” Vừa nói, động tác trên tay cũng không hề ngừng lại, khi cùng Tổ Y giằng co, kiện tiết y kia cũng đã bị kéo xuống, lộ ra mảng ngực trắng nõn.

Tổ Y cắn chặt môi, cảm thấy nỗi xấu hổ mãnh liệt tràn ngập cả thân thể y, cố tình Hoàn Nhan Tự tựa như còn muốn y nhận rõ hơn tình thế, một bên chậm rãi cời ra ngoại khổ màu đỏ cùng tiết khổ của y, một bên

dùng ngữ điệu hòa hoãn nói: “Tổ Tổ, từ giờ trở đi, người chính là người của trăm, trăm cũng là người của người, chúng ta hai người cùng dung hòa một chỗ, vĩnh viễn viễn viễn, đời đời kiếp kiếp cũng không tách rời, thật tốt phải không?”

“Không tốt.” Tổ Y gian nan bật ra hai chữ, thân mình trần trụi bại lộ ở trong không khí làm cho y thập phần nan kham, hơi thở y thậm chí bởi vậy mà trở nên hỗn loạn. Trên thân thể là ánh mắt chuyên chú như lang như sói của nam nhân kia, cho dù y nhắm chặt hai mắt vẫn có thể cảm nhận rõ ràng. Rồi sau đó, một khối thân thể rắn chắc nhưng lại không hề thô ráp chậm rãi áp lên người mình, hai bàn tay mạnh mẽ mà hữu lực ôm lấy thân thể y.

Tổ Y cực lực nén xuống xúc động muốn đẩy Hoàn Nhan Tự ra, trước mắt thoáng qua hình ảnh y suốt đời khó quên kia, phải nhẫn, phải nhẫn, y ở trong lòng liều mạng lặp lại: “Hoàn Nhan Tự, nếu. Nếu tối nay ta cho người toại nguyện, người. Người sẽ trả bọn họ?”

Hoàn Nhan Tự cúi đầu nhìn khuôn mặt khẩn trương đến hơi vặn vẹo của Tổ Y, gật đầu nói: “Đương nhiên. Tuy rằng vấn đề này của người làm cho trăm lại nghĩ tới chuyện cũ cực không thoải mái kia. Tổ Tổ, trăm cũng hy vọng người thực hiện hứa hẹn làm bạn cả đời của trăm, đừng ép trăm hóa thành cảm thú.”

“Người hiện tại chính là cảm thú.” Tổ Y nhỏ giọng lẩm bẩm, lại mang đến cho Hoàn Nhan Tự một cơ hội tốt, rằng nanh cắn lên rái tai y nhẹ nhàng mà kéo, nhất thời khiến cho thân thể mẫn cảm của Tổ Y nổi lên một trận nhiệt lưu.

“Đem chân tách ra.” Hoàn Nhan Tự kiên nhẫn dạy dỗ khối thân thể động lòng người dưới thân, nhưng lại khiến cho Tổ Y đem hai chân kẹp lại càng chặt, hần bắt đắc dĩ cười cười, khiến ngực hai người càng thêm áp sát, thẳng đến khi một tia khe hở cũng không còn.

Tổ Y có thể rõ ràng cảm giác được nhịp đập trong ngực Hoàn Nhan Tự, bang bang cường tráng mà hữu lực, trong lòng y trở nên bối rối, ánh mắt cùng hai tay quả thực không biết phải trốn đi nơi nào. Trong lúc tinh thần không yên, giữa hai chân bỗng nhiên chợt lạnh, một cái chân thon dài rắn chắc nhưng không thuộc về mình đã thừa dịp chen vào, hơn nữa rất có kỹ xảo mà tại háng bộ của y nhẹ một chút nặng một chút cọ xát.

“A.”, Tổ Y kêu lên một tiếng sợ hãi, còn muốn kẹp chặt hai chân nhưng đã không thể, y liều mạng loạn đá, nghĩ muốn đem khách không mời mà đến này đẩy ra ngoài, lại không nghĩ sẽ đụng phải một thứ trướng đại gì đó. Mặt y liền đỏ lên, thứ này y biết rất rõ, nhất là cái miệng của y, nó từng tự mình khám phá vật này có bao nhiêu lớn nhỏ, nhớ tới hình ảnh dâm mỹ nơi dục thất kia, Tổ Y càng thêm khẩn trương, càng hỗn loạn, cảm giác từng đợt từng đợt đau đớn tràn ngập.

Hoàn Nhan Tự nhìn gương mặt ửng hồng của y, cười nói: “Tổ Tổ, người nhớ tới sự kiện kia sao? Bằng không chúng ta lại đến dục trì đi, ôn lại một chút cảm giác ngày xưa, được không?”

Tổ Y cuối cùng rốt cuộc nhịn không được, chua xót đau lòng cùng nhau dâng trào nhưng vẫn cố nén không chịu rơi lệ, nức nở nói: “Người. Người rốt cuộc muốn khi dễ ta đến thể nào, nếu muốn, liền thống khoái một chút, ta chỉ muốn. chỉ muốn chết.” Nói xong, quả nhiên cường ức thân mình, nằm yên bất động.

Y vừa nói như vậy, Hoàn Nhan Tự trong lòng liền có chút áy náy, vội vàng hảo ngôn vỗ về: “Hảo hảo hảo, trăm không nói nữa, người cũng thả lỏng một chút, căng thẳng như thế, khẳng định sẽ làm bị thương chính mình. Đến đây, để cho trăm giúp người đi.” Nói xong một bàn tay tìm đến hậu đình y, tìm kiếm nơi nếp nhăn kia, chỉ dùng một đầu ngón tay, nhắm ngay huyết nhãn, chậm rãi xoa lên.

Cảm giác khác thường càng lúc càng dâng lên, theo hậu đình mẫn cảm kia hướng toàn thân khuếch tán. Tổ Y liều mạng nắm chặt cằm nhục dưới thân, các đốt ngón tay đều phồng phồng. Vì sao? Vì sao chính là bị nhu lỏng nơi đó, thân thể sẽ không chịu khống chế mà bắt đầu nóng lên, một lòng giống như đều bị động tác của ngón tay kia mà một chút rồi một chút run rẩy. Chẳng lẽ. Chẳng lẽ ta trời sinh chính là một tấm thân dâm đảng sao? Ngay cả bị nam nhân. cũng liền. cũng liền không có tự chủ như vậy. Tổ Y bị ý tưởng sinh sôi trong đầu dọa đến ngầy người, lập tức liền càng thêm bị ai, bắt đầu chán ghét mà vứt bỏ chính mình, vì sao ngày trước không rạch sâu thêm một chút, nếu sâu thêm một chút, liền trong nháy mắt, y là có thể thanh bạch hi sinh cho tổ quốc, cũng sẽ không nan kham như hôm nay.

Lại nói đến Hoàn Nhan Tự kia, trẻ tuổi cường tráng, thân là hoàng đế, tất nhiên có tam cung lục viện, tần phi đông đảo, đã sớm đổi chuyện này ngựa quen đường cũ, càng thêm tài nghệ cao siêu, Tổ Y so với hẳn, liền như một tiểu hài tử cùng một gã tuyệt thế cao thủ luận võ, làm sao còn có thể theo ý mình. Đành phải càng thêm siết chặt thân mình, hai hàm răng đều đem môi giảo phá.

Hoàn Nhan Tự bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Trẫm bảo người thả lỏng, người lại càng thêm căng thẳng, vậy sao tốt được? Xem ra thứ này nhất định phải dùng.” Nói xong đứng dậy, kéo ngăn tủ nơi đầu giường lấy ra một phi thủy ngọc hạp xanh biếc, mở ra, nguyên lai có hai tầng, hẳn ở tầng trên quét một lượng lớn thuốc mỡ màu trắng, đưa vào nơi hậu đình của Tổ Y.

Tổ Y tuy rằng nói với mình không cần để ý, chính là dù sao cũng là huyết nhục chi khu, vừa thấy đầu ngón tay Hoàn Nhan Tự đưa được cao tham hướng đến bộ vị cảm thấy thẹn kia, lập tức hiểu hẳn muốn làm cái gì, thân bất do kỷ liền đem cúc hoa co rút lại, Hoàn Nhan Tự nhẹ nhàng đem ngón tay chậm rãi đưa vào, xoay tròn vài cái, khó khăn khuếch trương một chút, ngón giữa ra sức tham nhập, thuốc mỡ kia cũng theo đó bôi lên tròng vách bên trong. Khi ngừng đầu lên nhìn, chỉ thấy trên trán Tổ Y một tầng mồ hôi lấp lánh, sắc mặt bởi vì xấu hổ và đau mà trướng lên, đôi môi bị cắn mà loang lổ vết máu, mặc dù như thế, lại cũng không rên một tiếng.

Hoàn Nhan Tự yêu thương vuốt ve đôi môi y, ôn nhu nói: “Tổ Tổ, người đừng như vậy, tình ái là việc thiên kinh địa nghĩa, có gì phải xấu hổ, người trong lòng không được tự nhiên, tất sẽ oán trẫm, vốn là trẫm bức người. Vừa rồi được kia đã làm ẩm tròng đạo, còn kiêm tác dụng thúc tình, nếu người cứ như vậy cường ức chính mình, chẳng những thân mình bị hao tổn, đối với tâm chí cũng không tốt.” Hắn chậm rãi nói, Tổ Y sớm cảm giác bên trong bắt đầu khác thường, trở nên lửa nóng ma dương, ngay cả sau lưng cũng như đang bị thiêu trên lửa.

Hoàn Nhan Tự thấy mặt y dần dần ửng đỏ, ngọc hành nơi hạ thể cũng chậm rãi ngạnh lên, vội nhân cơ hội đưa tay áp lên vật nhỏ kia, chợt nghe Tổ Y trong miệng không tự kìm hãm được mà tràn ra một tiếng rên rỉ diễm mỹ, hắn cảm thấy mừng rỡ, càng thêm ra sức đem ngọc hành kia ở trong lòng bàn tay xoa nắn, Tổ Y cũng không lên tiếng nữa, hai mắt nhắm nghiền, cả thân mình đều nhiễm thượng một tầng phấn hồng, y bị dục vọng kích thích nước mắt đều chảy xuống, lại vẫn không chịu thả lỏng.

Hoàn Nhan Tự đem môi áp lên môi y, dễ dàng đẩy ra hai hàm răng, đem đầu lưỡi luồn vào, sau khi tận tình triển miên một phen, lại di chuyển, xuống xương quai xanh duyên dáng, xuống hai điểm hồng anh dửng thẳng trên ngực, nơi cái rốn mẩn cảm đều lưu lại dấu răng nhàn nhạt.

“A a a a”, chợt nghe Tổ Y dồn dập rên rỉ vài tiếng, cảm giác được cả thân mình y, nhất là nơi nam căn, run rẩy mấy cái, tiếp theo trên tay mình là một mảnh niêm nị, hắn không cần nhìn cũng biết là chuyện gì. Đưa tay ra, ở trước mắt Tổ Y quơ quơ, cười hỏi: “Tổ Tổ, người có từng thấy mình thế này không? Trẫm xem người không kinh nghiệm như thế, ngay cả vài cái đều nhẫn không xong, chỉ là dùng tay cũng nén không được.”

Tổ Y vốn là hận không thể một đầu đâm chết, lại nghe những lời này của hắn, càng phát ra xấu hổ phần hận, nhưng cũng chỉ nhắm chặt mắt lại, học theo thái độ đà điều, ở trong mắt Hoàn Nhan Tự lại là một bộ dạng thật đáng yêu. Lúc này chính mình ở trên thân người bóng loáng của y cọ sát hồi lâu, đã nhịn không được, nếu không lo lắng ái nhân là lần đầu tiên hầu hạ, cự vật kia đã sớm không quan tâm mà vọt vào. Hắn sống gần ba mươi năm, chưa từng chiều cổ người khác như vậy, lúc này toàn tâm toàn ý vì Tổ Y suy nghĩ, không những không thấy khó chịu, trong lòng ngược lại càng có cảm giác hạnh phúc, giờ mới hiểu được chữ tình kia xác thực khiến người như si như tụy.

Lập tức nâng lên hai chân Tổ Y, chỉ thấy cúc hoa xinh đẹp kia dù chưa thịnh phóng, cũng đã bán khai, dưới sự kích thích của dục vật thúc tình, vừa nuốt vừa phun thật là hảo mê người.

Hoàn Nhan Tự cho Tổ Y dùng không phải là mị dục mãnh liệt cực kỳ, chính là có tác dụng thúc tình vừa phải, hẳn biết Tổ Y lần đầu hầu hạ, đau đớn kia nhất định lợi hại, dùng tới thứ này, sẽ giảm bớt một chút, thuốc này tính chất ôn hòa, vừa không đối thân thể tạo thành thương tổn, cũng sẽ không làm cho Tổ Y bị dục vọng thiêu đốt mà đánh mất mình. Nhưng dù như thế, Tổ Y vẫn cảm thấy được lửa nóng nơi hậu đình cùng thông đạo chật hẹp kia cứ khiến cho toàn thân đều tê dương, hơn nữa trên tròng vách giống như có mấy con kiến xoay vòng chuyển động, khi thì thoải mái thả lỏng, khi thì khinh dương nan tao, thật sự khó

nhìn. Chính khi không có cách nào khác, bỗng nhiên phát hiện có thứ tròn tròn chậm rãi tiến vào, cảm giác ma dương kia nhất thời giảm bớt.

Hoàn Nhan Tự sợ lộng đau bảo bối dưới thân, nhẹ nhàng hôn lên vầng trán, cái mũi, đôi môi đỏ mọng, rồi mới đến chiếc cổ bóng loáng, hai vai mượt mà, xương quai xanh duyên dáng, hồng anh dựng thẳng. Hắn tình ý triền miên, từng đợt từng đợt âu yếm hôn môi nhẹ nhàng này thật khiến cho Tổ Y cảm thấy thoải mái vô cùng, chính là nơi hậu đình lại hình thành tình cảnh có chút xấu hổ, bên ngoài chiếm được một chút quan tâm, bên trong liền càng kêu gào muốn được tràn ngập, cũng muốn được ma sát để giải trừ đi khinh dương kia, nhưng lời này làm thế nào nói ra được.

Mặc dù lý trí Tổ Y muốn kiên trì, nhưng thân thể cũng lại không quản ý chí cùng mặt mũi chủ nhân. Đợi đến khi Tổ Y phát hiện, vòng eo hữu lực đã muốn đẩy về phía trước một cái, đem dục vọng trường đại của Hoàn Nhan Tự nuốt vào thêm một chút. Y hận không thể bóp chết chính mình, vội vàng lui về phía sau, một phen ma sát này, Hoàn Nhan Tự vốn đang cực lực chịu khổ, sao còn nhả được, rên rỉ một tiếng: “Tổ Tổ, đừng nhúc nhích.” Sau, thấy không thể nhịn được nữa, một phen nâng lên hai chân Tổ Y, tách ra đặt trên vai mình, không có trở ngại, “Hô” một tiếng tiến quân thần tốc, nương theo thuốc mỡ trơn trượt, liền đi vào một nửa.

Tổ Y bị đau, “A” kêu lên một tiếng, cảm giác ngứa ngáy sau một cái trều sáp kia liền biến mất, trong đau đớn lại có một tia cảm giác ngọt ngào, thân bất do kỷ run rẩy hai cái, đem chân đá người loạn xạ, hoảng sợ nói: “Hoàn Nhan Tự, buông ra, người thả chân xuống.”

Hoàn Nhan Tự đè thấp thân mình, nam căn kia lại đi vào trong xâm nhập thêm vài phần, hắn ra vẻ vô tội cười nói: “Tổ Tổ, chân trẫm là ở phía dưới a, còn muốn buông xuống đâu bây giờ? Chẳng lẽ muốn ta ở trên giường đục một cái lỗ, đem chân phóng xuống sàn sao? Như vậy chính là tư thế đứng nha, đứng mà làm sẽ càng thêm kịch liệt. Trẫm vì đây là lần đầu của người, không dùng chiêu thức kia, ngày khác chúng ta làm quen rồi, thật có thể đổi thử xem, không chỉ có đứng, còn có sau lưng, phản hướng, ngồi vằn vằn, rất là đa dạng, người chính là phải nhất nhất nếm thử, để biết tư vị trong đó ra sao chứ?”

Tổ Y tức giận đến muốn học máu, Hoàn Nhan Tự này rõ ràng là bắt lỗi trong lời nói của y mà đem ra đùa giỡn y, vừa định quay đầu đi chỗ khác không thèm nhìn, bỗng nhiên phát giác cự vật kia không biết chạm vào điểm nào, một trận làm cho cả thân thể y lâm vào run rẩy, khoái cảm như tia chớp khuếch tán đến toàn thân, y run rẩy vài cái, ngọc hành sớm lại cao cao nâng lên, một đạo bạch dịch phun ra, ở tại trên bụng mình cùng ngực của Hoàn Nhan Tự.

Tổ Y không thể tin mà nhìn nơi đó, mình, mình thế nhưng cứ như vậy lại bắn một lần, lúc này đây, thậm chí tay của Hoàn Nhan Tự cũng không làm nên động tác gì, trời ạ, chẳng lẽ. Chẳng lẽ.” Hoàn Nhan Tự. Ta. Ta không phải. Thật là trời sinh. Là trời sinh dâm đảng.” Y tựa như cầu cứu mà nhìn phía đối phương, thanh âm run rẩy tiết lộ ra nỗi khủng hoảng trong lòng.

Hoàn Nhan Tự nhìn thấy hai mắt y thất thần, một giọt nước mắt thật lớn từ khóe mắt rơi xuống. Trong lòng biết Tổ Y rất nghiêm khắc với bản thân, không biết việc hoan ái là thân bất do kỷ, nhưng lại hướng theo phương diện chính mình không chịu nổi mà suy nghĩ, vội cúi người xuống nói: “Không đúng không đúng, Tổ Tổ, người không biết, trong hậu đình có một điểm thông với ngọc hành phía trước, nếu bị đụng phải, sẽ sinh ra khoái ý khôn cùng, đừng nói là người, dù cho là một cao tăng cũng nhịn không được, người không cần nghĩ nhiều, nếu trẫm lừa người thì cứ để thiên lôi đánh xuống, người ngày sau cũng có thể tự đi hỏi người khác. Aiz, Tổ Tổ a, ngay cả thánh nhân cũng có sắc tính, người sao lại đem chuyện sinh hoạt vợ chồng hoan nhạc nghĩ theo hướng dơ bẩn kia chứ.”

Tổ Y chần chờ nhìn về phía Hoàn Nhan Tự, người từ tối nay trở đi đã trở thành trợ thủ của mình. Không biết vì sao, tại thời khắc cảm thấy nhục nhã mãnh liệt này, y lại bỗng nhiên nhớ tới lời nói của người bạn tốt Hứa Cẩm Hoa: “Yêu cũng được, hận cũng thế, chẳng thà tâm phóng khoáng một chút, để cho chính mình khoái hoạt đi.” Phải như vậy sao? Cứ thuận theo dục vọng bản thân, không hề nghĩ nhiều, cái gì mà sĩ nhục bị bắt, mối hận diệt quốc, phải bỏ qua hết sao? Sao lại có thể? Mình sao có thể phóng hạ tất cả đây? Chính là. Chính là vì sao. Chính mình giống như càng ngày càng khổng lồ không được thân thể đang bị xô xuyền này?

Hoàn Nhan Tự khẽ khàng hôn lên khóe mắt tích lệ của y, ghé vào lỗ tai y nhẹ nhàng nói: “Tổ Tổ, trẫm

thật nhện không được, người này tiểu ma nhân.” Nói xong đem thắt lưng đẩy một cái, đem nam căn thô to kia đưa đẩy, thông thả trôi động. Đợi đến khi cảm thấy thông đạo kia mở rộng một chút, động tác này liền càng lúc càng nhanh, càng ngày càng mạnh, đến cuối cùng, cả phòng chỉ còn âm thanh tràng kích “Ba ba” dậm mĩ cùng với tiếng rên rỉ cùng tiếng khóc mà Tổ Y cường ngạnh ức chế.

Toàn thân đều giống bị hỏa thiêu, ruột bị vô tình xuyên thấu, liền ngay cả hai cánh móng cũng khó trốn một kiếp, bị hai khóa túi da no đủ trương phồng kia hung hăng va chạm, một dòng máu tươi thuận theo đùi uốn lượn rĩ xuống, tinh tế tựa như một đạo tơ hồng, làm cho phần đùi mẫn cảm cũng lâm vào run rẩy, Tổ Y tuyệt vọng phát hiện, cho dù cảm giác đau đớn rõ ràng như vậy, nhưng chính mình vẫn không thể khống chế khoái cảm như sóng triều kia, hơn nữa. Giống như đã muốn trầm đắm tại trong dục vọng xấu xí không thể tự kiềm chế này.

Cả thân mình y bị Hoàn Nhan Tự khống chế, giống như lá rụng trong gió thu, chỉ có thể như nước chảy bèo trôi, nương theo va chạm một chút lại một chút hữu lực kia, thân mình y cũng một lần lại một lần đẩy hướng về phía trước rồi lại rơi xuống, liền chiếc thuyền con giữa biển khơi, trong chốc lát bị ném lên đầu ngọn sóng, trong chốc lát lại chìm xuống tận đáy sâu.

Cũng không biết qua bao lâu thời gian, Tổ Y cảm thấy được chính mình giống như đã muốn bị khoái cảm mà y mạnh mẽ ức chế tra tấn sắp chết. Trong khi đạo đức cùng dục vọng đấu tranh, y cũng khó nhịn mà thở dốc, toàn thân sớm không còn khí lực, ngay cả khí lực muốn khống chế rên rỉ giống như đều bị hút cạn dần, trong tai chỉ nghe được dậm ngữ “A a a. Ân. Ngô ngô” này nọ của mình, còn có khi tiến đến cao trào còn có tiếng rên khóc mị nhân, y quả thực không thể tin được, kẻ phát ra thứ thanh âm này thể nhưng chính là mình.

Hai cái đùi ở trên vai Hoàn Nhan Tự run rẩy, nếu không phải hấn ôm giữ lấy đùi y, chúng nó sớm rơi xuống dưới. Tổ Y lần đầu phát giác, nguyên lai chính mình cũng không kiên cường như y tưởng tượng, có thể khống chế được tất cả hỉ nộ ái ố. Y đã phản bội lí trí của mình, chẳng những làm không được vô động vu trung đối với tác cầu của Hoàn Nhan Tự, ngược lại theo sự xâm phạm của hấn mà cảm nhận khoái cảm cường đại mà sâu sắc. Y bị chính lương tâm mình tra tấn sắp điên rồi, bỗng nhiên nơi hậu đình một trận nóng bỏng, nguyên lai Hoàn Nhan Tự đã đem toàn bộ yêu dịch phóng vào bí đạo đã muốn thả lỏng lại vẫn co dãn mười phần.

36. Chương 36

Trong phòng nhất thời tĩnh lặng, ánh sáng sót lại của hoàng hôn chiếu vào, rơi đến khiến cho cả phòng phản phát như mộng ảo cùng hoa mỹ. Hai người trên giường, sau khi trải qua một phen vận động kịch liệt, lúc này đều đang thở hồng hộc. Hoàn Nhan Tự nằm xuống, yêu thương đem Tổ Y kéo vào trong lòng ngực, áy náy nói: “Tổ Tổ, trầm làm đau người phải không? Aiz, trầm vốn nghĩ phải nhẫn một chút, nhưng tới cuối cùng, đúng là vẫn không nhịn được, trầm cũng không biết trầm khi đó đang làm gì, chỉ biết là không ngừng đẩy vào.” Nói chưa xong, sắc mặt Tổ Y đã muốn trắng bệch, run giọng nói: “Đừng. đừng nói nữa, van cầu người đừng nói nữa.”

Hoàn Nhan Tự biết khúc mắc của y vẫn chưa cởi bỏ, liền không hề nói thêm, cúi đầu nhìn tơ máu trên phần đùi tuyết trắng của y, không khỏi đau lòng không thôi, chợt thấy một đạo trọc dịch vừa hồng vừa trắng chậm rãi chảy xuôi xuống, hấn trong lòng liền không tự kìm hãm được có chút vui sướng, đó là mầm mống của chính mình, là mầm mống của hấn ở trong cơ thể Tổ Tổ, nhận thức này làm cho hấn vui mừng vô cùng, Tổ Tổ của hấn, cuối cùng cũng đã thuộc về hấn.

Trong đầu vừa mới có ý tưởng này, cự vật nơi khó hạ liền giống như có ý thức của chính nó liền ngạnh lên, hai người lúc này da thịt tương thiếp, bởi vậy Tổ Y lập tức liền cảm giác được biến hóa của hấn, thân mình không tự chủ được mà hướng ra sau thối lui. Hoàn Nhan Tự thấy y hoảng sợ giống một chú thỏ nhỏ bị chó săn vây quanh, vừa yêu vừa thương xót, mạnh mẽ áp chế dục hỏa thiêu đốt nơi hạ thân, hấn vội đem thân

người Tố Y ôm sát vào, vỗ về: “Tố Tố đừng sợ, người lần đầu hầu hạ, trẫm sẽ không lần nữa tác cẩu.” Nói xong ôm lấy y nói: “Người nhất định rất mệt mỏi, hướng chỉ trên người lại đầy mồ hôi, lại là. Nga, lại là. thứ kia. còn có máu. Không bằng ta ôm người đi tẩy tẩy.”

Tố Y không lên tiếng, thật lâu sau mới nói: “Ta. Ta chính mình đi tẩy.” Thình lình bị Hoàn Nhan Tự một phen ôm lấy, nghe hần ha hả cười nói: “Người tự tẩy sao, sợ là người ngay cả khí lực đi đến bể đều không có, ngoan, vẫn là trẫm cùng người đi, tiện nhìn xem nơi đó có bị thương không, hai chúng ta đều đã là phu thê, người còn thẹn thùng cái gì? Giờ thẹn thùng, ngày sau sẽ quen.” Nói xong ôm y đi thẳng vào đại bể trong Tận Tình Uyển. Chỉ thấy bốn phía khảm ngọc thạch, lóe ra trong suốt bích quang, trên mấy cây cột cẩm thạch cao lớn được khảm vô số hạt dạ minh châu lớn nhỏ khiến cho cả bể nổi bật tráng lệ, đẹp đẽ quý giá cao nhã vô cùng. Hoàn Nhan Tự không khỏi cười nói: “Tề đế này thực biết hưởng thụ, một cái bể lại biến thành tiên cảnh.” Nói xong đột nhiên nhớ tới Tố Y nhất định sẽ đau lòng, vội im miệng không nói nữa.

Hai người vào trong nước, sớm có cung nữ ở trong ao rắc vô số đóa hoa, chỉ nghe một trận mùi thơm ngát đập vào mặt. Hoàn Nhan Tự liền nhíu mày nói: “Hoa này là sao?” Cung nữ cung kính đáp: “Là hoa hái từ ngự hoa viên ạ.” Hoàn Nhan Tự ân một tiếng, gật đầu nói: “Cả thứ này nữa, ngày sau không cần làm, ta cùng Tố Tố cũng không thích, hướng chỉ chỉ là tẩy rửa, nhưng lại hưởng thụ đến như vậy, lâu ngày, còn có thể thoát khỏi cảnh ngộp trong vàng son sao? Sau này các người nhớ rõ, bể này bên ngoài trang trí phồn hoa như thế đã không có biện pháp thay đổi, còn lại hết thảy đều có thể tiết kiệm. Chỉ cần một hồ nước trong, nóng lạnh thích hợp là được.” Các cung nữ nghe xong, vội đáp ứng một tiếng, bắt tay đem tất cả những xảo vật linh tinh đều cất đi, chỉ chừa gương, lược, khăn tắm cùng các đồ vật thiết yếu đặt bên cạnh bể.

Hoàn Nhan Tự quay đầu, đem Tố Y ôm vào trong ngực, ghé vào lỗ tai y nhẹ giọng nói: “Tố Tố, nhớ tình cảnh ngày đó người và ta ở trong bể tại hoàng cung Kim Liêu kia, thật sự là không thể tưởng được chúng ta có thể có được ngày hôm nay, aizz, trẫm. Trẫm lúc ấy đối với người thật sự rất thô bạo.” Nói xong hướng trên người y vốc vài vốc nước, giúp y lau đi trọc dịch trên đùi, mắt thấy da thịt phong trần kia, thân mình cốt nhục được thủy quang làm nổi bật, dù phát mê người, thật nhìn không được, thừa dịp Tố Y vô lực tựa vào trong ngực hần liền hôn trộm mấy cái, rồi mới đem Tố Y xoay lại, ôn nhu nói: “Tố Tố, người nhẫn một chút, cho trẫm nhìn xem nơi đó có bị thương hay không, tiện đem thứ kia của trẫm rửa sạch đi ra, nếu không bụng sẽ khó chịu.”

Tố Y ngạc nhiên ngẩng đầu, đợi y lý giải ý tứ trong lời nói Hoàn Nhan Tự xong, mặt liền lập tức giống như là trứng tôm luộc, ngay cả đôi mày thanh tú đều dựng thẳng lên, cũng không biết khí lực từ đâu đến, một phen đẩy ra Hoàn Nhan Tự nói: “Người mơ tưởng.”

Hoàn Nhan Tự không ngại, bị đẩy một cái lão đảo, bắt đắc dĩ buông tay, cười khổ nói: “Tố Tố, trẫm không có ý tứ khác, nơi đó thật không thể có cái loại này. Cái loại này nọ, nếu không sẽ bị tiêu chảy, còn bị đau bụng, chính người. Chính người lại không động đây tay được. Trẫm nếu muốn làm chuyện gì khác, ở trên giường cũng liền làm, còn chờ đến bây giờ sao?” Nói xong vài bước tiến lên ôm lấy Tố Y nói: “Tố Tố, trẫm biết người thẹn thùng, không sao, vì cái bụng nhỏ của người, nhẫn nhẫn đi.” Nói xong ra tay như gió, điểm mấy chỗ huyết đạo của Tố Y, đưa cả người y đặt lên gối mình, đầu thì tựa trên vai mình không để dính vào nước, lúc này mới cẩn thận tách ra hai chân thon dài, đẩy ra hai phiến mỏng mềm mại, chỉ thấy tiểu huyết ở giữa đã muốn trở nên sưng đỏ, vài đạo vết máu khô cạn dính vào mặt trên, đã bị nước tắm ướt, hần chỉ dùng tay xoa nhẹ một chút, vết máu kia lập tức biến mất ở trong làn nước.

Hoàn Nhan Tự nhìn chăm chú tiểu huyết đã cho mình vô số khoái hoạt này, ngón tay tại nếp nhăn khinh điểm một chút, một bên thở dài: “Vật nhỏ đáng thương, sưng thành như vậy, trẫm nhìn cũng đau lòng, bắt quá làm vài lần, sẽ không mỏng manh như thế.” Nói xong nhẹ nhàng tham tiền một ngón tay, dùng đạo kia đã được thuốc mỡ cùng trọc dịch của hần bôi qua, liền dễ dàng trượt vào, sau đó một cổ bạch dịch bị đẩy ra, tán ra trong nước chậm rãi phiêu đảng.

Tố Y nếu huyết đạo không bị điểm, lúc này đại khái đã muốn cắn lưỡi tự sát. Mặc dù vừa rồi ở trên giường mây mưa điên cuồng cũng không nhục nhã như vậy, lúc này đừng nói trong lao là thân nhân bằng hữu, ngay cả là cha mẹ huynh đệ sợ cũng không kiềm chế y được, may mà Hoàn Nhan Tự thật sự chính là vì y rửa sạch tình dịch lưu lại, chứ không phải là đùa bỡn gì, khoái vài lần, bạch dịch kia dần dần chảy ra tới khi

không còn. Chính là hạ thân hấn lại dựng thẳng lên.

Lại cẩn thận đem tiểu huyết kia tẩy trừ một phen, ngay cả sưng đỏ đều đánh tan không ít, Hoàn Nhan Tự lại có chút cảm giác dục hỏa đốt người, xấu hổ nhìn về phía Tổ Y, thấy y chính đang trợn mắt nhìn mình, vội cười nói: “Tổ Tổ, cái kia. Trẫm. Trẫm chính là nghĩ muốn. Người xem mới vào đêm. Không bằng. Không bằng chúng ta lại làm một lần đi?” Vừa nói vừa giải khai huyết đạo của Tổ Y, nghe y nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Làm một lần? Rồi lại để người ... lần nữa giúp ta rửa sạch?”

Hoàn Nhan Tự xem xét tư thế kia, thật muốn lại làm một lần, Tổ Y đại khái có thể cắn chết hấn, bằng không liền cắn đứt đầu lưỡi mình. Thở dài một tiếng, aiz, không thể đem ái nhân chọc cho tức giận a, nếu không cho dù trong lao thật có giam giữ người, sợ cũng là vô ích. đành phải thần tình thất vọng nói: “Vay. Không làm thì không làm.” Vừa nói vừa than thở, giống như tiên đan ngàn năm đặt ở trước mắt hấn, lại không ăn được vào miệng. Nơi này ôm lấy Tổ Y, sớm có cung nữ đưa khăn tắm, lược cùng nhiều thứ khác.

Tổ Y vốn là làm tình làm đến xương sống, thất lưng và chân đều nhuyển, hiện giờ lại ngâm mình trong nước, bị Hoàn Nhan Tự đùa nghịch một phen như vậy, càng không phát ra khí lực. Hoàn Nhan Tự lau khô thân thể y, thay cho y bạch sắc thụ y, nơi thất lưng dùng cẩm mang vấn lại, cổ áo bán khai, phong tình nói không nên lời, cùng với khí chất cao khiết tựa như băng tuyết của y, càng có vẻ phiêu dật xuất trần, liền khiến hấn nhìn đến ngây người.

Có cung nữ muốn tiến lên đến giúp hai người chải tóc, bị Hoàn Nhan Tự ngăn trở, chính mình cầm lấy lược đùa nghịch giữ lấy mái tóc đen mượt như tơ dài đến thất lưng của Tổ Y, vừa chải vừa chơi đùa, chính xác là yêu thích không buông tay, nói: “Ngày đó khi người bị bắt, trẫm vì tra tấn người mà phạt người ở phía sau xe, ấn tượng sâu nhất chính là mái tóc này, dưới ánh mặt trời, thoát nhìn đúng là xanh thẫm, sau vài ngày, mái tóc này cũng dần dần khô héo hóa vàng, trẫm còn có chút lo lắng ngày sau sẽ bị hủy, cũng may nó rốt cuộc lại khôi phục sinh khí, Tổ Tổ, người thân là chủ nhân của mái tóc đẹp này, hấn là người càng biết rõ.”

Tổ Y hừ một tiếng, biết hấn mượn cơ hội khuyên mình hãy suy nghĩ lại, chính là làm sao có thể nghĩ. Không kiên nhẫn nói: “Người chải xong chưa? Không muốn chải thì gọi người khác tới.” Nhìn trong gương Hoàn Nhan Tự đem mớ tóc kia từ trên vai kéo lên, chỉ lấy một thanh bạch ngọc trám xuyên qua, tóc đen bạch trám, càng có vẻ nhân như mĩ ngọc. Nhưng y đương nhiên sẽ không nghĩ như thế, yên lặng đứng dậy, Hoàn Nhan Tự vội lại ôm lấy y, hai người cùng trở về tới tẩm cung.

Người nằm ở trên giường xuất thần, đã thấy Hoàn Nhan Tự lại xuất ra chiếc hộp vừa rồi, kinh hãi nói: “Người. Người. Người không phải đáp ứng ta đêm nay sẽ. sẽ không.” những lời còn lại vô luận như thế nào cũng không thể rời khỏi môi.

Hoàn Nhan Tự thấy y lo lắng, vội giải thích: “Không phải, này bên trong là hai tảng, một tảng là dược kia, một tảng khác dùng để trị liệu, nơi đó của người đều xuất huyết, lại sưng đỏ, thoa cái này lên, đau đớn lập tức tiêu trừ, lại rất thoải mái, Tổ Tổ, người nhện thêm chút nữa, thoa xong rồi ngủ một giấc thật hảo, nếu không tối nay không chừng sẽ đau, sẽ rất khó chịu. Trẫm tuyệt không lừa người, thuốc này trân quý cực kỳ, đến đây, xoa người lại.”

Tổ Y cũng không phải người ngu ngốc, mới rồi nơi hậu đình quả thật đau xót như hỏa thiêu, khi ở trong bể, Hoàn Nhan Tự ngay cả mấy động tác càng cảm thấy thẹn hơn cũng đều đã làm qua. Bởi vậy khi hấn xoa người mình lại, y thật không có giấy dựa, Hoàn Nhan Tự cũng sưng sốt, thật lâu sau trên mặt hiện ra một cái tươi cười thật to, cẩn thận đẩy ra hai phiến móng, lấy ngón tay đem dược nhẹ nhàng thoa lên cục hoa sưng đỏ. Một bên nghe Tổ Y nhỏ giọng than thở: “Loại dược này giá trị cái gì? Còn nói là trân quý cực kỳ, phi.” Hấn nhện không được liền cười ra tiếng, Tổ Tổ của hấn, bộ dáng giận dữ thật đúng là đáng yêu. Đương nhiên, Tổ Y cũng không cảm thấy dược chính mình là đang giận đối với Hoàn Nhan Tự, y cho rằng chính mình là đang phỉ nhổ, tuyệt đối phỉ nhổ thứ dược trong tay Hoàn Nhan Tự.

Nhưng rất nhanh sau, y liền phát hiện, thuốc này Hoàn Nhan Tự nói nó trân quý, thật đúng là có điểm đạo lý, khi thoa lên, hậu đình ban đầu giống như bị trát ớt lập tức một mảnh thanh lương, rất thoải mái. Nhìn Hoàn Nhan Tự đem dược thu hồi, rồi mới nằm xuống ôm chặt y, thỏa mãn cười nói: “Tốt lắm, ngủ đi, người khẳng định cũng mệt mỏi.”

Tổ Y chống cự một chút, sau một lúc lâu đỏ mặt giận dữ nói: “Người còn không cho ta mặc y phục mà?”

Hoàn Nhan Tự chính là đang hưởng thụ khoái hoạt hai người da thịt thân cận, trong đầu hồi tưởng một màn làm cho người ta mặt đỏ tim đập kia để tự tiêu khiển, chợt nghe Tổ Y hỏi hẩn như vậy, không chút nghĩ ngợi đã đem ý niệm trong đầu nói ra: “Không cần đâu Tổ Tổ, chúng ta hiện tại ngủ, có lẽ canh ba canh bốn còn có thể tỉnh lại làm thêm một lần.” Đợi nói xong, hẩn mới giật mình phát giác chính mình đang nói gì, sợ tới mức vội vàng lăn xuống đất. Cũng may hẩn biết thời biết thế, nếu không mệnh căn tử phía dưới sợ là sẽ bị Tổ Y đá một cái mà phế đi.

Hoàn Nhan Tự chợt dạ nhìn bộ dáng Tổ Y tức giận đến chẳng phân biệt được phương hướng, cười hì hì trên mặt đất nói: “Tổ Tổ, người sao lại ở đêm động phòng hoa chúc liền nổi lên ý niệm mưu hại phu quân trong đầu?” Một bên đứng lên, tìm được tiết y của Tổ Y, chỉ thấy một mớ vải lũng nhùng. Hẩn hắc hắc cười gượng hai tiếng, ngẩng đầu nhìn Tổ Y, chỉ thấy trên mặt ái nhân đã muốn thành xanh mét một màu, vội an ủi nói: “Không có việc gì, không có việc gì, trẫm sẽ lấy cho Tổ Tổ một kiện khác.” Nói xong đi ra gian ngoài, cao giọng nói: “Đem một kiện tiết y lại đây.” Tiếp theo rèm cửa vén lên, Tử Nông cầm trong tay một bộ tuyệt đoạn tiết y tiết khổ đi đến.

Hoàn Nhan Tự nhìn thấy nàng, kinh ngạc, nói: “Người không ở phía trước tiếp đón tân khách sao, chạy đến nơi đây làm gì? Văn yển cũng sẽ không nhanh như thế đã xong chứ?”

Tử Nông che miệng cười nói: “Là thái hậu nương nương phân phó nô tỳ đến đây hầu hạ. Nô tỳ thâm nghĩ, cũng nên đến đây, chủ tử đã rất nhiều ngày thanh tâm quả dục, tối nay khó tránh khỏi gấp gáp, vật này, nô tỳ sớm đã chuẩn bị.” Nói xong đưa y phục cho Hoàn Nhan Tự.

Hoàn Nhan Tự hung tợn trừng mắt nhìn nàng một cái, biết những lời này đã bị Tổ Y nghe được, hừ một tiếng nói: “Người cứ quen miệng nói như thế, một ngày bị trẫm bắt được sai lầm, xem ta phạt người thế nào.” Nói xong vội tiến vào phòng trong, lấy lòng đối Tổ Y cười nói: “Tổ Tổ, cái kia. Y phục đã đem đến đây. Có muốn vi phu giúp người thay không. Ồi.” Nguyên lai Tổ Y dưới tình thế cấp bách, không chút nghĩ ngợi đã đem một cái gối đầu biến thành ám khí ném ra ngoài, y vốn là người tập võ, đưa nội lực vào chiếc gối này, khiến cho nó cùng tảng đá hay búa tạ không khác biệt mấy, Hoàn Nhan Tự sợ tới mức vội né. Chính là cử chỉ này tuy là phần nô, thứ ném ra dù sao cũng là chiếc gối, nên không khí giữa hai người càng thêm kiểu diễn, càng không ít xấu hổ.

Lập tức Tổ Y sinh khí, hung tợn trừng mắt nhìn Hoàn Nhan Tự, không cho hẩn lại tới gần mình. Đáng thương Hoàn Nhan Tự là vua của một nước, trong triều đình uy phong lẫm liệt, nhưng gặp phải Tổ Y lúc này lại biến thành kẻ sợ vợ. Tình dục đã muốn toại nguyện, đành phải ủy ủy khuất khuất đem chăn trải tạm lên ghế ngủ một đêm. Tính ra bọn họ hoàn phòng khi chỉ mới hoàng hôn, đêm động phòng hoa chúc này, rốt cuộc vẫn là trôi qua uổng phí.

Cái gọi là xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi. Tổ Y trần trọc một đêm, cho đến khi trời sắp sáng thì mệt nhọc ngủ say đi. Hoàn Nhan Tự nghe thấy y hô hấp đều đều, lúc này mới dám lặng lẽ chạm lên ái nhân ở trên giường thỏa mãn trong chốc lát, nhưng gà đã xướng canh năm. Thái giám ở gian ngoài nhẹ nhàng khụ một tiếng, thấp giọng nói: “Hoàng Thượng, nên thượng triều.”

Hoàn Nhan Tự thật sự là không muốn rời Tổ Y nửa bước, nhưng thân là nhất quốc chi chủ, sao có thể tùy hứng làm vậy. Hẩn luôn luôn tự nghiêm khắc với bản thân, lúc nào cũng đem giáo huấn về những quân chủ mất nước ghi tạc trong lòng. Bởi vậy ngồi dậy, trẫm thanh nói: “Đã biết, các người đều ra gian ngoài hầu hạ, để cho Tử Nông tiến vào, chờ hoàng hậu tỉnh hảo rồi hầu hạ.” Một tiếng hoàng hậu này nói ra, trong lòng trong đầu cùng với ba nghìn sáu trăm lỗ chân lông toàn thân không có chỗ nào không thư sướng thống khoái, liền ngay cả cước bộ đều nhẹ nhàng. Láng láng ra tới gian ngoài, Tử Lưu cũng đã chạy đến, hầu hạ rửa mặt chải đầu mang giày, hướng tiền điện mà đi. Nơi này Tử Nông đi đến Tận Tình Uyển, chuyên tâm đợi Tổ Y tỉnh lại.

37. Chương 37

Bất giác mặt trời đã lên cao, Tổ Y từ từ tỉnh dậy, mới vừa cử động thì toàn thân lại không một chỗ không đau nhức, xương cốt đều như bị tan ra, vừa muốn giãy dựa ngồi dậy, Tử Nùng đã vào đến, đè lại nói: “Nương nương trước nghỉ ngơi một chút, để Tử Nùng giúp người hoạt lạc gân cốt rồi hãy ngồi dậy.” Chợt thấy Tổ Y ngẩng đầu, hai mắt lại dẫn theo một tia khẩn cầu nói: “Tử Nùng cô nương, cầu người đừng gọi ta như vậy, vẫn cứ gọi là công tử được không?”

Tử Nùng trong lòng cứng lại, liền biết trong lòng Tổ Y vẫn không an ổn, trong lòng hít một tiếng, gương cười nói: “Có gì không được chứ? Người đã trở thành chúng ta Phân phó cái gì chúng ta đều phải nghe theo, huống chi gọi công tử cũng thuận miệng, thật đúng là không nên sửa lại.” Nói xong gọi mấy cung nữ lên, hầu hạ y rửa mặt chải đầu xong, lại truyền bữa sáng, hỏi Tổ Y: “Công tử còn có điều gì muốn phân phó không?”

Tổ Y lặng yên một lúc lâu, bỗng nhiên nói: “Ta muốn vào lao. Xem bọn hần.” Lời còn chưa dứt, Tử Nùng đã vội vàng nói: “Có gì hay đâu mà xem.” Thấy Tổ Y nghi hoặc nhìn mình, vội định thần nỗ lực cười, vừa đem đệm chăn trên giường sắp xếp lại, vừa nói: “Ý của nô tỳ là nói công tử thân mình còn không thoải mái, huống hồ trong phòng giam có phải nơi tốt lành gì ? Huống chi những người đó đại khái đã sớm trở về rồi. Ta hôm qua rõ ràng nghe thấy Hoàng Thượng đã phân phó Tử Nam đi thả người.”

Tổ Y thấy vẻ mặt nàng chợt lóe lên, trong lòng đã nghi hoặc nhưng trên mặt cũng không động thanh sắc, thân nhiên nói: “Nếu như thế, người đi tìm hai quyển sách đến cho ta đọc đi.” Tử Nùng lúc này mới cười tươi nói: “Àn, ta đi ngay.” Không nghĩ chân trước của nàng mới vừa đi, Tử Lưu chân sau liền tiến vào, tả hữu nhìn xung quanh một hồi, ngạc nhiên nói: “Công tử, Tử Nùng không ở trong này sao?”

Tổ Y nói: “Mới ra ngoài, người tìm nàng có việc?” Nghe Tử Lưu trả lời: “Đúng vậy, tìm nàng lĩnh tiền.” Lời vừa ra khỏi miệng mới phát giác không đúng, vội vàng nhìn phía Tổ Y, gấp gáp giải thích nói: “Tử Nùng. Nàng giữa bốn người chúng ta là người lo chường quản tiền lương xuất nhập, các phi tử của Hoàng Thượng cũng không quản việc này. Bất quá công tử, à không, là nương nương, nương nương người đã là hoàng hậu, việc này nếu người muốn xen vào, là nên do người quản.” Nhìn thấy ánh mắt sáng quắc của Tổ Y nhìn mình, nàng mới ý thức được chính mình giống như đang nói quá nhiều, chợt dạ cười gương, vội nói: “Cái kia. Nương nương. Nô tỳ còn có việc, xin phép ra ngoài trước.”

Tổ Y càng thấy kỳ quái, hôm nay là sao vậy? Tử Lưu ngày thường không biết trải qua bao nhiêu trường hợp lớn nhỏ nên sẽ không dễ kích động đến như vậy. Chuyện này nhất định có quỷ. Y âm thầm suy nghĩ, chính là cũng biết điều mờ ám này mình muốn hỏi cũng sẽ không tra ra, chỉ bằng các nàng chính mình tự nói ra. Thật khéo là Tử Nùng lúc này đã trở về, Tổ Y liền đọc sách chốc lát, phút chốc chỉ cảm thấy thân mình buồn ngủ, nghiêng người nhắm mắt dưỡng thần, trong lòng suy nghĩ đến thái độ kỳ quái của Tử Nùng cùng Tử Lưu.

Chẳng lẽ là Hoàn Nhan Tự đem những người đó tất cả giết hết, rồi lại không thể nói cho mình sao? Tổ Y nghĩ vậy cũng có thể, chợt lại phủ định đi, thầm nghĩ hần còn muốn dùng những người đó uy hiếp mình, giết đối với hần ngược lại vô dụng, tương lai chính mình nếu nhất quyết muốn gặp người, hần lấy ai đưa tới gặp mình đây. Huống chi y trong lòng thủy chung cảm thấy được Hoàn Nhan Tự mặc dù lãnh khốc vô tình, cũng bất quá là bởi vì đã làm Hoàng Thượng lâu ngày, không muốn dựa vào cảm tình xử sự mà thôi, tuy là tâm địa như thiết nhưng cũng không đến nỗi mất đi thiên lương. Tình cảnh ngày đó, hần đối từ người này sang người nọ, đại khái chính là muốn bức mình đáp ứng chuyện vi hậu, nếu mình tâm địa ương ngạnh không đáp ứng, hần cũng không nhất định sẽ hạ thủ được. Nghĩ đến đây, không khỏi còn có chút hối hận, nhưng biết sự tình nếu lại một lần diễn ra như vậy, kết quả vẫn là giống nhau, vô luận như thế nào, mình cũng không dám lấy tánh mạng những người đó ra mạo hiểm.

Chợt thấy một trận tiếng bước chân nhỏ đến gần, tiếp theo sa trưởng liền bị thả xuống. Tiếng bước chân nhẹ nhàng mà đi, chỉ chốc lát sau liền nghe được kế tiếp là thanh âm dễ nghe trầm thấp, nén giận nói: “Có chuyện gì mà vội như vậy, một ngày tới tìm ta bốn năm lần, công tử mới ngủ thôi đó.” Đúng là Tử Nùng.

Thanh âm kia chính là Tử Lưu, cười hỏi: “Nương nương thực đã ngủ chưa? Vừa rồi thật làm ta giật cả mình, suýt lộ ra dấu vết, chúng ta đến nơi khác nói tiếp, đừng đánh thức y.”

Tiếng bước chân hai người dần dần đi xa, còn nghe được thanh âm Tử Nông phân phó một cung nữ: “Người đến các nơi trong cung truyền một lần, nhìn thấy hoàng hậu không được xưng hô nương nương, phải xưng là công tử.” Tổ Y trong lòng cảm kích Tử Nông, ở nơi này liền rón rén theo cửa sổ đi ra, theo đuôi hai nàng, vì y đã là hoàng hậu, bọn thị vệ lúc này liền không dám ngăn cản.

Mắt thấy hai người ở trong tiểu đình hậu viên ngồi xuống, y liền chột lách người sau khối giả sơn thạch, nghe Tử Lưu thở ra một ngụm khí, lớn tiếng nói: “Ai nha, lúc này mới dám thoải mái nói chuyện, số bạc diễn trò của bằng hữu thân nhân công tử, người cũng nên phê cho ta đi.”

Bạc diễn trò? Tổ Y càng thêm tò mò, vội lưu ý nghe Tử Nông nói: “Ta còn tưởng là chuyện gì, người sao lại bị số bạc này che mắt, keo kiệt như vậy, vì chuyện này mà thúc giục ta, lỡ như bị công tử hiểu thấu, ta xem người trước mặt Đại vương làm sao nói rõ công đạo.”

Tử Lưu cười nói: “Hiện giờ nên sửa thành Hoàng Thượng, người còn cứ gọi Đại vương Đại vương. Ta vốn cũng không cần bạc, nhưng lão gia vừa gửi thư, cha mẹ muốn thay đệ đệ đón dâu lập tân phòng, ta mặc dù không thể quay về, lễ này ổng nên đưa đến, đồng thời cũng giúp đỡ trong nhà một chút, bởi vậy thượng nhưng lại không có tiền. Huống chi người cũng biết, Hoàng Thượng khiến cho bằng hữu thân nhân của công tử phối hợp với ngài diễn xuất trảng giết người kia cho công tử xem, hướng công tử bức hôn, cấp cho cho mỗi người những mười lượng bạc, cũng hai mươi mấy người, số lượng đâu phải nhỏ, ta khó khăn lắm mới dành dụm được. Người nhanh phê cho ta, ta còn có mấy chuyện phải lo.”

Tử Nông theo trên người lấy ra phê điều, sớm có tiểu nha đầu dâng bút mực lên, vừa viết vừa cười nhạo nói: “Nhiều năm dành dụm như thế, người không thể so với chúng ta, còn có thể lộng chút được liệu trân quý đi bán, lúc này đã có đến hai trăm lượng bạc, thế nhưng lại dùng hết, nói ra có ai tin, ai ngờ người đem số tiền này dùng cho chuyện như vậy.” Một lời chưa xong, liền nghe thấy một thanh âm trầm thấp ẩn chứa ẩn nhẫn nói: “Đúng vậy, ta cũng muốn nghe một chút xem hơn hai trăm lượng bạc này dùng cho việc gì. Tử Lưu Tử Nông, lời nói mới rồi không đầu không đuôi, hiện giờ các người thành thật hảo hảo nói cho ta nghe một chút.”

Hai người vừa nghe thấy thanh âm này, sợ tới mức hồn phi phách tán, đồng loạt quay đầu nhìn, chỉ thấy Tổ Y mặt trầm như nước, từ sau giả sơn thạch hiện thân.

Tổ Y mặc dù ngu trung, nhưng là một người tuyệt đỉnh thông minh, vừa nghe những lời của Tử Nông Tử Lưu, liền hiểu được bảy chữ bát phân, chính là cũng không dám tin rằng thân nhân của mình lại thông đồng với Hoàn Nhan Tự diễn trò lừa mình, lừa mình đáp ứng với Hoàn Nhan Tự làm hoàng hậu của hắn.

Tử Nông Tử Lưu đã muốn bị dọa cho choáng váng, chân tay luống cuống đứng ở nơi đó, ánh mắt căn bản không dám nhìn Tổ Y, lắp bắp nói: “Công tử.” Những lời còn lại một câu cũng đều nói không được.

Tổ Y lạnh lùng nhìn các nàng, bỗng nhiên quay người lại, cười lạnh nói: “Hảo, các người không nguyện nói cho ta biết, ta liền đến hỏi Hoàn Nhan Tự, hẳn tổng có thể cho ta một lời giải thích.” Nói xong liền xoay người bước đi, chợt thấy trước mặt có hai bóng người hiện lên, vừa nhìn, Tử Nông Tử Lưu đã muốn quỳ gối trước mặt, gắt gao giữ chặt vạt áo y, than thở khóc lóc nói: “Công tử tha mạng a, nếu để cho Đại vương biết là hai chúng ta tiết lộ việc này, sẽ liền mất mạng, cầu công tử nể cảm tình thường ngày, tha cho chúng ta.”

Tổ Y vừa thấy các nàng rơi lệ, tâm liền lập tức nhuyễn, dừng lại cước bộ nói: “Nếu muốn ta tha cho các người, chỉ bằng đem chuyện này cẩn thận nói cho ta biết, yên tâm, ta sẽ không hướng Hoàn Nhan Tự hỏi chuyện. Nếu không cũng đừng trách ta không niệm tình cảm thường ngày.” Nói xong nâng hai người dậy, thấy các nàng liếc mắt nhìn nhau, Tử Nông nhân tiện nói: “Công tử nếu đã nói như thế, nô tỳ không dám lừa gạt công tử, thỉnh công tử ngồi xuống trong đình, đợi chúng ta tỉ mỉ nói cho người nghe.” Nói xong hai người đỡ Tổ Y vào trong đình ngồi xuống.

Tử Nông lại nhìn Tử Lưu liếc mắt một cái, lúc này mới ngẩng đầu lên, nói: “Chuyện tới hiện giờ, cũng chỉ có thể nói, chỉ cầu công tử ngàn vạn lần chớ nói cho Đại vương. Kỳ thật đêm đó cử chỉ của người hoành kiếm tự vận hi sinh cho tổ quốc quả thật chọc giận ngài ấy, trở lại ngự thư phòng liền tuyên hình bộ thượng thư Hạ đại nhân đến, muốn hắn tra ra tất cả bằng hữu thân cận của người bắt lại, hảo áp chế người làm hoàng hậu. Ai ngờ ba ngày sau, Hạ đại nhân đem những người đều bí mật giam cầm lại thì Đại vương cũng dần dần tiêu khí đi một ít, nhìn đến thì chỉ thấy trong đó đủ lão nhân tiểu hài tử, phụ nữ có thai này nọ,

tuy là những loại người có thể tuyệt đối áp chế người, chính là khi động thủ, lại phát giác không đành lòng. Đại vương tuy biết người nhất định không đợi đến khi các nàng chết mới chịu thỏa hiệp, nhưng xem thấy những người này đều không chịu được hù dọa. Nếu có người mất mạng, một là không thể nói rõ công đạo với người, thứ hai cũng thương thiên hại lý, thế là lại đem các nàng thả ra, ở lại một khu nhà nhỏ nhỏ trong cung, đem kế hoạch của mình nói cùng các nàng. Lại dùng đạo lý thuyết phục, nói người làm hoàng hậu, Kim Liêu Đại Tề là người một nhà, ngày sau tuyệt không dung túng người Kim Liêu tự ý làm bậy, ức hiếp Tề nhân. Những người đó vừa nghe liền có chút vui mừng, chính là không đành lòng lừa người. Đại vương còn nói, ý ngài muốn người làm hoàng hậu đã định rồi, nếu các nàng không đáp ứng diễn trận này, ngài liền phải diễn giả làm thực, đến lúc đó thực tổn hại mạng sống của ai thì không tốt lắm. Những người đó đang còn do dự thì nữ tử mang thai kia, chính là người đã cùng người lớn lên, nàng cũng thật là người dám đảm đương, không đợi mọi người thương lượng, liền đứng lên đáp ứng chuyện này. Đại vương cũng thập phần cao hứng, đáp ứng các nàng chỉ cần người đồng ý làm hoàng hậu, mỗi người đều được thưởng mười lượng bạc, chính là nếu người thật sự là ý chí sắt đá, ngài cũng tuyệt không tổn thương tánh mạng bất kì ai trong bọn họ. Kể từ đó, những người đó liền không do dự nữa, còn nói mười lượng bạc không phải số nhỏ, lúc trước Tề chủ cầm quyền thì đủ cho các nàng sinh sống hai ba năm, bởi vậy càng bị thuyết phục. Rồi mới. những chuyện tiếp theo công tử đều đã biết. Chỉ là những người đó cùng Đại vương diễn rất thật, đều gạt được người.”

Tử Lưu nói: “Cũng không nhất định vậy, công tử khi đó đã đói bụng mấy ngày, ý chí vốn bị ảnh hưởng, lại thêm tâm hoảng ý loạn, cho dù diễn không quá thật, cũng không thể nhận ra, chính là những người đó cũng không phải cố ý cô phụ công tử, thật sự là các nàng muốn diễn cũng phải diễn, không muốn diễn cũng phải diễn, nếu không đáp ứng Hoàng Thượng, có lẽ thực sẽ có họa sát thân, công tử không cần oán các nàng, nói các nàng dễ tiện, không để ý đến tình cảm trước đây mà lừa gạt người, nếu đổi lại là ta, cũng chỉ có thể làm như vậy.”

Hai người nói xong, đều lén nhìn sắc mặt Tố Y, thấy biểu tình của y vẫn là thản nhiên như thường, thật sự nhìn không ra manh mối, chính khi còn đang lo sợ thì chợt thấy y nhẹ nhàng thở ra, lẩm bẩm: “Thì ra là thế, ta đã nói hán không thể nào như thế ngoan độc.” Hai người hai mặt nhìn nhau, cùng có thái độ kinh dị, vì sao công tử lại biết, không những không oán hận Đại vương cùng bằng hữu diễn trò lừa y, trên mặt hình như còn có vẻ thoải mái, lại nghe Tố Y hỏi: “Nói như vậy, Hoàn Nhan Tự thật ra có hảo ý, vì sao sau việc đó cũng không nói cho ta biết? Vừa rồi ta vừa nói muốn đi hỏi hán, các người liền sợ tới mức như vậy, ta ban đầu chỉ hận hán mất đi thiên lương, hán nếu nói với ta, ta đối hán chẳng phải còn tồn một phần hảo cảm sao?”

Tử Nông nói: “Đại vương mặc dù nghĩ như vậy, lại nói người nhất định không tin, ngài trái lại chẳng những bị người hận, còn bị người hoài nghi, ngài nói tình nguyện để người cho rằng ngài là hạng người lãnh khốc vô tình, cũng không thể để người nói ngài là kẻ hai mặt, nói dối lừa gạt người. Bởi vậy cũng không cho chúng ta lộ ra khẩu phong, sợ khiến người hoài nghi là thay ngài biện bạch, còn nữa, thân hữu của người tuy rằng bị ép buộc, rốt cuộc vẫn là cầm bạc lừa người, Đại vương cũng sợ người luẩn quẩn trong lòng, không biết tình cảnh bất đắc dĩ của các nàng mà nghĩ bị các nàng lừa gạt rồi thương tâm. Vì hai điểm này, liền lệnh cho chúng ta giữ nghiêm bí mật, ai ngờ trên đời này không có bức tường nào ngăn được gió, rốt cuộc vẫn để cho công tử biết được. Hiện giờ chỉ cầu công tử thương chúng ta, trăm triệu lần làm bộ như cái gì cũng không biết mới thỏa đáng, nếu không để Đại vương biết được, chúng ta chết không có chỗ chôn.” Nói xong lại đồng loạt quỳ xuống cầu xin, trên mặt đều là biểu tình kinh hoàng.

Tố Y nâng các nàng dậy, nói: “Yên tâm, ta không phải là người nói không giữ lời, việc này ta coi như không biết cũng được. Hai các người cũng quá không có tiền đồ, cho dù lộ ra dấu vết để cho ta biết được, các người là tâm phúc yêu tì của hán, làm sao đến mức phải lấy cái chết tạ tội chứ?”

Tử Lưu nói: “Công tử có điều không biết, chúng ta cùng Hoàng Thượng thuở nhỏ là cùng nhau lớn lên, vui đùa đều có, duy chỉ có mệnh lệnh của Hoàng Thượng không dám phạm sai lầm nhỏ nào, nếu không trọng trách khó tránh khỏi, ngày đó Hoàng Thượng đã nói qua, ai nếu không kín miệng để cho công tử biết liền đem đầu đến gặp ngài. Cố là làm cho chúng ta lúc nào cũng cảnh giác, biết được tính nghiêm trọng của chuyện này. Nhưng nếu thực phạm vào, Hoàng Thượng cũng không lưu tình. Ngài thường nói, chúng ta vốn là người tâm phúc của ngài, sủng nịch vô cùng, nếu ngay cả mệnh lệnh của ngài cũng không vâng theo coi trọng, đó là thị sủng sinh kiêu, lưu lại liên nguy. Bởi vậy ở ngày thường địa vị cấp bậc mặc dù không

ngghiêm khắc nhưng hoàng mệnh này nửa điểm cũng không dám cãi lời.”

Tổ Y im lặng, trong lòng mặc dù thấy Hoàn Nhan Tự thực làm như vậy không khỏi tàn nhẫn, nhưng cũng bội phục hẳn trị sự có cách. Người này thật sự là không đơn giản. Y trong lòng nghĩ như vậy, cảm tình đối Hoàn Nhan lại trở nên phức tạp, trong lúc nhất thời cũng không biết nên kính hay nên hận, chỉ nâng các nàng dậy nói: “Tốt lắm, đứng lên đi, ta sẽ không cho hẳn biết là được.”

Tử Nông cùng Tử Lưu đều thập phần cảm kích, Tử Lưu bỗng nhiên nói: “Đại ân đại đức của công tử, nô tỳ suốt đời khó quên. Danh tiếng nhân nghĩa của công tử, ta khi ở Kim Liêu đều đã nghe nói, hiện giờ làm hoàng hậu, chúng ta tất nhiên là cao hứng tâm phục, nhưng phải nhắc nhở công tử một tiếng, ta lần trước nghe Tử Nam nói, Tử Diễm tựa hồ đối với việc người làm hoàng hậu phi thường bất mãn. Ai, chúng ta bốn người tuy nói tình đồng tỷ muội, nhưng tính tình khác nhau rất lớn, mà nàng lại là người đã hạ quyết tâm thì nhất quyết không quay đầu lại, chuyện đã nhận định, dù là Đại vương cũng không khuyên được, cho nên nô tỳ thật sợ nàng đối với người gây bất lợi, thỉnh công tử trăm triệu lưu ý mới tốt.”

Tổ Y gật gù đầu nói: “Đa tạ người nhắc nhở, ta chú ý là được.” Trong lòng lại nói: “Ta là Tề nhân, lại là tù binh, vốn không nên vi hậu, Tử Diễm cô nương sợ ta mê hoặc Hoàn Nhan Tự, tự nhiên bất mãn, nàng nếu phải trừ ta, đó là vừa khéo, làm cho ta đỡ xuống cái danh hoàng hậu này, dù cho đánh mất tánh mạng ta cũng nguyện ý. Cảm kích nàng còn không kịp nữa là.” Mặc dù nghĩ như vậy, lại chưa nói ra, nơi này Tử Nông cùng y trở về, Tử Lưu như cũ đi đến hầu hạ Hoàn Nhan Tự.

38. Chương 38

Liên có mấy phi tần theo hện đến chỗ Tổ Y thỉnh an, cười nói: “Vốn nên sớm tới, nhưng công tử đêm qua nhất định là được Hoàng Thượng yêu thương, bọn thiếp nghĩ người sẽ không thể dậy sớm, cho nên đợi đến lúc này, lại nói Hoàng Thượng đối công tử thật sự là tốt cực kì, sáng sớm liền cho người đến chỗ thái hậu, nói công tử mệt mỏi, hôm nay sẽ không đến thỉnh an, bọn thiếp mới từ chỗ thái hậu đến, nghe nói vậy, liền hện cùng nhau đến đây.”

Tổ Y nghe xong lời này, trong lòng liền như có một khối đá lớn đè xuống, nuốt không được, phun không ra, xấu hổ xấu hổ vô cùng, mấy phi tử kia liền biết y vẫn ngại ngùng, cũng không trêu ghẹo thêm, nói một hồi chợt nghe ngoài cửa sổ một thanh âm vang lên: “Mẫu hậu đã dậy chưa? Nhi thần vội tới thỉnh an mẫu hậu đây.”

Không nói đến Tổ Y tức giận đến hận không thể đem răng nanh cắn xuống, ngay cả mấy phi tử kia vừa nghe thấy thanh âm này, đều sợ hãi vội đứng lên, xem tư thế kia như là hận không thể trên mặt đất đào ra cái động để cho các nàng nhảy xuống. Tổ Y thầm nghĩ: xem ra tiểu ác ma đã đem những người này chọc ghẹo đến phát sợ, chính là hẳn nếu cũng xem ta như những người này liền mười phần sai lầm rồi, Hoàn Nhan Tự dạy con vô phương, hôm nay ta liền thay hẳn giáo huấn một chút thái tử Kim Liêu quốc này, cho hẳn biết nên làm người thế nào.

Liền thấy Hoàn Nhan Sóc kích động xông vào, nhìn thấy mấy phi tử kia, trên mặt tươi cười càng sâu, lớn tiếng nói: “Chà, các mẫu phi đều ở trong này a, sao đến đây đủ như vậy, thật giống như đưa thiếp mời thỉnh đến a.” Nói xong quét mắt nhìn qua, lại nói: “Ngân Cơ sao không tới? Nàng cũng quá lên mặt rồi, khoan nói hiện tại đã thất sủng, cho dù được sủng ái, còn có thể lớn hơn hoàng hậu sao? Hừ hừ, đây là tội đại bất kính.” Nói xong nhìn về phía Tổ Y nói: “Mẫu hậu đừng phiền não, xem ta đi đưa nàng đến để cho người hết giận.” Nói xong thật như muốn đi ra ngoài.

Tổ Y hừ một tiếng nói: “Người trước trở lại đây đã, ta hỏi người, đến chỗ ta làm gì?”

Hoàn Nhan Sóc lập tức trừng nhìn y, ngạc nhiên nói: “Làm gì? Mẫu hậu, chuyện này cũng cần phải hỏi sao? Tất nhiên là thỉnh an.”

Tổ Y gật đầu nói: “Thật phải đa tạ người đã lo lắng, được rồi, thỉnh an xong thì trở về đi, chuyện của ta cũng không cần người quan tâm.” Lời y còn chưa dứt, Hoàn Nhan Sóc đã muốn hưng trí bừng bừng, nói:

“Mẫu hậu, lời này cũng không đúng, ta chẳng những là hướng người thỉnh an, còn muốn ở chỗ người lắng nghe lời dạy dỗ đây. Người là quốc mẫu, ta lại là thái tử, trách nhiệm chỉ dạy tự nhiên là thuộc về người.” Vừa nói vừa xoa tay, thầm nghĩ: nghĩ muốn đuổi ta đi, nào có dễ dàng như vậy.

Lại không biết Tổ Y chỉ chờ hần nói những lời này, liếc mắt những phi tần đang trong lòng run sợ kia một cái, nói: “Các người thỉnh trở về đi, ta phải hảo hảo dạy thái tử.” Nói xong đứng dậy, trên mặt tươi cười, nhìn thấy Tử Nô trong lòng bồn chồn, thầm nghĩ: “Thái tử rất bừa bãi, lão hổ không phát uy thì xem là bệnh miên, lúc này xem ra cần phải chịu thiệt.”

Các phi tử chỉ chờ có vậy, cũng lo lắng thay cho Tổ Y, cẩn thận từng bước chậm rãi đi ra ngoài, nơi này Tổ Y bước đi thông thả đến trước mặt Hoàn Nhan Sóc nói: “Nếu ta có trách nhiệm dạy người, vậy đi theo ta.” Nói xong đi ra cửa phòng trước.

Hoàn Nhan Sóc là kiểu người gì a, đó là một con tiểu hồ ly, vừa thấy tư thế này của Tổ Y, toàn bộ không có nửa điểm thái độ xấu hổ chỉ cảm thấy thật sự kinh ngạc, cũng âm thầm ngửa cổ lên, lẩm bẩm: “Hay là ta đối y đùa quá độc ác, muốn tới hàng phục ta đây.” Lại lấy mắt nhìn lên khuôn mặt Tổ Y, không khỏi càng thêm khẳng định dự đoán của mình, liền muốn nhanh chân chuồn mất, cười nói: “A, mẫu hậu à, nhi thần bỗng nhiên nhớ tới còn có một chuyện trọng yếu không thể chậm trễ, nhi thần cáo lui trước.” Nói xong xoay người muốn chuồn đi.

Tổ Y cười lạnh một tiếng, võ công y so với Hoàn Nhan Tự tất nhiên là kém rất nhiều, nhưng cũng xem là cao thủ, Hoàn Nhan Sóc kia tuy rằng thích luyện võ, nhưng tuổi còn nhỏ, làm sao có thể so được với Tổ Y, chỉ nghe “Ồ” một tiếng, cổ áo đã bị Tổ Y bắt lấy, liền như vậy kéo lên, vừa dựa sát vào hần vừa cười nói: “Chuyện gì? Muốn đi đào tổ chim hay là đi tìm phi tử nào gây phiền toái a? Ta nhớ rõ hiện tại là thời điểm người đến chỗ thái phó học tập mà, có thể có chuyện trọng yếu gì?” Nói xong đem hần đưa cho Tử Nô nói: “Mang hần theo, đi theo ta.”

Tử Nô đáp ứng một tiếng, gắt gao trao lấy Hoàn Nhan Sóc đang suy nghĩ chạy trốn, nói nhỏ: “Thái tử a, không phải tỷ tỷ không giúp người. Thật sự là công tử ngày thường ôn nhu dễ thân cận, nhưng nếu phát uy thì liền nguy. Ngay cả Hoàng Thượng sợ là cũng phải nhượng ba phần a. Người liền nhận mệnh đi, ai bảo người không có việc gì làm lại đến trêu chọc chứ.” Thế là theo sau Tổ Y đi đến tiểu thư phòng Hoàn Nhan Sóc vẫn thường học tập.

Lúc đó hai thái phó đang uống trà nói chuyện phiếm. Hoàn Nhan Sóc không muốn học tập, bọn họ cũng vui vẻ đến thoải mái tự tại, bởi vậy mới không bị tiểu ác ma này đuổi đi. Mấy kẻ trước đây đều bị hần âm thầm xua đuổi. Khi Tổ Y đến nơi đây, nhìn thấy thái độ hai người kia, liền không khỏi nhú mày một chút, thầm nghĩ: “Người như vậy cũng xứng là đế sư sao?” Chỉ vì bất quá muốn giáo huấn thái tử nhưng vẫn thủy chung đối thân phận hoàng hậu của mình không thể chấp nhận, bởi vậy liền không nói gì, chỉ ngồi xuống nói: “Thái tử, người không phải nói muốn ta dạy người sao? Hôm nay ta sẽ nhìn xem người học tập như thế nào.”

Hai thái phó kia vừa thấy hoàng hậu nương nương được Hoàng Thượng sủng nịch vô cùng, thậm chí đem hết thủ đoạn đoạt lấy này giá lâm, sợ tới mức trước tiên ở trên mặt đất lạy mấy cái, rồi mới đứng lên, nghe Tổ Y nói muốn xem Hoàn Nhan Sóc học tập như thế nào, liền vội cấp thái tử mấy tiết khóa, Hoàn Nhan Sóc như thế nào chịu nghe lời, khiến bọn họ lo lắng đến độ trên đầu mồ hôi lạnh ứa ra.

Một ngày qua đi, Hoàn Nhan Sóc cuối cùng cũng đã ném mùi lợi hại của Tổ Y, y chẳng những bãi miễn hai thái phó vô năng kia, đem mấy lão nhân cổ hủ trước kia triệu về, lại tự mình giao bài tập cho hần, nếu đến kỳ không thể hoàn thành liền gánh trọng phạt sao chép năm trăm lần “luận ngữ”, chính mình vừa mới nói một câu: “Người là gì của ta, lo lắng quần làm gì.” Đã bị y dùng lời nói của mình đáp trả lại: “Câu hỏi này thật buồn cười, ta không phải mẫu hậu của người sao? Là người chính mình yêu cầu ta nhận lấy trách nhiệm dạy dỗ người, ta lại sao có thể để cho người thất vọng.” Nhìn thấy bộ dáng y nói đến hai chữ ‘mẫu hậu’ kia nghiêng rằng nghiêng lợi, hần không thể đem chính mình ăn thịt, Hoàn Nhan Sóc rất đau xót phát hiện rằng, chính mình thế nhưng phạm phải chuyện ngu xuẩn đem tảng đá tự ném chân mình.

“Ai biết Tổ Y này lại thích ghi thù như thế a”, hần thầm thì than thở, nhìn bóng dáng Tổ Y đi xa, đúng là vẫn không cam lòng, lớn tiếng nói: “Người lo lắng cho ta như thế, nghĩ muốn đem ta giáo dục thành một mình quân giống phụ hoàng, chẳng lẽ người không nghĩ khôi phục Đại Tề sao?”

Tổ Y cũng không quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Phụ hoàng ngươi đã nói qua, ‘dân vi trọng, xã tắc thứ chi, quân vi khinh. Chỉ cần có thể cho thiên hạ dân chúng một cuộc sống thái bình thịnh thế, người ngồi trên long tòa kia là ai cũng không quan trọng’. Ta cảm thấy những lời này cũng có đạo lý, ngươi nên hảo hảo học tập đi, ngàn vạn lần đừng cô phụ kỳ vọng của ta.”

Hoàn Nhan Sóc chỉ có thể nhìn bóng dáng y mà sợ run, hắn biết Tổ Y này không phải là nhân vật đơn giản. Nhưng mà từ khi phụ hoàng cùng y tới nay, mình chỉ nhìn đến mặt cổ hủ của y. Tuy không phải hạng người yếu đuối có thể khinh thường nhưng lại chỉ biết thương tiếc cố quốc, cảm hoài thân thể, tự oán tự hận. Nhìn thế nào cũng không giống hạng cơ trí hơn người, thông minh lanh lợi. Bởi vậy mình mới dám lớn gan lấy chuyện khi dễ đùa cợt y làm niềm vui, ai ngờ đã nhìn lầm người này rồi, liền bị nhanh báo ứng như vậy. Nhưng tối trọng yếu là: nếu mình không nghe lời y, y chỉ cần ở bên tai phụ hoàng thổi một trận tiểu phong, phụ hoàng nguyên bản đã bất mãn chính mình học tập không tốt, khẳng định sẽ không khinh tha cho mình, ô ô ô.

Tử Nông lúc này đối Tổ Y đã sùng bái tới tột đỉnh, dọc theo đường đi hưng phấn ríu ra ríu rít: “Công tử, ta cho tới bây giờ không thấy qua bộ dáng thái tử nghe lời như thế đâu, ha ha ha, hẳn cuối cùng cũng biết thế nào là lợi hại, người không biết hẳn trước kia vô pháp vô thiên đến mức nào đâu, người trong hoàng cung, ngoại trừ Hoàng Thượng ra, không có ai dám quản. Hoàng Thượng sự tình bận rộn, lại niệm tình hắn còn nhỏ đã tang mẫu, trước đây ốm đau cũng nhiều, cho nên không khỏi càng thêm cưng chiều. Chính là công tử, hiện giờ hẳn nghe lời người như thế, ngươi nên bảo hắn đừng đi khi dễ phi tử nữa mới phải, nhưng cũng không cần lo lắng, sau này nói cũng được.”

Tổ Y hừ một tiếng nói: “Hắn không có thời gian đi quấy rối người khác đâu, bài tập ta giao cho hắn sẽ khiến hắn bận rộn vô cùng nên đừng nói đến chuyện đi chơi, hài tử này thật sự rất đáng giận, bắt được chỗ đau của người khác sẽ không thả lỏng, cũng nên hảo hảo giáo huấn, Hoàn Nhan Tự sự vụ bận rộn, cũng không nên phóng túng hắn đến nước này.” Vừa dứt lời, liền nghe phía sau một thanh âm ôn nhu cười nói: “Ân ân, Tổ Tổ thân yêu, vi phu biết tội rồi, còn phải đa tạ người thay ta dạy dỗ Sóc Nhi, người cứ việc thẳng tay làm, trẫm càng cảm kích người thôi.” Hai người xoay lại nhìn, liền thấy Hoàn Nhan Tự không biết từ khi nào đã đứng ở phía sau, trên miệng treo một nụ cười tươi rói, đang chuyên chú nhìn ngắm Tổ Y, trong mắt lộ ra tình ái vô hạn. Hắn lúc này chỉ để ý nhìn âu yếm ái nhân, lại không biết Tổ Y đang muốn tìm hắn.

Tổ Y nhìn Hoàn Nhan Tự, nhìn nam nhân mình vừa kính nể lại vừa oán hận này, nhìn cửu địch bất cộng đái thiên này, lại là nam nhân bình sinh cận hữu tri kỷ này, nhìn nam nhân vốn nên muốn đoạt mạng y lại cố tình cố chấp muốn chiếm lấy tim y này, trong nhất thời, có một loại cảm giác ngay cả chính mình cũng nói không rõ chậm rãi từ đáy lòng lan ra, rõ ràng nên hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng vì cái gì thời điểm khi nhìn thấy hắn, nghĩ đến ôn tồn của hắn khi đau khổ ẩn nhẫn chỉ vì muốn mình có thể dễ chịu một ít đêm qua. Nếu nói là đã yêu nam nhân sau này chính là chúa tể của mình này, thì vì sao bóng ma của mối thù diệt quốc lại không thể mờ nhạt đi. Y đứng ở nơi đó, nhìn khuôn mặt Hoàn Nhan Tự, suy nghĩ lung tung, nhưng càng nghĩ càng loạn.

“Tử Nông, trẫm. trên mặt trẫm có hạt cơm sao?”, Hoàn Nhan Tự khấn trương sờ mặt mình, thật kì quái a, Tổ Tổ từ trước đến nay đều là lưỡi liếc mắt nhìn mình một cái, hôm nay vì sao lại nhìn chăm chú như vậy, trong nhất thời, hắn chỉ có thể nghĩ đến dung nhan mình có điều gì bất ổn.

Tổ Y nhìn động tác sờ mặt khấn trương của hắn, trong đầu bỗng nhiên đã tưởng tượng ra hình ảnh nam nhân cửu ngũ chí tôn này đến một khu nhà nhỏ trong thiên điện, đối một đám bách tính bình thường vừa đầm vừa xoa khăn cầu bọn họ phối hợp diễn trò lừa gạt ép hôn, rồi đến hình ảnh thanh toán cho mỗi người mười hai lượng thù lao, không biết vì sao, cảnh tượng khiến mình khắc cốt铭 tâm, suy nghĩ một chút đều đau muốn chết kia hiện giờ lại hòa tan không ít, thậm chí nghĩ một chút nữa đến bộ dạng khi đó của Hoàn Nhan Tự, thế mà lại liền cảm thấy thực buồn cười. Y trong lòng suy nghĩ, ngoài miệng đã không tự kìm hãm được mà cười ra tiếng.

Nương ơi, chuyện gì đang xảy ra a? Hoàn Nhan Tự tựa như bị sét đánh mà ngây ngốc đứng ở nơi đó, thật. thật là, Tổ Tổ. Tổ Tổ y. y thế mà lại cười với mình. Y. y thế mà lại cười với mình. Niềm vui sướng quá lớn bao phủ lấy hắn, nhưng hắn cũng không có hành động hay cảm giác gì, trong lòng chỉ có một thanh âm, dù trên mặt có sót hạt cơm thì có sao, dù cho có nhiều hơn cũng có ngại gì.

Tổ Y cũng lập tức phát giác mình đang thất thố, bực bội khụ một tiếng, khuôn mặt đều đỏ lên, mình thật

là có bệnh rồi, đối với cừu địch diệt quốc bức hôn mà còn có thể cười được, y đối với hành vi của mình thập phần không thể tha thứ, quay đầu bước đi, lại bị Hoàn Nhan Tự đã lấy lại tinh thần gắt gao theo sát. Tổ Tổ dài, Tổ Tổ ngắn kêu mãi không ngừng.

“Hoàn Nhan Tự, ngươi rãnh rồi không có việc gì làm sao? Ta không tin thiên hạ thái bình tới mức ấy.” Đuối không được kẻ bám dai như đường mạch nha kia, Tổ Y đơn giản quay người lại, không kiên nhẫn chất vấn. Đáng tiếc nam nhân phía sau đã sớm bị nụ cười kia câu mất hồn phách, một bộ dáng si mê ngay cả Tử Nông nhìn đều cảm thấy đúng là thật sự dọa chết người ta.

“A, thật có mấy việc nhưng trăm đã xử lý xong rồi.”, Hoàn Nhan Tự được yêu tì tâm phúc huých một chút lấy lại tinh thần, làm hết phận sự mà hướng hoàng hậu báo cáo chiến tích của mình: “Hiện tại không thể so với trước khi, sự tình đều đã đi vào quỹ đạo, không giống tình cảnh hỗn loạn lúc trăm mới vừa đến nơi này, không phải trăm nói xấu người chết, Tề đế kia đại khái chỉ biết sống phóng túng, một Đại Tề hảo hảo như vậy bị hấn khiến cho thê thảm, hỗn loạn, trăm thật vất vả mới thu thập xong, đầu tiên là giảm miễn sưu cao thuế nặng các nơi” Hấn còn muốn tiếp tục thịnh công, lại bị Tổ Y ngắt lời, chỉ nghe y thần nhiên nói: “Nếu như thế, ta thật nghĩ muốn hảo hảo nhìn xem người đem Đại Tề chúng ta thống trị như thế nào, trời cũng sắp trưa, không bằng chúng ta cải trang đi ra ngoài ăn trưa đi, ta rời khỏi Đô Duyên đã năm, sáu năm, cũng không biết quán mì thịt bò yêu thích kia vẫn còn hay đã mất.”

Y vừa nói xong lời này, Tử Nông liền biết y có chút không tin Hoàn Nhan Tự thật có thể xem con dân Đại Tề như người trong tộc mình, cho nên muốn đi ra ngoài dùng chính hai mắt mình nhìn xem. Tuy nói trước khi đi trên đường cũng đã nghe qua, nhưng hành trình khi đó cũng đã định trước, nếu muốn phái người an bài trước đó cũng không có gì là không thể. Cho dù đã có lời nói của Hứa Cẩm Hoa, cũng là trăm nghe không bằng một thấy.

Hoàn Nhan Tự lại không nghĩ nhiều, mà hưng phấn quá độ liền gật đầu nói: “Ý kiến hay ý kiến hay. Tổ Tổ, tuy rằng ngươi là hoàng hậu, nhưng một người như ngươi, trăm sao có thể để ngươi nhất nhập cung môn thâm tự hải, giống nữ nhân bình thường mà đối đãi người chứ? Trăm sẽ cho người an bài, chúng ta liền đi ra ngoài, ngươi yên tâm, dù quán kia không còn, trăm cũng nhất định giúp ngươi tìm được lão bản, để cho hấn một lần nữa khai trương.”

Ba người vừa nói vừa đi, nơi này từ sau một thân cây có một bóng người đi ra, chính là Tử Diễm, trên mặt nàng một mảnh oán hận, lầm bầm: “Quả thực đúng như ta đã tiên liệu, Tổ Y này không trừ đi, quốc vận Kim Liêu sẽ tràn ngập nguy cơ. Xem ra chỉ có thể dựa theo lời Úc đại nhân mà làm, nhưng cũng phải cẩn thận xem xét lại chi tiết kế hoạch.” Thương nghị đã định, nàng cũng xoay người rời đi.

39. Chương 39

Đô Duyên là một đại đô thành lại là đế đô của năm triều đại nên căn cơ thâm hậu, mặc dù Tề đế vô đạo khiến cho đại thành này rơi vào một hồi mệnh tử, biến thành lòng người hoảng sợ, kinh tế tiêu điều, nhưng Hoàn Nhan Tự vừa đăng vị, một chút sửa sang lại liền lập tức khôi phục vẻ phồn hoa lúc trước.

Hoàn Nhan Tự, Tử Nông, Tổ Y một đường bước đi, nhìn thấy trên đường điểm phô san sát, người người hi nhường, không sao giống với một kinh thành vừa mới lâm vào cảnh diệt quốc. Tổ Y liếc mắt nhìn nam nhân luôn miệng khoe khoang thành tích bên cạnh một cái, không biết vì sao, nhìn thấy bách tính thái bình như thế, mặc dù Hoàn Nhan Tự khoe khoang thập phần buồn nôn nhưng trong lòng y cũng không có một chút phản cảm. Tìm được quán mì thịt bò kia, nghe mọi người nhàn thoải, tận hứng ăn một hồi. Khi nghe nhàn thoải ngẫu nhiên có đề cập đến Kim Liêu hoàng đế, ngôn từ cũng đều là tán thưởng ca tụng. Hoàn Nhan Tự liền càng trở nên đắc ý, chợt nghe Tổ Y nói: “Người nói đã đem những người bị bắt lần đó thả ra hết rồi phải không? Vừa vặn cũng không có việc gì, không bằng chúng ta đến xem đi, nơi các nàng ở ta vẫn còn nhớ rõ.”

Thật là một lời nói ra thiên địa biến sắc, liền thấy Hoàn Nhan Tự vừa rồi còn đắc ý dào dạt lập tức giống như một lão chuột nhìn thấy mèo mà trở nên nao núng, giọng điệu ban đầu hăng hái, khoe khoang đều hóa

thành lấp bắp: “Cái kia. Cái kia. Tổ Tổ. Người. Người còn. Còn không tin. Không tin lắm sao? Có. Có cái gì. hay Trời. Trời cũng đã trễ. Chúng ta. Cũng phải trở về.”

Tử Nông cũng bị dọa tới mức hoa dung thất sắc, vừa nghe chủ tử nói như thế, cũng vội phụ họa theo: “Đúng vậy, công tử, nô tỳ dám dùng tánh mạng đảm bảo bọn họ sống rất tốt, Hoàng Thượng nói có lý, đã trễ rồi, chúng ta cải trang đi ra ngoài đã là không nên, về trễ lại càng không phải.”

Tổ Y lại đã sớm hạ quyết tâm, mỉm cười nói: “Các người không biết nói như thế chỉ càng gia tăng nghi ngờ của ta sao?” Nói xong cũng không để ý hai người kia, hướng đến chốn xưa mà đi.

Công tử a, người cũng thật ác mà, ngàn vạn lần không cần khiến ta và Tử Lưu bị lộ ra chứ. Tử Nông vừa đi vừa nghĩ, càng thêm lo lắng, nhìn nhìn khuôn mặt khổ sở của chủ tử bên cạnh, trong lòng lại có một tia khó hiểu dâng lên, lặng lẽ huých hấn, nhỏ giọng hỏi: “Chủ tử, công tử nếu biết được chân tướng, chỉ đối ngài càng thêm có lợi, ngài làm gì lại có bộ dáng đó, thật không cần thiết.”

Hoàn Nhan Tự trợn mắt liếc Tử Nông một cái, thấp giọng quát: “Ngu ngốc, có lợi cái gì, nếu lúc trước y biết được chân tướng, có lẽ còn có thể vì trẫm không phải hạ người táng tận thiên lương mà vui mừng, nhưng hôm nay hình tượng ngoan độc của trẫm đã muốn xâm nhập vào nội tâm y, huống chi hoàng hậu cũng vì ép bức mà thành, lúc này lại tìm đến những người đó, biết được trẫm liên hợp với các nàng lừa y, cái này. Cái này không phải là tội càng thêm tội sao? Hơn nữa tội danh lừa gạt này cũng không nhẹ, y nếu lại miên man suy nghĩ, cho rằng cảm tình của trẫm đối với y cũng là lừa gạt, người nói. Người nói phải làm sao mới tốt đây?”

Tử Nông trợn mắt há hốc mồm nhìn chủ nhân anh minh cơ trí, tâm tư tế nhị của nàng: trời ơi, chủ tử nghĩ thật nhiều a. Lại nghe Hoàn Nhan Tự nhỏ giọng lầm bầm: “A di đà phật, ngàn vạn lần phù hộ những người đó đừng lộ ra dấu vết gì mới tốt, để cho Tổ Tổ biết các nàng không chỉ lừa y mà còn được lời mười lượng bạc, đối với các nàng cũng không có lợi, còn khiến cho Tổ Tổ thương tâm.”

Khi đến được con phố kia, nhìn thấy các dạng kiến trúc phần lớn đều bảo trì nguyên trạng, Tổ Y thấy cảnh tượng quen thuộc này, trên mũi chỉ cảm thấy đau xót, hiềm hiềm rơi lệ, chậm rãi đi tới phủ đệ năm đó của mình, biết được sau khi y rời đi, phủ đệ đã bị Tề đế đem thưởng cho người khác, hiện giờ là nơi ở của cả nhà một cự thần Tề quốc, gia phó giờ cũng tứ tán, y thấy cảnh đau lòng, không nhìn nữa, liền đi vào nhà của lão phụ nhân năm đó mình phụng dưỡng, nhìn thấy hàng xóm láng giềng đang ở bên trong nhàn nhã làm việc nhà, còn có người nữ tử mang thai và mẫu thân của tiểu cô nương ngày đó ở trong đám người.

Hoàn Nhan Tự trong lòng đã lạnh đi phân nửa, nghĩ sao mà trùng hợp quá vậy, những thủ phạm ngày đó cùng mình lừa gạt Tổ Y đều ở trong này, sắc mặt hần trắng bệch, còn Tử Nông thì sắc mặt chuyển xanh. Những người trong phòng nhìn thấy bọn họ, đầu tiên là kinh ngạc, rồi định đến bái kiến.

Hoàn Nhan Tự trong lòng bồn chồn, vừa muốn nói mấy câu ám chỉ một phen, Tổ Y đã ở trong phòng nhìn một vòng, rồi mới mỉm cười nói: “Các người sống tốt như vậy, ta cũng yên tâm.” Vừa dứt lời, liền thấy nữ tử mang thai kia tiến lên một bước, vẻ mặt xấu hổ nói: “Tổ đại ca, ngày ấy quyết định cùng Hoàng Thượng hợp tác lừa gạt người, toàn bộ đều do ta quyết định, người ngàn vạn lần không nên trách những người khác, ta ở đây, tùy người xử lý.” Nói xong quỳ xuống, liền được Tổ Y một tay đỡ lấy.

Nghĩ đến Hoàn Nhan Tự kia, đang cơ chính vào khi Kim Liêu đang rối loạn, trường hợp gì mà chưa từng trải qua, đúng là trên trời dưới đất, tung hoành một cõi. Ai ngờ hiện giờ vừa thấy sự tình bại lộ như thế thì thân người lại trở nên như lung lay sắp đổ. Cũng may có Tử Nông cạnh bên đỡ lấy, thầm nghĩ: nữ tử này vừa thấy công tử đến liền nhận tội, thật là sáng khoái, rất có trách nhiệm. Bất quá như vậy, mình cùng Tử Lưu hẳn là không đến nỗi bị bại lộ, thật sự là vạn hạnh trong bất hạnh. Nghĩ vậy liền ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một đôi tiên thủy song đồng của Tổ Y đã hướng bên này nhìn sang.

Hoàn Nhan Tự nhìn ái nhân, không nói được lời nào, nghe Tổ Y hỏi hần: “Hoàn Nhan Tự, Lôi nương nói là hợp tác với người gạt ta, đây là chuyện gì?” Hần vội vàng nhặt lên một chút quân uy đáng thương còn lại của mình, oán hận trừng mắt nhìn Lôi nương kia một cái, rồi cười nói: “Cũng. Cũng không có gì, chính là trẫm nghĩ, nếu làm hại đến tánh mạng của các nàng, cả đời này người cũng sẽ không tha thứ trẫm. Cho nên thầm nghĩ. thầm nghĩ đem các nàng ra hù dọa người. Lại sợ các nàng không phải chỉ bị dọa mà sẽ thật bị hù chết, vậy thành ra. thành ra không phải là chết ở trong tay trẫm sao.

. Cho nên. Cho nên. Cho nên. chuyện kia Tổ Tổ, người hẳn là đã biết.” Nói xong cũng không dám nhìn Tổ Y, chột dạ cúi thấp đầu xuống, im lặng chờ thê tử xử lý.

Thật lâu sau không nghe thấy tiếng rống giận quát mắng, còn đang nghi hoặc, chợt thấy một đôi bàn tay thon dài hữu lực nắm lấy tay mình. Hắn ngẩng đầu kinh ngạc nhìn về phía Tổ Y, chỉ thấy trên mặt y là vẻ ôn nhu chính mình chưa bao giờ thấy qua, mỉm cười nói: “Người là vua của một nước, sao có thể nào làm ra cái vẻ ủ rũ như vậy. Để cho người ta chế giễu, còn không mau thu hồi.”

Hoàn Nhan Tự ngày thường vẫn giả hoạt thông minh, lúc này cũng có chút không rõ sự tình, nhìn khuôn mặt bình tĩnh như mặt nước hồ thu của thê tử, chẳng lẽ là bình yên trước cơn bão, chờ đến sau khi hồi cung xong mới hỏi tội sao. Hắn càng nghĩ lại càng cảm thấy bất an, mắt thấy Tổ Y đã cùng những người kia vui vẻ tán gẫu, hắn sợ mình tụt lại trước mặt bách tính lại lộ ra vẻ sợ vợ, vội cùng Tử Nông lặng lẽ lui ra ngoài, hai người cùng nhau suy nghĩ đối sách, cân nhắc nửa ngày, lại vẫn không thu hoạch được gì.

Thật ngoài dự kiến của Hoàn Nhan Tự, sau khi Tổ Y hồi cung, đối việc này cũng không đề cập đến, hắn lo lắng đề phòng mất mấy ngày, nhưng Tổ Y tựa như đã quên đi chuyện này, đối hắn không còn xa cách, kịch liệt phần hận như trước, liền trong lòng mừng thầm, thầm nghĩ: có lẽ sau khi Tổ Tổ biết chân tướng, ngược lại đối ta chẳng quá chán ghét. Bởi vậy mới yên lòng, đối Tổ Y lại thêm sủng ái vô cùng. Có khi gặp được việc khó xử, cũng cùng Tổ Y thương lượng, phát giác thê tử quả thật là văn thao võ lược. Đáng tiếc không có được cơ hội tốt, một nhân tài như vậy, nhưng lại để cho Tề đế hủy hoại.

Tâm tình Tổ Y đã phát sinh một chút biến hóa. Sự tôn trọng cùng bảo vệ của Hoàn Nhan Tự đối với y đều thể hiện ra hẳn thật tâm yêu mình, chứ không phải là chinh phục mê luyện. Càng nghĩ càng thấy, nam nhân này vô luận làm trượng phu hay làm hoàng đế đều là vĩ đại như vậy, điểm sai lầm duy nhất của hắn chính là yêu sai người rồi, hắn không nên yêu một kẻ nam nhân như mình, nhưng chuyện này có lẽ hắn cũng không thể khống chế được. Nghĩ như thế, Tổ Y liền phát giác hận ý đối hắn ngày càng nhạt đi. Trên mặt y vẫn như dĩ vãng, nhưng trong lòng lại sớm trở nên sôi trào, chẳng lẽ. Chẳng lẽ nỗi khuất nhục kia thật cứ như vậy quên đi, chẳng lẽ chính mình thế nhưng thực yêu thương cừu nhân diệt quốc kia sao? Không, y không thể thừa nhận, cũng không dám tin tưởng đáp án này.

Ngày cứ như vậy trôi qua, bất giác đã vào cuối hạ, một ngày kia, Tổ Y dạo thuyền thưởng thức cảnh sông hồ, Hoàn Nhan Tự ở bên cạnh ngồi đọc sách. Trong cung Tề quốc tàng thư thật nhiều, Hoàn Nhan Tự lại cực thích học hỏi, bởi vậy mỗi ngày đều dụng công, có đôi khi Tổ Y ngược lại thành lão sư của hắn.

Thời tiết vốn cực nóng, chính là hồ nước này thanh lương, lại có gió nhẹ chậm chậm thổi qua, đúng là thích ý vô cùng. Hoàn Nhan Tự xem xong một quyển, giương mắt nhìn thấy Tổ Y dựa vào mép thuyền, đã buồn ngủ, vội vàng nhẹ nhàng đem y ôm vào trong lòng ngực mình, Tổ Y vì ngắm hoa sen trong lòng sáng khoái, uống mấy chén quế hoa nhưỡng, lúc này cảm thấy buồn ngủ, mặc dù cảm giác có người ôm mình, cũng chỉ hơi hơi trợn mắt, thân mình động vài cái, người hơi cong lại, liền ngủ ở trong lòng ngực Hoàn Nhan Tự.

Hoàn Nhan Tự nhìn gương mặt trong lòng ngực an tường ngủ say, so với khi còn tỉnh càng có một phen phong tình khác, hắn nhẹ nhàng ở trên môi Tổ Y hôn lên một chút, thầm nghĩ cả đời này nếu có thể có y thư thư phục phục ngủ ở trong lòng ngực mình, cùng y chung hưởng ngàn dặm giang sơn này, thật không còn cầu mong gì hơn. Nghĩ vậy liền thỏa mãn thở dài một tiếng, bảo Tử Nông đưa qua một chén trà, liền từ trong tay nàng uống, sau lại tiếp tục đọc sách.

Cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, Tổ Y từ từ tỉnh dậy, khi vừa mở mắt liền chỉ thấy khuôn mặt anh tuấn của Hoàn Nhan Tự ngay ở phía trên mình, ánh mắt chăm chú dán vào quyển sách, một đôi cánh tay cứng rắn như thiết lại ôn nhu ôm lấy mình, để cho y có một tư thế tối thoải mái ngủ yên. Y kinh ngạc nhìn một màn này, trong lòng bốn bề sóng dậy, từng đợt từng đợt cảm động nhẹ nhẹ kia rốt cuộc không chế không được, bài sơn đảo hải chiếm lĩnh mỗi một góc trong thân thể.

Hoàn Nhan Tự tập trung tinh thần ở trên sách, cũng không phát giác Tổ Y đã tỉnh lại, cho đến khi cúi đầu, thấy đôi mắt thu thủy của y đang chăm chú nhìn mình, không khỏi vui mừng phi thường, nâng y dậy, nói: “Còn buồn ngủ không? Có muốn trở về cung nghỉ ngơi không, tuy nói khí trời đang nóng, lại có kiện y phục này, nhưng vẫn phải phòng ngừa cảm lạnh mới được.”

Tổ Y cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện trên người không biết khi nào đã choàng lên ngoại sam của Hoàn Nhan Tự, y vội vàng nói: “Không cần, ngay tại nơi này tốt lắm, hồi cung rất nóng.” Nói xong tiếp nhận

một khối điểm tâm Hoàn Nhan Tự đưa sang, uống nước trà rồi ăn.

Lúc đó ba người Tử Nùng, Tử Diễm, Tử Lưu ở trên thuyền hầu hạ, Tử Nùng, Tử Lưu nhìn hình ảnh âm áp hài hòa hiếm thấy này, trong lòng thập phần thoải mái, chỉ có Tử Diễm, ánh mắt chỉ chăm chăm nhìn những đợt sóng hồ đưa đẩy. Bỗng nhiên nội thị đến báo, nói Liễu Châu cùng một số phương gặp phải nạn châu chấu, quan viên địa phương đã cho người đến báo, đang chờ ở tiền điện.

Hoàn Nhan Tự liền đứng dậy, đối Tố Y nói: “Cùng trầm đi xem?” Tố Y cười nói: “Chính người đi thôi, chỉ cần lo nghĩ cho bách tính, ta liền cảm kích người. Ta biết người kỳ thật cũng không chỉ nói với ta.”

Hoàn Nhan Tự liền mang theo Tử Lưu rời đi, Tố Y liếc mắt nhìn Tử Nùng cùng Tử Diễm một cái, bỗng nhiên nói: “Tử Nùng, người trở về đem hai hạp điểm tâm sáng sớm kia đến đây, lúc này bỗng nhiên muốn ăn cái kia, người khác không biết chỗ.” Tử Nùng cũng đáp ứng rời đi. Nơi này Tố Y nhìn về phía Tử Diễm, nói: “Cô nương vài lần nhìn ta đều muốn nói lại thôi, có lẽ là ngại có người khác ở bên, hiện giờ chỉ có hai chúng ta, người có chuyện cứ nói đừng ngại.”

Tử Diễm cười lạnh nói: “Người thật sự muốn nghe sao? Người nếu không nghe, có thể tự tại hưởng thụ vinh hoa phú quý, Hoàng Thượng độc sủng. Nếu nghe xong, chỉ sợ họa sát thân liền ở trước mắt, Tố tướng quân, người cần phải cẩn thận hiểu rõ, ta chỉ cho người cơ hội lựa chọn lúc này.”

Tố Y trên mặt không chút gợn sóng, âm đạm cười: “Sống có gì vui, chết có gì sợ, cô nương cứ nói đừng ngại, Tố Y chăm chú lắng nghe.”

Tử Diễm nghe y nói như vậy, lạnh lùng cười: “Hảo, Tố tướng quân quả nhiên là có bản sắc nam nhi.” Nói xong tiến lên, kề và bên tai y thầm thì nói: “Tướng quân kỳ thật ta cũng không có gì muốn nói, chỉ thăm nghĩ báo cho ngài một tin tức, vài ngày trước, Úc Thương tướng quân nhận được mật báo, bắt được mấy trăm thư sinh có ý đồ mưu phản, khôi phục Đại Tề, việc này trừ Úc tướng quân cùng ta ra, không người nào biết. Ta bất quá là nghĩ, không biết bên trong có người quen của tướng quân không, cho nên mới nói một tiếng thôi. Tướng quân hiện nay mặc dù được sủng ái, nhưng Hoàng Thượng cũng không phải loại người chẳng phân biệt được nặng nhẹ. Những phản tặc kia chịu tội, không thể đào thoát đã không gì phải nghi ngờ, chỉ sợ còn gây nên liên lụy, mà cũng không biết có thể bắt giữ được thêm bao nhiêu kẻ trong lòng vẫn còn ý gây rối nữa.”

Tử Diễm mới nói hết lời, mặt Tố Y liền biến sắc, oán hận nhìn nàng, Tử Diễm cũng không chút nào lùi bước, cũng nhìn thẳng y, cười lạnh nói: “Tướng quân tự nhiên biết, thay đổi triều đại, hoàng đế kiêng kỵ nhất chính là hạng người mưu phản, muốn khôi phục tiền triều này, Hoàng Thượng tuy rằng từ trước đến nay luôn rộng lượng với Tề nhân, lúc này chỉ sợ cũng phải thất vọng không vui.”

Tố Y sao không biết đây là Tử Diễm muốn uy hiếp mình, quả quyết nói: “Hoàn Nhan Tự không phải người như vậy, huống chi lời nói của người chỉ từ một phía, không thể tin cậy, Tử Diễm cô nương, người đơn giản là muốn ta chết, chuyện này có đáng gì, cần gì phải học thủ tử người uy hiếp ta như vậy.”

Tử Diễm cười, lui ra sau nói: “Tử Diễm đã nói hết lời, tướng quân nếu không tin lời Tử Diễm, có thể tự mình triệu Hứa công tử đến hỏi. Hy vọng tướng quân có thể nhớ kỹ, tánh mạng những người đó đều dựa vào người. Nếu Hoàng Thượng áp chế những người đó, công tử hẳn là đã biết ngài ngoan tâm không được, nhưng Úc tướng quân cùng ta sẽ không như vậy, công tử hãy suy nghĩ cho kỹ.”

Tố Y đang muốn cẩn thận hỏi lại, đã thấy Tử Nùng vội vàng trở về, trong lòng y vì lời nói của Tử Diễm mà biến thành rối loạn, Tử Nùng mang điểm tâm tới, cũng chỉ lung tung ăn mấy khối liền thôi.

Ngày hôm sau, Tố Y liền lập tức cho người ta thỉnh Hứa Cẩm Hoa vào, vừa gặp mặt, lòng y liền nhin không được mà trầm xuống, chỉ thấy vị hảo hữu từ trước đến nay vẫn phong lưu phóng khoáng nay lại mang một khuôn mặt tiêu tụy, hai mắt tràn ngập tơ máu, thấy y, trong mắt rưng rưng nói: “Nhược Chi, ta cũng đang muốn tìm người. . . .” Một lời chưa xong, liền rơi lệ như mưa.

Tố Y ngã người dựa vào ghế, biết lời Tử Diễm chắc chắn là sự thật. Bên tai là hảo hữu cầu y hướng Hoàn Nhan Tự cầu tình, buông tha cho những thư sinh văn nhân kia. Chính là trong lòng y rất rõ ràng, Hoàn Nhan Tự nhiều lần thi ân đối với dân chúng Đại Tề, kết quả vẫn có người muốn tạo phản, hẳn thẹn quá thành giận, sao có thể buông tha cho. Cho dù muốn cầu tình, thì phải góp lời sao đây. Nhưng ngoài miệng vẫn đáp ứng với hảo hữu, để cho hắn yên tâm mà đi. Chính mình cười khổ hai tiếng, thăm nghĩ ông trời

đổi y thật quá mức tàn nhẫn, vì cái gì luôn lấy mạng người đến áp chế y, thứ Hoàn Nhan Tự muốn cũng đã đạt được, như vậy Tử Diễm Úc Thương bọn họ muốn cái gì, nếu chính là muốn tính mệnh mình, liền cho bọn họ không có ngại gì, chỉ cần đổi được bình an của những văn nhân kia, một tên tù binh tham sống sợ chết như y, thật sự không còn gì đáng giá để mà lưu luyến. Nhưng không biết Tử Diễm muốn xuống tay như thế nào mà thôi.

Lo lắng như thế qua mấy ngày, y mỗi ngày ở trước mặt Hoàn Nhan Tự miễn cưỡng cười vui, đồng thời cũng âm thầm tìm hiểu một chút, mới biết Úc Thương cũng chưa đem chuyện tình văn nhân báo lên, trong lòng mới thư giãn ra đôi chút, chính là mỗi khi nghĩ đến mấy ngày nay Hoàn Nhan Tự đối mình săn sóc ôn tồn, nghĩ đến đối với nam nhân kia có một loại cảm động cùng ý lại, mà chính mình rồi sẽ phải rời hẳn mà đi, lại một lần tổn thương hẳn, liền cảm thấy chua xót khôn kể, đau đớn trong lòng.

Tiểu thái tử Hoàn Nhan Sóc hiện tại hoàn toàn đã bị Tổ Y hàng phục, mỗi ngày thành thành thật thật đến chỗ y báo cáo tiến độ học tập, Tử Nông nhìn thấy đều tấm tắc lấy làm kỳ lạ, thậm chí công tử cũng không làm gì, sao Hoàn Nhan Sóc này cứ như vậy nhu thuận nhận thua chứ?

Ngày hôm đó Hoàn Nhan Sóc vừa mới rời đi, Tử Nông ở gian ngoài cùng mấy cung nữ vừa thêu thùa vừa nói chuyện, cuối hạ gió nhẹ thổi vào, thật có một tia mát mẻ.

Tử Nông bỗng nhiên ngẩng đầu, kỳ quái nói: “Các người có phát giác không, ngọn gió này sao lại có một tia mùi ngọt”, chưa nói xong, chỉ cảm thấy say người, không khỏi hoảng hốt, biết trong đó có chuyện cổ quái, vừa muốn đứng lên cao giọng gọi người, trước mắt liền tối sầm, thân bất do kỷ ngã xuống. Những cung nữ kia đều là người không có võ công, càng không chịu được mê hương lợi hại này, trong nhất thời, tất cả mọi người trong phòng đều lặng yên không một tiếng động ngất xỉu, ngay cả Tổ Y ở gian trong cũng không ngoại lệ.

Tử Diễm nhìn thủ vệ toàn bộ đã hôn mê, đi vào trong, đối cung nữ ngã trên đất chung quanh liếc mắt một cái, liền đi đến bên người Tổ Y đã hôn mê trên giường, trầm thanh nói: “Tổ tướng quân, người mặc dù bị bắt, khí tiết vẫn không thay đổi, Tử Diễm thật bội phục, chính là dù người có như vậy, ta cũng không thể để người làm hoàng hậu Kim Liêu ta. Ta hôm nay mặc dù hại người, nhưng cũng giúp người bảo lưu thanh danh chí tử không du, lấy cái chết hi sinh cho tổ quốc, như vậy người ở dưới cửu tuyền cũng sẽ không oán hận ta.” Nói xong ôm lấy y, lặng lẽ theo cửa sau đi ra ngoài, xuyên qua một hoang kính không người, đi đến bên tường cung, sớm có một người canh giữ ở nơi đó.

“Tướng quân đều đã an bài thỏa đáng, lệnh tiểu nhân chuyển cáo cô nương yên tâm.” Người nọ nói xong, thấy Tử Diễm gật đầu, liền từ trong tay nàng tiếp nhận Tổ Y, theo một cái lỗ được cõ hoang che dấu trên tường đi ra ngoài. Nơi này Tử Diễm vẫn đứng một lát, vội trở lại Tận Tình Uyển, trên bàn Tổ Y ngày thường vẫn hay viết chữ lưu lại một mảnh giấy nhỏ, tả hữu nhìn xung quanh một hồi, thấy chung quanh không người, lúc này mới vội vàng rời đi.

40. Chương 40

Vì một tỉnh lớn như Liễu Châu gặp tai họa nghiêm trọng như vậy nên Hoàn Nhan Tự đã nhiều ngày bận rộn cùng các thần tử nghiên cứu đối sách, lại phái quan viên đi đến địa phương bị nạn thiên tai phóng lương, bởi vậy vào ban ngày không có một chút nhàn hạ, chỉ có buổi tối mới có thể đến Tận Tình Uyển cùng Tổ Y ôn tồn một phen.

Ngày hôm đó cũng như bình thường, đang nghe quan viên phái đến Liễu Châu trình lên tấu chương báo cáo tình hình, nói bách tính trên cơ bản đã được an bài thỏa đáng, cũng không có người chết vì đói, trong lòng rất hài lòng, chợt thấy Tử Nông nghiêng ngả lão đảo tiến vào, sắc mặt trắng bệch như quỷ, cũng không bận tâm khẩu kiến mà đã suyễn khí, còn chưa nói lời nào, trên mặt hai hàng thanh lệ đã rơi xuống trước.

Hoàn Nhan Tự rất kinh ngạc, bốn yêu tì này đi theo hắn đã nhiều năm, chuyện gì đều đã gặp qua, thấy biến không sợ hãi, hiện giờ lại thành ra một bộ dáng này, có thể thấy nhất định là đã xảy ra chuyện tình rất lớn.

Người đầu tiên hần nghĩ đến chính là Tổ Y, bởi vì sau khi thành hôn, chính hần liền phái Tử Nông đi hầu hạ Tổ Y, chẳng lẽ là y đã xảy ra chuyện gì sao. Nghĩ đến đây, trong lòng hoảng hốt, liền rời khỏi ngai, đỡ lấy Tử Nông, trầm thanh nói: “Đã xảy ra việc gì, người chớ kinh hoảng, chậm rãi nói cho trẫm nghe.”

Tử Nông nước mắt như mưa, nức nở khôn kể, chính là đem mảnh giấy trong tay đưa cho Hoàn Nhan Tự.

Hoàn Nhan Tự trong lòng nghi hoặc, tiếp nhận liền mở ra xem, chỉ thấy bên trên là vài dòng chữ, viết:

Lậu kỉ chuyển, kinh đặc chúc diệt tửu tỉnh, do giác ngũ canh hàn. Mộng hồi mạc nam, thượng dư mã đề thanh viễn. Thu phong xuy đặc giang nam nhận, hương lộ dĩ đoạn tình vị đoạn, tiện chiết dục xử, do hữu thanh hầu uyển chuyển, hào khí trùng thiên.

Nhất sinh nguyện, cô phụ túng hoành thiếu niên, bất giác hoa phát thêm. Nguyệt hà đa tình, hoàn chiếu cố quốc lan can. Nhân tiền phân minh cự tượng thức, na khám tha chí vẫn tâm tàn. Hồi thủ lai lộ, vô phi nhất thoa yên vũ, vạn lí hà sơn.

(Lậu mấy vòng, ánh nến lấp lờ rượu đã tỉnh, có lẽ là bởi khí hàn canh năm. Mộng quay về sa mạc phương Nam, nghe thấy tiếng vó ngựa xa xa. Gió thu thổi cánh nhận Giang Nam, hương lộ đã đứt tình chưa đoạn, gặp cánh chim, thanh hầu uyển chuyển, hào khí tận trời.

Cả đời nguyện, cô phụ tung hoành thiếu niên, bất giác tóc thêm bạc. Sông nguyệt đa tình, vẫn rọi cố quốc. Cảnh trước mắt dầu có quen thuộc nhưng tâm đã chết. Quay đầu lại nhìn, không gì ngoài mưa bụi, ngàn dặm non sông.)

Nét chữ kia Hoàn Nhan Tự đã rất quen thuộc, rõ ràng là do Tổ Y tự tay viết, trong lòng hần lạnh lẽo một mảnh, khuyết từ này rõ ràng là ý nói phải phần chấn tinh thần, trọng chính non sông, khôi phục Đại Tề, chính là hần vô luận như thế nào cũng không tin Tổ Y lại làm như vậy, nhìn về phía Tử Nông, thấy nàng lúc này mới khôi phục một chút bình tĩnh thường ngày, nức nở nói: “Một canh giờ trước, nô tỳ cùng cung nữ và bọn thị vệ, tất cả đều trúng phải mê hương bất tỉnh, khi tỉnh lại liền không thấy công tử, chỉ có một mảnh giấy này trên bàn, nô tỳ không dám trì hoãn, vội vàng đem đến trình cho Hoàng Thượng, rốt cuộc phải làm thế nào, xin thỉnh Hoàng Thượng sớm quyết định.”

Hoàn Nhan Tự thất thần ngã ngồi trên ngai, mảnh giấy trong tay rơi xuống, biểu tình trên mặt hần cũng không biết là khóc hay cười, lẩm bẩm nói: “Hảo Tổ Tổ. Người. Người giấu trẫm thật khổ sở a. Thật không hồ là hảo thần tử của Đại Tề, thật là hảo hoàng hậu của trẫm. Người. Người.” Hần chỉ ngồi đó lẩm bẩm vài lời, Tử Nông lại thật lo lắng, chính đang không biết phải làm thế nào, chợt thấy Tử Diễm đi đến, nhìn tình hình hai người như thế, vội kinh hoảng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?” Thấy Hoàn Nhan Tự không đáp, nàng lại quay sang hỏi Tử Nông, Tử Nông lúc này mới đem sự tình nói lại một lần.

Tử Diễm tiến lên nhặt mảnh giấy kia lên, chỉ nhìn một lần, trên mặt biến sắc, cao giọng nói: “Người đâu.” Lập tức có hai tiểu thái giám tiến vào nghe lệnh, nàng bình tĩnh phân phó: “Truyền Úc tướng quân yết kiến.”

Tiểu thái giám lĩnh mệnh rời đi, nơi này Tử Nông vội la lên: “Tử Diễm, người làm gì vậy hả, truyền Úc tướng quân làm gì, chuyện hoàng hậu nương nương mất tích càng ít người biết càng tốt, vì sao lại còn truyền ra, huống chi Hoàng Thượng còn chưa hạ lệnh mà.”

Tử Diễm cười lạnh một tiếng nói: “Người theo Hoàng Thượng nhiều năm như thế, lại bị Tổ Y này mê hoặc, đại sự trước mắt lại trở nên vô dụng như thế, Tổ Y này rõ ràng là trong lòng vẫn còn ý muốn gây rối, đem mấy ngày qua mê hoặc Hoàng Thượng, đợi đến khi ổn trụ được Hoàng Thượng, y lúc này mới chu đáo bày kế, cùng đồng khóa nội ứng ngoại đào thoát ra ngoài. Đến tận cùng, y ngay cả một câu cũng không chịu nói với Hoàng Thượng, chỉ dùng khuyết từ này nói hết khuất nhục bị bắt thê lương cùng hùng tâm khôi phục non sông của mình, một kẻ vô tình như vậy, người còn đối y ôm ấp ảo tưởng chờ mong gì nữa.” Nói xong quay sang Hoàn Nhan Tự nói: “Nô tỳ sớm khuyên nhủ Hoàng Thượng, lập một người kiên trinh bất khuất như vậy vi hậu, thập phần không ổn, vậy mà Hoàng Thượng mê luyện y, bất vi sở động, hiện giờ rốt cuộc đã ứng với lời của nô tỳ, Hoàng Thượng không phải người truy bắt, chỉ tại nơi này đau lòng buồn khổ, này. Này làm sao giống với chủ nhân của Tử Diễm ta, là Hoàn Nhan Đại vương anh minh quân chủ ngày xưa ngạo thị thiên hạ, dẫn dắt Kim Liêu dân chúng một tuyệt tiền sử chứ?”

“Tử Diễm.”, Tử Nông sớm trong tình thế cấp bách gọi nàng vài lần, nhưng sao có thể ngăn cản nàng, chợt thấy Hoàn Nhan Tự chậm rãi ngẩng đầu lên, cười thắm một tiếng nói: “Hảo, nói rất hay, thật không hổ là tỳ nữ của Hoàn Nhan Tự ta.” Nói xong từ trong tay Tử Diễm lấy đi khuyết từ kia, một đôi tay cẩn thận vuốt ve mặt giấy bóng loáng, lẩm bẩm nói: “Tổ Tổ, trăm đối với người ái mộ mến yêu, chân thành đối đãi, hận không thể ngay cả trái tim đều moi ra cho người xem, vô luận là Kim Liêu cũng tốt, Đại Tề cũng thế, kia đều là của hai người chúng ta, là thiên hạ của tất cả Kim Liêu cùng Đại Tề dân chúng, trăm còn nghĩ người đã hiểu thấu được phân tâm tư này, dần dần yên tâm, ai ngờ vẫn là nhìn lầm người rồi. Trước một lần người lợi dụng tín nhiệm của trăm, suýt nữa lấy cái chết hi sinh cho tổ quốc, bây giờ đây người cũng như vậy lợi dụng lòng tin của trăm, trốn khỏi hoàng cung, muốn khôi phục Đại Tề. Chẳng lẽ người có thể thần nhiên đối mặt với trăm trên chiến trường, nhất quyết người chết ta sống sao? Người vì sao muốn đem thực tâm của trăm dẫm nát dưới chân, hung hăng chà đạp, người đối trăm như vậy, trong lòng của người một chút cũng không đau sao? Một chút cũng không đau sao?”

Tử Nông nghe xong những lời này của hắn, sớm nhẹn không được mà bật khóc nước mắt, Tử Diễm cũng mặt không chút thay đổi, chợt nghe người bên ngoài nói: “Úc Thương tướng quân cầu kiến.” Hoàn Nhan Tự lẳng lặng lấy tay lau khô mắt, đến khi lần nữa ngẩng đầu, trên mặt đã không chút gợn sóng, liếc mắt nhìn Tử Diễm cùng Tử Nông một cái, trầm thanh nói: “Tuyên.”

Tiếng bước chân trầm ổn của Úc Thương ngày càng gần, lòng Tử Nông lại càng loạn, làm sao đây, Hoàng Thượng tuyên Úc tướng quân, hiển nhiên là muốn hành động, chính là công tử. Công tử. , ở trong lòng, Tử Nông cũng không chấp nhận chuyện Tổ Y chạy trốn là chuyện thật.

“Thần Úc Thương khấu kiến Hoàng Thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Lời nói vừa dứt, một thân ảnh mạnh mẽ cao lớn đã quỳ gối trước mặt Hoàn Nhan Tự.

Hoàn Nhan Tự yên lặng nhìn một trong các thần tử tối đắc lực của mình này, hắn cũng từng kiên trì bất khuất, chính là sau khi đầu hàng liền đối với mình trung thành tận tâm. Mà Tổ Tổ kia, y đến nay cũng không nói qua hai chữ đầu hàng, tất cả hết thấy đều là bị chính mình bức bách mà thành, có lẽ, kết cục như vậy chính hắn đã sớm đoán được.

“Úc Thương nghe chỉ.” Hoàn Nhan Tự chậm rãi ngồi xuống: “Trăm lệnh người phối hợp với Hình bộ thượng thư, tức khắc ở trong thành cùng ngoài thành truy tìm Tổ Y hoàng hậu đã...chạy trốn, nếu phát hiện, lập tức tróc nã, nhớ không thể gây thương tổn thân thể, trăm muốn người đem y lông tóc không tổn hao gì đưa đến trước mặt trăm.”

Lời này của hắn vừa nói ra, trong lòng Tử Diễm liền trầm xuống, không nghĩ tới đã đến tình trạng này, Hoàng Thượng vẫn là vì Tổ Y kia suy nghĩ như thế. Gọi y là hoàng hậu, có thể thấy được ngay cả ý niệm phế bỏ y trong đầu đều không có. Tử Nông lại yên tâm hơn, nhìn trộm sắc mặt cùng ánh mắt Hoàn Nhan Tự, lại không phát hiện gì, thầm nghĩ Hoàng Thượng lúc này ác hỉ rất tức giận, nhưng trên mặt lại không mang theo một tia thần sắc quan tâm đau lòng.

Úc Thương trầm tư, do dự nói: “Ý chỉ Hoàng Thượng, thần tất nhiên tận tâm thực hiện, chính là nếu. Nếu hoàng hậu kia phản kháng, y võ công rất cao, trong lúc giao tranh, thần thật sự không dám cam đoan lông tóc không tổn hao gì, sợ sẽ không thực hiện được tâm ý của Hoàng Thượng.”

Hoàn Nhan Tự trầm ngâm thật lâu, võ công Tổ Y hắn cũng biết, mặc dù kém mình rất nhiều, chính là so với Úc Thương trước mắt, chỉ sợ cũng tương xứng, gật gật đầu nói: “Người làm hết sức đi, người đồng thể mạnh, cũng không đến mức chí tử giao tranh, chỉ cần ghi nhớ ý chỉ của trăm là được. Nhưng có một điều, trăm quyết không gặp một cái thi thể hay một người trọng thương, nếu không mặc kệ người có nỗi khổ gì, đều phải trọng phạt.”

Úc Thương cúi đầu ứng lời, trộm liếc mắt qua Tử Diễm một cái, thầm nghĩ: trọng phạt liền trọng phạt, trời ban cho cơ hội này một lần, nếu không nắm chắc, vĩnh viễn sẽ không có ngày trừ được y. Trong lòng liền ra một chủ ý, trên mặt lại cung kính đáp ứng.

Hoàn Nhan Tự phát phát tay nói: “Người đi ra ngoài đi, trăm chờ tin tức của người.” Nơi này đợi Úc Thương lui ra sau hắn liền suy sụp tựa vào trên ngai, hai tay không kiềm được mà nhu nhu mi tâm, chợt nghe ngoài cửa một tiếng gọi vội vàng: “Phụ hoàng.” Hắn vội ngồi thẳng dậy, liền thấy tiểu thái tử Hoàn Nhan Sóc đã hối hả chạy vào.

“Sóc Nhi. . . .” Một lời chưa nói xong, Hoàn Nhan Sóc đã vội nói: “Phụ hoàng, ta đi tìm mẫu hậu, chính là y không có ở đó, cung nữ thái giám đều nói y đào tẩu, là thật sao phụ hoàng, là thật sao?” Sắc mặt hấn đỏ bừng, trong mắt đã lấp lánh nước mắt, lại cường ngạnh không cho chúng rơi xuống.

Hoàn Nhan Tự nhìn hải tử, trong lòng đau khổ, thầm nghĩ: Tổ Tổ a Tổ Tổ, người thật sự là hảo bản lĩnh, sau khi thu phục hải tử chúng ta, người lại phẩy tay áo một cái, tiêu sái mà đi, toàn bộ không niệm một chút tình cũ. Tại lại nghe thấy thanh âm ôn nóng của Hoàn Nhan Sóc: “Phụ hoàng, ta không tin, ta không tin mẫu hậu lại đào tẩu, y còn nói ba ngày sau phải kiểm tra việc học của ta mà, y sẽ không nói mà không giữ lời.” Nói xong, hai giọt lệ kia rốt cuộc nhịn không được, tách tách rơi xuống nền đất lạnh.

Tử Diễm trong lòng kinh ngạc, nàng biết vị tiểu thái tử này luôn không coi ai ra gì, vì sao lại đối Tổ Y không muốn xa rời như thế, vội trầm thanh nói: “Thái tử, bọn họ nói đúng, Tổ Y hoàng hậu quả thật đào tẩu, Hoàng Thượng đã lệnh Úc tướng quân đuổi theo tước nã, không lâu sau sẽ bắt được, dư nghiệt tâm hệ tiền triều, ngoan cố không hóa cự thuận như vậy, thái tử thật sự không cần vì y rơi lệ.”

Hoàn Nhan Sóc oán hận nhìn Tử Diễm, bỗng nhiên lớn tiếng nói: “Ta không tin, ta không tin mẫu hậu là người như thế.” Nói xong chuyển hướng Hoàn Nhan Tự nói: “Phụ hoàng, người sao lại lệnh Úc Thương đi tước nã mẫu hậu, hấn hận mẫu hậu quá sâu, nhất định nhân cơ hội này đối mẫu hậu bất lợi.”

Tử Diễm bị một trận kinh hãi, mắt tròn to nhìn Hoàn Nhan Sóc, lại nghe Hoàn Nhan Tự ôn tồn nói: “Sẽ không đâu, phụ hoàng đã dặn dò Úc tướng quân, hấn sẽ không làm ngược thánh chỉ, người mau trở về ôn tập công khóa, có lẽ Tổ Tổ là bị người hấn hại, chờ y trở lại, khi đó kiểm tra việc học của người, người lấy cái gì mà ứng phó đây?” Nói xong lệnh cho Tử Nông: “Người đưa thái tử ra ngoài đi, lệnh cho cung nữ thái giám không được nói bậy, nếu không trầm tuyệt không tha.”

Tử Diễm càng ngày càng kinh hãi, thật không dự đoán được Hoàn Nhan Tự dưới tình huống này lại vẫn tin tưởng Tổ Y. Thầm nghĩ nguy hiểm thật, may mắn mình cùng Úc Thương đã chặt chẽ an bài chu đáo, nếu không chẳng những tâm huyết bạch phế, còn có thể mang về họa sát thân.

Nơi này Tử Nông nhận lệnh đưa Hoàn Nhan Sóc mới vừa đi tới cửa, bỗng nhiên bị hấn một phen tránh khai, nói: “Không được, ta nhất định phải cùng Úc Thương đi tìm mẫu hậu.” Hướng thị vệ cùng tuổi Tiểu Ngôn nói: “Ngôn Ngôn, người đi cùng ta, mau đi theo Úc tướng quân tìm kiếm mẫu hậu, hừm, hấn muốn giở trò trước mặt ta sao, không có cửa đâu.” Nói xong cũng không đợi Hoàn Nhan Tự ngăn cản, nghênh ngang mà đi.

Nơi này Tử Diễm quá sợ hãi, vội vàng đối Hoàn Nhan Tự nói: “Hoàng Thượng, thái tử còn nhỏ, không hiểu chuyện, vạn nhất có điều sơ xuất thì sao, hướng chỉ nếu bị Tổ Y kia dụ dỗ mà lấy áp chế chúng ta, hậu quả lại càng không thể tưởng tượng, nô tỳ liền đuổi theo đưa ngài ấy trở về.”

Hoàn Nhan Tự khoát tay chặn lại nói: “Không cần, để hấn đi thôi, cho hấn học hỏi kinh nghiệm cũng tốt, cho dù. . . . Cho dù Tổ Tổ thật sự trốn tránh, cũng. . . . Cũng giết chết đi lòng tin của hấn a.” Nói xong hít vào một tiếng, Tử Diễm đứng ở nơi đó lo lắng nhưng cũng không dám đuổi theo.

Lại nói đến Úc Thương, đã quyết ra chủ ý tính toán xuất phát, còn chưa đi được tới nửa dặm, chợt nghe phía sau một trận tiếng vó ngựa vang vang, nhìn lại, liền thấy thái tử Hoàn Nhan Sóc cùng thị vệ Tiểu Ngôn bên người muốn đuổi theo, cảm thấy không khỏi kinh hãi, vội xuống ngựa bái kiến, nói: “Thái tử thân thể nghìn vàng đến đây, không biết có gì chỉ bảo?”

Hoàn Nhan Sóc hừ một tiếng nói: “Lòng ta nghĩ đến mẫu hậu, cùng đi tìm với người, Úc tướng quân bình thân, chúng ta mau chóng tìm được mẫu hậu quan trọng hơn.”

Úc Thương thầm nghĩ: “Nếu có người theo, không phải sẽ hư chuyện sao?” Bởi vậy vội vàng ngăn cản: “Thái tử không thể, ngài thân phận trọng yếu, sao có thể dễ dàng thiệp hiểm, vạn nhất bị nghiệt thần kia. . . .” Một lời chưa xong, đã bị Hoàn Nhan Sóc không kiên nhẫn ngắt lời: “Hãy bớt sàm ngôn đi, phụ hoàng còn chưa phê hậu, người liền dám gọi y nghịch thần, tội đại bất kính này, người dám nhận được không? Hôm nay người nói trước mặt ta như vậy, không sợ ta ở trước mặt phụ hoàng thêm mắm thêm muối cáo trạng người sao? Người cũng biết ta luôn luôn không nói chuyện đạo lý.” Nói xong cười lạnh mấy tiếng, cho ngựa đi đến bên cạnh Úc Thương.

Úc Thương như thế nào không biết lợi hại của tiểu ma vương này, lập tức không dám ngăn cản nữa, đành phải nén giận cùng hắn “đi tìm”, trong lòng hận đến nghiến răng, xem ra mưu kế của mình không chừng sẽ thất bại trong gang tấc. Cũng may việc triển khai nghiêm mật, đến lúc đó sẽ có Hoàn Nhan Tự muốn lấy mạng Tổ Y.

Nói đến Tổ Y, sau khi y bị mê hương làm cho ngất đi, cũng không biết qua mấy canh giờ mới tỉnh dậy, lọt vào trong tầm mắt là một gian đại sảnh, chung quanh là mấy người mặc trang phục khác, nhất tề nhìn y, thấy y tỉnh lại, trong mắt đều lộ ra vẻ cười nhạo, một người trong đó thanh âm lạnh lẽo nói: “Hoàng hậu nương nương, tại hạ phụng chỉ mệnh Úc tướng quân, thỉnh nương nương phối hợp diễn xuất, Úc tướng quân nói, nương nương vì tánh mạng đồng bào, nhất định nguyện ý phối hợp.”

Tổ Y thở dài một hơi, biết Tử Diễm cùng Úc Thương cuối cùng đã triển khai hành động. Thầm nghĩ vận mệnh của mình chính là như vậy sao? Y làm hoàng hậu Kim Liêu, bị cự thần văn nhân trung thành với Đại Tề mắng chửi, hiện giờ y bị hãm hại, không thể không chấp nhận phản bội Hoàn Nhan Tự, tất yếu lại bị Đại Tề dân chúng rửa máng, có phải sau khi y trở thành tù binh, liền nhất định mang phải thứ vận mệnh khiến cho người không biết nên khóc hay cười này. Lập tức thản nhiên nói: “Các người muốn ta phối hợp diễn xuất, ta đã biết, chỉ cần quả thật không thương tổn đồng bào của ta, tánh mạng của một mình Tổ Y thật sự không đáng nhắc đến, yên tâm, ta chờ Úc tướng quân tới giết ta cũng được.”

Mấy người kia kinh hãi nhìn nhau, người ban đầu nói chuyện kia lên tiếng: “Hảo, thật không hổ là Tổ tướng quân.” Nói xong lại đối những người khác nói: “Tổ tướng quân đã nói như vậy, các người còn không mau đi chuẩn bị, người báo tin cũng sắp đưa tướng quân tới rồi.” Hắn lời còn chưa dứt, liền nghe được bên đường truyền đến một trận tiếng người ồn ào.

Lúc này nơi góc đường, Hoàn Nhan Sóc chính đang lạnh lùng nhìn “Ângười hầu” tiến đến báo tin kia, trầm thanh nói: “Chính là nơi này sao? Mẫu hậu trốn đi cùng chủ nhân của người bí mật âm mưu tạo phản, chính là tại trong tòa phủ này? Người xác định không phải đang nói dối?”

“Người hầu” nửa đường bị bắt kia nói: “Đúng vậy, tiểu nhân không dám nói dối, chính là ở trong này, chủ nhân trông giữ nghiêm ngặt, ta thật vất vả mới mua chuộc được thủ vệ, nói dối lão mẫu trong nhà bệnh nặng, mới đi ra được, thái tử nói như vậy, chính là hoài nghi tiểu nhân sao? Tiểu nhân nào lớn mật, dám lừa thái tử cùng Úc tướng quân.”

Hoàn Nhan Sóc cười lạnh một tiếng, nói: “Ta nghĩ mẫu hậu quả thật là ở nơi này, chẳng qua người xuất hiện cũng thực khéo, ta mới vừa cùng Úc tướng quân bắt đầu đi tìm hành tung của mẫu hậu, người liền xuất hiện, người ngay cả cho dù muốn báo tin thì làm sao biết chúng ta sẽ ở nơi nào, thật cứ như là đã chờ từ trước.”

“Người hầu” kia cùng Úc Thương trong lòng đều cả kinh, bất quá người nọ cũng là hạng người giáo hoạt, nghe vậy vội vàng cười nói: “Tiểu nhân làm sao biết được Úc tướng quân cùng thái tử điện hạ ở nơi nào, bất quá là muốn đến phủ Thuận Thiên, chúng tiểu nhân ngày thường cơ bản không dám bước vào cửa quan, càng không nói đến vào cung. Nguyên bản muốn đến phủ Thuận Thiên báo cho huyện lão gia, vừa vặn thấy thái tử cùng tướng quân, nên mới đến báo tin.”

Hoàn Nhan Sóc gật đầu nói: “Nếu như thế, Úc tướng quân thỉnh gõ cửa đi.”

Úc Thương vội vàng nói: “Ân” vừa lệnh thuộc hạ phá cửa mà vào. Hoàn Nhan Sóc cả giận nói: “Ta bảo người gõ cửa, thanh thế lớn như thế, dọa đến mẫu hậu thì làm sao? Người dám cãi lời ý chỉ của ta?”

Úc Thương vội vàng khom người thi lễ nói: “Mặt tướng không dám, chính là những kẻ mưu nghịch rất giáo hoạt, bọn họ nghe được tiếng đập cửa, lại thấy quân binh nhiều như thế, nhất định biết sự tình bại lộ, đến lúc đó bốn phía mà chạy, hoàng hậu vô công cao cường, một khi bị y biết được tiên cơ, lại biết đi đâu bắt y.”

Hoàn Nhan Sóc hừ một tiếng, biết Úc Thương nói có đạo lý, không cách nào bắt nể được, mặt âm trầm đi vào, liền thấy có vài người đang cùng quân lính giao tranh. Giữa họ là một người bạch y phiêu phiêu, phong thần như ngọc, tuy là chém giết, nhưng nhất chiêu nhất thức tuyệt đẹp cực kỳ, hắn chú mục nhìn lại, cảm thấy đại chấn, không khỏi thốt ra: “Mẫu hậu. Người. Người. Người.” Trong lòng đau đớn, những lời còn lại rốt cuộc nói không được.

Tổ Y thở dài một tiếng, quay đầu, lại nghe binh sĩ bên người nói nhỏ: “Nương nương phải đánh thật một chút, nếu bị thái tử nhìn ra có gì không đúng, đồng bào này của ngươi, đừng mơ có thể bảo toàn.” Y trong lòng cả kinh, phục hồi tinh thần lại, trong lòng thống khổ cực kỳ, nhưng không thể không bày ra bộ dáng liều mạng phá vây. Hoàn Nhan Sóc ngơ ngác nhìn, chỉ cảm thấy trong lòng chậm rãi trở nên nặng nề, như là trầm xuống một cái hồ nhìn không thể biết được nông sâu, thẳng đến khi khắp cả người sinh lạnh. Cơ hồ sắp không thể đứng vững nữa, Tiểu Ngôn bên cạnh phát giác, bước lên phía trước đỡ lấy hắn.

Chung quy bên phía Úc Thương người đông thể mạnh, non nửa canh giờ sau, “Phản tặc” trừ Tổ Y ra toàn bộ đều bị “đương trường giết chết”, mà Tổ Y cũng bị điểm thủy huyết áp giải tới hoàng cung, kỳ thật những chuyện này đều đã được an bài, cái gọi là “Giết chết” này bất quá chỉ dùng binh khí có chút co duỗi đâm thủng túi máu lợn trước ngực đâm người sắm vai phản tặc, rồi bọn họ mới giả bộ chết mà thôi. Cho nên nói con người Úc Thương này, thật sự là thập phần khôn khéo, hắn biết thứ có thể sử dụng để áp chế Tổ Y chỉ có mấy trăm thứ sinh chân chính mưu phản trong tay kia, nếu Hoàn Nhan Tự truy tra, đem bọn họ bổ sung vào, Tổ Y chắc chắn cho rằng lời hắn nói không đáng tin, sau lại đổi ý thì hậu quả sẽ không tưởng nổi. Chính là nếu lấy thủ hạ của mình bổ sung vào lại sẽ khiến cho thuộc hạ hắn thất vọng đau khổ, ngày sau ai còn có thể thay mình bán mạng. Cho nên liền nói “Giết chết đương trường”, như thế xong hết mọi chuyện. Chính là không nghĩ tới nửa đường lại nhảy ra tên tiểu thái tử kia, hắn trong lòng lo lắng chuyện này bị hắn nhìn thấu, ai ngờ Hoàn Nhan Sóc lúc này bị chuyện Tổ Y chắc chắn mưu phản khiến cho chỉ còn lại có một khối thân xác vô hồn, toàn bộ không còn nửa điểm thông minh ngày thường, làm sao có thể nhìn ra cục diện này.

Úc Thương trong lòng âm thầm đắc ý, thầm nghĩ: thái tử này hiện giờ chẳng những sẽ không trở thành chướng ngại của ta, ngược lại trở thành người làm chứng quan trọng nhất, thật sự là trời cũng giúp ta. Ánh mắt liếc qua khuôn mặt mê man của Tổ Y, trên mặt hiện lên một tia đắc ý âm ngoan, thầm nghĩ: ta xem ngươi lúc này còn không chết sao? Hừm, ngay cả không chết, cũng không thể trở mình, cũng đáng cho ngươi, thân là nam nhân, lại là một tướng quân, vốn là không nên mang lòng dạ đàn bà, ngươi lại cố tình lè mề như vậy, cái gọi thuận tai là thiện lương kia, nói trắng ra chính là muốn chết, hôm nay hết thấy đều là người chính mình tạo thành, chẳng thể trách được ai.

Vì Tổ Y là trọng phạm quan trọng, lại thân là hoàng hậu, Úc Thương không dám trì hoãn, cùng Hoàn Nhan Sóc đi vào hoàng cung phục mệnh.

Hoàn Nhan Tự cùng Tử Nông chính đang nóng lòng chờ đợi, mắt nhìn thấy trời cũng sắp sáng, chợt nghe quan nội thị xưng: “Úc Thương tướng quân cầu kiến”. Hắn cả kinh đứng lên, cùng Tử Nông nhìn nhau, trên mặt đều là vẻ lo sợ, lập tức chậm rãi ngồi xuống, trầm thanh nói: “Tuyên.” Trong lòng vẫn mãi không yên.

Úc Thương cùng Hoàn Nhan Sóc tiến vào, Tử Nông nhìn thấy tiểu thái tử này sắc mặt tái nhợt, bộ dáng thất hồn lạc phách, trong lòng chợt lạnh, thân mình lão đảo thối lui ra sau vài bước, tựa vào cột, lại nghe Hoàn Nhan Sóc tựa như một khối rỗng rỗng nói: “Phụ hoàng, nhi thần cùng Úc tướng quân phụng chỉ trở về đào phạm Tổ Y, may mắn không làm nhục chi mệnh, trong quá trình đuổi bắt, đào phạm ra sức phản kháng, càng đối hành vi phạm tội của mình. Hành vi phạm tội. Thú nhận bộc trực.” Vừa dứt lời, rốt cuộc vẫn là một tiểu hài tử, một hàng nước mắt đã chảy xuống, xoay người nói: “Ta mệt mỏi, về cung trước, phụ hoàng, người. Từ từ thẩm vấn đi. Nhớ lấy. Bảo trọng thân mình quan trọng hơn.”

Hắn nói như vậy, Hoàn Nhan Tự sao còn không rõ đạo lý bên trong. Tử Diễm Tử Nông Úc Thương đều hướng hắn nhìn trộm, dưới ánh nến, chỉ thấy trên mặt hắn không chút gợn sóng, tựa hồ thực không lấy nữ nhân tình trường làm trọng, lại không biết dưới long án kia một đôi bàn tay đã nắm chặt đến mức các đốt ngón tay trắng bệch, móng tay ngắn ngắn cắt qua da thịt, rỉ máu.

Hồi lâu sau, Hoàn Nhan Tự mới hồi phục tinh thần lại, miễn cưỡng thông dong mở miệng nói: “Úc tướng quân vất vả, hoàng hậu hiện tại ở nơi nào?”

Úc Thương nói: “Thần sợ hoàng hậu vùng vẫy, hại người hại mình cũng không tốt, bởi vậy trước đã điểm thủy huyết của y, Hoàng Thượng chính là muốn hiện tại thẩm vấn y sao? Thần liền mang y đến.”

Hoàn Nhan Tự không nói, chỉ chốc lát sau, Tổ Y bị hai thị vệ áp tải đến, dưới ánh nến, gương mặt thanh tú

xinh đẹp kia càng tăng thêm vài tia tiều tụy, y nhìn Hoàn Nhan Tự cao cao tại thượng, thấy đôi mắt hần chăm chăm nhìn mình, ánh mắt trống rỗng, trong lòng không khỏi đau xót, cúi đầu nói: “Hoàn Nhan Tự, người. Giết ta đi.” Không còn gì nhất thiết phải nói nữa, hiện giờ mình chỉ cầu mau chết đi. Nếu hần có thể bởi vì cái chết của mình giảm bớt một chút đau xót, cho dù là bị ngàn đao vạn quát cũng cam tâm tình nguyện, dù sao. Hiện tại xem ra, chính mình lại một lần khiến cho hần thương tâm thất vọng.

Hoàn Nhan Tự bình tĩnh nhìn Tổ Y, gương mặt cúi xuống của y bị mái tóc dài mềm mại che khuất, rốt cuộc nhìn không ra được y đang có biểu tình gì. Hần như là chưa bao giờ quen biết Tổ Y, liền cứ như vậy nhìn y. Tử Diễm cùng Úc Thương nhìn thấy, khi trong lòng đều lo sợ bất an thì hần mới bỗng nhiên mở miệng nói: “Tổ Tổ, ngẩng đầu lên đi, như vậy. Không giống người.”

Tổ Y ngẩng đầu, đối diện ánh mắt hần, nguyên bản trống rỗng lúc này lại mẫn thiện nhu tình như nước cùng chất chứa bao nhiêu thống khổ bất đắc dĩ, trong mắt y nóng lên, vội vàng lại cúi đầu xuống, ngực liền giống như bị đại chùy hung hăng đánh quất, một lần lại một lần. Y hận không thể lập tức liền nói với Hoàn Nhan Tự, chính mình là bị bức bách, chính mình kỳ thật. đã sớm không nghĩ đến chuyện chạy trốn.

“Thắng làm vua thua làm giặc, nếu sự đã bại, Tổ Y chỉ cầu mau chết.” Lỗi của mình, chỉ sợ ngay cả cái chết cũng chuộc không được, chính là trừ bỏ một cái mệnh này, y thật sự nghĩ không ra còn có cái gì có thể bồi thường người nam nhân đã trao cho mình hết tất cả ôn nhu này.

Hoàn Nhan Tự cười khổ một chút nói: “Tổ Tổ, người quả nhiên vẫn giống như trước, một lòng muốn chết.” Nói xong nhìn sắc trời nói: “Trời đã sắp sáng, người một đêm này, chắc cũng mệt mỏi, hảo hảo tắm nước ấm, nghỉ ngơi một chút. Úc tướng quân, người đi xuống nghỉ một chút đi.”

Úc Thương cùng Tử Diễm đều ngạc nhiên ngẩng đầu, Úc Thương không dám tin nhìn Hoàn Nhan Tự, há mồm muốn nói, lại cuối cùng nuốt trở về. Hoàn Nhan Tự nhìn hần, thê thảm cười: “Người yên tâm, trầm tuy là kẻ đa tình, lại quyết không vì tình cảm mà làm trái pháp luật, ngày mai trước triều đình, trầm sẽ đích thân thẩm vấn Tổ Y, tất nhiên. Tất nhiên sẽ cấp cho chúng thần một cái công đạo, hiện giờ trời còn chưa sáng, trầm chẳng qua là muốn cấp Tổ Tổ. một chút ôn nhu cuối cùng mà thôi.” Nói tới đây, bất giác tim như bị đao cắt. Tử Nông ở bên cạnh sớm đã nước mắt như mưa, không thể kiềm chế mà trở nên nức nở.

Vẫn là đại lục bồn nơi Tận Tình Uyển kia, giữa làn thủy khí mơ hồ có thể thấy được hai bóng người đang ngồi ôm nhau.

“Tổ Tổ, còn nhớ rõ chúng ta lần đầu tiên ở trong nước giao phong không?” Là thanh âm ôn nhu của Hoàn Nhan Tự. Tổ Y lặng lẽ tựa vào lồng ngực hần, nhắm mắt không đáp lời, bỗng nhiên nói: “Hoàn Nhan Tự, giết ta đi, người. Thật sự không cần như vậy đối với ta.” Trong lòng đau quá, liền giống như thời điểm nghe thấy Đại Tề vong quốc, điểm khác biệt chính là, lúc này làm cho y cảm thấy đau lòng chính là nam nhân khiến cho Đại Tề diệt vong này.

Hoàn Nhan Tự không để ý tới câu trả lời của y, vẫn từng chút từng chút hướng trên người Tổ Y vốc nước, thay y nhẹ nhàng xoa nắn, vừa ngoan cố nói tiếp: “Khi đó người thật lợi hại, đều biết mình không phải đối thủ ta, vậy mà vẫn cố chết giãy dụa, giống như một con dã thú dù đã trọng thương, cũng không khuất phục. Rõ ràng đều bị tra tấn thành một bộ dạng như thế, không phải sao? Tổ Tổ, nếu người biết được vận mệnh ngày sau của phân bất khuất ấy của người, người khi đó liệu có thuận theo một chút không?”

Tổ Y thở dài một hơi, không nói, Hoàn Nhan Tự xem ra cũng không muốn y nói gì, tiếp tục nói: “Bất quá trầm khi đó cũng rất lợi hại, một chút cũng không có lòng thương hương tiếc ngọc.” Hần vuốt ve mái tóc dài trong nước của Tổ Y, bỗng nhiên ôn nhu nở nụ cười: “Tổ Tổ, trầm lúc đó. Nhất định đã túm đầu người rồi.”

“Hoàn Nhan Tự. Ta van người. van người không cần như vậy.” ngữ điệu Tổ Y rốt cuộc nhìn không được ghen ngào, y vô lực đem cả thân mình tựa vào lồng ngực Hoàn Nhan Tự. Vì sao đến tận khi vòng tay này sắp không còn ôm lấy mình, y mới phát hiện nguyên lai nó chính là ấm áp như vậy.

Hoàn Nhan Tự yên lặng đem ái nhân ôm lấy càng chặt, trên mặt ướt đẫm, cũng không biết là nước hay là lệ, thật lâu sau, hần mới trầm giọng nói: “Tổ Tổ, người nói cho trầm biết, có phải có người hãm hại người

không, người nói với trẫm, trẫm sẽ vì người làm chủ, người là Tổ Tổ của trẫm, trẫm nhất định nhất định sẽ làm chủ cho người.” Lực đạo ôm của hắn càng lúc càng lớn, biểu hiện ra nội tâm hắn thật đang rất khẩn trương, đây là. . . . hy vọng cuối cùng của hắn.

Nội tâm Tổ Y trước nay chưa từng đấu tranh như vậy, đây là chuyện tình ngay cả chính y đều cảm thấy kinh ngạc. Tựa như lời của Hoàn Nhan Tự, y thật sự là một người mềm lòng, vô luận thời điểm nào, vận mệnh của đồng bào đều là lợi thế lớn nhất có thể dùng để áp chế y. Chỉ cần có lợi thế này trong tay, cho dù bảo y vạn kiếp bất phục, y cũng sẽ không một chút do dự. Chính là, tại trong lồng ngực của nam nhân thâm tình này, thế nhưng y lại bắt đầu do dự, ý niệm không muốn làm cho nam nhân này lại lần nữa vì mình thương tâm đã muốn áp chế ý nghĩ bảo vệ đồng bào trong y.

Sự im lặng của y không thể nghi ngờ đã khiến cho Hoàn Nhan Tự dâng lên một chút hy vọng, nâng cảm Tổ Y lên, khiến cho ánh mắt hai người tương đối, Hoàn Nhan Tự muốn bắt giữ hết thảy cảm xúc trong đôi mắt này. Thật lâu sau, Tổ Y bỗng nhiên nhắm mắt, từng lời một nói: “Không có, không một ai hãm hại. Hoàn Nhan Tự, người hắn là biết, quốc hận gia cừ, là hồng câu lớn nhất trong lòng ta, nó chỉ theo thời gian mà sinh sôi, vĩnh viễn sẽ không biến mất.” Tánh mạng mấy trăm đồng bào, y rốt cuộc vẫn là không thể không quan tâm a. Tổ Y trong lòng cười khổ: Hoàn Nhan Tự, cho dù là ta thiếu người, nếu có kiếp sau, ta sẽ dần dần trả lại cho người, mặc kệ chúng ta có phải đều là đồng tính hay không, có còn là cừ nhân bất cộng đái thiên hay không, ta. đều nhất định sẽ. dần trả lại cho người.

“Tổ Tổ, vì sao người phải nhắm mắt? Chẳng lẽ người nhìn ta không thể nói ra lời nói vô tình kia sao?” Hoàn Nhan Tự thất vọng buông Tổ Y ra, hắn nghe được thanh âm tan nát cõi lòng của chính mình.

“Hoàn Nhan Tự, ta muốn cầu người một việc cuối cùng, coi như. Coi như người lại sủng ta một lần.” Tổ Y mở mắt ra, thần tình cầu xin. Nhìn thấy ánh mắt thâm thúy của Hoàn Nhan Tự, không bao giờ ... sẽ biểu lộ cảm tình gì nữa, trong lòng y run lên, cuối cùng vẫn nói: “Ta cầu người đừng đem hận ý đối với ta phát tiết ở trên người dân chúng Đại Tề, người có thể. Người có thể đem ta ngàn đao vạn quát để trút giận, nhưng chỉ cầu người buông tha bọn họ, một mình ta mưu phản, cùng bọn họ không có quan hệ gì, bọn họ. Bọn họ là vô tội a.”

Hoàn Nhan Tự chậm rãi đứng dậy, ha hả, mộng nên tỉnh, đến cuối cùng, Tổ Tổ của hắn trong lòng vẫn chỉ nghĩ đến Đại Tề dân chúng của y. Tất cả thâm tình của mình lại đổi lấy phản bội vô tình của y. Hắn giống như mất hồn, từng bước một tiêu sái đi đến bậc đá bên trên, trong lòng hảo hận hảo hận, hận đến mức hắn cảm thấy dù cho dùng bất kì thủ đoạn gì để trừng phạt con người trước mặt này cũng không thể bình ổn ma quỷ trong lòng mình. Nguyên lai. Nguyên lai chuyển yêu thành hận chính là một việc đơn giản như vậy. Hắn suy sụp ngồi ở trên ghế, trong kính phản chiếu một bóng người đi đến phía sau, một thân tố y như tuyết, mái tóc đen thật dài, tán loạn phi ở trước ngực cùng sau lưng, đó là một loại khí chất mỹ lệ như yêu tinh mê hoặc lòng người.

“Nếu người thật sự không muốn trẫm đem hận ý phát tiết ở trên người bách tính của người, vậy hãy sống mà nhận lấy tất cả hận ý của trẫm đi.” Hắn đứng lên, thản nhiên đối cung nữ bên người nói: “Trời đã sáng, thay y mặc vào. tù phục phù hợp thân phận tội phạm của y, một chút ôn nhu cuối cùng này của trẫm, đã xong.” Nói xong, hắn không liếc mắt nhìn Tổ Y thêm một lần nào nữa, từng bước một, trẫm trẫm tiêu sái ra ngoài.

41. Chương 41

Chuyện Hoàng hậu đào tẩu này, từ miệng Úc Thương trong khoảnh khắc liền truyền khắp các đại thần ở phòng nghị trước khi lâm triều. Úc Thương có quyết định của riêng mình, thừa dịp Hoàn Nhan Tự không nghiêm mệnh hắn phải bảo thủ bí mật thì liền đem chuyện này truyền ra cho mọi người đều biết, như vậy thì cho dù Hoàn Nhan Tự có tâm làm việc thiên tư, các đại thần cũng sẽ không đáp ứng. Trong nhất thời, tại phòng nghị đều ồn ào nghị luận, các đại thần nhớ lại sủng ái Hoàng Thượng đối với vị hoàng hậu này,

không khỏi lại càng thêm phần hận không thôi, đều mắng to Tố Y vong ân phụ nghĩa, tuyệt không thể khinh tha, thậm chí có người còn thỉnh Hình bộ thượng thư chuẩn bị thỏa đáng mấy loại khí cụ dùng cho lăng trì.

Chợt nghe một tiếng gọi: “Vào triều.” Mọi người lúc này mới dựa theo cấp bậc, phẩm chất lớn nhỏ nối đuôi nhau đi vào triều, một đám người cùng nghiêng rằng nghiêng lợi, đến khi nhìn thấy Hoàn Nhan Tự hai mắt đỏ bừng đều không khỏi vì Hoàng Thượng mà trong lòng chua xót, hận ý đối với Tố Y liền càng thêm mãnh liệt.

Khi mọi việc đều đã tấu xong, Hoàn Nhan Tự thấy mọi người đều không tấu thêm gì mà hướng mắt nhìn mình, trong mắt mỗi người đều chất chứa lửa giận, hần thở dài một hơi, biết thần tử đã biết chuyện Tố Y, đành phải hỏi: “Hoàng hậu Tố Y, lòng hướng cố quốc, hôm qua trốn ra ngoài, thật may Úc ái khanh không ngại lao khổ, tìm kiếm khắp nơi, đêm tối bắt được. Hiện giờ nên xử lý như thế nào, Hình bộ thượng thư người nói xem.”

Hạ Kiên từ trong đám người đi ra, trầm thanh nói: “Hoàng hậu thân là quốc mẫu, theo lý nên phụ tá quân vương, thống lĩnh hậu cung, lo lắng cho người trong thiên hạ, nhưng y chẳng những không nhớ đến ân vua, còn một mình kết đảng, lợi dụng sủng ái của Hoàng Thượng đối với y mà trốn ra ngoài, ngay cả cầm thú còn không bằng, cự tội ngập trời như thế, theo lý nên lăng trì xử tử, chịu chi hình ngàn đao vạn quát, thỉnh Hoàng Thượng bảo trọng long thể, hạ chỉ tru sát tội nhân, nghĩ đến người trong thiên hạ.”

Hoàn Nhan Tự cười khổ, hần kỳ thật sớm biết Hạ Kiên sẽ đưa ra đáp án gì, nhưng trong lòng cứ muốn cự tuyệt đáp án này. Đáy lòng thở dài: Hoàn Nhan Tự a Hoàn Nhan Tự, đến bây giờ người vẫn luyện tiết y, nghĩ đến y phải chết liền hận không thể chính mình cũng đi theo y đến hoàng tuyền làm bạn, người. . . . Người làm sao còn là Kim Liêu Đại vương trước kia a. Hần có tâm cứu Tố Y một mạng, nhưng chính mình từ trước đến nay dùng luật pháp trị quốc, hiện giờ lại phá hư pháp quy uy nghiêm, ngày sau làm sao có thể không chế quần thần, thống lĩnh thiên hạ bách tính.

Lập tức có mấy đại thần nhìn ra Hoàng Thượng trong lòng không tha, vội vàng bước ra khỏi hàng quỳ rạp xuống đất, đều thỉnh cầu Hoàn Nhan Tự xử tử Tố Y, Hoàn Nhan Tự nhìn thấy cảm xúc của quần thần mãnh liệt, thấy lần này quả thật có lẽ nhất định muốn đoạt mạng Tố Y. Vài lần mở miệng, hai chữ “Ban chết” kia chung quy cũng không thể nói ra, lời chưa nói mà nước mắt thật muốn rơi khỏi vành mắt. Hần vội vàng thừa dịp cúi đầu ho khan mà lấy tay áo lau đi.

Chính lúc đang giằng co, liền thấy tiểu thái tử Hoàn Nhan Sóc từ ngoài điện tiến vào, thẳng tắp quỳ trên mặt đất nói: “Phụ hoàng, nhi thần biết mẫu hậu đại nghịch bất đạo, phạm phải tội thật sự không thể tha thứ, nhưng xin phụ hoàng niệm y dạy ta có công, miễn cho y tội chết, ban hình phạt khác, nhi thần cầu phụ hoàng khai ân.” Nói xong trên mặt đất dập đầu ba cái.

Các đại thần đều kinh hãi nhìn vị thái tử điện hạ xưa nay quái gở này, càng không rõ hần đối Tố Y cảm tình vì sao thâm hậu như thế. Hoàn Nhan Tự trong mắt bắn ra tia vui mừng, Sóc Nhi tuy còn nhỏ nhưng đã biết thay mình giải vây. Hần nhìn quanh chúng thần một lượt, chậm rãi mở miệng nói: “Sóc Nhi tuổi còn nhỏ, sớm chịu tang mẫu, lại chưa từng tìm được nơi các tần phi khác nữa điểm ôn nhu, chỉ có hoàng hậu đối hần giáo dục quan ái. Trẫm hôm nay xử tử hoàng hậu không phải là vấn đề lớn gì nhưng lại khó tránh khỏi lưu lại cho Thái Tử một bóng ma, huống chi y có chết cũng không thể tiêu tan đi mối hận trong lòng trẫm. Hiện giờ phạt y sáu mươi đình trượng, biếm thành hạ nô trong cung, ngày đêm chịu khuất nhục khổ sở, như thế vừa không trái pháp luật, cũng có thể tiết đi mối hận trong lòng trẫm, cũng không lưu lại cho Thái Tử bóng ma, chẳng phải được cả ba điều, các khanh gia nghĩ sao?”

Các đại thần hai mắt nhìn nhau, cùng biết Hoàn Nhan Tự Cho đến bây giờ vẫn là cố ý thiên vị, dù có phản đối thì Hoàng Thượng rõ ràng là tâm ý đã quyết. Lại thấy Hoàn Nhan Sóc sớm quỳ xuống, lớn tiếng nói: “Phụ hoàng thánh minh.” Không cách nào khác đành phải cho thái tử một cái nhân tình, đều phụ họa theo: “Hoàng Thượng thánh minh, như thế rất tốt.”

Úc Thương tức giận nghiêng rằng, nhưng cũng không thể làm gì, nhân châu xoay động, nảy ra ý hay, thừa dịp mọi người nghị luận, ai cũng không chú ý đến hần, lặng lẽ đối với cung vệ đi vào điện lĩnh chỉ hành hình nói: “Lát nữa đánh, cứ đánh vào hai chân y.” Hần là đại tướng quân, cung vệ kia như thế nào có thể đắc tội, huống chi Hoàn Nhan Tự lại không có quy định đánh chỗ nào, đánh thế nào nên vui vẻ lĩnh mệnh mà đi.

Phụ tử Hoàn Nhan Tự nhìn thấy Tố Y một thân tù phục trắng bị đưa vào đại điện, rồi hai người đi lên mở

gông xiềng, lấy một sợi dây thừng trói lấy y dẫn ra ngoài, tìm đều như bị đao cắt. Chính là hiện giờ cứu y một mạng đã là không dễ. Sáu mươi đình trượng là do Hoàn Nhan Tự tự chủ trương, nếu để cho Hình bộ thượng thư định ra, chỉ sợ một trăm trượng cũng không thể xong việc, cho dù y thân thể cường kiện, cũng có thể cả đời sau này trở thành tàn tật. Cho nên này cũng là biện pháp tốt nhất không còn cách nào khác.

Không nói đến hai người ở trong này tâm loạn như ma, chuyển sang các đại thần trên triều đình vẫn còn đang nghị luận, bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến âm thanh đình trượng ba ba đánh lên da thịt. Hoàn Nhan Tự trong lòng căng thẳng, hai tay nắm chặt lại, khoe miệng Úc Thương lại phiếm ra một tia cười gian khó phát hiện. Tiểu thái tử Hoàn Nhan Sóc khả năng định lực kém, cúi thấp đầu, nước mắt đã rơi xuống.

Ngoài cửa cung đình trượng vẫn đang “Ba ba” vang lên, Hoàn Nhan Tự cả người đau như là bị tước đi linh hồn, đau đớn nghĩ: Tổ Tổ, người vì sao không kêu lên, người kêu lên có lẽ còn có thể dễ chịu một chút, Tổ Tổ, người vì sao không hô đau? Người. Người hô lên a.

Đình trượng kia từng gây từng gây đánh lên người Tổ Y nhưng lại quất vào trong lòng Hoàn Nhan Tự. Hắn sắc mặt vẫn trầm tĩnh, chỉ có chút tái nhợt, chỉ có từ đôi môi run rẩy mới có thể tìm ra một chút manh mối. Chính khi đang đau lòng, chợt thấy Hoàn Nhan Sóc đứng lên, lớn tiếng nói: “Không đúng.” Nói chưa xong, người đã liền xông ra ngoài.

Hoàn Nhan Tự trong lòng căng thẳng, vội vàng bước xuống long tòa, chợt nghe thanh âm giận dữ của Hoàn Nhan Sóc ở ngoài điện vang lên: “Ai. Ai cho các người đánh như thế?” Hắn vừa sợ lại run, vội vàng đi ra ngoài, các đại thần cũng đi theo. Chỉ thấy Hoàn Nhan Sóc đứng ở bên cạnh chiếc ghế Tổ Y đang nằm, đang lớn tiếng quát vắn hai thị vệ hành hình. Tổ Y một thân tù phục trắng nằm dài trên ghế đã ướt đầm mồ hôi, nơi hai chân một mảnh huyết nhục mơ hồ. Hoàn Nhan Tự cảm thấy trước mắt tối sầm, vội vàng miễn cưỡng đứng lại, rồi lại bổ nhào đến trước mặt Tổ Y liền thấy môi y loang lổ vết máu, người cũng đã ngất đi.

“Tổ. Tổ Tổ.” Hắn chạm vào gương mặt đã phủ một tầng mồ hôi lạnh kia, đau lòng thì trào, chợt nghe Hoàn Nhan Sóc khóc ròng nói: “Phụ hoàng. Phụ hoàng đừng đánh nữa, một chân của mẫu hậu. Đã muốn. Đã muốn. Bị bọn họ. Bị bọn họ đánh gãy.”

Một câu này như sét giữa trời quang, Hoàn Nhan Tự đột nhiên ngẩng đầu lên, thất thanh nói: “Người. Người nói cái gì?”

Hoàn Nhan Sóc lau đi nước mắt, một tay chỉ hai thị vệ kia, oán hận nói: “Đều là bọn họ giở trò, ta ở trong điện nghe nửa ngày mới phát hiện có điều không đúng, đi ra liền thấy, nguyên lai chính là hai tên hỗn đản này, bọn họ chỉ đánh vào chân mẫu hậu, cho nên thanh âm trượng đánh vào da thịt mới không phải trầm thấp mà là ‘ba ba’ rung động, ta vừa rồi nhìn thoáng một chút, mới phát hiện một chân của mẫu hậu. Đã muốn bị. Đã muốn bị.”

Hoàn Nhan Tự kinh ngạc đứng sững tại chỗ, nhìn cái chân vô cùng thô thảm của Tổ Y, chỉ cảm thấy trong lòng cảm giác thật kỳ quái, cùng lúc như là bị lưỡi dao sắc bén hung hăng từng nhát từng nhát một xẻo qua, về phương diện khác, từ trong chỗ sâu trong tim trào ra một cỗ khoái ý thống khoái đầm đìa. Trong đầu có một thanh âm không ngừng lặp lại: chân gãy, chân gãy, gãy rồi y sẽ không thể đào tẩu, không bao giờ ... có thể chạy thoát nữa.

“Phụ hoàng.” Hoàn Nhan Sóc khẩn trương nhìn phụ thân của mình, nghĩ rằng hắn đang thương tâm quá độ, thì thấy phụ thân liếc mình một cái, rồi mới ngẩng đầu nhìn các đại thần, thật lâu sau mới cắn răng hỏi: “Còn bao nhiêu trượng?”

Một cái cung vệ tiến lên trả lời: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, còn hai mươi trượng.”

Hoàn Nhan Tự nắm tay thành quyền, ngoan tâm nói: “Tiếp tục hành hình, nhưng không được đánh lên chân.” Nói xong cũng không thèm liếc mắt Tổ Y đang hôn mê một cái, bước nhanh đi trở về đại điện.

Hoàn Nhan Sóc không dám tin nhìn theo thân ảnh phụ hoàng cùng đại thần biến mất, bên tai lại vang lên thanh âm đình trượng hạ xuống, hắn cái mũi đau xót, bỗng nhiên xoay lại nằm ở trên lưng Tổ Y, lớn tiếng nói: “Hai mươi trượng nay ta nhận thay y, các người liền đánh ta đi.”

Hai cung vệ hai mặt nhìn nhau, đều không dám xuống tay, Hoàn Nhan Sóc bày ra vẻ mặt không nói lý ngày

thường, đôi mấy thái giám cung nữ muốn đến kéo hần ra nói: “Các người ai dám đụng đến ta, ta sẽ khiến các người ăn không hết khổ đây.” Những người này sợ tới mức nhất thời không dám động thủ, chính khi đang giằng co, chợt nghe một tiếng chậm rãi thở dài nói: “Thái tử điện hạ, ngài đứng lên đi, đừng làm cho Hoàng Thượng khó xử nữa.” Hần ngẩng đầu liền thấy, nguyên lai Tử Nùng Tử Diễm hai người đang đứng ở phía sau, lời vừa rồi là Tử Diễm nói.

Hoàn Nhan Sóc đề phòng nhìn hai nàng, cũng không chịu rời đi, Tử Diễm nói: “Ngài cho rằng Hoàng Thượng thật sự nhẫn tâm, không niệm nửa điểm tình xưa sao? Kỳ thật sai lầm rồi, Tổ Y tội ác tày trời, Hoàng Thượng tha mạng cho y, đã là làm việc thiện tư, các đại thần bất quá là bởi vì ngại mặt mũi ngài ấy, mới không có người nghịch ý phản đối. Hiện giờ nếu thấy Hoàng Thượng ngay cả trượng trách chi hình cũng làm việc thiện tư, chẳng phải thuyết minh ngài ấy đối Tổ Y vẫn còn cảm tình thâm thiết, nửa điểm quyết tâm trừng phạt cũng không có. Các đại thần có thể nào cho phép một tặc tử đào thoát mưu phản tiếp tục mê hoặc thánh thông, nhất định liên hợp lại muốn Hoàng Thượng theo phép mà giết y, đến lúc đó, cho dù Hoàng Thượng có tâm muốn bảo toàn tánh mạng y, chỉ sợ cũng không thể bảo toàn. Thái tử điện hạ nếu thật muốn cứu y, xin mời rời đi trước, để cung vệ đem hai mươi trượng này đánh xong đi.”

Hoàn Nhan Sóc chậm rãi buông lỏng tay ra, Tử Nùng bước lên phía trước đem hần ôm vào trong ngực, nức nở nói: “Nô tỳ đưa điện hạ hồi cung.” Nói xong mang theo hần cẩn thận bước đi. Nơi này cung vệ chấp khởi đỉnh trượng, hành hình xong, tiến vào điện hướng Hoàn Nhan Tự báo cáo. Hoàn Nhan Tự liền thần nhiên hỏi: “Tử Diễm, phòng hạ nhân của hoàng hậu chuẩn bị tốt rồi?” Nghe Tử Diễm nói đã chuẩn bị thỏa đáng. Hần thở dài: “Phân phó người đem y đi, tìm ngự y đến xem, dùng chút dược, đợi cho. Đợi cho thương thể khỏi hần thì để y làm việc đi.” Nói xong nhìn các đại thần một lần, nói: “Còn gì muốn tấu không?”

Hạ Kiên lần thứ hai bước ra khỏi hàng, khom người nói: “Khởi bẩm vạn tuế, Tổ Y không niệm thánh ân, sớ phạm chi tội, thật sự là tội ác tày trời, may mắn được Hoàng Thượng thiên ân, pháp ngoại thi nhân, hiện giờ biếm thành hạ nô, thần nghĩ, Hoàng Thượng nên chiếu cáo thiên hạ, huỷ bỏ thân phận hoàng hậu của y, mong Hoàng Thượng ân chuẩn.” Hần lời này vừa nói ra, các đại thần còn lại đều phụ họa theo.

Hoàn Nhan Tự suy tư thật lâu, sau cuối cùng ảm đạm gật đầu nói: “Hạ ái khanh nói đúng, trẫm sẽ ngay hôm nay hạ chỉ tuyên bố chuyện này, bãi triều đi.” Nói xong chậm rãi đi xuống long tòa, thẳng tiến hồi cung.

Tử Diễm đi theo sau hần, nhìn bóng dáng suy sút của hần, làm sao còn là Kim Liêu Đại vương hăng hái trước kia. Trong trí nhớ nàng, mặc dù là khi lão Đại vương qua đời, chủ tử cũng không khổ sở như vậy. Nàng kỳ thật đối Hoàn Nhan Tự trung tâm như một, thấy bộ dáng này của hần, trong lòng cũng không biết có tư vị gì. Trong lòng thầm nói: Hoàng Thượng a, Tử Diễm không phải là người tuyệt tình, mảnh giấy kia, bên trong kỳ thật chất chứa chứng cứ trọng yếu giải tội oan của Tổ tướng quân, nếu tình ngài đối y ít đi một chút, không vì quan tâm mà loạn trí, với thông minh cơ trí của ngài, sao lại không thể phát giác, nhưng hiện giờ ngài đối y mê luyến đến nước này, vừa nghe y mưu phản thì ngay cả thần hồn đều vứt bỏ, Tử Diễm cũng không thể không theo Úc tướng quân diệt trừ y. Nô tỳ có lỗi với Tổ tướng quân, nhưng không thẹn với Hoàng Thượng, không thẹn với giang sơn xã tắc Kim Liêu.

Chủ tớ hai người yên lặng hồi cung, chỉ thấy Hoàn Nhan Sóc ở chỗ này thương tâm, thái hậu cùng Tử Nùng ở bên mềm giọng trấn an. Hoàn Nhan Tự nhìn thấy thái hậu, vội vàng buộc mình ra vẻ tươi cười: “Ngày hè nóng bức như vậy, mẫu hậu sao lại đến đây? Có chuyện thì cứ gọi nhi tử đến mới phải.”

Thái hậu thở dài nói: “Ai gia nghe nói hoàng hậu xảy ra chuyện. Ai, y chung quy là Đại Tề tướng quân, sao có thể cùng chúng ta một lòng đây? Phế thì liền phế đi. Chính là Sóc Nhi vẫn thương tâm đến bây giờ, ai gia mới đến xem. Nay cũng kỳ quái, đứa nhỏ này từ trước đến nay quái gở cao ngạo, Tổ Y kia có khả năng mê hoặc sao? Sao lại khiến cho phụ tử các người mê muội đến thế này?”

Hoàn Nhan Tự không nói, lại nghe Hoàn Nhan Sóc khóc thút thít nói: “Hoàng a nãi, người không biết, Sóc Nhi từ nhỏ đã không có mẫu thân. Phụ hoàng đem tôn nhi giao cho tần phi giáo dưỡng. Chính là các nàng không phải muốn mượn tôn nhi hướng phụ hoàng có được yêu sủng thì cũng là muốn dựa vào tôn nhi đi lên hậu tòa. Các nàng có chuyện cầu ta, từ trước đến nay đều mặc ta làm xằng làm bậy, cho dù tôn nhi trêu cợt các nàng, các nàng cũng e ngại phụ hoàng, hoặc sợ tôn nhi tương lai làm Hoàng Thượng sẽ trả thù các nàng, cho nên không có một người nói cho tôn nhi làm như vậy không đúng, làm như vậy không nên.

Nhưng các nàng càng không nửa điểm dám nghịch ý tôn nhi như vậy, tôn nhi càng biết các nàng không có một người là thật tâm vì muốn tốt cho tôn nhi. Chỉ có mẫu hậu, y là thiệt tình muốn tốt cho tôn nhi, y nói cho tôn nhi biết chuyện nào nên làm, chuyện nào không nên làm, y dạy tôn nhi đạo lý làm người làm vua. Nếu mẫu thân tôn nhi còn sống, cũng nhất định là dạy tôn nhi như vậy. Chính là. Chính là y hiện tại. Thế nhưng đào thoát mưu phản. Hoàng a nãi, y vì cái gì phải làm như vậy? Nếu y sớm biết có hôm nay, y không nên đối tốt với tôn nhi như vậy. Hoàng a nãi.”

Hoàn Nhan Sóc ở trong này vừa khóc vừa nói, người nghe thấy đều rơi lệ. Liên ngay cả Tử Diễm cũng trong lòng xót thương. Hoàn Nhan Tự dùng sức ngẩng đầu, không để nước mắt rơi xuống, lặp lại: “Không sai, Tổ Tổ y nếu đã sớm chuẩn bị ngày này, vì sao còn mang đến cho phụ tử chúng ta chút thời gian ảm áp như vậy, Tổ Tổ, người. Người thật sự làm cho trẫm thương tâm.”

Thình lình thái hậu dùng sức quát một tiếng nói: “Hoàng nhi, người như vậy làm sao còn là hoàng đế Kim Liêu chúng ta? Khi phụ vương chết, ai gia còn chưa thấy người thương tâm muốn chết như vậy, lúc này mất đi một hoàng hậu có tâm mưu phản thì có gì phải tiếc nuối? Còn ở nơi này hối hận. Sóc Nhi còn nhỏ, khó tránh khỏi không thể khống chế cảm tình, người đã không dạy hấn chớ vì hạng người này lo lắng, chính mình lại ở đó bị thương, người còn xứng là phụ vương của hài tử người sao? Tâm nhuyển như một nữ nhân, gia quốc thiên hạ, đều bị người phóng tới nơi nào rồi? Có phải hay không đã ở phía sau đầu?”

Một phen nói cho hết khiến Hàn Nhan Tự mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vội vàng khoanh tay đứng thẳng, thành khẩn nói: “Mẫu hậu giáo huấn chính phải, tựa như cảnh tỉnh, hoàng nhi ghi nhớ lời mẫu hậu dạy bảo, lấy gia quốc thiên hạ làm trọng, quyết không tự vậy hãm trong cảm tình không thể thoát ra, không thể khống chế.” Nói xong nhìn về phía Hoàn Nhan Sóc nói: “Người cũng đã nghe lời Hoàng nãi nãi nói, còn không mau đi học tập công khóa.”

Hoàn Nhan Sóc ủy khuất rời đi vòng tay của thái hậu, đáp ứng rồi đi, mới vừa đi tới cửa, chợt nghe thái hậu lại nói: “Từ nay về sau, phụ tử các người càng phải chăm lo việc nước, nếu từ nay về sau không gượng dậy được, chẳng phải sẽ khiến cho Tổ Y kia thỏa mãn sao? Càng làm cho Tề nhân khinh thường chúng ta.” Nói xong lại đối Hoàn Nhan Tự nói: “Người lưu lại tính mạng của y cũng tốt, để cho y nhìn xem, hoàng đế tuy rằng là Kim Liêu nhân, nhưng cũng có thể trị vì thiên hạ Đại Tề. Hoàng nhi a, người trăm ngàn lần đừng cho phản tặc này xem thường.”

Hoàn Nhan Tự khoanh tay nói: “Con ghi nhớ mẫu hậu dạy bảo.” Thái hậu lúc này mới đứng dậy nói: “Tốt lắm, người đột nhiên gặp phải đại biến, một đêm chưa ngủ, xem ra cũng mệt mỏi rồi, ai gia trở về cung, người tự nghỉ ngơi đi.” Nói xong cùng thái giám cung nữ vây quanh rời đi.

Nơi này Hoàn Nhan Tự làm sao ngủ được, gương mặt Tổ Y cùng lời nói của thái hậu cứ xuất hiện trước mặt và vang vọng bên tai hấn, làm hấn vừa đau vừa xấu hổ. Trằn trọc suốt một đêm.

42. Chương 42

Vài ngày qua đi, vết thương trên người Tổ Y cuối cùng cũng lành lại, chỉ là một chân lại chung quy không thể cử trị được, rốt cuộc trở thành tàn phế. Một ngày nọ, đại nội tổng quản Quế Lâm thấy y đã khỏe lại, thế là tiến đến lĩnh y đến tẩy y phòng phục dịch, ai ngờ oan gia ngõ hẹp, khi đi tới hồ sen lại chạm mặt phụ tử Hoàn Nhan Tự bởi hậu thưởng sắc thu, vây quanh bởi một nhóm người từ một khoảng xa hướng bên này mà đến. Quế Lâm vội vàng lùi kéo y, hai người thối lui sang một bên, buông tay đứng thẳng

Hoàn Nhan Tự đang cùng thái hậu vừa chỉ điểm những đóa sen tàn trên đường vừa nói cười, thình lình đối diện với Tổ Y, hai người đều sửng sốt, chợt một cổ đau xót dưới đáy lòng trào dâng, liền như vậy si ngốc nhìn nhau, trong nhất thời, tất cả những người hầu đều cúi đầu, ngay cả thỏ cũng không dám hít một ngụm lớn, tại một cái sân lớn như vậy, lúc này thật là châm rơi cũng có thể nghe thấy, thái hậu ánh mắt lạnh lùng nhìn bọn họ, cũng không nói lời nào.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Hoàn Nhan Tự mới bức bách chính mình phục hồi tinh thần lại, khụ một tiếng, quay đầu hướng thái hậu nói: “Mẫu hậu, đi xem sen tàn cũng không có ý tứ gì, không bằng đi thuyền dạo hồ còn có điểm thú vị.” Nói xong cũng không thèm liếc mắt Tổ Y một cái, phân phó Tử Nông đi truyền người chuẩn bị thuyền. Hắn trên mặt mang ý cười, đi lại thong dong, như thể Tổ Y nửa điểm cũng không ảnh hưởng đến hắn, chính là có ai biết tư vị chua sót khôn kể kia trong lòng hắn.

Tổ Y tĩnh nhàn nhìn Hoàn Nhan Tự cố gắng cười vui bước ngang qua người mình, ngực tựa như có một khối cự thạch đè ép, hoặc như là có một khối bông chèn chặt, liền đem cả thân mình y lấp đầy một tia khe hở cũng không thấu, y liệu mạng khổng chế mình, nếu không y sợ chính mình sẽ liệu linh bổ nhào vào trong lồng ngực nam nhân này, nói cho hắn biết mình thật chịu nhiều oan khuất.

Y chờ dẫn đứng ở nơi đó, Quê Lâm lại sớm không kiên nhẫn, lôi kéo tay áo y, âm dương quái khí nói: “Sao vậy? Còn nhìn cái gì? Không phải kiên trì bất khuất sao? Không phải khinh thường làm hoàng hậu Kim Liêu chúng ta sao? Sao giờ lại bày ra bộ dáng thâm tình chân thành nhìn Hoàng Thượng? Trông cậy Hoàng Thượng lại lần nữa say mê người, trở lại như trước sao? Hừm, người cũng quá xem thường Hoàng Thượng chúng ta, thiên hạ tuấn nam mỹ nữ còn nhiều mà, một Tổ Y như người thì có là gì?” Nói xong tức giận túm lấy y kéo đi.

Tổ Y một chân bị tật, đi đường vốn đã không tiện, bị hắn túm một cái này, nhất thời lảo đảo vài bước. Y lúc này mới phục hồi tinh thần lại, cười khổ một tiếng, thầm nghĩ: đúng vậy, ta còn nhìn cái gì chứ? Người kia. Đã không còn thuộc về ta. Từ lúc ta lựa chọn cứu những văn nhân kia, hắn đã không còn thuộc về ta rồi. Tổ Y a Tổ Y, là người chính mình quyết định hy sinh hắn, lúc này mà còn lưu luyến bất quá chỉ tự rước lấy châm chọc, khiển trách mà thôi.

Hai người bọn họ càng lúc càng đi xa nơi này, lại không biết Hoàn Nhan Sóc ở trong đám người vẫn quay đầu lại nhìn, hắn ngại thái hậu ở gần kề, lại sợ khiến cho phụ hoàng thương tâm khổ sở, cho nên ở trước mặt Tổ Y, cũng cố nén mà bày ra một bộ dáng vô động vu trung, sau đến khi hai nhóm người tách đi hai hướng, liền thừa dịp mọi người không chú ý liền tiếp quay đầu, cho đến nhìn thấy hai người kia cũng bắt đầu rời đi, hắn rốt cuộc nhìn không được, “A” một tiếng kêu sợ hãi, rồi lại vội vàng lấy tay che miệng lại, nơi đôi mắt mở to lấp lánh lệ, lại quật cường không chịu rơi xuống.

Thái hậu cùng Hoàn Nhan Tự sớm nghe thấy, liền quay đầu nhìn sang, Hoàn Nhan Sóc rưng rưng nhìn phụ hoàng, sau một lúc lâu không chịu lên tiếng, thật lâu sau lấy tay chỉ chỉ thân ảnh sắp biến mất của Tổ Y.

Hoàn Nhan Tự võ công cao cường, thị lực tự nhiên cũng là siêu quần, nhìn về phía sau, không phát giác có điều gì dị thường, rồi lại liền nhìn ra tư thế Tổ Y đi đường nhất cước thiện nhất cước thâm, suy tư một chốc liền sáng tỏ, nhất thời chỉ cảm thấy đau lòng nan cầm, trước mắt tối sầm, thân mình lảo đảo, Tử Diễm vội vàng tiến lên đỡ lấy. Cũng không biết vì sao, nàng vốn là hạ quyết tâm phải trừ Tổ Y, huống chi người này cùng nàng có sát huynh chi cừu, cho nên tâm tư giết y chưa bao giờ dao động, càng không có nửa phần đồng tình, nhưng lúc này thấy chủ tử đau thương như vậy, còn có thân ảnh cô đơn lưng đeo vô tận ủy khuất của Tổ Y, trong lòng lại dâng lên một cổ đau đớn thoáng qua trước nay chưa từng có.

Hoàn Nhan Tự trấn định tâm thần, chậm rãi thẳng lưng, nhìn về phía Tử Diễm hòa nhã nói: “Trẫm không có việc gì, chúng ta đi thôi, Tử Nông đã chuẩn bị thuyền.” Hắn vừa nói, mọi người vội vàng vây quanh bọn họ tiếp tục hướng “Thường Ba Đình” mà đi.

Người bạn chơi cùng kiêm hộ vệ của Hoàn Nhan Sóc, Tiểu Ngôn, thấy thái hậu đã cùng Hoàn Nhan Tự đi về phía trước rồi, tiểu chủ nhân này còn ngăn người để ý nhìn Tổ Y, vội vàng lôi kéo hắn, thấp giọng nói: “Thái tử, đi thôi.”

Hoàn Nhan Sóc theo tiểu hộ vệ này đi được vài bước, bỗng nhiên dừng lại, xoay người chạy đi, Tiểu Ngôn lo lắng, liền gọi lớn, thái hậu cùng Hoàn Nhan Tự đều quay đầu. Thái hậu trước liền thở dài, lẩm bầm: “Ai, đứa nhỏ này.” Nói xong nhìn nhi tử, xem hắn định thế nào. Đã thấy Hoàn Nhan Tự thất thần trong chốc lát, lại xoay người tiếp tục vừa đi về phía trước, vừa nói: “Cứ để hắn đi.”

Hoàn Nhan Sóc cũng không quay đầu lại, vẫn chạy đến bên người Tổ Y mới chịu dừng, thở hồng hộc. Tổ Y kinh ngạc quay đầu lại, vừa thấy hắn, không khỏi sững người. Quê Lâm cũng quay đầu, vội như bị giẫm phải chân, nói: “Ồi tiểu tổ tông, sao không có người theo mà lại chạy đến đây? Đây là khâm phạm, ngài là vạn kim thân thể sao lại có thể tiếp cận chứ?” Nói xong vội ôm lấy hắn.

Hoàn Nhan Sóc vung tay, hung tợn trừng mắt hắt một cái, đáng sợ tới mức Quế Lâm không dám lên tiếng, hắt đi lên phía trước, ngẩng đầu cùng Tố Y nhìn nhau một lát, bỗng nhiên ngồi xổm xuống, vén lên ống quần của y, nức nở nói: “Sao lại. Sao lại như vậy? Không... không thể trị hết sao?”

Tố Y thấy biểu lộ chân tình của hắn, trong lòng không khỏi một trận kích động, khom người kéo hắn đứng lên, gượng cười nói: “Này có cái gì? Có gì đáng mà khóc, người chẳng lẽ đã quên thân phận của mình rồi sao? Nước mắt sao có thể dễ dàng rơi xuống như vậy?” Một câu nói liền khiến cho tâm tình Hoàn Nhan Sóc xúc động, hắn “Hô” một tiếng đứng lên, thẳng tắp nhìn Tố Y, trong mắt bắn ra thần sắc phức tạp, cũng không biết là yêu, là hận, là đau hay là kính, có lẽ tất cả những cảm tình đó đều tồn tại.

Tố Y bị hắn dọa sợ, đang muốn khuyên hắn trở về, đã thấy hắn quật cường nhìn mình, bỗng nhiên lớn tiếng nói: “Vì sao? Vì sao muốn rời khỏi ta cùng phụ hoàng, nếu người đã sớm có chủ ý này, vì sao lại tận tâm dạy dỗ ta như vậy? Nói cái gì mà ta phải tự trọng thân phận, nước mắt không thể dễ dàng rơi xuống, ta. Ta hôm nay biến thành bộ dáng gì, còn không phải có liên quan đến người sao? Người. người từ ngày đó chạy trốn không phải đã không cần ta nữa rồi? Sớm biết như vậy, lúc trước vì sao lại tốt với ta? Ta trở nên yếu đuối, hoang đường, không phải càng tiện cho người khôi phục Đại Tề sao? Người. Người. Ta hận người.” Một hơi nói xong, tiểu thái tử này đã rơi lệ đầy mặt, bỗng nhiên quay người lại, lớn tiếng nói: “Ta. Ta không bao giờ bị người mê hoặc nữa, ta không bao giờ ... nghe lời người nữa.” Vừa nói vừa chạy theo hướng ngược lại.

Tố Y trong lòng một trận quặn đau, Hoàn Nhan Sóc này y lúc đầu là vừa tức vừa hận, ai ngờ sau khi ở chung, hài tử này thông minh lanh lợi lại thật làm y yêu thích. Chính là y như thế nào cũng không dự đoán được, tiểu thái tử từ trước đến nay cao ngạo này thế nhưng cũng sẽ đối mình sinh ra cảm tình, chính mình rõ ràng bức hắn học tập công khóa, hài tử bình thường làm sao hội thông cảm phiên khổ tâm này của y, vậy mà thái tử cao cao tại thượng này lại có thể hiểu được, trong nhất thời, nhớ tới thời gian hai người ở chung, trong đầu quanh quẩn câu nói kia của Hoàn Nhan Sóc “Sớm biết như vậy, lúc trước vì sao lại tốt với ta”, bất giác hồn đoạn thần thương, đau lòng suy sụp.

Quế Lâm lôi kéo y, đang định đi, bỗng nhiên thanh âm từ xa của Hoàn Nhan theo gió cuốn đến: “Quế Lâm, người nếu dám ngược đãi y, xem ta làm sao vậy thu thập người.” Hắn bị dọa mà run người, thì thào lẩm bẩm: “Thật là kỳ quái, rõ ràng chỉ là một tên phản tặc thôi, sao lại được thái tử che chở.” Vừa nói vừa khó hiểu đưa Tố Y đi.

Vài ngày lại cứ thế trôi qua, một ngày kia, Tố Y tẩy xong một đồng y phục lớn, đã là vào lúc hoàng hôn, sớm một đến xương sống thắt lưng đều đau, y thuở nhỏ sinh trưởng ở nhà quan, sau khi nhọc quán cũng đã vào triều làm quan, sau lại được báii tướng phong hậu, tuy nói những năm tháng ở biên cương chịu khổ sở, nhưng bất quá là rét cắt da cắt thịt, đầm máu sa trường mà thôi, chưa từng chịu qua khổ sở khuất nhục như vậy. Huống chi trong cung nhiều người hận y phản bội Hoàng Thượng, thường mượn cơ hội trả thù muốn khiến y nhục nhã, cũng may lòng dạ y bao dung, nhịn được.

Mất thấy hoàng hôn đã buông xuống, kiện y phục cuối cùng cũng đã phơi khô, người ở tẩy y phòng đã đều đi ăn cơm chiều, y yên lặng ngồi xuống nhìn, chờ đám người trở về đối phiên với mình. Hồi lâu sau mới có hai nha đầu trở về, khinh thường cười: “Được rồi, người đi đi.” Tố Y biết rõ những người này cố ý kéo dài thời gian, y cũng không chấp, khắp khiêng chậm rãi đi ra ngoài, phía sau vẫn truyền đến tiếng cười nhạo của hai nha đầu kia.

Thật vất vả đi trở về phòng, người phân cơm sớm đi rồi, trên bàn có bánh ngô còn hơn phân nửa bánh ngô cùng một chén tàn canh. Tố Y yên lặng ăn. Kỳ thật y tuy là hạ nô, cũng có thể cùng những hạ nô khác cùng nhau dùng cơm, đồ ăn cũng không phải không ra hình thù như thế này, nhưng chính là trong cung hiện giờ mỗi người đều hận y, thấy Hoàn Nhan Tự không để ý tới liền nhân cơ hội ức hiếp, Hoàn Nhan Tự lại nào biết chuyện này.

Ăn xong cơm, ánh trăng đã hiện ra, Tố Y chỉ cảm thấy cả thân người tựa hồ đã không phải thuộc về mình, gian nan lê chân đến giường, đang muốn ngủ, chợt nghe ngoài cửa sổ một trận tiếng bước chân quen thuộc, y thở dài một tiếng, thầm nghĩ tội gì lại đến, vội vàng nằm xuống, làm ra một bộ dáng như đang ngủ.

Tai nghe được tiếng bước chân đang đến gần, y cũng không mở mắt, cảm giác được có người ngồi xuống bên cạnh, chậm rãi xoa lên khuôn mặt của y, một thanh âm quen thuộc nhẹ nhàng cất lên khiến y suýt nữa

rơi lệ: “Ai, gầy rất nhiều.”

Tổ Y từ trước đến nay cho rằng mình tuy không phải tâm vững như thiết, nhưng cũng không phải hạng người đa sầu đa cảm, ai ngờ lúc này chỉ nghe một câu này mà như không thể khống chế được nước mắt, y vội vàng nhắm chặt lấy mắt nuốt lấy lệ lại, bởi vì hành động rất nhỏ này, vuột ve quen thuộc kia liền ngừng lại, Hoàn Nhan Tự hít một hơi nói: “Tổ Tổ, nguyên lai người cũng không có ngủ.”

Tổ Y biết rõ cuộc giả bộ ngủ không được nữa, bình tĩnh ngồi dậy, mặt lạnh nói: “Hoàng Thượng đến nơi đây làm gì? Hay là đối Tổ Y còn lưu luyến? Đây thật sự là buồn cười, ta với người có mối thù bất cộng đái thiên, như thế nào cam tâm làm hoàng hậu của người. Người nhưng lại đến tận hôm nay vẫn vì ta đào thoát mà âm thầm thương, kết quả như vậy, kỳ thật người đã nên sớm biết. Người không cho ta chết, ta bỏ chạy, không cho ta trốn, ta cũng sẽ không làm người gối của người. Hoàn Nhan Tự, ta hiện tại tuy rằng chịu tra tấn, nhưng ta là lấy thân phận tướng quân Đại Tề, đây là minh chứng tốt nhất cho ý chí dù chết không hàng của ta, ta thật vui vẻ. Người cần gì phải khẳng khẳng một mực chứ? Hừ, nhìn bộ dáng hiện tại của người, thế nhưng cũng vì ta béo hay gầy mà quan tâm? Người thật có phải là Hoàn Nhan Tự cơ trí khôn khéo lãnh khốc vô tình ta từng nghe nói đến? Sao lại so với một nữ nhân còn muốn đàn bà hơn.”

Y càng nói, Hoàn Nhan Tự lại càng đau, nhìn y nói: “Tổ Tổ, đúng vậy, người chết, người trốn, đều là bổn phận của một ngu trung chi thần, từ đầu đến cuối người đều không sai, sai chính là trẫm, là trẫm.” Hắn vừa nói vừa đứng lên, càng lúc càng cảm thấy được chính mình tối nay đến đây thật sự là tự rước lấy nhục, đang muốn thương tâm rời đi, lại nghe Tổ Y lên tiếng: “Chậm đã, Hoàn Nhan Tự, người đã đáp ứng ta, chỉ cần ta sống, liền sẽ không bởi vì ta mà giận chó đánh mèo với bách tính Đại Tề, người. Người sẽ không nói mà không giữ lời chứ.” Y vừa nói lời này xong, thân hình Hoàn Nhan Tự liền chấn động, chậm rãi xoay người lại, trong mắt là đau xót và hận ý vô tận.

Tổ Y hoảng sợ, chợt thấy Hoàn Nhan Tự nhào tới, giữ lấy y, trong mắt đầy tơ máu, oán hận gần từng chữ: “Trong mắt người chỉ có bách tính của người, bất luận lúc nào, người chỉ nghĩ đến bọn họ, còn trẫm? Người có lo nghĩ cho cảm thụ của trẫm không? Dù cho chỉ là một chút, dù chỉ là một khoảng khắc, người có nghĩ đến trẫm đau lòng đến thế nào, bách tính của người sống tốt, còn trẫm đau đến muốn chết người có biết không? Có đôi khi trẫm thật hy vọng có thể lập tức chết đi, bị nói là vô năng cũng tốt, yếu đuối cũng được, cứ như vậy mà chết đi, cũng tốt hơn là đau lòng như bây giờ. Chính là trẫm không thể chết được, bách tính, Sóc Nhi, mẫu hậu, còn có. Còn có người. Vô luận là vì ai, trẫm cũng không thể chết. Người yên tâm, trẫm sẽ không đối bách tính của người mà động thủ, bởi vì trẫm muốn người sống, bị thảm, nhục nhã, đau lòng mà sống, trẫm đau một, sẽ bắt người đau gấp mười lần. Tổ Y, người nếu hận trẫm, trẫm cũng khiến người hận.”

Tổ Y yên lặng nhìn hắn, hai vai bị Hoàn Nhan Tự dùng sức nắm lấy, tựa như hận ý của hắn đều thông qua hai bàn tay này truyền vào thân thể của mình, y cảm thấy xương bả vai như bị nghiền nát, nhưng so với đau đớn trong lòng y, chút đau này thật nhỏ bé không đáng kể.

Hai người liền như vậy đối mặt, lẫn nhau đều thật cẩn thận không để cho tình ý toát ra, thật lâu sau, Hoàn Nhan Tự bỗng nhiên buông y ra, nghiêng ngả lão đảo thối lui, tận khi đến cửa, mới cười khổ hai tiếng, lầm bầm: “Đúng vậy, hận. Giữa chúng ta chỉ có thể là hận.” Nói xong quay người lại, kiên quyết rời đi.

Đến tận khi xác định hắn đã đi xa, Tổ Y mới suy sụp ngã người trên giường, y rất muốn hung hăng, tận tình khóc rống một hồi, đem tất cả ủy khuất đau xót trong tim khóc hết ra, chính là nức nở vài tiếng, mới phát hiện mình ngay cả một giọt lệ cũng không khóc ra được, cười thầm một tiếng, tội lỗi của y có phải hay không đã đến mức trời cao cũng không chịu khoan thứ, cứ thế ngay cả tự do duy nhất kia của cũng đã mất đi.

“Hoàn Nhan Tự, thực xin lỗi.” Sau bao nhiêu đau lòng vô tận, vẫn chỉ có thể nói câu này thôi, Tổ Y nhắm mắt lại, để bản thân dần dần chìm sâu vào giấc mộng hắc ám.

43. Chương 43

“Thái tử a, chúng ta vẫn nên trở về đi, thời tiết lạnh như thế, người lại không chịu phủ thêm ngoại y, vạn nhất bị cảm, thần thật không gánh nổi.” Đứng bên ngọn sơn giả thạch cạnh hồ, Tiểu Ngôn vẻ mặt nghiêm túc khuyên nhủ chủ tử, thật ra đáng một tiểu đại nhân.

Hoàn Nhan Sóc quát cường hừ một tiếng: “Tiểu Ngôn, người càng ngày càng thật chán ghét, nhiều lời như lão thái bà, cẩn thận nếu chọc ta mất hứng, ta liền nói phụ hoàng cắt chức người, ta còn thêm mắm thêm muối cáo trạng trước mặt Nhạc đại nhân, nói người phạm thượng, thương tổn lòng tự trọng của ta, hừ, đến lúc đó để xem phụ thân người có đánh người không.” Hắn nói xong, thấy gương mặt Tiểu Ngôn đỏ lên, không khỏi cười ha ha.

Tiểu Ngôn vừa vội vừa tức, không ngừng dẫm chân, ủy khuất nói: “Thái tử, người càng ngày càng không phân rõ phải trái, nếu Tổ Y hoàng hậu còn ở đây, người còn dám như vậy?” Nói xong liền biết đã lỡ lời, vội một phen che miệng, nhưng đã thấy gương mặt Hoàn Nhan Sóc trở nên âm trầm: “Tiểu Ngôn, người muốn đem đầu lưỡi cắt đi phải không, ta đã nói bao nhiêu lần, không được nhắc đến tên người kia trước mặt ta, hừ, ta hiện tại liền nói cho phụ hoàng, không những cắt chức người, còn phải trị tội người.” Nói xong liền đứng dậy bỏ đi.

Tiểu Ngôn vừa sợ hãi lại vừa ủy khuất, hắn trời sinh tính thành thật, không giỏi nói chuyện, đành phải khẩn khoản theo sau, luôn miệng cầu tình, mắt thấy chỉ còn đi vài bước nữa là đến thư phòng Hoàng Thượng, bỗng nhiên theo gió truyền đến một trận thanh âm quát mắng.

Hoàn Nhan Sóc đứng sững, kẻ nào trong cung lại vô lễ như thế, ở bên ngoài mà quát mắng nô tài, muốn giáo huấn cũng nên đưa vào trong phòng giáo huấn mới phải. Hắn bản tính lạnh nhạt, trừ Tổ Y ra, sống chết của những kẻ khác trong cung cũng không cho vào mắt, lúc này lại động lòng hiếu kỳ, thầm nghĩ phải mau đến xem là phi tử quý nhân nào lại không hiểu quy củ như vậy.

Tiểu Ngôn thoáng nhẹ nhàng thở ra, vội vàng theo phía sau hắn, chợt thấy Hoàn Nhan Sóc đột nhiên đứng lại ở sau một thân cây đại thụ, hắn cảm thấy kỳ quái, vừa tính thăm dò, suýt nữa đã kêu thành tiếng, nguyên lai người ở phía trước bị mấy cung nữ thái giám vây quanh, buông tay đứng thẳng bị người giáo huấn lại là Tổ Y. Mà vị chủ tử vênh váo tự đắc kia cũng không phải ai khác, mà chính là phi tử tối sủng ái của Hoàn Nhan Tự, Ngân Cơ nương nương.

Hắn nhìn thoáng qua Hoàn Nhan Sóc, thấy trong mắt hắn bắn ra thần sắc phức tạp, nhưng không có tiến lên, trong lòng hắn cũng rõ ràng, cảm tình của Hoàn Nhan Sóc đối Tổ Y là thật, xuất phát từ kính yêu, khi bị phản bội thì lại càng thêm phần hận. Huống chi nếu hiện tại ra tay che chở, chắc chắn khiến mọi người nhạo báng hắn không có cốt khí, lại quan tâm đến một tên phản tặc.

Ngân Cơ kia bởi vì trước khi Tổ Y xuất hiện được Hoàn Nhan Tự vô vàn sủng ái, tự cho là vị trí hoàng hậu đã nằm chắc trong lòng bàn tay, ai ngờ lại bị sự xuất hiện của Tổ Y phá tan mọi tính toán, làm sao lại không mang hận trong lòng, nhưng lại ngại Tổ Y thân nhận được nghìn vạn sủng ái, thật sự không thể trả thù, ai ngờ trong nháy mắt, hoàng hậu cao cao tại thượng đã biến thành hạ nô, nàng chính đang âm thầm toại nguyện, không ngờ oan gia ngõ hẹp, hôm nay lại đối mặt với Tổ Y, sao lại không mượn cớ để kiếm chuyện. Tổ Y tàn phế một chân, hành động không tiện, nàng âm thầm ra lệnh một tên thái giám tiến lên va chạm, khiến cho y ngã sấp xuống ở trước mặt mình, thế là thét ra lệnh cung nữ thái giám kéo y dậy, lại ngang nhiên nói y cố ý ngã xuống va phải mình, cũng không để ý đến thân phận, ngay tại chỗ mà chửi mắng.

Tổ Y sao lại bị loại tiểu nhân đắc chí khiến cho động khí để bụng, lại không biết mặt y không chút thay đổi càng khiến cho Ngân Cơ buồn bực, khẽ kêu một tiếng, liền bảo thái giám lấy roi đến, muốn giáo huấn tên nô tài hạ đẳng trong mắt không có chủ tử này, chính đang cân nhắc nên dùng thủ đoạn ngoan độc gì, chợt nghe một đạo thanh âm lạnh lùng truyền đến: “Mẫu phi một khi nhận được ân sủng liền thật rất uy phong a.” Nàng kinh hãi ngẩng đầu, liền nhìn thấy gương mặt âm trầm của Hoàn Nhan Sóc từ sau cây cổ thụ đi ra.

Nếu nói ở trong hoàng cung, thái hậu cùng Hoàn Nhan Tự đều là người khiến Ngân Cơ e ngại, nhưng kẻ nàng tối sợ hãi vẫn là tiểu thái tử Hoàn Nhan Sóc này, nàng từ trước đến nay tâm tư lạnh lợi, khéo léo, ở

trước mặt thái hậu cùng hoàng thượng đều thập phần được lòng, duy chỉ có Hoàn Nhan Sóc cũng không bị nàng lừa, luận đến thông minh trí kế thì Ngân Cơ thúc ngựa cũng đuổi không kịp hẳn, trước khi Tổ Y xuất hiện, nàng cũng chịu không ít khổ sở bởi Hoàn Nhan Sóc, lúc đầu còn muốn dưỡng Hoàn Nhan Sóc hồng duy trì chỗ dựa cho mình đi lên vị trí hoàng hậu, không đến hai tháng, chẳng những không chiếm được thân phận kia từ Hoàn Nhan Tự, mà còn bị tiểu ma vương này chinh cho sợ hãi.

Lúc này nàng vừa nhìn thấy Hoàn Nhan Sóc, trong lòng vốn đã bất an, nay lại nghe hắn nói câu kia “Mẫu phi một khi nhận được ân sủng liền thật rất uy phong a” thì hồn phi phách tán, hiểu ra tiểu ma đầu này hận nhất chính là phi tử được sủng ái, nói các nàng đoạt đi yêu thương của phụ hoàng, bởi vậy trừ bỏ Tổ Y ra, trước nay ai được sủng ái sẽ đắc tội hắn, mà hiện giờ bộ dáng kiêu ngạo của mình lại bị hắn nhìn thấy, thật sự là cực kỳ không xong. Lập tức vội vàng thu hồi thần tình ngang ngược, cẩn thận cười nói: “Ta không biết thái tử ở trong này, cản đường của người, ai, đều do tên nô tài không có mắt này, còn xô phải ta, là ta nhất thời tức giận, nghĩ muốn giáo huấn y một hồi, có chút không đúng mực.” Nói xong vội nháy mắt, mấy thái giám cung nữ kia vội vàng lui xuống, nàng lại bày ra thần tình tươi cười nói: “Thái tử thỉnh mời đi trước đi.”

Hoàn Nhan Sóc hừ lạnh một tiếng: “Không vội, hôm nay cũng không có việc gì, xem ra mẫu phi đối quy củ trong cung còn mới lạ, hài nhi liền hao chút tâm tư, giáo giáo mẫu phi, tuy nói lấy tư chất mẫu phi, muốn học toàn bộ cũng khó, nhưng cũng không còn cách nào, ai bảo người là mẫu phi của ta, lãng phí một chút thời gian cũng đành vậy, đỡ phải ở trước mặt người khác làm ra cử chỉ thất thổ gì, đừng nói làm mất đi uy nghi của phụ hoàng cùng Kim Liêu quốc chúng ta, chính là thể diện của Hoàng a nãi và ta cũng không có sáng sủa gì.”

Sắc mặt Ngân Cơ đã muốn nửa xanh nửa trắng, răng lợi nghiến kèn kẹt, cũng không dám nói gì. Hoàn Nhan Sóc nhìn nàng, ra vẻ kinh ngạc nói: “Sắc mặt Mẫu phi trông không tốt lắm, chẳng lẽ là có ý hài nhi không thể giáo huấn người? Nếu là thật làm khó người như vậy, không bằng hài nhi đến trước mặt phụ hoàng thỉnh một đạo ý chỉ, như vậy mẫu phi sẽ tâm phục khẩu phục, được không?” Nói xong liền nhìn về phía Tổ Y, làm bộ làm vẻ: “Ai, phụ hoàng điểm gì cũng tốt, chỉ là hay niệm tình xưa, thật sự là không được.”

Ngân Cơ kia nghe hắn nói như thế, biết là hắn đang nhắc nhở mình, nếu nháo chỗ Hoàn Nhan Tự, hẳn vẫn đau lòng vì Tổ Y, biết đến chuyện xảy ra hẳn làm sao bỏ qua. Chính trong lòng nàng ta cũng rõ ràng, Hoàng Thượng tuy rằng mỗi đêm đều đến đã đến qua đêm, bất quá là để cho người ta xem, thực tế đêm nào cũng mộng mị, trong mộng lại luôn gọi tên tiền hoàng hậu, nhiều đó cũng đủ chứng minh lời nói của Hoàn Nhan Sóc thật không giả. Lập tức trong lòng cả kinh, nàng là người thông minh, tự nhiên biết điều gì có lợi điều gì không, vội vàng nén giận nói: “Thái tử nói đùa, ta nào dám nói người không giáo được ta? Trong cung này từ trên xuống dưới, ai chẳng biết thái tử thông minh lanh lợi nhất, muốn chỉ dạy điều gì cứ việc nói, ta chăm chú lắng nghe là được.”

Tổ Y kinh ngạc nhìn Hoàn Nhan Sóc, y sao lại không biết tiểu thái tử này là đang giúp mình, trong lòng một trận cảm động, đến lúc này, hài tử này vẫn vì mình suy nghĩ như thế, sao không khiến y đau tận tâm phế. Cho đến khi nhìn thấy thủ đoạn hắn đối phó Ngân Cơ, tiếng gầm từng tiếng như chầm kia làm sao một hài tử lại có thể nói ra, liền ngay cả một người trưởng thành như y cũng không thể không bội phục. Đến bây giờ, y thật hoài nghi, chính mình đến tột cùng làm được cái gì mà có thể khiến cho thái tử giáo hoạt vô tình như vậy đối y nhớ mãi không quên, mọi cách bảo hộ?

Tiểu Ngôn ở bên cạnh lại thật to nhẹ nhàng thở ra, thầm nghĩ: thái tử từ sau khi Tổ Y hoàng hậu bị biếm thành hạ nô, trong lòng đã không tự tại, thích trút giận lên người khác, cố tình hôm nay ta lại động vào, ai ngờ bây giờ nửa đường lại nhảy ra một Ngân Cơ nương nương, để hắn trút hết tức giận, đem ta giải cứu ra. Hắn cũng không quen nhìn thái độ bừa bãi lấy thế áp nhân của Ngân Cơ, so với Tổ Y ôn trọng tự trị, ôn nhu thiện lương thật cách biệt như trời với vực, cho nên hiện giờ Hoàn Nhan Sóc mượn cớ gây chuyện, hẳn chẳng những không phản đối mà còn cảm thấy thống khoái.

Hoàn Nhan Sóc trời sinh lời nói ngoan độc, một chút quả trách liền khiến Ngân Cơ đã muốn không đứng thẳng nổi, tức giận đến cả người run run, hắn mắt thấy nữ nhân cuồng vọng này muốn sắp bất tỉnh, lúc này mới ngừng lời, còn giả mù sa mưa nói: “Mẫu phi thật sự là thiên kim quý thể, đứng một chút cũng có người đỡ, quên đi, một lần nói nhiều người cũng không nhớ hết được, còn lãng phí nước miếng của ta, đương nhiên, tối trọng yếu chính là xem ra thân thể mẫu phi không chịu đựng được, thỉnh người hồi cung

đi, hài nhi ta sẽ không tiến.”

Ngân Cơ móng tay đã muốn đâm vào da thịt, nhưng vẫn ráng nặn ra vẻ tươi cười: “Một khi đã như vậy, ta về trước, khi nào thái tử có thời gian, xin mời đến Từ Ân cung chơi.” Nói xong đặt tay lên tay thái giám, oán hận rời đi. Hoàn Nhan Sóc ở lại còn không chịu buông tha nàng, cuối cùng còn cười mà bồi thêm một câu: “Đã biết, ta sẽ tranh thủ thời gian đến tiếp tục dạy mẫu phi.”

Ngân Cơ đi xa, nơi này chỉ còn lại có Tố Y cùng hai người chủ tớ hần, Tố Y trong lòng khó chịu, lại không biết nên hưởng thái tử này nói gì, đành phải bái lễ một chút, xoay người bước đi. Thành linh Hoàn Nhan Sóc bỗng nhiên đi đến phía trước y ngăn lại, nhìn y nói từng chữ: “Hài nhi thay mẫu hậu giải vây, chẳng lẽ mẫu hậu ngay cả một lời tạ ơn cũng không có sao?”

Tố Y cảm thấy tim thắt lại, biết hần đối chính mình vẫn không muốn xa rời, nhưng mình đã lâm vào hoàn cảnh này, hần nếu cứ đối mình lưu luyến, đối hần chỉ có trăm hại mà không có một lợi. Đã đến nước này thì một câu quan tâm ân cần cũng không thể nói ra, chỉ khom người cúi đầu một cái nói: “Tạ ơn thái tử cứu giúp.”

Hoàn Nhan Sóc quát cường nhìn y, bỗng nhiên ôm lấy y nói: “Người. Người rõ ràng biết ta không muốn điều này, người biết rõ.”

Tố Y nhìn hài tử này, thấy hần dùng sức kiềm nén nước mắt, cảm thấy đau xót, thật muốn lập tức đem hần ôm vào trong ngực hảo hảo an ủi một phen, chính là hiện giờ buộc mình che giấu tâm ý chân chính, làm bộ như không chút quan tâm nói: “Không biết thái tử muốn gì?”

Hoàn Nhan Sóc suy sụp buông y ra, dựa lưng vào gốc cây đại thụ, vô lực nói: “Ta muốn người nói cho ta biết, người kỳ thật là bị oan uổng, ta muốn người nói cho ta biết, người không có phản bội phụ hoàng, ta còn muốn người nói cho ta biết, người căn bản là yêu thương phụ hoàng và ta. Ta. Ta thực tham lam có phải không?” Hần nhìn Tố Y: “Ta rõ ràng biết điều đó không thể, chính là ta vẫn muốn, ta có phải thực vô dụng? Thật sự, ngay cả ta cũng chán ghét bản thân như vậy, là từ khi nào Hoàn Nhan Sóc ta lại trở nên không gượng dậy nổi, không thể từ bỏ như vậy chứ?” Hần lắc đầu, đứng thẳng dậy nói: “Người đi đi.” Nói xong bản thân quay đầu rời đi, Tố Y nhìn thân ảnh hần giống như phảng phất có một loại mỗi một nói không nên lời, hít một tiếng thật sâu, nhìn theo bóng hần đi xa. Y mới hướng một thân cây cách đó không xa nói: “Tử Diễm cô nương, thái tử đã đi xa, người có thể đi ra.”

Lời vừa dứt, thân ảnh Tử Diễm liền xuất hiện ở trước mặt Tố Y, nàng cũng nhìn theo thân ảnh sắp biến mất Hoàn Nhan Sóc, buồn rầu hít một tiếng, xoay người lại, Tố Y chính đang dùng ánh mắt sáng quắc nhìn nàng, nàng từ trước đến nay đều nghĩ hành động của bản thân đúng lý hợp tình, nhưng giờ phút này, lại không biết vì sao có một tia chột dạ, không khỏi liền cúi đầu xuống.

“Cô nương, đây là kết quả người muốn sao? Khiến cho ba người chúng ta đều sống trong đau khổ. Ta cũng liền thôi, nhưng Hoàn Nhan Tự cùng thái tử là chủ nhân của người, người một lòng nguyện trung thành, mục đích chính là muốn nhìn thấy bọn hần bỏ qua hết thảy, trở thành người vô tình vô dạ, dù cho thống khổ thế nào, người đều sẽ không hối tiếc sao?” Rốt cuộc nhìn không được trong lòng xúc động phần nộ, Tố Y cũng bất chấp hiện tại chính mình là thân phận hạ nô, gần từng tiếng, đều nhắm thẳng vào điểm yếu trong lòng Tử Diễm.

“Người là muốn ta thay người ở trước mặt hoàng thượng rửa sạch oan khuất?” Không thể phản bác lời Tố Y, Tử Diễm chỉ có thể dùng thanh âm lãnh khốc biểu đạt tiểu nhân chi tâm của mình, nhằm che giấu bất an trong lòng nàng.

“Nếu người nghĩ Tố Y như vậy, ta đây không còn lời nào để nói.” Tố Y không liếc nhìn nàng một cái, bước ngang qua người nàng. Đi được hai ba bước, bỗng nhiên lại trạm định, thần nhiên nói: “Ta thật hy vọng cô nương có thể giết ta, để cho Hoàn Nhan Tự cùng thái tử một lần đau là đủ, đau xong rồi, cũng tốt hơn hiện tại ba người chúng ta tra tấn lẫn nhau, dù sao mục đích của cô nương chính là trừ bỏ ta, ta chết không phải tất cả đều xong sao? Kỳ thật chính là cô nương sợ bị điều tra ra tội danh thôi.”

Tử Diễm không nói, nửa ngày bỗng nhiên nói: “Kỳ thật mảnh giấy kia, bên trong có chứng cứ chứng minh người bị oan uổng, chẳng qua Hoàng Thượng cùng thái tử quan tâm bị loạn, vả lại chứng cứ kia cũng quá nhỏ nhoi, cho nên không có người nhìn ra mà thôi, Tố tướng quân, người kiên nhẫn chờ đợi đi, nếu trời cao

nhất định cho người làm hoàng hậu Kim Liêu, như vậy cực khổ hiện tại cũng bất quá đối với người là khảo nghiệm cùng tôi luyện mà thôi.”

Nàng này một phen nói cho hết lời, Tổ Y cả người đều giật mình ở tại nơi đó, y chưa bao giờ nghĩ tới, trong thủ từ kia lại vẫn có huyền cơ, mà Tử Diễm dám dùng một thủ từ như thế có thể rửa sạch oan khuất của y đồng thời lại là chứng cứ trọng yếu vu y tội mưu phản, nữ tử này, nàng. Nàng đến tột cùng suy nghĩ điều gì?

“Tổ tướng quân, tuy rằng ta hận người, với việc người làm hoàng hậu rất không yên tâm, nhưng không biết vì sao, trong lòng ta vẫn hy vọng người có thể đợi đến ngày thủ đắc văn khai kiến nguyệt minh, nhưng ta cũng sẽ không chủ động đứng ra thay người tẩy oan, người hận ta cũng được, mắng ta cũng được, đều tùy người. Nếu thật sự có một ngày người có thể trọng đăng hậu vị, kết cục của Tử Diễm, vô luận người muốn chém muốn giết, ta cũng sẽ vui vẻ chấp nhận.” Lời nói này, Tử Diễm nói thực bình tĩnh, giống như chính là đang nói đến chuyện nước chảy hoa trôi, nàng nói xong, liền cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Tổ Y nhìn theo bóng dáng của nàng, trong lòng lại càng mê võng, suy nghĩ của y thực loạn, loạn đến mức không thể đáp lại lời nào, chỉ đơn giản không hề suy nghĩ, theo đường mòn chậm rãi hướng tẩy y phòng mà đi.

Mới vừa đi đến cửa phòng, liền nhìn đến một đồng người vây quanh ở nơi đó ríu ra ríu rít nói cái gì đó, tiến lên liền thấy một đám cung nữ bao quanh lấy một nam tử, sắc mặt đang rất không tốt lại còn lớn tiếng quả trách.

Tổ Y trong lòng cả kinh, xem khí chất nam tử này, rõ ràng cao nhã phiêu dật, xác nhận là người quý tộc. Nhưng hán lại một thân bố y, mà cung nữ chung quanh trong ngôn ngữ nửa điểm cũng không khách khí.

Chỉ chờ những người này nổi giận bùng bùng nói xong, nam tử kia mới mở miệng nói: “Các người nếu không muốn giúp ta tìm cũng không sao, chính là kiện quần áo kia là mẫu thân ta tự tay may cho ta, ta từ trước đến nay cũng không từng đưa đến nơi này tẩy qua, chỉ vì ngày hôm qua một nha đầu mới tới không biết, cho nên đưa đến đây, các người không muốn tìm, ta chính mình tự tìm là được chứ gì?”

Một phụ nhân trong nhóm người hừ một tiếng nói: “Điện hạ nếu không đề cập tới Hoa phi nương nương còn được, nếu nói ra, cũng thật không hay ho gì. Điện hạ nếu không chê nơi này vừa bẩn lại loạn, xin mời tự tiện đi.” Nói xong cùng những người khác lui ra sau, khinh thường cười, rõ ràng là một bộ dáng xem kịch vui.

Tổ Y biết trong tẩy y phòng kia chất đầy y phục thái giám cung nữ trong cung, chồng chất như núi, công tử này không chút hiểu biết tình huống nơi này, làm sao có thể tìm được, lập tức mặc dù hiếu kỳ mọi người vì sao đối một vị hoàng tử mà không khách khí như thế, còn có thân là hoàng tử, vì sao y phục lại đưa đến nơi này, nhưng cũng không có thời gian suy nghĩ sâu xa, tiến lên nói: “Y phục điện hạ như thế nào, nói ra ta có lẽ sẽ giúp đỡ được một chút.” Y nói vừa xong, ánh mắt điện hạ kia cùng mọi người đều nhất tề xoát xoát phóng về phía y. Đều là kinh hãi khó hiểu.

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, Tổ Y đều cảm thấy được những ánh mắt đó tựa hồ muốn đem chính mình ăn sống, mới nghe nam tử tao nhã kia nói một tiếng: “Như thế xin làm phiền, thỉnh dẫn đường.” Y vội vàng đi vào căn phòng chất đầy y phục, điện hạ kia cũng yên lặng đi theo phía sau.

Tổ Y hỏi đặc điểm bên ngoài của y phục kia, lập tức liền nhớ lại, thời điểm sáng nay khi y dọn dẹp lại, liền đối kiện xiêm y tinh xảo nhưng có chút cổ xưa kia có ấn tượng khắc sâu, nguyên lai quả nhiên không phải người bình thường sử dụng. Suy nghĩ một chút, xoay người vài lần, liền tìm ra, đưa cho người nọ nói: “Chính là cái này phải không?”

Điện hạ kia tiếp nhận, trên gương mặt lạnh nhạt cũng không vì thế mà lộ ra sắc mặt vui mừng, gật đầu nói: “Không sai, chính là cái này.” Lại ngẩng đầu nhìn hướng Tổ Y nói: “Đa tạ, kiện y phục này là món đồ duy nhất vong mẫu lưu lại cho ta, nó đối ta thật sự quan trọng vô cùng, nếu không có người hỗ trợ, ta thật sự là phải ôm hận cả đời.”

Tổ Y nhàn nhạt cười nói: “Không cái gì, bất quá ta chỉ tốn một chút công phu thôi.” Nói xong thì đi ra ngoài, điện hạ kia cũng không nói thêm nữa, ôm lấy xiêm y thẳng tiến hồi cung. Nơi này nhóm tam cô lục bà kia mới hoàn hồn, đều vây quanh mở miệng nói: “Hừ, người cho hán là điện hạ liền có ý nịnh bợ sao?

Còn muốn thông qua hấn trọng mộc thánh ân, người nghĩ thật là hay a, nói thật cho người biết, gọi hấn một tiếng điện hạ bất quá là cất nhắc hấn thôi. Hoàng Thượng chúng ta hận hấn xem ra cũng không kém so với người đầu, trong cung cao thấp, ai chẳng biết hấn là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của Hoàng Thượng a, người còn nịnh bợ, cẩn thận Hoàng Thượng đem cái chân còn lại của người đánh gãy luôn a.”

Tổ Y thầm nghĩ: xem ra lại là vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế trình diễn một màn bi kịch cung đình thôi. Chính là Hoàn Nhan Tự xem ra không giống loại người ngoan độc như vậy. Nghĩ lại, hấn đối chính mình tuy rằng tình thâm nghĩa trọng, nhưng đối huynh đệ trong tâm mơ ước ngôi vị hoàng đế, vị tất cũng sẽ ôn nhu mà đối xử. Nghĩ đến đó, không khỏi chắc lưỡi tự nghĩ mình có chút quá phận. Sao lại đem những lời châm chọc nói móc ác độc của nữ nhân để ở trong lòng, tự đi xách nước tẩy y phục không nghĩ tới nữa.

Một tháng lại qua, ngày đó cũng một ngày trời lạnh giá rét. Ngày hôm đó Tổ Y tẩy xong y phục, quản sự tẩy y phòng Lâm bà tử lệnh y đến bên bắc hồ vác hai khối đá phiến lớn bằng phẳng, sắc trời mây mù lại trầm trầm, mắt thấy trời sắp mưa, bắc hồ cách tẩy y phòng lại khá xa, bởi vậy Tổ Y không dám trì hoãn, mới vừa đi đến bắc hồ, chọn hai khối đá phiến vác trên lưng, chỉ nghe một tiếng sét đánh, tiếp theo hạt mưa như hạt đậu rơi xuống, vừa nhiều lại vừa nặng hạt, tiếp theo cuồng phong gào thét, liền đem trời cao ngàn dặm thổi thành đen kịt, chỉ chốc lát sau, đã thành mưa tầm tã, trong vòng mười bước không thể nhìn rõ vật gì.

Tổ Y vội vàng bước nhanh, nhưng mưa gió quá lớn, thân mình y lúc trước đã gãy, nay mỗi ngày phải làm nhiều việc, trên lưng còn vác vật nặng, bởi vậy miễn cưỡng đi được mấy chục bước, liền thở hồng hộc, cũng may y là người luyện võ, thị lực siêu nhân, thấy cách đó không xa có một cô phòng nhỏ, thầm nghĩ không bằng đi tránh mưa, cố gắng chống đỡ đi đến dưới mái hiên kia, rốt cuộc duy trì không được, thân bất do kỷ gục xuống dưới mưa.

Mới vừa thở hổn hển hai khẩu khí, liền loáng thoáng nghe được một thanh âm ở trên đầu nói: “Vào trong phòng tránh hàn khí đi.” Ngẩng đầu liền thấy một gương mặt tao nhã đậm mạc, đúng là vị hoàng tử thất sủng ngày đó. Thấy hấn vươn một cánh tay trắng nõn thon dài đến, lại nhìn chính mình, đầy người lầy lội, thầm nghĩ công tử này một thân xuất trần khí chất, tất ghét dơ bẩn, bởi vậy không nắm tay hấn, ý muốn tự mình đứng dậy. Nhưng làm thế nào cũng không đứng lên được, trong khi giãy dụa, công tử kia đã nắm tay y, vững vàng kéo y đứng lên. Tổ Y kinh ngạc nhìn phía hấn, vạn lần không dự đoán được người này lại là một cao thủ, võ công so với Hoàn Nhan Tự cũng không thua kém bao nhiêu.

Thẳng đến khi vào phòng, Tổ Y lúc này thật sự là chật vật không chịu nổi. Hoàng tử kia nhìn nhìn y, cười nói: “Các hạ chật vật như thế, lại vẫn có thể thái độ thông dong, sắc mặt bình tĩnh, thật không thể là người bình thường, người như vậy, như thế nào làm hạ nô trong cung? Đúng rồi, người nhất định là quý tộc tiền triều, bị bắt phải phục dịch phải không?”

Tổ Y thấy hấn không biết mình, phòng ốc này lại cô linh đứng ở bên bắc hồ, liền biết hấn ngày thường không thường ra ngoài, sống xa cách, trong lòng thở dài, cũng không giải thích, chỉ gật đầu một cái, ra vẻ xác nhận. Thuận tay đem phiến đá kia đặt ở trên mặt đất, bỗng nhiên trong bụng một trận quặn đau, bất giác “Ồi” một tiếng, liền ngồi sụp xuống.

Hoàng tử kia thấy y sắc mặt tái nhợt, trên trán cũng không biết là mưa hay là mồ hôi cuộn cuộn rơi, vội hỏi, quả nhiên Tổ Y đã muốn đau đến ngay cả nói đều nói không được. Một hồi lâu cơ thể mới nhẹ nhàng một ít, có thể đứng dậy. Hoàng tử kia chú mục nhìn y, bỗng nhiên nhân nhạ hỏi: “Người sau khi ăn cơm thì đau phải không? Hay là khi bụng đói thì đau?”

Tổ Y chưa bao giờ lo lắng đến mấy vấn đề này, lúc này nghe hấn hỏi, tinh tế hồi tưởng một chút, đúng là đau khi bụng đói chiếm đa số, vội vàng đem tình hình thực tế trả lời, hoàng tử kia lại hỏi: “Vậy sau khi ăn cơm có phải hay không liền bớt đi?” Thấy Tổ Y gật đầu, hấn vừa cẩn thận nhìn nhìn sắc mặt Tổ Y vừa trịnh trọng nói: “Người ngày sau khi ăn phải chú ý nhiều một chút, phải ăn những thứ mềm mịn, mấy thứ cứng rắn vị đậm này nọ không nên ăn, nếu không sẽ có trở ngại.” Nói xong lại đến trước giá sách, mở ra ngăn kéo lấy ra một bình sứ nhỏ nhỏ, nhân nhạ nói: “Ta từ trước đến nay cùng người kết giao không sâu, cũng không nguyện thiếu ai điều gì, lần trước được người tương trợ, phải báo đáp lại. Trong bình này là được ta tỉ mỉ phối chế mà thành, có thể giảm đau đớn cho người. Số lượng không nhiều lắm, người tự chia ra mà dùng. Từ nay về sau chúng ta không thiếu nợ gì nhau.” Hấn ngẩng đầu nhìn sắc trời ngoài cửa sổ,

lại nói: “Lúc này mưa đã nhỏ đi nhiều, người uống chén trà nóng này rồi đi đi, không cần cùng bất luận kẻ nào nhắc tới người đã đến qua nơi này, nếu không cũng đối với người bất lợi. Ta không tiễn.”

Tổ Y tạ ơn hần, xoay người rời đi, thầm nghĩ người này thật là kỳ quái, tính tình cũng quá lạnh nhạt. Nhờ có chén trà nóng kia, khó khăn chống đỡ được mà trở về tẩy y phòng, sau khi đặt phiến đá xuống, cung nữ bà tử kia thấy y đã uể oải không chịu nổi, cũng không gây khó dễ nữa. Y lúc này mới quay về phòng mình, chỉ thấy trên bàn vẫn là bánh ngô tàn thang, không khỏi cười khổ một chút, nhớ tới lời nói của vị hoàng tử kì quái kia, hít một tiếng, lẩm bẩm: “Mạng ta là do trời không phải do ta.” Liền đem cơm kia ăn xuống. Sau khi thay đổi xiêm y xong, chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, thân bất do kỷ liền nghiêng người nằm trên giường, trái tim đập thành thịch, hung hăng ho vài tiếng, mũi cũng nghẹt lại, thầm nghĩ sao lại yếu ớt như vậy, dầm mưa một trận liền bị bệnh. Chợt nghe ngoài cửa một tiếng ho khan, tiếp theo cửa mở ra, từ trong mưa gió, một bóng người cao lớn vội vàng bước vào.

Là hần, dĩ nhiên là hần, cũng chỉ có thể là hần. Tổ Y trong lòng cười khổ: Hoàn Nhan Tự a Hoàn Nhan Tự, cho đến tận bây giờ người vẫn không từ bỏ sao? Một đêm mưa gió như vậy, người là Hoàng Thượng a, vốn quốc sự nặng nề, còn không tiếc thương cho thân thể mình như vậy, vạn nhất bị cảm phong hàn thì sao? Người. Người không thể cho ta cảm thấy thiếu người ít đi được sao? Người như vậy. sẽ chỉ làm lòng ta càng thêm khó chịu mà thôi.

Một bàn tay to lớn chạm lên trán y, Hoàn Nhan Tự thì thảo lẩm bẩm: “Quả nhiên có chút nóng”. Hần thở dài, thấy Tổ Y không mở mắt, tuy rằng không biết y ngủ thật hay giả ngủ, nhưng hai người đã đi đến tình cảnh này, nếu y thanh tỉnh ngược lại chỉ càng thêm xấu hổ và đau buồn thôi. Lặng lẽ đem một kiện chăn da sói cặp bên hông phủ lên người Tổ Y, phát giác một góc sưng bởi vì mưa gió quá lớn mà bị ướt một chút. Hần lại đứng dậy lấy chiếc bát trên bàn, từ trong lồng ngực lấy ra một gói được đổ vào bên trong, lại tìm trong góc phòng, nơi đó còn có nửa bát nước giềng. Hần lại thở dài, chỉ có thể dùng lửa nén để đun, nhìn Tổ Y trên giường vẫn chưa tỉnh, liền biết y cố ý để mặc mình. đành phải yên lặng đun chút nước sôi đem trộn vào được kia, đặt lên đầu giường của Tổ Y.

Cúi người xuống chăm chú nhìn dung nhan tái nhợt kia, trong lòng đau đớn như bị dầu sôi rưới vào, vì sao đã đến tình cảnh này mà mình vẫn không thể từ bỏ được y, oán cũng tốt, hận cũng được, vì sao cuối cùng thấy trời mưa gió liền lo lắng cho y: “Tổ Tổ, chỉ cần người. Chỉ cần người có thể nhận sai. Chỉ cần người có thể. Người cũng biết trăm không thể cự tuyệt người.” Hần nhẹ giọng thầm thì với một Tổ Y “đang ngủ”. Biết rõ ái nhân quật cường này tuyệt đối không thể cúi đầu, biết rõ như vậy là chính mình vô năng hay thậm chí là tự rước lấy nhục, nhưng hần vẫn hi vọng, hy vọng Tổ Y sẽ vì thâm tình của mình mà lay động, dù cho y chỉ thỏa hiệp đôi chút, để cho hần ở trước mặt quần thần và thái hậu có thể già mồm át lễ phải. Vì hần vẫn không thể từ bỏ mộng đẹp, vô luận Tổ Y như thế nào trêu chọc, cười nhạo cùng miệt thị, hần cũng không tiếc.

Ánh mắt tràn ngập hi vọng của hần cuối cùng vì gương mặt không chút biểu tình của Tổ Y mà dần dần trở nên ảm đạm. Ha hả, có lẽ mình thật sự rất cố chấp, cố chấp đến buồn cười. Tổ Y không có tình dây chằm chọc khiêu khích một phen đại khái đã muốn để lại thể diện cho hần rồi. Nếu là như thế này, hần thà rằng tin tưởng con người trước mặt là bởi vì cảm phong hàn mà đang ngủ say.

Hần không ngừng dỗi gắt chính mình, dỗi gắt mình rằng Tổ Y thật sự đang ngủ. Bởi vì chỉ có như vậy, hần mới dám sinh một chút tư dục nho nhỏ. Hần chậm rãi, chậm rãi kề sát vào đôi môi đỏ mọng đã lâu chưa chạm vào kia, chậm rãi kề sát vào, cuối cùng lướt môi trong một nụ hôn thoáng qua liền bối rối thu hồi. Đủ rồi, như vậy đã là đủ rồi, tuy rằng không thể đủ dụng vào, tuy rằng không thể đủ tận tình, nhưng chỉ một chút thế này, hần đã biết tư vị của đôi môi này chưa hề biến mất, vẫn giống như trong mộng đẹp của hần. Hần nhanh chóng đứng dậy, nhẹ nhàng nói một câu: “Thực xin lỗi, Tổ Tổ, những gì trăm có thể làm cho người, cũng chỉ có thể, không hơn.” Nói xong cũng không quay đầu lại mà xoay người rời đi, hần sợ chính mình ở lại thêm một chút, nước mắt sẽ tràn mi.

Thân ảnh cô đơn rất nhanh liền biến mất trong mưa gió. Đến tận khi hai phiến cửa gỗ cũ nát khép lại, Tổ Y cuối cùng mở ra đôi mắt vẫn mãi nhắm chặt, một hàng thanh lệ chậm rãi rơi xuống hai gò má, trong ánh nến mong manh, y tham lam nhìn chăm chú bắt được vãn tỏa nhiệt khí nơi đầu giường kia, vuốt ve mảnh chăn da sói ấm áp trên người. Bỗng nhiên ôn nhu lẩm bẩm: “Đủ rồi, Hoàn Nhan, chỉ cần những điều này đã đủ rồi. Tổ Y có người, kiếp này không uống.” Nói xong bưng được lên uống một hơi cạn sạch. Rưng rưng lại cười nói:

“Ta sẽ cố gắng bảo hộ chính mình, ta sẽ hảo hảo sống, ta sẽ tận dụng tất cả cơ hội có thể nhìn thấy người mà chăm chú nhìn người, mãi. . . . mãi cho đến khi ta không thể chống đỡ được sinh mệnh này mới thôi.”

44. Chương 44

Hoa tàn trôi theo dòng nước, đảo mắt trời đông giá rét đã đến, một ngày kia rơi xuống một trận tuyết thật lớn, đến chiều tối, vẫn phiêu bay là tả giữa đất trời. Thái hậu cùng phụ tử Hoàn Nhan Tự đều rất thích tuyết rơi, hơn nữa càng thích ở dưới tuyết ngắm hồng mai. Chính khi Hoàn Nhan Tự cùng Hoàn Nhan Sóc đến chỗ thái hậu thỉnh an, cùng Ngân Cơ và mấy phi tử đã ở nơi này trò chuyện. Thái hậu trong lòng cao hứng, liền đối với Hoàn Nhan Tự nói: “Mới rồi ta nghe Ngân Cơ nói hồng mai ở ngự hoa viên nở rất nhiều hoa, chúng ta ngày mai liền tới đó chơi một ngày. Ta đã phái người đi chuẩn bị, vừa ngắm hoa mai vừa uống rượu nghe thơ là tốt nhất, các người cảm thấy được không?”

Hoàn Nhan Tự vội cười nói: “Mẫu hậu nói sao liền làm vậy.” Thái hậu lại cao hứng, liếc mắt một cái thoáng nhìn Hoàn Nhan Sóc đang nhìn hướng ra ngoài cửa sổ ngẩn người, không khỏi cười hỏi: “Sóc Nhi, người khi trước thích nhất là chơi, nghe được như thế sớm nên nhảy dựng lên, hôm nay làm sao vậy? Hay là phụ hoàng người bức người học công khóa, mệt mỏi sao?”

Hoàn Nhan Sóc quay đầu, gượng cười một chút nói: “Hoàng a nãi, ai nói ta không thích chứ, phụ hoàng cũng không có bức ta học tập công khóa, người lão nhân gia cao hứng, tôn nhi tự nhiên cũng cao hứng, ngày mai ta cùng người nghe thơ một ngày được không? Chính là. . . . Ai, hôm nay rất lạnh, phải như ấm áp một chút thì tốt rồi.”

Ngân Cơ ở bên cạnh cười nói: “Thái tử diện hạ vốn là cao hứng, chính là hôm nay trời rét lạnh, hẩn trong lòng chỉ sợ có người không bỏ xuống được mới là thật. Không phải ta nói gì thái tử nhưng mặc kệ y trước kia có tốt thế nào, hiện giờ chung quy đã là hạ nhân, đáng cho người để bụng như thế sao?”

Hoàng thái hậu cùng Hoàn Nhan Tự lập tức hiểu ra. Đành phải cười trừ, mà Hoàn Nhan Sóc bị Ngân Cơ nói trúng tâm sự lại thẹn quá thành giận, hẩn vốn là người có cừu tất báo, tuy biết Ngân Cơ là muốn lấy lòng thái hậu cùng phụ hoàng, chính mình cũng không dám lớn mật công nhiên gây khó dễ nàng, nhưng khẩu khí này làm sao nhẫn xuống được. Trầm ngâm sau một lúc lâu, nhân châu xoay động, đã nảy ra ý hay.

Lập tức cười lạnh nói: “Mẫu phi lời này là có ý gì, ta chỉ là nghĩ đến thời tiết rét lạnh như vậy, mục dân ở phương Bắc Kim Liêu chúng ta không biết đang khổ sở như thế nào. Ta là người sẽ kế thừa ngôi vị hoàng đế, tự nhiên phải từ nhỏ vì nước quan tâm, không giống như mẫu phi hảo mệnh, chỉ cần khiến cho Hoàng a nãi cùng phụ hoàng vui lòng là có thể tùy ý tiêu xài, mọi sự cũng không để ở trong lòng. Lại nói tiếp, người hiện giờ cũng là người đứng đầu hậu cung, cũng nên vì bách tính lo lắng một chút, không thể chỉ biết sống đời vui vẻ thoải mái. Hừ, người nếu nói đến tiền hoàng hậu, ta cũng nói thẳng, nếu là. . . . lúc này nếu là y, cũng sẽ giống người mặc kệ dân chịu khổ sao? Y tuy là phản bội phụ hoàng, nhưng ở điểm này, thật sự là so với người tốt hơn nhiều lắm.”

Ngân Cơ nhất thời bị nghẹn đến một câu cũng nói không nên lời. Thái hậu cười nói: “Sóc Nhi vẫn là không tốt, mẫu phi người bắt quá nói một câu, người xem người kia. Được rồi, người nọ tội ác tày trời, cũng đừng suy nghĩ đến.” Nói xong ôm chầm lấy tôn tử yêu thương nói: “Bất quá Sóc Nhi có thể quan tâm đến bách tính, ai gia thật sự rất cao hứng, tôn nhi của ta cuối cùng cũng trưởng thành a. Liền theo lời nói này của người, thành tựu tương lai tất không thua kém phụ hoàng người.” Nói xong nhìn về phía Hoàn Nhan Tự nói: “Người sao cả ngày chỉ nói Sóc Nhi ham chơi, này không phải tốt lắm rồi sao?”

Hoàn Nhan Tự cũng bị một câu của Hoàn Nhan Sóc gợi lên tâm sự, nghe vậy vội hoàn hồn cười nói: “Ân, mẫu hậu cứ chiều hẩn mãi, càng thêm vô pháp vô thiên.” Nói xong thấy ánh mắt nhi tử đảo quanh ở trên người Ngân Cơ, liền biết hẩn còn có hậu chiêu, nhưng thấy hẩn quả niệm Tổ Y, liền sinh ra loại tình cảm triu mến, biết rõ hẩn là cố ý trêu chọc Ngân Cơ để hết giận, cũng không ngăn lại, ngược lại mỉm cười nhìn hẩn. Quả nhiên chợt nghe Hoàn Nhan Sóc nói: “Chính là Hoàng a nãi a, chúng ta ở trong này lo lắng có ích gì đây? Những mục dân phương bắc vẫn sẽ đói khổ a, trâu dê bị lạnh chết, bọn họ càng không có gì để

trông cậy vào.” Nói xong từ trong lồng ngực thái hậu nhảy ra nói: “Hoàng a nãi, ta có một chủ ý tốt, chúng ta có thể cho bọn hần bạc để dựng chuồng trại ươm ấp một ít. Trâu dê là vận mệnh bọn hần, chỉ cần ít chết vì lạnh một chút, cuộc sống bọn họ còn có thứ dựa vào.” Nói xong đôi con người chăm chăm nhìn Ngân Cơ, ha hả cười nói: “Ta biết phụ hoàng sau khi dời đô đến Đô Duyên, giảm miễn thuế má, bạc trong quốc khố bạc tuy có không ít nhưng cũng phải chuẩn bị ứng phó chiến tranh thiên tai tùy thời phát sinh này nọ, thật không nên hiện tại liền đem bạc ra ngoài. Nhưng ta thấy phụ hoàng thưởng các mẫu phi nhiều hi thế châu báu, không bằng chúng ta xuất ra đem bán đi, tiền bán được cũng đủ cho mục dân phương Bắc. Ân, ta là người đưa ra chủ ý, ta tiên phong quyên ra nghiên mực cùng bút lông phụ hoàng cho ta sử dụng, ha ha, kia cũng là bảo vật vô giá yêu quý nhất của ta. Các mẫu phi cũng không nên giữ lại mới tốt.” Hần một mạch nói xong, nhưng lại đem việc này quyết định, lập tức các phi tử sợ hãi, phải hiểu là châu báu trang sức này thật sự là mạng sống của nữ nhân. Cố tình thái hậu còn nói hảo, nói: “Đây là chuyện tích đức. Ai gia cũng góp một phần, đem hai hạt ‘chiêu dương ngũ phương châu sa’ lấy ra đi.”

Hoàn Nhan Sóc càng thêm đắc ý cười ha ha. Còn Hoàn Nhan Tự thì vừa tức giận vừa buồn cười, thầm nghĩ tiểu hoạt đầu này vốn không thích văn phòng tứ bảo, nói cái gì mà bảo vật với yêu quý chứ, quyên đi thì đúng là thỏa lòng mong ước. Hần thường xuyên tán loạn, lại đối trăn quý châu báu trong phòng các phi tử rõ như lòng bàn tay. Nếu thực nhắm vào người nào, đừng mơ còn giữ được nửa kiện. Nhìn về phía Ngân Cơ, chỉ thấy phi tử tối không hay ho này đã muốn sắp khóc. Không khỏi âm thầm thở dài: nếu nói đến, thật sự là ai cũng kém so với Tổ Tổ, nếu y vẫn là hoàng hậu, nhất định vì hoàng nhi trong lòng có bách tính mà vui mừng, chỉ sợ dốc hết túi ra cũng tình nguyện. Ai, trong lòng y chỉ có bách tính, trầm thật hy vọng y có thể có một tia tư tâm, có thể giống các phi tử này, đôi khi đem bách tính đặt ở một bên, muốn tranh một chút sủng ái của trẫm. Chính là tạo hóa trêu người, y sẽ không làm như thế.

Hoàn Nhan Sóc bắn một mũi tên trả được oán, buồn bực trong lồng ngực tan hết. Đối thái hậu nói: “Hoàng a nãi còn có cái gì phải chuẩn bị không? Tôn nhi đi phân phó hạ nhân làm.” Thấy thái hậu lắc đầu, hần lúc này mới kích động đi ra ngoài, nghe thấy Hoàn Nhan Tự ở phía sau bảo: “Mặc thêm xiêm y.” Lại phân phó Tử Nông đi theo. Quay đầu lại nhìn thoáng qua, liền thấy Tử Nông quả nhiên đi theo, lắc đầu cười nói: “Thái tử, người đi chậm một chút, chờ nô tỳ a.”

Hai người một đường đi đến Hồng mai ốc, chỉ thấy trăm ngàn đóa hoa mai hoặc nở rộ, hoặc e ấp, trong tuyết càng thêm rạng rỡ tinh thần. Hoàn Nhan Sóc cười nói: “Hoàng a nãi ngày mai nhìn thấy cảnh như vậy, nhất định rất thích.” Nói xong vào tiểu thính tử ở trong ốc, liền thấy bọn cung nữ thái giám chính đang bận rộn trừ điều phối bàn ghế này nọ. Mọi thứ cần chuẩn bị đều đã đầy đủ hết. Hần chính đang cao hứng, chợt nghe ngoài cửa có người hỏi: “Tối đây làm gì?” Tiếp theo một thanh âm quen thuộc vang lên: “Nga, ngày hôm trước màn bố đưa đi đã tẩy sạch, thỉnh kiểm nhận một chút đi.” Hoàn Nhan Sóc trong lòng cứng lại, cùng Tử Nông nhìn nhau, phát hiện trên mặt đối phương đều lộ vẻ kinh ngạc. Hần do dự trong chốc lát, cuối cùng chạy vội ra ngoài, đã thấy Tổ Y đi xa, giữa băng thiên tuyết địa, thân ảnh kia liền càng có vẻ cô đơn, hình như càng có vô tận hàn khí bao phủ.

Hoàn Nhan Sóc yên lặng nhìn, bỗng nhiên đối Tử Nông nói: “Đem điểm tâm trong phòng lấy một mâm cho y, hôm nay trời lạnh như vậy, đừng làm khó y. Y đi đường cũng không hảo.” Nói tới đây, trong mắt đã rưng rưng, chậm rãi xoay người sang chỗ khác. Tử Nông như vẫn đang chờ đợi lệnh này, vội bưng bàn điểm tâm, hướng Tổ Y đuổi theo. Bỗng nghe Nhan Sóc gọi nàng lại: “Tử Nông chậm đã.” Nàng chậm rãi xoay người lại, không biết thái tử muốn nói gì

Hoàn Nhan Sóc nhìn nàng, cười khổ một tiếng nói: “Nhớ, đừng nói là ta cho y, khiến cho. khiến cho y chê cười.” Nói xong phát tay: “Đi đi, ta về cung trước.”

Tử Nông cảm khái hàng vạn hàng nghìn lần, biết thái tử tuy rằng đau lòng vì Tổ Y, nhưng cũng rõ y có ý tránh né mình, càng cảm thấy cử chỉ tặng điểm tâm thật sự có chút yếu đuối, nên mới phân phó mình, miễn cho Tổ Y nhạo báng, kinh ngạc đứng trong chốc lát, lúc này mới đi ra, Tổ Y đã đi xa.

Nàng vội đuổi theo, Tổ Y nghe được có tiếng bước chân vội vã phía sau, không khỏi dừng thân quay đầu lại, vừa thấy Tử Nông, nhất thời sững người tại chỗ. Tử Nông thấy y như thế, cũng chỉ dừng lại cước bộ, chủ tớ hai người đều đứng một chỗ chăm chú nhìn, ai cũng không biết nên mở miệng như thế nào, mà cũng không biết phải nói điều gì mới tốt.

Tổ Y sau khi bị biếm hậu, cùng phụ tử Hoàn Nhan Tự đều đã gặp qua, người thân cận bên mình cũng chỉ

còn lại Tử Nông, lúc này thấy nàng mang bàn điểm tâm, nhớ tới ngày ấy trên thuyền bảo nàng đi lấy điểm tâm, rồi mới cấp Tử Diễm cơ hội đối mình nói những lời kia, hiện giờ nghĩ đến, lại như mới hôm qua, có ai ngờ sớm đã là thương hải tang điền, cảnh còn người mất.

Tử Nông cũng sợ người nhìn thấy, nếu là người trong lòng có ác ý như Ngân Cơ, thấy nàng như vậy không khỏi tới trước mặt thái hậu thối thối âm phong, mình là người của Hoàn Nhan Tự, cũng không sợ gì, chỉ sợ Tổ Y lại chịu ủy khuất, thái hậu mặc dù từ ái, lại đối Tổ Y thật rất chán ghét, nàng nếu không mau, nếu có tổng quản nào xem không vừa mắt, Tổ Y lúc này sớm không còn vi hậu tôn quý, còn không nhận hết ức hiếp của bọn họ sao? Nghĩ đến đây, đành cười gượng tiến lên nói: “Thời tiết lạnh, công tử cũng nên mặc nhiều một chút, điểm tâm này, người ăn đi, cũng có thể ngăn cản một chút hàn khí.” Nói xong cúi đầu, mắt đã nhỏ lệ, đem điểm tâm không phân trần mà đặt lên tay Tổ Y, xoay người liền chạy vội đi.

Tổ Y nhận lấy điểm tâm kia, thời tiết rét buốt, sớm lạnh thấu xương, nhưng y lại tự thấy trong lòng ấm áp. Tuy nói nhân tình ấm lạnh, nhưng cho đến hôm nay, Hoàn Nhan Tự cùng Hoàn Nhan Sóc đối mình vẫn quan tâm, ngay cả Tử Nông, nàng vốn nên hận mình, nhưng cũng vẫn không đành lòng, thật sự đã là rất khó có được. Nghĩ đến đây, trong mắt tuy ướt ướt, khóe môi cũng đã hiện lên một mặt tươi cười, kim lòng không được mà lấy một khối điểm tâm bỏ vào trong miệng, mẩu điểm tâm kia vào miệng liền tan ra, từng đợt từng đợt ngọt ngào nhẹ nhàng lan ra, ngấm vào trong tim Tổ Y, liền ngay cả thời tiết rét lạnh này tựa hồ cũng không gian nan như trước. Y quý trọng đem y phục che lên điểm tâm, về phòng cất đi, lúc này mới lại quay về tẩy y phòng phục dịch.

45. Chương 45

Ngày hôm sau, thái hậu quả nhiên cùng đám người Ngân Cơ đi đến Hồng mai ốc, Hoàn Nhan Tự vốn không đem chuyện này để trong lòng, chỉ là do thái hậu vui vẻ phái người đến gọi mình, không thể không làm nàng vui lòng. Đi tới liền thấy Hoàn Nhan Sóc đã ở nơi đó. Không khỏi cười nói: “Chính là tìm cơ chuẩn ra đây có phải không? Chỉ biết chơi.” Lời chưa nói xong, thái hậu đã vội bao che, nói: “Người giáo huấn hần làm gì, là ai gia gọi hần tới. Hôm nay cao hứng, ai cũng không cho nói đến những chuyện mất hứng.”

Hoàn Nhan Tự vội vàng đáp ứng, lập tức vừa đi vừa tinh tế ngắm cảnh hoa mai nở rộ, thẳng đến khi đi hết nửa ngày, thái hậu dần vui hứng khởi, nói một mỗi, lúc này mới tới tiểu đại sảnh ngồi xuống, lúc này bên trong châm hỏa lò, hoà thuận vui vẻ, tựa như mùa xuân. Sớm có dòng người như nước bùng lên hơn mười bàn điểm tâm cùng hoa quả nhướng lên, lại truyền nữ thuyết thư đến, rồi cả đoàn người cùng bắt đầu ăn uống, rất náo nhiệt.

Sau một lúc, khi hai nữ nhân đã đọc xong hai quyển sách, Ngân Cơ thấy thái hậu đã không còn hứng thú, vội cười nói: “Thái hậu, suốt ngày nay nghe sách rồi, cũng đã chán, không bằng chúng ta truyền một ban ca vũ đến xem, vừa nghe khúc, vừa xem múa, chẳng phải rất thú vị sao?”

Thái hậu gật đầu cười nói: “Việc này, ta sao lại không nghĩ đến, nhưng ta không muốn gọi ca vũ, vì ca vũ tất yếu phải mặc sa y nhảy múa mới đẹp, trời hôm nay lạnh như vậy, bảo người ta mặc xiêm y như vậy, chẳng phải làm bận rồi sao? Ta khi còn trẻ thích nhất nghe địch, hiện giờ già rồi, cũng nhiều năm không có nghe qua, không bằng chúng ta gọi một người thổi địch hay đến, tấu thượng mấy khúc là vui rồi, các người có đồng ý không?”

Mọi người ai dám làm thái hậu mất hứng, đều nói vâng, Hoàn Nhan Tự liền sai người đi truyền, một lúc sau một nữ tử diện mạo bình thường đi đến, tham bái xong, có người đưa ghế qua, thái hậu nói một tiếng: “Liền chọn điệu người thổi sớ trường là được.” Nàng liền kê địch lên môi, một giai điệu du dương nháy mắt phiêu đảng cất lên.

Hoàn Nhan Tự ban đầu còn nghe thấy thú vị, thần trí liền chậm rãi mơ màng, hần nhớ rõ vào mùa thu năm trước, tại bãi cát vàng nơi đại mạc, chính mình cũng từng nghe qua một điệu khúc thê lương, hiện giờ hồi tưởng lại, trong tư vị kia càng như thúc giục người đứt từng đoạn ruột. Hần nghĩ như vậy, không khỏi liền

hướng ngoài cửa sổ nhìn ra, cũng không ngờ lại khéo như vậy, liếc mắt một cái liền thấy con người đương sơ đã thổi địch kia, cũng chính là ái nhân hiện giờ làm hấn mê hồn mong nhớ, tại nơi thính tử phồn hoa tiêu diêu này xa xa nhìn qua, mặt thân ảnh kia liền càng có vẻ cô đơn thống khổ. Lại lần nữa nhìn kỹ, mặc dù cách xa, nhưng cũng thấy rõ, nguyên lai Tố Y chính đang xách hai vò nước, trên thềm đá đọng đầy tuyết gian nan bước đi.

Trong lòng Hoàn Nhan Tự lúc này thật sự là trăm mối cảm xúc ngổn ngang, sâu kín khe thở dài một tiếng, Hoàn Nhan Sóc thính tai, thấy phụ hoàng thở dài, không cần nghĩ cũng hiểu được, lại lập tức trở nên im lặng. Nhóm người Thái hậu Ngân Cơ thấy phụ tử hấn như vậy, thính tử kia bốn phía là cửa, không khỏi quay đầu lại nhìn, cũng liền giật mình.

Lúc này thời tiết giá lạnh, tuyết đọng sớm đông thành một tầng thật dày, tựa như băng đá. Tố Y xách hai vò nước, thân mình nặng nề, hai chân lại không tiện, chỉ có thể từng bước bước lên thềm đá, y xiêm y đơn bạc, may mắn là võ tướng, hàng năm tập võ, có nội công trợ giúp chống đỡ hấn khí, nếu không cũng đã sớm đông lạnh mà chết. Liền ngay cả thái hậu nhìn đến cảnh tượng này, nàng mặc dù hận Tố Y, lúc này trong lòng cũng không thể không có chút cảm giác thương hại.

Chính là kia thềm đá thật hẹp, lại bị băng tuyết phủ lện, thật sự khó có thể náu thân, một khoảng khắc không lưu ý, liền thấy Tố Y trượt chân, đã sắp ngã nhào trên đất. Tử Nông sợ hãi kêu một tiếng, rồi lại vội vàng che miệng, mọi người dôi mắt nhìn qua, chỉ thấy hai vò nước đã nghiêng đã đổ đi một nửa, trong nháy mắt đã đóng thành băng, y phục của Tố Y cũng bị đông lạnh một chút ở trên bề mặt, y vội vàng lấy tay bóc ra, khó khăn lắm mới cào đi được, lại vì cái chân bị thương, thế nào cũng không đứng dậy được, trong nháy mắt đã nghiêng ngã mấy lần, nước kia đã đổ đi hết ra ngoài.

Hoàn Nhan Tự thật không đành lòng nhìn tiếp, xoay đầu, cố nén không để lệ rơi, đến nỗi trong khoảng khắc hai mắt đều đỏ lên, thái hậu xưa nay đó là người từ ái, xem một màn này, cũng cảm thấy xót thương, quay đầu lại nhìn nhi tử, thở dài: “Tội tình gì như vậy, hảo hảo một hoàng hậu không làm, lại chịu khổ như vậy.” Nói xong kêu cung nữ Tiểu Sở bên cạnh, phân phó: “Tìm người đến dìu y dậy, trời rét lạnh như vậy, đừng như thế ngược đãi người ta. Nói lý ra, dù cho vốn là đáng chết, tốt xấu gì cũng có khí khái tướng quân, cũng tốt hơn biến thành khuất nhục chết vật như bây giờ, làm cho người ta nhìn thấy trong lòng cũng không thoải mái.”

Hoàn Nhan Tự không nói, bằng lý trí, không thể không thừa nhận mẫu hậu mình nói rất đúng, chính là bằng cảm tình, làm sao có thể bỏ qua cho được, mắt thấy Tiểu Sở sắp đi ra ngoài, hấn vội gọi lại, hướng thái hậu cười nói: “Mẫu hậu, vừa rồi người nghe hai thủ khúc này thấy thế nào?”

Thái hậu gật đầu nói: “Tất nhiên là nghe hay, mặc dù không đến mức trên trời dưới đất khó gặp một lần, cũng có thể cho là hiếm thấy.” Liền thấy Hoàn Nhan Tự cười nói: “Hai thủ khúc này tất nhiên cũng hiếm thấy, nhưng nhi tử biết có một người, thổi địch xuất thần nhập hóa, chân chính là nhân gian chỉ vài lần có thể nghe thấy.”

Thái hậu mừng rỡ, cười nói: “Lại có người như vậy sao? Mau gọi đến ai gia nghe một chút. Ta cũng coi như đã nghe thổi địch rất nhiều, lại không biết còn có kẻ tài hoa như vậy, hiện giờ cũng nên mở rộng tầm mắt.” Nói xong lại nén giận nhìn Hoàn Nhan Tự nói: “Có thể thấy được trong lòng hoàng nhi không có ai gia, người vẫn biết ta thích nghe địch, có một người giỏi như vậy, vì sao không sớm gọi đến thổi cho ta nghe.”

Hoàn Nhan Tự nói: “Hài nhi sao dám không đem mẫu hậu đặt ở trong lòng, thật sự là bởi vì ta cũng chỉ nghe qua một hồi, là vào mùa thu năm trước ngẫu nhiên nghe được, mẫu hậu biết hài nhi không dụng tâm ở phương diện này, một lúc sau cũng liền quên mất. Hiện giờ nghe đến chuyện thổi địch nên nhớ đến, chính là mẫu hậu a, người này cũng không dễ gọi đến.”

Thái hậu hừ một tiếng nói: “Sao lại khó gọi đến, hay là loại người thanh cao tự hứa? Người học nghệ, cao ngạo cũng là chuyện bình thường, cũng đừng nên mục vô hạ trần, liền khiến người sinh chán ghét.” Nói xong nhú nhú đầu mày, Hoàn Nhan Tự vội vàng trả lời: “Khởi bẩm mẫu hậu, người này thật hiền hoà, chính là y hiện tại. Y hiện tại chịu tội trong người, nhi tử sợ mẫu hậu không đồng ý.” Nói xong hướng ngoài cửa sổ nhìn ra, liền thấy Tố Y đã thật vất vả đứng lên, rồi lại nâng hai vò nước lên, thật cẩn thận đi xuống bậc thang, chính là bậc thang này lại làm khó y, trong chớp mắt lại ngã ngồi trên mặt đất, y đành phải từng bước thật cẩn thận bước xuống, cũng may là vỏ rỗng nên không có nước đổ ra.

Thái hậu vừa thấy ánh mắt hẩn, dĩ nhiên liền hiểu được. Trong lòng biết nhi tử là đang khổ sở vì Tổ Y chịu khổ, muốn gọi y vào phòng để được ấm áp, chính là không tiện nói ra mà phải mượn cơ hội này. Nàng vốn có tâm muốn đáp ứng, nhưng lại do dự: Tổ Y dù thế nào cũng là khâm phạm, chỉ bởi vì ta muốn nghe thối địch liền ngoại lệ tuyên tới kiến giá, tại trước mặt các phi tử cũng không hay, nhưng nếu không cấp cho nhi tử cơ hội này, nhìn hai người hẩn cũng thật sự đáng thương. Bởi vậy trầm ngâm không nói, Hoàn Nhan Sóc đã hiểu được dụng ý của phụ hoàng, hẩn trong lòng này giờ đã phiên giang đào hải, chính là ngại đang ở trước mặt Hoàng a nãi, không dám biểu hiện ra ngoài, chính đang ghen đến khó chịu, chợt thấy cơ hội này, Hoàng a nãi tựa hồ cũng không đến mức quyết tuyệt, vội ra vẻ không biết gì mà reo lên: “A, lại có người như vậy sao? Mau gọi đến ta cũng nghe xem.” Nói xong thúc giục Hoàn Nhan Tự: “Phụ hoàng mau lệnh cho Tiểu Sở tỷ tỷ tiện thể đi thỉnh người nọ đến đây đi, ta thật muốn nghe xem là dạng thủ khúc gì.”

Thái hậu lại nhìn liếc mắt nhìn tôn tử, chung quy không đành lòng chiếm thượng phong, nói: “Người nọ có là ai mà lại có đạo lý ngay cả ai gia cũng không thể gặp chứ, hoàng nhi liền nói cho Tiểu Sở, để nàng thuận tiện lĩnh lại đây đi.” Nói xong đối nhóm phi tử nói: “Chúng ta cũng đều nghe thử xem.”

Hoàn Nhan Tự vui mừng quá đỗi, đáp ứng một tiếng, tiến lên đối Tiểu Sở nói một phen, Tiểu Sở lĩnh mệnh mà đi, nơi này Hoàn Nhan Sóc cùng Tử Nông sớm cũng như hẩn, đều gấp gáp nôn nóng, liền ngay cả thái hậu, cũng đều tò mò một vị tướng quân thì có thể thối ra dạng hảo khúc gì, trong lúc nhất thời, tất cả mọi người kiển chân mong đợi, ngay cả đồ vật này nọ cũng không có tâm ăn. Qua nửa ngày công phu, liền nghe Tiểu Sở ở ngoài cửa nói: “Khởi bẩm thái hậu Hoàng Thượng, nô tỳ phụng mệnh Hoàng Thượng, dẫn theo hạ nô Tổ Y đến kiến giá.” Thái hậu “Ân” một tiếng, nói: “Mang vào đi.” Ánh mắt mọi người nhất thời đều tập trung ở nơi rèm cửa.

Sớm có nha đầu vén màn lên, đưa bọn họ tiến vào. Tổ Y thi lễ, đứng ở một bên, trầm thanh nói: “Không biết thái hậu triệu ta đến đây, có gì phân phó.” Y chỉ tử không hàng, tất nhiên không chịu tự xưng nô tài, thái hậu cũng không để ý đến, cao thấp đánh giá y một phen, trong lòng cũng không khỏi thầm khen, nghĩ: khó trách hoàng nhi thẳng đến hôm nay vẫn còn mê luyện y, ngay cả Sóc Nhi cũng không ngoại lệ, quả thật có một phần trí tuệ khí độ, chỉ nhìn một cách đơn thuần y ở đây lúc này, thân phận như thế, lại vẫn đang không kiêu ngạo không siểm nịnh, không oán giận không già mồm cãi láo, liền biết y quả thật không có phi tử nào có thể sánh bằng. Bởi vậy nói: “Gọi người đến không vì chuyện khác, ai gia nghe hoàng nhi nói người thối địch rất tốt, bởi vậy muốn nghe thử xem, không biết Tổ tướng quân có nguyện ý hay không vì ai gia tấu một khúc.” Nàng đối Tổ Y nảy sinh hảo cảm đồng tình, trên mặt liền lộ ra vẻ tươi cười, gọi y là Tổ tướng quân, đó là thừa nhận khí khái không hàng cao thượng của y, cũng là có ý tôn kính.

Tổ Y bỗng nhiên ngẩng đầu, không nghĩ tới Kim Liêu thái hậu lại rộng lượng như vậy, khi y là hoàng hậu, thái hậu luôn ru rú trong cung, cũng không bảo y đến thỉnh an, bởi vậy nên không có mối tiếp xúc nào, lúc này trong lòng cảm kích, thành khẩn nói: “Được thái hậu và Hoàng Thượng tán thưởng, không dám không theo, chính là chuyện thối địch, ta đã lâu chưa từng thối, sợ thối ra thô âm làm nhơ bần thánh thánh.” Vừa nói vừa cảm thấy buồn bực, thầm nghĩ thanh tử địch sau khi bị bắt chưa lần nào thối qua kia không biết Hoàn Nhan Tự đã vất đi nơi nào.

Thái hậu cười nói: “Tổ tướng quân quá khiêm nhường.” Nói xong sai người đem một thanh địch tử, Hoàn Nhan Tự nói: “Mẫu hậu không cần gọi, trẫm đã lệnh Tử Nông đi.” Tổ Y lại kinh ngạc, một lát sau Tử Nông trở về, trong tay cầm một thanh tử trúc địch, Tổ Y vừa thấy, liền kinh hãi, suýt nữa rơi lệ, chỉ thấy Tử Nông tiến lên, hai tay dâng địch nói: “Từ sau khi công tử bị bắt, tất cả vật phẩm đều do Tử Nông bảo tồn, không có một tia hao tổn, tướng quân thử thanh âm xem, xem có còn giống như trước không.”

Tổ Y nhìn thoáng qua Tử Nông, thùỵ hạ mi mắt, trong lòng ngực trầm vị tạp trần, tình cảm mãnh liệt càng thêm mãnh liệt, lập tức cũng không nói nữa, địch kề môi, liền nghe thấy một điệu nhạc tựa như thanh âm thâm thì giữa đêm khuya tự đôi môi và đầu ngón tay kia bay ra, nói không hết tình cảm mờ ảo sâu sắc, yêu hận triền miên, trong chốc lát, mọi người đều thất thần. Chỉ cảm thấy tiếng nhạc này giống như theo tai mình chậm rãi thấm thấu vào người, vào gân mạch tạng phủ, chính đang bắt tri bắt giác thì bỗng nhiên tiếng nhạc thay đổi, làn điệu trở nên cao vút, như có lẫn trong đó phong thanh tựa như “Ngân bình sạ phá thủy tương bình. Thiết kỵ đột xuất đao thương minh.” của Bạch Cư Dị, lại như phong lôi cuộn cuộn tự chân trời mà đến, rồi lại thay đổi, đã là mưa gió phiêu linh, tình ý uyển chuyển, ái hận vô bằng, cuối cùng vẫn hiết vũ thu, thêm vài phần yêu hận dây dưa, phiêu phiêu dang dang không rõ nguồn cơn, cuối cùng là tĩnh mịch vô thanh.

Một khúc này của Tổ Y là do tình cảm bộc phát, liền mạch lưu loát, đợi đến khi thủ khúc ngưng lại, trong sảnh mọi người đều xuất thần, chỉ cảm thấy rung động đến tâm can, thật sự không phụ lời Hoàn Nhan Tự thừa nhận “Nhân gian chỉ có thể được vài lần nghe thấy”. Hoàn Nhan Tự đang ngồi ở giữa, đối này khúc lại cảm ngộ vô cùng, đã sớm ngây ngốc.

Lập tức thái hậu mở miệng nói trước, khen: “Quả nhiên xuất thần nhập hóa, thật có khả năng thông quỷ thần, ai gia đến tận hôm nay mới biết cái gì gọi là hảo khúc, hảo tài nghệ. Tổ tướng quân, không biết khúc này tên gọi là gì, vì sao ai gia lại chưa bao giờ nghe qua?”

Tổ Y ảm đạm nói: “Khúc này vô danh, chính là ta nhất thời rung động mà tấu nên, khiến thái hậu chê cười, hiện giờ ta còn có việc trong người, mong thái hậu chuẩn ta cáo lui.”

Thái hậu cũng sắc mặt buồn bã, thật lâu sau nói: “Được rồi, một khúc này của tướng quân cũng thật khiến hao nhiều sức lực.” Thế là kêu Tiểu Sở lên, nói: “Đi phân phó bọn họ, hôm nay không khiến cho tướng quân mệt nhọc.” Lại đối Tổ Y nói: “Tướng quân thỉnh đi.” Tổ Y theo chỉ từ mà đi, từ đầu đến cuối, y chưa bao giờ liếc mắt nhìn Hoàn Nhan Tự một lần, còn ánh mắt Hoàn Nhan Tự thì không lúc nào dứt khỏi y, trong đó tình ý khổ sở, yêu hận dây dưa, hai người bọn họ đều hiểu được, liền ngay cả thái hậu nhìn hai người này, trong lòng cũng không khỏi thở dài, thầm nghĩ tạo hóa trêu người.

Trong lúc nhất thời ai cũng không nói lời nào, Hoàn Nhan Sóc vội vàng tiến lên nói: “Hoàng a nãi, không bằng để ta học y thối dịch đi, ta thích y thối dịch.” Hắn thấy thái hậu thích, nghĩ thầm rằng nhân cơ hội này cứu Tổ Y thoát ly khổ hải, ai ngờ thái hậu lắc đầu nói: “Không được, đừng nói thân phận của y không được mà người còn là thái tử, tương lai phải thống trị quốc gia, thối dịch bất quá là giải trí mà thôi, người sao lại vì nó mà say mê, ai gia cũng không hi vọng người học được, thối ra vong quốc chi âm.”

Vốn là lời nói không lòng dạ nào của nàng, nghe vào trong tai Hoàn Nhan Tự lại thành ra ý khác, trầm thanh nói: “Mẫu hậu lời ấy sai rồi, thất bại của Tổ Y, chính là Tề quốc nội loạn, quân chủ ngu ngốc tạo thành, cùng chuyện y thối dịch thì có quan hệ gì, ngày đó nếu không có y lương thảo tấn tụyệt, mặc dù là hài nhi, cũng không dám nói nhất định có thể đả bại y đâu.”

Thái hậu nhìn hắn một cái, biết hắn vẫn nặng lòng Tổ Y, cũng không nói gì, chỉ thản nhiên nói: “Ai gia luận sự, hoàng nhi loạn phần cái gì.” Nói xong đứng lên nói: “Tận tình chơi một ngày, cũng nên kết thúc. Lễ mừng năm mới sắp đến, còn sợ không có thời gian vui đùa sao?” Mọi người đều phụ họa, vây quanh thái hậu cùng Hoàn Nhan Tự mà đi. Lúc này ai cũng thật không ngờ, chính là đêm trừ tịch ấy, trong cung nhưng lại vì Tổ Y mà trời long đất lở, đương nhiên, chuyện này về sau sẽ nói.

46. Chương 46

Ngày hai mươi chín tháng chạp này, trong cung các việc liên quan đến lễ mừng năm mới gì đó đã được chuẩn bị đầy đủ, tới hôm ba mươi, sáng sớm tuyết liền rơi, Hoàn Nhan Tự vội tới chỗ thái hậu thỉnh an, hai người đều thập phần cao hứng, Hoàn Nhan Tự hít một tiếng nói: “Tề quân xưa hoang dâm vô đạo, hảo hảo một quốc gia lại thành ra hoang tàn, tuy rằng giảm giảm miễn giảm thuế má, nhưng bách tính vẫn phải cần một đoạn thời gian nghỉ ngơi lấy lại sức, hiện giờ trời giáng tuyết rơi thật đúng lúc, năm Nhược Minh mùa màng tốt đẹp, nguyên khí liền khôi phục không sai biệt lắm.”

Thái hậu gật đầu nói: “Lời này đúng lắm.” Lại quay đầu đối Ngân Cơ nói: “Hôm nay đêm trừ tịch, lại là năm thứ nhất dời đô, mọi người đều tưởng niệm quê nhà Kim Liêu, bởi vậy ai gia đã nói với hoàng nhi, triệu đại thần cùng thân quyến tiến cung dự lễ mừng năm mới, như vậy quân thần cùng nhau vui vẻ, chẳng những càng thêm náo nhiệt mà còn không có sầu tình nặng lòng nhớ quê hương. Phi tử các người cũng đều thu thập một chút, thừa dịp tối nay hảo hảo vui vẻ một hồi.” Bọn Ngân Cơ đều gật đầu đáp ứng, đều nói chủ ý này thật tốt.

Không nói đến bọn họ ở trong hoàng cung mãi mãi cầm tú phồn hoa, nói không hết bao nhiêu chuyện vui mừng, lại nói đến Tổ Y, người ở tẩy y phòng trước ngày hai mươi tám tháng chạp đã đem tất cả y phục

ra giặt tẩy, bởi vậy hai ngày này y liền bị phái đến nơi khác phụ giúp, nhân thủ trong cung mặc dù đông, nhưng việc nhiều lại loạn, bởi vậy hai ngày này so với dĩ vãng càng thêm mệt mỏi vài phần. Đêm hôm trước trở về, khi ăn uống rất không thoải mái, ần ần cảm giác ghê tởm, cũng không muốn ăn cơm, bất quá khi đói thì ăn một chút. Được mà vị hoàng tử kì quái kia đưa từ lâu đã dùng hết, có đôi khi trở đau, tuy rằng đầu đầy đổ mồ hôi nhưng cũng không còn cách nào.

Hôm nay đúng là ngày ba mươi, y sáng sớm thấy tuyết rơi đầy trời, trong ngoài hoàng cung đều biến thành một thế giới trắng xóa, đây vốn là dấu hiệu tốt, trong cung mỗi người đều cao hứng, y lại không biết vì sao lại sinh ra một tia cảm giác bi thương. Yên lặng ngắm nhìn một phen, vừa muốn mặc y phục rời giường, không nghĩ đến trong dạ dày lại là một trận trở mình giảo phá, càng cảm thấy ghê tởm, một chút không chú ý, đã phun ra một ngụm huyết. Lúc này mới thấy trong người khoan khoái một ít.

Tổ Y cũng không để ý, đứng dậy lau đi vết máu kia, y từ sau lần mắc mưa kia, chỉ vài ngày sau liền mắc thêm bệnh trạng học máu này. Tuy rằng hoàng tử kia dặn y chú ý chuyện ăn uống, nhưng với tình cảnh của y, chuyện ăn uống nào tùy thuộc vào mình, bởi vậy chỉ đành yên lặng nhẫn xuống, liền ngay cả khi học máu cũng chỉ ở trên giường nghỉ ngơi một chút, đôi thế nào cũng để mặc, may mà bệnh trạng này cũng vẫn chưa phát triển, bất quá là đôi khi phun mấy ngụm huyết nhỏ mà thôi.

Chính là hôm nay y lại cảm giác thấy triệu chứng không còn đơn giản như trước, đến chạng vạng khi ăn uống đều cảm thấy cuộn cuộn nơi cổ họng, đau đớn cùng cảm giác buồn nôn càng ngày càng tăng thêm, lại còn đầu vầng mắt hoa, cả người mệt mỏi, ngay cả cước bộ đều trở nên phù phiếm, y là người tập võ, tối chú ý lòng bàn chân vững vàng, nhưng hôm nay lại thế nào cũng làm không được. Nhìn trước mặt tuyết rơi khôn cùng, một mảnh trắng xóa đến chói mắt, cảm giác về điềm xấu trong lòng y càng thêm mãnh liệt. Đang lúc xuất thần, chợt nghe một đạo thanh âm chua ngoa kêu lên: “Sao vậy? Hôm nay ngươi cũng muốn tham dự lễ mừng năm mới sao? Bên kia bận rộn như vậy, còn không mau qua hỗ trợ.” Ngẩng đầu nhìn, nguyên lai là đại a đầu Ái Nhi của tẩy y phòng, ả cũng là vì tẩy y phòng không còn việc để làm mà bị điều đến đằng trước phục dịch, chính lúc đang rời ren phiền lòng, đi ngang qua đây, liếc mắt một cái nhìn thấy Tổ Y, nào có đạo lý không cần đến y chứ.

Tổ Y không còn cách nào, đành phải nhịn đau theo ả đi vào tòa điện, liền thấy trong đại sảnh Tận Tình Uyển dung chứa mấy trăm người đang mở tiệc vui vẻ, lúc này bóng người di động, tiếng hoan hô vui cười không ngừng, cung nữ thái giám cứ như đèn kéo quân xuyên qua lui tới, đưa lên nước trà thơm ngát, y lúc này đau đến mức mồ hôi tuôn như mưa hạ, nhưng cũng không thể không cố nén xuống để hỗ trợ khiêng vác, dưới ánh nến mông lung, người qua kẻ lại, dù là Hoàn Nhan Tự cũng không đoán được y lại ở chỗ này, cho nên không có ai phát hiện.

Rồi màn đêm buông xuống, thời tiết cũng thật hài hòa, một cơn gió cũng không có, trận tuyết kia cũng dần ngừng rơi, lúc này rượu và thức ăn đều từng đạo được đưa vào đại sảnh, Tổ Y thấy không còn có việc gì mình phải nhúng tay vào nữa liền tìm một góc tĩnh lặng, tả hữu nhìn sang bốn bề vắng lặng, không khỏi rớt cuộc chống đỡ không được, thấp người ngồi sụp xuống, y bận bịu một ngày, ngay cả điểm nước trà cũng không dùng qua, lúc này trong bụng cơn đói cồn cào, đau đớn cùng cảm giác buồn nôn càng rõ ràng hơn, cuối cùng lại nôn ra hai đại khẩu huyết, tình huống không có một tia chuyển biến tốt đẹp, tình hình này thật sự là cực khác so với dĩ vãng, Tổ Y yên lặng nhìn chăm chú vết máu kia một lúc lâu, bỗng nhiên thở dài ra một hơi, lầm bầm: “Chẳng lẽ thời khắc đoàn tụ đêm trừ tịch này cũng là lúc Tổ Y ta vĩnh biệt cõi đời sao?” Tưởng tượng đến từ nay về sau không còn nhìn thấy gương mặt oai hùng kia, rớt cuộc không thể cảm thụ được nửa phần nhu tình cùng hận ý của hần, cõi lòng liền bất giác như bị đao cắt. Nhìn đại sảnh xa xa, đúng là đèn đuốc sáng trưng lại vô luận như thế nào cũng không thấy được thân ảnh ngày ngày đêm đêm xuất hiện ở trong mộng, y lại đi lên trước vài bước, thầm nghĩ: “Trời xanh nếu thương xót cho Tổ Y ta, chỉ cần cho ta từ xa liếc mắt nhìn một lần là thật tốt rồi, chỉ nhìn một lần hãy đưa ta đi, lưu luyến đôi hồng trần này cũng giảm đi một phần.” Tưởng tượng đến sau khi mình đi, phụ tử Hoàn Nhan Tự sẽ thành ra bộ dáng gì, trong lòng tràn đầy vướng bận không bỏ xuống được, nhưng cũng không thể nề hà, lại đành an ủi chính mình nói: dù cho cảm tình gì cũng sao có thể chịu được năm tháng ăn mòn? Lúc này dù có đau lòng, bất quá một năm rưỡi sau cũng sẽ ổn thôi.

Y ở nơi này hết sức dùng mắt ngóng trông, chợt nghe một đạo thanh âm sốt ruột nói: “Uy, cái người bên kia, mau tới đây phụ một tay.” Quay đầu lại nhìn, chỉ thấy bốn người dùng một vòng tròn to như bánh xe nâng một con dê nướng cực lớn đang hướng đại sảnh đi vào, còn thấy một người trong đó có vẻ mặt thống

khổ, hướng mình nói: “Người mau tới thay cho ta, ta bụng đau quá, phải vội đi phương tiện một chút.” Tổ Y còn đang do dự, người nọ đã nhắc nhở ba vị đồng bạn nâng khay lên, tiến lên không một lời phân trần đã kéo y qua, bên này vội vàng đi, Tổ Y không còn cách nào, đành phải nhịn đau cùng bốn người kia nâng dê hướng đại sảnh đi đến, lại cho tóc dài rũ xuống, sợ bị nhận ra, cổ họng từng đợt cảm giác ghê tởm đều bị y dùng nội công miễn cưỡng đè ép xuống.

Nguyên lai dê nướng này là món ăn chủ đạo được chuẩn bị vào các buổi thịnh yến trừ tịch của Kim Liêu quốc, tượng trưng một năm mới khoái hoạt tương hòa, quốc thái dân an. Bởi vậy món ăn này trong cảm nhận của người Kim Liêu trọng yếu không thua nghi thức cầu phúc hiến tế, ngay cả những người nghèo khó bần cùng, thật sự không có nổi một con dê cũng phải mua chút thịt dê xương dê này nọ để làm nên món ăn này. Mấy người khiêng dê kia hàng năm đều là hạ nhân ở phòng bếp, cũng không quen biết Tổ Y, nếu không dừng nói bị tiêu chảy, chính là dù có sắp tất tưởi cũng không dám để cho y đến khiêng món ăn này.

Lúc này trong đại sảnh đúng vui cười ồn ã, thái hậu, phụ tử Hoàn Nhan Tự cùng vài vị trọng thần ngồi ở bàn chính giữa, vây quanh là mấy chục bàn của đại thần cùng nữ quyến, các phi tử cũng xen lẫn trong bàn của các nữ quyến cùng nhau vui cười, trên bàn đồ ăn tuy nhiều, lại không người động đến, đều là đang đợi sau khi dê nướng được đưa lên rồi mới dùng yến.

Hoàn Nhan Sóc đang cùng thái hậu nói sau khi tán tịch phải phóng mấy khóa pháo hoa, thái hậu cười nhưng vẫn chưa đồng ý, tiểu thái tử này liền cứ nài nỉ. Chợt nghe Hoàn Nhan Tự cười nói: “Sóc Nhi đừng nháo, dê nướng đã sắp được đưa lên, người không phải thích ăn vài món ăn đặc sản của Đại Tề sao? Còn không tìm vị trí tốt mà ngồi đi.” Lại đối chúng đại thần cười nói: “Thái tử bất hảo, thật không biết phải nên thế nào quản giáo, các người đều là người có nhi tử, ngày thường dạy dỗ bọn chúng thế nào?” Chúng đại thần đều phụ họa nói: “Hoàng Thượng nói đùa, tiểu hài tử không phải đều là như vậy sao? Huống chi thái tử thông minh lanh lợi, tuổi còn nhỏ đã có phong khí quân vương, tương lai đăng cơ, nhất định có thể dẫn dắt bách tính Kim Liêu ta kế thừa thái bình thịnh thế.”

Hoàn Nhan Tự gật đầu cười mà không nói, liếc mắt nhìn một cái ra ngoài điện, dê nướng kia đã đến gần, chợt trong một khoảng khắc, giống như nhìn thấy Tổ Y, cảm thấy kỳ quái: y sao lại ở chỗ này, mà sao lại phải làm những việc này? Lại nhìn kỹ, người nọ lại bị con dê che mắt, không khỏi âm thầm cười khổ: đại khái là ta hoa mắt rồi, ta nhìn người khác mà cứ nghĩ là y, ngay giữa ban ngày mà còn nằm mộng. Thế là kêu Tử Nông đến, nhỏ giọng phân phó: “Chờ một chút người thừa dịp người khác không chú ý, đi lấy chút điểm tâm Đại Tề cùng thức ăn nóng đưa đến chỗ Tổ Tổ, đêm trừ tịch thế này, trong lòng y nhất định rất khổ sở, huống chi nước nhà đã mất, chính mình lại chịu cảnh cô đơn, không biết là quang cảnh gian nan thế nào đâu, người đi đến bồi y nói chút chuyện, khuyên nhủ thêm, đây là ngày tốt nhất trong năm, ngàn vạn lần đừng để y nghĩ đến những chuyện không hay.”

Tử Nông đáp ứng, vừa chuyển đầu thì thấy Tử Diễm đang nhìn mình, ánh mắt phức tạp, không khỏi kỳ quái hỏi: “Người làm gì thế? Thật dọa người.”

Tử Diễm nhíu nhíu đầu mày, giận dữ nói: “Hoàng Thượng vẫn còn nhớ đến người kia sao?” Tử Nông hừ một tiếng nói: “Người không phải đều nghe thấy rồi sao? Cần gì phải hỏi ta, người ghét nhất công tử, vì sao hôm nay lại trở nên quan tâm?”

Tử Diễm cũng không đáp, xoay người bước đi, lẩm bẩm: “Quên không được, vẫn là quên không được, cứ như vậy, chủ tử lại vẫn cứ khổ sở, còn tâm tâm niệm niệm nghĩ đến y, chẳng lẽ. Chẳng lẽ thật sự muốn ta vi phạm ước nguyện ban đầu sao? Sao có thể, điều này sao có thể.” Đang nói, chợt thấy trong đại sảnh lập tức trở nên tĩnh lặng, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy dê nướng đã muốn nâng vào đại sảnh, ánh mắt mọi người đều dừng ở món ăn cát tường đang tỏa hương khí bốn phía này, tự nhiên không ai nói chuyện.

Tử Nông mỉm cười, vội vàng đi ra phía sau Hoàn Nhan Tự và thái hậu chuẩn bị chia thức ăn, ánh mắt chúng đại thần cũng đều chăm chăm nhìn đến một khay dê nướng cực lớn sắp dâng lên cho thái hậu và Hoàng Thượng này.

Bỗng nhiên lại thấy chiếc khay kia thế nhưng lại nghiêng đi, góc phía nam sụp xuống, người ở ba góc kia vội vàng muốn đỡ cho cân bằng, nhưng lại vì dê cùng khay thật sự quá nặng, làm sao đỡ kịp, mọi người tro mắt nhìn chiếc khay cực lớn cùng con dê nướng phía trên kia cùng nhau rơi xuống đất, không nói đến chiếc

khay rơi xuống bể nát, tôi trọng yếu là dê nường kia lắm lem bụi đất, thật sự là không ổn.

Lập tức mỗi người biến sắc, thái hậu cùng Hoàn Nhan Tự lập tức đứng lên, ba người kia sớm quỳ xuống hoảng hốt dập đầu, sợ hãi không thôi nói: “Nô tài đáng chết nô tài đáng chết.” Duy độc một người ở phía sau thì đang ngồi sụp xuống ôm lấy thân mình, hai tay một cái che miệng một cái ôm bụng, nhìn kỹ, đúng là Tố Y.

Tất cả mọi người sắc mặt đại biến, Úc Thương bỗng nhiên đứng lên, lớn tiếng nói: “Là ai để cho nô tài này nâng dê tới? Chẳng lẽ không biết y là kẻ rắp tâm hại người sao? Hôm nay hành động rõ ràng là muốn nguyên rửa vận mệnh quốc gia Kim Liêu ta suy tàn.” Nói xong hướng Hoàn Nhan Tự nói: “Hoàng Thượng, này thật sự là tội ác tày trời, Hoàng Thượng không thể lại nể tình nữa.” Lời này của hắn vừa thốt ra, các đại thần cũng đều phụ họa theo.

Chợt nghe một đồng âm thanh thúy nói: “Câm miệng, phụ hoàng còn chưa lên tiếng, làm sao đến lượt người nói này nói nọ.” Đúng là tiểu thái tử Hoàn Nhan Sóc, hắn bước nhanh đi xuống đài cao, hướng bên người Tố Y đi đến.

Tố Y lúc này đã đầu vầng mắt hoa, lại còn mồ hôi lạnh đầm đìa, nghe được tiếng bước chân của Hoàn Nhan Sóc, chỉ phải miễn cưỡng đứng dậy, muốn đi ra ngoài, Ngân Cơ quát một tiếng: “Nô tài lớn mật, còn không mau thu thập.” Bị Hoàn Nhan Sóc hung hăng trừng một cái cũng không dám lên tiếng nữa.

Tử Nông cũng đều chạy vội xuống dưới, Tố Y mềm oặt cả người, ánh mắt tán loạn, mắt thấy đã không có khả năng đi ra ngoài, đành phải dùng hết bình sinh công lực cưỡng chế một ngụm máu tươi kia trong cổ họng, miễn cưỡng nói: “Ta. Ta đi tìm đồ vật này nọ. Đến. Thu thập.” Nói xong lại đi, trong cuống họng lại một trận phiên giăng đảo hải, tựa như có thứ gì đang cuộn cuộn sôi trào, y biết chỉ cần chính mình một giây ần nhẫn không được, đại lượng huyết sẽ ngay lập tức trào ra, mà Hoàn Nhan Tự cùng Hoàn Nhan Sóc còn có bọn Tử Nông đối mình vương vấn quá sâu, mình có thể nào cứ như vậy chết ở trước mặt bọn họ, dựng nên một màn tàn nhẫn thê lương như thể trở thành bóng ma cả đời bọn họ, huống chi một đêm trừ tịch, chính mình lại chết giữa yến hội cũng là diêm xấu. Bởi vậy quyết chết cắn chặt hàm răng bước nhanh vài bước, chỉ mong có thể mau ra khỏi điện, tốt xấu gì cũng sống sót qua giờ khắc này. Người trong đại sảnh sớm bị thái độ vô lễ của y khiến cho ngậy người, đều lên tiếng nghị luận.

Chợt nghe một thanh âm trầm ổn vang lên: “Đứng lại.” Nhất thời tất cả mọi người ngừng nói, ngạc nhiên nhìn về phía Hoàn Nhan Tự, Hoàn Nhan Sóc cũng dừng lại cước bộ, cũng nhìn hắn, chỉ thấy hắn đi xuống đài cao, ánh mắt sáng quắc nhìn phía Tố Y, thấy y vẫn đang muốn đi ra ngoài, lại cuối cùng chân mềm nhũn, quỳ xuống trước một cây cột, hắn vội vàng phi lên phía trước đỡ lấy, chỉ thấy người trong lòng sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu tương cuộn cuộn mà rơi, đôi mắt dĩ nhiên không còn tinh tường, hàm chứa không biết là xót là yêu là đau là sầu thương nhìn mình, một bàn tay buông xuống, tay kia thì lại vẫn gắt gao che miệng. Hắn cảm thấy hoảng hốt, dự cảm xấu cùng một cổ hàn khí đột nhiên từ đáy lòng dâng lên.

“Tố Tố.” Chỉ nói được hai chữ này liền rút cuộc không nói được thêm lời nào, Hoàn Nhan Tự chậm rãi nâng tay, miễn cưỡng ép buộc bản thân trấn định tâm thần, không nhìn tới ánh mắt cầu xin của Tố Y, kéo lấy ống tay áo y, đến tận cùng là ngón tay run rẩy không nghe theo lệnh hay là hắn không dám kéo tay áo đối phương xuống, chính hắn cũng không biết, hắn chỉ biết là rằng mình đang va đập vào nhau. Nhưng tình cảnh trước mắt thật sự cũng không cho phép hắn do dự, chỉ đành một lần quyết tâm, đột nhiên đem cánh tay vô lực của Tố Y kéo xuống, chỉ trong một thoáng mà trước mắt đã một mảnh thê diêm, Tố Y đã không thể nhìn xuống, từng ngụm từng ngụm ói ra huyết, đều oan trào trên long bào của Hoàn Nhan Tự.

“Tố. Tố Tố.” Hoàn Nhan Tự đã bị tình hình bất ngờ dọa cho choáng váng, thẳng đến khi Tố Y rút cuộc không chống đỡ được thân thể của chính mình, mềm quặt mà ngã vào lòng ngực hắn, hắn mới tỉnh ngộ ra đây là chuyện tình gì, mộ nhiên phát ra một tiếng gâm thét tê tâm liệt phế: “Tố Tố.” Rồi mới ôm chặt lấy thân thể phá hư của Tố Y, bối rối hét lớn: “Người tới a. Tử Lưu. Tử Lưu. Tố Tố, người đây là xảy ra chuyện gì? Người là xảy ra chuyện gì?”

Máu từ trong miệng Tố Y lại tiếp tục trào ra ngoài, Hoàn Nhan Tự luống cuống tay chân che lấy miệng y, trên mặt hoảng sợ rơi lệ, hắn nghẹn ngào cầu xin: “Tố Tố. Tố Tố. Đừng nôn ra nữa, van cầu người đừng nôn ra nữa.” Cạnh đó Hoàn Nhan Sóc cùng Tử Nông đều đã bước đến, lại nghe

thấy một tiếng khê kêu nói: “Đều tránh ra, xin Hoàng Thượng buông tay, để cho công tử đem dư huyết đều nhỏ ra.” Nguyên lai đúng là Tử Lưu, nàng lúc trước đi ra sau thay Hoàn Nhan Tự lấy áo choàng, chợt nghe phía trước thanh âm Hoàn Nhan Tự đều thay đổi, còn kêu gào tên mình, tiến lên nhìn, liền đại khái hiểu được sự tình, lúc này vội vàng tiến lên, lại thấy trước ngực xiêm y Tố Y cùng Hoàn Nhan Tự đều dính đầy máu tươi, cũng không khỏi biến sắc, nâng lên cổ tay Tố Y xem mạch, nàng chậm rãi đứng lên, cúi thấp đầu xuống.

Một động tác này, Hoàn Nhan Tự cùng Tử Nông liền hiểu được. Hoàn Nhan Tự ôm chặt Tố Y, đột nhiên giữ chặt vạt áo của nàng, ánh mắt điên cuồng nhìn về phía nàng, tê thanh hét lớn: “Không. Tố Tố y mới học máu, Tử Lưu, trẫm lệnh người cứu sống y. Trẫm biết người sẽ cứu sống y. Tử Lưu.” Liền nghe thấy một âm thanh rất nhỏ bên dưới: “Hoàn Nhan, đừng như vậy.” Hắn vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy khóe miệng nhiễm huyết của Tố Y nhếch lên thành một mặt cười thê lương, cổ hết sức nâng tay lau đi nước mắt ràn rụa của hắn, ôn nhu nói: “Người ai cũng phải chết, đừng khổ sở, nếu không. Nếu không ta đi. Cũng không yên tâm.” Ánh mắt dạo qua một vòng, nhìn đến Hoàn Nhan Sóc bị dọa choáng váng chỉ biết rơi lệ, vội vàng nắm lấy tay hắn nói: “Hài tử, đừng khóc, người hắn là. Hắn là rất nhanh sẽ quên ta thôi. Ta. Ta kiếp này phụ phụ tử người rất nhiều. Nếu. Nếu còn khóc vì ta. Sẽ không đáng. Càng. Lại càng không là. hành vi của một Quân vương.” Thật to thở hổn hển mấy hơi, thỉnh linh cổ họng dâng lên một trận tinh ngọt, lại là một ngụm huyết lớn phun ra, y lúc này trong bụng dù có thiên ngôn vạn ngữ, lại một chữ đều nói không được, chỉ có thể dùng mắt chăm chăm nhìn Hoàn Nhan Tự, trong ánh mắt kia là biết bao duyên tiếc không nở, nhưng cũng không thể nề hà.

Tử Lưu trong lòng đau đớn, loại chứng bệnh học máu này vốn hắn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng lúc này nhìn thấy ánh mắt Tố Y, trong lòng nàng lại đột nhiên dâng lên một cổ dũng khí, quyết triển mọi binh sinh sở học ra xem sao, bởi vậy vội vàng nói: “Hoàng Thượng, lúc này công tử không học máu, mau ôm y đến trên giường ở lâu hai năm quan trọng hơn, nô tỳ. Nô tỳ. Hết sức thử một lần.”

Hoàn Nhan Tự vội vàng ôm lấy Tố Y, chợt thấy chúng đại thần đều đứng ở trước mặt mình, đồng thanh nói: “Hoàng Thượng, Tố Y tội ác tày trời, vốn là người đáng chết, chỉ vì Hoàng Thượng nhân ái, bỏ qua cho y tử tội, hiện giờ lâm bệnh, nhất định là thiên ý, mong Hoàng Thượng lấy giang sơn xã tắc làm trọng.” Ý tứ kia thật rõ ràng, Tố Y nhất định phải chết, bất quá chỉ là một tù phạm sớm nên xử tử mà thôi.

“Các người. tránh ra cho trẫm.” Hoàn Nhan Tự hung tợn nhìn các đại thần, ánh mắt cực giống như dã lang bị đoạt hài tử, Tố Tố của hắn, Tố Tố đáng thương của hắn, là bị chính hắn hại chết, mà những người này chính là đồng lõa, nói cái gì quốc gia xã tắc, nói cái gì tội ác tày trời, mệnh Tố Tố của hắn đã sắp tắt, vì cái gì mà những người này vẫn không chịu buông tha y, không chịu buông tha cho chính hắn, thấy các đại thần cúi đầu đứng thẳng, vẫn không nhúc nhích, hắn cuối cùng cấp giận công tâm, hét lớn: “Các người. Các người phải tận mắt nhìn y tắt thở mới cam tâm sao? Các người đến tột cùng muốn bức trẫm đến mức nào, cút ngay, đều cút ngay cho trẫm, cùng lắm thì trẫm không làm Hoàng Thượng, không làm Hoàng Thượng đã được chưa?” Hắn nhìn về phía Tố Y đã lâm vào hôn mê trong lồng ngực, bắt giắc ruột gan đứt thành từng khúc, đem gương mặt áp vào khuôn mặt lạnh như băng kia, nước mắt rơi như mưa, nói: “Tố Tố, trẫm không làm hoàng đế, trẫm cùng người đi, chúng ta tìm nơi thế ngoại đào nguyên, chỉ có hai người chúng ta, không bao giờ ... nữa chịu trói buộc giang sơn bách tính, không bao giờ ... bị hạn chế bởi đại thần lễ pháp, chúng ta. Chỉ hai người chúng ta.”

Các đại thần hai mặt nhìn nhau, người nào cũng không chịu tránh ra, Úc Thương cùng Ngân Cơ nhìn tình cảnh này, trong lòng âm thầm toại nguyện. Chợt thấy Tử Diễm tiến lên, nhìn tất cả đại thần chung quanh một vòng, trầm giọng nói: “Các vị đại nhân thỉnh về trước đi, trước mắt cứu người quan trọng hơn, đợi ngày sau, mọi việc sẽ được định đoạt, Hoàng Thượng với việc này quyết sẽ cấp cho các đại nhân một cái giao đãi.” Lời nàng vừa thốt ra, không nói đến người khác, chỉ nói đến Úc Thương thật sự kính hãi, gắt gao trừng mắt nhìn nàng, Tử Diễm lại cũng không thèm liếc mắt nhìn hắn một lần.

“Trẫm lặp lại lần nữa, đều tránh ra, nếu không đừng trách trẫm nhẫn tâm.” Hoàn Nhan Tự lần thứ hai ngẩng đầu, ngữ khí chưa từng lạnh lẽo như thế, mặc kệ cái gì thân tử, cái gì tù phạm, hết thấy đều không quan tâm nữa, hắn chỉ cần Tố Tố của hắn, chỉ cần Tố Tố của hắn một lần nữa đứng ở trước mặt hắn ôn nhu mỉm cười, ai dám ngăn cản, hắn liền giết.

“Đều lui ra, muốn bức vua thoái vị sao? Tử Diễm đã nói qua, ngày sau sẽ cho các khanh gia giao đãi, Hoàng Thượng hiện tại đau lòng nan cầm, thần trí mất hết, các người cần gì nhất quyết tương bức, đều lui ra cho ai gia. Hay là có ý bởi vì Hoàng Thượng muốn cứu người, các người liền muốn tạo phản?” Thời điểm máu chót, thái hậu cuối cùng đứng dậy, chúng đại thần lại nhìn nhau vài lần, lúc này mới vội vàng lui ra, cùng lên tiếng: “Chúng thần không dám.”

Nơi này Hoàn Nhan Tự ôm lấy Tố Y vội vàng đi lên lầu hai, đem y đặt ở trên giường, đã thấy ái nhân lâm vào hôn mê, hắn vừa vội lại hoảng, mộ nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy một cảnh vật quen thuộc, nguyên lai nơi này chính là tẩm cung khi Tố Y làm hoàng hậu, từ sau khi Tố Y bị biếm làm hạ nô, hắn cũng không tới nơi này, hiện giờ kiện kiện cố vật rõ ràng ở mắt, mà chủ nhân của nơi này lại gặp phải hiểm cảnh cứu tử nhất sinh, quận đau trong lòng nhất thời lại tăng thêm vài phần, đau đớn này thật như khiến hắn không thể thở nổi.

Nơi này Tử Lưu đã sớm bận rộn, sử dụng ngân châm, lại sai người đến phòng mình đem hoàn dược cấp cho Tố Y, thái hậu cùng phụ tử Hoàn Nhan Tự nhìn không chuyển mắt, liền thấy Tố Y cũng không ngừng nôn máu, cách một đoạn thời gian lại phun ra một ngụm to. Thẳng đến khi đã qua nửa đêm, Tử Lưu mới đứng dậy, còn chưa lên tiếng, nước mắt đã chảy xuống trước, đối Hoàn Nhan Tự nói: “Hoàng Thượng, nô tỳ đã dốc hết toàn lực, nhưng nhưng công tử đã là vô lực xoay chuyển trời đất, vẫn là. Vẫn là sớm nên chuẩn bị.” Nói xong cũng không nhịn được mà khóc rống lên, hai chữ hậu sự kia lại thủy chung không đành lòng nói ra.

Hoàn Nhan Tự cảm thấy tim mình, linh hồn mình cũng không còn, dờ dẫm đi từng bước đến gần bên người Tố Y ngồi xuống, nhìn thấy ái nhân lúc này cũng hơi hơi mở mắt, hắn gắt gao cầm đôi tay khô gầy nứt nẻ của Tố Y, lẩm bẩm nói: “Tố Tố, chúng ta đi thôi. Chúng ta đến một nơi thế ngoại đào nguyên, chờ người hồi phục. Chúng ta sẽ lên đường được không? Người không nguyện đi theo trẫm sao?”

Hoàn Nhan Sóc đã sớm lớn tiếng khóc rống, cũng may có thái hậu ôm chặt, nàng lúc này thấy bộ dáng của nhi tử, rõ ràng cực khác dĩ vãng, trong lòng cũng trở nên sợ hãi. Lại thấy Tố Y đối Hoàn Nhan Tự suy yếu mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Hoàn Nhan, đừng như vậy, tuy rằng từ nay về sau ta không thể ở cạnh người nhìn người, nhưng người không cần tiếc nuối.” Y lại thở hổn hển mấy hơi thở, mới hít một tiếng, buồn bã nói: “Hoàn Nhan, người đừng khổ sở, trong cuộc đời con người đơn giản hai chữ tình nghĩa, nghĩa của ta, cố nhiên đã dành cho Đại Tề cùng với cố quốc bách tính. Như còn chữ tình, ta lại dành cho một người. Người này, là địch nhân cũng là đối thủ lớn nhất trong đời ta, hắn quân lâm thiên hạ, trong nháy mắt đánh bại ta, diệt Đại Tề của ta, trong một lúc liền cướp lấy tất cả những thứ tối trọng yếu của sinh mệnh ta. Nhưng. Cũng là người này, hắn cho ta hồi ức đẹp nhất trong đời, ta đến nay còn nhớ rõ nằm ở trong lòng ngực hắn, là một loại cảm giác ấm áp và thoải mái đến nhường nào, thời điểm hắn đối ta ôn nhu thật khiến cho ta say đắm trong tình ý của hắn, vô luận dù cho ta nhắc nhở mình thế nào, lại chung quy cũng khó tránh khỏi kết cục kim lòng không đậu, Hoàn Nhan Tự, ta. ta cũng chỉ là một kẻ phạm phu tục tử mà thôi a.” Y nhìn thẳng vào đáy mắt ái nhân, bỗng nhiên lại mỉm cười, từng chữ một nói: “Người có biết người này là ai không?” Lại chậm rãi nhắm lại hai mắt, thở phào nhẹ nhõm nói: “Kỳ thật người nên cảm tạ ta đi đến bước này, nếu không người cũng hiểu được, những lời này, ta vĩnh viễn. Vĩnh viễn cũng không nói với người.”

Y một phen nói cho hết lời, người nghe thấy đều rơi lệ, liền ngay cả thái hậu cũng cảm thấy buồn bã, đi đến bên giường ôn nhu an ủi nói: “Hảo hài tử, người đừng cứ nghĩ đến những chuyện bi quan, Tử Lưu không được, ai gia cùng Hoàng Nhi sẽ tìm danh y khác.” Nàng nói là nói như vậy, nhưng nhìn sắc mặt tái nhợt như giấy cùng với thân người gầy trơ cả xương của Tố Y, dù có danh y như vậy, y hiển nhiên cũng đợi không được người đó. Lập tức trong lòng thở dài không thôi.

Tố Y như thế nào lại không rõ đạo lý này, đã thấy Hoàn Nhan Tự đứng lên nói: “Không sai, trẫm sẽ hạ chỉ. tìm danh y khắp thiên hạ.” Mắt thấy đế vương cường đại ngày xưa lúc này sớm đã rối loạn tâm thần, y thật sự không đành lòng nói toạc chuyện mình sớm rời khỏi thế gian này. Đành phải chặt hắn miên cưỡng cười nói: “Chuyện này cứ để bọn người Tử Nông lo, người. Người ngồi cùng ta trong chốc lát. Được không?” Đây là khoảng thời gian cuối cùng của hai người, y thật sự không nghĩ lãng phí chút thời gian ngắn ngủi này. Ánh mắt nhìn về phía Hoàn Nhan Sóc, tiểu thái tử này cuối cùng nhịn không được chạy vội tới, lớn tiếng khóc rống nói: “Mẫu hậu không được chết, ta không cho người chết, người không biết, người không ở mấy ngày này, công khóa của ta đều hoang phế đi rồi, ta còn chờ người tới

độc thúc ta, nếu không ta sẽ không học bài . Ô ô ô.” Hần là một tiểu hài tử, chỉ có thể nghĩ đến lý do duy nhất này hiếp bức Tổ Y không cho y rời đi.

Tổ Y cảm thấy sầu não, rất muốn nói với hắn kỳ thật chính mình cũng luyện tiếc hắn, chính là lúc này nói ra những lời đó, sẽ càng khiến cho ngày sau tiểu thái tử càng sinh nhiều vướng bận, liệu có ích lợi gì? Nghĩ tới đứa nhỏ này cũng thật sự đáng thương, sinh mẫu mất sớm như vậy, cùng chính mình tri kỷ, rồi mình lại tổn thương hắn, hiện giờ còn khiến hắn lần nữa trải qua một hồi sinh ly tử biệt, nghĩ đến đủ loại không thể nề hà, giọt lệ kia cuối cùng cũng không nhịn được, rào rào rơi xuống.

Nơi này mọi người một mảnh bi thương, chợt thấy Tử Nam tiến vào, nàng lúc trước ở lại phía dưới an bài quần thần rời đi, lúc này mới đi lên, nhìn thấy tình hình này, vội kéo Tử Lưu đến một bên hỏi vài câu, thấy nàng lắc đầu, rơi lệ không ngừng, cũng không nói thêm, cảm thấy sáng tỏ, đi đến trước mặt Hoàn Nhan Tự, một hồi lâu níu chặt một góc áo, bỗng nhiên quyết ý nói: “Y thuật Tử Lưu tuy rằng so với thái y trong cung chúng ta đều giỏi hơn, nhưng là, kỳ thật. Kỳ thật có một người y thuật so với nàng càng cao hơn, bệnh của công tử, trong mắt người kia, cũng không nhất định không thể trị được.” Lời này của nàng vừa nói ra, mọi người không thể không vừa mừng vừa sợ, vội xoay sang hỏi nàng.

Tử Nam chần chừ nhìn thái hậu cùng Hoàn Nhan Tự, một hồi lâu thấy mọi người đều gấp đến không thể chờ thêm, mới nhỏ giọng nói: “Thái hậu Hoàng Thượng có. Còn nhớ rõ. Nhớ rõ nhì. Nhì hoàng tử không?” Lời còn chưa dứt, thái hậu đã cả kinh kêu lên: “Cái gì? Người người nói lại là hắn? Hắn từ khi nào lại trở thành danh y? Mà có là danh y thì như thế nào, lệnh của lão Đại vương người chẳng lẽ đã quên rồi sao? Trong cung quyết không cho người nhắc tới hắn.” Trong lời nói của Thái hậu này từ trước đến nay luôn tạo ra nhũn nhũn, thanh âm lại đầy lệ khí. Tử Nam nhất thời sợ tới mức không dám nói lời nào nữa.

Hoàn Nhan Tự cũng là ngoài ý muốn, nhưng lúc này đâu thêm quản nhiều như vậy, chỉ cần có thể cứu được Tổ Y, mặc kệ hắn là ai, bởi vậy vội vàng hỏi: “Tử Nam, người nói hắn. Hắn có thể trị được Tổ Tổ.” Lời chưa nói xong, đã bị thái hậu lớn tiếng ngắt lời: “Hắn trị được thì thế nào, chẳng lẽ người còn muốn tuyên hắn đến sao? Người chẳng lẽ đã quên mệnh lệnh của phụ vương người, đã quên hắn là. Hắn là mối nhục của hoàng thất Kim Liêu chúng ta sao? Ngày đó không giết hắn, đã là phụ vương người lưu tình, ai gia quyết không cho người gọi hắn lại đây.”

Hoàn Nhan Tự đối thái hậu từ trước đến nay hiếu thuận, lúc này lại chăm chăm nhìn mẫu hậu, trầm giọng nói: “Mẫu hậu, nếu hôm nay hài nhi sắp tạ thế, người cũng không cho hắn tới cứu hài nhi sao?”

Thái hậu sắc mặt trắng nhợt, cả giận: “Người nói vậy gì đó? Loại giả thiết này căn bản thật vô lý, ai gia không muốn để ý để người, tóm lại không được tuyên người kia tới gặp.” Nói xong xoay người đi ra ngoài, bỗng nhiên ống tay áo bị nắm lại, nguyên lai là Hoàn Nhan Sóc, tiểu thái tử lúc này đã khóc đến nghẹn ngào không kể, cầu xin: “Hoàng a nãi, để người nọ tới cứu mẫu hậu đi.” Nàng vừa vội vừa tức, rồi lại nhìn thấy nhi tử đi tới bên người Tổ Y ngồi xuống, nắm lấy tay y, từng chữ một nói: “Mẫu hậu, không phải giả thiết, Tổ Tổ nếu thoát ly hồng trần khổ ải, hài nhi nhất định cùng theo. Người nói hài nhi tùy hứng cũng tốt, yếu đuối cũng được, Tổ Tổ. Y chính là sinh mệnh của trẫm.”

Thái hậu ánh mắt phức tạp nhìn nhi tử này, không nghĩ tới hắn nửa đời lãnh khốc, lại cuối cùng vẫn là trốn không được mê hoặc của một chữ ‘Tình’ này, đang muốn quyết tâm nói ra những lời lạnh lùng, chợt thấy tôn nhi cũng chạy vội tới bên người Hoàn Nhan Tự, nằm ở trong lòng ngực Tổ Y khóc ròng nói: “Hoàng a nãi, phụ hoàng cùng mẫu hậu đều là người tôn nhi yêu nhất, bọn họ nếu đều đi, tôn nhi cũng không muốn sống nữa, trên đường đến hoàng tuyền, chúng ta vừa lúc cũng là một nhà, thật không tịch mịch.”

Tôn tử này vốn được thái hậu yêu thương, vừa nghe lời này, không khỏi quá sợ hãi, tựa như tâm can bị tra tấn, vội vàng nói: “Sóc Nhi không thể nói như vậy, để Hoàng a nãi suy nghĩ.” Nói xong chuyển hướng Hoàn Nhan Tự nói: “Cho dù hôm nay ai gia đáp ứng, nhưng hắn. Hắn sớm cũng xem chúng ta như kẻ thù, làm sao lại đến chữa cho ái nhân của người, chỉ sợ nhìn thấy Tổ tướng quân chết, hắn càng thích chí, muốn xem dáng vẻ thống khổ của người.”

Hoàn Nhan Tự mừng rỡ nói: “Mẫu hậu đáp ứng là tốt rồi, không hỏi qua hắn, làm sao biết hắn sẽ không chịu đến.” Bởi vậy nhìn về phía Tử Nam nói: “Tử Nam Tử Lưu, các người đến chỗ Hà Nhi truyền khẩu dụ của trẫm, bảo hắn tiến đến trị liệu Tổ Tổ, nếu có thể làm cho Tổ Tổ chuyển nguy thành an, dù hắn có yêu

cầu gì, trăm đều đáp ứng.” Tử Nam Tử Lưu đáp ứng một tiếng, liền đi truyền Hoàn Nhan Hà đến, nơi này Hoàn Nhan Sóc cùng Tử Nông đều nín khóc mỉm cười, Hoàn Nhan Tự đi đến bên giường Tổ Y, vui vẻ nói: “Tổ Tổ, người nghe thấy không? Có người có thể cứu người.” Hấn kích động vừa thay Tổ Y để ý mái tóc tán loạn, vừa thâm tình nói: “Tổ Tổ, người yên tâm, chờ bệnh người hết, trăm sẽ không để người chịu khổ, trăm ngồi ở trên long tòa kia, trong lòng chứa nhiều băn khoăn, lại suýt nữa đánh mất tánh mạng của người. Trăm không muốn tái vi phạm tâm ý chính mình, lúc này đây, để cho trăm muốn làm gì thì làm một phen đi, ngày sau, mặc cho có người nói trăm là hôn quân, trăm cũng chấp nhận, chỉ cần có thể cùng người cùng một chỗ, trăm đều chấp nhận.”

Tử Nông ở một bên cười nói: “Hoàng Thượng, chỉ cần lập nên chiến tích, sử sách ngày sau cũng tuyệt không bởi vì ngài đặc xá hoàng hậu mà đem ngài nói thành hôn quân đâu.” Nàng hướng Tổ Y nói: “Công tử người nói xem có phải không? Hoàng Thượng đối với người tốt như vậy, người trong lòng có phải hay không cũng cao hứng?”

Tổ Y trong lòng chậm rãi thở dài, nhớ tới những văn nhân kia, thầm nghĩ chính mình chung quy cứu không được bọn họ sao? Hoàn Nhan Tự thâm tình như vậy, một khi mình thật sự khỏi hẳn, có thể nào lại lạnh lùng quyết tâm thương tổn hấn, nghĩ đến đây, một lòng chỉ cảm thấy tựa hồ bị người ta hù dọa, đau đớn không chịu nổi, một búng máu nhỏ ra, lập tức làm cho Hoàn Nhan Tự vừa sợ vừa hoảng không thôi.

Tử Diễm hít một tiếng, tự mình tiến lên thay y lau đi vết bẩn, nói: “Công tử hiện tại dưỡng bệnh quan trọng hơn, có một số việc không cần nghĩ nhiều, tục ngữ nói lằng tởm hồi đầu, chỉ cần người bệnh hảo, thiết tình phụ tá Hoàng Thượng, trên đời này còn có ai có thể so với người càng hạnh phúc hơn?”

Tổ Y ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn nàng, lời nữ tử này rõ ràng là mang hai ý, ám chỉ chính nàng có ý suy nghĩ lại, điều kiện là muốn chính mình thiết tình phụ tá Hoàn Nhan Tự, trong lòng một trận kích động, đành phải cưỡng chế mừng như điên, cũng một ngữ hai ý nghĩa nói: “Lời này nói thật phải, cô nương thế nhưng có thể giải được tâm sự trong lòng ta? Đây thật sự đáng quý.”

Tử Diễm ngẩng đầu cười nói: “Công tử yên tâm dưỡng bệnh đi, Tử Diễm trước kia có nhiều mạo phạm, mong rằng công tử tha thứ.” Tổ Y nghe nàng bảo mình yên tâm, tất nhiên là có cách cứu văn nhân, phen vui sướng này thật khó mở miệng thành lời, Hoàn Nhan Tự lại cho là Tử Diễm đối Tổ Y tin phục, cũng đều thập phần cao hứng.

Thái hậu ở bên cạnh nhìn, âm thầm than khí nói: ai, khó tránh Tổ tướng quân đặc nhân tâm như thế, không uống công ai gia ngoại lệ để cho hấn lại đây vì người này chữa thương.”Nhìn về bầu trời đêm phía ngoài cửa sổ, chỉ thấy bầu trời đã dâng lên pháo hoa ngũ sắc, tiếng động “phách ba” từ rất xa truyền đến, nàng lẩm bẩm: “Đại vương a, cũng không là ai gia vi phạm di huấn của người, thật sự tình huống này không phải do ai gia, ta cũng vì bất đắc dĩ.” Đang lúc suy tư, chợt thấy rèm cửa nâng lên, Tử Nam Tử Lưu đã trở về, hai người vẻ mặt uể oải, phía sau cũng không có người đi theo, nàng biến sắc, trầm thanh nói: “Sao vậy? Hấn rốt cuộc không chịu tới sao?”

Tử Nam gật đầu, sắc mặt thập phần khó coi, lấp bắp nói: “Nhị. Nhị hoàng tử. Vừa nghe nói là Hoàng Thượng truyền hấn đến chữa cho hoàng hậu. Liền. Liền một ngụm cự tuyệt, nửa câu cũng không cho nô tỳ nhiều lời.” Nói xong gục đầu xuống, thập phần hổ thẹn.

Thái hậu cười lạnh một tiếng nói: “Một ngụm cự tuyệt? Nào có như thế đơn giản, các người đi nửa ngày, nhất định là đau khổ khẩn cầu, còn không phải chịu đựng ít nhiều lời nói đại nghịch bất đạo của hấn, ta đã sớm nói qua, hấn cũng xem chúng ta như kẻ thù, làm sao có thể đến đây vì Tổ tướng quân chữa trị.”

Lập tức trong phòng mọi người lại lâm vào lặng yên, không khí tuyệt vọng lần thứ hai bao phủ, chợt thấy Hoàn Nhan Tự đứng dậy, đối Tổ Y hòa nhã nói: “Tổ Tổ, người an tâm ở trong này dưỡng bệnh, trăm đi một chút sẽ trở lại.”

Tổ Y một phen giữ chặt hấn, cười khổ một tiếng nói: “Hoàn Nhan Tự, người có thể gạt ta sao? Ta biết người là muốn đi cầu Nhị hoàng tử kia, người sợ ta không cho người đi chịu nhục phải không? Người thật là. Thật là hiểu ta, người. Người ở trong lòng, trong mắt ta. Là anh hùng đỉnh thiên lập địa. Cho dù ta chết. Cũng tuyệt không cho người đi chịu. Chịu người khác nhục nhã, huống chi. Đây bệnh. Đây bệnh đã thành như vậy, ngay cả hoàng tử kia là

thần y. Chỉ sợ cũng cứu không được, cần gì phải uống công đi?” Thân thể y thật sự đã muốn hao hết tất cả tinh thần, vậy nên mấy câu nói đó tuy rằng tình chân ý thiết, cũng thành ra đứt quãng.

Hoàn Nhan Tự cười nói: “Tổ Tổ không cần đa tâm, trầm là Kim Liêu Đại vương, ai dám cho trầm chịu thiệt.” Nói xong nhẹ nhàng nhưng kiên định xả hạ tay Tổ Y, dứt khoát xoay người, ngẩng đầu hướng ra phía ngoài đi, Tử Lưu Tử Nam cũng theo sao, thái hậu thấy ánh mắt nhi tử trước nay chưa từng kiên quyết như thế, liền biết hẳn tâm ý đã quyết, khuyên răn thế nào cũng sẽ không trở về, không khỏi lên tiếng khóc rống nói: “Đại vương a, chúng ta đến tột cùng làm sai chuyện gì, mà hôm nay phải đi cầu hẩn, cho dù chúng ta làm sai, vì sao lại để cho Tự Nhi gánh vác hết thảy?” Nàng nơi này khóc, lòng Tổ Y càng thêm nặng nề, trong lòng Tử Diễm càng giống như du tiên hỏa thiêu, vạn lần cũng không dự đoán được sai lầm ngày đó lại sẽ khiến cho chủ tử nhận phải nan kham hôm nay.

47. Chương 47

Lại nói đến Hoàn Nhan Tự, cùng Tử Lưu Tử Nam đi thẳng bắc hồ nơi Hoàn Nhan Hà cư ngụ, Tử Lưu không muốn chủ tử uống công chịu nhục, hỏi Tử Nam: “Tin tức của người có chính xác không? Sao biết hẳn là thần y? Đừng để Đại vương đi một lần lại thất vọng mà quay về.”

Tử Nam nói: “Thiên chân vạn xác, chuyện này ta cũng không lâu trước mới biết được, Nhị hoàng tử có một nha đầu hầu hạ hẩn rất nhiều năm, trước đó vài ngày trong cung không phải cho cung nữ ra ngoài sao? Vì phụ mẫu nha đầu của hẩn bên ngoài tuổi tác đã cao, chỉ có một nữ nhi này, ta liền thuận nước giong thuyền cho nàng được đi khỏi nơi này, ai ngờ nàng chủ tử tình thâm, không đành lòng rời đi, ta đáp ứng với nàng nếu ngày sau muốn đến thăm Nhị hoàng tử, chỉ cần tìm ta là được. Nàng thập phần cảm kích, nhân lúc nói chuyện đã nói nàng vốn có bệnh lao, là Nhị hoàng tử thay nàng trị liệu tốt, có một lần ới ra nửa bồn huyết, nghĩ đến đời này không thấy được phụ mẫu, ai ngờ cũng được Nhị hoàng tử cứu trở về. Ta bởi vậy mới biết được nguyên lai hẩn lại có bản lĩnh thông thiên này, nếu không sao dám nói lung tung?”

Tử Lưu chưa đáp lời, Hoàn Nhan Tự đã vui vẻ nói: “Nửa bồn huyết, nếu nói như vậy, Tổ Tổ nhất định được cứu sống.” Tử Lưu thở dài một hơi nói: “Chủ tử trước đừng vội vui mừng, Nhị hoàng tử hận thái hậu cùng ngài tựa như kẻ thù, lần này đi có thể cầu được hẩn chữa bệnh cho công tử không còn chưa biết, nhưng để ngài chịu thiệt đã là nhất định rồi.” Lại nghe Hoàn Nhan Tự nói: “Không sao không sao, chỉ cần hẩn có thể cứu Tổ Tổ, dù cho muốn trầm ăn mận tính độc được, trầm cũng chấp nhận.” Vừa đi vừa nói chuyện, đã muốn tới bắc hồ, lúc này sắc trời đã tờ mờ sáng, chỉ thấy một khu phòng ốc cô linh linh trụ ở nơi đó, Tử Lưu tiến lên gõ gõ cửa, lớn tiếng nói: “Hoàng Thượng giá lâm. Chuẩn bị.” Lời còn chưa dứt, đã bị Hoàn Nhan Tự ngăn cản, cười khổ nói: “Chúng ta hôm nay đến cầu người ta, còn ra vẻ Hoàng Thượng gì nữa, chẳng phải sẽ làm cho hẩn tức giận hơn sao? Nếu bởi vậy mà không chịu cứu Tổ Tổ thì làm sao?” Hoàng đế cuồng đại này chỉ vì muốn cứu ái nhân, đúng là ngay cả quyền uy lớn lao của hoàng đế cũng không cần.

Sau một lát, cửa gỗ mới “Chi nha” một tiếng mở ra, một gương xinh đẹp tuyệt trần dò xét đi ra, thấy Tử Lưu cùng Tử Nam, hẩn nhún mặt nói: “Lại là hai người các người, vẫn không hết hi vọng sao? Đúng rồi, các người kẻ nào vừa mới hô một tiếng gì đó? Cái gì Hoàng Thượng, là hoàng thượng tới sao?” Hẩn nói xong, đem ánh mắt chuyển hướng Hoàn Nhan Tự, cao thấp đánh giá vài lần nói: “Thật có lỗi, ta không biết, người chính là Hoàng Thượng, lý ra ta nên gọi người một tiếng ca ca, nhưng thực tế hai chúng ta cũng không có chút quan hệ huyết thống. Hoàng Thượng phải không? Hoàn Nhan. Nga, đã lâu rồi, ta đã quên mất tên của người, bất quá có thể khiến cho Hoàng Thượng hạ mình giá lâm tới nhà lao nhỏ giam hãm ta, hẳn là sự việc quan trọng. Có phải suy nghĩ hai mươi mấy năm, càng lúc càng không thể lưu lại một mối nhục như ta, cho nên tới giết ta a?” Hẩn nói nhanh, căn bản không để cho người khác có cơ hội chen vào, trong lời nói tràn ngập oán hận thê lương, làm sao giống với vị hoàng tử lời nói cử chỉ thanh nhã lạnh nhạt mà Tổ Y đã gặp qua kia, nói đến câu cuối cùng, hẩn đẩy cửa gỗ toàn bộ mở ra, trên người y phục cũ kỹ, thản nhiên nói: “Một khi đã như vậy, mệnh này cho người.”

Hoàn Nhan Tự nhìn hần, người gọi là đệ đệ này, do mẫu phi hần cùng người khác thông dâm mà sinh ra, cho nên từ trước đến nay bị coi là sỉ nhục của Kim Liêu hoàng thất. Hai người gọi là huynh đệ, huyết thống cũng không tương thông, hiện giờ nhìn hần, thấy hần giấu ở trong ánh mắt bình lặng như nước là bị phần không thôi, trong lòng cũng thấy không thoải mái, thầm thở dài: dù nói thế nào, hần cũng vô tội. Hần từ sau khi gặp được Tổ Y, liền bị đối phương cuốn hút, không còn bá đạo như trước, cũng học được thay người khác suy nghĩ, mới có thể thở dài như vừa rồi. Lập tức thành khẩn nói: “Đúng vậy, chính là trầm, trầm vì hoàng hậu bệnh nặng, thái y cùng Tử Lưu đều thúc thủ vô phương, nghe được hiền đệ y thuật cao siêu, đặc biệt đến muốn nhờ vả, mong thi triển diệu thủ, giúp hoàng hậu chuyển nguy thành an.” Lời hần nói đã gần như cầu xin, hoàn toàn không có nửa điểm ra vẻ Hoàng Thượng, Hoàn Nhan Hà lại vẫn lạnh lùng nhìn hần, không nói lời nào.

Tử Lưu Tử Nam còn có Hoàn Nhan Tự đều khẩn trương nhìn hần, sau nửa ngày lại nghe hần cười nhạt một tiếng nói: “Hiền đệ, ha ha ha, thật sự là cười chết ta, mỗi sỉ nhục như ta thế này cũng có thể trở thành hiền đệ của Hoàng Thượng, ở đâu lại có chuyện thế này xảy ra chứ?”

Tử Lưu tiến lên nói: “Nhị hoàng tử, Hoàng Thượng hôm nay đích thân đến cầu người, đủ thấy tâm ý của ngài, tục ngữ nói y giả phụ mẫu tâm, mong người vì một phần thành tâm yêu thương của Hoàng Thượng mà ra tay cứu tiền hoàng hậu.”

Hoàn Nhan Hà hừ một tiếng, nhìn Hoàn Nhan Tự nói: “Thành tâm yêu thương nên phải thành toàn? Ngày đó phụ thân cùng nương cũng là thành tâm yêu thương, ai ngờ nương ta bị tiến cống cho Kim Liêu Đại vương, hai người quan ải cách xa, phụ thân ta không quản ngại dặm lên vào trong cung gặp gỡ, nhưng cuối cùng thì sao, một đôi hữu tình nhân còn không phải bị ban cho cái chết sao, các người cho là ta không biết? Lưu lại ta, chẳng qua là muốn cho ta chịu vô tận thống khổ, để cho phụ mẫu ta dưới hoàng tuyền cũng không an tâm thôi. Người bây giờ còn có mặt mũi mà nói đến cái gì mà thành tâm yêu thương. Phụ mẫu ta đã chết, ta tự mình không thể báo thù, trời cao cũng thật có mắt, hiện giờ người cũng phải chia lìa với ái nhân, ha ha ha, còn có phương thức trả thù nào thống khoái hơn chứ?”

Hoàn Nhan Tự im lặng, xem ra thái hậu nói đúng, Hoàn Nhan Hà hận mình quá sâu, chỉ sợ Tổ Y mà chết hần cao hứng còn không kịp, đành thận trọng nói: “Hiền đệ, một hồi bị kịch kia của phụ mẫu người đã phát sinh như thế, người thật sự nhẫn tâm lại nhìn một hồi bị kịch như vậy phát sinh sao? Chỉ sợ Hoa phi nương nương ở dưới cửu tuyền biết thì tử lạnh khóc như thế, cũng sẽ. . . .” Hần nói còn chưa dứt lời, Hoàn Nhan Hà đã lạnh lùng nói: “Không cần nói, không cứu chính là không cứu, hôm nay là mừng một đại niên, hiệu bán quan tài đại khái đều đóng cửa, khuyên người nhanh sai người đi tìm quan tài, hảo liêm táng ái nhân của người đi, hừm, hoàng cung chúng ta đã rất nhiều năm không có làm qua tang sự không phải sao?” Hần ác độc nói xong, xoay người bước đi, chợt nghe Hoàn Nhan Tự lớn tiếng nói: “Đứng lại.”

Hần chậm rãi xoay người lại, gần từng chữ: “Người có thể chôn ta cùng hoàng hậu kia, nhưng quyết không thể khiến ta ra tay cứu người.” Đứng sau lời nói đơn giản nhưng kiên quyết kia là hận ý vô tận.

Vô luận như thế nào, cứu Tổ Tổ quan trọng hơn. Hoàn Nhan Tự nuốt nước miếng một cái, đem lo lắng phần nộ đều nuốt xuống: “Người có điều kiện gì, cứ việc nói ra, chỉ cần người có thể cứu Tổ Tổ, trầm đều có thể thỏa mãn người.”

“Không cần, điều ta muốn nhất chính là nhìn các người thống khổ.” Hoàn Nhan Hà nói xong, xoay người muốn đi vào, lại không biết nhớ tới điều gì, bỗng nhiên lại xoay người, khóe miệng hiện ra một mặt ý cười trào phúng: “Hoàn Nhan ca ca, người thật sự đối với hoàng hậu kia của người tình thâm như biển sao? Người có thể vì hần mà quỳ xuống cầu ta sao?” Một lời chưa xong, Tử Nam cùng Tử Lưu đã lớn tiếng quát: “Lớn mật.”

Hoàn Nhan Tự phát tay ngăn cản các nàng, trầm giọng hỏi: “Hà Nhi, nếu trầm có thể quỳ xuống, người sẽ đi cứu hoàng hậu sao?” Lời hần vừa nói ra, Tử Nam cùng Tử Lưu đã vội la lên: “Hoàng Thượng không thể, ngài quý vi thiên tử. . . .” Lời chưa nói xong lại bị chủ tử ngăn cản, hần nhìn chằm chằm Hoàn Nhan Hà, gần từng chữ: “Nói cho trầm, nếu trầm quỳ xuống, người sẽ đi cứu hoàng hậu?”

Hoàn Nhan Hà sững sốt một chút, không nghĩ tới sẽ nghe được đáp án như vậy, thần sắc ngạc nhiên chợt lóe rồi biến mất, hần cười lạnh một tiếng nói: “Không, ta cũng không có đáp ứng người điều gì, nhưng mà Hoàn Nhan ca ca, nếu người thật sự có thể vì hoàng hậu của người quỳ xuống, có lẽ sẽ làm ta thay đổi chủ

ý. Đương nhiên, quỳ đến thời điểm nào ta mới có thể mềm lòng, này cũng không thể nói trước.”

Hắn vừa dứt lời, liền nhìn thấy Hoàn Nhan Tự không chút do dự song tất quỳ xuống. Chân trời ảm ảm truyền đến một trận tiếng sấm, bông tuyết như lông ngỗng phiêu bay lả tả rơi xuống, rơi trên thân người đang quỳ gối trong tuyết.

Tử Nam cùng Tử Lưu ngây ra như phỗng nhìn chủ tử, nhìn Hoàng Thượng kiên quyết quỳ gối trên tuyết của các nàng. Hoàn Nhan Hà cũng ngơ ngác nhìn, trên mặt là vẻ ngoài ý muốn ngoài thật lâu không mất đi. Đại khái qua một khoảng thời gian nửa chén trà nhỏ, hắn mới gượng ép xả ra một nụ cười lạnh: “Một khi đã như vậy, người cứ việc quỳ ở đây.” Nói xong xoay người vào cửa.

“Phanh” một tiếng, cửa gỗ thật mạnh khép lại. Tử Nam cùng Tử Lưu lúc này mới phục hồi tinh thần lại, đều khóc rống nói: “Hoàng Thượng. Ngài sao có thể. Ngài là Hoàng Thượng a. Vạn nhân phía trên.”

“Tử Lưu, người mau trở về nghĩ cách bảm trụ bệnh tình của Tổ Tổ, đừng làm cho nó lại chuyển biến xấu, Hà Nhi tuy rằng hận trầm, nhưng có thể nhìn ra hắn kỳ thật là một người đơn thuần thiện lương, trầm chỉ cần quỳ đến khi hắn hết giận, hắn nhất định sẽ cứu Tổ Tổ.” Hoàn Nhan Tự ngắt lời các nàng, nhỏ giọng phân phó. Kỳ thật hai câu sau cũng chỉ là vì an ủi các nàng, Hoàn Nhan Hà rốt cuộc có thể đi cứu người hay không, hắn thật sự một chút cũng không nắm chắc, nhưng dù chỉ có một tia hy vọng, hắn cũng tuyệt không buông tha: “Tử Lưu, người đi đi, đừng để cho thái hậu cùng Tổ Tổ biết ta ở đây làm chuyện gì, vì không để hai người bọn họ nghi ngờ, Tử Nam người ở lại nơi này cùng trầm.”

Nhìn thân ảnh Tử Lưu chạy như điên, Hoàn Nhan Tự không khỏi nhắm hai mắt lại, hai tay chắp thành chữ thập, dáng vóc tiêu tụy cầu nguyện: “Lão thiên a, cầu ngài phù hộ Tổ Tổ có thể đợi đến khi Hà Nhi mềm lòng, Tổ Tổ y. Y chịu khổ thật sự đã quá nhiều rồi. Nếu khổ nạn của y còn chưa hết, cầu ngài đem tất cả khổ nạn đó trút lên người trầm đi.” Hắn thở dài một tiếng. Người tuy rằng quỳ gối nơi này, tâm lại sớm bay trở về tẩm cung hoàng hậu ở Tận Tĩnh Uyển.

Đã vào giữa trưa, Hoàn Nhan Hà trừng mắt nhìn vài món rau tinh xảo trên bàn, lại không lòng dạ nào cầm đũa, ánh mắt lần thứ hai phiêu hươu ra ngoài cửa sổ, người kia vẫn còn quỳ trên tuyết, tuyết trên người đã bám dày một tầng, tấm lưng vẫn như trước dựng thẳng, liền giống như ý chí quyết không từ bỏ của hắn.

“Đến tột cùng là người như thế nào? Là người nào có thể khiến cho hắn hy sinh đến nước này.” Hoàn Nhan Hà nhẹ nhàng thở dài, một kẻ từ nhỏ liền khát vọng thân tình lại thủy chung không chiếm được gì như hắn, thật sự không thể lý giải người ca ca tựa như bá chủ này sẽ vì ái nhân mà quỳ xuống, hắn chẳng lẽ đã quên thân phận của hắn, đã quên chính mình là mối nhục lớn nhất mà Kim Liêu hoàng thất giữ kín không nói ra sao?

Tiểu nha đầu sợ hãi nhẹ nhàng đi lên, tuy rằng biết tâm tình hiện tại của chủ tử cực độ phiền loạn, lại vẫn nhịn không được mà nói: “Điện hạ vẫn là không nên đối đầu với Hoàng Thượng, ngài ấy dù sao cũng là Hoàng Thượng a.” Lại bị Hoàn Nhan Hà trừng: “Sợ cái gì, hắn hiện tại là đến cầu ta, cho dù hận đến ngứa răng, tối thiểu cũng phải sau khi ta chữa trị cho hoàng hậu hảo mệnh kia của hắn rồi mới giết ta được.” Ánh mắt lần nữa nhìn phía ngoài cửa sổ, trong lòng càng cảm thấy thật không thoải mái, không khỏi hừ lạnh một tiếng nói: “Hoàng hậu kia đã chiếm được một phần cảm tình như thế, cho dù chết thì lại thế nào?” Cầm chén rượu trên bàn uống một hơi cạn sạch, nam tử gương mặt lạnh lùng Hoàn Nhan Tự lúc này đã là lệ doanh vu tiệp, phất tay bảo tiểu nha đầu lui đi, hắn cuối cùng nằm ở trên bàn khóc rống lên: “Các người đều muốn ta cứu người, vì sao cho tới bây giờ đều không nghĩ tới hơn hai mươi năm nay có ai đến cứu ta không, các người chỉ biết là ta y thuật cao minh, các người có biết này y thuật là làm thế nào mà luyện ra không? Cung nữ trước nay hầu hạ ta trừ bỏ ăn uống, cần bản đều mặc kệ ta, đã bao nhiêu năm, ta không ai làm bạn, chỉ có khổ công đọc một phòng dược thư mẫu phi lưu lại để giải sầu tịch mịch, các người biết ta hiện tại vừa thấy đến dược thư liền buồn nôn không? Các người có biết ta thật sự ưu oán, cũng chỉ có thể lấy chính mình ra luyện châm, thí nghiệm được, vài lần suýt nữa mất mạng, những điều này các người có biết?” Khóc than một hồi, hắn cầm lấy bầu rượu trên bàn ừng ực uống xuống, rồi mới đứng dậy vọt tới ngoài phòng hét lớn: “Hoàn Nhan Tự, người nguyện ý quỳ thì cứ quỳ đi, khó được người hôm nay đến xem ta, khiến cho đệ đệ này nhìn thấy ca ca, miễn cho tương lai gặp lại không nhận ra được.”

Hoàn Nhan Tự quỳ gối trong tuyết kia, hai chân đã muốn không còn tri giác, hắn lại cố chấp không chịu

buông tha, lúc này chợt nghe Hoàn Nhan Hà mang theo khóc nức nở quá to, không khỏi cùng Tử Nam kinh ngạc liếc mắt nhìn nhau, trong lòng dấy lên hy vọng, đứng thẳng lưng tai nghe trong chốc lát, trong nhà gỗ lại trở nên yên tĩnh. Lúc này hy vọng lại toàn bộ như trầm sâu trong nước, hẳn không khỏi lộ ra thần sắc thất vọng cực độ.

Tử Nam thật sự nhìn không được nữa, lấy tay sờ sờ chân chủ tử, sớm đã lạnh lẽo một mảnh, Hoàn Nhan Tự sợ chọc giận Hoàn Nhan Hà, ngay cả cái cái đệm cũng không chịu lót, hẳn vội vàng đi ra, cũng không khoác trên người đại y phục, lúc này trời giá rét đất đông lạnh, trên người Tử Nam có một kiện ngoại y chống lạnh, hẳn thì thứ gì cũng đều không có, chỉ hi vọng với mỗi chân thành sở trí, kiên định này, có lẽ Hoàn Nhan Hà cảm nhận được thành ý của hẳn, động lòng từ bi mà đi trị liệu cho Tổ Y, dù mình có chịu khổ thế nào thì cũng có ngại gì?

“Chủ tử, không thể quỳ nữa, còn quỳ, hai chân này nhất định sẽ bị phế bỏ.” Tử Nam đã gấp đến độ khóc ròng, Hoàn Nhan Tự ngồi cưỡi ngựa chỉ tôn, hai chân lại trở thành tàn tật, kia quả thực chính là đại sự trời đất sụp đổ, dưới tình thế cấp bách, nàng rút cuộc nhìn không được, muốn đỡ Hoàn Nhan Tự đứng lên. Lại bị Hoàn Nhan Tự trừng mắt, trầm giọng nói: “Buông tay, trầm lệnh người buông tay.”

Tử Nam vừa vội vừa sợ, không dám cãi lời mệnh lệnh của hẳn, nước mắt lại thành chuỗi rơi xuống, Hoàn Nhan Tự liếc nhìn nàng một cái, thanh âm chuyển nhu: “Có gì mà phải khóc, Tử Nam, còn nhớ rõ chân Tổ Tổ không? Đó là trầm sai người đánh, chân y vì trầm mà gãy. Mỗi khi ta nhìn thấy y khắp khiên bước đi, lòng đau đến mức không thể dùng ngôn từ gì để hình dung, ta mỗi ngày đều cầu nguyện trời xanh, hy vọng ta có thể chia sẻ một ít thống khổ của y, nếu hai chân trầm bị phế bỏ mà có thể đổi được mạng Tổ Tổ, có thể đổi được y từ nay về sau không hề bị tra tấn dày vò thì trầm sẽ không tiếc.” Hẳn lại nhìn yêu từ liếc mắt một cái, từng chữ một nói: “Trầm là cam tâm tình nguyện.”

Tử Nam nghẹn ngào gật đầu, trong lòng càng khó chịu khó nhịn, bỗng nhiên vọt đến cửa gỗ, quỳ xuống hô lớn: “Nhị hoàng tử, xin người đại phát từ bi, Hoàng Thượng nếu tiếp tục quỳ, đôi chân ngài thực sẽ bị phế bỏ, cầu người đại phát từ bi đi.” Nói xong tựa như nổi điên mà đập đầu trên đất, Hoàn Nhan Tự quát bảo nàng ngừng lại, nàng cũng không quẫn.

Bỗng nhiên Hoàn Nhan Hà đi tới, thanh âm đã khôi phục lãnh liệt như trước, nói: “Đứng lên, còn kêu khóc nữa, ta có thể quyết tâm không cứu hoàng hậu kia.” Nói xong nhìn phía Hoàn Nhan Tự, cười lạnh nói: “Để ta xem người có bao nhiêu thâm tình.” Nói xong nhìn Tử Nam ủy khuất đứng lên, hẳn mới lại đi vào nhà. Lẩm bẩm: “Hai chân muốn phế thì sao? Xem ra cũng không có mấy kiên trì, Hoàn Nhan a ca, ta chờ xem người đến khi nào thì từ bỏ.”

Tuyệt càn lúc rơi càng nhiều, Hoàn Nhan Hà trở mắt nhìn Hoàn Nhan Tự quỳ đã muốn biến thành một cái người tuyết, chỉ thỉnh thoảng thân hình mới khẽ run run, khi ấy mới có thấy nhìn thấy gương mặt hẳn, hẳn cố chết nắm chặt nắm tay, răng nanh va vào nhau khanh khách, lại dần dần ngăn cản không được khối băng đang tan ra trong lòng. Kia. Dù sao cũng là ca ca trên danh nghĩa của hẳn, cho dù hẳn không thừa nhận đệ đệ là mình, cho dù bọn hẳn quả thật không có quan hệ huyết thống, chính là đối với một người khát vọng thân tình là mình mà nói, hẳn vẫn nhìn không được muốn xem người kia là huynh trưởng chí thân.

“Hoàng Thượng, trời đã muốn tối, Nhị hoàng tử hẳn sẽ không mềm lòng. Hẳn sẽ không đi cứu công tử.” Nước mắt Tử Nam đã muốn khô cạn, nhưng mặc kệ nàng nói thế nào, Hoàn Nhan Tự chính là cố chấp không chịu đứng lên, hẳn liều mạng chống đỡ thân mình, trong lòng chỉ có một thanh âm: “Đây là. cơ hội cuối cùng của Tổ Tổ. Tuyệt đối không thể từ bỏ.”

Cửa gỗ cuối cùng lần thứ hai mở ra, Hoàn Nhan Hà đã khôi phục bộ dạng lạnh lùng cao ngạo, trong tay hẳn là một cái thùng nho nhỏ, đi đến trước mặt Hoàn Nhan Tự, thanh âm lạnh lùng nói: “Ta không biết hoàng hậu của người đang ở nơi nào, nếu người còn có thể đứng lên, liền dẫn đường đi.”

Câu nói này như mây khai kiến nguyệt, băng tuyết tan rã, trên khuôn mặt đã muốn đông lạnh đến không có tri giác của Hoàn Nhan Tự lộ ra vẻ mừng rỡ như điên, nhìn qua thật rất quái dị, hẳn kích động đứng lên, rồi lại “Bùm” một tiếng quỳ xuống, đôi chân như bị ngàn châm đâm vào da thịt, vừa tê vừa đau, tư vị kia thật sự không thể dùng ngôn ngữ gì hình dung, Tử Nam đỡ lấy hẳn chậm rãi đứng lên, đã thấy thân mình hẳn lão đảo, lại nặng nề té ngã trên đất.

Lần này liền khiến Tử Nam sợ tới mức hoa dung thất sắc, nàng mặc dù không thông hiểu y thuật, nhưng cũng sáng tỏ hai chân này của Hoàn Nhan Tự chỉ sợ khó có thể bảo toàn, vội vàng bối rối lại đi diu hấn, đã thấy Hoàn Nhan Tự so với chính mình còn muốn hoảng sợ hơn, nắm lấy tay nàng liều mạng giãy dựa muốn đứng lên.

Hoàn Nhan Hà cười lạnh một tiếng nói: “Sao vậy? Sợ hãi sao? Sợ hãi hai chân mình bị phế bỏ? Vậy còn cần gì bày ra một bộ dáng quyết chết cũng phải quỳ mất một ngày, ta nói cho người biết, ta sẽ không áy náy, ta cũng không có cầu người quỳ xuống cầu ta a.” Vừa dứt lời, Hoàn Nhan Tự đã nhẫn khí, cười nói: “Trẫm biết, trẫm còn có thể đi được, chúng đi thôi.” Nói xong liều mạng nâng người dậy.

Tử Nam rốt cuộc nhịn không được, hướng Hoàn Nhan Hà hô lớn: “Nhị hoàng tử, người cái gì cũng không hiểu được, Hoàng Thượng ngài. Hoàng Thượng là sợ ngài không thể dẫn đường cho người, người sẽ không sẽ đi chữa cho công tử, người. Người cho là ngài ấy thật để ý đến chân mình sao?” Nàng rưng rưng quát to, nhất thời làm cho Hoàn Nhan Hà đứng sững ở nơi đó. Hoàn Nhan Tự sợ hấn thẹn quá thành giận, răn dạy Tử Nam vài câu, lại hướng Hoàn Nhan Hà cười nói: “Nga, hiền đệ. Không cần để ý tới nha đầu kia. Loạn ngôn loạn ngữ, trẫm. Trở về sẽ giáo huấn nàng, đều là lỗi của trẫm, đem các nàng chiều hư.” Trên gương mặt tràn đầy hi vọng của hấn thậm chí lộ ra vẻ cầu xin, vì Tổ Y, bá chủ lập khởi cường đại quốc gia đã muốn ngay cả tự tôn đều đã bỏ qua.

Hoàn Nhan Hà chăm chú nhìn hấn, bỗng nhiên khẽ thở dài một cái, từ trong ngực lấy ra một dược bình, ở lòng bàn tay ngã ra một viên dược cao, đi đến trước mặt hấn thay hấn xoa lên chân, thần nhiên nói: “Nhất thời cứ thế này, chúng ta nghỉ ngơi một chút lại đi, người yên tâm, ta sẽ đi cứu hoàng hậu của người, ta hiện tại rất hiếu kỳ, đến tột cùng là người thế nào lại đáng cho người yêu thương dãi ngộ đến vậy.” Nói đến câu cuối cùng, trên gương mặt lãnh đạm của hấn cũng không thể không lộ ra một tia tịch liêu.

Hoàn Nhan Tự trong lòng vừa động, bỗng nhiên liền cảm thấy người đệ đệ kiêu ngạo này lại có vài phần đáng thương, ngẫm lại tội của phụ mẫu hấn, thật sự cùng hấn vô can, lần nữa quay đầu lại nhìn sang căn nhà gỗ cô linh kia, trầm nghĩ: “Ngày sau thật không cần như vậy đối hấn, cuộc sống hai mươi năm cô độc, thật sự quá gian nan.” Chính khi đang trầm tư, chỉ cảm thấy một cảm giác ấm áp từ nơi chân kia thẩm vào, thẳng đến tận xương tủy, tột đại ma lại có một cảm giác thoải mái nói không nên lời. Nơi đau nhức băng hàn ở chân nhất thời đều biến mất vô tung, hấn kinh hãi, thử co duỗi, không ngờ là không mất chút công sức nào đã đứng lên được, liền giống như việc quỳ cả một ngày kia chỉ là một cơn mộng mị. Lập tức lại mừng rỡ nói: “Không nghĩ tới hiền đệ lại có thủ pháp như vậy, Tổ Tổ. Tổ Tổ y nhất định có thể được cứu.” Nói xong tâm tình kích động, không thể nhịn được mà duy trì hình tượng, nghẹn ngào rơi lệ.

Hoàn Nhan Hà thần nhiên nhìn hấn một cái, lạnh lẽo băng ý trong mắt cũng tan biến, hừ một tiếng nói: “Hiện tại đã vui mừng khóc lóc. Hơi sớm đó.” Nói xong bước lên trước, Hoàn Nhan Tự ngượng ngùng lau nước mắt, vội vàng vượt qua giúp hấn dẫn đường.

48. Chương 48

Lại nói đến tại Tận Tình Uyển, Tổ Y đã thật không thể nằm yên được, y ỏi ra mấy khẩu huyết, lại mê man vài lần, khi mở mắt ra liền thấy sắc trời tối sầm, Hoàn Nhan Tự vẫn chưa trở về, nghĩ đến hấn vì mình cũng không biết tại nơi Nhị hoàng tử chịu bao nhiêu nhục nhã, trong lòng liền như du tiên hỏa thiêu, rốt cuộc kiềm chế không được, cố gượng thân người ngồi dậy, trước thở hổn hển mấy hơi thở, mỏng manh nói: “Tử Nông, đỡ. Đỡ ta đến chỗ... kia. Nhị hoàng tử. đi, ta. Ta không thể lần nữa để cho hấn vì ta chịu nhục. Ta. Ta không thể lần nữa làm cho hấn. Hấn. Hấn vì ta. Đỡ. Trả giá nhiều lắm.” Nói xong liền giãy dựa muốn xuống giường. Tử Nông vội vàng tiến lên đỡ lấy, khóc ròng nói: “Công tử, người nếu biết Hoàng Thượng khổ tâm, nên hảo hảo dưỡng bệnh, ngài ấy hy sinh lớn như vậy, cũng là vì người, nếu người không để ý mà đi, người. Người muốn mạng của ngài ấy sao?”

Hoàn Nhan Sóc chăm chăm nhìn Tổ Y, hấn là đứa trẻ tính tình cương liệt, trầm nghĩ mẫu hậu đã như vậy,

phụ hoàng còn không biết bị khó xử đến mức nào, đại phu kia cho dù y thuật cao siêu, có thể có năng lực xoay chuyển trời đất sao? Còn không bằng để cho mẫu hậu cùng phụ hoàng cùng một chỗ, ai cũng không cần lần nữa bị khinh bỉ, chúng ta người một nhà cùng đi một con đường, tương lai chuyển thế làm chân chính người một nhà cho thỏa đáng. Một tiểu hài tử như hần lo lắng chỉ đến thế, rồi lại ần ần có một tia hy vọng, bởi vậy cũng đến đỡ lấy Tố Y không nói lời nào.

Tử Nông mắt thấy đã sắp khuyên không được, nhìn thấy Tố Y vì Hoàn Nhan Tự lao sức, tinh thần lại vì thế mà kém đi thật nhiều, Tử Lưu cũng chỉ có thể khuyên nhủ, nhưng cũng thúc thủ vô sách. Chính vào lúc lo lắng, chợt nghe thái hậu quát lên: “Đều an phận cho ta.” Nói xong nhìn phía Tố Y nói: “Người cho là ai gia không biết tình cảnh hoàng nhi hiện tại sao? Chính là hần cam tâm vì người, quyết tâm của hần đã như thế, ngăn trở cũng không thể, huống hồ, hần đã cố gắng một ngày, làm sao có đạo lý bỏ dở nửa chừng, người hảo hảo nằm xuống dưỡng bệnh cho ai gia, đừng để hần đưa người thiên tân vạn khổ cầu đến được, người cũng không gắng gượng được nữa. Nằm xuống.” Thái hậu này ngày thường cao quý tao nhã, một khi phát uy, ngay cả Tố Y cũng chợt dạ, huống chi lời nàng nói có lý, đành một lần nữa nằm xuống, chính là trong lòng lại không thể bình tĩnh, đôi môi không có huyết sắc đã bị y cắn đến vết máu loang lổ, chính đang lo lắng không yên, chợt nghe người vang giọng hô: “Hoàng Thượng giá lâm.” Lời vừa dứt, Hoàn Nhan Tự cùng Hoàn Nhan Hà và Tử Nam đã đi đến, lập tức tất cả mọi người vui mừng dị thường. Tố Y cảm động, đôi mắt chỉ nhìn hướng Hoàn Nhan Tự, muôn vàn cảm kích, vạn loại nhu tình đều trong nháy mắt hiện ra trong ánh mắt này. Chính lúc đang đưa tình ẩn ý, chợt nghe một tiếng cả kinh kêu lên: “A, nguyên lai là người sao?” Y quay đầu nhìn, không khỏi cũng giật mình.

Mặc dù khi nghe Tử Nông đàm luận, trong lòng cũng đoán hoàng tử y thuật cao siêu kia có thể chính là người mình đã từng gặp mặt, nhưng đến khi chân chính thấy Hoàn Nhan Hà, Tố Y vẫn lấp bắp kinh hãi. Hoàn Nhan Hà trong nháy mắt liền khôi phục bình tĩnh, lại nhìn y liếc mắt một cái, nhíu mày nói: “Nguyên lai người là hoàng hậu? Ta đây bảo người chú ý ẩm thực, người vì sao vẫn là ăn thành cái dạng này, lúc trước, bệnh chứng mặc dù nặng, nhưng không nguy hiểm, không thể so với hiện tại.” Hần đi lên trước, giúp Tố Y bắt mạch, thật lâu sau thở dài, nhìn về phía Hoàn Nhan Tự nói: “Ta đã nói người làm sao có cái gọi là thâm tình, hoàng hậu của người, như thế nào để cho y ở tẩy y phòng phục dịch, biếm lãnh cung đã là hình phạt lớn nhất, có hận thế nào cũng đâu cần phải đến mức này, hiện giờ lại đi khẩn cầu ta ra tay giúp đỡ.”

Hoàn Nhan Tự nói: “Chuyện đó. Ai, một lời khó nói hết, mong hiền đệ thi triển diệu thủ y nhân, nguyên do trong đó, trăm ngày sau sẽ nói cho người.”

Hoàn Nhan Hà cười lạnh một tiếng, thầm nghĩ: ngày sau? Ta là kẻ duy nhất còn trên thế gian khiến người quỳ xuống, còn có thể có ngày sau không? Ngoài miệng cũng không nói ra, mở ra cái thùng nhỏ kia, xuất ra tiểu bình sứ lấy ra hai lap được hoàn, uy Tố Y, lại ra gian ngoài trên bàn viết ra một mảnh phương tử, sai người đi bốc thuốc, sau lại vào trong đối Tố Y nói: “Đói lâu ngày như vậy, cũng không thể ăn uống ngay được, quan trọng là ta phải xem xem bệnh hướng phát triển thế nào rồi mới quyết định phương thức điều trị được.”

Tất cả mọi người tò mò nhìn Tố Y, không tin chứng bệnh mà Tử Lưu dù có uy được hay thi châm đều không thể cứu lại sẽ bị hai lap được hoàn nho nhỏ này hàng phục, Tố Y tinh thần chống được đến hiện tại đã là thần kỳ, ăn xong hai khóa được, chỉ cảm thấy cả người buồn ngủ, rất cuộc chống đỡ không được, hai tay y đều vùi trong lòng bàn tay to lớn của Hoàn Nhan Tự, ầm ập vô cùng, không khỏi sau một chốc đã trầm trầm ngủ say.

Hoàn Nhan Tự tiếp nhận khăn ướt Tử Nông truyền đến, thay Tố Y lau đi mồ hôi lạnh trên đầu, Hoàn Nhan Hà ở một bên yên lặng nhìn những động tác ôn nhu của hần, bỗng nhiên nói: “Xem ra y đối với người cũng có vương bận, nếu không như vậy, dù có mấy cái mệnh cũng đã sớm mất, hiện giờ chỉ có một cách là ngăn không nôn huyết ra nữa, chứng bệnh này mới có hy vọng.” Lại nói: “Ta lúc trước gặp qua y một lần, đó là vào lúc cuối thu, bệnh tình cũng không nghiêm trọng, chính là kỳ mã cũng không nhanh phát triển như thế, ta còn dặn riêng y chú ý việc ăn uống, nhưng hiện tại xem ra, rõ ràng là trường kỳ đói khát cùng với ăn thực phẩm quá mức thô ráp mới có thể trong một khoảng thời gian ngắn khiến cho bệnh tật lâm tới tình trạng này, theo ta được biết, cho dù là hạ nô, thức ăn cũng không khô ráp, không đủ ẩm no như vậy. Như ta mà nói, ăn thứ đó rất nhiều năm, cũng không mắc bệnh.” Hần nói như vậy, Hoàn Nhan Tự trong lòng sớm có sở ngộ, trầm mặt cúi đầu phân phó Tử Nông vài câu, nàng liền vội vàng đi, Hoàn Nhan Hà trên mặt bất động thanh sắc, trong lòng lại thật đặc ý, thầm nghĩ bang nhân tẩy y phòng kia bắt nạt kẻ yếu, thật rất

đáng ghét, hiện giờ cuối cùng mượn Tổ Y trả thù một phen, hẳn biết Hoàn Nhan Tự trời sanh tính lãnh khốc, nếu biết được thật là có người đang âm thầm ngược đãi Tổ Y, tuyệt sẽ không dễ dàng buông tha, nghĩ đến đây, trên mặt cũng không nhịn được nhẹ nhàng lộ ra vẻ tươi cười.

Lúc này thái hậu vì thật sự khó chịu việc nhìn mặt Hoàn Nhan Hà, đã lặng lẽ hồi cung đi, tiểu thái tử Hoàn Nhan Sóc nhìn không chuyển mắt gương mặt tái nhợt của Tổ Y, bỗng nhiên ngừng đầu đối Hoàn Nhan Hà mỉm cười nói: “Thức thức, ăn được của người, mẫu hậu thật sẽ khỏe lại sao?”

Hoàn Nhan Hà ngẩn ra, lúc này nếu là Hoàn Nhan Tự nghi ngờ y thuật của hắn như vậy, hẳn đã sớm phẩy tay áo bỏ đi, nhưng thấy Hoàn Nhan Sóc đối hắn nở nụ cười ngọt ngào, đột nhiên đáy lòng có một cỗ nhiệt khí bốc lên, biểu tình không khỏi cũng trở nên nhu hòa, mỉm cười nói: “Đại khái vậy, thuốc này là chuyên chữa những chứng bệnh xuất huyết như của y, đều là hảo dược ta tùy thời trộm ở thái y viện điều chế mà thành.” Hắn lúc này tự cho rằng mình chắc chắn phải chết, cũng không nghĩ giấu diếm điều gì nữa. Hơn nữa đứa cháu trên danh nghĩa này thế nhưng một chút cũng không có biểu hiện chán ghét đối với mình, tựa như Tựa như chính mình thật là thân thích của hắn, sao không làm hắn cảm động, bởi vậy mới lộ ra vẻ mặt ôn hòa trước nay chưa từng có. Hắn nào biết Hoàn Nhan Sóc tiểu ác ma này là bởi vì nhìn thấu chỉ có hắn mới có thể cứu được Tổ Y, cho nên nắm chặt thời điểm kết giao cảm tình, khiến cho hắn ngoan ngoãn ra sức cứu trị mà thôi.

Hoàn Nhan Tự hiện tại cái gì cũng bỏ mặc, chỉ chăm chăm nhìn Tổ Y, sợ y lập tức tỉnh lại liền nôn ra một ngụm huyết to. Lúc này trời đã sáng choang, mọi người đa phần đã một lúc lâu chưa hề nghỉ ngơi, Tử Diễm vội vàng bảo các cung nữ đi nghỉ ngơi, thay một nhóm người khác đến, may mà Tổ Y đến giờ vẫn chưa hề máu thêm lần nào, mọi người mới hơi hơi yên tâm.

Chợt nghe thái giám nội thị ở ngoài cửa báo tin: “Khởi bẩm Thánh Thượng, đã đến giờ lâm triều, các vị đại nhân đều ở bên ngoài chờ đợi.” Hoàn Nhan Tự cùng Tử Lưu nhìn nhau, trong lòng đều biết chúng đại thần là tới nghe tin tức, nếu Tổ Y chưa chết, bọn họ liền phải thi hành cái gọi là “Thanh quân trắc”(*), nghĩ đến đây, không khỏi long nhan phần nộ, thầm nghĩ: trẫm nơi này cầu thần bái phật cầu nguyện Tổ Y bình an, bọn họ lại ước gì y sớm chết, hôm nay mới là đại niên sơ nhị, hướng chi trước đó mẫu hậu đã nói sẽ cho bọn họ một cái giao đãi, vậy mà bọn họ lại vẫn không chịu buông tha, thật sự là khi trẫm quá đáng. Xem ra nếu không thể hiện chút thái độ, bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ quên trẫm đến tận cùng là dạng người gì. Lập tức mặt trẫm như nước đứng dậy, trẫm thanh nói: “Nếu như thế, Tử Diễm, thay trẫm thay xiêm y, trẫm thật muốn thượng triều đi gặp những thần tử trung thành và tận tâm này, có phải hay không vì trứ trẫm đã quá trọng dụng, quyết dâng lời can gián, một chút tâm huyết đối trẫm đều không có.”

Thu thập thỏa đáng, Hoàn Nhan Tự phân phó mọi người: “Hảo hảo hầu hạ, trẫm lập tức trở về.” Nói xong ngừng đầu đi ra ngoài, nơi này Tử Diễm thừa dịp mọi người không chú ý, vội kéo Hoàn Nhan Sóc ra bên ngoài, cúi đầu ghé vào lỗ tai hắn nói mấy câu. Liền thấy ánh mắt Hoàn Nhan Sóc mở to, trên mặt lộ ra thần sắc hoài nghi nhìn về phía mình, nằng cười khổ một chút, thầm nghĩ sự tình tới tình trạng này, cái gì cũng không cần nói thêm nữa. Theo sát cước bộ Hoàn Nhan Tự, nghĩ tới một lát nữa trên triều đình sẽ nổi lên cơn sóng gió động trời, liền ngay cả chính mình đã trải qua quá vô số phong ba, cũng không khỏi trở nên khẩn trương.

Lại nói đến Hoàn Nhan Tự, đi lên long tòa, thần tử phía dưới sớm sắp xếp ổn thỏa, quỳ xuống hô to vạn tuế. Nếu bình thường Hoàn Nhan Tự sẽ liền bảo chúng thần tử bình thân, nhưng hôm nay trong lòng tức giận, trẫm mặt lạnh nhạt nói: “Các ngươi đây là đang tham kiến trẫm sao? Thật sự là thần tử hảo trung tâm, trẫm còn tưởng rằng đại niên sơ nhị liền sớm vào triều là tới bực bách trẫm chứ.”

Hắn mấy câu nói đó nói vừa nặng nề lại vừa lạnh lùng, trên đầu chúng thần nhất thời liền toát ra một tầng mồ hôi lạnh, cùng kêu lên: “Vi thần không dám, chỉ vì tuy là lễ mừng năm mới, vẫn chưa nhận được ý chỉ miễn triều của Hoàng thượng, vi thần không dám dãi chúc.”

Hoàn Nhan Tự ra vẻ bình tĩnh đại ngộ, gật gật đầu: “Nga, thì ra là thế, các vị khanh gia cũng không phải tới bực bách trẫm xử tử tiền hoàng hậu Tổ Y. Cái này hảo cái này hảo, lại nói, hoàng hậu của trẫm bệnh tình quá mức trầm trọng, đến nỗi trong lòng trẫm lo lắng, đã quên thông báo miễn triều đến các vị khanh gia, vậy đi, trẫm sẽ thông báo ngay tại nơi này, sau sơ ngũ sẽ thượng triều, nếu trong lúc này có chuyện thập phần trọng yếu, liền trực tiếp nhập cung gặp trẫm bẩm báo, hảo, bãi triều đi.” Hắn nói mấy câu liền đem miệng các đại thần phong kín lại, rồi mới mỉm cười đứng lên, chuẩn bị phẩy tay áo bỏ đi.

Chúng đại thần trăm vạn lần không nghĩ tới Hoàng Thượng lại như vậy rõ ràng, nhìn dáng vẻ của hần, rõ ràng tựa như theo lời Úc Thương, quyết bảo vệ Tổ Y, nếu vậy Tổ Y đại nạn không chết, Hoàng Thượng thậm chí sẽ một lần nữa phong y vi hậu. Thần tử liên can sao có thể cho phép chuyện tình hoang đường như vậy phát sinh, xoay nhìn lẫn nhau, cuối cùng, chưởng quân thiên hạ hình phạt, hình bộ thượng thư Hạ Kiên, đứng dậy, cao giọng nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, thần có bản tấu.”

Hoàn Nhan Tự hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ: điểm yếu nhất của trung thần chính là không biết nhìn ánh mắt. Chậm rãi xoay người lại, hần rất hòa nhã cười nói: “Nga, ái khanh có bản tấu gì, mau mau nói ra, trẫm còn muốn đi bồi hoàng hậu, cũng không biết lâu như thế lâu y có lại học máu hay không.”

Hạ Kiên rõ ràng minh bạch Hoàng Thượng đây là cố ý nói cho chính mình nghe, để cho mình thức thời mà lui xuống, chính là hần sao có thể như thế lùi bước, chính lại sắc mặt, hần trầm thanh nói: “Khởi bẩm vạn tuế, Tổ Y ý đồ mưu phản, tội ác tày trời, tội đã định, là Hoàng Thượng niệm y có công giáo dục thái tử, mới đặc xá tử tội cho y. Nay vốn đã là vì tình phước pháp, sự cũng đã rồi, nhưng nay Hoàng Thượng giờ lại vì y chữa bệnh, còn lo lắng cho an nguy của y, không chút nào quan tâm đến Thiên triều pháp luật. Qua những điều đó, đều thuyết minh Tổ Y này thật sự mị hoặc lòng người, khiến cho xã tắc giang sơn Kim Liêu ta bất an, mong Hoàng Thượng nghiêm minh chấp pháp, ban thưởng y tử tội, đúng người đúng tội.” Nói xong quỳ thẳng không đứng dậy, dập đầu nói: “Cựu thần xin Hoàng Thượng nghĩ đến thiên hạ, chớ lại bị yêu nhân sở hoặc.” Tiếp theo một nhóm đại thần đều quỳ xuống.

Hoàn Nhan Tự lạnh lùng cười: “Trẫm đã sớm đoán các khanh gia tất có ý này, nói cái gì chưa nhận được thánh chỉ miễn hưởng, không dám dãi chức, kỳ thật đây còn không phải đối trẫm đau khổ cùng bức sao, được lắm, hôm nay nói nếu nói đến thế này, trẫm cũng nói cho các người rõ, chuyện trẫm xá tội cho Tổ Y đã quyết định rồi, thân phận hoàng hậu của y cũng lập tức sẽ được khôi phục, trẫm một lời nói ra, quyết không sửa đổi.” Hần chậm rãi quét mắt nhìn một vòng các thần tử đại kinh thất sắc đang nhìn mình, trong mắt bắn ra quang mang gay gắt, trẫm thanh nói: “Các người nếu đáp ứng, mọi người vui mừng, vẫn là hảo hảo quân thần, ai nếu vì vậy muốn phước trẫm, cứ việc ra tay. Nếu lấy cái chết khuyên can, hừm, các người còn không biết trẫm tâm địa như thiết, ta nếu có thể trở mặt nhìn hoàng hậu bị nửa năm chịu khổ, sẽ cũng như vậy có thể mặt không đổi sắc nhìn các người máu tươi đầm đìa. Đi con đường nào, các người chính mình tự mà suy nghĩ.”

Các đại thần hai mặt nhìn nhau, không thể tin được đây là anh minh thiên tử của họ, trong lúc nhất thời quần tình kích động, mỗi người bị phần dị thường. Bỗng nhiên thấy Hoàn Nhan Tự lại xoay người lại, nhìn về phía Hạ Kiên nói: “Hạ ái khanh, người nếu không có ý từ quan, trẫm thật có chuyện tình muốn người điều tra.” Cũng không nghe Hạ Kiên trả lời, hần nói thẳng: “Chuyện Hoàng hậu Tổ Y mưu phản, hiện giờ xem ra sơ hở rất nhiều. Y nếu muốn khôi phục Đại Tề, chí tử không hàng, nhưng lúc lâm chung lại đối trẫm biểu lộ tình ý, chẳng phải bắn đi thanh danh của y sao, y thật sự không nên làm như vậy. Nếu nói y đối trẫm thâm tình đến vậy, lại như thế nào tùy tiện mưu phản, huống chi ngày đó mọi chuyện xảy ra đột nhiên, trẫm lại quá xúc động nên cũng không điều tra rõ ràng, hiện giờ người cẩn thận xem xét lại án tử này, nhìn xem trong đó có điều gì kỳ hoặc.”

Hần chưa nói dứt lời, quần thần đã ồ lên, Úc Thương mồ hôi lạnh đã muốn từng giọt rơi xuống, vội thừa dịp người khác không chú ý hết sức lặng lẽ lau đi. Các đại thần lúc này cũng nghị luận, rõ ràng chia thành hai phe, một phe cảm thấy đây là Hoàng Thượng muốn thay thoát tội Tổ Y, một nhóm khác cảm thấy nghi hoặc của Hoàng thượng có đạo lý. Hoàn Nhan Tự nhìn bọn họ nghị luận, cũng không ngăn cản, chỉ lạnh lùng cười, đang muốn rời đi, chợt nghe thanh âm Hoàn Nhan Sóc ở ngoài điện vang lên: “Phụ hoàng, nhi thần muốn vì mẫu hậu giải oan, nhi thần đã tìm được căn cứ xác minh mẫu hậu bị oan uổng, xin phụ hoàng vì mẫu hậu làm chủ.” Lời vừa nói ra, liền giống như trên mặt nước vốn đã quay cuồng tiếp thêm một khóa đạn pháo, sau một trận âm thanh bàn luận náo động, ánh mắt mọi người đều khóa ở trên người thái tử Hoàn Nhan Sóc đang từ ngoài điện chậm rãi đi vào.

Hoàn Nhan Tự bỗng nhiên xoay người, không dám tin nhìn về phía nhi tử của mình, hần mặc dù đã đổi chuyện mưu phản của Tổ Y sinh ra nghi ngờ, chính là hiện tại chung quy còn không có chứng cứ, huống chi ngày đó Tổ Y tại triều đối việc này thú nhận bộc trực, lúc này chợt nghe Hoàn Nhan Sóc nói như vậy, tuy rằng vui mừng quá đổi, chính là trong lòng nhưng cũng kinh nghi không thôi, không biết hần rốt cuộc quơ được chứng cứ gì, vội vàng quay về long tòa ngồi xuống, trẫm thanh nói: “Hoàng nhi cũng biết việc này không phải là nhỏ, không thể đùa giỡn, người có chứng cứ gì, nói ra cho trẫm cùng các ái khanh châm

chước châm chước.”

Úc Thương mặt trầm như nước, nghĩ đến Tử Diễm đã bán đứng mình, chính đang suy nghĩ đối sách, đã thấy Hoàn Nhan Sóc trình ra một mảnh giấy, nói: “Khởi bẩm phụ hoàng, đây là khuyết từ ngày đó mẫu hậu đào tẩu để lại trên bàn, ý trong đó quả thật hiểu được, có tâm niệm khôi phục non sông. Nhưng nơi này có một chỗ rất nhỏ có thể chứng minh mẫu hậu đã bị người hãm hại.” Hắn chậm rãi quét mắt qua các đại thần một cái, từng lời một nói: “Này khuyết từ tuy là mẫu hậu viết, nhưng không phải khi mẫu hậu mưu phản viết ra, mà là viết lúc mẫu hậu bị bắt lúc đầu.” Hắn vì đối việc giải tội oan cho Tổ Y đã định liệu trước, bởi vậy liền khôi phục xưng hô mẫu hậu đối với y.

Mọi người lúc này nào có nhân hạ truy cứu chuyện kia, phải biết rằng, Tổ Y lúc đầu bị bắt, còn chưa phong hậu, trong lòng còn bất bình cùng phục quốc chí niệm thật sự chẳng có gì lạ, càng không thể làm căn cứ chính xác cho chuyện y mưu phản, tối trọng yếu là, nếu chứng minh khuyết từ này không phải viết ra khi y rời đi, nhất định rất có thể là người hữu tâm lợi dụng khuyết từ này để vu hãm y. Bởi vì Tổ Y văn tài võ công tất cả đều xuất chúng, khi muốn bỏ đi thì tùy tiện liền có thể viết ra mấy trăm bức, y thật sự không cần lục tung tìm tác phẩm lúc đầu ra để nói lên những lời ly biệt. Lập tức đều đem ánh mắt tập trung ở tại mảnh giấy trong tay Hoàn Nhan Sóc. Nghe hắn như thế nào vì Tổ Y biện giải.

Hoàn Nhan Sóc thu hồi khuyết từ, đi đến bên cạnh Hạ Kiên, trầm thanh hỏi: “Hạ đại nhân, bốn cung hỏi người, mẫu hậu mưu phản là vào cuối hạ, vào mùa này, người bình thường vào thời điểm nào thì rời giường?” Vấn đề hắn hỏi thật sự vô căn cứ cực kỳ, càng nhìn không ra cùng chuyện giải tội oan cho Tổ Y có quan hệ gì. Nhưng Hạ Kiên nhìn tiểu thái tử này, sắc mặt ngưng trọng, ánh mắt nghiêm túc, đều có một cỗ khí độ không giận tự uy, không khởi nửa điểm không dám chậm trễ nói: “Khởi bẩm điện hạ, cựu thần tuổi tác đã cao, đều là lúc canh bốn canh ba rời giường, canh năm vào triều.”

Hoàn Nhan Sóc gật gật đầu: “Người còn nhớ rõ khi người rời giường nhiệt độ ngoài trời như thế nào không? Là lạnh hay là nóng?”

Hạ Kiên cười nói: “Điện hạ sao hỏi chuyện này? Ngày hạ nắng hè chói chang, dù cho là đêm cuối hạ đầu thu, cựu thần ngủ tới canh bốn, cũng đổ mồ hôi, tới canh năm vào triều, triều phục dính dính, tất nhiên là oi bức vô cùng.”

Hoàn Nhan Sóc thoải mái cười, gật đầu nói: “Hạ đại nhân lời nói thật phải.” Lại nhìn quanh mọi người liếc mắt một cái nói: “Các vị đại nhân cảm thấy như thế nào? Hạ đại nhân có nửa câu hư ngôn?”

Chúng thần mặc dù kỳ quái, lại đều đồng thanh đáp: “Hạ đại nhân lời nói không giả, tới ngày hè, cựu Tề so với Kim Liêu còn muốn nóng bức hơn. Mỗi ngày đều đổ mồ hôi đầy người.” Hoàn Nhan Sóc làm như đối với đáp án của bọn họ thập phần vừa lòng, mở ra mảnh giấy kia, nhìn về phía Hoàn Nhan Tự nói: “Phụ hoàng, vấn đề là ở trong này, người xem khuyết từ này của mẫu hậu, tiền ba câu là: ‘lậu kỉ chuyển, kinh đắc chúc diệt tửu tinh, do giác ngũ canh hàn’, thử hỏi, nếu khuyết từ này thật sự là khi mẫu hậu mưu phản đào tẩu viết cho phụ hoàng, khi đó thời tiết canh năm nào có nửa điểm hàn ý, chẳng phải tình cảnh không đúng sao? Mẫu hậu văn thái phong lưu, ta nghĩ thế nào cũng không đến nỗi viết ra một câu không đúng tình cảnh như vậy?”

Hoàn Nhan Tự trầm ngâm sau một lúc lâu, bỗng nhiên vội vàng bước xuống long tòa, đoạt mảnh giấy kia xem, trên mặt dần dần lộ ra vẻ kích động, lớn tiếng nói: “Không tồi, nếu thật sự là Tổ Tổ viết khi mưu phản, như thế nào vào cuối hạ lại dùng tới ba chữ ‘ngũ canh hàn’, y cũng không phải thô nhân, vì áp vần điệu linh tinh chu ra câu chữ, có thể thấy được nơi này chắc chắn có điểm kỳ hoặc.” Nói xong nhìn về phía nhi tử, thật mạnh vỗ hắn vài cái, lớn tiếng nói: “Sóc Nhi, người. Người quả thực trưởng thành, ngay cả một điểm rất nhỏ như vậy cũng tìm ra, có thể thấy được trong lòng người thật tâm có mẫu hậu, không giống phụ hoàng, cả nửa năm đều nghĩ đến những câu chữ này. Nhưng lại. Nhưng lại không hiểu thấu huyền cơ bên trong. Tốt lắm, tốt lắm, Sóc Nhi, người như vậy. Phụ hoàng. Phụ hoàng thực vui mừng.” Hắn tâm tình bộc phát, cứ thế ở trước mặt đại thần không chút nào che dấu sự hối hận cùng tự trách của mình. Hoàn Nhan Sóc mặt đỏ lên, trộm nhìn về phía Tử Diễm ở sau long tòa, liền thấy nàng trên mặt không chút biểu tình, hắn mấp máy môi, cuối cùng vẫn là đem những lời muốn nói ra nuốt xuống.

Hoàn Nhan Tự mặt không chút thay đổi, chúng thần đều nghĩ không ra ý niệm trong đầu trong lòng hắn,

chợt nghe hần lạnh lùng nói: “Bãi triều, Hạ Kiên lưu lại, nam thư phòng hậu chỉ.” Nói xong phẩy tay áo bỏ đi. Hạ Kiên cùng hần đi vào nam thư phòng, thấy hần bước đi thong thả vài bước, bỗng nhiên dừng lại, sắc mặt ngưng trọng nói: “Hạ Kiên, trẫm lệnh người tra rõ việc này, nhất định phải tra ra là ai vu hãm hoàng hậu, hừ, người này tâm cơ thâm trầm, nhất định là nắm được nhược điểm khiến cho hoàng hậu tại triều trái lương tâm nhận tội, người nhất định phải tra cho bằng được.” Hần suy tư một chút, lại nói: “Hoàng hậu khí khái tranh tranh, quang minh lỗi lạc, tất không phải vì chuyện riêng tư khiến người muốn hãm hại, khả năng lớn nhất có thể là có người nắm giữ con tin để uy hiếp, người cẩn thận không được để lộ phong thanh gì, dù thế nào cũng không để cho một người thương vong, đã hiểu chưa?”

Hạ Kiên quỳ lạy, trình trọng nói: “Hoàng Thượng yên tâm, cừu thần nhất định cúc cung tận tụy, cần phải tra ra ác độc tặc tử này, đúng người đúng tội.” Nói xong đứng dậy cáo lui, nơi này Hoàn Nhan Tự nhớ tới chính mình thế nhưng lại oan uổng Tố Y, khiến cho y chịu rất nhiều khổ sở, không khỏi xấu hổ không chịu nổi, tim như bị đao cắt, do dự sau một lúc lâu, cuối cùng hít một tiếng, đầy mặt hổ thẹn đi gặp Tố Y.

Lại nói Tố Y sau khi tiếp nhận Hoàn Nhan Hà trị liệu, quả gặp kì diệu, không một lần nào nôn ra máu nữa, tới giữa sáng, y vừa tỉnh lại, chỉ cảm thấy trên người khoan khoái không ít, ngay cả ghê tởm đau đớn kia cơ hồ đều đã tiêu thất, bọn Tử Lưu thở dài nhẹ nhõm một hơi, lúc này chén thuốc được đưa lên, Tử Nông hầu hạ y uống đi, Hoàn Nhan Hà liền cười nói: “Rốt cuộc vẫn là võ tướng, thân thể coi như có chút nền tảng, nếu không nôn ra như vậy không biết đã chết bao nhiêu lần đâu.” Nói xong lại đối Tử Nông nói: “Y lúc này nhất định cảm thấy buồn nôn, người đi đến trừ phòng làm chút tế chúc, không cần nhiều, chỉ cần cho y ăn một chút để điều tiết cơ thể thôi.”

Tử Nông đáp ứng rồi đi, lưu lại vài người ở đó trò chuyện, chợt nghe bên ngoài tiếng bước chân vang lên, sớm có cung nữ vội vàng vén màn lên, liền thấy Hoàn Nhan Tự xông vào, trên mặt tràn đầy vẻ hổ thẹn, khóe mắt ẩn ẩn lệ, Tố Y kinh hãi, chính đang suy nghĩ đã xảy ra chuyện gì với hần, chợt thấy hần một bước tiến lên, kéo tay mình gắt gao nắm lấy, chính là không nhận được mà rơi lệ mà một câu cũng không nói.

Tố Y càng trở nên lo lắng, nắm lấy tay hần nói: “Hoàn Nhan, chuyện gì vậy?” Thấy y lo lắng, Hoàn Nhan Tự sợ y lại học máu, lúc này mới lau nước mắt, thanh âm vẫn nức nở: “Tố Tố. Người vì sao. phải thú nhận mình phạm tội? Vì sao phải chịu đựng. ủy khuất lớn như vậy, vì sao. lại không nói với trẫm? Không đúng, chuyện này. chuyện này không thể trách người. Không thể trách người.” Hần bỗng nhiên liền hung hăng đánh mình một bạt tay, “Là trẫm, đều là trẫm rất hỗn đản, trẫm vì sao lại không tin người, vì sao lại không tin? Trẫm sao còn mặt mũi đứng trước mặt người? Tố Tố, người bảo trẫm sao còn mặt mũi đứng trước mặt người đây?” Vừa nói hần vừa tự đánh mình mười bạt tay. Hai bên má đều đã sưng lên. Tố Y vừa mới ngừng thổ huyết, tuy nói bệnh trạng đã giảm bớt khó chịu, trên người lại vẫn rất mệt mỏi, căn bản không giữ được tay Hoàn Nhan Tự, mắt thấy ái nhân bởi vì quá mức tự trách áy náy mà không khống chế được cảm xúc, y trở nên sợ hãi, bất đắc dĩ một phen đem hần ôm vào trong lồng ngực, rơi lệ nói: “Đừng như vậy Hoàn Nhan, đừng như vậy, không liên quan đến người. Không liên quan đến người. Ta biết người rất tốt với ta. Ta biết. Cái đêm mưa kia, người đem được và chăn cho ta, ngày đông kia, người vì để ta ấm áp mà bảo ta xuy dịch, tất cả điều đó. Ta tất cả đều biết.”

Y nói câu ấy, Hoàn Nhan Tự liền càng khóc to hơn, đến tận khi mây đen trong lòng tiêu tán, hần vẫn cứ chôn đầu trong lồng ngực gầy yếu của Tố Y, cũng không quản uy nghiêm của hoàng đế, cũng không quan tâm bên cạnh có bao nhiêu người hay để ý đến một Hoàn Nhan Hà vô cùng hận hần đang chăm chăm nhìn, vẫn tiếp tục khóc. Tố Y cũng không nhận được mà rơi lệ, tựa như vỗ về hài tử mà chậm rãi ôm lấy hần, đồng thời nhẹ nhàng nói: “Đã qua rồi, Hoàn Nhan Tự, đều đã qua. Đã qua rồi.” Tâm tình y kích động, cứ thế mà quên hỏi vì sao Hoàn Nhan Tự làm sao biết mình bị hãm hại.

Mọi người đều đứng ở bên cạnh lặng yên không nói, Hoàn Nhan Sóc theo phụ hoàng tiến vào, liền nhìn thấy hần cùng Tố Y ôm nhau khóc rống, hần cho tới bây giờ chưa từng thấy qua bộ dáng yếu ớt như vậy của phụ hoàng cùng Tố Y, nhất thời cũng không biết nên làm sao, chỉ phải lặng lẽ đứng tại chỗ, chợt thấy Hoàn Nhan Hà đứng lên, trên mặt xẹt qua một mặt ý cười thê lương, thấp giọng lẩm bẩm: “Vân khai kiến nguyệt, vũ quá thiên minh, hừm, các người cũng có thể chờ đến ngày này, nào giống như ta.” Nói tới đây, tựa hồ rốt cuộc nhận không được lệ ý, quay người đi ra ngoài. Hoàn Nhan Sóc quỳnh lên, thâm nghĩ thần y thúc thúc này nếu tức giận bỏ đi, bệnh của mẫu hậu phải làm sao bây giờ, nên cũng vội đi theo ra ngoài.

Lúc này có cung nữ bưng cháo đến, Tử Nôg tiến lên cười nói: “Hoàng Thượng, xin buông ra một chút, bảo công tử ăn chút cháo đi, y cũng đói bụng đã lâu.” Lời chưa nói xong liền nhìn thấy Hoàn Nhan Tự trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ, không khỏi hối hận đã nói lỡ lời, chính là khi còn xấu hổ thì thấy Tổ Y chỉ bát cháo trên bàn, trên mặt hơi phiem hồng, ngập ngừng đối Hoàn Nhan Tự nói: “Ta. . . . Không có khí lực. Người. Người uy ta được không?” Nguyên lai y biết ái nhân lúc này đang vừa hối hận vừa tự trách, chỉ sợ dùng lời khuyên bảo cũng không thể nên mới nén ngượng ngùng trong lòng để cho Hoàn Nhan Tự làm giúp mình điều gì đó, như vậy có lẽ áy náy của hắn cũng có thể giảm bớt một ít. Thở dài, kỳ thật ái nhân có làm gì sai đâu, hết thấy đều là chính mình cam tâm tình nguyện, nếu nói đến sai, chính mình mới sai nhiều hơn, nếu không phải mình tự thú nhận hành vi mưu phản, Hoàn Nhan Tự sao có thể dễ dàng tin tưởng như vậy?

Hoàn Nhan Tự vui mừng quá đổi, liền thanh nói: “Hảo hảo hảo, trầm uy người, trầm uy.” Hắn ngồi xuống ở trên giường, đem Tổ Y về mặt đỏ bừng kéo vào trong lòng ngực mình, múc một muỗng cháo nhỏ đưa vào trong miệng y.

Tổ Y đối mặt ánh mắt tràn ngập ý cười của Tử Nôg, không sao mở miệng nổi, Hoàn Nhan Tự sững sốt, lập tức hiểu được, nhìn về phía các yêu tì tâm phúc, mặt không đổi sắc nói: “Khụ khụ. Các người đi ra ngoài. Đi ra ngoài đi, không có mệnh lệnh của trẫm, không cần phải. vào hầu hạ.”

Tử Nôg gật đầu nói: “Ân, Hoàng Thượng.” Lại thề lười nói: “Bất quá Hoàng Thượng, thân thể công tử còn suy yếu, có một số việc. phải kiên nhẫn chờ một khoảng thời gian mới có thể làm.” Nói xong cũng không quản bộ dáng trờng mắt muốn lột da của Hoàn Nhan Tự, liền cười khanh khách rời đi. Trong phòng nhất thời chỉ còn lại một đôi hữu tình nhân từ nay về sau sẽ mãi ôm nhau cùng một chỗ.

(*) thanh quân trắc: ta cũng ko rõ là gì, nhưng theo ngữ cảnh thì đoán đại loại như quan thần khuyên nhủ để hoàng đế luôn sáng suốt này nọ (ta giải thích mà chính ta còn thấy khó hiểu hơn hơ >.

49. Chương 49

Mặt trời sau giờ Ngọ treo cao cao trên bầu trời, tản mát ra nhiệt liệt quang mang, trong không khí một ngọn gió nhỏ cũng không có, mùa đông rét lạnh này cuối cùng cũng nghênh đón một ngày ấm áp.

Trong ngự hoa viên, Tổ Y đắp một tấm da hồ cừu thật dày, cùng phụ tử Hoàn Nhan Tự ngồi ở trong chòi nghỉ mát, trước mặt mấy chục đóa hoa mai vẫn đang nở rộ diễm lệ vô song. Mấy cung nữ tú lệ ở dưới gốc mai vui đùa, càng tăng thêm một mặt tú sắc cùng vài tia thú vị.

Hoàn Nhan Tự đem một khối bánh cắt thành hai, đưa tới bên miệng Tổ Y, cười nói: “Bánh này thật nhuyễn, trẫm phân phó ngự trù làm riêng cho người, mặc dù không nên ăn nhiều, nhưng ăn một chút cũng không sao.” Nhìn Tổ Y ăn, bên khóe miệng dính ít vụn bánh, trong lòng hắn vừa động, liền hôn lên, chợt thấy ái nhân đỏ mặt, lấy một tay đẩy hắn ra, khẽ quát: “Trước mặt hài tử mà không biết tự trọng như thế.” Hắn lúc này mới nhớ tới nhi tử, nhìn sang liền thấy Hoàn Nhan Sóc trờng lớn hai mắt, trong mắt lóe ra thần thái hưng phấn, không chớp mắt mà nhìn chăm chăm mình. Không khỏi trong lòng đại quái, vội thay một bộ biểu tình trầm ổn, ho khan vài tiếng nói: “Sóc Nhi, người công khóa đã làm xong chưa?”

“Làm xong rồi a.” Hoàn Nhan Sóc nghiêm trang gật đầu: “Trước khi đến đây mẫu hậu đều đã kiểm tra qua. Y còn khen ta thông minh, nói nhiều nội dung như vậy mà ta vẫn học nhớ được, hại y không tìm ra lý do đem ta nhốt lại trong thư phòng.” Hắn vừa nói xong, mặt Tổ Y càng đỏ hơn, không nghĩ tới mình nhỏ giọng lầm bầm cũng bị tiểu ác ma này nghe được.

Xem ra nhi tử quá thông minh cũng là một chuyện rất phiền toái. Hoàn Nhan Tự đau đầu suy nghĩ, hắn so với ái nhân còn hy vọng có thể đem Hoàn Nhan Sóc nhốt lại thư phòng. Chính khi đang suy nghĩ cách để cho hắn rời đi, Hoàn Nhan Sóc đã thần bí hề hề kề sát vào hai người, nói nhỏ: “Phụ hoàng và mẫu hậu không cần như vậy, khi ta không có ở đây thì tốt rồi.” Nói xong lại cười trộm hỏi phụ hoàng hắn: “Phụ hoàng a, ta biết người vừa rồi muốn làm gì, bất quá người thật sự có thể lập tức liền liêm sạch sẽ sao?” Nhìn thấy ánh mắt lộ vẻ khó hiểu của Hoàn Nhan Tự, hắn nhìn qua một lượt, nói: “Ai nha, chính là vụn bánh

trên miệng nhiều thê, người phải liếm bao nhiêu lần mới có thể liếm sạch sẽ chứ?” Nhìn thấy Tố Y vội cúi đầu mặt đỏ đến tai, tâm tình hẳn thật tốt mà nở nụ cười.

Thế là lão cha dùng thanh âm tựa như muốn lấy mạng tiểu quỷ mà la lên: “Người. Hiện tại lập tức đi học tập phê tấu chương cho trẫm, hoặc là đến nơi khác chơi cũng được, tóm lại không được ở nơi này càn quấy. Nếu trong một khắc mà không rời đi, cẩn thận trẫm khiến người xương cốt như tử a.”

“Phụ hoàng, người nói những lời như vậy mà mặt cũng không đổi sắc, chẳng lẽ thật sự làm hoàng đế càng lâu, da mặt sẽ càng ngày càng dày sao? Ta bắt quá chỉ hỏi một câu, người lại đối với nhi tử của mình như vậy, còn nói ra một lý do như vậy, ai càn quấy chứ?” Cây mẫu hậu đang ở bên cạnh, Hoàn Nhan Sóc đứng lý hợp tình oán giận, rõ ràng chính là phụ hoàng không đúng, mình bắt quá chỉ hỏi một câu thôi, tinh thần hiếu học như thế cũng bị hấn tàn nhẫn đả kích. Hấn chu chu cái miệng nhỏ nhắn: “Phụ hoàng, vậy người cũng uy ta một khối bánh đi, cho ta ăn xong ta liền đi. Người yên tâm, ta ăn nhiều ít cũng sẽ không sao, người cứ việc chọn một khối bánh lớn mà uy ta.”

“Người. Hiện lập tức đi chơi cho ta, lát sau ta cho ngự trù phòng đem đến cho người một khuôn bánh đi. Nếu không đi ta sẽ đem người làm bánh ngay chỗ này.” Hoàn Nhan Tự lộ ra gương mặt nghiêm phụ hung tợn nói, hừ, tiểu đông tây này khẳng định là cố ý mà. Hấn rầu rĩ suy nghĩ, không tin với thông minh tài trí của nhi tử mình, hấn lại nhìn không ra hành động uy bánh giữa mình và Tố Tố lúc đó có ý nghĩa gì.

“Mẫu hậu, phụ hoàng hấn khi dễ ta, mẫu hậu người phải làm chủ cho ta.” Nếu có thể ngoan ngoãn nghe lời, Hoàn Nhan Sóc cũng không có danh hiệu ác ma. Xem xét thời thế, nhanh chóng tìm được được chỗ dựa vững chắc nhất núp vào trong lòng Tố Y, Hoàn Nhan Tự hận đến mức hàm răng đều ngứa. Quả nhiên liền nghe ái nhân sắc giọng: “Hoàn Nhan, uống người là phụ thân mà lại đối xử với nhi tử mình không đứng đắn như vậy.”

“Còn không đứng đắn? Trẫm. Trẫm cũng bị hấn chọc cho tức giận học máu.” Cuối cùng ăn phải dấm chua của nhi tử, Hoàn Nhan Tự vươn tay chụp tới, liền đem Hoàn Nhan Sóc kéo ra, đang muốn hảo hảo giáo huấn vài câu, chợt nghe một thanh âm dễ nghe: “Học máu? Người cũng muốn học máu sao? Thật đúng lúc, lúc này ta nhất định có thể khoanh tay đứng nhìn.” Theo hướng giọng nói Hoàn Nhan Hà chậm rãi đi vào đình, phía sau một tiểu nha đầu đem theo một cái thực hộp, phía trên là một tách trà nhỏ có nắp, hấn nhìn Tố Y liếc mắt một cái, thần nhiên nói: “Chén thuốc này ngao chế không dễ, cho nên ta không để người khác làm, người uống nhanh đi, đối với bệnh của người thập phần ưu đãi.”

Hoàn Nhan Sóc vừa nhìn thấy Hoàn Nhan Hà, ánh mắt sáng bừng lên, từ trong lòng Tố Y nhảy ra nói: “Nhị thúc, người đã đến rồi? Đi, chúng ta đi chơi đi.”

Hoàn Nhan Hà sợ tới mức thối lui hai bước, duỗi tay ra, vừa muốn mở miệng cự tuyệt liền thấy ánh mắt Hoàn Nhan Tự cũng sáng lên, cười to nói: “A, Hà Nhi tới đúng lúc, mau đưa tiểu ma nhi này đi chơi đi.”

Hoàn Nhan Hà đen mặt, phần nộ nói: “Hai người các người muốn thân thiết, ngại Sóc Nhi ở trong này chướng mắt ta biết, nhưng không cần đem ta làm kẻ chết thay chứ, lần trước ta bị hấn chỉnh thậm thê nào người cũng không phải không biết.” Nói là nói như vậy, hấn vẫn giữ chặt tay Hoàn Nhan Sóc, bắt đắc dĩ giận dữ nói: “Thật sự là tiểu ác ma a.” Vừa nói vừa rời đi.

Tố Y nhìn bóng dáng hai người, không khỏi hiểu ý cười, đối Hoàn Nhan Tự nói: “Xem này hai thúc chất này, tuy rằng không có quan hệ huyết thống, so với thân thúc chất còn thân thiết hơn. Ta cho tới bây giờ chưa thấy Sóc Nhi bám lấy một người như thế.”

Hoàn Nhan Tự cũng cười nói: “Đó là bởi vì tiểu gia khóa này biết Hà Nhi tính tình tuy lãnh đạm nhưng lại rất thành thật, có thể mang đến cho hấn vô hạn lạc thú thôi. Ngược lại điều ta không nghĩ tới chính là Hà Nhi thế lại tùy ý hấn hồ nháo, tính tình hẳn như vậy, ném qua vài lần hồ nháo của Sóc Nhi, ta còn nghĩ hấn sẽ đem tiểu gia khóa này đuổi đi.” Nói xong hít một tiếng nói: “Lúc trước ta còn không tin hấn có thể thiệt tình đối chúng ta, dù sao cừu hận kia không phải nói quên liền có thể quên, ai ngờ trải qua mọi chuyện, ngay cả ta cũng nhịn không được mà xem hấn là thân đệ đệ của mình.”

Tố Y gật gật đầu nói: “Hấn trên mặt mặc dù đạm, nhưng trong lòng nhiệt tình, từ nhỏ đến lớn đều sống trong cảnh cô đơn, làm sao có chuyện không hề khát vọng thân tình chứ? Nói đến thật là làm người vui

mừng, ta nghe Tử Nông nói ngày ấy thái hậu tình cờ chạm mặt hần trên đường mòn, nguyên bản một chuyện xấu hổ như vậy ngay cả Sóc Nhi cũng không dám thử mạnh, thái hậu còn bảo hôm khác đến cung nàng chơi. Theo ý ta, này thật sự là chuyện rất tốt.” Hoàn Nhan Tự ôm y cười nói: “Đúng là như thế, lại nói tiếp tất cả những chuyện này đều phải cảm tạ người.”

Tổ Y nhìn kỹ sắc mặt hần, cảm thấy thật cao hứng, do dự một chút, mới mỉm cười mở miệng nói: “Hoàn Nhan, người xem cho tới bây giờ, sự tình gì cũng đều viên mãn như vậy, những chuyện xảy ra trong quá khứ cũng không cần phải truy cứu.” Y nói còn chưa dứt lời, liền nhìn thấy trong mắt Hoàn Nhan Tự sát khí chợt lóe qua, thần nhiên nói: “Chuyện này trầm đều có chủ trương.” Nói xong nhìn về phía Tổ Y, lại sợ y không được tự nhiên, vội bồi cười đem bát thang kia đưa đến trước mặt y nói: “Tổ Tổ, ngày mai chính là tiết nguyên tiêu, trầm đã nói lúc này không nên nói chuyện công sự, người cần gì phải sát phong cảnh, nào, mau uống hết bát thang này là tốt nhất.”

Tổ Y mặt nhăn mày nhíu nhìn bát thang kia, sau một lúc lâu trên mặt lộ ra thần sắc cầu xin nhìn về phía Hoàn Nhan Tự nói: “Bệnh của ta cũng đã tốt lên nhiều rồi. Có thể hay không. Có thể hay không không uống thứ này? Thực đáng.” Y nhìn thấy sắc mặt bất đắc dĩ của Hoàn Nhan Tự, nghĩ tới chén thuốc này thật sự chua xót cực kỳ, bất giác nghiêng người về phía trước, túm túm vạt áo ái nhân, lắp bắp nói: “Đáp ứng ta, Hoàn Nhan, thật sự rất đáng mà, chỉ lần này thôi được không? Chỉ lần này thôi.” Ngay cả chính y đều không có phát giác, hành động lúc này của y thực rõ ràng chính là một loại hành vi gọi là “làm nũng”.

Hoàn Nhan Tự thấy y thần tình đỏ bừng năn nỉ, hần chưa từng gặp qua bộ dáng yếu thế như vậy của Tổ Y, chỉ cảm thấy phong tình vạn chủng, nhất thời ngay cả linh hồn nhỏ bé cũng không biết ở nơi nào. Nửa ngày mới tỉnh ngộ lại, nhin không được một phen đem y ôm đến ngồi xuống trên đùi mình, trịnh trọng nói: “Nếu Tổ Tổ người nói được đáng, kia trầm cùng người uống. Lúc trước người chịu khổ, trầm không thể cùng người cảm thụ, từ nay về sau, chuyện tình người cảm thấy thống khổ, trầm liền cùng người gánh vác thống khổ này.” Nói xong cầm lấy chén thuốc uống một hơi lớn vào miệng.

Tổ Y trợn mắt há hốc mồm, vạn lần không nghĩ tới hần lại làm như vậy, không khỏi vội la lên: “Đừng hồ nháo, được không thể uống vậy. Ngộ.” Những lời nói còn lại đều bị nuốt vào miệng Hoàn Nhan Tự, miệng dần dần có một cổ hương vị chua xót tràn vào, nguyên lai Hoàn Nhan Tự cũng không có uống được, mà là từ miệng chính mình đem được bón cho y.

“Khụ khụ khụ.” Bị vị đắng của được làm cho liên thanh ho khan, Tổ Y hung hăng trừng mắt nhìn hần một cái, nổi giận nói: “Vẫn là ta tự mình uống vậy.” Nói xong cầm lấy chén thuốc, nắm cái mũi, một hơi nuốt xuống. Hoàn Nhan Tự không khỏi bị hành động giận dữ này của y khiến cho bật cười, chỉ cảm thấy Tổ Y như vậy thật sự là đáng yêu vô cùng, nói: “Thực sự đáng như thế sao? Ân.” Nói cũng không yên phận liền cúi người xuống, dùng miệng thay y lau đi được nước lưu lại ở khóe miệng, dần dần, động tác vốn ám muội này liền diễn biến thành hỏa lạt hôn sâu.

50. Chương 50

Cả không gian im ắng, cung nữ thái giám làm sao không tự cảm thấy được, đều đã sớm rời đi, trong nhất thời giữa thiên địa phẳng phát thần nhiên mùi hương liền chỉ còn lại hai con người đang chìm đắm trong hạnh phúc ngọt ngào.

Bỗng nhiên một đạo thanh âm sát phong cảnh vang lên: “Phụ hoàng mẫu hậu.” Một tiểu nhân nhi hết sức hưng phấn xông vào, liền thấy hai người phụ hoàng mẫu hậu bị hần gọi một tiếng sét đánh không kịp bưng tai vội vã tách nhau ra, đồng thời cùng với tốc độ như thể khôi phục tư thái ngồi nghiêm chỉnh.

“Mẫu hậu.” Hoàn Nhan Sóc trên mặt đều là ý cười bốn cợt.

“Ân?”, gắng bày ra thanh âm trấn định lại che giấu không được một chút hoảng hốt cùng thẹn thùng trong giọng nói.

“Khụ khụ, nút thắt xiêm y của người đều mở kìa.” Hoàn Nhan Sóc “hảo tâm” nhắc nhở, nhất thời làm cho mẫu hậu hấn đầu cúi gằm xuống bàn, hấn còn đầy ý xấu không chịu buông tha cho một Tổ Y đang đại quân: “Ta cũng phải nói a, trời rét lạnh như thế, thật sự không thích hợp làm mấy loại vận động thoát cởi xiêm y, hơn nữa mẫu hậu thân thể còn suy yếu, lại nói đây là trong chòi nghỉ mát.”

Phía sau đã trướng một chướng thật mạnh của ái nhân, Hoàn Nhan Tự đau đến mặt đều vận vẹo, xem ra lúc này ái nhân tức giận không nhẹ. Vừa rồi y liệu mạng cự tuyệt, hiện tại bị trêu chọc như thế, không đánh chết mình đã xem như là thủ hạ lưu tình. Không đối phó được tiểu quỷ đại nhi tử này, Hoàn Nhan Tự rất không có trách nhiệm hô to: “Hà Nhi, Hà Nhi, mau dẫn Sóc Nhi đi chơi.”

“Không cần gọi. Thúc thúc đang ở trong phòng chữa cho con thỏ bị gãy chân, chính hấn cũng đang bận rộn a.” Hoàn Nhan Sóc khiêu khích nhìn phụ hoàng của hấn, quả nhiên liền thấy phụ hoàng vẻ mặt mờ mịt nhìn về phía mình: “Chuyện đó và chuyện hấn mang người đi chơi có quan hệ gì. ? Cái gì? Người nói cái gì?” Chính đang thở dài phụ hoàng thực bốn, đã bị một tiếng rống to của hấn làm cho giật mình, Hoàn Nhan Tự trở nên kích động, bàn tay run rẩy phát qua làm chiếc đĩa trên bàn rơi xuống, phát ra một trận rầm lạp tiếng vang.

Tổ Y hoảng sợ, ngạc nhiên ngẩng đầu nói: “Hoàn Nhan, người xảy ra chuyện gì?” Lời còn chưa dứt, Hoàn Nhan Tự liền một phen ôm lấy y, ở trên mặt y không nhìn được hôn lên, trong mắt lóe ra hưng phấn quang mang, hét lớn: “Tổ Tổ người nghe thấy không? Chữa cho con thỏ gãy chân, là chữa chân bị gãy a.”

“Đúng vậy, ta nghe được.” Chính đang kỳ quái một kẻ thích săn thú, luôn luôn không yêu quý tiểu động vật như hấn sao lại vì một con thỏ đáng thương hưng phấn thành như vậy, bỗng nhiên tỉnh ngộ, Tổ Y thẳng tắp nhìn Hoàn Nhan Tự: “Người. Người là nói. Con thỏ gãy chân.” Liền ngay cả một người luôn luôn không quan tâm hơn thua là y trong lòng cũng vì tin tức này mà dâng lên cơn sóng gió động trời, nếu không phải đang ở trong lồng ngực Hoàn Nhan Tự, y không biết chính mình còn có thể ngồi thẳng hay không.

“Đúng vậy, Tổ Tổ.” Hoàn Nhan Tự cũng vui sướng nhìn y, theo ánh mặt trời, có thể nhìn ra hơi nước mênh mông trong mắt hấn, này bá đạo nam nhân vạn nhân phía trên lúc này lại trở nên nghẹn ngào: “Tổ Tổ, chân của người. Chân của người. Cuối cùng. Khụ khụ, thời điểm cao hứng như thế, trầm sao. Sao ngược lại. Ai, không nói nữa, chúng ta đến chỗ Hà Nhi nhìn xem.” Tuy rằng là đơn giản nói mấy câu, Tổ Y cũng hiểu được trong đó bao hàm hàm nghĩa khác sâu thẳm thế nào.

Mười mấy ngày nay, Hoàn Nhan Tự đối y dốc lòng chăm sóc, liền ngay cả bưng trà đưa nước, lau người ỷ được cũng không mượn tay người khác. Tới buổi tối, hấn liền nằm ở bên người y nhìn y ngủ, không biết có bao nhiêu lần, đương chính mình từ trong lúc ngủ mơ tỉnh lại, lại chỉ nhìn thấy một đôi con người thâm trầm tràn ngập bi ai, ánh mắt ôn nhu yêu thương nhìn chăm chú cái chân gãy kia. Mỗi lúc như vậy, y luôn liền vội nhắm mắt lại, bởi vì biết Hoàn Nhan Tự sẽ không hy vọng mình nhìn thấy bộ dáng bất lực như thế của hấn. Y hiểu được, cái chân này đã trở thành nỗi đau cả đời của ái nhân, chỉ cần mình còn sống trước mặt hấn, áy náy sẽ không biến mất, miệng vết thương máu chảy đầm đìa cũng không có thể khép lại. Y không muốn Hoàn Nhan Tự như vậy, chính là y cũng rõ ràng biết mình bất lực, ở trước mặt, lời nào cũng không nói ra được.

Chính là hiện giờ lại nghe tới một tin tức như vậy, một mảnh mây đen giữa y cùng Hoàn Nhan Tự cuối cùng cũng tiêu tán vô tung. Sao không khiến Tổ Y mừng rỡ như điên. Nhìn nhau cười, không cần nói lời gì, hai người đều tin tưởng vững chắc đối phương biết chính mình đang suy nghĩ cái gì. Hoàn Nhan Tự thâm tình ở trên môi y hôn một chút, ôn nhu nói: “Chúng ta đi đến chỗ Hà Nhi.”

“Chờ. Từ từ chờ ta.” Hoàn Nhan Sóc ở phía sau trên mặt tức giận, phụ hoàng đáng giận, thế nhưng dùng tới khinh công, hừ, đối mẫu hậu liền tốt như vậy, chính mình đến mặt báo, hấn ngay cả một lời tạ ơn cũng không có. Một bên nén giận một bên ra khỏi mái chòi, hai người kia chỉ còn lại có một điểm đen xa xa. Hấn dấu môi, không chạy nữa, khi đang chậm rãi điều tức thì chợt thấy bóng người chợt lóe, tập trung nhìn vào, nguyên lai là Tử Diễm.

“Hoàng Thượng cùng hoàng hậu đâu?” Thấy chỉ có Hoàn Nhan Sóc ở trong này, nàng không khỏi có chút kinh ngạc, rõ ràng nói là ở trong này mà.

“Đều chạy tới xem con thỏ.” Hoàn Nhan Sóc tức giận nói, nhìn thấy ánh mắt nghi vấn của Tử Diễm, hấn

ngồi xuống một khối tảng đá lớn, kiên nhẫn giải thích: “Nhị thúc nghiên cứu ra được có thể trị gãy chân, phụ hoàng cùng mẫu hậu đều đi xem. Người tìm bọn hắc có việc gì sao?”

Tử Diễm lắc đầu nói: “Không có việc gì, bất quá đến hầu hạ thôi.” Nàng xoay người vừa muốn đi, chợt nghe Hoàn Nhan Sóc trầm thanh nói: “Đứng lại.” Rồi tiểu thái tử chậm rãi bước đi thông thả đến trước mặt nàng, nhìn thẳng vào mắt nàng, trầm giọng nói: “Mẫu hậu bị hãm hại, người. . . . Cũng tham dự? Nếu không người sao biết bí mật trong mảnh thư kia, một điểm nhỏ như vậy, nếu không phải hữu tâm nhân, tuyệt nhìn không ra. Một khi đã như vậy, người vì sao muốn thay y lật lại bản án, nếu nói là lạc đường biết quay lại, vì sao lại muốn ta đi lĩnh phân công lao này, lập công chuộc tội không phải tốt hơn sao?”

Tử Diễm âm thầm cười nói: “Thái tử diện hạ, bí mật này, người biết ta biết liền được rồi, nô tỳ bất quá là vì Hoàng Thượng. Vô luận là hãm hại hoàng hậu hay là cứu hoàng hậu, không có chỗ nào mà không phải là thay Hoàng Thượng tính toán. Chuyện lập công chuộc tội. . . .” Nàng cười lạnh một tiếng nói: “Tội chính là tội, nào có đạo lý chuộc lại. Kẻ nào làm kẻ ấy chịu, là tội của ta ta liền lĩnh. Ta nói rồi ta cứu hoàng hậu là vì Hoàng Thượng, nếu muốn dùng việc này để thay mình giảm bớt hành vi phạm tội, chẳng những là người khác xem thường ta, liền ngay cả chính ta cũng xem thường bản thân mình.” Lại liếc mắt một cái Hoàn Nhan Sóc, nàng khom người nói: “Diện hạ nếu không có chuyện khác, nô tỳ liền cáo lui.”

Hoàn Nhan Sóc gật đầu, nhìn theo bóng dáng ngẩng đầu dần xa của nữ tử kia, trong lòng bỗng nhiên đối nàng sinh ra kính trọng, không nói đến hành động của nàng là đúng hay sai, chỉ bằng phân kiều ngạo cùng đảm đương này, đã đáng giá gọi một tiếng có khí phách. Khoái trá đứng lên, hắc tiếp tục hướng chỗ Hoàn Nhan Hà đi đến, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Trong cuộc sống nhiều chuyện thật sự là kỳ quái, đối loại người càng không sợ chết, người hiền lành như mẫu hậu càng sẽ nghĩ biện pháp đi cứu, phụ hoàng a, ta biết người luôn luôn công và tư rõ ràng, chính là đối mặt mẫu hậu, biện pháp của người thật sự ít một cách đáng thương a, ha ha ha, chắc chắn sắp có trò hay để xem rồi.” Nói đến phần sau, tiểu ác ma này đã muốn bắt đầu đối với việc sắp phát sinh một màn vui sướng khi người gặp họa mà ngửa mặt lên trời cười một tràng dài

Hoàn Nhan Hà từ sau khi cứu Tố Y đã không còn ở phòng ốc sơ sài ban đầu kia, Hoàn Nhan Tự đưa hắc an bài ở một khu nhà nhỏ trong thiên điện bên cạnh Tận Tình Uyển. Thứ nhất là thuận tiện để hắc tùy thời xem bệnh cho Tố Y, thứ hai bọn họ là trong hoạn nạn mà quen biết, cùng nhau trò chuyện, cũng không buồn. Người trong cung mặc dù đông đúc, chung quy nữ lưu chiếm hơn phân nửa, Hoàn Nhan Sóc mặc dù đáng yêu nhưng lại có công khóa cần học tập, hơn nữa tính tình lại tinh linh cổ quái. Không bằng Hoàn Nhan Hà cùng Tố Y có rất nhiều tiếng nói chung. Hoàn Nhan Tự vốn cũng nghĩ muốn triệu Hứa Cẩm Hoa tiến cung cùng Tố Y giải buồn, lại không biết hắc đã đi mất, bởi vậy cũng chỉ đành thôi, theo tình cảnh này, hắc đối cuộc sống sớm chiều của Tố Y thật là bỏ nhiều tâm sức.

Lại nói Hoàn Nhan Tự ôm lấy Tố Y, một đường chạy vội đến. Hoàn Nhan Hà xa xa nhìn thấy, cũng không ra nghênh đón, chính là đùa nghịch cái chân sau của một con thỏ, đợi đến khi hai người đến gần, mới thản nhiên nói: “Cái lỗ tai thật dài a, so với con thỏ này còn dài hơn, là Sóc Nhi nói cho các người phải không, ta biết ngay là hắc không giữ được bí mật này.”

Hoàn Nhan Tự vội la lên: “Hiện đệ chớ để nói mấy chuyện linh tinh kia, rốt cuộc nghiên cứu như thế nào rồi? Tố Tố. . . . chân Tố Tố. . . . Thật sự có thể nối lại sao?” Hắc trong giọng nói tràn ngập hi vọng, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng, sợ nghe được đáp án sẽ khiến cho mình cùng Tố Y mừng hụt một hồi.

Hoàn Nhan Hà nhìn hắc như vậy, trên gương mặt lãnh đạm cũng không thể không lộ ra vẻ tươi cười, nói: “Tổn của ta vô số công phu, khó khăn lắm mới đem cái chân bị gãy thành mấy khúc này nối lại được.” Nói xong nhìn về phía Tố Y trong lòng ngực hắc, nói: “Yên tâm đi, chỉ cần người không phải xương cốt dập nát, ta liền có thể chữa trị. Chính là. . . .” Hắc bỗng nhiên im lặng, trên mặt lộ ra vài tia không đành lòng, nhìn về phía Tố Y nói: “Chính là phương pháp trị liệu này thật sự quá mức đau đớn, lại không ngăn, con thỏ này cũng đau đến muốn chết vài lần, ta mỗi khi nghe thấy nó tê thanh kêu thảm trước khi ngất xỉu đều thập phần không đành lòng, không biết người. . . . có chịu nổi không?”

Hoàn Nhan Tự lập tức lại trở nên khẩn trương, thất thanh nói: “Đau đến như thế sao? Vậy làm sao mới tốt. . . .” Còn chưa nói xong, đã bị Tố Y cầm lấy tay, y nở nụ cười nói: “Nhị hoàng tử đừng xem ta yếu đuối như thế, tốt xấu gì ta cũng từng là tướng quân, hiện giờ tuy rằng. . . . Tuy rằng đang ở hậu cung, bản sắc lại thủy chung chưa biến, điểm đau đớn nhỏ ấy có gì mà không nhẫn được, người cứ việc làm, mặc dù không khỏi, ta cũng cảm tạ người.”

Hoàn Nhan Hà hừ một tiếng nói: “Lời này là người nói, đối là người khác, ta sẽ không chữa cho hần. Trị bệnh quan trọng là phải có niềm tin, nếu trước đã hoài nghi thì sao có lợi ích gì.” Nói xong thả con thỏ kia ra, nói: “Tiểu đông tây đáng thương, đã ổn cả rồi.” Lại bảo với một cung nữ của mình: “Mang nó đi hảo hảo cho ăn một chút, mấy ngày nay nó đã chịu khổ rồi.”

Hoàn Nhan Tự thấy hần nắm chắc như vậy, trong lòng thật cao hứng, lại sợ hần nhớ đến mình trước đây làm chuyện thực xin lỗi đối hần, vội cười hỏi: “Hà Nhi, mấy cung nữ này có đủ dùng không? Trẫm cho gọi thêm mấy người cho người. . . .” Nói chưa xong, Hoàn Nhan Hà đã từ chối tâm ý của hần, cười nói: “Người không cần lo lắng, ta nhất định chữa cho y mà.” Lại lắc lắc đầu, nhìn về phía Tổ Y: “Ta thật sự là không biết người dùng pháp thuật gì, liền đem một người ý chí sắt đá mê hoặc thành như vậy.”

Hoàn Nhan Tự cùng Tổ Y đều có chút ngượng ngùng cúi thấp đầu, bỗng nhiên thanh âm Tử Nông ở bên ngoài vang lên nói: “Hoàng Thượng, Hạ đại nhân nói có chuyện quan trọng bẩm báo, người đang ở ngự thư phòng đợi.” Tổ Y vội vàng nói: “Nếu có quốc sự, người mau đi đi.” Thấy Hoàn Nhan Tự thay đổi sắc mặt, y trong lòng kỳ quái hay là Hoàn Nhan đã biết là chuyện gì? Nhìn hần buông mình ra, mặt trầm như nước tiêu sái đi ra ngoài, chính đang khó hiểu chợt nghe Hoàn Nhan Hà cười lạnh nói: “Uổng người ngày thường rất thông minh, ta nghe Sóc Nhi nói, Hạ đại nhân này chính là Hình bộ thượng thư, nhất định là hoàng. . . . Hoàng huynh lệnh cho hần điều tra sự thật chuyện người mưu phản, nếu không hiện tại loại thời điểm này, còn có việc gì có thể làm cho hần mang sắc mặt này.”

Tổ Y chấn động, y mấy ngày nay được Hoàn Nhan Tự cẩn thận chiếu cố, cả người đều cảm giác hạnh phúc vô cùng, mặc dù đôi khi cũng muốn nhắc đến chuyện nhóm thư sinh, nhưng nghĩ đến Tử Diễm đã cam đoan với mình, liền nghĩ chuyện cũng không vội, có thể hưởng thụ thêm một khắc cũng tốt. Ai ngờ việc này nhanh như thế đã đến trước mắt, Hoàn Nhan Tự là loại người gì y đã quá rõ ràng, tuy rằng hần hiện nay sủng nịch mình như vậy, lại thêm đối chính mình hổ thẹn, nhưng một khi biết chuyện thư sinh mưu phản này, hần tuyệt đối không thể vì mình làm việc thiên tư thả những văn nhân này. Kỳ thật y không trách Hoàn Nhan Tự, nếu đổi lại là mình đứng ở góc độ của hần cũng không thể thả những người này. Nếu không như thế nào đối mặt thần tử bách tính, càng cho phép những kẻ mưu phản sau này lưu lại nhược điểm. Đây cũng chính là nguyên nhân y vì sao thà rằng chính mình thừa nhận mưu phản cũng không đem chân tướng nói cho Hoàn Nhan Tự biết. Không phải không tin hần, mà là rất rõ ràng tính chất của chuyện này.

Chính khi trong lòng như đang bị thiêu đốt, bỗng nhiên Tử Nông lại đi đến, miệng lầu bầu nói: “Lại giở trò quỷ gì.” Thấy Tổ Y, nàng vội vàng nói: “Công tử người nói kỳ quái không, Tử Diễm bức ta tới đón người đi ngự thư phòng nghe lén, còn nói chỉ có làm như vậy mới có thể khiến người yên tâm cái gì đó, ta một chút đều nghe không hiểu, công tử người muốn đi không?” Nàng vừa nói, sớm có mấy thái giám liền nâng một sập gụ đến.

“Ân, tất nhiên muốn đi.” Tổ Y rút cuộc giấu không được kích động, y hiểu được Tử Diễm nhất định là thực hiện lời hứa, sợ y không tin, mới cho Tử Nông dẫn y đi bằng thính. Thấy Tử Nông càng phát ra hồ nghi, nhưng cũng không phân hỏi, lệnh cho bọn thái giám nâng y lên, hướng ngự thư phòng mà đi.

51. Chương 51

Trong Ngự thư phòng, Hoàn Nhan Tự ngồi ngay ngắn ở trên long tòa, Tử Diễm ở phía sau hần hầu hạ, Hạ Kiên sợ hãi đứng thẳng bên dưới, trên đầu mồ hôi lạnh một giọt lại một giọt không ngừng toát ra, thật lâu sau mới nghe Hoàng Nhan Tự trầm thanh nói: “Hần. . . . Thế nhưng có lá gan lớn như vậy?”

Hạ Kiên vội vàng quỳ xuống nói: “Thần không dám lừa gạt Hoàng Thượng, nhóm thư sinh này chừng hơn một trăm, quả thật là bị Úc đại nhân một mình nhốt lại, thần được Tử Diễm cô nương hiệp trợ, đem những người đó dời tới đại lao hình bộ giam giữ, trông coi thư sinh không để bọn hần đường trường tự sát, cũng may thành công, hiện đang ở hình bộ chịu thẩm vấn, tin rằng không lâu sau sẽ có kết quả. Theo lão thần thấy, là Úc tướng quân dùng việc làm của các thư sinh này để uy hiếp, hoàng hậu trạch tâm nhân hậu, thậm chí bị áp chế, mới thừa nhận tội mưu phản về mình.”

Hoàn Nhan Tự cười lạnh một tiếng nói: “Thật vậy sao? Hạ ái khanh sớm đưa ra kết luận như thế? Không cần lại điều tra toàn bộ một phen? Lúc trước là ai nói hoàng hậu tội ác rành rành, nhất định phải xử tử?” Hắc lời còn chưa dứt, Hạ Kiên đã dập đầu mấy lượt, nói: “Lão thần ngu muội, bị người lừa gạt, tội đáng chết vạn lần.”

Hoàn Nhan Tự lúc này gương mặt mới giãn ra, hòa nhã nói: “Ái khanh hãy bình thân, người không biết không có tội, ngày mai thượng triều, người đem nguyên do trong đó hướng các đại thần nói rõ.” Nói xong trầm ngâm không nói. Hạ Kiên nhìn Tử Diễm liếc mắt một cái, thấy nàng hơi hơi gật gật đầu, lúc này mới tiến lên một bước nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, những thư sinh này nên xử trí như thế nào, mong Hoàng Thượng chỉ bảo.”

Hoàn Nhan Tự cũng cảm thấy chuyện này thật khó xử, hiện tại hắc cuối cùng hiểu được Tổ Y vì sao tà chết cũng không thừa nhận chính mình trong sạch. Chính là vô luận như thế nào, tội mưu phản của những thư sinh kia thật không thể đặc xá, nếu không sau này lại có người mưu phản, nhắc đến chuyện lần này mà yêu cầu đặc xá, hắc lúc đó phải biện bạch ra sao đây. Nhưng Tổ Y đã vì những người này chịu không ít thống khổ khuất nhục, còn suýt nữa mất mạng, cuối cùng vẫn rơi vào kết cục như thế lại làm cho hắc tình dụng bất kham. Bởi vậy do dự hồi lâu, vẫn nói không nên lời.

Chợt nghe Hạ Kiên lại nói: “Hoàng Thượng, những thư sinh này mưu phản, chiếu theo luật phải trảm, chỉ là bọn hắc tựa hồ có ý hối cải, bởi vậy khiến lão thần thật khó quyết định, mới đến xin ý chỉ của Hoàng Thượng.” Hắc nhìn thấy ánh mắt Hoàn Nhan Tự đột nhiên sáng ngời, không khỏi thầm nghĩ: xem ra Tử Diễm cô nương quả thật hiểu biết Hoàng Thượng, biết được thánh ý có tâm đặc xá những người này, mới trăm phương nghìn kế tìm ra lối thoát này. Hắc ở bên này suy nghĩ, bên kia Tử Diễm sớm đi ra quỳ tấu: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, quốc gia đại sự, vốn nô tỳ không nên nhiều lời, chính là những thư sinh kia đã có ý hối cải, huống chi Kim Liêu ta mới vừa định đô Đô Duyên, dừng chân chưa ổn, đúng là lúc nên thu thập lòng người. Nếu đặc xá những người này, bọn họ tất tâm sinh cảm kích, biết được Hoàng Thượng là nhân nghĩa minh quân, tương lai được thả ra, sao không vì Hoàng Thượng ca công tụng đức, kể từ đó, Kim Liêu ta tất khả giang sơn vĩnh cố.”

Lời nói này của nàng có thể nói là đúng với tâm tư Hoàn Nhan Tự, hơn nữa Hạ Kiên ở bên cạnh thúc dục nói: “Tử Diễm cô nương lời nói thật phải, mong Hoàng Thượng suy nghĩ.” Không khỏi long tâm đại duyệt, sáng khoái nói: “Nếu như thế, văn nhân này nếu biết hối cải, Hạ ái khanh liền chỉ nên phạt nhẹ tay thôi, cảnh cáo một chút là được.”

Hạ Kiên đáp ứng lui ra, Tử Diễm bỗng nhiên đi ra sau bình phong, đối nơi đó nói vài câu gì đó, Hoàn Nhan Tự lúc này mới phát hiện Tổ Y thế nhưng ở ngay phía sau, vừa muốn mở lời, liền nghe ái nhân đối Tử Diễm vui vẻ nói: “Cô nương quả nhiên giữ đúng lời hứa, Tổ Y xin tạ ơn.” Tử Diễm đáp ứng một tiếng, thần nhiên nói: “Tâm sự Hoàng hậu đã xong, gian ngoài còn có mấy đại thần có việc phải bẩm, thỉnh nương nương hồi cung.”

Tổ Y biết nàng rất xem trọng cấp bậc, cũng không nghĩ nhiều, để Tử Nồng hầu y rời đi, nơi này sau khi Hoàn Nhan Tự tiến lên cùng y nói vài câu, nhìn theo bóng dáng xa dần của y, mới trở về lệnh tất cả mọi người đi ra ngoài, nhất thời trong phòng chỉ còn lại có hai người là hắc cùng Tử Diễm, hắc lúc này mới chú mục nhìn tâm phúc yêu tì, đau lòng nói: “Cho trăm một lý lo, vì sao phải làm như vậy?”

Tử Diễm không nói, thật lâu sau mới lên tiếng: “Là nô tỳ ngu xuẩn, lấy lòng tiểu nhân đo phúc độ của hoàng hậu, lo lắng người bên gối của Hoàng Thượng là Tề nhân, nô tỳ đáng chết.”

Hoàn Nhan Tự hét lớn: “Người không tin Tổ Tổ, chẳng lẽ còn không tin trăm? Đừng nói Tổ Tổ không phải Đát kị Tây Thi, dù có phải thì trăm làm sao lại là Trụ vương thấp kém này nọ. Người thế nhưng như thế lớn mật, Tử Diễm, người thật khiến trăm thất vọng rồi.”

Tử Diễm cũng không biện bạch, chỉ là quỳ xuống nói: “Tử Diễm chỉ mong Hoàng Thượng hoàng hậu ban tội, không lời oán thán.” Lại nghe Hoàn Nhan Tự thở dài một tiếng nói: “Vậy người vì sao lại sửa lại chủ ý? Úc Thương nếu đã biết chuyện vu hãm hoàng hậu mưu phản đã bị thủ từ kia bại lộ, lại sao có thể lưu lại những thư sinh kia ở nơi đó chờ trăm tra ra, nếu không phải nhờ người, Hạ Kiên nào có dễ dàng như vậy đã đem thư sinh giải cứu ra. Còn nữa, đừng tưởng rằng trăm không biết, từ xưa văn nhân xem trọng nhất khí tiết, bọn họ nếu dám mưu phản, sao có thể tâm sinh hối cải, người rốt cuộc đã dùng biện pháp gì?”

Tử Diễm nói: “Nô tỳ không dám kể công, nô tỳ xem xét thời cơ đưa Hứa công tử vào, hấn làm thế nào khuyên những người này quay đầu lại, nô tỳ thật sự không biết. Còn về Úc đại nhân, hấn thật là có ý đem những người này dời đi, nhưng nô tỳ sớm biết hấn sẽ có ý này, cho nên sáng sớm phái người bắt kể ngày đêm giám thị, mới có thể có được tình báo chuẩn xác, hấn nghĩ đến chỉ cần hấn không giết những người này, hoàng hậu liền không dám nói hấn ra, bởi vậy mới chưa giết người diệt khẩu, nào có ngờ cuối cùng vẫn là cấp cho Hạ đại nhân cơ hội. Nô tỳ. Làm như vậy, chính là bởi vì nghĩ vì Hoàng Thượng, không hề có ý khác.”

Hoàn Nhan Tự vừa phẫn nộ lại vừa đau lòng trừng mắt nhìn nàng, thật lâu sau bỗng nhiên vung tay lên nói: “Người khi quân phạm thượng, hãm hại hoàng hậu, tội ác tày trời, niệm người hầu hạ trăm một hồi, hiện giờ lại biết hối cải, trăm ban thưởng người toàn thi, người. Người. Tự kết thúc đi.” Nói xong xoay người đi, trong mắt hồ lệ quang lờ lờ, cũng không đành lòng nhìn đến yêu tì.

Tử Diễm thật bình tĩnh, đứng dậy, rồi lại lần thứ hai cúi người xuống, lạy mấy cái, trầm tĩnh nói: “Nô tỳ đi, phong sương năm tháng, mong rằng Hoàng Thượng bảo trọng long thể.” Nói xong đứng lên, vừa muốn xoay người rời đi, lại nghe thấy một âm thanh trong trẻo nói: “Chậm đã, Tử Diễm cô nương chẳng lẽ đã quên rồi sao? Người từng nói qua, chỉ cần ta trọng đẳng hậu vị, kết cục của người sẽ là do ta quyết định.”

Hoàn Nhan Tự cùng Tử Diễm đều lấp bắp kinh hãi, không biết Tổ Y như thế nào đã đi rồi còn quay lại, chỉ thấy Tổ Y từ sau bình phong được Tử Nông đỡ ra, nhìn đến Hoàn Nhan Tự, hừ một tiếng, sắc giọng: “Thật hồ đồ, chẳng lẽ không nghe đến ngoài pháp lý còn có nhân tình sao? Một chút linh hoạt cũng đều không hiểu, đối yêu tì của mình cũng hạ thủ được, chung quy nàng cũng không phạm tội lớn gì.”

Hoàn Nhan Tự im lặng, thầm nghĩ: lời này của Tổ Y thật buồn cười, vu hãm hoàng hậu, này không xem là tội lớn, thật không biết phải ra sao mới tính là tội lớn. Hấn biết Tổ Y là có tâm cứu Tử Diễm, lo nghĩ nói: “Tổ Y sao đã quay lại, thân thể người còn suy yếu, hồi cung dưỡng bệnh quan trọng hơn, nơi này trăm đều có chủ trương.”

Tổ Y cười nói: “Ta nếu nhất định lần này muốn nghịch ý tứ của người, chỉ sợ Tử Diễm cô nương trong lòng không nguyện, cảm thấy ta thực sự có thể mị hoặc thánh thông, bất quá việc gì đều có công lý, ta đành phải nhận phân ghét bỏ này của cô nương. Huống chi nàng cũng nói qua, chỉ cần ta trọng đẳng hậu vị, vô luận đối nàng làm cái gì, cũng đều tuân theo.” Nói xong đi trước mặt đến nàng nói: “Ta biết người là nữ tử cương liệt, rất nhiều việc không muốn để cho ta biết, ở trước mặt ta lấy lòng. Nhưng chẳng lẽ ta sẽ không nghĩ đến sao? Sóc Nhi là một tiểu hài tử như vậy, như thế nào đột nhiên nhớ phải đi nghiên cứu thủ từ kia, huống chi một điểm nhỏ như thế, ngay cả ta cũng không tìm ra, hấn làm sao trong nháy mắt lại phát hiện được. Nói đi nói lại, nếu không có cô nương tương trợ, Hạ đại nhân làm sao thật khéo mà biết là Úc tướng quân dùng các thư sinh uy hiếp, còn lập tức tìm được bọn họ. Người để cho ta đến đây bằng thánh chỉ, chính là vì sợ ta nghi ngờ, ta vốn cao hứng cũng không nghĩ nhiều, kết quả trên đường trở về, càng suy nghĩ càng phát giác không đúng, Hoàn Nhan chưa bảo ta, người vì sao liền gấp gáp muốn ta rời đi, người là người trong lòng chỉ có chủ tử, sao có thể phạm vào tội đại bất kính này. Hiện giờ xem ra, quả nhiên là người không muốn để ta biết người làm nên những chuyện tốt này, ta hiểu được người không muốn linh tính của ta, nhưng chủ tử các người tuy rằng anh minh, nhưng cũng không thể thiếu được một bộ hạ có khả năng như người, người liền thực nhãn tâm rồi bỏ hấn sao? Nếu nói tái huấn luyện một người, kia còn không biết phải mất bao nhiêu năm đâu.”

Tử Diễm không nói, sau một lúc lâu ngẩng đầu lên, ngang nhiên nói: “Nương nương đã biết tâm ý Tử Diễm, cần gì phải uống công, tất cả đau khổ của người đều là do ta dựng lên, cho dù người không ngại, Tử Diễm cũng không có mặt mũi lĩnh ân điển của hoàng hậu.” Nàng vừa dứt lời, Tử Nông đã gấp đến độ dậm chân nói: “Tử Diễm, người này là có ý gì, khó được.” Một ngữ chưa xong, ánh mắt sắc bén của Tử Diễm đã nhìn về phía nàng, trầm thanh nói: “Tử Nông, bốn tỷ muội chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, ta là người thế nào người không phải rõ ràng lắm sao?” Nói xong ở trước mặt Tổ Y quỳ xuống nói: “Tử Diễm trước kia mạo phạm thật nhiều, mong nương nương đại nhân đại lượng, từ nay về sau tận tâm phụ tá Hoàng Thượng, như vậy Tử Diễm cuộc đời này xem như không uống. Ý Tử Diễm đã quyết, thỉnh nương nương thành toàn.”

Tổ Y trong lòng biết tỷ nữ này thật sự quá mức kiêu ngạo, hảo ngôn khuyên bảo cũng đều mất công tổn sức, ánh mắt xoay chuyển, đã nảy ra ý hay, cười lạnh một tiếng nói: “Thật sự là rất can đảm, khí khái, lại

dám đảm đương, chính là trong cuộc sống mười điều đã tám chín điều không được như ý, người nghĩ muốn thế nào liền có thể như ý sao, Hoàn Nhan Tự cùng Tử Nông đều biết, ta lúc trước không phải cũng lấy cái chết hi sinh cho tổ quốc, kết quả lại như thế nào? Hiện giờ người cũng muốn chết để chuộc tội, hừ, nào có chuyện dễ dàng như vậy. Kết cục của người sẽ do ta quyết định, ta liền muốn người hảo hảo sống, sau này làm thật nhiều việc tốt để bù lại tội của người, đến chết mới thôi. Người không cần cho là ta hảo tâm, cũng không cần linh tình của ta, nói thật với người, đây chỉ là ta muốn trả thù mà thôi, ta chịu qua rất nhiều khổ sở khuất nhục, người dễ dàng chết đi liền tính là đã bồi thường, tức giận trong lòng ta sao có thể nguôi ngoai.” Nói xong nhìn về phía Hoàn Nhan Tự nói: “Ta nhất định phải như vậy mới có thể hết giận, ý của người thế nào?”

Hoàn Nhan Tự chỉ nhìn về mặt, liền biết Tổ Y là nhất quyết che chở Tử Diễm, hẳn trong lòng vốn không đành, huống chi khổ chủ người ta đều đã lên tiếng, chính mình cũng thật sự không cần cố hủ nhất định phải trảm Tử Diễm, thế là cười nói: “Đương sự nếu đã nói như thế, trẫm có thể có ý kiến gì, nô tỳ lớn mật này làm hại người chịu thống khổ như vậy, vốn là nên ứng theo lời người xử lý.” Nói xong nhìn về phía Tử Diễm nói: “Người đã nghe rõ chưa? Còn không tạ ơn ân điển của hoàng hậu, ngày say tất phải làm nhiều việc tốt vì y tích phúc, chuộc lại lỗi lầm của người.”

Tử Nông lập tức cười rạng rỡ, nhìn Tử Diễm về mặt bất đắc dĩ tạ ơn đi ra ngoài. Nàng không khỏi cười nói: “Nương nương không cần để ý nàng, trong bốn người chúng ta, nàng là người không được tự nhiên nhất, làm việc tuy có khi tàn nhẫn một chút, kỳ thật tâm địa không xấu, đừng nhìn nàng hiện tại trên mặt không hề có vẻ cảm kích, kỳ thật trong lòng đã biết rõ tốt xấu.”

Tổ Y cười nói: “Ta cũng không mong chờ nàng cảm kích ta, chính là cảm thấy được nha đầu kia mặc dù có chút kiêu ngạo, nhưng là người trung thành, huống chi ngày đó nàng sớm nói với ta, sau khi ta vào cung nàng chắc chắn sẽ đối phó ta, có thể thấy được là loại người quang minh, còn hơn những kẻ âm thầm xuống tay, không biết ép buộc người khác biết bao nhiêu lần, hừ.” Nói xong nhìn phía ái nhân, Hoàn Nhan Tự liền biết y lại nghĩ tới chuyện cũ trong hoàng cung Kim Liêu, vội cười hắc hắc cho qua chuyện.

Chợt nghe người báo Hạ Kiên cầu kiến, Hoàn Nhan Tự nhíu mày nói: “Hắn vừa rồi mới lui ra, sao mau như thế đã đến kiến giá, nhất định là án tử này lại có chuyện gì phát sinh, cứ nghe hắn nói thế nào.” Hắn vốn định ôm Tổ Y ngồi xuống, lại bị y né đi, như cũ cùng Tử Nông lui ra sau bình phong.

*

Không lâu sau Hạ Kiên tiến vào, sau khi bái kiến thì nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, người canh giữ thư sinh bị bắt được kia mặc dù chống cự không nhận tội cung khai, nhưng những thư sinh đã nói ra sự thật, chuyện hãm hại hoàng hậu này xác thực là do Úc đại nhân gây nên, bọn họ còn nói Úc đại nhân là tự mình đi bắt bọn họ, vì phòng để lộ phong thanh, chỉ dẫn theo mấy thân tín, nhân số bọn họ mặc dù đông nhưng đều là tay trái gà không chặt, nên thúc thủ bị bắt. Vì Úc tướng quân thân phận đặc thù, cho nên lão thần đặc biệt đến thỉnh ý chỉ Hoàng Thượng, có nên bắt vấn tội hay không.”

Hoàn Nhan Tự nói: “Những thư sinh này vì sao hiện tại mới nói ra? Có thể có khả năng thông cung không?”

Hạ Kiên khom người đáp: “Việc này là do cự thần nhất thời sơ sẩy, chỉ chú ý đến người canh giữ kia, mới vừa rồi trở về mới nhớ tới phải hỏi các thư sinh này, lão thần đã thẩm vấn riêng, không thể có chuyện thông cung.”

Hoàn Nhan Tự kỳ thật cũng chỉ hỏi mà thôi, Tử Diễm sớm đem tất cả mọi chuyện đều nói cho hắn, trầm ngâm sau một lúc lâu, mới phân phó: “Thiên tử phạm pháp, đồng tội với thứ dân, huống chi hắn chỉ là một tướng quân. Hoàng hậu của trẫm bị hắn hãm hại, lúc đó chẳng phải chịu qua biết bao khổ sở trước nay chưa từng có sao? Ngay điểm ấy Hạ ái khanh còn muốn đến thỉnh chỉ, đã cẩn thận quá mức rồi. Lại nói, người cũng phải cẩn thận, Úc Thương kia có binh quyền trong tay, thị vệ trong phủ xem ra cũng không phải dễ đối phó, trẫm cho người mật chỉ, người tức tốc đi tìm Binh bộ thượng thư Lâm Nghiệp, lần này phải nhất cử thành công.” Nguyên lai Hoàn Nhan Tự trị quốc thập phần cẩn thận, thiên hạ binh quyền chia làm ba phần nhỏ lớn khác nhau, hắn tự mình nắm giữ phần lớn nhất, Úc Thương tuy là hàng tướng, vì lập nhiều kì công, liền nắm giữ binh quyền lớn thứ hai, Binh bộ thượng thư Lâm Nghiệp nắm giữ chính là phần nhỏ nhất, nhưng bởi vì Úc Thương sở quản quân đội Đại Đô ở bên ngoài kinh đô, bởi vậy chỉ bằng một cổ lực lượng nhỏ đi áp chế hắn cũng đã là dư dả.

Hạ Kiên lĩnh chỉ mà đi, Hoàn Nhan Tự ở thư phòng thông thả bước đi mà âm thầm sinh khí, thầm nghĩ chính mình đối đãi Úc Thương thật sự không tệ, Tố Y cùng hắn lại chưa từng có hiềm khích, hắn vì sao lòng muông dạ thú như vậy, lại bỗng nhiên nhớ tới ngày đó Hoàn Nhan Sóc đối với Úc Thương thập phần phòng bị, hay là biết nội tình trong đó, vội phái người đi tuyên. Một lúc sau nội thị trở về, khải tấu nói: “Thái tử điện hạ đang ở trong phòng Nhị hoàng tử đọc sách, người hỏi nô tài chuyện gì, nô tài nói cho người xong, người liền lệnh cho nô tài trở về bẩm báo Hoàng Thượng, nói rằng Úc Thương hại hoàng hậu chỉ có một lý do, đó là ghen tị hoàng hậu nương nương chí tử không hàng, so với hắn thật sự cao thượng hơn nhiều. Ngày đó ở đại hôn diễn lễ, hắn vốn đã có lần đối nương nương bất kính.”

Hoàn Nhan Tự lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, không khỏi giận tím mặt, vỗ án nói: “Đường đường một đại tướng quân, lòng dạ lại hẹp hòi như thế, thật đáng giận.” Chợt thấy Tố Y từ sau bình phong đi ra, trên mặt có vẻ nôn nóng, hắn trong lòng biết ái nhân này lại động lòng dạ dằn bà, nghĩ muốn cứu Úc Thương, hắn vốn định không đợi Tố Y nói mà liền cự tuyệt, lại sợ y nổi lên lòng từ bi, có khi phải khuyên một phen, thế là bình lui tả hữu, ôn nhu nói: “Tố Tố ngươi lại có lời gì muốn nói?”

Quả gặp Tố Y do dự nói: “Hoàn Nhan, ta nghĩ. Úc tướng quân, có thể xem xét. Xem xét công lao của hắn. Bỏ qua cho hắn.” Lời còn chưa dứt, liền bị Hoàn Nhan Tự phát tay ngắt lời, nghe ngữ khí hắn ngưng trọng nói: “Hắn có công lao lớn bằng trời cũng khó chuộc tội lần này.”

Tố Y sắc mặt một trận thích nhiên, thở dài: “Hàng tướng đúng vẫn là hàng tướng.”

Hoàn Nhan Tự thầm nghĩ: quả nhiên như trăm sở liệu. Vội một phen ôm lấy ái nhân, thật lâu sau mới trầm thanh nói: “Tố Tố, trăm xem ngươi là tri kỷ, chẳng lẽ ngươi vẫn không hiểu trăm sao? Úc Thương tuy là hàng tướng, nhưng trăm có bao giờ đối đãi hắn như một hàng tướng đâu chứ. Hắn quan vị cao hiển, lại càng không cần nói đã bao lần trăm ủy thác trọng trách. Trăm chưa bao giờ vì hắn là hàng tướng mà dừng lên nửa điểm nghi ngờ, chính là người này lòng dạ hẹp hòi, chỉ vì kiên trinh của người liền có ý niệm xấu, nói rõ ra, là hắn chính mình sống dưới bóng ma thân phận hàng tướng của mình. Huống chi ngươi là hoàng hậu của trăm, hắn cũng dám hãm hại, đây là tội lớn xét nhà diệt tộc, trăm chỉ trăm một mình hắn, đã là pháp ngoại thi nhân, nếu không trăm hắn, Kim Liêu luật pháp ở đâu, làm sao bình ổn lời qua tiếng lại của thần tử bách tính. Còn nữa, nếu lấy tư tâm mà luận, Úc Thương hôm nay dám hãm hại hoàng hậu, ngày khác có thể hãm hại thần tử không thuận theo hắn, người như thế, để lại triều đình liên sinh nội loạn, nếu phóng ra giang hồ, hắn tâm sinh khó chịu, cũng tất nhiên mưu phản, cho nên vô luận như thế nào, hắn đều phải chết.” Nói xong lời này, không khỏi cũng thở dài một tiếng, ôm chặt Tố Y nói: “Tố Tố, lòng của trăm người đã hiểu chưa?”

Tố Y lặng yên không nói, thật lâu sau mới ôm lại hắn, ảm đạm nói: “Ta hiểu được.”

Hai người tâm ý tương thông, càng cảm thấy tình ý uyển chuyển, tư vị vô hạn, chợt có nội thị báo lại: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, hoàng hậu, Hạ đại nhân cho người cấp báo: Úc tướng quân sáng nay ở phủ đệ đã treo cổ tự sát.”

Hoàn Nhan Tự cùng Tố Y nhìn nhau, đều lấp bắp kinh hãi, nguyên bản còn tưởng rằng lấy thực lực của Úc Thương, sẽ đào tẩu, nếu có chết thì cũng một phen hảo tranh đấu. Chợt nghe Hoàn Nhan Tự cười một tiếng dài nói: “Hảo, hảo, không hổ là thần tử của trăm, tuy rằng đã làm nên nhiều việc đáng xấu hổ, rốt cuộc cũng không như bọn chuột nhắt, không mất đi bản sắc nam nhi.” Nói xong quay đầu đối nội thị nói: “Truyền chỉ, Úc Thương lấy cái chết đền tội, niệm hắn mấy năm nay lập được chiến công hiển hách, chuẩn cho người nhà toàn thi mai táng.”

52. Chương 52

Giờ đây, vụ án hãm hại hoàng hậu oanh oanh liệt liệt liên tra ra manh mối, nỗi khổ của Tố Y cuối cùng cũng đã qua đi, nhưng còn Hoàn Nhan Tự thì vừa đau lòng lại hổ thẹn vô cùng, cũng may Tố Y thường xuyên khai giải mới có thể khiến hắn vui cười.

Ngày hôm đó khí trời sáng sủa, Hoàn Nhan Tự tỉnh dậy, không thấy Tố Y ở Tận Tình Uyển, hỏi một cung nữ, mới biết y đang cùng thái hậu ở Hàn Sương các phẩm trà thối địch, hân thưởng mãn viên đồng sắc, thế là vội vàng tiến đến, còn chưa tới gần, một trận địch âm du dương đã vòng thụ mặc vân bay đến, hần dừng lại bước chân, lắng nghe, tiếc rằng chỉ là một khúc bình thường, tuy cũng động lòng người, nhưng không cách nào có thể so với thủ khúc tại Hồng mai ốc ngày đó. Bởi vậy tiến vào phòng, cười nói: “Khúc này tuy cũng hay, nhưng còn lâu mới bì kịp lần tại Hồng mai ốc sở tấu kia, Tố Tố, người vẫn thổi khúc kia cho trẫm nghe đi.”

Tố Y cười nói: “Khi đó trong lòng ta trăm vị tạp trần, mới có thể cảm khái mà thổi nên, hiện giờ không còn tâm tình ngày đó, miễn cưỡng thổi lại cũng không còn hay gì. Huống chi khúc kia quá mức mãnh liệt, cùng cảnh tượng hỉ nhạc trước mắt cũng không phù hợp, thổi ra lại càng cảm thấy chán nản.”

Thái hậu cười nói: “Ai gia vừa rồi cũng muốn y thổi lại khúc kia, y cũng nói như thế, có thể thấy là khó mà nghe lại lần nữa.” Một nữ chưa xong, Tử Nông đã ở bên cạnh cười nói: “Tất nhiên là khó có dịp, khi đó công tử gánh chịu oan khuất, trong lòng biết bao bi phần, hiện giờ trong lòng người tất cả đều là mặt đường ngọt ngào, làm sao còn thổi ra được.” Nàng nói xong, thái hậu cùng với cung nữ thái giám không khỏi che mặt mà cười, chỉ có Tố Y cùng Hoàn Nhan Tự hai má ửng đỏ, Hoàn Nhan Tự giả vờ quát lên: “Tử Nông lá gan thật lớn, ngay cả trẫm cùng Tố Tố mà cũng dám đem ra đùa cợt.” Lại hướng Tố Y nói: “Đều là người thường ngày sủng nàng, ban đầu đã ưa thích đùa cợt, hiện giờ càng lúc càng vô pháp vô thiên.”

Tố Y hừ một tiếng nói: “Người cũng biết nàng ban đầu đã ưa thích đùa cợt sao? Nàng ở bên ta được mấy ngày chứ? Không phải do người trước kia quen bữa bãi, nàng liền như thế lớn mật sao? Có lỗi gì cũng đều đổ lên đầu ta thôi.” Nói như thế làm cho Hoàn Nhan Tự không còn đường cãi lại. Mọi người nhìn hoàng đế lãnh khốc ngày thường lại cũng có ngày bị người chế trụ, càng cảm thấy buồn cười, liền ngay cả Tử Diễm cũng không nhịn được mà mặt lộ vẻ tươi cười, thầm nghĩ: thật sự là vô quýt dày có móng tay nhọn, không ngờ cũng có một ngày như vậy, nếu biết y là người thế này, ta cần gì không dám lưu y ở bên cạnh Hoàng Thượng chứ.

Đoàn người nói nói cười cười, lại có mấy cung nữ bưng chút điểm tâm, thái hậu liền hỏi: “Thế nào lại không thấy Sóc Nhi, hần không phải thích quần lấy mẫu hậu nhất sao?” Liền nghe Hoàn Nhan Tự cười nói: “Chắc là bận làm công khóa rồi.” Nói xong cũng không quan tâm đến mọi người ở cạnh, liền ôm lấy Tố Y nói: “Nói đến chuyện này, trẫm cũng thật bội phục người, lúc trước trong cung tính luôn cả trẫm, ai có thể khiến hần thành thành thật thật ngồi một chỗ đọc sách chứ, người có bản lĩnh này, thật không hổ là hiền thê của trẫm.”

Tố Y vội đẩy hần ra, nói: “Là Sóc Nhi hiểu chuyện, ta không dám tham công.” Một lời chưa xong, liền nghe được bên ngoài một thanh âm cất lên nói: “Chính là công lao của mẫu hậu mà, cái gì mà không dám tham công chứ, có phải sợ một khi lĩnh công lao này, phụ hoàng sẽ lại hảo hảo cảm tạ người a?” Hần đây là một lời hai ý, chỉ có Hoàn Nhan Tự cùng Tố Y nghe là hiểu được, những người khác thật nghe không ra ý tứ sâu xa trong đó. Lập tức hai người vừa tức vừa giận, thật muốn cho tiểu đồng tây này một trận.

Thế là ở lại Hàn Sương các dùng bữa trưa, sau khi ăn xong trở lại Tận Tình Uyển, Hoàn Nhan Hà đã ở bên ngoài chờ khá lâu. Thấy bọn hần trở về, mới đứng lên nói: “Các người thật vui vẻ đi, cái chân này có trị hay không đây?”

Hoàn Nhan Tự mừng rỡ chạy vội lại nói: “Trị, tất nhiên là trị, nhưng người không phải nói còn phải chờ mấy ngày nữa mới có thể bảo đảm an toàn sao?”

Hoàn Nhan Hà nói: “Không cần chờ nữa, đã được rồi, chính là ta đã nói với người, dược này tính liệt vô cùng, một khi dùng tới liền phải kiên trì đến cuối, nhưng Tố Y a, ta không phải hoài nghi khả năng chịu đựng của người, nhưng người xác định người thật sự sẽ kiên trì được chứ?”

Tố Y không đáp mà hỏi ngược lại: “Con hổ bị người làm thí nghiệm kia thế nào? Có đau chết không?”

Khóe miệng lãnh đạm của Hoàn Nhan Hà cũng không nhịn được lộ ra một tia mỉm cười, nói: “Không có, hiện ăn đến béo phì, cũng không có dấu hiệu hậu chứng gì.”

Tố Y cười nói: “Thì là vậy, ngay cả một con con hổ đều đau nhưng không chết, cho dù đau hơn nữa cũng đáng giá, huống chi là chữa trị một cái chân đã gãy, trả chút đại giá cũng là phải.”

Hoàn Nhan Hà gật đầu: “Người đã nói như vậy, vậy hôm nay liền bắt đầu thi thuật đi. Xưa có Hoa Đà quát cốt liệu độc, Quan Vũ đâm tiểu phong sinh. Ta nghĩ khả năng chịu đựng của người cũng không so với Quan lão gia thua kém nhiều lắm, ta chỉ là sợ có người sẽ nhịn không được.” Hắn nhìn về phía Hoàn Nhan Tự, bỗng nhiên cười nói: “Phải hiểu được, thương thế là trên người người, nhưng lại đau trong lòng người khác a.”

Hoàn Nhan Tự cứng ngắc cười, nghe Hoàn Nhan Hà nói đau đến như vậy, hẳn xác thực đã bắt đầu sợ hãi. Nhìn về phía tươi cười nơi đáy mắt Tổ Y, hắn biết ái nhân thật không sợ hãi. Chính là hắn sợ, thực sợ hãi, chỉ cần tưởng tượng đến Tổ Tổ của hắn gặp phải thống khổ tra tấn gì, hắn chỉ sợ ngay cả tim cũng đau thắt lại. Vì sao, vì sao đến tận bây giờ, Tổ Tổ vẫn phải chịu khổ sở như vậy, rõ ràng. Rõ ràng kẻ đáng chịu thống khổ trừng phạt chính là mình. . . . chính là mình a. Mang theo tâm tình bất an, đau lòng phức tạp, hắn cùng Tổ Y và Hoàn Nhan Hà cùng tiến vào nội thất.

*

Được đã thoa lên xong, Tổ Y cùng Hoàn Nhan Tự nhìn thuốc mỡ bôi trong suốt từng chút thấm vào trong da thịt đã có chút héo mòn kia, thật sự không thể tin được một việc đơn giản như vậy lại có thể khiến cho chân Tổ Y phục hồi như cũ.

“Tổ Tổ, có đau không?” Hoàn Nhan Tự khẩn trương hỏi, lực đạo bắt lấy cánh tay Tổ Y cũng tăng thêm, giống như hắn mới chính là người bị mặt thuốc mỡ khiến đau muốn chết.

“Không đau.” Tổ Y an ủi vỗ vỗ cánh tay ái nhân, trong lòng đã quyết định, mặc kệ có đau thế nào, cũng phải giả bộ như không có việc gì, chỉ nhìn biểu tình Hoàn Nhan Tự thì biết, thần kinh hắn đã muốn khẩn trương đến rốt cuộc chịu không nổi bất kì đả kích nào.

“Sao có thể như vậy? Hà Nhi nói sẽ rất đau.” Hoàn Nhan Tự ngây ngốc vuốt ve cái chân gầy đã đắp được của Tổ Y, lừa mình dối người nghĩ đến làm như vậy có thể thay y giảm bớt một ít thống khổ. Lại nghe thấy Hoàn Nhan Hà thản nhiên nói: “Vô dụng thôi, bây giờ còn chưa bắt đầu đau, quá một canh giờ sau, người chính là dùng dao nhỏ xẻ thịt y, y cũng không có cảm giác.” Hắn thấy sắc mặt Hoàn Nhan Tự lập tức trở nên trắng bệch, khụ một tiếng nói: “Cũng không phải người, sao lại còn sợ hãi hơn Tổ Y?” Đây vốn là lời an ủi, lại làm cho Hoàn Nhan Tự lập tức đỏ mắt, nhìn về phía người đệ đệ trên danh nghĩa là mình, hắn lớn tiếng nói: “Trẫm tình nguyện là trẫm, là chân trẫm bị gãy, rồi mới chịu nổi thống khổ này.”

Hoàn Nhan Hà không nói, nhớ tới tình cảnh hắn ngày đó quỳ đến nỗi chân đều sắp bị phế đi lại vẫn sợ mình sẽ vì hắn không thể hành tẩu mà không chữa bệnh cho Tổ Y, thì thảo tự nói một câu: “Hồi thể gian tình là gì”, sau đó hắn liền ôm lấy hóm thuốc ly khai.

Chợt nghe Tổ Y từ phía sau gọi hắn, Hoàn Nhan Hà quay đầu lại, liền thấy Tổ Y nhẹ giọng nhưng trịnh trọng nói: “Trông coi Sóc Nhi, đừng để hắn đến đây.” Hắn sáng tỏ, sau một lúc lâu gật đầu nói: “Ta sẽ hết sức.” Nói xong liền đi ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại có Hoàn Nhan Tự mắt cũng không chớp nhìn chăm chăm phản ứng của Tổ Y.

Trên đùi dần dần có tri giác, tuy rằng thật đau đớn, lại khiến cho trong lòng Tổ Y dâng lên một tia vui sướng, đã bao lâu chân y đã không có cảm giác gì, hiện giờ bỗng nhiên còn cảm nhận sâu sắc, tuy rằng càng ngày càng khó nhằn, nhưng đối với y mà nói, cũng là một chuyện đáng vui mừng.

“Có phải bắt đầu đau không?” Không chịu buông tha một tia phản ứng dù rất nhỏ trên mặt Tổ Y, Hoàn Nhan Tự rất dễ dàng liền nhận ra ái nhân có biến hóa. Hắn run rẩy đặt tay lên cái chân gầy kia, miệng thì thảo tự nói: “Sao vậy? Tổ Tổ? Người có phải rất đau không? Phải. Phải làm sao đây? Tổ Tổ. Người muốn ăn gì? Hay là nên uống được. Không thì chúng ta kêu một nhóm ca múa tới nghe đi.”

Tổ Y cố nén đau đớn càng ngày càng tăng nơi chân, cầm lấy tay Hoàn Nhan Tự, trấn định nói: “Không sao, Hoàn Nhan, cũng không đến mức không chịu nổi như Hà Nhi nói, người ở ngự thư phòng không có tấu chương sao? Không bằng đi phê duyệt trước một chút đi.” Thấy bộ dáng làm như không nghe thấy của đối phương, vẫn đang vô ích ở trên đùi mình xoa nắn, y cuối cùng rốt cuộc nhịn không được, vội bắt lấy tay hắn kéo ra, hét lớn: “Hoàn Nhan Tự, người nhìn ta, không nên nhìn chân ta, nhìn vào mắt ta, hãy nghe ta nói được không?”

Tình tự khẩn trương đã có chút không không chế được cuối cùng bị tiếng gọi của Tổ Y kéo về quỹ đạo bình thường, Hoàn Nhan Tự mờ mịt nhìn sắc mặt ngưng trọng của Tổ Y, nghe y trầm thanh nói: “Hoàn Nhan Tự, đừng như vậy, người có biết bộ dáng hiện tại của người có bao nhiêu buồn cười không? Người đã trở nên không giống người có biết không? Hoàn Nhan, người ta thích là Hoàn Nhan Tự quân lâm thiên hạ, hăng hái, sẽ không vì bất luận kẻ nào hay bất kì chuyện gì thay đổi, là đại anh hùng gặp biến không sợ hãi, lâm nguy không e ngại kia. Ta không muốn nhìn thấy bộ dáng yếu đuối bất lực như thế của hần, cho dù là vì ta, cho dù là quan tâm ta, cho dù hần quả thật đối với việc khiến chân ta bị gãy mà thống khổ bất lực, ta vẫn hy vọng nhìn thấy bộ dáng bình tĩnh của hần. Hoàn Nhan, nếu người thích ta, nên ngồi ở bên người ta, nói cho ta biết người sẽ cùng ta vượt qua cửa ải này, mà không phải để cho ta nhìn thấy bộ dạng vô thố này của người. Hoàn Nhan a, chân của ta đã rất đau, rất khó chịu đựng, nguyên nhân chính là vì như thế, người đừng làm cho lòng ta cũng đau đớn không chịu nổi được không?”

Hoàn Nhan Tự nhìn ánh mắt Tổ Y, vài câu nói đơn giản đã rõ ràng biểu đạt cảm tình của y đối chính mình. Hần bỗng nhiên một phen ôm lấy ái nhân, không chịu để cho y nhìn thấy những giọt lệ mình sắp nhận không được. Hần vuốt ve mái tóc đen của ái nhân, từng chữ một nói: “Đúng vậy, Tổ Tổ, chúng ta cùng nhau thừa nhận, chúng ta cùng nhau chứng kiến quá trình giúp người có thể bình thường hành tẩu.”

“Đây mới là người Tổ Y ta lựa chọn.” Tổ Y an ủi cười, tốt lắm, Hoàn Nhan. hần cuối cùng có thể thoát khỏi bóng ma hổ thẹn hối hận. Nghĩ như vậy, đau đớn sâu trong cốt tủy kia tựa hồ cũng giảm bớt một ít. Y ôm lấy bả vai dày rộng của ái nhân, cảm nhận phân cảm giác an tâm độc nhất vô nhị kia, thầm thì nói: “Cứ như vậy, Hoàn Nhan, để ta ôm người, dựa vào người ngủ một hồi, ta thích. Người như vậy ôm ta.” Những lời còn lại đã dần bị cuốn trôi, dần dần dựa vào trong vòng tay ôm ấp của Hoàn Nhan Tự, Tổ Y hạnh phúc nhắm hai mắt lại. Vài giọt mồ hôi theo trán y chảy xuống, lướt qua làn lông mày giãn ra, rơi xuống hai gò má mang theo ý cười, cùng với khóe miệng hơi hơi nhếch lên, cuối cùng rơi xuống tấm thảm trải trên mặt đất, tiêu tán không thấy tông tích.

*

Vào đêm, Bắc phong gào thét, bầu trời dần dần phiêu khởi những hạt bụi tuyết, trong cung, ngoại trừ người hầu thì tất cả đều đã nghỉ ngơi, một hoàng cung rộng lớn như thế giờ chỉ có vài ngọn đèn le lói, mọi âm thanh đều câu tịch. Đối với người trong cung mà nói, đây là một buổi tối có thể tận tình hưởng thụ lạc thú vui mình trong ổ chăn.

Hoàn Nhan Tự canh giữ ở trước giường Tổ Y, cẩn thận giúp y lau đi mồ hôi trên trán, hần lòng nóng như lửa đốt, cơn đau này đã muốn giằng co mấy canh giờ, không chút nào có dấu hiệu bớt đi.

“Tổ Tổ, người nếu đau liền kêu lên đi, kêu lên, không cần lo đến trầm, người yên tâm, trầm sẽ không trở lại bộ dáng yếu đuối kia, người. Người liền cứ kêu đi.” Dùng tư thế tối thoải mái đem Tổ Y ôm vào trong ngực, tay hai người nắm cùng một chỗ, vào loại thời điểm này, hai người đều trở thành chỗ dựa cho nhau.

“Không. sao, không. đau đến vậy, người. Đừng nghe lời Hà Nhi nói.” Tổ Y cắn chặt răng, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười ôn hòa an ủi lại dùng lực nắm lấy bàn tay đã nắm cứng ngắt kia: “Hoàn Nhan. Người biết không? Ta lúc này. Nghĩ không phải là đau, ta nghĩ chính là một sự kiện khác.” Y nâng lên hai bàn tay nắm chặt của hai người: “Người. Nhìn xem này. Người nghĩ tới điều gì?”

Hoàn Nhan Tự không nói, nửa ngày trôi qua, Tổ Y nở nụ cười một chút nói: “Người thế nhưng lại không biết sao? Thực. Thực ngốc.” Nói còn chưa dứt lời, cái trán liền được Hoàn Nhan Tự ôn nhu hôn xuống: “Trầm sao lại không biết, Tổ Tổ, trầm sao lại không biết? Chấp tử di thủ, dữ tử giai lão.” Nói chưa dứt lời, một giọt nước mắt đã rơi xuống, rồi trượt xuống trên môi Tổ Y, hần vui đầu vào vai Tổ Y: “Hảo. Hảo, Tổ Tổ, chúng ta cứ như vậy bên nhau, mãi cho đến già, sinh thời, trầm quyết không phụ người, người cũng. Người cũng chớ quên đầu bạc chỉ ước cùng trầm.”

Tổ Y vốn muốn trấn an Hoàn Nhan Tự, ai ngờ thật làm cho hần cảm động rơi lệ, chính mình mặc dù cũng cảm xúc mênh mông, nhưng không nhận được cười nói: “Nhìn người kia, mấy lời như vậy, ta trước còn nghĩ người sẽ cười nói ta không có ý tưởng gì mới, thật không ngờ đến người lại như vậy. Hai chúng ta đã đi đến hôm nay, kỳ thật những lời này còn cần phải nói ra sao?” Y suy nghĩ một chút, bỗng nhiên ở trên giường

mặt Hoàn Nhan Tự hôn một chút, nhẹ giọng nói: “Đã nguyện quân tâm tự ngã tâm, định bất phụ tương tư ý.”

Tổ Y từ trước đến nay ỷ trọng tự giữ, lại cùng Hoàn Nhan Tự ràng buộc quá sâu, mặc dù cũng từng biểu đạt ái ý, nhưng cũng bất quá là lúc cho là mình sắp chết, đem một mảnh chân tình tận tình nói ra, sau lần đó cũng liền không nói thêm gì, hiện giờ lại bỗng nhiên nói ra một câu ái ngữ thâm tình như hải như thê, sao không khiến cho Hoàn Nhan Tự thụ sủng nhược kinh, không khỏi kích động ôm lấy cổ y, lẩm bẩm nói: “Đã nguyện quân tâm tự ngã tâm, định bất phụ tương tư ý. . . .”

Tổ Y nhẹ nâng bàn tay trắng nõn, chạm vào đôi môi đang mấp máy như tự nói của hắn, cười nói: “Trời đã khuya, người ngày mai còn phải vào triều, ngủ đi, ta lúc này đã bớt đau, cũng muốn ngủ rồi.”

Hoàn Nhan Tự nói: “Ngày mai miễn thượng triều, mấy ngày người chữa bệnh này cũng không dài, ta phải lúc nào cũng khắc khắc bồi người. . . .” Nói chưa dứt liền bị Tổ Y ngắt lời: “Sao lại thế được? Chẳng lẽ người muốn khiến lo lắng của Tử Diễm cô nương trở thành sự thật sao? Hay là người cho rằng ta sẽ vui mừng khi mình có thể trở thành tội nhân ‘tòng thử quân vương bất tảo triều’ sao, lời này sau này không được nói nữa, nếu không ta sẽ không thêm để ý đến người mà hồi hương trồng trọt.”

Hoàn Nhan Tự vội vàng nói mấy lần “ân”, lại nhin không được cười nói: “Tổ Tổ, người thiếu niên nhập sĩ, từ nhỏ đã học tập văn trị võ công, hồi hương trồng trọt? Người có thể sao?” Một câu nói cũng khiến Tổ Y cười theo, nói: “Ta sẽ không trồng trọt, chẳng lẽ không thể dạy học sao? Là một tiên sinh dạy học cũng tốt.”

Hoàn Nhan Tự gật đầu nói: “Này thật rất thích hợp, nhìn người quân Sóc Nhi khiến hấn dễ bảo như thế, học tử thiên hạ còn có ai dưỡng binh được như hấn chứ?” Hấn nói xong, nhìn thấy nét mặt Tổ Y có vẻ buồn ngủ, lúc này mới sai người tắt nến, cùng Tổ Y ôm nhau mà ngủ, ngoài phòng ánh trăng thân nhiên rọi vào, như một tầng lụa mỏng bao phủ hai người.

Hoàn Nhan Tự trong lòng luôn nghĩ đến cái chân đau của Tổ Y, làm sao có thể ngủ được, hấn mấy ngày nay bởi vì chiếu cổ Tổ Y, đã dưỡng thành thói quen ngủ không say, thỉnh thoảng mở mắt nhìn sang thê tử. Tổ Y biết hấn không có ngủ say, sợ hấn nghỉ ngơi không đủ sẽ chậm trễ hôm sau vào triều, bắt đắc dĩ đành phải cắn chặt khớp hàm làm bộ như đã muốn ngủ say, cũng không biết qua bao lâu, cảm giác thấy hô hấp của Hoàn Nhan Tự trở nên vững vàng, y lúc này mới mở mắt ra, cẩn thận rút tay về, lập tức liền cảm thấy da thịt mình như đang bị xé rách, Hoàn Nhan Hà nói đúng, thuốc này thật là quá mức lợi hại, đã lâu như vậy nhưng lại vô pháp giảm bớt một tia đau đớn, lại không dám phát ra thanh âm gì.

Liều mạng ở trong đau đớn giãy dụa, môi đã bị cắn đến vết máu loang lổ, Tổ Y dần mất đi tri giác. Y nhắm mắt lại cẩn thận thở dốc, bỗng nhiên miệng bị ôn nhu tách ra, một khối mềm mại co dãn gì đó tiến vào, y lúc này đau đớn tận tâm can, cũng không nghĩ nhiều, răng nanh trên dưới dùng lực, liền cắn xuống, tức khắc một cổ mùi máu tươi dính vào đầu lưỡi, y kinh hãi trợn mắt, chỉ thấy Hoàn Nhan Tự đang ôn nhu nhìn y chăm chú, một cánh tay của hấn lúc này lại ở trong miệng mình, một vết máu theo làn da màu đồng trên cánh tay chạm rãi chảy xuống.

*

Tổ Y lần này cả kinh không phải nhỏ, vội vàng nhả ra, la lên: “Người điên rồi, làm cái gì vậy hả?” Tình thân y cực kỳ khẩn trương, nhưng lại đã quên đau đớn của bản thân, vội nâng cánh tay Hoàn Nhan Tự lên xem xét, Tử Nông chờ bên ngoài cũng sớm bình tĩnh, tiến vào nhìn, không khỏi cũng trở nên hốt hoảng, Hoàn Nhan Tự vội vàng nói: “Đừng lộ ra, khiến mọi người cả kinh để làm gì? Tử Nông người tự đi ngủ đi, trầm đều có chủ trương.”

Đợi Tử Nông đi xong, hấn mới ôm lấy Tổ Y đang mang vẻ mặt kinh hoàng nói: “Nhìn người xem, còn nói trầm, chính mình lúc này sao lại luống cuống như thế?” Nói xong xoay người Tổ Y lại, cười khổ nói: “Tổ Tổ, trầm từng nói, người có bao nhiêu đau, trầm liền cùng người đau. Người cho là người cố ý vờ ngủ, trầm sẽ không biết người kỳ thật rất đau đớn sao? Người dù cho nguy trang được, mồ hôi lạnh trên người kia một lần lại một lần toát ra làm sao có thể lừa trầm? Trầm bất quá là sợ người không yên lòng cố nén không chịu lên tiếng cho nên mới giả bộ ngủ thôi. Quả nhiên, lập tức người liền lộ ra.”

Tổ Y không đáp, nhưng đau đớn kia lại tăng thêm vài phần, sợ Hoàn Nhan Tự lo lắng, đành nói: “Người

hiện tại lại sử tâm cơ với ta như vậy. Còn nói cái gì dĩ thành tương đãi, ngủ đi, ta cũng có thể yên tâm, có đau thì cũng chịu được thôi.” Miệng y mặc dù nói như vậy, chân lại sớm kìm được mà run rẩy hai cái, không khỏi cũng cười khổ nói: “Xem ra ta so ra kém Quan Công, quát cốt liệu độc vẫn có thể chuyện trò vui vẻ, ta lúc này mới đau như vậy đã khó chịu đến thế.”

Hoàn Nhan Tự không cho là đúng nói: “Cũng không phải, kia bắt quá chuyện xưa truyền lại thôi, cũng không ai biết đích thực thế nào, sao biết được hắc có đau như ngươi không, biết đâu so với ngươi nhẹ hơn nhiều đấy chứ.” Nói xong lại đem cánh tay đưa tới bên miệng Tổ Y, trịnh trọng nói: “Tổ Tổ, ngươi cắn thử đi, ngươi xem môi ngươi bị cắn đến bộ dạng gì rồi?”

Tổ Y vội vàng đẩy ra, bất đắc dĩ nói: “Nếu như thế, cho người đem khăn đến, ta cũng không chịu được nữa, thuốc này thật là lợi hại vô cùng.” Y đau đến lại thở hổn hển mấy hơi, đã thấy Hoàn Nhan Tự lặng yên không nói, chính khi đang kinh ngạc, chợt nghe hắc thành khẩn nói: “Tổ Tổ, ngươi biết không? Người nếu cắn thử, cho thử cùng người chịu đau, thử còn cảm thấy trong lòng thoải mái một ít, nếu không. Nếu không người hiểu được trong lòng thử khó chịu thế nào không?”

Tổ Y thở dài một hơi, mỉm cười nói: “Nếu ta cắn ngươi, trong lòng ta đây lại như thế nào? Người cũng chỉ nghĩ cho mình mà không nghĩ cho ta.” Lời chưa nói xong, chợt thấy Hoàn Nhan Tự nắm lấy tóc mình, một bên hét lớn: “Không đúng không đúng, Tổ Tổ, ngươi không rõ tâm tình của thử, người biết không? Hai chân của người là vì thử mà gãy, là thử sai người đánh gãy.” Hắc thấy Tổ Y vội vàng muốn biện bạch, vội che lại miệng y, đau lòng nói: “Người nghe thử nói xong. Phải, người có thể vì thử tìm một ngàn lý do nói chuyện này không liên quan đến thử. Nhưng như vậy thì sao? Thử trong lòng rất rõ ràng. Lúc trước nếu không phải thử tiên nhập vi chủ, nếu thử hảo hảo điều tra một phen, hết thấy chuyện này có thể cũng không phát sinh, người cũng không phải chịu tội như thế này. Mỗi khi nghĩ đến đây, tâm thử đều quay cuồng như chảo lửa.”

Trong lòng Tổ Y cũng đau đớn, một nam nhân bá đạo như vậy lại thủy chung đối chuyện này chấp nhất. Y hổ thẹn ôm lấy Hoàn Nhan Tự, nhẹ giọng nói: “Là do ta tự nguyện, ta vì cứu các thư sinh kia, ta không nghĩ đến người, không để ý Sốc Nhi, tự mình nhận tội. Hoàn Nhan, kỳ thật là ta thực có lỗi với người.” Trên lưng mộ nhiên căng thẳng, y nghe được thanh âm tuyệt vọng của Hoàn Nhan Tự: “Chính là thử đau lòng, mặc kệ là lỗi của ai, lòng thử đều đau đến máu tươi đầm đìa, Tổ Tổ, đau đớn này. không giải được a.”

Tổ Y lặng yên sau một lúc lâu, bỗng nhiên ôm lấy cánh tay ái nhân, rưng rưng nói: “Nếu. Nếu chỉ có như vậy mới có thể giảm bớt đau đớn của người, ta còn có thể làm gì? Hoàn Nhan.” Y một ngụm cắn đi xuống, những lời không biết nên như thế nào nói ra còn lại đều bị dồn nén trong cổ họng.

Đêm khuya tại Tận Tình Uyển, một phòng phồn hoa cấm tú, giấu không được thống khổ của hai người đang dày vò lẫn nhau sau lớp sa trường, càng giấu không được thâm tình tương thông ẩn sâu tại trong nỗi thống khổ kia. Đúng là”chấp thủ tương khan lệ nhãn, cánh vô ngữ ngưng yết.” (cầm tay nhau nhìn lệ chảy, mà chẳng nói nên lời)

Tử Nông chờ ở bên ngoài sớm rơi lệ, chợt nghe một trận tiếng bước chân dồn dập vang lên, Tử Diễm vội đi ra ngoài, một chốc sau trở về, trầm thanh bẩm báo: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, biên quan khẩn cấp chiến báo. Vu phó tướng đang ở bên ngoài hậu chỉ.” Nàng vừa nói lời này, tất cả bọn Tử Nông đều kinh hãi, phải biết sau khi Kim Liêu diệt Đại Tề, dời đô Đô Duyên, tuy nói lập quốc chưa ổn, nhưng Hoàn Nhan Tự thi hành nền chính trị nhân từ, đặc dân tâm, thực lực quốc gia của Kim Liêu đúng là trước nay chưa từng cường thịnh như vậy, như thế nào tại thời điểm này lại truyền đến chiến báo.

Khi cả bọn đều đang kinh ngạc, chợt thấy Hoàn Nhan Tự đi ra sa trường, trầm thanh nói: “Đưa hắc đến sau thiên thánh, thử lập tức đến.” Nói xong trở lại đối Tổ Y nói: “Tổ Tổ, ngươi. cùng đi với thử không?” Nguyên lai hắc mặc dù lập Tổ Y làm hậu, nhưng cũng biết thê tử cũng không vui mừng vì thân phận này, hồi như thế chính là tôn trọng thân phận tướng quân của y. Huống chi lúc này mặc dù nên nghỉ ngơi, nhưng Tổ Y đúng là đau đớn toàn tâm, dẫn y đi nghe một chút chiến báo có lẽ có thể phân tán tinh thần này, khiến y chịu ít khổ sở đi một chút. Hắc cho như vậy là tốt nhưng không biết Tổ Y sẽ trả lời như thế nào.

53. Chương 53

Lại nói Tổ Y do dự sau một lúc lâu, thật ra y cũng muốn đến nghe một chút, dù sao y là một tướng quân, nhiều năm đều ở trên chiến trường dốc sức tận tụy, hưởng chi này còn quan hệ đến cuộc sống bách tính ở biên quan, nhưng hôm nay mình sớm đã không còn là tướng quân, nếu cùng đến với Hoàn Nhan Tự, hẳn tuy rằng không thêm để ý, người khác vị tất lại nhìn vừa mắt, bởi vậy nên mới do dự.

Hoàn Nhan Tự nhìn ra tâm tư y, mỉm cười nói: “Tử Nông Tử Diễm, các người hầu hạ Tổ Tổ đi theo trăm.” Nói xong liền đi ra trước, hai người phía sau vội thay Tổ Y rộn ràng chuẩn bị.

Nguyên lai là Tiểu Lãng quốc ở tây bộ biên thủy thấy bách tính biên quan bởi vì được giảm miễn thuế má, cuộc sống giàu có lên, bất giác nổi lên ngạt niêm, bỗng nhiên dẫn binh đánh lén, chuẩn bị đánh hạ vài toà thành trì, đánh cướp một phen. Ai ngờ đến Hoàn Nhan Tự tối coi trọng quốc phòng, tướng sĩ thủ biên mặc dù không nhiều lắm, cũng không phải như lính tôm tướng cua lúc còn là Đại Tề, bởi vậy khổ công một trận nhưng không được gì. Quốc chủ Tiểu Lãng quốc kia là vũ phu lỗ mãng, thấy sự không thành, càng thêm động khí, ý người trong nước đều là người tập võ cường hãn, liền công khai đối Kim Liêu tuyên chiến, bởi vậy binh lính biên quan phi ngựa báo nguy, thỉnh cầu tiếp viện.

Hoàn Nhan Tự hừ một tiếng nói: “Tiểu quốc mọi rợ, lại cũng dám phạm quân uy Thiên triều ta.” Nói xong trầm ngâm sau một lúc lâu, cùng Tổ Y thương lượng: “Người thấy việc này thế nào? Ta tuy có tính toán, lại muốn trước hết nghe ý kiến người.” Khẩu khí hẳn trịnh trọng nghiêm túc, hoàn toàn không phải xem Tổ Y là một người chồn hậu cung, mà chính là một tri kỷ cùng nhau nghiên cứu và thảo luận.

Tổ Y biết dụng ý của hẳn, trong lòng một trận cảm động, Hoàn Nhan Tự như vậy tín nhiệm y, thay y suy nghĩ, nếu mình lại lấy một lý do vô vị gì đó từ chối, thì thật sự không xứng với bao tình ý của hẳn. Bởi vậy cũng nghiêm túc nói: “Tiểu lãng quốc tuy nhỏ, nhưng là du mục chi tộc, người trong nước lại ưa dùng vũ lực, bởi vậy sức chiến đấu không thể coi thường. Ngày đó ta đóng ở biên quan, có nghe thấy bọn họ thường xuyên quấy rầy bách tính, ta vì phòng bị các người nên không dám đi trợ giúp. Bọn họ cũng vì ta đóng quân ở gần nên cũng không dám quy mô tiến công, liền như vậy dùng dằng, hiện giờ bọn họ tùy tiện phát binh, mặc dù không thành công, cũng không thể coi như không quan trọng, nên phái ra tướng lãnh đặc lực đón đầu thống kích mới được, nếu không thể một tiếng trống nâng cao tinh thần hăng hái diệt đi uy phong của bọn họ, chỉ sợ càng kích động tính bạo lực đoạt lấy của người Tiểu lãng quốc, như vậy sẽ là đại phiền toái sau này của chúng ta.” Nói tới đây, thấy Hoàn Nhan Tự gật đầu nói: “Trăm cũng nghĩ như thế.” Không khỏi thở dài: “Chính là người. Ai, Úc Thương đã sợ tội tự sát, thật ra phải ai đi mới tốt đây?”

Hoàn Nhan Tự cười to nói: “Tổ Tổ, người cũng quá xem thường trăm, chẳng lẽ Kim Liêu chúng ta ngoại trừ Úc Thương ra lại không có chiến tướng có thể đảm đương một trận sao? Đừng quên, Kim Liêu chúng ta chính là dân tộc sống trên lưng ngựa.” Nói xong đứng lên, bước thông thả vài bước, bỗng nhiên trở lại ôm lấy Tổ Y nói: “Chúng ta trở về nghỉ ngơi đi, trăm trong lòng đã chọn được người, ngày mai lâm triều lại bàn tiếp.”

Tổ Y còn muốn phản đối, loại thời điểm này chính mình còn có tâm tư gì, nhưng Hoàn Nhan Tự lại cười hi hi làm như hiện tại không có chuyện gì, ôm lấy y trở về Tận Tình Uyển, khi đó trời đã mờ sáng, trên lối nhỏ trong cung đã có tốp năm tốp ba cung nữ thái giám, liền khiến cho Tổ Y thật xấu hổ cực kì, vậy mà ngay cả một cái hổ cho y trốn đi cũng không có. Trở lại Tận Tình Uyển, y cũng đã quên đau, trong lòng ngực phần hận, cũng bắt chấp thân phận, can thiệp nội chính này nọ. Không hoà nhã trước đem Hoàn Nhan Tự răn dạy một chút, chụp cho hẳn vài cái mũ như “Không làm việc đảng hoàng, qua loa khinh địch” linh tinh này nọ. Hoàn Nhan Tự mặc dù ủy khuất, nhưng thấy y chân đau chưa tiêu, cũng lấp bắp không dám thay chính mình biện bạch, thầm nghĩ chỉ cần có thể làm cho Tổ Y quên đi chân đau, dù bảo mình ngồi xuống giặt tẩy y phục cũng được.

Mấy ngày trôi qua như thế, Hoàn Nhan Hà mỗi ngày tới cho Tổ Y dùng được, đau đớn kia vẫn khiến y tê dại, nhưng dần dần có chút cảm giác. Đến ngày thứ mười, Hoàn Nhan Hà đến xem xong, trên mặt lần đầu tiên lộ ra tươi cười thoải mái, đứng dậy hướng Tổ Y nói: “Theo ta thấy không còn quá nhiều vấn đề, sau này hảo hảo luyện tập đi lại một chút, chỉ mấy ngày liền vẫn bách thắng tướng quân tung hoành sa trường.”

Tổ Y cười khổ một tiếng nói: “Đừng nói đùa nữa, chẳng lẽ không nghe thấy ‘nhất nhập hầu môn thâm tự hải’ sao? Hưởng chi là cửa cung? Sa trường điểm binh, quay lại những năm tháng tung hoành, ta thật

không dám hy vọng xa vời.”

Hoàn Nhan Hà thấy y thương cảm, cũng thấy thốn thức, vội chuyển hướng đề tài nói: “Nói thật, ta không nghĩ tới người có thể chịu được loại đau đớn này. Đúng rồi, mấy ngày hôm trước ta nghe nói biên cương lại nổi lên chiến sự, rốt cuộc tình hình chiến đấu như thế nào?”

Tổ Y lắc đầu nói: “Chuyện này ta cũng thấy kỳ quái, Hoàn Nhan Tự làm như đã tính trước kỹ càng, lại không không thấy tin chiến thắng, ta mỗi khi hỏi hần, hần đều lấy lời này ý nọ lấp liếm. Khi đứng đắn, hần lại nói vẫn còn đánh tới đánh lui, ai, thật không hiểu hần đang nghĩ gì. Ta nếu hỏi thì khiến người khác cho là ta muốn tham gia vào chính sự. Nếu không hỏi, ta lại nhịn không được.” Lời y nói chưa xong, Hoàn Nhan Hà liền nhịn không được cười nói: “Người là tâm hệ thiên hạ, tự nhiên quan tâm, cũng đừng suy nghĩ quá nhiều, cái gì mà tham gia vào chính sự, gia sự của hoàng đế cũng là quốc sự, huống chi hoàng huynh cũng không xem người là người ở hậu cung, ta thấy hần đối với người rất mực tôn trọng.”

Hai người đang nói, Hoàn Nhan Tự đã đi đến, Hoàn Nhan Hà trong lòng biết hoàng huynh hần chỉ ước gì mình biến nhanh đi, vội đứng dậy cáo từ: “Ta còn có việc đi trước. Người ngàn vạn lần phải nhớ luyện đi, cũng đừng quá mệt nhọc, vừa phải cho thỏa đáng.” Nói xong nhẹ nhàng rời đi, còn lại Hoàn Nhan Tự đi tới ôm lấy Tổ Y, tâm tư lại không biết bay đi nơi nào, về mặt suy nghĩ sâu xa, Tổ Y nhìn mà không hiểu vì sao.

*

Sau một lúc lâu lại thấy mặt Hoàn Nhan Tự giãn ra cười hỏi: “Không cần dùng được sao?” Tổ Y lắc đầu, nói: “Hà Nhi nói đã tốt lắm, chỉ cần luyện đi nhiều là được.” Lại hỏi: “Chiến sự biên cương thế nào rồi? Người rõ ràng nói cho ta biết, cũng đỡ khiến ta lo lắng, cũng không biết bách tính thế nào rồi.”

Hoàn Nhan Tự cười nói: “Người đã quan tâm như vậy, sao không tự mình đi xem?” Lời vừa nói xong, Tổ Y đã kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, thất thanh nói: “Người nói cái gì? Hoàn Nhan Tự, người có biết người đang nói cái gì không?”

Hoàn Nhan Tự ôm y cười nói: “Trẫm tự nhiên biết chính mình đang nói gì. Tổ Tổ, chẳng lẽ người sẽ không tưởng niệm đại mạc vô ngần, cát vàng ngàn dặm, tưởng niệm một mảnh chiến trường người trả giá năm năm tâm huyết kia sao?”, Hần nhẹ nhàng mở ra ngón tay của Tổ Y vì kích động mà nắm chặt, trong giọng nói tràn ngập cảm tình chân thành tha thiết: “Trẫm biết người tưởng niệm. Người như người, không nên mãi ở hậu cung như lồng sắt này mà lãng phí, tuy rằng người là hoàng hậu của trẫm, thân phận này vĩnh viễn cũng không có thể thay đổi. Nhưng người không chỉ là ái nhân tri kỷ của trẫm mà cũng có thể là phụ tá đắc lực của trẫm, vào thời điểm như hiện nay, người càng có thể trở thành trụ cột của trẫm, cùng trẫm đàm tiếu luận binh, thiêu đăng khán kiếm, chúng ta cùng nhau tạo lập nên thái bình thịnh thế, thành một phen sự nghiệp oanh oanh liệt liệt. Đây mới là nhân sinh đúng đắn của người, người nói xem có đúng không? Tổ Tổ.”

Tổ Y đã muốn không biết nên nói cái gì, từng lời Hoàn Nhan Tự nói tựa như từng nhát búa tạ đều giáng vào tận sâu trong đáy lòng y. Nhìn ái nhân đang mỉm cười nhìn mình, ngàn vạn lời ngon tiếng ngọt đều không hơn một câu nói khiến cho y cảm động này, còn có một phần thật sâu cảm kích. Y chưa bao giờ nghĩ tới, sau khi bị bắt giữ, sau khi nước mất nhà tan, sau khi bị bắt làm kẻ đứng đầu hậu cung Kim Liêu, y thể nhưng còn có thể có một nơi dừng vô thế này, có cơ hội đền đáp bách tính quốc gia như vậy.

Hoàn Nhan Tự nhìn thấy thần sắc kích động trong mắt y, cười rồi lại nói thêm một câu: “Sao vậy, Tổ Tổ, có cần trẫm phong cho người chức quan Đại tướng quân hoặc Tam quân Thống soái không?”, Hần mới vừa nói xong, liền thấy Tổ Y bỗng nhiên đứng lên, trịnh trọng nói: “Nếu người thật sự có thể cho ta trở về chiến trường, Tổ Y chỉ cần thân phận lão binh đã đủ rồi.” Vừa dứt lời, Hoàn Nhan Tự đã sợ tới mức nhanh chóng đỡ lấy y, liền thanh nói: “Không cần đi ngay bây giờ chứ? Chân này vẫn chưa hoàn toàn hồi phục mà, nhìn người kia, một chút cũng không quan tâm chính mình, dù có muốn đi, cũng chờ khôi phục a, huống chi người không phải không biết, nếu trẫm muốn người trở lại chốn cũ, kia trẫm cũng nhất định nguyện giá thân chinh, cũng phải chuẩn bị một thời gian, người sao lại lo lắng như vậy?”

Tổ Y ngẩn ra, nói: “Còn cần gì vài ngày nữa, vậy chúng ta sẽ ra sao? Người không phải nói thủ hạ tướng lãnh của người đều là người có thể chinh chiến sao?”

Hoàn Nhan Tự cười nói: “Tuy nói A Lý Mộc cũng là nhân tài hiếm có, nhưng người cũng biết, Tiểu lăng

quốc cũng không phải ngọn đèn mờ, quốc chủ Tiểu lăng quốc kia lần này khởi xướng chiến chinh, là toàn quốc tấn công, bởi vậy trận chiến sự này cũng không phải dễ dàng liền thắng được. Bất quá người yên tâm, dù như vậy, bọn chúng cũng không thể vượt qua Lôi Trì từng bước, bởi vậy cuộc sống của bách tính cũng không bị ảnh hưởng. Nhiệm vụ hàng đầu bây giờ của người là nhanh chóng trị chân khôi phục như thường, chúng ta mới hảo xuất phát.” Nói xong bỗng nhiên hưng trí bừng bừng đứng lên nói: “Tổ Tổ, Hà Nhi không phải nói người phải luyện đi nhiều sao? Trẫm cùng người tập, thế nào?”

Tổ Y nói: “Người có bao nhiêu việc phải xử lý, làm sao có thời gian làm mấy việc này, ta cũng có Tử Nông.” Lời chưa nói xong, Hoàn Nhan Tự đã nâng y dậy, cười nói: “Tạm thời không có việc gì, đến đây, trẫm đỡ người, đi từng bước thử xem.”

Tổ Y bất đắc dĩ, chỉ đành mặc hần nâng dậy, chậm rãi đi nửa bước chân, lúc đầu còn có đau đớn, khi đặt chân xuống đất thì thấy nhẹ nhàng rất nhiều. Hoàn Nhan Tự ở bên cạnh tuy rằng cẩn thận nâng đỡ, cũng so với Tổ Y còn khấn trương hơn, thời tiết rét lạnh, trên trán hần lại toát mồ hôi, liên tục nhắc nhở: “Chậm một chút chậm một chút. Ai, không cần nâng cao như vậy. Đúng, như vậy cũng rất tốt.”

Trên con đường mòn trước Tận Tình Uyển chỉ thấy hai nam tử xuất chúng thong thả nhưng trầm ổn cùng tựa vào nhau bước đi. Tử Diễm, Tử Nông, Tử Nam, Tử Lưu bốn người ở trên lầu nhìn xuống, trong lòng thấy thật cảm động, thỉnh thoảng có thể nghe được vài tiếng nói nhỏ: “Tổ Tổ, trẫm ngày mai sẽ thượng triều sớm, người chờ trẫm chải tóc cho người.” Đúng rồi, hôm trước người thích ăn điểm tâm này, trẫm sai người truyền cho ngự phòng biết, nói vậy hôm nay có thể đưa tới, nhân lúc còn nóng ăn. Thuộc bổ này vẫn tiếp tục uống biết không? Không thích uống cũng không được, phải tự bức chính mình thôi, người nửa năm nay chịu khổ nhiều lắm, hảo hảo dưỡng dưỡng, người nếu không uống, trong lòng trẫm sao có thể chân chính thoải mái.”

Một câu dặn dò ấm áp truyền đi trong gió lạnh, giữa sắc đông tiêu điều, nơi đình viện ánh dương lấp lánh đã có vài cọng cỏ nhỏ xanh nhạt, mang đến cho địa phương đóng băng kia một lũ xuân ý.

54. Chương 54: Phiên Ngoại 1

Lại nói Hoàn Nhan Tự cùng Tổ Ysau khi hiểu lầm tiêu trừ, chuyện xưa bỏ qua, lại ở trên chiến trường đồng sinh cộng tử chịu bao hoạn nạn, mỗi tình cảm tựa như càng thêm ngọt ngào, một ngày lại một ngày, lúc nào cũng khắc khắc không nguyện chia lìa. Liền ngay cả khi vào triều thánh chính, cũng muốn Tổ Y ngồi bên cạnh mới cảm thấy an lòng. Lúc đầu các thần tử còn âm thầm phê phán, sau thì phát hiện Tổ Y mặc dù thánh chính, lại cực ít khi ngắt lời thánh sự, mà dù có ngắt lời, cũng là giải thích sâu sắc, có trật tự, không khiến người tín phục. Bởi vậy dần dần liền không còn người phản đối, cửu nhi cửu chi, cũng có lúc cảm thấy Hoàng Thượng quyết đoán bất công với thần tử, liền công nhiên tại triều thỉnh Tổ Y phân xử, Tổ Y với thân phận hoàng hậu, càng ngày càng được lòng các đại thần cùng các tần phi ở hậu cung, uy nghiêm cũng càng ngày càng tăng, thật xứng đáng cùng Hoàn Nhan Tự sống vai.

Chính là kể từ đó, lại chộc giận hai người, người hỏi là ai à, chính là hai phụ tử có địa vị cao nhất trong hoàng cung. Hoàn Nhan Sóc bởi vì mẫu hậu bị phụ vương bám lấy, ngay cả khi lâm triều đều phải giữ ở bên người nên tâm sinh khó chịu. Hoàn Nhan Tự lại bởi vì ái nhân thường xuyên bị các đại thần thỉnh đi giải vấn đề, tổ oan phân xử mà trong lòng khó chịu. Hoàn Nhan Sóc nghĩ thầm: phụ hoàng thực quá đáng, mẫu hậu cho dù là hoàng hậu của hắn, cả ngày giữ lấy cũng đủ rồi đi, cũng nên phân một chút thời gian cho ta, dù sao y cũng là mẫu hậu của ta, hiện tại ngay cả chút thời gian giám sát việc học cũng không cho chúng ta, hừ, so với đại hôn lang còn phá hư hơn. Hoàn Nhan Tự cũng thật ủy khuất: trời cao chứng giám, các đại thần từ khi nhận rõ bản chất thật sự của Tổ Y, tựa như ruồi bọ cả ngày vây quanh ở bên người y đuổi mãi không đi, vốn thời gian cùng Tổ Y ở chung đã ít lại càng thêm ít, làm sao còn chịu được đứa con cùng mình tranh giành, trọng yếu nhất là mình không lần nào tranh lại hài tử. Phụ tử hai người đều cảm thấy được thời gian mình có được Tổ Y không đủ nhiều, bởi vậy đều tranh giành giằng co từ trong tối đến ngoài sáng, từ bình tĩnh đến kịch liệt. Hoàn Nhan Tự thân phận mặc dù cao, lại áp bức không được đứa

con, huống chi còn có mẫu hậu làm chỗ dựa cho tôn tử. Các thần tử bên kia cũng không chịu thể nghiệm và quan sát thánh ý, một mặt lấy đủ các loại lý do tới gặp hoàng hậu, thật ra còn đến tâm tình này nọ. Hoàn Nhan Tự tuy rằng hận không thể tìm lý do đem bọn họ hết thảy sung quân xử trảm, lại vì ái nhân quá mức thông tình đạt lý không dám hành động thiếu suy nghĩ. Huống chi để cho Tổ Y tham dự lâm triều vốn là chủ ý của hắn, hiện giờ tìm cách viện lý do cấm thần tử cùng hoàng hậu gặp mặt cũng không thể, suy nghĩ đến đây, Hoàn Nhan Tự liền cảm thấy uất ức, không nghĩ tới chính mình anh minh một đời nhưng cũng phạm vào hành vi ngu xuẩn tự lấy đá đập chân mình này.

Loạn trong giấc ngoài không thể tiêu trừ, lại có chiều hướng càng ngày càng nghiêm trọng, Hoàn Nhan Tự rút kinh nghiệm xương máu, cuối cùng quyết tâm, muốn đem Tổ Y rời xa chốn trần ngập lang trùng hổ báo này, từ nay về sau cùng mình làm bạn ngao tiêu sơn lâm, mà muốn thực hiện nguyện vọng này, biện pháp duy nhất chính là: thoái vị. Bởi vậy hôm nay, hắn phi thường hòa ái bày ra một bộ sắc mặt phụ thân nhân từ, lệnh cho ngự phòng làm ra một mớ điểm tâm Hoàn Nhan Sóc thích ăn, thỉnh Tổ Y cùng Hoàn Nhan Hà cùng ngồi, chuẩn bị chính trực rắn dạn, hiểu lấy đại nghĩa, tranh thủ thành công để cho hải tử tiếp chưởng ngôi vị hoàng đế của mình.

Tổ Y ngồi ở một bên, còn không biết ái nhân có chủ ý gì, chính là nhìn bên khóe miệng hắn đôi lúc lại xả ra một mặt tươi cười quỷ dị, không khỏi kinh hãi nói: “Hoàn Nhan, ngươi muốn làm gì? Ta phải nhắc nhở ngươi, Sóc Nhi chính là nhi tử của ngươi, là thân sinh nhi tử của ngươi, ngươi nếu vì ta mà đổi hẳn bất lợi, ta sẽ không tha cho ngươi.”

Hoàn Nhan Tự đem Tổ Y kéo vào trong lòng ngực cười nói: “Sợ cái gì? Trẫm cũng biết hắn là hải tử thân sinh của trẫm, ngươi yên tâm, trẫm gọi hắn đến, chính là muốn cho hắn tiếp chưởng ngôi vị hoàng đế của trẫm, rồi trẫm mới có thể cùng ngươi trang bị nhẹ nhàng, tiêu ngao sơn lâm, thăm viếng đất đai ngàn dặm của Kim Liêu.” Rồi hắn cúi đầu ở vành tai Tổ Y hôn lên một chút, ôn nhu hỏi: “Tổ Tổ, ngươi không vui sao? Ngươi không muốn cùng trẫm du hí hồng trần sao?”

Tổ Y nhìn hắn, nhin không được mà cười, nắm lấy tay hắn nói: “Ngươi a, ta đã sớm biết ngươi đã định ra chủ ý.” Nói xong nhìn phía ngoài cửa sổ, lại quay đầu chuyên chú nhìn Hoàn Nhan Tự, cảm khái nói: “Ngươi cần gì phải hỏi ta? Ngươi chẳng lẽ còn không biết, ta khát vọng ngày này đã thật lâu rồi. Chính là lo lắng ngươi chính sự bận rộn, thiên hạ bách tính thật vất vả mới có được thái bình thịnh thế.” Lời còn chưa dứt liền bị Hoàn Nhan Tự bưng kín miệng, cười nói: “Trẫm thì không sao, Sóc Nhi đã lớn như vậy, lại khôn ngoan có thừa, cũng đã có thể đảm đương trọng trách thống trị thiên hạ. Ngươi vẫn là ít nói đến bách tính của ngươi đi, trẫm biết ở trong lòng ngươi, trẫm tranh không lại bọn họ, cho nên căn bản là không thích nghe.”

Tổ Y cũng cười, nói: “Chưa từng thấy một quân chủ như ngươi, thế nhưng lại ghen tị với cả con dân của mình, ta quan tâm giang sơn xã tắc, còn không phải là vì ngươi sao.” Vừa dứt lời, liền nhìn thấy Hoàn Nhan Tự cười rộ lên, vẻ mặt hạnh phúc nói: “Lời này trẫm thích nghe, ha ha, đều là vì trẫm.” Nói xong lại kề sát vào tai Tổ Y hôn một chút, nói nhỏ: “Tổ Tổ, trẫm thích nghe ngươi nói những lời này, đều là vì trẫm, ha ha, cảm giác này thật tốt, ngươi nghĩ trẫm ích kỉ cũng được, sau này có thể nói lại những lời này cho trẫm nghe được không?” Không đợi Tổ Y trả lời, hắn đã kìm lòng không được, ôm ái nhân liền hôn lên hai phía môi kia, chính đang say tình, chợt nghe ngoài cửa một tiếng ho khan, một thanh âm không vui nói: “Không phải nói muốn mời ta ăn gì sao? Sao người lại ăn trước?” Còn đang nói, Hoàn Nhan Sóc mặt mày tức tối cùng Hoàn Nhan Hà trên mặt lộ vẻ tươi cười nhàn nhạt đã muốn bước vào cửa.

*

“Nhị. Nhị thúc. Ngươi. Ngươi có nghe hắn nói gì không? Ngươi. Ngươi có nghe thấy, cái người gọi là phụ hoàng ở đối diện ta, hắn nói cái gì?”, Hoàn Nhan Sóc gian nan từng lời từng lời rít qua kẽ răng, hai mắt không chút nào yếu thế mà trừng trừng Hoàn Nhan Tự, ý tứ trong ánh mắt kia thực rõ ràng: muốn bỏ mặt ta cùng mẫu hậu đi khoái hoạt, không có cửa đâu. Đồng thời, hắn đã muốn nghĩ biện pháp đối phó với việc phụ hoàng hắn đường hoàng thoái vị.

“Nga, ta nghe thấy, thật là một chuyện thật tốt a, Sóc Nhi cũng là nhất thời quá mức kinh hỉ, có chút không tin được.”, cố ý xuyên tạc ý tứ câu hỏi của đứa cháu mình, Hoàn Nhan Hà trong lòng bất đắc dĩ thở dài: Hoàng huynh a, đây chính là điều duy nhất ta có thể làm giúp ngươi, tuy rằng nói như vậy cũng không giúp ích được gì.

“Kinh hỉ? Nhị thúc, người thật nghĩ như thế sao? Hay là người không phân biệt được kinh hỉ và kinh hách là hai loại biểu tình hoàn toàn bất đồng a.”, Hoàn Nhan Sóc xuất ra một bộ tư thế lưu manh, cười lạnh hai tiếng: “Nói cũng đã nói ra rồi, phụ hoàng còn tìm ra cái cớ quang minh chính đại như vậy, xem ra cũng là không để cho ta phản đối đúng không? Tốt lắm, ta liền cố gắng mà đáp ứng thôi. Người xem nhi tử ta thông tình đạt lý như thế, người nên hảo cảm tạ ta a.”

Không đi so đo với lời lẽ bất kính của hải tử, Hoàn Nhan Tự cùng Tố Y vừa nghe đến hần nói, “Tốt lắm, ta liền cố gắng mà làm đáp ứng thôi.” liền vui mừng không kịp, nhìn nhau, Tố Y lặng lẽ nói: “Ai nói Sóc Nhi hay quấy chứ, hải tử này không phải rất tốt sao? Xem, liền đáp ứng mà không làm khó người.” Hoàn Nhan Tự cũng liền tiếp gật đầu: “Không tồi không tồi, trước kia là trẫm trách lầm hần, sau này trẫm nhất định phải hảo hảo sủng hần.”

“Ân, Sóc Nhi, phụ hoàng ta đối với người vô cùng cảm kích, ha ha, thật sự là nhi tử ngoan của ta, không uổng công trẫm sớm như thế truyền ngôi cho người.”, Vừa nghe đến nguyện vọng xuất du của mình cùng Tố Y thế nhưng như thế dễ dàng liền thực hiện được, Hoàn Nhan Tự vui vẻ ra mặt, hải tử bốc đồng lập tức biến thành người tốt trong mắt hần. Chỉ tiếc, Hoàn Nhan Sóc xem ra một chút đều không bị hần làm cho cảm động, chỉ thấy tiểu ác ma này dù bận vẫn ung dung cầm lấy một khối điểm tâm, xua tay ngăn lại ca ngợi Hoàn Nhan Tự đối hần: “Đừng cao hứng vội, ta chính là có một điều kiện phải nêu ra, người thỏa mãn ta, ta mới tiếp chưởng ngôi vị hoàng đế.”

“Cứ việc đưa ra, đừng nói một cái, một trăm cũng được.”, Hoàn Nhan Tự hào phóng vung tay lên, nghĩ thầm, vì tư tâm của mình đem hải tử sớm như thế đã đặt lên ngôi vị hoàng đế, cũng nên hảo hảo bồi thường một chút, chỉ tiếc lương tâm hần cũng không áy náy được bao lâu thì liền thấy Hoàn Nhan Sóc ăn xong khối điểm tâm, phỉ vụn bánh trên tay, cười hì hì dựa vào bên người Tố Y, giữ chặt ống tay áo của y, đối Hoàn Nhan Tự nói: “Người biết đó, công khóa của ta luôn luôn đều là do mẫu hậu đốc thúc giám sát, hiện giờ người thoái vị cho ta, ta cũng rất hào phóng không truy cứu tư tâm của người, nhưng mẫu hậu phải ở lại bên cạnh ta phụ đạo ta trị quốc chi sách, yêu cầu này ắt cũng không quá phận a? Chỉ cần mẫu hậu ở lại bên người ta, người muốn đi đâu thì cứ đi, ta còn mừng rỡ không ai cùng ta tranh giành. Phụ hoàng người yên tâm, ta nhất định hội hảo hảo thống trị thiên hạ, sẽ không làm người thất vọng.”

Cũng may Hoàn Nhan Tự nhiều năm làm hoàng đế nên cuối cùng luyện ra định lực nhất định, dù như thế, hần cũng nhịn không được mà nắm lấy cổ áo nhi tử nói: “Người có biết mẫu hậu của người là ai không? Y là hoàng hậu của trẫm, là hoàng hậu a, trẫm thoái vị cùng mẫu hậu người du biến thiên hạ, y đương nhiên phải đi cùng trẫm, muốn Tố Tố ở lại chỗ này, không có cửa đâu.”

“Hừm, nói thật đi, nguyên lai là muốn cùng mẫu hậu đi du sơn ngoạn thủy, mà đem gánh nặng đặt ở trên vai hải tử non nớt của người, phụ hoàng, ta nói cho người biết, ta sẽ không nhường người đâu.” Hoàn Nhan Sóc cũng đứng lên, một bộ dáng lợn chết không sợ nước sôi cùng phụ thân hần chống đối.

“Ai nha, hai người các người ngồi xuống đã, còn ra thể thống gì.” Vạn lần cũng không đoán được mình thế nhưng lại được hoan nghênh như thế, Tố Y vội khuyên can: “Hoàn Nhan, Sóc Nhi không muốn sớm tiếp nhận chức vụ ngôi vị hoàng đế, người nguyện ý hần đi.” Nhìn thê tử trừng mắt với mình, Hoàn Nhan Tự nói: “Tố Tố, chẳng lẽ người không muốn cùng trẫm du biến thiên hạ sao?”

“Ta muốn a, nhưng này không phải.”, Tố Y thở dài, lại chuyển sang Hoàn Nhan Sóc: “Sóc Nhi ngoan, thành toàn phụ hoàng người một lần đi, hần.”, Một câu chưa nói xong, liền nhìn thấy tiểu ác ma nước mắt liên tục rơi, ủy khuất nói: “Mẫu hậu, người là không cần ta nữa phải không? Ô ô ô, Sóc Nhi từ nhỏ đã không có mẫu thân, thật vất vả người mới xuất hiện, chẳng lẽ người cũng muốn nhanh như vậy liền vứt bỏ Sóc Nhi sao? Ô ô ô.”

“Không có.”, Tố Y vội vàng ôm lấy Hoàn Nhan Sóc nhẹ nhàng vỗ về hần, vừa nâng mắt lên, liền đối diện với gương mặt bất đắc dĩ của Hoàn Nhan Hà: “Ta xem ra các người coi như hết đường rồi, muốn đấu với tiểu đồng tây này à, ha ha. Trở về hảo hảo nghĩ ra một đối sách vạn toàn đi.”

“Không kể vị đâu, không kể vị đâu, ô ô ô, phụ hoàng xấu xa cứ bức ta, ta phải đi tìm Hoàng a nãi, ta muốn tìm Hoàng a nãi phân xử.” Hoàn Nhan Sóc thực vô lại lời chửi đũa vưng chắc nhất của mình ra, chỉ một thoáng đã làm cho Tố Y thay đổi sắc mặt, trời ơi, sao có thể để cho thái hậu biết hai phụ tử vì mình trở mặt thành thù được chứ, không nên không nên, dù thế nào cũng không đến mức ấy chứ. Tố Y đứng lên, dùng

ngữ khí mệnh lệnh không ai bì nổi nói: “Hoàn Nhan, không cần suy nghĩ nhiều, Sóc Nhi còn nhỏ, người còn trẻ, sao lại có thể làm ra cái việc thoái vị hoang đường? Chẳng phải sẽ làm cho người trong thiên hạ chê cười sao. Chuyện du biển thiên hạ, chờ tới khi người sáu mươi tuổi rồi nói sau.”

“Không. . . . Không phải chứ? Sáu mươi tuổi? Đến lúc đó hai người đều tóc đã bạc trắng.” Hoàn Nhan Tự kinh ngạc nhìn ái nhân, không thể tin được kế hoạch mình trù tính bao lâu lại như thai chết trong bụng, chính là ngay cả Tổ Y cũng không quyết ý, một mình hắn cũng không thể thực hiện được. Cầm giận nhìn về phía đứa con đang khoải trá ăn điểm tâm, hừ, cứ chờ đi, nào có đạo lý lão tử lại thua dưới tay nhi tử chứ, hôm nay tuy rằng không thoái vị thành công, nhưng sẽ có một ngày, trăm nhất định thoái vị rồi mới cùng Tổ Y du biển thiên hạ. Hoàn Nhan Tự âm thầm thề, hắn tuyệt sẽ không đợi đến khi mình biến thành cái dạng tóc bạc da mồi mới làm cái chuyện tình tốt đẹp như vậy.

55. Chương 55: Phiên Ngoại 2

Một năm đó, vào mùa thu Tổ Y yêu thích nhất, trời cao vân đạm, nguyệt minh phong thanh, cùng với mùi hương lương thực, cây trái tươi chín nhàn nhạt trong không khí. Hơn nữa vào ngày thu sau giờ Ngọ, nằm trên nhuyễn tháp ôm một quyển sách, khi nửa mê nửa tỉnh thầm nhớ đến những chuyện tình vui vẻ trong quá khứ, này thật sự là một đoạn thời gian vui thích khó tả thành lời.

Ngày hôm đó, phụ tử Hoàn Nhan Tự một lòng muốn bồi y dùng bữa trưa rồi bị bắt qua chỗ thái hậu hầu chuyện, vì Tổ Y có thói quen ngủ trưa, thái hậu cũng không truyền y, Hoàn Nhan Hà gần đây ngày đêm vì y tìm kiếm hai vị dược tài danh quý, cũng đã vài ngày không đến thăm. Tổ Y thật lâu không hưởng qua những khoảng thời gian an tĩnh sau giờ Ngọ thế này, trong lòng thư sướng, vội lấy một quyển truyện kỳ tiểu thuyết rồi nằm trên nhuyễn tháp, vừa lật xem vừa ngửi hương khí nhàn nhạt của quế hoa ngoài cửa sổ, dần dần động tác lật sách chậm lại, cuối cùng đình chỉ.

Nhìn kỹ thì nguyên lai y đã nhắm lại hai mắt, thầm nghĩ tới buổi trưa kia vào một năm trước. Cũng là đoạn thời gian ngọt ngào và trân quý trong trí nhớ của Tổ Y.

Đó là chuyện tình xảy ra một tháng sau khi Hoàn Nhan Tự cùng Tổ Y ngự giá thân chinh Tiểu Lăng quốc, ngày đó, bọn hắn rốt cục hoàn toàn chiến thắng Tiểu Lăng quốc, ba vạn tù binh xung quân, quốc chủ Tiểu Lăng quốc vì tình thế bất buộc mà dâng hàng biểu, nguyện ý xưng thần, từ nay về sau hàng năm tiến cống.

Hoàn Nhan Tự từ khi có được Tổ Y, tấm lòng nhân ái càng sâu, vì thế cho thả phần lớn tù binh, cùng Tiểu Lăng quốc ký hiệp nghị, cũng không bắt bọn hắn tiến cống cái gì, Tổ Y thấy ái nhân biết khoan dung với người ngoài, trong lòng thập phần cao hứng. Bởi vì trải qua chiến tranh gian khổ, hai người họ quyết định để cho ba quân tướng sĩ ở biên quan nghỉ ngơi, chỉnh lý quân ngũ rồi mới hồi hương.

Hơn một tháng này, Hoàn Nhan Tự cùng Tổ Y trong lòng lo lắng chiến sự, dùng hết tâm lực, chính mình cũng đều mệt đến không chịu nổi, hiện giờ chiến loạn biên quan đã bình ổn, hai người mới lơ lửng xuống, thoải mái nghỉ ngơi, cùng ngủ say trong trường.

Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, khi ánh mặt trời sau giờ Ngọ sáng lạng ảm áp chiếu vào phòng, Tổ Y mới từ trong cảm giác an tĩnh ngọt ngào tỉnh lại, rồi phát hiện mình này giờ vẫn ngủ dựa vào một lồng ngực ảm áp vững chãi, trên đầu là tiếng hít thở vững vàng quen thuộc, xuyên thấu qua sa liềm thật dày, liền thấy trong phòng cũng không có ai khác, chỉ có hương lộ từ từ truyền ra một hương khí nhàn nhạt nhẹ nhàng, y chậm rãi tựa đầu, đem mặt dán lên mảnh ngực rậm nắng rắn chắc, yên lặng nghe tiếng tim đập hữu lực, đó là thứ thanh âm khiến cho y cảm thấy an tâm nhất trên đời.

“Tổ Tổ”, bỗng nhiên từ phía trên truyền đến một thanh âm khàn khàn, làm cho Tổ Y đột nhiên từ trong mộng lung bùng tỉnh, y vội vàng né tránh, âm thầm vì hành vi như nữ nhân của mình mà đỏ mặt, đương nhiên, ở ngoài mặt y cũng sẽ không biểu hiện ra. Ngồi thẳng dậy, nói: ”Nên dậy thôi, đã ngủ thẳng đến bây giờ, thật chưa từng xảy ra mà.”, ngữ khí trong trẻo, lạnh lùng lại cứng ngắt, làm sao còn có bộ dáng hạnh phúc thỏa mãn vừa rồi.

Hoàn Nhan Tự trở mình, hai mắt nhìn thẳng vào đôi mắt thanh lương của y, ngay sau đó, hắn không nói gì đã hướng môi lên, thuận thế áp Tố Y xuống. Sau một nụ hôn dài, hai người đều khí suyễn, Tố Y đang muốn nói chuyện, Hoàn Nhan Tự đã ách thanh nói: “Tố Tố, ta muốn.”

Vốn Tố Y định cự tuyệt, giờ rõ ràng vẫn là ban ngày, người từ xưa chịu thánh nhân chi huấn như y làm sao có thể lúc này lại cùng Hoàn Nhan Tự triền miên, chính là vừa thấy gương mặt ngập tràn tình dục cùng đôi con người nguyên bản trong suốt nay lại chất chứa khổ khổ áp lực không che dấu được khát vọng kia, y bỗng nhiên lại mềm lòng.

Cảm động với sự tôn trọng của Hoàn Nhan Tự, thời khắc như lúc này cũng không quên phải có sự đồng thuận của mình. Đây là luyện nhân mình âu yếm a, trên người liền lan ra một đạo nhiệt lưu, Tố Y im lặng đem những lời cự tuyệt nuốt trở về. Mỉm cười nhìn chăm chú ái nhân trước mặt, y chậm rãi cởi bỏ nút thắt nơi tiết y, nhuyển y đột nhiên hoạt hạ, lộ ra dáng người rắn chắc duyên dáng.

Hoàn Nhan Tự ừng ực nuốt một ngụm nước miếng, đột nhiên nhào đến, ở trên mặt trên vai trong ngực Tố Y cuồng hôn, vừa thì thảo lẩm bẩm: “Tố Tố, ta yêu ngươi, ta yêu ngươi, ta yêu ngươi.....”, động hai ba cái liền nhanh chóng cởi đi y phục trên người, hai thân người trần trụi gắt gao ôm ấp, cùng một chỗ.

Cho dù trải qua nhiều lần âu yếm, mặt Tố Y vẫn y nhiên sẫm đỏ thành một mảnh. Nơi khổ hạ của Hoàn Nhan Tự tuy sẫm cao cao thụ khởi, hắn lại cường tự nhẫn nại, đem hai ngón tay nhẹ nhàng ấn nhu huyết khẩu sẽ cho mình vô hạn khoái hoạt, vừa ôn nhu hỏi Tố Y: “Có đau không?”

Tố Y nhẹ nhàng lắc đầu, bởi vì biết ái nhân sẽ không làm mình bị thương, không ngừng hô hấp sâu, y lại thêm cố gắng phóng túng thân thể chính mình, cảm giác được “Ân ư” dưới sự cố gắng của hắn đang chậm rãi mở ra, trong lòng vẫn có chút xấu hổ, bất giác nhắm mắt lại. Sau một khắc lại “a” một tiếng kêu sợ hãi. Nguyên lai Hoàn Nhan Tự đã thu hồi ngón tay, cự vật cực đại lập tức liền thúc vào đến chỗ sâu nhất.

Chưa bao giờ đau mãnh liệt như vậy, vì trước nay Hoàn Nhan Tự chưa bao giờ cuồng dã như thế. Tố Y oán hận nhìn chăm chăm hắn: “Ngươi cố ý?”, là một câu hỏi đầy khẳng định. Bởi vậy Hoàn Nhan Tự cũng liền thật khẳng khái gật đầu thừa nhận: “Đúng vậy, ai bảo ngươi mỗi lần đều quay đầu đi, giống như ta là bá vương ngành thương cung vậy”

Sau đó hắn lại cúi đầu, ở bên tai Tố Y thầm thì: “Kỳ thật nơi đó của ngươi bị ta nhu vài cái cũng mềm ảm, cho nên phân thân ta mới có thể thuận lợi đi vào như vậy a.”

“Hoàn Nhan Tự, ta giết ngươi.”, Tố Y cuồng nộ hồng, tay mới vừa giơ lên, liền không chút đề phòng Hoàn Nhan Tự bỗng nhiên liền mãnh liệt va chạm, luật động càng lúc càng nhanh, một chút thâm một chút thiển cuồng mãnh trườ sấp, thành công làm cho Tố Y ngừng động tác mưu hại thân phụ, vòng tay ôm trụ tấm lưng cường tráng của hắn: “Hoàn Nhan Tự..... Ngươi..... A..... A..... Ngươi..... Ngươi này..... A..... Ngươi..... Ngươi mau dừng lại.....”

Tất cả động tác chợt tạm dừng, hưng khí hoàn toàn ngừng chiến, tràng đạo bị va chạm khoái cảm đến cực điểm trong lúc nhất thời không thích ứng được đột nhiên cảm thấy hư không, vừa co rút lại vừa phóng tung. Tố Y biểu tình mờ mịt nhìn Hoàn Nhan Tự, lại nghe hắn ra vẻ vô tội nói: “Tố Tố, ta nghe lời ngươi nói nên dừng lại a. Ân, không tồi không tồi, ngươi đã ôm ta, trước đây ngươi đều là dùng hai tay xé rách sàng đan a.”

“Ngươi này hỗn đản.”, Tố Y khí thô, mắng. Đang muốn buông hai tay ra, Hoàn Nhan Tự lại ghé vào lỗ tai y nói nhanh một câu: “Ai yêu, quả nhiên ngươi đang bắt mẫn cơn tức thập phần lớn a.”

Nói xong lại nhanh chóng đem hai cẳng chân thon dài đặt trên vai mình, vị trí này càng tiện cho hắn hoàn toàn xâm nhập. Chỉ thấy hưng khí ngang dương không tổn chút sức đã lại xông vào tiểu huyết chưa hoàn toàn bé hợp, lại là một trận cuồng hướng mãnh chàng, khiến cho thân mình Tố Y tựa như lục bình trôi. Khi thì theo động tác của hắn mà trầm xuống, một khắc sau kết hợp chặt chẽ nhất, tất cả cuồng bạo đã được phóng ra, mọi thứ chìm vào yên lặng, Tố Y định chỉ tất cả rên rỉ, tràng đạo giống như bị dung nham nóng bỏng bắn vào, làm thân mình y ko ngừng run rẩy

“Tố Tố, ta yêu ngươi.”, lại một lần nữa nói ra thâm tình ái ngữ, rốt cục làm cái đầu đang bị hôn mê của Tố Y choàng tỉnh, tức giận đẩy ái nhân ra, y lạnh lùng nói: “Ta lại không thấy vậy, ngươi liền chỉ biết ở trên

người ta khoa trương uy phong thôi. Tốt lắm, chuyện nên làm, chuyện không nên làm người cũng làm rồi, nên rồi giường đi.”

Y nói xong, cố gắng giả dựa ngời dậy, lại bị Hoàn Nhan Tự giữ lấy: “Không được a Tổ Tổ, ta còn muốn nữa, chúng ta đã một tháng không làm.”

“Đứng lên..... A..... Người..... A.....”, kết quả đương nhiên có thể tưởng tượng ra, tròng đạo đã bị tinh dịch sung phân nhuận hoạt, căn bản mặc kệ ý nguyện chủ nhân, phi thường khoái trá nhanh chóng tiếp nạp hung khí đang trướng lên kia, hơn nữa thập phần trung thành làm cho chủ nhân dục tiên dục tử, cấu kết với chủ nhân của hung khí sau giờ ngọc ở trong phòng diễn nên cảnh tượng xuân sắc khôn cùng.

“Hoàn Nhan Tự, ta muốn giết ngươi.”, trong lúc ngủ mơ Tổ Y bỗng nhiên hét một câu này, làm cho Hoàn Nhan Tự vừa mới vào cửa sợ tới mức dừng bước, thật cẩn thận nhìn chăm chú ái nhân còn như đang ngủ, cẩn thận hồi tưởng gần đây rốt cuộc có làm chuyện xấu gì chọc Tổ Tổ sinh khí không.

Cuối cùng, hắn không nghĩ ra đáp án. Trời cao chứng giám a, vì Tổ Tổ, hắn đã trở nên nhân từ bao nhiêu a, hơn nữa trong suốt một tháng từ buổi chiều kia đã bị ái nhân cấm dục, hắn cũng không dám làm chuyện xấu gì nữa.

Chẳng lẽ là Tổ Tổ nhớ nhung mình, cho nên giận mình không ngủ cùng y sao?

Bị ý tưởng tự mình đa tình lung lạc ý nghĩ, Hoàn Nhan Tự vội vàng khoái trá trèo lên tháp, nhẹ nhàng ôm lấy bảo bối ái nhân, vừa ở trong lòng xây dựng mộng đẹp: Ân, có lẽ đợi sau khi Tổ Tổ tỉnh lại, thừa dịp y tâm tình hảo, còn có thể ôn lại một chút chuyện xưa một năm trước, a, kia thật sự là một khoảng khác xuân sắc khôn cùng ngập tràn tư vi mất hồn a.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-binh>